

Diên hoa yêu cốt

LIÊN TUYẾT
TỬ THẦN

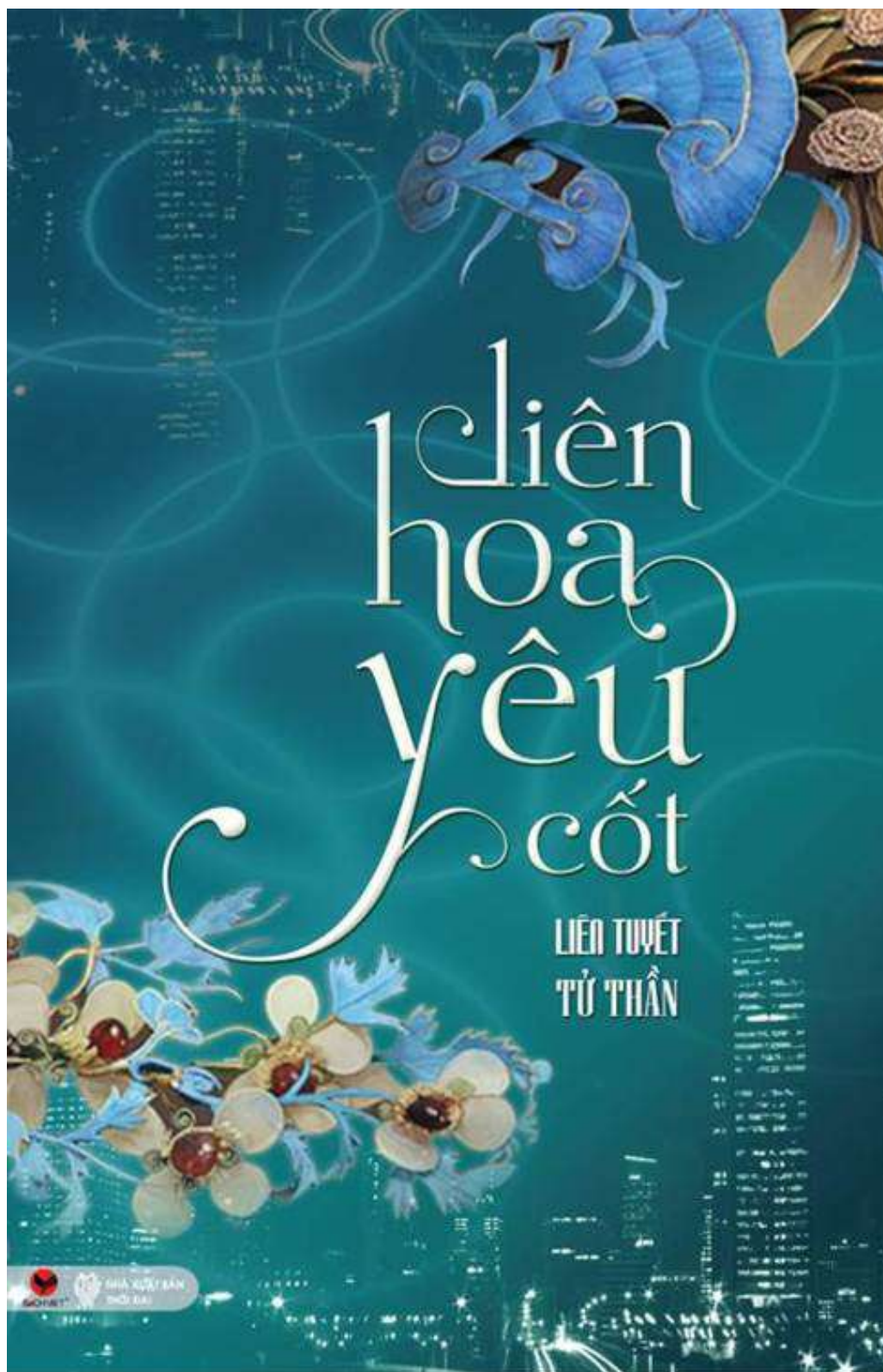

BÁCH VIỆT

NHÀ XUẤT BẢN
THỜI ĐẠI

LIÊN HOA YÊU CỐT

Liên Hoa Yêu Cốt

Tác giả: Liên Tuyết Tử Thần

Người dịch: Tạ Thu Thủy

NXB liên kết: NXB Thời Đại

Đơn vị phát hành: Bách Việt

Khổ sách: 16 x 24cm

Số trang: 584

Giá bìa: 129.000 đồng

Chủ dự án: Trần Ngọc Tuyền

Nguồn sách: Ly Ngo

Type

P1: Hằng Nguyễn

P2: Hoang Phung Dang

P3: Nguyễn Thu Huyền

P3: Nina

Beta: Nghiem Minh Ngoc

Làm ebook: Anna Trinh

GIỚI THIỆU TÁC PHẨM

“*Liên Hoa Yêu Cốt*” mở đầu với câu chuyện về cô gái Hàn Cốc Liên – vốn là Lam Liên tiên nữ của tiên cung, vì bị quy tội giết chết Mai Hoa tiên nữ – Nhạc Mai Song mà phải đày xuống trần gian, mùi đời chịu khổ sở cay đắng để rồi bị hóa kiếp dưới tay Mai Song.

Khi chuẩn bị vào kiếp thứ tám, vì chất chứa oan khiên, Cốc Liên bèn lén không uống bát canh Mạnh Bà, mục đích để khỏi bị quên mất những ký ức kiếp trước. Nhờ đó, trong kiếp này Cốc Liên đã tự ý thay đổi số mệnh, khiến Nhạc Mai Song không thể giết cô, đồng thời tạo ra Liên Hoa Yêu Cốt đời thứ sáu, một dạng nửa tiên nửa quỷ được tạo nên từ nộ khí của ba vạn đóa sen, đặt tên là Lam Úy. Nhưng cũng chính vì nộ khí chất chồng, vào năm tám tuổi Cốc Liên sa vào tẩu hỏa nhập ma, nộ khí bùng vỡ ra ngoài gây nên một cơn bão đen khủng khiếp suýt hủy diệt cả Thượng Hải. Pháp lực tăng cao cộng với thù hận ngút trời, Cốc Liên dễ dàng tiêu diệt Quan Âm tôn giả. Quan Âm chết, chiếc bình ngọc pháp khí của ông vỡ tan thành nhiều mảnh, những mảnh vỡ này hấp thu nộ khí hoa sen phát tiết từ Cốc Liên và dần biến thành màu đen đáng sợ.

Biết mình khó thoát tội, Cốc Liên buộc Lam Úy trốn đi, mang theo bản sao toàn bộ ký ức vạn năm của mình. Cuối cùng, Cốc Liên bị linh thú Đế Thích của Địa Tạng Vương Bồ Tát giết chết.

Sang kiếp thứ chín, Cốc Liên đầu thai vào một gia đình giàu có. Cha mẹ cô chết vì tai nạn ngay khi mẹ còn mang cô trong bụng. Cốc Liên may mắn sống sót và được bà nội cuu mang. Ngay từ khi còn nhỏ xíu, Cốc Liên đã có những năng lực kỳ lạ, điều đó dẫn đến cuộc sống của cô bé cũng đầy rẫy những chuyện lạ lùng. Bắt đầu từ đây, tác giả dẫn dắt người đọc dần thân vào những cuộc phiêu lưu ly kỳ của Cốc Liên, tất cả đều gắn với những mảnh sứ oán hận trong kiếp trước.

Trong cuộc phiêu lưu thứ nhất, bà nội Cốc Liên – Phương Tĩnh Hương bị một bộ xương quý đe dọa. Để cô bé ngây thơ có thể cứu được người bà, Địa Tạng Vương Bồ Tát đã đích thân giáng trần trao tặng cho cô sợi dây chuyền mặt ngọc bích kết tinh từ giọt nước mắt cuối cùng trong kiếp thứ tám đầy đau thương, mặt ngọc mang theo nội lực mạnh mẽ của chính cô khi trước. Nhờ đó, Cốc Liên chiến thắng được bộ xương quý, thu hồi về mảnh sứ oán hận thứ nhất. Đây cũng là cơ duyên để cô gặp gỡ anh cảnh sát mẫn cán Quan Ân – vốn chính là Quan Âm tôn giả đầu thai, bắt đầu một tình bạn lâu dài bất chấp tuổi tác giữa họ.

Những câu chuyện rùng rợn lạ kỳ không dừng lại ở đó. Với sự giúp đỡ của Bạch Hạo Đan – vốn là Dao Hoa Cung chủ trên thiên đình hóa thân, Cốc Liên tiếp tục dẫn thân vào cuộc phiêu lưu thứ hai ở Trung Hoa đại lục, đối mặt với Hồ ly chín đuôi xảo quyệt. Trong những ngày này, Cốc Liên vô tình gặp lại Lam Úy và được cô gái trả lại những ký ức kiếp trước của mình. Nhờ đó, Cốc Liên, Lam Úy cùng Hạo Đan đã giúp đỡ người dân thôn Long Sơn tiêu diệt con hồ ly và thu về mảnh sứ oán hận kế tiếp.

Nhưng những mảnh sứ oán hận vẫn còn nhiều, mời các bạn cùng theo dõi cuộc phiêu lưu của Cốc Liên qua tác phẩm “Liên hoa yêu cốt”.

Liên hoa yêu cốt là tác phẩm đặc sắc của cây bút *Liên Tuyết Tử Thần*. Xoay quanh một cốt truyện hư cấu hấp dẫn với vô số các tình tiết bất ngờ, thủ pháp liên kết không gian - thời gian theo trật tự định sẵn tuy không mới nhưng tạo nên được hiệu ứng mạnh mẽ và thu hút sự chú ý của độc giả xuyên suốt toàn bộ tác phẩm, tác giả đã tạo nên vô số những cuộc va chạm, đụng độ thú vị của kiếp mệnh, trong đó, con người không ngừng tìm cách kiểm soát mạng sống của chính mình và phải đấu tranh với những hận thù, ân oán kéo dài không dứt... *Liên hoa yêu cốt* gây ấn tượng trong người đọc như những thước phim sống động chứa đựng đầy đủ các cảm xúc lẫn thông điệp về con người trong xã hội...

NHẬN XÉT

Liên hoa yêu cốt nghe tên truyện có vẻ huyền huyền nhưng đọc rồi sẽ thấy thi vị nhiều điều. Nếu ai đang thực sự tâm trí rối loạn có thể mang ra đọc, từ những câu chuyện nhỏ rời rạc về Cốc Liên - Lam Liên tiên nữ chúng ta sẽ nhận ra nhiều điều mình không thể ngờ. Lúc đầu khi đọc tôi rất chán vì nghĩ mua nhầm truyện ma nhưng sau khi đọc, tôi thấy triết lý sống rất nhiều. Nếu như nhiều người nghĩ giết một sinh linh bé nhỏ thì không sợ bị quả báo nhưng thật ra những gì mình gây nên không sớm thì muộn cũng nhận được báo ứng. Đây là quyển sách viết về Phật lý rất hay, đọc truyện để ngẫm bản thân mình. Tuy nhiên, truyện thì vẫn phải có sai sót như những tình tiết nhỏ có thể bỏ qua để hoàn chỉnh cái nội dung mình cần xem. Đọc xong truyện, rất dễ làm người ta nghĩ đến nhiều thứ như tình thân là không thể bỏ đi, cha mẹ dù gây lỗi lầm song luật trời vẫn rằng dạy con cái không được giết

hại chính song thân mình, đọc để thấy rằng tình yêu giữa Mị Gia và Nạp Y La từ bỏ khoảng cách không gian, thân phận địa vị giữa ma và Phật, để hiểu rằng đôi khi tình yêu chỉ là duyên phận của nhau, hết duyên sẽ tự động rời đi. Đôi khi phải buông tay để cầu mong cho người mình yêu hạnh phúc, giống như Nạp Y La và Mị Gia. Nhưng oán thù sâu nặng, trầm luân mấy kiếp cũng tan, giống như tình yêu đơn thuần của Bạch Hạo Đan Cung chủ chỉ cần nhìn thấy bảo vệ cho Hàn Cốc Liên. Bao người đã hiểu tình thân? Bao người đã yêu như thế? Chấp niệm cứ vướn sẽ tự hại mình hại người. Liên Hoa yêu cốt chỉ mượn lời nói truyện, chỉ là lòng người không đủ dũng cảm để buông thứ không thuộc về mình. Tôi không biết các độc giả khác ra sao, riêng tôi nhận thấy những điều trong sách rất sâu sắc đáng ngẫm. "Trời tạo nghiệt còn có thể vượt qua, tự tạo nghiệt nhất định không thể sống".
Nghe thì có vẻ mỉa mai nhưng thực tế là như vậy.

Độc giả: Py Py

Thời Dân quốc

[1♥2♥3♥4♥5♥6](#)

[7♥8♥9♥10♥11](#)

[12♥13♥14♥15](#)

[16](#)

[Kết thúc](#)

Linh hồn đàn hương

[Tựa](#)

[1. Hàn Cổ Liên](#)

[2. Hộp gỗ tử đàn, thang máy, quý!](#)

[3. Giọt nước mắt bảo thạch lam](#)

[4. Đêm kinh hoàng](#)

[5. Quan Ân](#)

[6. Gặp mặt](#)

[7. Ác quý nửa đêm](#)

[8. Đầu đuôi câu chuyện](#)

[9. Bộ xương mất tích](#)

[10. Mảnh sứ đen óan hận](#)

[Kết thúc](#)

[Xác chết quyền rũ](#)

[Tựa](#)

[1. Mộng](#)

[Bạch Hạo Đan ngoại truyện](#)

[2. Hồi hương](#)

[3. Sự tái hiện của Lam Úy và hiện thân của Hồ ly chín đuôi](#)

[4. Do dự](#)

[5. Xác chết quyền rũ](#)

[6. Gốc rễ tội ác](#)

[7. Trò chơi báo thù của Hồ ly chín đuôi](#)

[8. Sức mạnh Mê hoặc nhãn](#)

[9. Trò chơi kinh hoàng](#)

[10. Tiêu diệt Hồ ly chín đuôi](#)

[Kết thúc](#)

[Thượng thức tam khiếu](#)

Tựa

1. Nàng công chúa mất lâu đài

2. Vụ án ly kỳ

3. Ác mộng tấn công

4♥5♥6♥7♥8

9. Âm mưu phía sau vụ án oan

10. Sự báo thù sau cuối

11. Nỗi đau thật sự

Kết thúc

Yên chi huyết

Tựa

1. Chị em tương tàn

2. Tuyết Ly

3. Huyết nhục tường vi^[1]

4. Ngả bài

5. Mạnh sứ oán hận cuối cùng

6. Rút lui

7. An ủi và khuyên can

8. Viếng thăm

9. Đón chờ bão táp

10. Con rối sau màn kịch

11. Màn sương nghi hoặc

12. Nội oán hận của Nhậm Nhiễm

Ngũ trùng phong ấn - Thanh Xà công tử

Tựa

1. Giác mộng dài

Nhậm Nhiễm ngoại truyện

2. Nhạc Vi

3. Lời cảnh cáo trong mộng

4. Thanh Lê

5. Giao ước

6. Lời mời

7. Lấy giả thay thật, kết giới ma thuật trong ngôi biệt thự

8. Bữa tiệc ảo

9. Lai lịch

10. Quý trong giấc mơ - Kỳ lạ ở hiện thực

11. Mê cung ảo tưởng đáng sợ

12. Giải tầng phong ấn thứ ba

Kết thúc

Ngũ trùng phong ấn - Đôi đực điều không thể bay

Tựa

1. Man Man

2 Vị khách bất ngờ

3. Ủy thác

4. Lãng Kiêm Kiêm

5. Xung đột

6. Cảm hóa. Nước mắt đôi dục điệu

7. Thời hạn cuộc

8. Mê hoặc động lòng người

9. Áo tướng của cô giúp việc

10. Sợ hãi! Sự xuất hiện của những xác chim

11. Sự thật phơi bày

12. Bị dồn đến phát điên

Kết thúc

Ngũ trùng phong ấn - Nỗi bất hạnh của Mị Gia hồn liên

Tựa

1. Giác mộng say

2. Hàn Thiên Liên

3 Định mệnh

Hàn Thiên Liên ngoại truyện

4. Thánh nữ sau song sắt

5. Thánh nữ nhập ma

6. Trùng phùng - Khởi đầu của thảm kịch

7. Áo mộng tan vỡ

[8. Cặp sen song sinh](#)

[9. Khóc, nỗi tuyệt vọng thương tâm](#)

[10. Nỗi sợ hãi và giận dữ từ địa ngục Tu La](#)

[11. Trần ai lắng xuống! Bí mật của Liên hoa yêu cốt](#)

Hồi kết

[Bình yên vĩnh hằng](#)

Ngoại truyện

[Nguyệt chi liên](#)

[Tử Linh điệu](#)

[Ngưng Thúy trầm](#)

[Bích La châu](#)

Thời Dân quốc

Trên con đường xuống cửu tuyền, gió âm từng trận nổi tiếp nhau thổi tới mức chúng quý đứng không vững, đằng xa đám đầu trâu mặt ngựa đang áp tải một tiểu linh hồn đang từ từ bước tới.

“Hàn Cốc Liên, mười hai tuổi, vốn là Lam Liên tiên nữ của Thiên cung, vì ghen tỵ mà cả gan ra tay sát hại sư tỷ đồng môn Mai Song tiên nữ, nên bị phạt mười đời chết dưới tay Mai Song. Lần này đã là kiếp thứ tám, vẫn còn hai kiếp nữa.” Diêm Vương đọc xong phán quyết liền giơ tay chỉ lối đi bên cạnh: “Đem cô ta đi!”.

“Tuân lệnh!” Lũ đầu trâu mặt ngựa lĩnh ý, lập tức áp giải Hàn Cốc Liên bước vào lối đi.

“Lại là cô nữa!” Mạnh Bà bung bát canh: “Nào, uống hết bát này đi, những việc đã qua trong kiếp trước phút chốc sẽ như mây khói, chìm vào lãng quên hết thảy”.

“Mạnh Bà, đã là kiếp thứ tám rồi, hãy cho ta biết lần chuyển thế sắp tới này, Mai Song sẽ là gì của ta?” Ánh mắt Hàn Cốc Liên lạnh đến mức có thể khiến người đối diện đóng băng.

“Là...” Mạnh Bà run lấy bầy, nhìn theo bóng Cốc Liên đang dần xa mà gạt mồ hôi lạnh: “Thật đáng sợ, không hổ danh Lam Liên tiên nữ kiếp trước”.

“Mạnh Bà, cô ta cũng thật đáng thương, bảy kiếp rồi toàn bị người thân sát hại, chết rất thảm!” Nghĩ đến những cái chết thảm khốc của Hàn Cốc Liên ở mỗi kiếp, đám đầu trâu mặt ngựa bắt đầu xôn xao...

Vào năm Dân quốc thứ nhất ở Thượng Hải, hễ nhắc đến Hàn gia thì thật không ai không biết, chẳng ai chẳng rành, bởi Hàn gia là chủ nhân của Hoa Úy, tửu lâu lớn nhất Thượng Hải.

Tửu lâu này kinh doanh hết sức thịnh vượng. Hàn Âu Kỳ, người đứng đầu Hàn gia đời này, là một người sớm thành danh, từ nhỏ đã có hỷ kết lương duyên cùng nhị tiểu thư Mai Song, con gái người mang danh Vua bánh nhà họ Nhạc, sau đó lại cưới thêm nàng danh kỹ Hoa Thiên của Túy Hoa lâu về làm lẽ. Có thể nói rằng sự nghiệp và gia đình, ông đều rục rờ phong lưu.

Thế nhưng, chỉ bảy tháng sau khi rước cô vợ lẽ Hoa Thiên vào nhà, chính tại gia tộc hưng thịnh như thế bỗng nổ ra một vụ tai tiếng cực lớn khắp thành chưa ai chưa nghe qua: Đại phu nhân Hàn gia Nhạc Mai Song ngoại tình, và còn mang bầu nữa...

“Con tiện nhân!” Hòa cùng giọng kêu la, một bình hoa tàn nhẫn đập mạnh xuống bụng người phụ nữ: “Dám lén lút trai trên gái dưới sau lưng ta, còn để nầy nòi ra cái đồ con hoang này, tao đánh chết mày! Đánh chết mày!” Bình hoa trong tay người đàn ông không ngừng phang vào bụng người phụ nữ.

“A... Âu Kỳ, tôi không có mà! Đứa trẻ là con ông!” Người phụ nữ dáng vẻ thanh tú ngã xoài dưới nền đất, hai tay che bụng, máu trào ra, theo đôi chân chảy xuống dưới ướt đẫm, chỉ chốc lát đã thành một vũng dưới sàn.

“Lão gia, đừng đánh nữa, đánh nữa là có án mạng đây!” Một người phụ nữ ăn vận quyền rũ ở bên cạnh can ngăn: “Có vẻ như chị Mai Song sắp sinh

rồi...”

“Hừ! Người đâu! Đem con tiện nhân này nhốt vào phòng chứa củi, từ giờ không được để nó xuất hiện trước mắt ta!” Người đàn ông ném bình hoa trong tay vỡ tan, quay người bước thẳng ra ngoài.

“Hừ! Nhạc Mai Song, thật đáng đời chị lắm!” Hoa Thiên trang điếm muôn phần xinh đẹp khinh bỉ lườm xuống người đàn bà đang đau đớn tới sống dở chết dở trên mặt sàn kia, tiếp đó quay về phía ngoài cửa gọi lớn: “Bọn đây tớ chúng mày điếc hết cả rồi chắc! Không nghe thấy lệnh bảo chúng mày đem con đàn bà đáng chết này đi hay sao?”

Mấy người hầu vội vội vàng vàng chạy đến, gắng hết sức nhẹ nhàng nâng Nhạc Mai Song đang nằm dưới đất khiêng ra ngoài...

...

“Ư... ư...” Nhạc Mai Song nằm trong phòng chứa củi, cắn chặt chiếc khăn bông, đau tới mức không nhấc nổi tay.

“Đại phu nhân, ráng sức lên, sắp ra rồi!” Bà đỡ Vương đứng bên cạnh thúc giục: “Rặn thật mạnh thêm lần nữa là đầu đứa trẻ sẽ ra thôi!”

“Á...” Cùng với tiếng hét chói tai của Nhạc Mai Song, một đứa trẻ mình lầy nhầy máu tuột ra ngoài.

“Đại phu nhân, chúc mừng! Một thiên kim... a... lạ nhỉ, đứa trẻ này sao chả khóc gì cả, không phải bị câm đấy chứ?” Bà Vương lo lắng ôm đứa bé, đặt trong chậu, tàn nhẫn véo thật mạnh vào chân nó một cái. “A!” Tiếng kêu ngạc nhiên vang lên, bà Vương vội lùi lại: “Đứa trẻ này! Đứa trẻ này...”

“Sao thế, bà Vương?” Nhạc Mai Song cảm thấy có gì đó bất thường bèn hỏi.

“Đại... đại phu nhân, vừa rồi tiểu thư nhất định không khóc, tôi liền véo cô ấy một cái, ai ngờ, ai ngờ...” Bà Vương run rẩy quay người, Nhạc Mai Song kinh ngạc nhìn đứa trẻ đang nằm dựa lưng vào thành chậu nước, đôi mắt đen và sáng nhìn mình với vẻ đầy châm biếm, cái miệng xinh xắn nhoẻn nụ cười lạnh như băng.

“Phu... nhân, đây...” Bà Vương toàn thân run lẩy bẩy. Một đứa trẻ vừa mới chào đời, sao ánh mắt có thể như thế? Khéo là quái vật đầu thai đây chứ! Bà Vương cố gắng bình tĩnh lại.

“Phu... nhân đặt cho tiểu thư một cái tên đi!” Bà nói, cố ý lờ đi những sự kiện vừa diễn ra, may mà ánh mắt và nụ cười quái gở kia chỉ hiện lên trong thoáng chốc, giờ đứa trẻ đã nhắm mắt lại, bàn tay nhỏ nắm chặt thành chậu như thể đang cực kỳ bất mãn với tình cảnh hiện tại.

“A, gọi là gì nhỉ...” Mai Song định thần, nhìn bà Vương đang cẩn thận bế đứa trẻ lên, rồi bọc lại bằng một chiếc tã, thầm nghĩ: Chẳng lẽ mình và bà Vương nhìn lầm sao?

Đưa tay bế con gái, Mai Song càng chắc chắn mình nhìn nhầm, một bé gái xinh đẹp thế này sao có thể làm ra biểu cảm đáng sợ đến thế được!

Đúng lúc đó, cửa phòng chứa củi bỗng bật mở đánh “rầm” một cái, Hàn Âu Kỳ giận giữ đùng đùng lao vào, đưa tay giật phắt đứa trẻ trong lòng Mai Song: “Nghiệt chủng! Tao đập chết mày!”, nói đoạn giơ tay nâng đứa trẻ lên cao quá đầu định ném xuống.

“Đừng! Lão gia, đó là con ông mà!” Nhạc Mai Song khẩn cầu.

“Cái gì mà con ta...” Chưa dứt câu, Hàn Âu Kỳ bỗng im bật, nhìn đăm đăm và đôi mắt đứa bé. Con giận ngút trời của ông bỗng nhiên xẹp xuống, đôi mắt đứa trẻ phảng phất chiều sâu tối tăm u ám, trong thoáng chốc thu hút toàn bộ hồn phách của Hàn Âu Kỳ.

Một lúc lâu không thấy Hàn Âu Kỳ có phản ứng gì, cứ giờ đứa trẻ lên không cử động, Nhạc Mai Song cảm thấy kỳ quái, đang định bảo bà Vương giảng đứa bé lại, thì bỗng thấy ông từ từ hạ đứa trẻ xuống ôm vào lòng, quay lưng về phía vợ cả, lạnh lùng nói: “Đứa trẻ này là con ta, từ nay về sau sẽ gọi là Hàn Cốc Liên! Còn bà vẫn tiếp tục làm đại phu nhân, chỉ là từ giờ trở đi vĩnh viễn không được phép nhìn thấy con gái nữa!”

“Không! Lão gia!” Nhạc Mai Song kinh hoàng nhìn Hàn Âu Kỳ phất áo bước ra ngoài phòng chứa củi...

Ao sen ở trung tâm tòa lầu rộng lớn của Hàn gia là nơi Hàn Âu Kỳ tận trang riêng cho con gái Hàn Cốc Liên bốn năm trước. Trong ao trồng toàn những loại hoa sen cực phẩm mà ông đã kỳ công sưu tập từ rất nhiều nơi.

“Tiểu thư, cô xem, đóa sen xanh kia mới đúng là tuyệt nhất trong các loại sen chứ!” A hoàn Tiểu Hương một tay ôm tiểu thư Hàn Cốc Liên mới bốn tuổi, tay kia chỉ đóa hoa sen màu xanh lam vốn rất hiếm thấy nằm giữa hồ sen.

“Chị Tiểu Hương, đóa hoa quả thật rất đẹp!” Cốc Liên giơ bàn tay nhỏ hươ hươ giữa không trung, “Liên Liên thích, Liên Liên muốn hoa!”

“Tiểu thư, hoa ra khỏi nước sẽ chết đấy!” Tiểu Hương nắm bàn tay nhỏ của Cốc Liên lắc lắc: “Tiểu thư có đói không, tôi đưa cô đi ăn bánh giòn nhé?”

“Được!” Cốc Liên vỗ đôi bàn tay nhỏ cười vui sướng.

“Đi thôi!” Vừa quay người định đi, Tiểu Hương vô ý va phải nhị phu nhân Hoa Thiển đang vội vã bước tới.

“Mày mù rồi à?” Hoa Thiển thẳng tay đánh “bốp” một cái vào mặt Tiểu Hương.

“Hu hu!” Tiểu Cốc Liên sợ quá khóc vánh lên.

“Khóc, khóc, khóc cái gì đồ con hoang kia, cả ngày chỉ biết khóc!” Hoa Thiển đưa tay giằng lấy Tiểu Cốc Liên, lắc lắc lắc đê: “Cái con mẹ không

biết xấu hổ của mày ấy, không biết nó cao tay quyến rũ thế nào, tự nhiên lại khiến lão gia hồi tâm chuyển ý, để nó quay lại làm đại phu nhân, còn nhận thêm cả mày! Thật lão gia cũng mù luôn rồi, chứ không làm sao lại thương yêu cái loại con hoang như mày cơ chứ!”

“Hu hu...” Bị lắc dữ quá, Tiểu Cốc Liên khóc càng to hơn.

“Nhị phu nhân, nếu phu nhân không buông tay, đợi lão gia về, tôi sẽ mách lão gia đây!” Tiểu Hương cố gắng gỡ bàn tay Hoa Thiển ra.

“... Hừ! Đừng có đem lão gia ra dọa tao, tao mà phải sợ ư?” Tuy miệng nói cứng, nhưng trong lòng Hoa Thiển cũng chột dạ, lực nắm bàn tay lỏng ra đôi chút. Tiểu Hương nhân cơ hội, giằng lại được Tiểu Cốc Liên, đồng thời lùi vội ra xa tránh Hoa Thiển làm cô bé đau.

“Hừ!” Hoa Thiển phẫn nộ xoay người định đi, bỗng vô tình nhìn thấy đóa sen xanh giữa hồ: “A! Đẹp chưa kia, vừa may trong phòng ta có chiếc bình mới mua. Lai Phúc, Lai Phúc!”

“Phu nhân, tôi tới đây.” Từ phía ngoài sân, người đàn ông trung niên khoảng chừng ba mươi tuổi vội vã chạy tới: “Phu nhân có gì sai bảo ạ?”

“Đi, ra hái đóa sen xanh kia cho ta!”

“Vâng, thưa phu nhân!” Người đàn ông tháo giày, sau đó lội xuống đầm.

“Phu nhân! Đóa hoa đó là lão gia đặc biệt trồng tặng tiểu thư, không thể hái được!” Tiểu Hương lên tiếng can ngăn.

“Xí!” Hoa Thiển quay sang nhô thẳng vào mặt Tiểu Hương: “Mày là cái thá gì, còn dám can thiệp vào chuyện của tao? Đừng có tưởng dính vào cái đồ con hoang kia thì địa vị của mày cao hơn tao nhé. Nói cho mày biết, nhị

phu nhân của mày đã có thai bốn tháng rồi, đợi tao sinh ra quý tử, xem lão gia còn cung cái con nha đầu thôi kia không!”. Hoa Thiển đưa tay nhận bông hoa màu xanh từ phía Lai Phúc, nhìn Tiểu Cốc Liên gườm gườm: “Hừ! Đúng là tôn com!”, nói rồi quay người bước đi.

“Cái đồ...” Bực bội nhìn theo dáng đặc ý của Hoa Thiển, Tiểu Hương tức tối lắm bầm: “Tiểu thư, chúng ta đi thôi, đừng để ý loại đàn bà vô liêm sỉ đó...”, rồi quay đầu lại phía Cốc Liên. Trong khoảnh khắc ánh nhìn vô tình quét qua gương mặt Cốc Liên, Tiểu Hương bỗng nghệt thờ, kinh hoàng phát hiện ra ánh mắt cô tiểu thư nhỏ lóe lên luồng sáng âm u ma quái, nhìn chằm chằm không chớp mắt theo bóng Hoa Thiển đang xa dần, ánh mắt đó nhất định không thể thuộc về một đứa bé mới bốn tuổi.

“Tiểu Hương, tôi sẽ có một cô em gái, rất nhanh thôi.” Đôi môi Cốc Liên nhếch lên nụ cười quái gở khiến người ta không lạnh mà phát run: “Chỉ là cô em gái này...”. Câu còn chưa dứt, Cốc Liên đã nhắm đôi mắt lại, im lặng chìm vào giấc ngủ say...

...

Màn đêm bao phủ, tòa lầu chính của Hàn gia cực kỳ yên tĩnh, tất cả mọi người đều đang chìm trong giấc mộng, duy chỉ mình Hàn Cốc Liên lại lặng lẽ đứng bên đầm sen, đối mặt với những đóa hoa trong đầm, cố gắng tìm kiếm đóa sen xanh đã bị hái mất. Bỗng cô bé cười, đưa tay ra, một cành sen xanh bay vọt đến.

“Người cũng không cam tâm phải không?” Hàn Cốc Liên nhìn đóa hoa sen xanh vẻ đồng tình: “Một đóa hoa vượt bao khó khăn gian khổ mới nở ra được, lại bị con đàn bà thói tha kia ngắt mất, có phải rất ảm ức không?” Đóa sen vẫn yên lặng lơ lửng trong không trung, chẳng chút phản ứng. “Đề ta giúp người quay về cành nhé?” Đóa hoa vẫn không trả lời.

“Xem ra ngươi phải chấp nhận số phận rồi, thật chẳng có khí phách gì cả!” Đôi mắt Hàn Cốc Liên ánh lên những tia sắc lạnh: “Thật đáng xấu hổ. Mang danh Lam Liên^[1] nhưng chẳng có khí chất cao quý của Lam Liên tộc, ta thấy có lẽ vẫn nên để ngươi chết đi cho xong, Lam Liên tộc không cần thứ đồ bỏ đi như ngươi!” Nói rồi cô bé đưa tay ra, lòng bàn tay lập tức bùng lên một ngọn lửa phóng thẳng vào đóa hoa sen xanh lơ lửng trong không trung.

[1] Lam Liên: sen xanh.

Bỗng nhiên, đóa hoa sen xanh run rẩy như thể đang sợ hãi, từ chỗ bị ngắt bắt chợt tỏa ra ánh sáng màu xanh lam, tỏ vẻ như đang cầu xin lòng thương hại.

“Biết sợ rồi hả? Xem ra ngươi cũng không ngốc đâu, thế thì làm muội muội của ta đi!” Hàn Cốc Liên đưa tay ra chộp lấy đóa hoa, tóm chặt trong tay: “Chỉ là, ta có một điều kiện, sau khi sinh ra, ngươi phải trở thành nô lệ của ta, ta muốn ngươi làm gì ngươi phải làm theo, nếu không, ngươi sẽ chết còn thảm hơn bây giờ đó!”.

Trong phòng tối om chẳng có lấy một tia sáng, ngay đến ánh trăng dường như cũng bị thứ gì đó che phủ, không sao rọi vào nổi, Hoa Thiển đang ngủ êm đềm đột nhiên cảm thấy một trận ghệt thở. Bà ta sợ hãi mở tròn mắt, ngay sau đó thân thể bỗng cứng đờ, muốn kêu mà không thể thốt ra bất cứ âm thanh nào, chỉ biết trợn trừng mắt nhìn đứa bé gái cầm cành sen xanh đang đứng cạnh giường với nụ cười lạnh băng.

“Biết không? Đứa em gái tương lai của ta ở trong này đây.” Đứa bé đưa tay đặt lên bụng Hoa Thiển: “Bà muốn biết em gái ta trông thế nào không?”. Gương mặt nó đột ngột kè sát, Hoa Thiển cảm thấy máu toàn thân như đông cứng, gương mặt hết sức quen thuộc, Hàn Cốc Liên.

“Em gái ta chính là đóa sen xanh bị bà hái xuống đó!” Hàn Cốc Liên cười, hươ hươ tay trong không khí. Hoa Thiển mở tròn mắt, nhìn chăm chăm đóa sen xanh mình hái lúc sáng giờ đang nằm trong tay con bé. Hàn Cốc Liên nhẹ nhàng vỗ vỗ đóa hoa: “Nhìn đi! Nó đẹp đấy chứ hả? Không lâu nữa đâu, nó sẽ được đầu thai đấy. Và ta muốn đưa nó vào bụng bà”. Hàn Cốc Liên cười, lấy bông sen và phần thân đã đứt rời của nó gắn vào nhau, sau đó nở nụ cười khùng khiếp nhất trên đời, rồi nhét thẳng đóa hoa vào bụng Hoa Thiển trong ánh mắt kinh hoàng của bà ta.

“Aaaaaaaaaaaaaa...” Một tiếng hét chói tai, Hoa Thiển ngời bật dậy. Hàn Âu Kỳ nằm bên cạnh cũng hoảng hốt choàng dậy theo.

“Sao thế? Gặp ác mộng à?” Hàn Âu Kỳ hỏi.

“Tôi mơ thấy Hàn Cốc Liên nhét hoa vào bụng mình!” Hoa Thiển lắp bắp, giọng run rẩy.

“Sao lại thế được! Liên Liên còn là một đứa trẻ. Bà ấy, ban ngày xem kịch quá nhiều đấy.” Hàn Âu Kỳ khịt khịt mũi: “Thôi ngủ tiếp đi!”

“Ừ!” Hoa Thiển quệt mồ hôi đầm đìa trên trán. Phát hiện thấy áo váy trên người toàn bộ đều ướt sũng mồ hôi, bà ta bèn đứng dậy, bước đến tủ tìm một bộ khác để thay. Lúc quay người, Hoa Thiển bỗng sững lại, ngay tức khắc hét lên một tiếng thật lớn, đánh thức toàn bộ người trong phủ. Khi bọn họ chạy đến phòng của nhị phu nhân Hoa Thiển thì chỉ thấy bà ta ngồi ôm đầu dưới đất giữa đồng quần áo lộn xộn, còn ông chủ Hàn gia Hàn Âu Kỳ vẫn ngồi nguyên trên giường thất kinh nhìn vợ, rõ ràng không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

“Nhị phu nhân, đã xảy ra chuyện gì vậy?” A hoàn Trúc Diệp vẫn đi theo Hoa Thiển vừa hỏi vừa đỡ bà ta dậy.

“Đóa sen xanh, đóa sen xanh!” Hoa Thiển điên cuồng túm lấy vai Trúc Diệp: “Ma quỷ đấy! Có ma đấy!”.

“Đóa sen xanh nào?” Hàn Âu Kỳ hỏi.

“A, thưa lão gia, sáng nay nhị phu nhân có cho hái một bông sen xanh ngoài hồ rồi cắm ở...” Trúc Diệp đột nhiên sững người, bởi đóa hoa vốn cắm trong bình giờ đã không cánh mà bay.

“Có... có ma đấy! Lão gia.” Hoa Thiển chộp lấy tay Hàn Âu Kỳ: “Lão gia, Hàn Cốc Liên, Hàn Cốc Liên là quỷ đấy, nó là quỷ...”.

Bất chợt, “bốp” một tiếng, Hoa Thiển lãnh đủ cái bạt tai trời giáng, bà ta nhất thời sững sờ đến quên cả đau, đờ đẫn nhìn Hàn Âu Kỳ. Từ lúc bước chân vào cửa nhà họ Hàn, bà ta chưa bao giờ bị chồng đánh.

“Ta cảnh cáo bà, bà còn nói xấu Liên Liên nữa, ta sẽ tống cổ đi ngay!”
Hàn Âu Kỳ khoác áo, ùng ùng bỏ đi không thèm quay đầu lại.

Trong bóng tối, một đôi mắt lóe sáng hung hiem gườm gườm hướng về phía bụng Hoa Thiên, trên đó in hằn bóng dáng một đóa hoa sen xanh mà chỉ giống loài ma quỷ mới có thể nhìn thấy...

...

Dưới suối vàng cõi âm.

“Diêm Vương! Thưa Diêm Vương!” Tên đầu trâu xông xộc lao vào điện:
“Không hay rồi, vừa nãy một linh hồn đi đầu thai trong vòng luân hồi, bị tà thuật tấn công, đã cháy tan thành tro bụi!”.

“Cái gì?” Diêm Vương thất kinh, đang định nói gì đó thì một tên mặt ngựa cũng nổi đuôi tên trước lao vào.

“Bệ hạ, thưa Bệ hạ, thuộc hạ vừa phát hiện trên dương gian một Liên hoa yêu cốt!”

“Cái gì? Không thể nào. Liên hoa yêu cốt vốn là đóa sen xanh hình thành từ oán khí của một vụn đóa sen, sau đó dưới bàn tay của kẻ dẫn dắt, được đưa vào cơ thể của người mang thai. Ngày nay một đóa hoa như thế đâu dễ kiếm, huống hồ kẻ dẫn dắt này nghìn vạn năm nay chỉ có Lam Liên tiên nữ mới...”

Diêm Vương bỗng nghẹn lời. Lam Liên tiên nữ Hàn Cốc Liên! Làm sao ngài có thể không nghĩ đến nhỉ: “Nhanh! Tra xem lần gần đây nhất, Hàn Cốc Liên đã đầu thai vào đâu?”

“Tuân lệnh!” Phán Quan vội vàng lật tìm sổ sinh tử: “Thấy rồi! Lần chuyển thế thứ tám của Hàn Cốc Liên là đại tiểu thư Hàn gia ở Thượng Hải. Vốn ban đầu định cho cô ấy làm con gái Mai Song tiên nữ đầu thai, rồi để Mai Song bị vợ lẽ Hàn gia vu oan là ăn nằm với người khác, cuối cùng trong lúc điên loạn, vô tình giết chết Hàn Cốc Liên”.

“Đợi một chút!” Tên mặt ngựa ngắt lời Phán Quan: “Liên hoa yêu cốt thuộc hạ vừa nói chính là xuất hiện trong bụng vợ lẽ Hàn gia Hoa Thiên”.

“Cái gì?” Phán Quan kinh ngạc: “Sao có thể...”.

“A!” Tên đầu trâu cũng xen vào: “Vừa rồi linh hồn bị tà thuật tấn công chính là linh hồn định đầu thai vào làm nhị tiểu thư Hàn gia”.

“Không... không thể thế được!” Phán Quan lắp bắp, đây chắc chắn là chuyện lớn làm hỗn loạn vòng luân hồi nhân gian rồi!

“Trước khi đầu thai, Hàn Cốc Liên uống canh Mạnh Bà rồi chứ?” Diêm Vương khuôn mặt chết lặng.

“Uống rồi, chúng thần nhìn thấy cô ấy uống mà!” Đầu trâu mặt ngựa gật đầu lia lịa.

“Các người nhìn thấy Hàn Cốc Liên nuốt xuống chứ?” Một ý nghĩ lóe lên trong đầu Diêm Vương: “A, có phải các người đã nhìn vào mắt cô ấy?”

“Đạ đúng, mắt cô ấy lạnh lắm!” Mạnh Bà hồi tưởng lại.

“Thôi rồi, các người bị lừa rồi.” Diêm Vương nhíu chặt đôi mày: “Hàn Cốc Liên sở dĩ có thể trở thành Lam Liên tiên nữ, bởi cô ấy là đóa sen mê hoặc một vạn năm mới xuất hiện một lần trong Lam Liên tộc. Cốc Liên không chỉ pháp lực cao siêu, mà quan trọng nhất là đôi mắt của cô ấy có

khả năng làm mù mị vạn vật trên thế gian, bao gồm cả thần quý. Xem ra các người đều bị lừa rồi! Ta sợ rằng cô ấy chưa hề động môi đến bát canh Mạnh Bà đâu!”

“Cứ cho là Hàn Cốc Liên có bản lĩnh như vậy, thế sao bảy lần trước cô ấy đều ngoan ngoãn uống hết canh?” Mạnh Bà lộ vẻ không hiểu, thắc mắc.

“Cô ấy đợi thời cơ! Đợi các người lơ là cảnh giác mới hành động!” Diêm Vương đứng dậy: “Đây hoàn toàn không phải chuyện nhỏ đâu, ta bắt buộc phải báo cáo lên Thiên đình, cỡi âm chúng ta không được phép quản chuyện trên dương thế! Hơn nữa, các người phải cố gắng không chế Liên hoa yêu cốt! Cái thứ đó từ lúc xuất hiện cho đến khi trưởng thành chỉ cần ba tháng thôi, ta phải cố gắng nhanh nhanh bắt nó về!”

“Vâng!”

Thời tiết tháng Sáu, vàng dương gay gắt đổ lửa, bên đầm sen tòa lầu chính Hàn gia, Tiểu Cốc Liên đang nằm xoài trên bờ hồ, cố đưa tay với lấy một đóa hoa màu trắng tuyết.

“Tiểu thư, không được đâu, sẽ rơi xuống nước đấy!” Tiểu Hương kịp thời kéo Tiểu Cốc Liên lại.

“Chị Tiểu Hương, Liên Liên muốn hoa!” Điệu bộ bĩu môi phụng phịu của Cốc Liên rất dễ thương. Tiểu Hương lén thở phào một hơi, trong lòng thầm nghĩ hôm đó nhất định mình bị nhị phu nhân làm cho giận dữ tới hồ đồ nên mới mờ mắt tưởng tượng linh tinh, chứ tiểu thư đáng yêu như thế, sao có thể mang ánh mắt lạnh lẽo đến mức ấy được.

Khẽ lắc đầu tự giễu, Tiểu Hương bế Tiểu Cốc Liên đặt lên đùi, cầm quạt nhẹ nhàng phe phẩy cho cô bé: “Tiểu thư ngủ một lát đi, lúc nào tỉnh dậy, Tiểu Hương sẽ hái hoa cho cô”.

“Được!” Tiểu Cốc Liên ngoan ngoãn nhắm mắt, chẳng mấy chốc đã ngủ say.

Trưa hè thật yên tĩnh, thảng hoặc một chú ve sàu trên cây mới cất tiếng râm ran, lại thêm cơn gió mát nhẹ đưa như ru vào giấc ngủ, chiếc quạt trong tay Tiểu Hương chậm dần, cuối cùng dừng hẳn. Nhưng, đúng vào giờ phút Tiểu Hương ngủ quên, Cốc Liên vốn đã ngon giấc nồng trong tay cô a hoàn này lại đột nhiên mở trừng mắt, cảnh giác nhìn quanh bốn phía, sau đó bò ra khỏi lòng Tiểu Hương, khước miệng nhếch lên nụ cười lạnh lẽo hướng về phía đầm sen trồng trái.

“Đường đường là vua của cõi âm, lại đi nhìn lên con gái nhà người ta ngủ, có phải thật dơ bẩn không?”

“Hàn Cốc Liên, cô quả nhiên không hề uống bát canh Mạnh Bà đó!” Giữa đầm sen bỗng nhiên xuất hiện một đám sương mù đen kịt, giọng nói trầm bổng từ trong đó truyền ra.

“Ta không uống thì đã sao! Muốn trách, hãy trách thuộc hạ của ngài quá ngu ngốc!”

“Hàn Cốc Liên, vì sao cô lại muốn nuôi dưỡng Liên hoa yêu cốt?” Đám sương càng đông đặc thêm.

“Tốt nhất ngài đừng xem vào những việc không đâu! Diêm Vương, nếu muốn báo cáo lên Thiên đình thì cứ việc, ngài đi được rồi!” Trong mắt Cốc Liên ánh lên một tia oán hận: “Nói cho các người biết, ta đã nhẫn nhịn bảy kiếp rồi, ta chịu đủ rồi, ta nhất định phải tìm cho ra ai đã xúi Mai Song đối xử bất công với ta, khiến ta chịu tội suốt bảy kiếp, ta sẽ không bỏ qua cho hắn đâu!”.

“Lòng hận thù của cô ngày càng nặng nề, ta khuyên cô một câu, mọi thứ đừng làm đến tận cùng quá mức, đối với cô không có lợi gì cả.” Đám sương mù nhạt dần đi.

“Còn nữa, nói với thuộc hạ của ngài, đừng phí công tốn sức, bọn họ không thể ngăn được sự sinh trưởng của Liên hoa yêu cốt đâu!” Đôi mắt Hàn Cốc Liên lộ vẻ giễu cợt.

“Haizzz...” Sau một tiếng thở dài, đám sương hoàn toàn tan biến...

...

Gần hai tháng trôi qua, Hoa Thiên hoàn toàn chẳng ra khỏi cửa, đêm không dám ngủ, chỉ vào ban ngày khi Trúc Diệp bên cạnh mới có thể chợp mắt được một chút, nên trong hai tháng mà người già đi đến hai chục tuổi, gầy guộc hốc hác, chẳng còn chút gì của nhị phu nhân oai phong lẫm liệt trước đây nữa.

“Nhị phu nhân, thuốc này...” A hoàn Trúc Diệp nhìn bát thuốc trong tay, lòng chùng xuống: “Liều... liều lượng thuốc đã tăng gấp đôi, nhưng nhị phu nhân, thuốc phá thai này...”.

“Đừng nói nhiều nữa, mau bưng qua đây!” Hoa Thiên thúc giục: “Ta chẳng tin liều thuốc thế này mà vẫn không diệt nổi nó!”

“Nhị phu nhân, thuốc này cũng như con dao hai lưỡi, ngộ nhớ...” Trúc Diệp do dự.

“Đừng nói nữa!” Hoa Thiên gắt lên: “Ta nhất định phải tống cái đồ quái vật này ra ngoài!”.

“Nhị phu nhân...” Trúc Diệp run lẩy bẩy mang thuốc đến, nhưng Hoa Thiên lại không hề do dự uống một hơi hết sạch.

“Trúc Diệp, đêm nay lão gia không đến đâu phải không?” Hoa Thiên dựa vào giường thở hên hên.

“Vâng, sáng sớm nay lão gia đã đi rồi, phải nửa tháng sau mới về, công việc trong phủ đều giao cho đại phu nhân.” Trúc Diệp rót tách trà đưa cho Hoa Thiên.

“Aizzz, ta bây giờ cũng nghĩ thoáng rồi, cố ganh đua mà làm gì, cứ bình an thoải mái là được rồi.” Hoa Thiên tiến về phía chiếc giường: “Trúc Diệp à, đêm nay cô ngủ ở đây đi, để ta một mình, ta sợ lắm”.

“Vâng, nhị phu nhân.” Trúc Diệp thối tắt đèn, nằm xuống cạnh Hoa Thiên.

“Trúc Diệp, ngày mai ta muốn gặp Nhạc Mai Song.” Hoa Thiên mở mắt đăm đăm nhìn vào hư không, trong mắt có chút trống rỗng.

“Nhị phu nhân, là sao?” Trúc Diệp ngạc nhiên nhìn Hoa Thiên, người luôn giữ mối thù địch với đại phu nhân ngay từ lúc mới về, sao bỗng nhiên lại...

“Trúc Diệp, cô cũng thấy đấy, ta mang bầu quái thai, bất kể uống bao nhiêu thuốc phá thai cũng chẳng tống nổi nó đi.” Hoa Thiên đưa tay sờ lên bụng: “Hơn nữa từ sau hôm đóa sen xanh kia biến mất, không biết vì sao mỗi lần sờ lên bụng, ta đều cảm thấy hình dáng góc cạnh cái thứ nằm bên trong dường như giống hệt hoa sen. Mà toàn bộ chuyện này bắt đầu xảy ra từ giấc mơ đó, nên bất kể thật hay không, ta dám chắc con bé Hàn Cốc Liên chẳng phải điềm lành gì đâu.

“Nhị phu nhân, đừng nghĩ nhiều nữa, mau ngủ đi, ngày mai con sẽ đưa bà đi.” Trúc Diệp nhẹ nhàng giúp Hoa Thiên tếp lại mếp chăn.

...

Đêm tối đen như mực, bất chợt cảm thấy có người đang xoa nhẹ lên bụng mình, Hoa Thiên lòng thất kinh mở choàng mắt, nhưng bốn phía chỉ một màu tối tăm, không nhìn thấy thứ gì.

“Trúc Diệp, cô ở đâu thế?” Hoa Thiên quờ tay xung quanh tìm kiếm song hoàn toàn chẳng thấy ai.

“Hoa Thiển, em gái muốn ra rồi!” Một âm thanh lạnh lẽo vang lên. Hoa Thiển hoảng sợ nhìn nụ cười ma quái vừa nứt ra giữa hai khước môi Hàn Cốc Liên. Con dao găm nhọn trong tay cô bé đang kề sát trên bụng bà ta.

“Không! Cứu với...” Hoa Thiển hét lớn, sau đó chỉ biết trợn trừng mắt nhìn Hàn Cốc Liên dùng dao rạch nguyên một đường dài trên da bụng, rồi xé toác nó ra.

“Ha ha, dì Hoa, em gái xinh quá!” Hàn Cốc Liên thọc thẳng tay vào bụng Hoa Thiển: “Dì Hoa, xem này!”.

“Aaaaa...” Ánh mắt tràn ngập kinh hoàng nhìn “em gái” được ôm trọn trong tay Hàn Cốc Liên, Hoa Thiển thét lên một tiếng lạnh lạnh rợn tóc gáy...

“Nhị phu nhân, nhị phu nhân!” Trúc Diệp không ngừng lay Hoa Thiển đang gào thét trong cơn mộng mị.

“Trúc Diệp!” Hoa Thiển sổng chết túm chặt lấy vai Trúc Diệp: “Trúc Diệp, cứu ta với! Cứu ta! Cái thai trong bụng ta là đồ quái vật, giúp ta trừ bỏ nó đi, vứt nó đi!”.

“Nhị phu nhân, xin bà bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút!” Trúc Diệp ôm chặt Hoa Thiển đang suy sụp đến cực điểm: “Nhị phu nhân, ngày mai chúng ta đến bệnh viện của người Tây nạo đưa trẻ đi thế là xong!”.

“Không thể đợi đến mai được, ngay bây giờ, bây giờ ta phải đi ngay!” Hoa Thiển giằng co đòi tuột xuống đất: “Trúc Diệp, mau gọi Lai Phúc chuẩn bị xe, chúng ta đi ngay bây giờ!”.

“Được, được, được! Nhị phu nhân xin đừng sợ, con sẽ đi tìm Lai Phúc ngay!” Trúc Diệp vội vã khoác áo rồi chạy ra ngoài.

“Á... đau quá!” Thốt nhiên, Hoa Thiển ôm lấy bụng ngồi phịch xuống đất: “Người đâu, người đâu mau mau...”.

“Nhị phu nhân, bà sao thế?” Nữ gia nhân nhà họ Lý nghe tiếng thét vội vã chạy tới: “Nhị phu nhân, bà sắp sinh rồi!”. Nhác thấy màu rịn ra từ thân dưới của Hoa Thiển, bà Lý kêu lên sợ hãi.

“Nhị phu nhân thế nào rồi?” Lát sau Trúc Diệp quay lại, sợ hãi nhìn Hoa Thiển đang ngồi dưới đất.

“Nhị phu nhân sắp sinh rồi!” Bà Lý cùng Trúc Diệp nhanh chóng dìu Hoa Thiển lên giường: “Hay để tôi đi mời bà đỡ tới!”.

“Đừng!” Hoa Thiển đau tới mức toàn thân run rẩy: “Có Trúc Diệp là được rồi, không cần kinh động người khác!”.

“Nhưng...” Bà Lý do dự.

“Bà Lý, bà đứng gác bên ngoài, không cho bất cứ ai vào!” Trúc Diệp đẩy bà Lý ra khỏi phòng: “Ở đây có tôi là được rồi!”, nói xong tiện tay đóng sập cửa lại...

“U... u...” Nửa giờ đồng hồ đã trôi qua, trong phòng không ngừng vọng ra những tiếng kêu mơ hồ của Hoa Thiển, như thể bà ta đang cắn chặt thứ gì đó. Bà Lý ở bên ngoài lòng như lửa đốt song không dám vào trong.

“Á!” Một tiếng thét, nhưng lại phát ra từ Trúc Diệp.

“Sao thế?” Bà Lý không nhịn được nữa, bèn đẩy cửa chạy vào. Trong phòng, sắc mặt Trúc Diệp trắng bệch đứng sững cạnh giường, hai tay bịt

chặt miệng, còn Hoa Thiên ở trên giường thì mặt bợt như ma. Nhìn theo ánh mắt của Hoa Thiên, bà Lý thất kinh đến toát mồ hôi.

Nằm trong vũng máu là đóa hoa sen xanh trong suốt nở rộ bằng miệng bát, chỉ khác với những đóa sen bình thường ở đúng một điểm, ấy là bên trong mỗi cánh hoa đều có khớp xương màu xanh nhạt.

“Ha ha, em gái ta xinh quá!” Cùng với tiếng cười vui sướng, Hàn Cốc Liên chậm chậm bước vào: “Các người nói có phải không?”

“Đại tiểu thư...” Bà Lý và Trúc Diệp cùng lúc quay đầu nhìn Hàn Cốc Liên, ý thức trong khoảnh khắc bị ánh mắt đũa trẻ hút chặt.

“Các người nghe đây, hãy quên sạch điều các người vừa nhìn thấy đi, đũa con của nhị phu nhân đã bị sảy, bào thai vẫn chưa thành hình được bà Lý chôn cất. Nhớ kỹ chưa?”

“Vâng!” Hoa Thiên kinh hãi nhìn cảnh bà Lý và Trúc Diệp gật đầu lia lịa.

“Dì Hoa!” Hàn Cốc Liên nhặt lấy đóa hoa trong vũng máu, hươ hươ trước mắt Hoa Thiên: “Em gái ta xinh không?”

Cuối cùng, vì thân kinh phải chịu đựng quá nhiều công kích trong thời gian ngắn, Hoa Thiên té lăn ra ngất xỉu...

Nhị phu nhân Hàn gia đã phát điên!

Hoa Thiên, một thời phong tình quyến rũ, một thời nhanh nhẹn, độc đoán, đầy dã tâm và tham vọng, một thời được tung xưng là nàng danh kỹ nức tiếng cả xã hội thượng lưu Thượng Hải của Túy Hoa lâu, giờ chỉ là một người đàn bà điên chạy loạn ngày ngày mãi miết đào đất trong sân lâu Hàn gia.

Với mọi người thắc mắc từ bên ngoài, giải thích của người trong hàn gia trước sau như một: “Nhị phu nhân sẩy thai, vì quá đau buồn nên đã thành mất trí”.

Nhưng đó rốt cuộc cũng chỉ là cách nói của Hàn gia, không ai có thể chứng thực. Một thời gian dài thiên hạ truyền tai đủ loại tin đồn vô căn cứ, kiểu gì cũng có: Có người bảo nhị phu nhân ăn ở thất đức, bị Trời báo ứng; cũng có kẻ nói đại phu nhân cố ý làm nhị phu nhân sẩy thai nhằm báo thù chuyện ngày xưa bị bà ta hãm hại; lại có người truyền rằng Hàn Áu Kỳ muốn cưới thêm vợ lẽ, sợ bà hai gây rắc rối nên cố ý hạ độc... Mỗi người một kiểu chẳng ai giống ai.

Trong tình hình đó, Hàn gia đứng trước áp lực từ bên ngoài, đành phải đưa Hoa Thiên về quê dưỡng bệnh. Một thời gian dài sau đó, Hàn gia trở lại bình yên, những điều tiếng bên ngoài bắt đầu nhạt bớt và cái tên Hoa Thiên cũng dần bị người đời cho vào quên lãng.

...

Thời gian trôi qua thật mau, chỉ chớp mắt, Tiểu Cốc Liên đã lên tám tuổi. Cô bé Cốc Liên của hiện tại tuy tuổi còn nhỏ nhưng đã hé lộ là một tiểu mỹ nhân.

Buổi tối hôm đó, Tiểu Hương vui vẻ chạy tới, vừa bước vào phòng đã nhìn thấy Tiểu Cốc Liên ngồi bên bàn, tay cầm bánh ngọt đưa vào miệng. Tiểu Hương cười, bưng chậu rửa mặt đến: “Tiểu thư lại lên ăn bánh ngọt rồi, bà Vương mà biết lại cần nhằn mắt thôi!”.

“Tôi chẳng thích bà Vương, rõ lắm chuyện, tôi chỉ thích chị Tiểu Hương thôi!” Tiểu Cốc Liên đưa tay nhét nửa chiếc bánh vào miệng Tiểu Hương: “Có ngon không?”.

“Tất nhiên là ngon rồi, món này lão gia đặc biệt mua riêng cho tiểu thư từ tiệm bánh ngọt người Tây mà.” Tiểu Hương vắt khăn, sau đó đưa cho Tiểu Cốc Liên: “Tiểu thư, lau tay nào, lát đánh răng xong rồi đi ngủ”.

“Được!” Tiểu Cốc Liên cầm chiếc khăn bắt đầu rửa ráy: “Tiểu Hương, vừa rồi chị chạy vội thế chắc có việc gì?”.

“A, phải rồi. Suýt nữa quên mất”, Tiểu Hương vừa trải lại ga giường vừa trả lời: “Nghe quản gia nói, ngày mai cháu trai và cháu gái của đại phu nhân sẽ đến, lão gia có ý mời họ lưu lại vài ngày chơi với tiểu thư”.

“Được thôi! Ta vẫn chưa gặp họ bao giờ!” Đợi Tiểu Cốc Liên tháo giày leo lên giường, Tiểu Hương đắp chăn cho cô bé.

“Được rồi, tiểu thư ngủ đi! Ngày mai phải dậy sớm đấy...” Nói đoạn Tiểu Hương tắt đèn, bước ra ngoài...

...

Canh ba nửa đêm.

Trong căn phòng tối đen, Cốc Liên nằm trên giường ngủ ngon lành. Bỗng, hàng loạt những đóm lửa ma trôi màu xanh lam từ đâu chậm chậm hiện ra áp sát cô bé. Cốc Liên mở choàng mắt, từ từ ngồi dậy, ánh lửa kia lại càng rục hơn.

“Úy Úy, mọii quay lại rồi đây à?” Cốc Liên tụt xuống đất, bước về phía ma trôi:

“Úy Úy?”. Căn phòng rất đổi yên lặng, ngoài tiếng “tích tắc” phát ra từ tiếng đồng hồ thì chẳng còn bất kỳ âm thanh nào khác.

“Lam Úy! Ra đây!” Tiếng Cốc Liên bắt đầu trở nên sắc lạnh: “Đừng chơi trò trốn tìm với ta!”

“Ôi, tử dữ tợn quá...” Một cô bé với mái tóc dài màu xanh nhạt xuất hiện như thể vừa trôi ra từ trong không khí. “Người ta chỉ muốn đùa với tử một chút thôi mà!”

“Dạo này phép thuật của mọii luyện đến đâu rồi?” Cốc Liên ngồi xuống trước bàn trang điểm, tiện tay lấy ra một chiếc bánh ngọt từ trong ngăn tủ dưới cùng: “Đói chưa? Ăn đi này!”

“Ô, tuyệt quá!” Đứa bé gái tên Lam Úy vỗ tay lướt tới trước bàn, ăn như rồng bay hổ cuốn: “Tử tử, may mà tử vẫn còn để phần cho mọii một miếng, nếu không, chắc bà chị kia ăn hết không còn một mẩu!”

“Ừ!” Cốc Liên mỉm cười, lơ đãng cúi đầu nhìn xuống ngực: “Ta cũng không ngờ cô ấy thích ăn đồ ngọt đến thế”.

“Tử tử, mọii thấy kỳ quái lắm...” Lam Úy đưa tay đặt lên chỗ trái tim của Cốc Liên: “Tại sao tử phải lãng phí một phần mười pháp lực để tạo nên

một tử khác thế?”.

“Úy Úy, mọi cảm thấy ta giống một đứa trẻ tám tuổi lắm sao?” Đôi mắt u ám của Cốc Liên rọi thẳng vào Lam Úy.

“Không giống!” Lam Úy lắc đầu: “Tỷ cho mọi cảm giác như thể tử già dặn hơn cả tộc trưởng Lam Liên tộc chúng mọi nữa”.

“Ha ha, Úy Úy thật đáng yêu!” Cốc Liên xoa đầu Lam Úy: “Tộc trưởng Lam Liên tộc hiện tại gặp ta còn phải kính gọi một tiếng ‘bà ^[1]’ đấy!”.

[1] Nguyên gốc là “cô nãi nãi”, là cô của bố hoặc mẹ.

“A? Tỷ già như vậy à?” Lam Úy giật mình: “Thế sao tử lại để mọi gọi bằng tử tử chứ?”.

“Mọi là con gái của Hàn Âu Kỳ và Hoa Thiên, không gọi ta bằng tử thì gọi bằng gì.” Cốc Liên cốc nhẹ một cái lên trán Lam Úy.

“Đừng nhắc đến người đàn bà đó trước mặt mọi!” Về mặt Lam Úy bỗng trầm xuống: “Bà ta không phải mẹ mọi!”.

“Úy Úy, mọi phải hiểu, Hoa Thiên rút cuộc cũng chỉ là người phạm, người phạm tất thấy đều ngu mọi, không thể tiếp nhận được những chủng tộc nằm ngoài tri thức của họ, điều này rất thông thường!” Cốc Liên kéo Lam Úy ôm vào lòng, nhẹ nhàng an ủi cô bé.

“Cũng thật đáng đời bà ta! Năm đó nếu không phải bà ta ngắt mất bông hoa của mọi, mọi cũng chẳng đến nỗi hận bà ta đến thế. Tỷ tử, tử có biết lúc đó mọi đau lòng mức nào không, như thể mọi thứ đã hỏng hết rồi, cuộc đời vậy là xong rồi. May mà gặp được tử.” Lam Úy nũng nịu cọ cọ người trong vòng tay Cốc Liên: “Sau này lúc mọi nằm trong bụng người đàn bà đó, bà ta còn ngày ngày cố gắng đẩy mọi ra, uống thuốc phá thai như uống

nước, may mà thứ cả tộc Lam Liên chúng ta ít sợ nhất chính là nước và thuốc”.

“Úy Úy, có bao giờ muội hỏi hận vì trở thành Liên hoa yêu cốt chưa?” Ánh mắt Cốc Liên bỗng toát lên chút hối tiếc, một kẻ trong sáng như Úy Úy lại bị kéo xuống vũng bùn, cô cảm thấy tội trạng của mình lại sâu thêm một tầng.

“Không, muội không hỏi hận! Muội thích tử tử, trên thế giới này chỉ có tử tử đối tốt với muội!” Lam Úy nhìn Cốc Liên vẻ kiên quyết.

“Ta không tốt như muội tưởng đâu!” Nhìn ánh mắt của Lam Úy, lòng Cốc Liên vốn đã băng giá từ lâu, nay cũng được sưởi ấm vài phần: “Úy Úy, muội biết không? Kể từ lúc ta còn là một đóa sen cho đến tận bây giờ đã năm vạn bốn nghìn năm rồi. Lòng ta vốn đã già cỗi, muội bảo làm sao ta có thể giả điệu bộ của một đứa bé tám tuổi đây? Cứ theo như phản ứng của bà Vương và Nhạc Mai Song hôm ta được sinh ra trong kiếp này, ta đã biết mình nhất định phải có một thể thân, cho nên ta dùng thuật bắt hồn không chế Hàn Âu Kỳ, khiến ông ta giao ta cho Tiểu Hương chăm chút, bởi Tiểu Hương là kiểu người vô tâm vô tính, chính vì vậy trước khi làm ra một bản sao của chính mình, mới có thể che đậy đến thế”.

“Muội hiểu rồi, tử thật thông minh, à phải rồi!” Lam Úy chộp lấy tay Cốc Liên: “Tử tử, Cửu âm thiên kinh của muội đã luyện thành rồi”.

“Thế à, hay quá! Chỉ cần luyện thành Cửu âm thiên kinh, muội có thể thoải mái ra vào khắp ba cõi, đến lúc đó việc xâm nhập Dao Hoa cung của thượng giới sẽ chẳng còn gì khó khăn nữa.” Cốc Liên mỉm cười, đã lâu lắm rồi không cảm thấy vui đến thế: “Phải rồi, ngày mai cháu trai và cháu gái Nhạc Mai Song sẽ tới, mấy ngày này muội tạm thời ẩn đi nhé”.

“Muội biết rồi, tử tử.”

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Cốc Liên vốn thường có thói quen ngủ nướng lại dậy rất sớm. Tiểu Hương đứng trước bàn trang điểm, giúp Cốc Liên vấn mái tóc dài thành hai búi xinh đẹp, còn cài thêm đôi trâm đính ngọc lam lấp lánh, cuối cùng thay bộ váy áo kiểu Tây màu xanh lam tuyệt đẹp, Cốc Liên bỗng chốc trở thành một cô búp bê Tây đáng yêu.

“Tiểu thư thật xinh đẹp!” Tiểu Hương nhìn trước ngấm sau, tỏ vẻ hoàn toàn hài lòng trước công trình của mình: “Còn nữa, tiểu thư hôm nay dậy sớm thế!”.

“Đúng vậy, hôm nay tôi thức dậy từ rất sớm!” Tiểu Cốc Liên ngồi bên bàn, cầm chiếc bánh ngọt trên đĩa lên ăn.

“Chắc tiểu thư phấn khích vì anh chị họ sắp đến phải không?” Tiểu Hương cười đưa cốc sữa cho Cốc Liên.”

“Tiểu Hương, bọn họ là cháu trai và cháu gái của đại phu nhân phải không?” Tiểu Cốc Liên nghiêng đầu hỏi Tiểu Hương.

“Tiểu thư, đại phu nhân là mẹ cô, sao không gọi mẹ?” Tiểu Hương dừng việc đang làm hỏi.

“Cha tôi nói bà ấy không phải mẹ tôi.” Tiểu Cốc Liên nhìn mẹ tôi một cách kỳ quái: “Cha tôi nói mẹ tôi đã chết lâu rồi! Chị Tiểu Hương, chuyện đó mà chị cũng không biết sao?”.

“Cái này...” Tiểu Hương sợ tái mặt, biết mình lỡ lời. Cô ấy chỉ biết lão gia rất ghét đại phu nhân, không cho phép đại phu nhân gặp Cốc Liên,

nhưng chưa bao giờ ngờ rằng đến chuyện đại phu nhân là mẹ ruột mà ông cũng không nói cho Cốc Liên biết. Chuyện này quả thật... hơi quá!

“Tiểu Hương!” Đúng lúc đó, rèm cửa được vén lên, bà Vương bước vào: “Còn đứng ngẩn ra đó làm gì, lão gia bảo tôi đến báo thiếu gia và tiểu thư anh chị họ của tiểu thư đã tới, bảo cô đưa tiểu thư qua đó”.

“Ô... tôi biết rồi, tôi sẽ lập tức đưa tiểu thư qua ngay!” Tiểu Hương vội vã nắm tay Cốc Liên đi về phía khu nhà chính.

...

Trong khu nhà chính, Hàn Âu Kỳ ngồi chễm chệ ở ghế trên nhâm nhấp trà, lạnh lùng nhìn Nhạc Mai Song ngồi kế bên đang chào hỏi hai đứa cháu.

“Tiểu Phong, Tiểu Lộ, đến đây nào, trước tiên hãy gặp chú của các cháu!” Nhạc Mai Song ra hiệu cho hai đứa trẻ ăn mặc đặc sệt phong cách Tây.

“Chào chú! Chào chú!” Hai đứa trẻ cùng cúi mình thi lễ.

“A! Không cần đa lễ, ngồi đi!” Sắc mặt Hàn Âu Kỳ cuối cùng cũng biểu lộ chút nồng hậu: “Đã đến rồi thì ở lại vài ngày, Liên Liên chẳng có mấy bạn bè, các cháu tuổi tác cũng sàn sàn, trẻ con mà, đều có thể chơi cùng nhau...”.

“Cha!” Lúc này Tiểu Cốc Liên chạy đến, một bước nhảy tót vào lòng Hàn Âu Kỳ, bắt đầu làm nũng: “Cha, con vẫn muốn ăn cái món... gọi là bánh kem pho mát gì đó! Ngon lắm cơ!”.

“Được! Ngài mai cha sẽ mua cho con!” Hàn Âu Kỳ mỉm cười nhìn con gái ngồi trên đùi: “Liên Liên còn muốn ăn gì nữa? Nói cho cha nghe, cha sẽ

đi mua!”.

“E hèm...” Nhạc Mai Song khẽ ho một tiếng: “Ấu Kỳ, để Liên Liên làm quen một chút với anh chị họ của nó đi”.

“Liên Liên, đây là anh họ Âu Dương Nghi Phong”, Hàn Ấu Kỳ bực bội nhìn Nhạc Mai Song một cái nhưng lúc quay về phía Tiểu Cốc Liên, ngay lập tức trở lại vẻ dịu dàng: “Còn chị họ của con, Âu Dương Nghi Lộ”.

“Vậy đây là Liên Liên, thật xinh đẹp!” Âu Dương Nghi Lộ mỉm cười: “Trông giống dì quá!”.

“Phải đấy, Liên Liên lớn lên nhất định sẽ còn xinh đẹp hơn cả dì!” Âu Dương Nghi Phong ở bên tiếp lời: “Thật không hổ là con gái của dì, như người xưa vẫn nói thì là ‘Con hơn cha là nhà có phúc’”.

“Tôi không phải con gái của đại phu nhân!” Tiểu Cốc Liên bỗng lớn tiếng: “Mẹ tôi mất lâu rồi, phải không cha?”.

Khoảnh khắc đó, căn phòng im lặng như tờ, gương mặt Nhạc Mai Song tái xanh tái xám, Hàn Ấu Kỳ chỉ khẽ cau mày. Nghi Phong, Nghi Lộ trong tình huống này cũng không dám hấp tấp xen vào, chỉ biết ngượng nghịu chôn chân tại đó một lúc lâu, còn Tiểu Hương đứng kế bên thì cúi gằm mặt, mồ hôi lạnh túa ra từng giọt.

“Tiểu thư buồn ngủ chưa?” Nhạc thấy Tiểu Cốc Liên ngáp, Tiểu Hương bỗng chốc thông minh đột xuất vội hỏi.

“Liên Liên buồn ngủ rồi, cha đưa con về phòng ngủ nhé!” Hàn Ấu Kỳ ôm lấy Tiểu Cốc Liên, bước đi chẳng buồn quay đầu lại. Tiểu Hương vội vã chạy theo sau, chỉ sợ chậm chân sẽ bị ánh mắt của Nhạc Mai Song đâm chết.

Về đến phòng Cốc Liên, Hàn Âu Kỳ đặt con gái đã lăn ra ngủ giữa đường lên giường. Tiểu Hương giúp cô bé đắp chăn thật kỹ. Sau khi dặn dò cô hầu phải chăm sóc tiêu thư cẩn thận, Hàn Âu Kỳ rời đi.

Thấy dáng vẻ như đang ngủ say của Tiểu Cốc Liên, Tiểu Hương nhẹ nhàng cầm khuôn giày ra ngồi ở bậc cửa bắt đầu khâu phần đế giày. Trong phòng, giữa không trung, Lam Úy bỗng hiện ra: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ!”. Lam Úy ra sức kéo tay Cốc Liên lắc lắc.

“Úy Úy.” Cốc Liên ngồi dậy, trong ánh mắt tối tăm ánh lên một tia lạnh lẽo: “Muội cũng cảm thấy à?”.

“Đó là vị gì vậy?” Lam Úy nhú mào: “Dường như có vị rất ngọt! Rất... buồn nôn!”.

“Không ngờ bây giờ mà vẫn được xem trò vui thế này!” Cốc Liên trượt từ trên giường xuống, lấy trong ngăn thấp nhất của bàn trang điểm ra một chiếc hộp nhỏ: “Bôi cái này lên mũi, tuy món đó vô hiệu đối với phụ nữ, nhưng người phải vẫn bị buồn nôn”.

“Đó là gì vậy, tỷ tỷ?” Lam Úy cầm lấy, quét một chút thứ dung dịch như keo lên phần dưới mũi, “Ồi, cái mùi đó mất tiêu rồi!”.

“Mùi đó gọi là xạ hương, thường tỏa ra từ thân thể giống loài tồn tại thời thượng cổ gọi là Dụ Dâm. Bọn này luôn ản trên người phụ nữ, khiến họ trở nên quyến rũ và thu hút đàn ông. Sau đó lúc con người đang trong cơn hoan lạc, bọn chúng sẽ hút hết tinh khí của cơ thể đàn ông, lấy đó làm lương thực. Tuy người phàm không người thấy mùi xạ hương, nhưng mùi ấy tự thân có thể tạo ra những ảo ảnh nhẹ nhàng trước mắt đàn ông, khiến họ cảm thấy thân thể nơi chúng trú ngụ thật kiêu diễm, không thể nhìn được mà

phát sinh quan hệ.” Cốc Liên nghi ngờ: “Song cái thứ này nghìn vạn năm nay gần như rất hiếm thấy, sao lại xuất hiện ở đây? Nhưng...”

Bất chợt, khóe miệng Cốc Liên uốn cong thành một nụ cười ác hiểm, xem ra đêm nay có trò vui để xem rồi!

Đêm nay, dường như nó đã được định sẵn là một đêm của tội ác, đèn mặt trăng cũng nấp mình sau bóng mây đen, giấu đi ánh sáng vốn có của mình. Cả dinh cơ Hàn gia tối tăm và yên tĩnh hết mực, chỉ duy thư phòng của Hàn Âu Kỳ vẫn còn thấp một chiếc đèn mờ ảo.

Ngồi trước bàn, Hàn Âu Kỳ đang lật giở những thứ sổ sách ghi chép tiền nong thì bất chợt từ ngoài cửa tỏa đến một mùi hương giống như loại mùi đặc trưng cho thân thể thiếu nữ, dạt dào quán quyện trong từng hơi thở của Hàn Âu Kỳ. Ban đầu vẫn chưa để ý, nhưng dần dần ông bỗng cảm thấy thân thể nóng lên như phát sốt, vô thức đứng ngồi không yên. Đúng lúc này, cánh cửa “két” một tiếng rồi bật mở, từ bên ngoài bước vào một thiếu nữ mặc chiếc áo voan mỏng manh, trang điểm rất đậm.

“Chú, muộn thế này chú vẫn chưa ngủ sao?” Dưới ánh đèn, thiếu nữ từ từ tiến tới, vàng sáng mờ nhạt rơi xuống thân thể làm ẩn hiện những đường cong non nớt trần trụi sau lớp vải trong suốt, đủ khêu gợi sự thèm muốn dục vọng trong bất cứ người đàn ông nào.

Hàn Âu Kỳ cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, lòng chỉ muốn bước tới giật phắt lớp áo cản trở ngựa mắt ra mà thỏa chí hưởng thụ xuân tình, nhưng ông vẫn có chút lẩn tránh, bèn ho khẽ một tiếng: “Tiểu Lộ, đã vào thu rồi còn mặc ít như vậy sẽ lạnh đấy, mau về đi!”.

“Chú, Tiểu Lộ đã thế này rồi, chú còn chưa chịu hiểu sao?” Âu Dương Nghi Lộ tỏ vẻ thích thú tiến đến trước mặt Hàn Âu Kỳ, đưa tay ôm choàng lấy ông: “Chú, cháu yêu chú, cháu nguyện làm người của chú!”.

“Tiểu Lộ...” Hàn Âu Kỳ cũng từ từ ôm lấy thân thể ngà ngọc trong lòng mình, nhanh nhẹn xoay người thổi tắt đèn.

Bên ngoài căn phòng, Hàn Cốc Liên ngồi ngay ngắn trên một cây ngô đồng cổ thụ, còn Úy Lam thì bay lơ lửng giữa không trung. Khi ánh đèn trong phòng vụt tắt, khóe môi Cốc Liên nhếch lên một nụ cười lạnh lùng, ánh mắt thoắt trở nên băng giá.

“Úy Úy, muội cảm thấy chưa?” Cốc Liên quay sang nhìn Lam Úy.

“Tỷ tỷ, cái mùi đó dường như càng nồng hơn thì phải. May mà muội đã bôi cao hoa sen tỷ đưa, nếu không giờ chắc đã nôn mạt xanh mạt vàng rồi.” Lam Úy phác một động tác chán ngán: “Xem ra con mụ Dụ Dâm lúc này đang thương thức bữa tối của mình rồi!”.

“Úy Úy, đi đi, nghĩ cách kéo Nhạc Mai Song đến đây ngay!” Cốc Liên cười ác hiểm, kịch hay mới vừa bắt đầu thôi!

...

Nhạc Mai Song nằm trên giường nhớ lại cảnh gặp mặt con gái hôm nay. Bao nhiêu năm từ lúc Liên Liên sinh ra cho đến giờ, bà mới được gặp nó lần đầu tiên, nhưng trước đây cũng nhiều lần mơ thấy dáng vẻ của con gái. Đến hôm nay gặp Liên Liên thật sự bà mới biết hóa ra nó còn đáng yêu hơn cả hình dung của mình, chỉ là... vì sao? Vì sao Liên Liên lại nói và không phải mẹ nó? Vì sao... Hàn Âu Kỳ, đúng! Nhất định là Hàn Âu Kỳ, ông ta đã nói với Liên Liên bà không phải mẹ nó. Hàn Âu Kỳ đáng chết! Hàn Âu Kỳ đáng chết!

Nhạc Mai Song ngồi dậy, lôi từ dưới gối ra một con rối nhỏ, bên trên có dán ngày tháng năm sinh của Hàn Âu Kỳ. Cầm con rối trong tay, Nhạc Mai

Song tóm lấy cái kéo đặt trên tủ cạnh đầu giường, điên cuồng cắt xé con rối tan nát thành mấy mảnh.

Đúng lúc đó, ngoài cửa bỗng chạy vụt qua một bóng đen vóc dáng thấp nhỏ, Nhạc Mai Song ngây người kinh ngạc, liền vô thức nhào ra đuổi theo...

“Liên Liên, Liên Liên, con ở đâu?” Nhạc Mai Song đuổi theo bóng đen đến thư phòng của Hàn Âu Kỳ thì bỗng nhiên mất dấu: “Kỳ lạ thật, lẽ nào mình nhìn nhầm? Không thể nào, ở đây chỉ có Liên Liên là trẻ con thôi mà!” Nhạc Mai Song cảm thấy khó hiểu, đang định quay người đi, bất chợt lọt vào tai tiếng rên rỉ cực kỳ đặc trưng vọng ra từ thư phòng.

“Á... Hàn Âu Kỳ xấu xa! Không được làm như thế... a... không được...”

“Tiểu Lộ, ngoan, nâng hông cao nữa lên, để ta yêu em cho dễ nào!” Những lời tiếng dâm dục đó vọng vào tai Nhạc Mai Song như thể tiếng sét giữa trời xanh!

Âu Dương Nghi Lộ! Cô cháu gái vừa tròn mười sáu tuổi của bà mà lại... mà lại thông dâm với chính chồng bà.

Cơn giận ngàn ngút quét sạch mọi lý trí trong đầu Nhạc Mai Song chỉ trong chốc lát. Bà giơ chân đạp bật cửa xông vào phòng, chứng kiến cảnh tượng khiêu dâm khó coi giữa Âu Dương Nghi Lộ và Hàn Âu Kỳ. Vào lúc ấy, Nhạc Mai Song mặt mũi trắng bệch, đôi mắt vẫn đỏ chảng khác gì một con quỷ dữ.

“Á!” Nhìn thấy dáng vẻ của Nhạc Mai Song, Âu Dương Nghi Lộ sợ hãi trốn tọt vào lòng Hàn Âu Kỳ.

“Đồ đĩ non rẻ tiền vô liêm sỉ, tao giết chết mày!” Nhạc Mai Song chop lấy con dao dọc giấy trên bàn làm việc, hăm hăm đâm thẳng về phía Âu Dương Nghi Lộ.

“Á...” Âm thanh thảm thiết vang lên, con dao ngấp lút cán vào phần eo của Âu Dương Nghi Lộ. Còn Hàn Âu Kỳ vào lúc Nhạc Mai Song cầm dao lao tới đã nhanh chân đẩy phắt cô cháu gái ra, ép mình sâu vào góc tường.

“Con đĩ non, tao giết chết mày! Tao giết chết mày!” Nhạc Mai Song như thể tóm được cơ hội phát tiết mối hận thù tích tụ bao năm, nhát này tiếp nối nhát kia hăn hộc đâm xuống, rồi lại đâm xuống...

...

“Tỷ tỷ, mẹ tỷ thật đáng sợ đấy...” Nghe thấy những tiếng thét chói tai của Nhạc Mai Song, Lam Úy tỏ vẻ lạnh lùng: “Tỷ tỷ, con mụ Dụ Dâm đó chết rồi chứ?”.

“Dụ Dâm đâu dễ bị giết như vậy? Chỉ sợ bây giờ nó đã bám vào thân thể Nhạc Mai Song rồi. Lúc này ta tạm thời chưa cần để ý, mấy ngày nữa hãy tóm nó.” Cốc Liên mỉm cười, dường như cực kỳ sung sướng.

“Tỷ tỷ, tỷ không sợ sao?” Lam Úy sợ sệt nhìn Cốc Liên.

“Sợ? Sao ta phải sợ!” Cốc Liên cười phá lên: “Ta vui còn chưa hết ấy chứ! Biết không, Nhạc Mai Song mỗi kiếp đầu thai chỉ có một cơ hội giết người thôi, nhưng kiếp này người cô ta giết lại không phải ta, muội bảo ta có thể không vui sao?”.

“Tỷ tỷ, tỷ đừng như thế có được không, Úy Úy sợ!” Lam Úy run lẩy bẩy, nép mình vào bên Cốc Liên.

“Đừng sợ, Úy Úy.” Cốc Liên ôm lấy Lam Úy đang co rúm vào mình: “Kể từ hôm nay, Ngọc Hoàng trên trời, Diêm Vương dưới đất đều không thể khống chế vận mệnh của ta nữa rồi! Ha ha ha ha...”

“Tỷ tỷ, muội có một câu hỏi!” Lam Úy ngẩng đầu nhìn Cốc Liên vẻ nghi hoặc: “Vì sao người phụ nữ đó hét to như vậy mà không có ai đến?”

“Ha ha... Bởi vì ta đã thiết lập một kết giới xung quanh đây, nơi này ngoài chúng ta ra, bất cứ ai cũng không thể vào được!” Cốc Liên giấu nụ cười lắng nghe những tiếng thét chói tai của Nhạc Mai Song: “Ta đâu muốn người khác làm hỏng vở kịch hay ấy chứ. Ồ mà cô ta đâm chém lâu như vậy, thi thể không khéo đã thành món xôi thịt bằm rồi cũng nên!”

“Tỷ tỷ, tỷ bảo bọn họ sẽ xử lý cái xác đó như thế nào?” Lam Úy nghiêng đầu tò mò: “Bọn họ chắc hẳn không thể để người ngoài biết chuyện đâu nhỉ?”

“Đương nhiên. Và ta cũng rất nóng lòng muốn biết tiếp sau đây bọn họ sẽ dùng phương pháp gì để khiến một con người sống sờ sờ đột nhiên tan vào hư vô!” Trong đôi mắt tăm tối của Cốc Liên nháng lên một tia hiếu kỳ lâu lắm mới lại thấy.

Mưa thu dai dẳng, vừa sáng sớm đã bắt đầu rơi xuống trắng xóa, lúc này lại càng mau hạt thêm.

Tiểu Hương một tay cầm ô, tay kia bung bát cháo hạt sen đi về phía khu phòng của Cốc Liên thì bỗng trượt chân, mọi thứ trước mắt lộn tùng phèo. Vào đúng thời điểm gay cấn đó bỗng một cánh tay đưa ra ôm chặt lấy eo cô từ phía sau. Tiểu Hương ngã trọn vào lòng chủ nhân cánh tay đó.

“Á!” Tiểu Hương hoảng hốt, vội vã quay đầu: “Biểu... thiếu gia^[1]!”.

[1] Biểu thiếu gia: Thiếu gia anh họ/ họ hàng.

“Cô là a hoàn của Liên Liên đấy nhỉ!” Vòng ôm của Âu Dương Nghi Phong siết trên eo Tiểu Hương càng chặt hơn: “Lần sau phải cẩn thận, không có lại ngã đấy”.

“Biểu... thiếu gia!” Tiểu Hương đỏ mặt muốn giãy ra khỏi vòng ôm của Âu Dương Nghi Phong: “Tiểu Hương... Tiểu Hương phải đưa bữa sáng cho tiểu thư!”.

“Đừng vội, chúng ta nói chuyện chút đã!” Âu Dương Nghi Phong nở nụ cười xấu xa, đưa tay đặt lên ngực Tiểu Hương xoa nắn.

“Thiếu gia, xin đừng!” Tiểu Hương kiên quyết dứt mình ra khỏi Âu Dương Nghi Phong, đi như chạy về phía khu phòng. Trong khi đó ở phía đằng sau, Âu Dương Nghi Phong đứng nhìn theo dáng người con gái ấy mà cười phá lên từng tràng dâm dục...

Một tiếng “boong” lớn bất chợt vang lên khiến Cốc Liên đang ngồi bên cửa sổ ngắm mưa phải giật bản mình (do muốn ngắm trò vui nên hôm nay Cốc Liên không sử dụng thể thân – một nhân cách khác của cô). Đứng dậy bước ra phía ngoài thềm, nhìn thấy Tiểu Hương mặt mày trắng bệch, toàn thân dính nước mưa ướt lướt thướt, Cốc Liên không thể không nhíu mày. Tiếp đó ánh mắt cô quét sang chiếc chậu rửa mặt đặt trên giá cạnh đó và hiểu ngay tiếng động lớn khi nãy do Tiểu Hương gây ra.

“Tiểu Hương, có chuyện gì vậy? Sao lại bị ướt...” Vừa mở miệng hỏi, bỗng nhìn thấy lớp lớp khí đen đang từ từ xuất hiện trên mặt Tiểu Hương, Cốc Liên liền biến sắc, vội nhào tới trước chụp lấy a hoàn này, ánh mắt sắc lạnh khiến Tiểu Hương bỗng chốc toát mồ hôi sợ hãi: “Nói mau, cô vừa gặp chuyện gì? Nói!”.

“Tiểu thư”, Tiểu Hương ôm chầm lấy Cốc Liên òa lên khóc hu hu: “Là biểu thiếu gia, thiếu gia định... định ức hiếp tôi...”. Có lẽ do bị Âu Dương Nghi Phong làm cho sợ chết khiếp, Tiểu Hương hoàn toàn không hề nhận ra Cốc Liên trước mặt không phải là cô bé ngây thơ đáng yêu mà mình đã nuôi nấng chăm chút bấy lâu nay: “Vừa rồi tôi vào bếp lấy đồ ăn sáng cho tiểu thư, gặp phải biểu thiếu gia, cậu ấy... cậu ấy muốn...”. Tiểu Hương không nói tiếp, chỉ khóc ngất.

“Tiểu Hương, nhìn vào mắt tôi này!” Cốc Liên nâng cằm của Tiểu Hương lên, trong đôi mắt tối sẫm lấp lánh tia bức xạ khác thường. Ngay tức khắc ý thức của cô a hoàn dần dần bị hút vào trong đó: “Tiểu Hương, cô đang nằm mơ, đợi cô tỉnh lại mọi sự sẽ ổn cả, cô chưa hề gặp Âu Dương Nghi Phong, chưa bao giờ”.

Thấy điệu bộ Tiểu Hương như thể đang mộng du, từ từ quay về phòng mình, Cốc Liên mới thở phào nhẹ nhõm. Cô đưa tay bật “tách” một tiếng về phía phòng Tiểu Hương, tức thì một lớp sương khói mỏng manh bỗng xuất

hiện bao kín quanh căn phòng ấy. Lam Úy như một quầng sáng xanh chập chờn tiến tới, ngó theo làn khói mỏng kia với vẻ hiếu kỳ.

“Kết giới sương mù? Tỷ tỷ, tỷ đã nhìn thấy gì mà phải dung kết giới cao cấp đến thế bảo vệ một a hoàn?”

“Muội không nhìn thấy đám khí đen trên mặt Tiểu Hương sao?” Đôi mắt Cốc Liên ánh lên sắc lạnh lẽo: “Đó là tử khí âm phủ, chỉ có người sắp chết mới xuất hiện tử khí trên mặt!”.

“Nói như vậy thì thời hạn của Tiểu Hương sắp đến rồi? Tỷ tỷ, tỷ bảo vệ cô ta như vậy chẳng phải muốn chống lại Diêm Vương sao?” Lam Úy lo lắng nhìn Hàn Cốc Liên: “Dù sao bây giờ tỷ cũng chỉ là người phạm, gây căng thẳng với Diêm Vương đối với tỷ thật chẳng có lợi gì!”.

“Úy Úy, muội không hiểu, Tiểu Hương tuy nhìn ngoài có vẻ vô tư, không mang tâm địa gì, nhưng muội biết tiền kiếp của cô ấy là ai không?”

“Là ai?” Lam Úy nuốt nước miếng.

“Tiền kiếp của cô ấy là người bạn tốt nhất của ta thời còn trên Thiên đình – Đào Hoa tiên nữ!”.

“A?” Lam Úy kinh ngạc mở tròn mắt: “Vậy... vậy cái cô a hoàn ngọc đó lại là... Đào Hoa tiên nữ!”.

“Không cần kinh ngạc như vậy, cô ấy thời trên Thiên đình vô cùng đức hạnh.” Cốc Liên mỉm cười, quay người bước về phòng, ngồi trước bàn trang điểm, đôi mắt đã khôi phục lại vẻ điềm nhiên: “Dù sao muội nói cũng có lý, vào thời điểm này ta quả không nên gây chiến với Diêm Vương. Nhưng ta thấy rất lạ, đáng lẽ bốn năm trước Diêm Vương phải báo cáo lên Thiên đình rồi mới phải, lại để cho ta tha hồ làm loạn chốn nhân gian hay

sao?”. Cốc Liên vẻ căng thẳng, nắm thật chặt chuỗi hạt ngọc trai trong tay, khiến chúng vỡ vụn: “Úy Úy, đây là ngọc trai Nam Hải quý hiếm, hãy uống hết đi, có thể tăng pháp lực cho muội đấy”.

“Tỷ tỷ, đây chẳng phải chuỗi ngọc tỷ thích nhất sao? Sau này cô ấy hỏi thì làm thế nào?” Lam Úy lo lắng nhìn Cốc Liên đang bỏ bột ngọc vụn vào một chiếc tách rồi chế nước.

“Yên tâm, ta sẽ gài ý thức giả khiến cô ấy nghĩ rằng chuỗi hạt do cô ấy tự làm hỏng.” Cốc Liên đưa tách nước trong tay cho Lam Úy: “Uống đi, đêm nay chúng ta phải chia nhau hành động, ta đã nghĩ ra một vở kịch tuyệt hay, nhưng...”.

“Nhưng sao hả tỷ tỷ?” Lam Úy ngửa cổ một hơi uống hết sạch chỗ nước ngọc trong tách.

“Chắc ta phải giúp Nhạc Mai Song xử lý thi thể Âu Dương Nghi Lộ, mà nếu làm vậy thì về sau kịch hay sẽ chẳng có để xem nữa rồi, haizzz...” Cốc Liên thở dài, hết sức thất vọng.

“Tỷ tỷ có thể nghĩ theo một cách khác!” Lam Úy lắc lắc cánh tay Cốc Liên an ủi: “Tỷ xem, nếu bây giờ Nhạc Mai Song nhìn thấy cái xác vốn đã bị bọn họ chôn kín lại vô có tái hiện, tỷ bảo bà ta có thể không sợ chết khiếp được sao?”.

“Đúng thế! Sao ta không nghĩ đến chứ!” Cốc Liên lập tức lên tinh thần, bất ngờ ôm chàng lấy Lam Úy, ra sức hôn vào hai má cô bé: “Úy Úy! Ta yêu muội qua rồi đó!”.

“Tỷ tỷ, bỏ muội ra nào! Nước miếng của tỷ đây hết ra mặt muội rồi!” Lam Úy hét lên thảm thiết...

...

Cùng lúc đó, trong phòng Nhạc Mai Song, Hàn Âu Kỳ tựa mình vào thành giường không nói một lời, đôi mắt lạnh lẽo nhìn bà vợ cả đang ngồi bệt dưới đất ra sức rửa tay, rửa mặt.

“Làm sao đây?” Bỗng nhiên Nhạc Mai Song ngẩng đầu nhìn Hàn Âu Kỳ, giọng điệu hoảng hốt: “Tiểu Lộ chết rồi, chúng ta làm sao giải thích với Tiểu Phong và chị gái tôi đây?”.

“Còn giải thích gì nữa! Sự việc đã đến nước này rồi, là bà giết người, không phải tôi!” Hàn Âu Kỳ tiện chân đá văng chiếc chậu trên nền đất.

“Hàn Âu Kỳ, ông là đồ thói tha không bằng loài cầm thú!” Nhạc Mai Song đứng phắt dậy, gằn giọng: “Nó mới mười sáu tuổi, ông lại... lại...”.

“Là nó tự xông vào, sao tôi phải từ chối chứ!” Hàn Âu Kỳ bước đến tóm hai vai Nhạc Mai Song, quăng vợ về phía góc giường: “Nhưng mà, kỹ nghệ giường chiếu của nó quả không tệ, hơn bà hỏi đó nhiều”.

“Hàn Âu Kỳ, đồ đòi bại!” Nhạc Mai Song điên giận đùng đùng, chộp lấy cây kéo nằm trên tủ đầu giường xông về phía Hàn Âu Kỳ.

“Cái gì, bà đã giết cháu gái mình mà vẫn chưa thấy đủ hay sao, lại còn định giết cả chồng!” Hàn Âu Kỳ kịp thời giữ được tay vợ, giằng lấy chiếc kéo và tiện tay cho bà cái bặt tai thật mạnh: “Tôi cảnh cáo bà, đừng có chọc giận tôi, nếu không tôi sẽ đưa ngay bà ra cáo quan đấy! Hừ!”. Dứt lời, Hàn Âu Kỳ ném chiếc kéo xuống đất, đang định nói gì thì đúng lúc bà Vương từ bên ngoài chạy vội vào.

“Lão gia, biểu thiếu gia tới!”

“Thật hả? Để ta ra xem!” Vuốt lại mái tóc rối bời, Hàn Âu Kỳ thở mạnh một tiếng sau đó bước ra ngoài: “A! Tiểu Phong, có việc gì à?”.

“A! Chào chú! Cháu đến tìm Tiểu Lộ, con bé có ở đây không ạ?” Âu Dương Nghi Phong đưa mắt quét vào trong phòng.

“À, có... có. Dì cháu vừa mua cho nó hai bộ váy áo, đang thử trong phòng.” Hàn Âu Kỳ kéo Âu Dương Nghi Phong ra ngoài: “Đàn ông chúng ta đừng can dự vào mấy việc đàn bà đó, đi thôi, chú vừa thừa được mấy món đồ của Tây hay lắm, để chú cho cháu xem!”.

“Được ạ!” Âu Dương Nghi Phong lập tức bị thu hút bởi mấy từ “đồ Tây” kia, nên không hề để ý đến ánh mắt hoảng loạn của Nhạc Mai Song vẫn lấp ló sau rèm cửa...

Mặt trời sắp lặn.

Trong dinh cơ Hàn gia đèn đuốc sáng trưng, đám a hoàn phụ trách dọn bữa, từng người một bung những đĩa thức ăn được chế biến cầu kỳ lữ lượt tiến về phía gian chính.

“Tiểu Hương, phu nhân bảo bung đĩa ngô xào ngũ sắc này cho tiểu thư!” Bà Vương chuyển chiếc đĩa trong tay qua.

“Tỷ... à... tiểu thư bảo muốn ăn sò điệp xốt dầu hào, bảo tôi mang đến một đĩa!” Tiểu Hương nói, mắt chăm chăm nhìn đĩa sò điệp bên cạnh.

“Vậy à? Thế mang đĩa sò điệp này đi vậy, để tôi bảo nhà bếp làm đĩa khác cho phu nhân!” Bà Vương cười toét miệng phô cả hàm răng, vội vã đặt đĩa sò điệp lớn vào hộp đựng thức ăn: “Chả mấy khi tiểu thư thích ăn hải sản, lấy nhiều một chút!”.

“Tôi đi đây, bà Vương!” Tiểu Hương bung hộp thức ăn lên, quay người bước ra ngoài.

“Ê này, Tiểu Hương, nếu tiểu thư thích ăn, ngày mai cứ bảo tôi một tiếng, tôi sẽ báo với phu nhân rồi làm thêm cho tiểu thư nhé!” Bà Vương gọi với theo ra bên ngoài cánh cửa.

“Tôi biết rồi!” Tiểu Hương đã nhanh nhẹn bung hộp đồ ăn đi xa.

Vừa rẽ sang phía khuất, cô gái cô ý di chuyển chậm lại, sau khi nghe rõ tiếng bước chân sau lưng thì từ từ lên vào một góc tối, đặt hộp thức ăn

xuống đất, lấy ra chiếc khăn tay giả vờ lau mồ hôi. Tiếng chân càng lúc càng gần, rồi hai cánh tay từ phía sau bất chợt ôm choàng lấy eo Tiểu Hương.

“Á!” Tiểu Hương giả vờ giật mình, quay đầu lại nhìn gương mặt xấu xa của Âu Dương Nghi Phong: “Biểu... biểu thiếu gia!”.

“Tiểu Hương, trời lạnh sao mặc ít thế?” Âu Dương Nghi Phong nhẹ nhàng xoay người Tiểu Hương lại, bàn tay háo sắc đã chụp gọn cặp hông cong đầy của cô gái.

“Biểu, biểu thiếu gia...” Tiểu Hương vờ xấu hổ, bộ ngực căng tròn làm như cứ chạm sát vào người Âu Dương Nghi Phong.

“Tiểu Hương, chúng ta chuyện trò một lát, nhé...” Âu Dương Nghi Phong bị thái độ bằng lòng ngấm ngấm của Tiểu Hương quyến rũ, không chút ngần ngại đưa tay luôn thẳng vào trong áo cô.

“Ghét thế!”, Tiểu Hương yếu điệu kêu lên một tiếng, rồi nhào vào lòng Âu Dương Nghi Phong.

“Nào tiểu yêu, lúc sáng ta còn tưởng em không chịu cơ đây.” Âu Dương Nghi Phong cười giễu cợt, hai tay mạnh mẽ tung hoành trên bộ ngực vun cao của Tiểu Hương, rồi như chưa thỏa, lại tiếp tục sờ soạng xuống phía dưới.

“Đừng mà...” Tiểu Hương cười nhẹ, tóm lấy bàn tay Âu Dương Nghi Phong: “Bây giờ đông người nhòm ngó, nhớ ai thấy thì biết làm sao. Để tối nay hơn, em sẽ đến tìm cậu”.

“Thật chứ, không được lừa ta đây!” Âu Dương Nghi Phong mặt mày hớn hở, thừa cơ hôn đánh “chục” một cái lên mặt Tiểu Hương: “”Thế tối nay ta

đợi em nhé...”.

“Tôi nay em sẽ đến tìm cậu...” Tiểu Hương lại bung hộp thức ăn lên, một bàn tay cố ý lướt qua phần thân dưới của Âu Dương Nghi Phong kèm theo nụ cười tình đầy hứa hẹn rồi bỏ đi mất.

“Đồ tiểu yêu, đợi đấy, xem ta dụ dỗ em thế nào nhé!” Âu Dương Nghi Phong bị khiêu khích đến mức toàn thân nhột nhạt, nghiêng răng nhìn theo dáng Tiểu Hương khuất dần vào bóng tối: Đêm nay nhất định phải chơi tới bến...

...

“Tỷ tỷ, muội quay lại đây!” Rèm cửa vén lên rồi Tiểu Hương bước vào: “Việc tỷ giao, muội đã hoàn thành rồi!” Chớp mắt, ánh sáng xanh lóe lên, Tiểu Hương bỗng trở thành Lam Úy: “Tiếc là tỷ không thấy vẻ mặt con quý háo sắc Âu Dương Nghi Phong đó bị muội làm cho mê mẩn, ha ha... thật là vui quá...”.

“Làm tốt lắm, Úy Úy.” Hàn Cốc Liên ngồi bên bàn mở hộp đựng thức ăn ra, lập tức cau mày: “Sò điệp? Ta vốn không bao giờ ăn món này, bà Vương phải biết chứ nhỉ?”.

“Tỷ tỷ, là muội thay tỷ lấy món này.” Lam Úy cười tinh quái: “Tỷ xem, cả ngày từ sáng đến tối tỷ chỉ toàn ăn chay, chẳng có dinh dưỡng gì hết”.

“Ồ... thật sao? Úy Úy biết quan tâm tỷ tỷ cơ đấy! Thế tỷ tỷ không khách khí nữa!” Đặt chiếc đĩa trước mặt xuống, Cốc Liên nhìn khuôn mặt bối rối của Lam Úy mỉm cười.

“Tỷ ăn thật sao?” Khuôn mặt Lam Úy bất giác đỏ hồng lên, nhưng thái độ cố giả vờ bình tĩnh trông thật đáng yêu.

“Ha ha...” Cuối cùng Cốc Liên không nhịn nổi phá lên cười: “Úy Úy thật đáng yêu!”, sau đó đẩy chiếc đĩa về phía Lam Úy, đồng thời đưa cho cô bé đôi đũa: “Không đùa với muội nữa, ăn nhanh đi!”.

“Hi hi...” Lam Úy cười gượng nghịu: “Muội biết tử thương muội nhất mà! Phải rồi, tử tử à, tử nói xem, có phải qua được đêm nay thì Tiểu Hương sẽ không chết nữa không?”.

“Có lẽ thế, nhưng...” Sắc mặt Cốc Liên bỗng chốc nghiêm trang, tay gảy những hạt cơm trong bát: “Nếu như cô ấy thật sự bị bệnh rời khỏi hạ giới, ta cũng không thể bảo vệ được. Dù sao, đã là Đào Hoa tiên nữ của cõi trời thì số mệnh của cô ấy do Ngọc Hoàng quyết định, song lần này ta đã quyết xem vào, ta không thể đứng nhìn người bạn cũ chết dưới tay một con quỷ háo sắc hạ lưu được. Còn đối với tên Âu Dương Nghi Phong kia...”. Ánh mắt Cốc Liên lóe lên một tia tàn nhẫn: “Hắn chẳng phải rất thích đàn bà sao, lần này ta sẽ cho hắn tha hồ mà hưởng thụ!”...

...

Đêm hôm đó!

Âu Dương Nghi Phong nằm trên giường, xoay trái lật phải thế nào cũng không sao ngủ nổi, bỗng nhớ ra cả ngày hôm nay không hề thấy bóng dáng Âu Dương Nghi Lộ đâu, không thể không thấy chút ghen tỵ. Buổi sáng bà dì kêu Nghi Lộ qua thử quân áo, buổi trưa nghe người hầu của dì là bà Vương nói dì lại đưa nó đi chơi và ăn tối bên ngoài rồi, haizz... Dì thật chẳng công bằng chút nào, chỉ biết chăm lo cho Nghi Lộ, quên mất mình còn có cả một đứa cháu trai nữa.

Âu Dương Nghi Phong ngồi dậy, nhìn trời vẻ lo lắng. Nhưng dù sao vận may của anh ta vẫn không đến nỗi tệ, gặp được cô a hoàn quyền rũ Tiểu

Hương. Nghĩ đến chiếc mông nhỏ gọn gàng kia, Âu Dương Nghi Phong lại cảm thấy miệng lưỡi khô khốc. Ánh mắt hướng xuống đôi tay, rồi nhớ đến bộ ngực nhô cao mềm mại, anh ta cảm thấy mình như sắp bị tiểu yêu kia hành đến chết mất.

Đúng lúc đó, bỗng bóng con gái mảnh mai vụt qua bên ngoài cửa sổ, Âu Dương Nghi Phong nhất thời chưa nghĩ ngợi gì, vội lao ra theo. Dưới bóng liểu ngoài cửa, anh ta thấy Tiểu Hương đang mượn ánh trăng mà uốn lượn nhảy múa một vũ điệu mê người. Trên thân thể người con gái ấy, váy áo không cài cúc cứ phơ phất theo từng động tác, những đường cong nửa kín nửa hở lẩn khuất thật dễ khiến người ta khát khao.

“Ô tiểu yêu, mau đến đây nào, bản thiếu gia đợi em khổ sở lắm đấy!” Âu Dương Nghi Phong hăm hở lao về phía Tiểu Hương.

“Ha ha... Biểu thiếu gia đến đây...” Tiểu Hương thoát cái đã xoay mình tuột khỏi tầm tay Âu Dương Nghi Phong, nép vào thân liểu, chậm chậm cởi bỏ váy áo, để lộ chiếc yếm đào bên trong, khuôn ngực quyến rũ phô ra một nửa. Thấy Âu Dương Nghi Phong đứng cũng chẳng vững nữa, Tiểu Hương lại càng khiêu khích, vật che chắn cuối cùng từ từ trượt xuống, vùng cấm địa bí ẩn nhất của người con gái giờ lồ lộ trước mắt anh ta.

Âu Dương Nghi Phong nhanh chóng nhào tới, đè Tiểu Hương xuống đất, rồi cuống cuồng lột quần áo của mình. Mắt anh ta đổ lên lao vào cuộc mây mưa với mỹ nhân, bên tai là những tiếng rên rỉ say đắm của Tiểu Hương, trong mắt là thân thể ngọc ngà dâm dăng của cô ấy. Mọi thứ đều quá tuyệt vời nên Âu Dương Nghi Phong không hề nhìn thấy nụ cười ác hiểm của Lam Úy ẩn hiện giữa không trung, càng không hề biết rằng từ đầu đến giờ hắn toàn thực hành thể cưới ngựa với cái xác khùng khiếp của em gái mình

- Âu Dương Nghi Lộ.

...

Ở một nơi cách đó không xa, Hàn Cốc Liên đang ngồi vắt vẻo trên cây cổ thụ cao chót vót, dán mắt về phía phòng Nhạc Mai Song. Con gió thổi tới mang theo mùi hương ngòn ngọt buồn nôn, ngày càng nồng nặc. Cốc Liên nhăn mặt: Xem ra Dụ Dâm đã thật sự bám vào người Nhạc Mai Song rồi. Tuy hiện tại pháp lực của cô vẫn chưa đủ để thu phục con vật đã hơn nghìn tuổi này, nhưng có vẻ Thiên đình đã lựa chọn khoan tay đứng nhìn nên cô vẫn còn thời gian từ từ chơi với Dụ Dâm, trò chơi dường như ngày càng thú vị.

Bầu trời trước bình minh luôn cực kỳ tăm tối. Bên trong dinh cơ âm u của Hàn gia, một tiếng thét chói tai khủng khiếp bỗng vang lên, bi ai như thể không giống tiếng người, đánh thức Nhạc Mai Song vốn vừa chợp mắt được một lát.

“Bà Vương, bà Vương!” Nhạc Mai Song ngồi bật dậy kêu bà Vương ngủ phòng ngoài: “Có chuyện gì thế?”.

“Phu nhân, để tôi ra xem sao!” Bà Vương vừa nói vừa chạy ra ngoài, thành linh va ngay vào Hàn Áu Kỳ đang sợ hãi đến mặt cắt không còn giọt máu: “Lão... lão gia!”.

“Đóng ngay cửa lại! Đi thông báo cho Tiểu Hương, đừng để Liên Liên ra khỏi phòng!” Hàn Áu Kỳ hoảng loạn ra lệnh cho bà Vương.

“Vâng, tôi sẽ đi ngay!” Bà Vương mở cửa bước vội ra phía ngoài.

“Có chuyện gì vậy?” Nhạc Mai Song bước xuống giường, kinh ngạc nhìn chồng: “Ông nhìn thấy gì mà sợ đến thế?”.

“Vừa rồi nghe thấy tiếng thét, tôi liền chạy ra ngoài xem sao, bà biết tôi nhìn thấy gì không?” Hàn Áu Kỳ hạ thấp giọng: “Tôi thấy Âu Dương Nghi Phong đang hãm hiếp một xác chết!”.

“Cái gì? Hãm hiếp xác chết!” Nhạc Mai Song cảm thấy sống lưng bỗng lạnh toát, giọng nói run rẩy: “Hãm hiếp xác ai chứ?”.

“Còn ai vào đây! Chính là Âu Dương Nghi Lộ!” Hàn Âu Kỳ bịt miệng có nén cảm giác nôn nao ghê gớm đang cuộn lên trong dạ dày.

“Cái gì?” Nhạc Mai Song cảm thấy da đầu cứ tê rần từng cơn, thân thể mềm nhũn ngã quy xuống đất: “Không thể nào, không thể nào! Rõ ràng... rõ ràng tôi đã chôn con bé rồi. Làm sao có thể...”.

“Lẽ nào có ma thật sao?” Hàn Âu Kỳ lắp bắp.

“Đừng nói nữa!” Nhạc Mai Song hét lên, đưa hai tay ôm đầu, không ngừng run rẩy: “Giờ chúng ta... nên làm thế nào?”.

“Trước tiên phải bình tĩnh lại!” Hàn Âu Kỳ định thần: “Tôi lại thấy đây là một cơ hội!”.

“Ông bảo sao?” Nhạc Mai Song ngẩng đầu nhìn chòng vể không hiểu.

“Bà nghe tôi nói đây”, Hàn Âu Kỳ quỳ xuống nhìn thẳng vào mặt Nhạc Mai Song: “Chúng ta nhất định phải thống nhất chuyện này. Vừa rồi khi tôi ra xem, Âu Dương Nghi Phong có vẻ như đã sợ hãi đến thất kinh hồn vía, giờ chờ đợi ra rồi. Chúng ta đã sai thì cho sai luôn đi, đổ tất cả tội lỗi lên đầu cậu ta, nói cậu ta uống rượu say, lên cơn thú tính hãm hiếp em gái, sợ lộ chuyện nên giết người diệt khẩu”.

“Như... như vậy liệu có ổn không?” Nhạc Mai Song hơi do dự.

“Chỉ có đường đó thôi, chẳng lẽ ngoài cách này, bà còn có lý do nào khác để giải thích với chị gái mình hay sao?” Đôi mắt Hàn Âu Kỳ đầy vẻ đe dọa.

“Được!” Nhạc Mai Song đầu hàng, gật đầu đồng ý.

Cùng lúc đó, tại phòng Hàn Cốc Liên.

“Tỷ tỷ, xem ra cha mẹ tỷ định đổ toàn bộ tội lỗi lên đầu Âu Dương Nghi Phong đây.” Lam Úy nhìn bóng phản chiếu trong gương, nhàn nhã nhặt chiếc bánh ngọt cho vào miệng.

“Ừm, ta đã sớm biết thế nào họ cũng làm thế.” Hàn Cốc Liên vẫy tay một cái, chiếc bóng liền biến mất, tấm gương lại trở về hình dáng ban đầu: “Đây là cơ hội nghìn năm có một, hai vợ chồng họ cũng chẳng đến nỗi ngu đần, làm sao có thể bỏ qua chứ”.

“Những lời đồn đại bên ngoài lại được dịp rộ lên cho xem.” Lam Úy nhẹ nhàng bay lên: “Giống hết như cái năm sau khi Hoa Thiên phát điên đó!”.

“Yên tâm, Úy Úy”, Hàn Cốc Liên bước tới bên giường, tháo giày rồi leo lên: “Lần này không thể có tin đồn được”.

“Ồ? Vì sao?” Lam Úy bay tới, đắp chăn cho Cốc Liên.

“Anh em loạn luân là vết nhơ trong gia đình.” Cốc Liên nhắm mắt lại: “Ta đoán Hàn Âu Kỳ ngay nha môn cũng chẳng đến đâu, chắc chỉ lát nữa hai vợ chồng chị gái của Nhạc Mai Song sẽ được mời tới ngay thôi”. Khóe môi Cốc Liên khẽ nhếch lên, “Đêm nay có lẽ sẽ diễn ra một màn kịch hay khác nữa đây”.

“Kịch hay gì?” Lam Úy phẫn khích hỏi.

“Muội tưởng con mụ Dụ Dâm đó sẽ ngoan ngoãn ngồi im vài ngày ấy hả, huống hồ...” Lời còn chưa dứt, Cốc Liên đã từ từ chìm vào giấc ngủ sâu.

“Chúc ngủ ngon, tỷ tỷ.” Lam Úy tan mình vào không trung.

...

Hai tiếng đồng hồ sau.

Trước công Hàn gia, một chiếc xe hơi sang trọng đỗ xịch lại, người phụ nữ trung niên xinh đẹp vẻ lo âu từ trên xe bước xuống, lao tới chộp lấy tay Nhạc Mai Song đang đứng trên bậc thềm.

“Tiểu Lộ ở đâu? Đưa con gái đáng thương của tôi đâu rồi???”

“Chị, xin chị bình tĩnh lại.” Nhạc Mai Song ôm lấy người phụ nữ, vờ vệt lau nước mắt: “Em cũng chẳng ngờ lại xảy ra chuyện này, Tiểu Phong sao có thể làm chuyện trời không dung đất không tha như vậy chứ!”

“Mai Đình, đừng quá đau buồn, chúng ta vào trong nói chuyện đã!” Một người đàn ông to lớn vạm vỡ từ phía sau bước tới.

“Anh rê!” Đôi mắt Nhạc Mai Song sáng lên, dường như còn phảng phất chút ý say sưa.

“Tiểu Song, anh thấy sắc mặt dì không được tốt. Âu Kỳ đâu rồi?” Người đàn ông bước tới, tuy bề ngoài tỏ vẻ nghiêm trọng, nhưng ánh mắt lại lộ rõ tia ngưỡng mộ kín đáo, khiến Nhạc Mai Song thoáng chốc toàn thân như tê dại.

“Âu Kỳ ở bên trong, đang coi sóc... ờ... hiện trường.” Nhạc Mai Song cảm thấy như nghẹn thở đến nơi, vội vã dìu Nhạc Mai Đình về phía “hiện trường” nơi vụ việc xảy ra...

“Tiểu Lộ! Tiểu...” Vừa nhìn thấy thi thể khủng khiếp của Âu Dương Nghi Lộ bên dưới tấm vải trắng, Nhạc Mai Đình kinh hoàng ngã lăn ra ngất

xiu.

“Chị!” Nhạc Mai Song cuống quýt ôm lấy thân thể mềm nhũn của chị gái.

“Mai Song, bà hãy đưa chị vào trong nghỉ ngơi trước đã, mọi việc ở đây cứ giao cho tôi và Bạc Ngũ là được rồi!” Hàn Âu Kỳ vội bước tới ném về phía Nhạc Mai Song một cái nháy mắt.

“Được rồi! Anh rể, em đưa chị vào nhà nghỉ ngơi đây!” Nói xong, Nhạc Mai Song liền đưa Nhạc Mai Đình rời khỏi đó...

“Mày đúng là đồ cầm thú, nó là em gái mày, thế mà mày dám...” Âu Dương Bạc Ngũ tóm lấy chiếc gậy dựng bên cạnh, hằm hằm quật tới tấp lên người Âu Dương Nghi Phong vẫn dờ dãn ngồi một bên, thân thể gằn như tràn trệ dính đầy máu: “Đồ cầm thú! Tao đánh chết mày, đánh chết mày!”.

“Bạc Ngũ, dừng tay...” Hàn Âu Kỳ làm ra vẻ cố can ngăn Âu Dương Bạc Ngũ, nhưng bàn tay lại không hề có lực chút nào, cứ hùa theo chiếc gậy đánh tới tấp lên người Âu Dương Nghi Phong.

“Á...” Đột nhiên Âu Dương Nghi Phong bật ra một tiếng gào khùng khiếp, nhào ra khỏi cơn mưa gậy của Âu Dương Bạc Ngũ và Hàn Âu Kỳ, kêu lớn: “Tôi không hề giết Tiểu Lộ! Ở đây có ma, ở đây có ma!”.

Như nhìn thấy thứ gì đó, Âu Dương Nghi Phong lùi trời chết về phía sau, rồi bỗng quay phắt người lại, lao thẳng đầu vào thân cây gằn đó, lập tức tắt thở ngay tại hiện trường.

Giữa không trung, một cô bé tóc dài màu xanh lam nhạt nở nụ cười đắc ý...

Hàn Cốc Liên rất yêu thích ban đêm, bởi buổi khuya là thời khắc giải phóng tất cả tội ác. Vào thời điểm này, dưới sự chở che của bóng tối, những xấu xa, dục vọng của nhân gian sẽ ra sức tung hoành, như sương mù tràn ngập khắp không gian.

Nhạc Mai Đình ngủ say trên giường, khóe mắt còn vương những giọt lệ chưa khô. Vào lúc đó, ngoài cửa sổ một cơn gió lạnh bỗng thổi tung rèm cửa vốn khép kín.

“Mẹ... Mẹ... Mau đến cứu con... Con đau quá, đau quá...” Bên ngoài vọng vào những tiếng than khóc rền rĩ không ngớt nghe lạnh sống lưng, khiến Nhạc Mai Đình thức giấc.

“Tiểu Lộ, là con phải không?” Nhạc Mai Đình vội quay người bước xuống giường, chạy đến bên cửa sổ: “Tiểu Lộ, con ở đâu?”

Nghiêng đầu ngó ra ngoài, bên ngoài tối om chẳng thấy thứ gì. Cảm giác kỳ quái, Nhạc Mai Đình đóng cửa sổ lại. Đúng lúc đó, một đôi tay lạnh lẽo từ phía sau đột nhiên thò ra, chộp ngay vào cổ bà.

“Á...” Kinh hoàng trợn tròn mắt, Nhạc Mai Đình cố gắng chống cự: “Tiểu Lộ...”

“Mẹ, con hận lắm! Con phải giết bọn chúng!” Đôi tay lạnh lẽo phía sau càng siết càng chặt: “Cho nên con cần sức mạnh, mẹ, mẹ thương con nhất, vậy cho con mạng của mẹ đi!”

“Tiểu... Lộ...” Trước mắt Nhạc Mai Đình lấp lóa những mảng đen, có vẻ như sắp nghệt thờ mà chết rồi.

“Ngươi thật chẳng có tiền đồ”. Giọng nói lạnh lùng bất chợt vang lên, rồi “két két” mấy tiếng, một cơn gió lạnh buốt thổi bật cửa phòng, từ ngoài cửa một cô bé trông rất đáng yêu bước vào. Tuy nhiên, trái ngược với vẻ ngoài dễ thương ấy, ánh mắt nó lại lạnh lẽo khiến người ta khó mà tin nổi vào mắt mình. Trong chớp mắt, khoảng không gian phía sau lưng cô bé lại xuất hiện thêm một cô bé khác, cô bé này chỉ khác cô bé trước ở mái tóc tỏa rạng ánh xanh nhạt như màu biển.

“Hàn Cốc Liên?” Hồn ma của Âu Dương Nghi Lộ thất kinh, lực bàn tay lỏng ra rất nhiều: “Hóa ra cô quả thật không phải người phạm”.

“Không tệ”, Hàn Cốc Liên liếc sang Nhạc Mai Đình lúc này đã ngất đi: “Ngươi quả thật ngu ngốc, nếu bây giờ ngươi phạm tội sát nhân, về địa phủ tội sẽ nặng thêm một tầng, huống hồ bà ấy là mẹ ngươi, nên sẽ nặng thêm thành hai tầng cũng nên”.

“Ta chẳng quan tâm!” Mái tóc rối bời của Âu Dương Nghi Lộ bay phát phơ, gương mặt thối và máu lẫn lộn như méo hẳn đi, những tia sắc lạnh phát ra từ đáy hai hốc mắt rộng không tối om om: “Ta không thể bỏ qua cho Hàn Âu Kỳ và Nhạc Mai Song, ta phải tự tay giết chúng!”

“Tỷ tỷ, xem ra cô ta đã biến thành ác quỷ rồi.” Lam Úy nhăn mặt.

“Không sai, chỉ có ác quỷ mới cố sống cố chết với ước nguyện cuối cùng của mình lúc sinh thời.” Khoé miệng Hàn Cốc Liên cong lên một nụ cười lạnh lùng, khinh bỉ nhìn Âu Dương Nghi Lộ giờ đã biến thành ác quỷ: “Ngươi bị lâm vào tình cảnh hôm nay, hoàn toàn do ngươi tự làm tự chịu, nếu ngươi không tự mình sa đọa thì đâu trở thành vật chủ cho Dụ Dâm ký

sinh, càng không thể dưới sự điều khiển của Dụ Dâm mà quyến rũ Hàn Âu Kỳ, thành chết bất minh, người nói xem có phải không!”.

“Đôi câu nam nữ đó không thể có kết cục tốt đẹp đâu! Ta phải giết chúng!” Âu Dương Nghi Lộ thét lớn, toàn thân nộ khí xung thiên.

“Úy Úy, sử dụng Cửu âm thiên kinh khiến cô ta dụ lại đi!” Hàn Cốc Liên quay sang Lam Úy.

“Vâng, tỷ tỷ!” Lam Úy lẩm bẩm niệm chú, hai bàn tay vờn múa một ngọn lửa màu xanh lam, rồi ném thẳng về phía Âu Dương Nghi Lộ.

“Bang” một tiếng, những tia lửa tóe ra bốn phía, một chiếc bàn bị vỡ ra làm đôi, Âu Dương Nghi Lộ đứng sau chiếc bàn cười độc ác, tiện tay vẫy một cái khiến chiếc bàn trang điểm bay vèo về phía Hàn Cốc Liên.

“Dừng!” Hàn Cốc Liên hét lớn, đôi mắt tóe lửa, chiếc bàn trang điểm kia khựng lại giữa không trung. Cốc Liên một tay bắt quyết, chỉ xuống nền đất: “Lửa địa ngục, nổi lên!”.

“Á...” Trong phút chốc, Âu Dương Nghi Lộ bị ngọn lửa địa ngục vây kín, thét lên những tiếng chói tai.

“Tỷ tỷ, lửa địa ngục thiêu thân, cô ta sẽ bị thiêu thành tro bụi mất.” Lam Úy bay tới: “Đến lúc đó Diêm Vương tìm tới, chúng ta sẽ khó xử đó!”.

“Ha ha...” Một tràng cười sảng khoái vang lên, ngọn lửa địa ngục vây quanh Âu Dương Nghi Lộ ngay lập tức suy yếu: “Không hổ là Liên hoa yêu cốt đời thứ sáu, tuy sinh ra nơi phạm trần, nhưng đối với những việc cõi âm vẫn hiểu biết nằm lòng! Xem ra Lam Liên tiên nữ không đến nỗi hoài công phí sức với người”.

“Thiên sư Chung Quỷ^[1]?” Đôi mắt lạnh lùng của Hàn Cốc Liên nhìn vị nam tiên diện mạo tuấn tú vừa giáng trần, tia cười xảo quyết nhếch trên khóe môi: “Thế gian vẫn bảo Thiên sư Chung Quỷ mặt mũi gớm ghiếc lắm, đến loài quỷ quái nhìn thấy cũng phải sợ, nhưng ai ngờ Thiên sư thật sự lại là một mỹ nam hiếm có”.

[1] Thiên sư Chung Quỷ: Trong truyền thuyết dân gian Trung Hoa, Chung Quỷ là vị thần diệt yêu trừ ma. Theo sử sách, dưới thời Đường Minh Hoàng, có một người tên Chung Quỷ, tướng mạo cực kỳ xấu xí nhưng lại rất thông minh, am hiểu mọi thứ. Khi Chung Quỷ lên kinh ứng thi, ông được chủ khảo xem là kỳ tài. Điều đó khiến nhiều kẻ ghen ghét hãm hại ông chết oan ức. Oan khiên ấy động đến đất trời nên Ngọc Hoàng đã đứng ra phong cho Chung Quỷ làm vị thần trừ gian diệt yêu. Từ đó trần gian xuất hiện vị Phục ma đại tướng quân. Ông có thể xử chuyện âm phủ và cũng có khả năng can thiệp chuyện dương gian. Chung Quỷ có trách nhiệm diệt trừ yêu ma hại người đồng thời giải oan cho những oan hồn chưa thể siêu thoát và trừng trị kẻ gian ác.

“Lam Liên tiên nữ, đã lâu không gặp, cô vẫn như xưa, thích chà đạp lên nỗi đau của người khác, haizzz...” Chung Quỷ thở dài.

“Ồ? Sao ta không biết nhỉ, hóa ra người đẹp cũng có nỗi khổ?” Hàn Cốc Liên cười xảo trá.

“Được rồi, được rồi, ta đầu hàng!” Chung Quỷ giơ hai tay lên: “Ta thừa nhận lần này ở địa phủ là sơ suất của ta, cho nên mới để linh hồn Âu Dương Nghi Lộ từ dưới đó bỏ trốn lên đây, cô chỉ cần nói dứt khoát mình muốn thế nào thôi!”.

“Ta chả muốn thế nào cả, ngài cũng biết ta hiện tại chỉ là người phạm.” Hàn Cốc Liên hất tóc: “Nhưng ta có mấy chuyện muốn hỏi ngài đây!”.

“Được! Chỉ cần không phải tiết lộ thiên cơ thì ta đều có thể nói với cô.” Chung Quỷ phẩy tay, bốn đầu trâu mặt ngựa lập tức xuất hiện áp giải linh hồn Âu Dương Nghi Lộ đi.

“Được! Ta hỏi ngài, bốn năm trước khi ta tạo ra Liên hoa yêu cốt, người trên Thiên giới chắc phải biết, sao họ không ngăn cản?”

“Ta chỉ có thể nói với cô, lần đó Phật Tổ đích thân có cuộc gặp gỡ bí mật với Ngọc Hoàng, nội dung không ai biết, sau đó Ngọc Hoàng không có ý kiến gì với việc của cô nữa!” Chung Quỳ nhìn Hàn Cốc Liên: “Chỉ có điều, ta khuyên cô một câu, tốt hơn hết không nên can thiệp vào việc trần gian, ví như chuyện Đào Hoa tiên nữ chẳng hạn. Tuy việc giấu trời đổi ngày, cô làm rất thành công, nhưng cô không thể trốn nổi pháp nhãn của Ngọc Hoàng và Phật Tổ đâu”.

“Ta biết, cảm ơn ngài đã nhắc nhở.” Hàn Cốc Liên cười lạnh nhạt, Ngọc Hoàng và Phật Tổ à, ai biết bọn họ âm mưu gì sau lưng người khác: “Còn một vấn đề nữa, Thiên giới định thế nào với con Dụ Dâm thượng cổ này? Vì sao chỉ khoanh tay đứng nhìn?”.

“Cô cũng biết đấy, nội đan của Thượng cổ Dụ Dâm là bảo vật tăng cường pháp lực trên Thiên giới, bao nhiêu vị tiên vì nó mà lao tâm khổ tứ, cho nên Ngọc Hoàng một nghìn năm trước đã nghiêm cấm việc tàn sát Dụ Dâm rồi.”

“Nói như vậy, Ngọc Hoàng đang tạo cơ hội cho ta?”

“Ai mà biết được! Thôi, ta phải đi đây.” Chung Quỳ quay người, vẫy tay: “Thời gian có hạn, Lam Liên tiên nữ, đừng quên ở trần gian này cô chỉ còn bốn năm dương thọ”.

“Ta biết!” Ánh mắt sắc lạnh của Hàn Cốc Liên nhìn theo bóng của Chung Quỳ dần biến mất.

“Tỷ, tỷ...” Lam Úy khẽ gọi Cốc Liên.

“Úy úy, ta mệt rồi, chúng ta trở về thôi!” Ánh sáng xanh nháng lên, mọi thứ vụt trở về yên tĩnh.

Trong căn phòng gọn gàng, Nhạc Mai Đình nằm ngủ yên lành trên giường như thể chưa xảy ra bất kỳ việc gì.

Một buổi sớm cuối thu, tuy đã hơn sáu giờ sáng, nhưng bờ hồ sen trong dinh thự Hàn gia vẫn chìm trong màn tối mờ ảo. Những đóa sen ngời ngời khoe sắc khi hè tới giờ đã héo khô gần hết, chỉ còn lơ thơ vài cành lá dập dềnh trên mặt hồ nước. Thế nhưng, bên bờ khung cảnh sầm uất ấy, một cặp gian phu dâm phụ đang quấn chặt lấy nhau.

“Tiểu Song, tám năm nay thật khổ cho em.” Âu Dương Bạc Ngũ ôm chặt lấy Nhạc Mai Song.

“Bạc Ngũ, anh biết tám năm nay em phải chịu đựng những tội tình gì không!” Nhạc Mai Song òa khóc nức nở vùi đầu vào lòng Âu Dương Bạc Ngũ. “Từ khi Hoa Thiên bước chân vào nhà này, cô ta tìm đủ trăm phương ngàn kế gây chuyện với em. Cái lần chúng ta gặp mặt đó bị cô ta biết được, cô ta liền mách ngay với Hàn Áu Kỳ, sau đó Hàn Áu Kỳ lão ta... lão ta đánh em...”

“Đồ tồi!” Âu Dương Bạc Ngũ hạ giọng rủa, càng ôm siết mỹ nhân đang nức nở lệ ngọc vào lòng: “Tiểu Song, có chuyện này, anh vẫn muốn nói với em!”.

“Gì vậy!” Nhạc Mai Song nũng nịu cọ mình vào ngực người đàn ông.

“Liên Liên, Liên Liên có phải là con anh không?” Rõ ràng cảm thấy thân thể trong lòng bỗng cứng lại, đôi tay Âu Dương Bạc Ngũ nhẹ nhàng vuốt ve trên eo Nhạc Mai Song, rồi chậm chậm xoa xuống dưới: “Hồi ấy chúng ta uống say ở quán rượu, sau đó...”.

“Không, không phải!” Nhạc Mai Song hoảng hốt giãy ra khỏi Âu Dương Bạc Ngữ: “Liên Liên là... là con gái của Hàn Âu Kỳ...”.

“Tiểu Song, đừng dối mình gạt người nữa.” Âu Dương Bạc Ngữ đưa tay kéo lại Nhạc Mai Song vào lòng: “Anh tính rồi, ngày tháng em mang thai, Hàn Âu Kỳ đang ở xa, Liên Liên sao có thể là con hấn được!”.

“Bạc Ngữ, thật ra trước đó em đã có bầu một tháng rồi!” Nhạc Mai Song một mội dựa vào ngực Âu Dương Bạc Ngữ: “Em xin anh, đừng đem chuyện của chúng ta nói ra ngoài, Hàn Âu Kỳ rất thương Liên Liên, nhớ biết được chuyện của chúng ta, anh ta sẽ hoài nghi Liên Liên không phải con mình, như vậy Liên Liên sẽ khổ sở!”.

“Được, anh chiều lòng em, Tiểu Song...” Hai tay Âu Dương Bạc Ngữ chậm chậm vuốt ve bờ hông gọn chắc của Nhạc Mai Song: “Đêm nay đến đây được không, lẽ nào em không muốn...”.

“A...” Nhạc Mai Song bị những động tác điêu luyện kích thích đến toàn thân nổi gai ốc, gương mặt hồng lên, cất tiếng rên rỉ khe khẽ trong lòng Âu Dương Bạc Ngữ: “Muốn, tất nhiên là muốn, nhưng Tiểu Phong, Tiểu Lộ vừa mới...”.

“Đừng nhắc đến hai đứa nghiệt chủng đó nữa, bọn chúng có phải con đẻ của anh đâu!” Âu Dương Bạc Ngữ phẫn nộ, khuôn mặt đỏ cả lên.

“Cái gì? Bọn chúng không phải của anh với chị...” Nhạc Mai Song hét sức kinh ngạc.

“Thật ra, bọn chúng là chị em nhặt bên ngoài về đây. Chị em không thể sinh con.”

“Cái gì?”

“Việc này, anh và chị em đã giao ước rồi, vốn dĩ định sống để bụng chết mang theo, nhưng nào ngờ...”

“Bạc Ngữ...” Nhạc Mai Song ôm chặt lấy Âu Dương Bạc Ngữ.

“Muốn an ủi anh không? Đêm nay anh ở đây đợi em!” Âu Dương Bạc Ngữ vốn chỉ định hôn lên môi Nhạc Mai Song, nhưng người đàn bà bị “phòng không” đến tám năm nay lại đáp trả quá cuồng nhiệt...

...

Ở một nơi khác, Hàn Cốc Liên sắc mặt trắng bệch, nằm trên giường ngủ rất sâu. Lam Úy lo lắng đứng trực một bên. Đêm qua, sau khi Chung Quý đi khỏi, Cốc Liên về phòng vốn định xem động tĩnh của Dụ Dâm, nhưng bỗng nhiên mặt mũi tối sầm, lăn ra ngất xỉu.

“Úy Úy!” Đang ngủ say, Cốc Liên đột nhiên mở choàng mắt.

“Tỷ tỷ, tỷ đừng lo, mọi cảm thấy rồi!” Lam Úy lập tức đỡ Cốc Liên đang muốn ngồi dậy: “Con Dụ Dâm lại đang rục rịch gây chuyện đấy!”.

“Úy Úy, đưa gương cho ta.” Cốc Liên chỉ xuống chiếc gương đặt trên bàn trang điểm.

“Tỷ tỷ, có cần mọi xem thế nào không?” Lam Úy đưa gương cho Cốc Liên, nhìn vẻ yếu mệt của cô với vẻ lo lắng.

“Không cần đâu, mọi đừng lo cho ta, ta không sao.” Dường như nhìn thấy nỗi lo lắng của Lam Úy, Cốc Liên xoa đầu cô bé: “Ta chỉ là nhất thời bất cẩn, sử dụng pháp thuật quá mức mà thôi, không có gì to tát cả, một thời gian nữa sẽ hồi phục thôi”.

“Tỷ tỷ!” Lam Úy ôm chầm lấy Cốc Liên: “Muội sợ, Thiên sư nói tỷ chỉ còn bốn năm dương thọ, tỷ mà không còn nữa thì muội biết làm sao”.

“Yên tâm, Úy Úy, kể cả khi ta thật sự phải đi, ta cũng sẽ sắp xếp cho muội đâu vào đó rồi mới đi được.” Cốc Liên cũng vòng tay ôm lấy Lam Úy: “Nhưng dù sao đến lúc đó vẫn còn tận bốn năm nữa, ta vẫn còn thời gian để dạy dỗ muội thành ngang tầm với các tiên nữ trên Thiên đình”.

“Tiểu thư, tiểu thư dậy rồi sao?” Đúng lúc đó, ngoài cửa vọng vào tiếng của Tiểu Hương.

“Úy Úy, muội đi xem Nhạc Mai Song thế nào, lát nữa quay lại nhé.” Cốc Liên vội vàng giấu chiếc gương xuống dưới gối, đưa mắt ra hiệu cho Lam Úy.

“Vâng, tỷ tỷ.” Ánh sáng xanh lóe lên, Lam Úy vụt biến mất...

...

Đại tiểu thư Hàn gia Hàn Cốc Liên bệnh nặng, tin này trước buổi trưa đã nhanh chóng truyền khắp dinh thự Hàn gia. Đám người hầu kẻ hạ thi nhau bàn tán, vài người biết chuyện xấu mặt của Âu Dương gia lại càng to mồm hơn. Có người nói thiếu gia và tiểu thư Âu Dương gia đã biến thành ác quỷ ám đại tiểu thư nhà này, lại có người bảo đất nhà họ Hàn vốn đã nặng âm khí, thậm chí có người còn nói Hàn Ấu Kỳ đã làm chuyện thất đức gì khiến trời cao báo ứng lên Hàn Cốc Liên...

Hàn Ấu Kỳ vô cùng phiền não: Một là vì thi thể của Âu Dương Nghi Phong và Âu Dương Nghi Lộ hiện tại vẫn còn trong quan tài, bắt buộc phải nghĩ cách nhanh đem chôn. Hai là phải lo chạy chữa bệnh tình của Liên Liên. Tuy bác sĩ nói chỉ là trúng gió, không có gì nghiêm trọng, nhưng kể từ

khi biết chuyện, Nhạc Mai Song liền ở trước mặt ông khóc lóc âm ỉ cả một buổi sáng, nhất định đòi đến thăm Liên Liên. Có sự hiện diện của người ngoài nên Hàn Âu Kỳ cũng khó nói, đành phải đồng ý. Ba là trong phủ bây giờ có nhiều lời đồn đại, cũng may chỉ lưu truyền nội bộ, nếu việc của Âu Dương Nghi Phong và Âu Dương Nghi Lộ mà đồn ra ngoài thì...

Bước chân gấp gấp hơn, Hàn Âu Kỳ tiến về phía dãy phòng dành cho vợ chồng Âu Dương Bạc Ngữ. Ông hít sâu một hơi định thản rồi mới gõ cửa phòng.

“Bạc Ngữ, Mai Đình nghi có tốt không?” Hàn Âu Kỳ vừa bước tới đây cửa vừa cất tiếng chào hỏi.

“Ồ, cô ấy nói gặp ác mộng, nhưng khi tôi hỏi mơ thấy gì thì cô ấy bảo không nhớ được nữa!” Âu Dương Bạc Ngữ mời Hàn Âu Kỳ vào phòng.

“Âu Kỳ đến đây à?” Nhạc Mai Đình đang nằm trên giường, vội vàng ngồi dậy.

“Chị, sức khỏe vẫn tốt chứ ạ?” Hàn Âu Kỳ tiếp tục hỏi han: “Có cần mời đại phu tới khám không?”

“Không cần phiền vậy đâu, tôi không sao.” Nhạc Mai Đình dùng khăn lụa chấm chấm khóe mắt: “Âu Kỳ, Tiểu Phong và Tiểu Lộ cậu định thế nào? Bạc Ngữ vừa nói Tiểu Phong cũng...”

“Anh chị, như em tính, việc này không thể công khai, rốt cuộc thì cũng là anh em loạn luân, để lộ ra ngoài sẽ thành nói chằng dễ nghe.” Hàn Âu Kỳ im lặng quan sát hai vợ chồng ngồi đối diện: “Ý của em là chúng ta nên mai táng một cách kín đáo, thần không biết quỷ chẳng hay, người khác có hỏi thì bảo hai cháu đi nước ngoài rồi, hiện tại không phải rất thịnh hành vụ đó sao, sẽ chẳng ai nghi ngờ gì đâu”.

“Cứ như vậy đi!” Âu Dương Bạc Ngữ tỏ vẻ tán đồng, nhưng vẫn còn chút lo lắng: “Chỉ là... những người hầu trong phủ của cậu liệu có đồn chuyện ra ngoài?”.

“Cái đó anh chị yên tâm, trong phủ của em đều là người thật thà, lát nữa em đem ít tiền bịt miệng họ là xong ngay! Còn ý chị ra sao?”.

“Cũng chỉ còn cách đó thôi.” Nhạc Mai Đình miễn cưỡng gật đầu...

Vậy là, vài ngày sau, di hài của Âu Dương Nghi Phong và Âu Dương Nghi Lộ đã được chôn cất một cách vội vã, tiếp đó Hàn Ấu Kỳ bỏ ra hai trăm đồng đại dương nhằm bịt miệng toàn bộ đám người làm trong phủ.

Sự vụ xem ra đã xong xuôi, nhưng trong mắt Hàn Cốc Liên, một vấn đề khác vẫn còn đang tiếp diễn...

Hồ sen về đêm cực kỳ tối tăm và yên tĩnh, ánh trăng rải trên những chiếc lá sen một màu nhợt nhạt. Mọi thứ đều có vẻ hết sức bình thường, song cái khung cảnh tự nhiên này trong mắt Cốc Liên lại trở nên vô cùng ô uế.

Từ phía xa, tiếng bước chân chậm chậm đi tới, rồi một bóng người xuyên qua cánh cổng đầy ánh trăng bên cạnh, tiến về phía hồ sen.

“Tiểu Song, Tiểu Song, em ở đâu...” Âu Dương Bạc Ngũ thấp giọng gọi.

“Bạc Ngũ...” Giọng nói mềm mại quyến rũ thấu đến tận xương đáp lại, từ trong bóng tối Nhạc Mai Song thân mặc váy voan trắng, mặt hoa da phấn bước tới, dáng vẻ mềm yếu như thể gió thổi cũng bay, đang tựa vào một cây tùng gần đó.

“Tiểu Song, anh đợi thời khắc này đã tám năm rồi, hôm nay cuối cùng cũng đạt được ước nguyện.” Âu Dương Bạc Ngũ vội vã kéo Nhạc Mai Song vào lòng tay mình, cúi xuống đặt một nụ hôn lên đôi môi đỏ mọng mềm mại của người tình.

“Ư... Bạc Ngũ...” Nhạc Mai Song kích động thở gấp...

Trên mái nhà phía xa, Hàn Cốc Liên nở nụ cười khinh thường nhìn Mai Song, lạnh lùng đánh giá đôi gian phu dâm phụ đang đắm chìm trong mê đắm.

“Tỷ tỷ, sao hôm nay Nhạc Mai Song muốn đến thăm tỷ, tỷ lại không chịu gặp?” Lam Úy đứng bên nghiêng đầu thắc mắc.

“Bởi ta ghét cô ta, từ khi cô ta còn là Mai Hoa tiên nữ, ta đã không thích rồi, sau này cô ta đầu thai làm người ta càng ghét hơn!” Hàn Cốc Liên cau mày.

“Ồ...” Lam Úy hiếu kỳ ngấm nghĩa Nhạc Mai Song ở phía xa: “Tỷ, cái gọi là ‘tình cảm’ ở loài người là gì vậy?”.

“Úy Úy, ta muốn mọi nhớ kỹ, trên thế gian này thứ đáng sợ nhất không gì hơn lòng người, mọi vĩnh viễn không bao giờ biết một khắc nữa nó sẽ thay đổi ra sao.” Cốc Liên nhìn Lam Úy: “Cho nên không được phép phát sinh hứng thú với cái gọi là ‘tình cảm’ ở loài người, bởi ‘tình cảm’ chính đến từ lòng người, mà lòng người là thứ không đáng tin cậy nhất”.

“Mọi nhớ rồi.” Lam Úy gật đầu: “Con Dụ Dâm này chính là đang lợi dụng tình cảm của loài người phải không tỷ?”.

“Chính xác! Dụ Dâm thời kỳ đầu ký sinh trên thân thể không có bất kỳ động thái nào, nó sẽ lén lút thăm dò tư tưởng của người được ký sinh, tìm ra mặt yếu, rồi từ từ tiến hành cảm dỗ và định hướng, khiến người đó cuối cùng cũng tiếp cận mục tiêu nó chọn. Thường thì lúc này mặt đen tối trong người bị ký sinh sẽ phát huy lên cực điểm.” Hàn Cốc Liên giơ tay lên vẽ một hình đóa hoa sen: “Nhưng muốn buộc nó rời đi thật ra cũng rất dễ...”.

Bàn tay khê lật một cái, đóa hình hoa sen ngay lập tức bay thẳng xuống phía đầm sen nghe “ùm” một tiếng, làm nước bắn tung tóe lên đến hơn ba mét, tạo thành trận mưa trút xuống đầu hai kẻ đang gian díu bên hồ, khiến họ ướt sũng từ đầu đến chân.

“Á...” Nhạc Mai Song thét lên, vô thức lùi ra khỏi Âu Dương Bạc Ngũ: “Cái gì vậy, cái gì rơi xuống đó vậy?”.

“Không biết nữa!” Âu Dương Bạc Ngữ mò mẫm ra phía bờ hồ ngó xuống dưới: “Có khi từ trên trời rơi xuống cũng nên!”.

“Bạc Ngữ, em nghĩ có khi hôm nay thôi đi, em có cảm giác bị lén theo dõi, bất an lắm.” Nhạc Mai Song run lấy bầy: “Em về trước đây”.

“Để anh đưa em về!” Âu Dương Bạc Ngữ rõ ràng cũng bị hiện tượng quái dị này làm cho sợ chết khiếp, liền vội vã cùng Nhạc Mai Song rời khỏi hồ sen.

Đúng vào lúc bọn họ quay lưng, từ trên tay Nhạc Mai Song, một con trùng nhỏ mảnh như sợi tơ chậm chậm thả mình tuột xuống nền đất, trong khi hai người không hề biết đến sự tồn tại của nó, cứ chạy xa dần...

...

“Úy Úy! Đó là Dụ Dâm đấy.” Cốc Liên hai tay chấp lại bay vọt lên không, Lam Úy cũng làm theo.

“Tỷ tỷ, Dụ Dâm chỉ nhỏ xíu vậy thôi hả?”, Lam Úy ngạc nhiên hỏi.

“Tất nhiên là không! Kết giới sương mù khai mở!” Hai bàn tay chấp lại của Cốc Liên bỗng dang ra, trong chớp mắt, một màn sương mù bay về phía đầm sen và vây chặt lấy cái đầm: “Úy Úy dùng Cửu âm hỏa diễm đốt nó đi!”.

“Vâng, tỷ tỷ!” Lam Úy hai tay bắt chéo, lật lên trên, một chuỗi những đóm lửa xanh sẫm cực lớn vù vù bay đi, từng đóm hình cầu hương về phía Dụ Dâm trên nền đất mà bùng tới.

Tiếng “Ú u...” vang lên, con Dụ Dâm bị Hỏa diễm bao vây, thân hình vốn nhỏ xíu bỗng chốc phình to với tốc độ chóng mặt, chẳng bao lâu một

con giò trắng kích cỡ còn lớn hơn cả đằm sen xuất hiện, chiếm hết hơn nửa không gian bên trong kết giới.

“Trời!” Lam Úy giật bản mình: “Tỷ tỷ, thế quái nào mà nó to đến thế?!”.

“Úy Úy, nhìn thấy mắt nó chưa? Làm mù mắt nó mau!” Ngón trở và ngón út hai tay Cốc Liên bắt chéo vào nhau, miệng lẩm bẩm thần chú, ngay tức khắc từng dải ánh sáng màu xanh lam từ đầu ngón tay chiếu về phía Dụ Dâm, nhanh chóng quấn tròn từng vòng quanh thân thể to béo của nó. “Thu!” Cốc Liên hét lên một tiếng lớn, những dải xanh lập tức siết chặt, thắt thân thể Dụ Dâm thành từng khúc nắn nắn.

“Ú ú...” Dụ Dâm gào hét, quần quai điên cuồng.

“Úy Úy! Ta không giữ lâu được nữa, mau làm mù mắt nó rồi dùng Hỏa Diễm đốt đi! Nhanh!” Cốc Liên chống đỡ với vẻ vô cùng gắng sức.

“Vâng!” Lam Úy để vận sức ở mức cao nhất, hàng vạn ngọn lửa như mưa lao về phía Dụ Dâm, trong chớp mắt thiêu đốt dữ dội thân thể con quái. Dụ Dâm điên cuồng quẫy đạp trong ngọn lửa, khiến những dải sáng xanh cũng dập dờn như múa. Bỗng một dải sáng bắt đầu vụt tắt, Hàn Cốc Liên cố gắng duy trì sự cân bằng, nhưng vẫn bị nghiêng trái nghiêng phải theo sự chuyển động của dải sáng.

“Úy Úy, nhắm vào mắt nó, đúng rồi! Bắn nhanh!” Cốc Liên hét một tiếng lớn, Hỏa Diễm trong tay Lam Úy biến thành cây kim, đâm thẳng vào mắt Dụ Dâm.

“Ú ú...” Toàn thân Dụ Dâm lung lay âm âm, lăn lóc lộn nhào trên mặt đất, cái đuôi vừa dài vừa to liên tiếp quét những đường ngang giữa không trung.

“Úy Úy tránh ra!” Cốc Liên cúi mình tránh được cái đuôi của Dụ Dâm.

“Tỷ tỷ, làm thế nào bây giờ?” Lam Úy sợ hãi, vừa nhảy nhót tránh né vừa la hét, mắt không rời khỏi cái đuôi khổng lồ đánh thẳng về phía Cốc Liên đang đứng cũng chẳng vững: “Tỷ tỷ! Mau tránh đi!”.

“Á!” Nghe thấy tiếng gào của Lam Úy, Cốc Liên mới chú ý đến cái đuôi kia đang quất về phía mình. Đã quá gần rồi, không còn cách tránh được nữa! Cốc Liên nhắm chặt mắt đợi cú quất nghìn cân...

Đúng vào lúc đó, một bóng người từ trên trời bay vút xuống, một tay đỡ lấy Cốc Liên ôm chặt vào lòng, tay kia cầm kiếm chém mạnh xuống chiếc đuôi vĩ đại của Dụ Dâm. “Phụt” một tiếng gọn gàng, cái đuôi kia bị chặt đứt thành hai.

Thấy có người ôm chặt mình, Cốc Liên từ từ mở to mắt. Vừa nhìn rõ người trước mặt là ai, cô có chút chán ghét, vội đẩy người ấy ra.

“Hạo Đan cung chủ?” Hàn Cốc Liên lùi ra sau rơi xuống ngay trên một cây bách, còn Lam Úy thì trốn sau lưng cô, tay níu chặt vạt áo người phía trước một cách bất an.

“Lam Liên tiên tử, lâu rồi không gặp!” Hạo Đan mỉm cười, nhưng cây kiếm trong tay thì lại vung mạnh chém lìa đầu Dụ Dâm.

“Cốc Liên rất cảm tạ ơn Cung chủ cứu mạng.” Tuy là đang cảm ơn, song ánh mắt Hàn Cốc Liên lại lạnh như băng: “Không biết Cung chủ lần này giáng thế vì lẽ gì?”.

“Ha ha...” Trên khuôn mặt điển trai của Hạo Đan xuất hiện nét cười rạng rỡ: “Cốc Liên, cô yên tâm. Không phải ta đến giành nội đan với cô đâu.” Tay Hạo Đan khẽ khua lên, chỉ trong nháy mắt, thân thể kèn cồng của Dụ

Dâm bỗng chốc thành hơi nước tan đi mất, để lại một hạt châu trong suốt như pha lê: “Đây chính là nội đan của Dụ Dâm, vật quý nhất trong tam giới, nay cực kỳ hiếm trong toàn cõi, nghe nói nuốt nó vào có thể gia tăng ba trăm năm pháp lực!”.

“Đúng vậy!” Hàn Cốc Liên giơ tay chớp lấy, hạt châu bay thẳng vào lòng bàn tay cô: “Cho nên Cốc Liên phải đem nó cho Lam Úy!”.

“Liên hoa yêu cốt đòi thứ sáu phải không?” Hạo Đan nhìn về phía Lam Úy: “Ừ, cô giáo dưỡng thật không tệ, vừa ra đời được bốn năm, pháp lực đã cao thế này, chỉ là...”

“Cốc Liên chỉ còn bốn năm dương thọ, việc này Cung chủ biết chứ?” Cốc Liên nhìn thẳng vào Hạo Đan.

“Đúng, ta biết.”

“Cốc Liên khẩn cầu Cung chủ nhận lời! Sau khi Cốc Liên chết, xin ngài hãy nhận Lam Úy lên Thiên đình, vốn cô bé đã thuộc về trên ấy rồi!”

“Muội không đi, muội muốn ở lại trần gian đợi tủy!” Lam Úy ôm chặt Cốc Liên hét lớn.

“Im miệng! Lam Úy, trước mặt Cung chủ không được thất lễ!” Cốc Liên giận dữ mắng Lam Úy.

“Vâng tủy tủy.” Lam Úy lẩm bẩm, có vẻ cực kỳ tổn thương.

“Xin Cung chủ hãy nhận lời!” Cốc Liên kính cẩn thi lễ.

“Được! Ta nhận lời cô!” Nói xong, Hạo Đan quay người bay thẳng lên không trung về Thiên đình, trong làn gió chỉ còn lưu lại một tiếng thở dài

khe khẽ...

Bệnh tình của Hàn Cốc Liên càng nặng thêm!

Cốc Liên vốn chỉ trúng gió thông thường, nhưng chẳng biết vì sao chỉ qua một đêm sức khỏe bỗng cực kỳ suy yếu, khiến Tiểu Hương sợ đến mức trời còn chưa sáng đã vội vã chạy đến đập cửa phòng của Hàn Ấu Kỳ. Nghe tin bệnh tình của cô con gái cưng trở nặng, Hàn Ấu Kỳ bèn hoảng hốt phái người đến phòng khám mời thầy thuốc giỏi nhất tới.

Vừa sáng sớm, căn phòng nhỏ của Hàn Cốc Liên đã đầy chật người. Hàn Ấu Kỳ lo lắng túc trực bên giường, nhìn thấy thầy thuốc bắt mạch, không ngừng hỏi han hết câu này đến câu khác. Còn Âu Dương Bạc Ngũ và Nhạc Mai Đình thì đứng một bên an ủi Nhạc Mai Song lệ tuôn như mưa suốt từ đầu đến giờ.

“Căn bệnh này của tiểu thư nói ra cũng kỳ lạ.” Vị thầy thuốc già đứng dậy: “Dường như do hao tổn thể lực quá mức, lại thêm trúng gió, nhưng cũng có khả năng do thay đổi thời tiết, cơ thể không thích ứng kịp gây nên, tôi kê đơn thuốc này, cứ uống trước xem đã”.

“Cảm ơn! Xin mời sang bên này...” Hàn Ấu Kỳ bước qua một bên, lệnh cho quản gia đưa vị thầy thuốc già đi kê đơn bốc thuốc.

“Liên Liên...” Nhạc Mai Song lao đến bên giường, khóc lóc nắm chặt lấy đôi tay con gái vẫn nằm li bì trên giường: “Liên Liên, con mà có mệnh hệ gì thì mẹ cũng chẳng sống nổi nữa...”.

“Em gái, đừng nói vậy, Liên Liên sẽ không có chuyện gì đâu.” Nhạc Mai Đình bước tới đỡ Nhạc Mai Song dậy.

“Tôi thấy cô bé Liên Liên này thể trạng yếu ớt, cần phải nghỉ ngơi nhiều, chúng ta không nên ở đây làm phiền cô bé nữa.” Âu Dương Bạc Ngữ cũng đứng bên cạnh khuyên giải.

“Mai Song, anh chị nói đúng đấy, chúng ta ra ngoài đã!” Hàn Âu Kỳ bước tới đỡ Nhạc Mai Song, vừa dìu vừa kéo vợ ra ngoài phòng: “Đi nào, đi nào, chúng ta ra phòng khách nói chuyện”.

“Tôi...” Nhạc Mai Song vẫn muốn nói gì, nhưng đã bị kéo tuột ra ngoài mất.

Căn phòng trở lại vẻ yên tĩnh. Sau khi lo lắng giúp Cốc Liên tén lại mép chăn, chắc chắn rằng cô bé nhất thời sẽ không tỉnh giấc, Tiểu Hương cũng quay người ra đi ngoài sắc thuốc. Từ trong không trung, Lam Úy nhẹ nhàng hiện hình, bàn tay bé nhỏ khẽ khàng vuốt má Cốc Liên, đôi mắt mở to ánh lên vẻ lo lắng và sợ hãi.

“Tỷ, bao giờ tỷ mới tỉnh lại?” Lam Úy bò vào giường cuộn mình nằm bên cạnh Cốc Liên: “Úy Úy sợ, Úy Úy không lên Thiên đình đâu. Úy Úy muốn ở cùng tỷ”. Lam Úy áp mặt khẽ cọ vào mặt Cốc Liên. Nhưng vào khắc đó, Cốc Liên không hề cảm thấy bất cứ điều gì, cô đang đắm chìm trong giấc mơ xưa cũ...

...

“Thích Ca Mâu Ni, Thích Ca Mâu Ni!” Trong hồ bảo liên trước ngai Phật Tổ, một đóa sen màu xanh lam rất lớn, đang chuẩn bị hé cánh. Đài to bằng bánh xe, có đến hàng nghìn cánh hoa. Ở giữa nhụy hoa, một bé gái với mái tóc xanh lam nhạt bay lên rồi lượn vài vòng giữa không trung: “Thích Ca Mâu Ni, hôm nay ngài giảng kinh gì?”.

“Cốc Liên, ngươi lại vô lễ với Phật Tổ rồi, không phải đã nói rất nhiều lần rằng phải gọi Phật Tổ sao?” Đức Quan Âm ở bên hé miệng cười.

“Nhưng ngài chính là Thích Ca Mâu Ni mà!” Cô bé nhìn Quan Âm vẻ không phục: “Con gọi ngài là Thích Ca Mâu Ni thì có gì không đúng!”.

“Ha ha...” Như Lai Phật Tổ ngồi phía trước bật cười thành tiếng: “Dù sao, Quan Âm tôn giả, người trong Phật giới ta vốn dĩ cũng chẳng để tâm mấy chuyện xưng hô tôn kính nữa là Cốc Liên vốn không phải là người trong Phật giáo, thôi đừng kỹ lưỡng quá!”.

“Vâng, đệ tử xin lĩnh giáo.” Quan Âm cúi mình thi lễ.

“VẬY Thích Ca Mâu Ni, ngài hôm nay giảng kinh gì vậy?” Cô bé bay lên tay Như Lai: “Ngài vẫn giảng Đại Bi chú chứ, nghe hay lắm ạ!”.

“Cốc Liên, con là đóa hồng liên^[1] nghìn năm có một của Lam Liên tộc, thông minh bẩm sinh, nếu chịu khó tu luyện sau này nhất định sẽ trở thành đáng chí tôn Phật giới, chỉ là...” Phật Tổ trầm ngâm: “Chỉ là con phải trải qua bảy bảy bốn chín nạn trước khi tu thành chính quả”.

[1] Hồng liên: Sen lai.

“Bốn mươi chín kiếp nạn? Nhiều thế ạ!” Tiểu Cốc Liên nhú mày: “Thế con không cần thành Phật nữa, con sẽ sang Thiên đình làm tiên!”.

“Ha ha...” Phật Tổ cười nhẹ: “Mệnh số của vạn vật trên thế gian, từ thời u minh đã được định sẵn, ai cũng không thể thay đổi.”

“A!” Cùng với tiếng kêu kinh hoàng, Hàn Cốc Liên bỗng mở choàng mắt, thở gấp gấp rồi ngồi bật dậy.

“Tỷ, sao thế?” Lam Úy nằm bên cạnh bị dựng dậy bất ngờ, có phần lo lắng nhìn Hàn Cốc Liên: “Tỷ mơ thấy ác mộng à? Toát bao nhiêu mồ hôi lạnh thế này!”.

“Ta không sao, chỉ là mơ thấy những chuyện trước kia thôi.” Cốc Liên xoa đầu Lam Úy: “Muội vào giường ta thế này cũng thật bất cần, lát nữa bị Tiểu Hương bắt gặp chắc cô ấy sẽ sợ chết khiếp cho xem”.

“Vừa rồi cô ấy ở thêm ngoài phòng sắc thuốc, bị bà già Vương lăm mồm nói cho một trận, bây giờ vào trong sân rồi.” Lam Úy cười vui vẻ.

“Vậy sao, ta ngủ bao lâu rồi?” Cốc Liên vắn vắn cánh tay bị Lam Úy gói đến tê rần.

“Đêm qua trở về là tỷ ngủ luôn, thấy sắc mặt tỷ trắng bệch đến khiếp, muội bèn nghĩ cách kéo Tiểu Hương tới, cô ấy cũng sợ hết hồn đấy. Sau đó cô ấy hoảng hốt đi gọi Hàn Âu Kỳ, rồi đến cả thầy thuốc và Nhạc Mai Song cũng tới nữa, khóc âm ỉ đến điếc tai.” Lam Úy cau mày: “May mà sau khi thầy thuốc đi khỏi, vợ chồng Âu Dương Bạc Ngữ khuyên can được Nhạc Mai Song ra ngoài, nếu không chả biết còn ồn ào đến bao giờ nữa!”.

“Hình như sức khỏe của ta ngày càng kém rồi.” Hàn Cốc Liên ho khẽ một tiếng: “Âu Dương Bạc Ngữ và Nhạc Mai Đình đi rồi hả, ta không cảm thấy hơi thở của họ nữa.”

“Đúng vậy, trưa hôm nay bọn họ đã đi rồi.” Lam Úy trèo lên đùi Cốc Liên: “Tỷ, cái người tên Hạo Đan đêm qua là ai vậy? Trông thật đẹp trai!”.

“Phì...” Cốc Liên cười nhẹ: “Úy Úy, muội không phải thích ngài ấy rồi đó chứ?”.

“A, ai bảo thế...” Khuôn mặt Lam Úy đỏ bừng lên.

“Trông rõ rành rành kìa!” Cốc Liên buồn cười véo nhẹ đôi má hồng ửng của Lam Úy: “Úy Úy, muội phải nhớ, trên Thiên giới điều cấm kỵ nhất chính là tình cảm, Hạo Đan là cung chủ của Dao Hoa cung, pháp lực cao thâm nhưng quan trọng nhất là, con người ngài ấy không có tình cảm”.

“Tỷ trước kia cũng là người của Dao Hoa cung sao? Kể cho muội chuyện trước kia đi, được không?” Lam Úy xoay người nằm vào lòng Cốc Liên.

“Cũng được, dù sao đã rất lâu ta không hồi tưởng lại những điều đó rồi.” Ánh mắt Cốc Liên bắt đầu trở nên thâm trầm: “Lâu đến mức ta tưởng như mình đã quên bằng hết... Năm vạn bốn nghìn năm trước, ta sinh ra tại hồ sen trước ngai Phật Tổ ở Tây Thiên. Phật Tổ năm đó bảo hồn liên giáng thế, trong trời đất bắt buộc có đại nạn, cho nên vào lúc ta vẫn chưa tu thành hình người, Phật Tổ hằng ngày đều ngâm Đại Bi chú độ hóa cho ta, cứ như vậy cho đến khi ta tu thành hình người thì đã thuộc lòng Đại Bi chú”. Gương mặt Cốc Liên thoáng nụ cười: “Ta vẫn nhớ thời gian đó, ta cứ thích gọi Phật Tổ là Thích Ca Mâu Ni, Thích Ca Mâu Ni, nhưng Phật Tổ không hề giận, trái lại, Quan Âm ở bên thì cứ không ngừng trách móc ta, ha ha...”.

“Sau này thế nào tỷ lại thành tiên nữ trên Thiên đình?” Lam Úy hiếu kỳ hỏi.

“Bởi vì... Liên hoa yêu cốt.” Nụ cười của Cốc Liên trong chốc lát trở nên băng giá.

“Một Liên hoa yêu cốt giống như muội ư?” Đôi mắt trong veo của Lam Úy khẽ chớp.

“Đúng vậy!” Cốc Liên vuốt mái tóc của Lam Úy: “Tiền thân của Liên hoa yêu cốt là một đóa sen được kết thành từ nộ khí của một vạn đóa sen trên khắp thế gian, nộ khí đó mà phát tỏa thì thừa đủ để hủy diệt cả một tòa

thành. Năm ấy Thiên đình vẫn chưa có cách nào để tiêu trừ lượng nộ khí lớn như vậy, mặt khác bọn họ lo lắng nộ khí sẽ bị bọn quái vật Ma giới lợi dụng mà quậy phá trong nhân gian, cho nên lần đó Ngọc Hoàng đến Tây Thiên xin Phật Tổ trợ giúp”.

“Cho nên, Phật Tổ mới đẩy tử ra?”

“Đúng vậy, bởi ta là một đóa hồng liên hiếm thấy trong Lam Liên tộc, thêm nữa đóa sen chứa nộ khí kia lại thuộc về tộc Lam Liên, cho nên ta mới bắt đấng dĩ được Ngọc Hoàng phong làm Lam Liên tiên nữ, chuyên việc phụ trách dẫn dắt Liên hoa yêu cốt.” Cốc Liên mệt mỏi dựa người vào chiếc gối tựa.

“Muội vẫn chưa hiểu, vì sao nhất định phải dẫn dắt Liên hoa yêu cốt?” Lam Úy thắc mắc: “Đốt đóa sen xanh đó đi chẳng phải là xong rồi sao?”.

“Muội không hiểu, một khi đốt bỏ một đóa sen xanh tràn đầy nộ khí như vậy, cơn giận ngất trời ấy sẽ phát tán khắp tam giới, đến lúc đó muốn gom lại cũng chẳng có cách nào nữa!”

“Vậy tử làm thế nào? Cũng nhét chúng vào bụng một người phụ nữ giống như đã làm với muội à? Vì sao làm thế? Như vậy có thể hóa giải nộ khí hay sao?”

“Không sai, nộ khí khi qua thân thể người sống tự nhiên sẽ bị thân thể đó tiếp nhận, đương nhiên chỉ là một phần, đây chính là nguyên nhân chủ yếu cho việc Hoa Thiên lúc mang muội trong bụng, tâm trạng cực kỳ không ổn định. Giác mộng mà ta tạo ra với bà ta, thật ra để che giấu cho việc sa sút tinh thần của bà ta, khiến người khác tưởng bà ta vì gặp ác mộng nên có tâm trạng thất thường đến vậy.” Cốc Liên nhìn Lam Úy: “Đã hiểu rõ chưa?”.

“Tỷ, muội vẫn có đôi chút không hiểu, cơ thể con người chỉ hút được một phần nhỏ nộ khí, vậy...” Lam Úy nuốt nước bọt: “Chỗ còn lại đi đâu rồi?”.

“Ha ha ha ha...” Cốc Liên phá lên cười, toàn thân đột ngột tỏa lan một khí lạnh âm u mạnh mẽ, ánh mắt trong chốc lát trở nên tăm tối: “Úy Úy, muội nói xem thân thể ta có nộ khí nặng như vậy là từ đâu?”.

“Tỷ... tỷ...” Lam Úy lắp bắp, bị ánh mắt của Cốc Liên làm cho sợ hết vía.

“Hai tên lừa đảo Như Lai và Ngọc Hoàng đã lừa ta, bọn họ không hề nói với ta rằng, người dẫn dắt tự thân chính là vật hy sinh lớn nhất!” Gương mặt Cốc Liên bỗng chốc tràn ngập nỗi oán hận ngùn ngụt: “Vốn dĩ ta đã chấp nhận số phận rồi, nhưng vì sao, vì sao lại ám hại ta? Ta không hề giết chết Nhạc Mai Song! Sao ta phải chịu khổ hình trong bảy kiếp? Như Lai và Ngọc Hoàng rõ ràng biết ta bị hàm oan, nhưng vì sao không hề giúp ta, cứ mở mắt nhìn ta chết thảm khóc hết lần này đến lần khác? Vì sao?” Hàn Cốc Liên điên cuồng hét lớn, cơn nộ khí màu đen từ thân cô ngùn ngụt phát tán ra ngoài, trong phút chốc nhấn chìm cả dinh thự Hàn gia. Bị ảnh hưởng của nộ khí, mọi người trong nhà từng người một ngã ngất xuống nền đất. Nộ khí màu đen tràn ngập cả dinh thự, sau đó bắt đầu chậm chậm lan ra ngoài. Cả bầu trời dần bao kín bởi những đám mây đen kết từ nộ khí, cơn mưa đen ào ào đổ thẳng xuống như thác, trùm khắp cả thành phố Thượng Hải.

“Tỷ, dừng lại đi!” Lam Úy thu mình vào góc tường, kinh hoàng nhìn ánh mắt Cốc Liên dần mất đi ánh sáng, biến thành một sắc màu hỗn loạn...

...

Cùng lúc đó, Như Lai Phật Tổ vốn đang giảng kinh trên Cửu thiên bồng biển sắc nhìn về phía đóa sen duy nhất trong hồ bảo liên từ từ mất dần sắc

xanh vốn có, chậm chậm chuyển màu tối sẫm.

“Phật Tổ!” Mặt Quan Âm tái mét: “Phong ấn trên mình Lam Liên tiên nữ đã bị giải rồi!”.

“Không thể nào! Phong ấn đó do Phật Tổ tự tay làm mà!” Phật Di Lặc ngạc nhiên.

“Quan Âm tôn giả, lấy pháp khí của ta đưa Hàn Cốc Liên lên đây.” Như Lai Phật Tổ khẽ vẫy tay, một đóa sen vàng bay tới rơi vào tay Quan Âm: “Và cả Liên hoa yêu cốt đời thứ sáu nữa, cũng đưa lên cùng đi.”

“Vâng, thưa Phật Tổ!” Quan Âm lĩnh mệnh, quay người bay xuống hạ giới...

Thứ đáng sợ nhất trên đời này có lẽ không gì hơn bóng tối, bởi khi thể giới của một người đột ngột mất đi ánh sáng, nỗi tuyệt vọng lập tức sẽ như thác lũ nhấn chìm người đó.

Tròn ba ngày, thành phố Thượng Hải bị bao phủ trong bóng tối mịt mù, những trận mưa trút xuống không ngừng như rửa quét mặt đất. Trận mưa đó khác với mưa thường ở chỗ: Nước mưa đen hôi thối lan đến đâu, nơi ấy liền bị ăn mòn theo những cấp độ khác nhau. Khung cảnh tuyệt mỹ dọc bờ sông Hoàng Phố vào giờ khắc đó trôi lênh bênh cả một lớp cá chết phơi bụng trắng nhợt. Nước sông đen ngòm lan tỏa thứ mùi kinh khiếp khiến người ta buồn nôn. Mọi người tuyệt vọng trong bóng tối. Cả Thượng Hải vốn sầm uất chỉ trong ba ngày đen tối đó bỗng trở thành một thành phố chết. Trên con đường đen sì chẳng còn gì khác ngoài tiếng mưa rơi trên nền đất.

Từ phía xa, một bóng người bé nhỏ đi vờn vờn trong cơn mưa đen, nhưng lạ thay những giọt mưa rơi thẳng xuống mà không hề chạm vào người cô.

“Tỷ, mau dừng lại đi!” Lam Úy tự gói mình trong một kết giới lơ lửng giữa không trung, để mưa đen không thể rơi vào người.

“Dừng lại? Vì sao phải dừng?” Hàn Cốc Liên lộ vẻ nghi hoặc, trong đôi mắt hỗn loạn không có lấy một tia sáng: “Như thế này không hay sao? Xem bên kia yên tĩnh biết bao!”

“Tỷ, tỷ tỉnh lại đi!” Lam Úy hét lên rồi bay đến trước mặt Cốc Liên: “Tỷ mau tỉnh lại đi!”

“Như thế này thật tuyệt! Ta rất thích!” Hàn Cốc Liên lớn tiếng cười, gạt Lam Úy ra: “Roi lớn hơn chút nữa, lớn hơn chút nữa! Ha ha ha...”.

“Tỷ!” Con mưa vốn trút như thác nước, nay lại càng lớn thêm.

“A di đà Phật, thiện tai, thiện tai!” Quan Âm lơ lửng giữa không trung, lạnh lùng nhìn Hàn Cốc Liên đang mất hoàn toàn lý trí đứng dưới màn mưa đen phát ra từng tràng cười lớn điên loạn.

“...” Dường như cảm nhận được một đấng phi phàm vừa hạ giới, Hàn Cốc Liên ngẩng đầu, trong đôi đồng tử hỗn loạn phản chiếu bóng dáng thanh tao của Quan Âm.

“Lam Liên tiên nữ, phong ấn của cô đã bị nộ khí thổi bay rồi, cô hẳn rất đau khổ phải không?” Quan Âm chìa tay về phía Cốc Liên: “Đến đây, theo ta về Thiên giới, Phật Tổ sẽ giúp cô phong ấn lại. Đến đây nào, đi với ta!”.

“Phật Tổ? Thiên giới?” Cốc Liên nghi hoặc: “Sao ta phải đi với ngài? Ta hiện rất tốt, chẳng cần phong ấn gì cả”.

“Tỷ”, Lam Úy run rẩy ôm lấy Cốc Liên: “Đó là Quan Âm phải không?”.

“Người chính là Liên hoa yêu cốt đời thứ sáu?” Ánh mắt lạnh lùng của Quan Âm quét qua Lam Úy: “Nếu Lam Liên không dẫn dắt người, phong ấn đã chẳng bị nộ khí từ cơ thể người ăn mòn rồi!”.

“Các người có tư cách gì mà trách ta!” Lam Úy giận giữ nhìn Quan Âm: “Người trên Thiên giới các người chỉ giỏi nhất là trò bóp méo sự thật, việc gì chắc chắn giải quyết không nổi liền đi tìm một người chịu tội thay, đem tất cả sự tình đổ lên đầu người ấy. Điển hình là chuyện Như Lai và Ngọc Hoàng lừa tỷ ta đi dẫn dắt Liên hoa yêu cốt đó, cuối cùng đổ oan cho tỷ ấy. Nhìn tỷ ấy chết thảm, đám thần tiên các người lại bàng quan khoanh tay

đứng một bên nhìn, bây giờ còn ở đây mà giả nhân giả nghĩa, các người có mặt mũi không hả?”.

“To gan!” Quan Âm bắt chợt chỉ ngón tay, một luồng sáng lạnh băng xuyên qua kết giới, đánh thẳng vào người Lam Úy.

“Á...” Một tiếng thét thê lương, Lam Úy rơi xuống đất, đau đến toát mồ hôi.

“Dạy dỗ người một chút, kéo sau này lại bắt kính với Phật Tổ, lúc đó tự mình chịu tội!” Quan Âm lạnh lùng nhìn Lam Úy.

“Úy Úy...” Đôi đồng tử hỗn loạn của Cốc Liên đột nhiên sáng lên tia tinh táo.

“Tỷ, Thiên đình bắt công với tỷ, tỷ còn về đó làm gì!” Lam Úy nhỏ giọng máu trong miệng ra.

“Mê hoặc lòng người!” Quan Âm tức giận hất tay nhằm về phía Lam Úy đánh tới.

“Bang” một tiếng chói tai, quả cầu lửa cực lớn bùng lên giữa không trung, mái tóc đen của Cốc Liên bay tán loạn, đôi mắt vốn đen thẫm, giờ bỗng đổi thành màu đỏ sẫm như máu.

“Tỷ...” Lam Úy gương mặt nhìn gằn như không dám tin, Cốc Liên vốn đã rơi vào hỗn loạn, trong phút chốc đột ngột lại đỡ được chiêu của Quan Âm.

“Lam Liên tiên nữ... trúng tà rồi!” Quan Âm nhìn đôi mắt đỏ ngầu của Cốc Liên, hít một hơi khí lạnh...

...

Trên Cửu thiên, Như Lai Phật Tổ cau đôi mày nhìn đóa sen đã hoàn toàn biến thành màu đen. Từ nhụy sen, đóm sáng đỏ lóe lên, trong thoáng chốc một luồng khí ma thuật mạnh mẽ dội thẳng lên.

“Phật Tổ!” Văn Thù Bồ Tát kinh hoàng: “Ma khí? Lẽ nào Lam Liên tiên nữ đã bị nhập ma rồi!”

“Văn Thù, Phổ Hiền, các vị mau đi giúp đỡ, e rằng Quan Âm tôn giả đã kích giận Hàn Cốc Liên!” Như Lai Phật Tổ một tay bắt quyết hướng về phía đóa sen đen, lập tức xuất hiện luồng sáng vàng bao trùm phía trên bông sen, làm mờ nhạt phần nào ma khí nơi đó.

“Vâng!” Văn Thù, Phổ Hiền lấy pháp khí của mình, bay xuống hạ giới.

Như Lai Phật Tổ nhắm nghiền đôi mắt, thâm niệm Đại Bi chú, từng lớp từng lớp chú bắt đầu gột rửa đóa sen đen nghìn cánh trong ánh sáng vàng.

...

Nơi thành phố bị màn đêm bao phủ, Quan Âm đứng giữa không trung đôi ánh mắt vào Cốc Liên khi sương đen từ bốn phía bắt chọt nhảy nhót tiến tới bao trùm lấy cô.

Tiếp đó, Cốc Liên chậm chậm giơ tay, một đám sương đen đặc quánh nhanh chóng tụ lại trên tay cô, cuộn thành một quả cầu đen.

“Quan Âm Bồ Tát, biết đây là gì chứ?” Cốc Liên cười sắc lạnh: “Đây chính là nộ khí của Liên hoa yêu cốt bị hấp thu vào thân mình đó. Mỗi lần ta dẫn dắt Liên hoa yêu cốt, một nửa nộ khí trong bọn chúng sẽ bị ta hấp thu, nghìn vạn năm qua ta tổng cộng đã dẫn dắt ra sáu đời Liên hoa yêu cốt,

thân ta đã tập hợp nộ khí của ba vạn đóa hoa sen!”. Ánh mắt băng giá của Cốc Liên quét qua mặt Quan Âm, “Thật ra ta hiểu, trước giờ Ngọc Hoàng và Như Lai đều muốn tiêu diệt ta, rốt cuộc ai chịu mang một con rắn độc chứa đầy nộ khí ngay cạnh mình chứ. Nhưng bọn họ vẫn không nắm thóp được ta nên chưa có cơ hội hành động, cho đến tận hai nghìn năm trước, khi ta bị sa bẫy. Cơ hội nghìn vàng cuối cùng cũng đến, bọn họ thậm chí không thèm điều tra một chút nào, liền vội vã đem ta ném vào lục đạo luân hồi, khiến ta phải chịu đựng bảy kiếp khốn khổ!”. Hai tay Cốc Liên lật lên trên, quả cầu đen đùng đùng nhằm thẳng Quan Âm bay tới.

“Phá vỡ!” Quan Âm nhanh chóng bắt quyết, một bức xạ màu trắng xuất hiện chống lại quả cầu đen lớn kia. “Vù” một tiếng, bức xạ trắng trong thoáng chốc bị quả cầu đen nuốt mất. “A!” Quan Âm ngạc nhiên, còn chưa kịp phản ứng thì đã bị sương đen dày đặc bao quanh. Cùng với sự bao vây đó, khí sương hóa thành một chuỗi xích đen siết dần quanh thân thể Quan Âm, đồng thời điên cuồng hấp thu năng lượng trên người, khiến Quan Âm không sao sử dụng được pháp lực, trong chốc lát từ không trung rơi xuống.

“Quan Âm, cảm thấy thế nào?” Hàn Cốc Liên mỉm cười bước đến trước mặt Quan Âm: “Biết không? Từ khi ta dẫn dắt Liên hoa yêu cốt đầu tiên, hơn năm vạn năm qua, ta vẫn chịu đựng sự đau khổ như thế đấy”. Cốc Liên quỳ xuống nhìn Quan Âm đang cắn chặt răng chịu đựng nỗi đau đớn khủng khiếp: “Hóa ra trong mắt Quan Âm cũng có tia tuyệt vọng!”. Cốc Liên đứng dậy vẫy tay, chuỗi xích đen càng siết chặt hơn.

“A!” Cuối cùng, Quan Âm không chịu nổi đau, thét lên.

“Quan Âm, ngài không biết đâu, lòng ta đã sớm tuyệt vọng rồi. Đối với ta mà nói, cái chết không phải là kết thúc, mà luân hồi cũng chẳng tương đương với sự cứu rỗi cuối cùng.” Ánh mắt Cốc Liên đong đầy đau thương: “Nếu có thể, ta hy vọng mình được quay về hồ bảo liên, lại được làm đóa sen tinh khiết vô lo vô ưu ngày đó”. Một giọt lệ trong suốt bỗng trào ra từ

mắt Cốc Liên, rơi xuống trên đôi môi Quan Âm. Vị đắng của nó khiến Quan Âm phải giật mình: “Tạm biệt, Quan Âm, đi nếm nỗi khổ luân hồi mà ta phải chịu đựng đi!”. Dứt lời, tay Cốc Liên giơ lên, nộ khí của ba vụn đóa sen đã nuốt gọn Quan Âm trong chốc lát.

“Phật Tổ!!!” Quan Âm phát ra tiếng kêu gào trước khi biến mất hoàn toàn trong nộ khí.

“Tỷ, tỷ tỷ.” Lam Úy bò xoài trên nền đất, kinh hoàng nhìn Quan Âm tôn giả, một trong bốn vị đại Bồ Tát đang dần biến mất...

Cõi Tây phương cực lạc vốn là miền đất hứa bình yên và thanh thản muôn đời, nhưng vào giờ khắc này, trên miền đất hứa ấy lại phát sinh một vụ nổ lớn: Chính vị Quan Âm đường đường là một trong bốn vị tôn giả kề cận Phật Tổ bỗng chốc tiêu tan vào cõi luân hồi, tin tức này không nghi ngờ gì chính là tiếng sét giữa trời quang, khiến các vị chư Phật có mặt tại đó phải hoảng hốt kinh ngạc.

“Phật Tổ, pháp lực của Lam Liên tiên nữ sao lại lớn đến thế, có thể đủ sức đẩy Quan Âm tôn giả đến chết!” Phật Di Lặc nhìn Như Lai Phật Tổ với vẻ không tin nổi.

“A di đà Phật”, đôi mày dài của Nhiên Đăng Cổ Phật khẽ nhăn lại: “Xem ra Lam Liên tiên nữ vẫn còn quá vương vấn những việc ngày đó, nổi oán hận trong nghìn năm luân hồi tích tụ lại thành ra đến kiếp này bị “nhập ma”.

“Cổ Phật, sự việc năm đó ta và ngài trong lòng đều rõ Lam Liên tiên nữ bị hàm oan. Tuy nhiên vì đại cục, Ngọc Hoàng cho rằng sao không tương kế tựu kế tìm ra người đứng đằng sau, bởi vậy Cốc Liên mới phải chịu thiệt, vào vòng luân hồi. Nhưng ai ngờ ta và Ngọc Hoàng bấm tay tính số nghìn năm, bói ra thế gian này ngoài Lam Liên tiên nữ, vẫn còn một người thứ hai sở hữu Mê hoặc nhãn. Người này cao thâm khó lường, ta và Ngọc Hoàng không thể bói ra thân phận của hắn ta.” Như Lai Phật Tổ bất quyết, ngay lập tức bắn ra một giọt mưa bay về phía đóa sen màu đen, rồi hóa thành nghìn giọt mưa vàng lấp lánh từng giọt rơi xuống một nghìn cánh sen đen, nhưng lại bị chúng hấp thụ hết.

“Aizzz...” Như Lai Phật Tổ khẽ thở dài: “Xem ra Lam Liên tiên nữ đã nhập ma quá nặng, Phật vốn từ bi, làm sao chúng ta có thể làm ngơ. Truyền

Địa Tạng Vương Bồ Tát về Tây Thiên”.

“Vâng!” Kim Tra theo hầu Phật Tổ nhanh chóng phụng mệnh rời đi.

...

Ở một nơi khác, trong không gian đen tối mịt mù của dinh thự Hàn gia, Cốc Liên đang ôm Lam Úy ngồi bên hồ sen, nước mưa đen giăng mắc nhưng đều như có linh tính mà tránh xa hai người.

“Úy Úy, đã đỡ chưa?” Cốc liên thu lại bàn tay đặt lên ngực Lam Úy: “Xin lỗi, ta đã làm liên lụy đến muội”.

“Tỷ, Quan Âm chết rồi sao?” Giọng Lam Úy run rẩy: “Tỷ đã giết một vị Bồ Tát trong Phật giới, Thiên đình sẽ không bỏ qua đâu”.

“Cái đó ta biết từ lâu rồi.” Cốc Liên nhìn sâu vào mắt Lam Úy: “Vốn dĩ ta muốn đưa muội lên Thiên đình, nhưng giờ thì không thể nữa rồi. Ta đã giết Quan Âm nên dù muội có thể lên được trên đó thì đám tiên nữ phiền nhiễu ấy cũng sẽ chẳng chịu dung nạp muội đâu”. Cốc Liên cúi đầu buồn bã: “Là ta đã làm lỡ việc của muội”.

“Tỷ tỷ”, Lam Úy ôm lấy Cốc Liên: “Muội vốn chưa từng muốn lên cái Thiên đình gì đó, muội sẽ vĩnh viễn theo tỷ”.

“Úy Úy!” Biểu cảm trên mặt Cốc Liên cực kỳ nghiêm trọng, ánh mắt nhìn thẳng Lam Úy: “Ta có một món đồ cần muội giữ giúp”. Ánh sáng xanh chợt lóe, rồi một quả cầu pha lê màu xanh nhạt sáng lóa trời lên từ trán Cốc Liên: “Úy Úy, hãy giữ kỹ cái này, nếu muội gặp được chuyển kiếp của ta, nhớ đem nó giao cho cô ấy!”.

“Vâng, tỷ tỷ.” Lam Úy đỡ lấy quả cầu xanh, trong chốc lát quả cầu kia đã biến vào lòng bàn tay cô bé.

“Đi đi, Úy Úy! Bất kể trốn ở đâu, đều không được để người Thiên đình phát hiện.” Tay Cốc Liên huơ lên mở ra một kết giới sương mù mờ ảo, bao trùm lấy Lam Úy sau đó biến mất.

“Tỷ...” Khoảng sân trống còn vọng lại âm thất thanh cuối cùng của Lam Úy.

“Tạm biệt, Úy Úy.” Những giọt nước mắt lăn dài trên gò má, rơi xuống hồ sen. Trong tòa dinh thự đen ngòm chỉ còn độc một mình bóng dáng Cốc Liên lẻ loi nhỏ bé...

...

Cơn mưa đen vẫn liên tiếp không ngừng rơi, hòa quyện cùng màn sương đen dày đặc chòn vòn trong thành phố.

Văn Thù và Phổ Hiền đau thương đứng giữa không trung, nhìn chiếc bình thuận ngọc vỡ nát, đó là pháp khí duy nhất của Quan Âm.

“A di đà Phật!” Văn Thù khẽ thở dài: “Xem ra Lam Liên tiên nữ sau khi nhập ma, pháp lực ít nhất cũng phải tăng lên đến hai mươi lần”.

“Không tệ, chỉ riêng màn mưa đen tạo thành từ nộ khí kia cũng đủ để hủy diệt cả thành phố.” Phổ Hiền nhíu mày: “Chúng ta buộc phải nhanh chóng tìm cho ra Lam Liên tiên nữ, đưa cô ta về Phật giới”.

“Ha ha... Khỏi phiền đến hai vị tôn giả.” Hàn Cốc Liên đang lơ lửng trong một đám sương đen: “Hai vị chẳng mấy khi hạ giới, hãy lưu lại thêm chút đi!”. Với nụ cười ngọt ngào nhất, Hàn Cốc Liên giơ cánh tay lên,

sương đen dày đặc bốn phía bỗng “vù” một cái, dồn dập lao đến tấn công Văn Thù và Phở Hiền.

Văn Thù và Phở Hiền nào dám chậm trễ, một người rút bảo kiếm, người kia múa gậy Như Ý, điên cuồng gạt đám sương đen, nhưng đám sương này càng gạt càng nhiều, rất nhanh đã đan thành một tầng kết giới đen sì, bao trọn cả hai vị giữa không trung.

“Lam Liên tiên nữ! Đừng mê muội không biết ăn năn nữa, nếu còn tạo nghiệt, cô vĩnh viễn không được đầu thai đâu!” Văn Thù có phần nao núng, hét lớn về phía Cốc Liên.

“Vĩnh viễn không được đầu thai ư?” Mắt Cốc Liên lóe lên một tia chế giễu: “Đối với một người không có tim mà nói, được luân hồi hay không chẳng có bất kỳ ý nghĩa nào cả! Giết bọn họ đi!”. Theo tiếng hét của Cốc Liên, lớp sương bên trong kết giới lập tức hóa thành mười vạn sợi xích sắt, đánh thẳng vào Văn Thù và Phở Hiền.

“Á...” Bên trong kết giới cùng lúc vang lên tiếng thét thảm thương, mười vạn sợi xích sắt càng lúc càng siết chặt lấy Văn Thù và Phở Hiền.

“Giết bọn họ đi!” Đôi mắt đỏ ngầu của Hàn Cốc Liên lấp lánh những tia vàng kim: “Cho bọn họ biết ném mùi đau đớn là như thế nào!”.

“A di đà Phật!” Đúng lúc đó, bên trên tầng mây đen, giọng niệm lớn vang lên, rồi một linh thú to lớn giống rồng nhưng không phải rồng, như hổ mà cũng chẳng phải hổ rống một tiếng phá tan kết giới sương đen thẳng tay tát vào mặt Cốc Liên.

“A...” Một tiếng thét thất thanh, Hàn Cốc Liên bị đánh mạnh văng xuống đất.

“Đế Thính^[1]!” Cầm hận nhìn trừng trừng vào mắt linh thú, miệng Hàn Cốc Liên thổ ra một ngụm máu.

[1] Đế Thính: Là con linh thú mà Địa Tạng Vương Bồ Tát thường dùng để cười. Tương truyền khi Đế Thính quỳ mọp xuống đất thì trong giây lát sẽ biết rõ tất cả sự vật trong trời đất.

“Cốc Liên, cô đã nhập ma rồi? Vì sao?” Vị tôn giả đứng giữa không trung hỏi với vẻ không hiểu.

“Địa Tạng Vương, ngài đừng giả ngây ngốc nữa!” Ánh mắt Cốc Liên lạnh lùng quét qua vị Bồ Tát đang tiến gần tới trước mặt: “Hàng trăm nghìn năm nay, ta vẫn luôn tìm kiếm sự thật, nhưng đám Bồ Tát, Phật Tổ các người rõ ràng biết chân tướng mà vẫn khoanh tay đứng nhìn, lương tâm các người ở đâu?”. Cốc Liên bò trên nền đất, máu tươi không ngừng rỉ ra nơi khóe môi.

“Cốc Liên, ta chỉ có thể nói cho cô, kẻ làm hại cô cả Ngọc Hoàng và Phật Tổ đều không thể bói ra. Các ngài vì muốn bảo vệ cô nên mới để cô nhập vào luân hồi.” Địa Tạng Vương cúi mình vỗ nhẹ lên đầu Cốc Liên.

“Ha ha ha... bảo vệ ta!” Cốc Liên cười khẩy, hất tay Địa Tạng Vương ra: “Để ta chịu bao nỗi bất công, ném đủ mọi thống khổ trong bảy kiếp, cuối cùng chết không toàn thân, đó gọi là bảo vệ ư? Ha ha ha... Địa Tạng vương, ngay cả nói dối, ngài cũng chẳng biết đường!”.

“A di đà Phật, người xuất gia không nói dối, Cốc Liên, đây là thiên kiếp của cô, nếu có thể vượt qua, cô nhất định sẽ tu thành chính quả.”

“Ta không còn cơ hội nữa rồi.” Cốc Liên cười thảm: “Ta đã giết Quan Âm, tội ác tày trời, Thiên đình sẽ chẳng dung tha đâu”.

“Cô nhầm rồi, không phải cô giết Quan Âm, mà cô đã giúp ngài ấy.” Địa Tạng Vương cười nhẹ: “Quan Âm tôn giả lúc đó đã niệm chú sát sinh, may

mà cô kịp thời ngăn chặn, do đó cái chết của ngài ấy không liên quan tới cô, ngài ấy niệm chú sát sinh bừa bãi và đáng bị trừng phạt”.

“Địa Tạng Vương, ngài đang giải tội cho ta đấy ư?” Cốc Liên cười, ánh mắt bắt đầu lung lay: “Hiện tại cái thân xác này không còn cố được bao lâu nữa, ta bắt buộc phải tái nhập luân hồi, nhưng bất kể kiếp sau ta có được ký ức của kiếp trước hay không, ta cũng không bao giờ từ bỏ đâu. Địa Tạng Vương... xin ngài chuyển lời tới Như Lai, nếu lúc đầu ta không chọn làm Lam Liên tiên nữ... như vậy mọi việc đã chẳng đến nước này, ta thật sự hối hận...”. Lời nói của Cốc Liên đã vĩnh viễn dừng tại đó, một giọt lệ màu xanh lam từ khóe mắt cô nhẹ nhàng lăn xuống.

“Phù...” Sau một hơi thở hắt ra, Như Lai Phật Tổ buồn bã nhìn đóa sen đang ngày càng đen trước mặt dần khô héo.

“Phật Tổ, Lam Liên tiên nữ đã kết thúc tám kiếp đầu thai!” Địa Tạng Vương mở rộng tay, giọt nước mắt màu xanh lam lóe sáng lay động trong đó: “Chỉ là trong kiếp này, cô ấy vẫn còn bốn năm dương thọ, có lẽ nên tính thêm vào tuổi kiếp thứ chín của cô ấy”.

Phật Tổ im lặng khẽ gật đầu, một trận mưa màu vàng kim bỗng chốc trút rào rào xuống cả thành phố đang ngập chìm trong mây đen, tất cả những cụm mây sương tạo thành từ nộ khí chậm chậm bị chiếc bình ngọc vỡ hút hết...

Kết thúc

Thượng Hải cũ đã khôi phục về sầm uất vốn có, và cũng không còn ai nhớ gì về ba ngày đen tối kia nữa, như thể sự việc đó chưa bao giờ xảy ra.

Năm Dân quốc thứ tám, Hàn gia nức tiếng Thượng Hải một thời đã xuống dốc. Năm ấy, đại tiểu thư Hàn gia Hàn Cốc Liên vừa tròn tám tuổi đã yếu mệnh. Đại phu nhân Nhạc Mai Song vào ngày thứ ba kể từ hôm con gái chết bất chợt điên loạn thiêu rụi toàn bộ cơ ngơi Hàn gia rồi trầm mình trong biển lửa. Tiếp theo, ông chủ Hàn Ấu Kỳ chỉ qua một đêm dường như già hơn đến ba mươi tuổi, vội vàng bán tổng bán tháo Hoa Úy tửu lâu, chuyển ra nước ngoài sinh sống, kể từ đó không rõ tung tích. Hàn gia danh tiếng lẫy lừng một thời đã biến mất như vậy...

Linh hồn đàn hương

Tựa

Bồn rười sáng!

Trước cửa phòng phẫu thuật Bệnh viện Hoàng gia Hồng Kông, một vị phu nhân lớn tuổi ăn mặc sang trọng đang chực chờ đầy lo lắng, đôi tay không ngừng siết chặt vào nhau cầu nguyện. Vừa rồi con trai và con dâu bà bị thương rất nặng trong một vụ tai nạn xe cộ, hiện tại đang được tiến hành cấp cứu trong phòng phẫu thuật.

“Phụt”, đèn phòng phẫu thuật bỗng nhiên tắt ngóm. Cánh cửa bật mở, vị bác sĩ mổ chính từ bên trong bước ra.

“Bác sĩ, con trai và con dâu tôi thế nào rồi?” Vị phu nhân cuống quýt tiến tới hỏi.

“Rất xin lỗi, bà Hàn, chúng tôi đã cố hết sức, nhưng vợ chồng cậu Hàn đã tắt thở từ trước khi đến bệnh viện.” Bác sĩ mổ chính trả lời một cách nuối tiếc.

“Cảnh Minh, Linh Hiền, sao các con lại ra đi như thế!” Vị phu nhân khóc lóc ngã quỵ xuống đất: “Các con để mẹ già đơn độc một mình, mẹ biết sống làm sao...”.

“Bà Hàn, xin bà đừng như vậy!” Nhìn người phụ nữ được vệ sĩ đỡ dậy, bác sĩ bước tới an ủi: “Xin bà giữ gìn sức khỏe, ít nhất cũng vì cô cháu gái...”.

“Cháu gái nào?” Phu nhân đột ngột ngừng khóc.

“Ồ, là thế này: Trong quá trình cấp cứu, chúng tôi phát hiện ra con dâu bà đã mang thai năm tháng. Tuy chưa đủ tháng nhưng bào thai cũng đã thành hình. Vì còn quá nhỏ nên cháu bé cần được nuôi trong lồng kính cho đến khi đủ ngày đủ tháng.”

“Thật sao? Tôi nhớ ra rồi. Cảnh Minh từng nói có tin vui bất ngờ muốn nói với tôi, không ngờ Linh Hiền mang thai!” Vị phu nhân kích động nắm chặt tay bác sĩ: “Vậy đứa trẻ ra sao rồi? Có bị thương gì không?”.

“Bà yên tâm, cháu gái bà rất khỏe. Có lẽ lúc tai nạn xảy ra, con trai và con dâu bà đã cố hết sức để bảo vệ con mình nên đứa bé mới được bình an vô sự!” Bác sĩ cười an ủi: “Bà giờ đã thành bà nội rồi, xin chúc mừng”.

“Tôi thành bà nội rồi, tôi thành bà nội rồi!” Vị phu nhân kích động, vừa khóc vừa cười: “Cảnh Minh, Linh Hiền các con yên tâm, mẹ nhất định sẽ nuôi dưỡng con gái của các con thành người. Nó là người thừa kế duy nhất của Hàn gia, mẹ sẽ dạy dỗ nó tử tế”.

“Chúc mừng bà chủ!” Cô Tuệ, người giúp việc đã theo Hàn phu nhân nhiều năm bước tới: “Bà chủ đặt cho cô bé một cái tên đi!”.

“Được, tôi nhớ Cảnh Minh và Linh Hiền đều rất thích hoa sen.” Ánh mắt vị phu nhân già bỗng sáng lên: “Đúng rồi, gọi tên bé là Cổ Liên, Hàn Cổ Liên!”...

1. Hàn Cổ Liên

Người ta vẫn nói “thương trường như chiến trường”, đặc biệt trong xã hội hiện đại này. Ở nơi khoa học kỹ thuật phát triển như vũ bão, mức sống của con người ngày càng nâng cao, nhu cầu vật chất mỗi lúc một lớn, thì sự cạnh tranh giữa các thương gia trở nên khốc liệt hơn bao giờ hết.

Hồng Kông được mệnh danh là hòn ngọc phương Đông. Ở đây, sức cạnh tranh thương nghiệp tàn khốc đến ngoài sức tưởng tượng. Trong sự cạnh tranh khốc liệt ấy, gia đình họ Hàn với vị trí độc tôn, tự hào trong tầng lớp thượng lưu của giới kinh doanh Hồng Kông. Thời đại kinh doanh của nhà họ Hàn, “Chuỗi cửa hàng bánh ngọt Hàn thị” mà họ sở hữu được xem như thương hiệu hàng đầu trong nền ẩm thực Hồng Kông. Điều đó khiến cho Chủ tịch hội đồng quản trị Phương Tĩnh Hương trở thành một nhân vật truyền kỳ trong giới. Góa chồng từ sớm, bà nhận trọng trách gánh vác Hàn thị dưới áp lực cực lớn. Bà đã lèo lái Hàn thị từ chỗ ngấp nghé bờ vực phá sản đi lên theo con đường đúng đắn. Quả thật có thể diễn tả chính xác tình cảnh của bà bằng cụm từ “khổ tận cam lai”.

Tuy nhiên, ông trời lúc nắng lúc mưa đòi người may rủi sớm trưa khôn lường. Vào đúng lúc Phương Tĩnh Hương tưởng rằng có thể yên tâm giao lại Hàn thị cho con trai độc nhất Hàn Cảnh Minh của mình, thì bất hạnh bỗng chốc ập tới gia đình bà. Hàn Cảnh Minh và Phúc Linh Hiền vừa kết hôn được một năm đã cùng ra đi trong một vụ tai nạn xe cộ, để lại đứa con gái chưa đủ ngày đủ tháng Hàn Cổ Liên. Sự xuất hiện của đứa bé này không nghi ngờ gì đã tặng cho Phương Tĩnh Hương một sự nâng đỡ tinh thần đáng kể sau nỗi mất mát quá lớn kia.

Có người bảo thời gian là liều thuốc tốt nhất chữa lành vết thương. Trong chớp mắt, vợ chồng Hàn Cảnh Minh đã qua đời được ba năm, điều ấy cũng

có nghĩa con gái của họ lên ba tuổi. Thứ an ủi Phương Tĩnh Hương không gì bằng chính là Cổ Liên rất thông minh và rất hiểu chuyện. Cô bé thường nói những lời lẽ tưởng chừng như rất ngây thơ song lại có thể giúp bà giải quyết được các vấn đề vướng mắc, do đó Phương Tĩnh Hương nhận định Cổ Liên là một kỳ tài kinh doanh hiếm có. Cho nên khi Cổ Liên biết nói, bà liền bắt đầu chú ý đến việc dạy dỗ cô bé, thường đưa cháu gia nhập vào giới thượng lưu ở Hồng Kông, bất kể khi đàm phán công việc hay chỉ đi chơi đơn thuần.

Cổ Liên quả thực rất thông minh. Sau một thời gian mắt thấy tai nghe, cô bé bắt đầu ganh đua với kiểu cách của bà nội, suy tính kỹ càng những vấn đề trong đàm phán. Theo đó thường vào lúc quan trọng nhất của buổi đàm phán, Cổ Liên giáng ra một đòn trí mạng, khiến đại diện bên đối tác trở tay không kịp. Ai cũng ngạc nhiên vì một đứa trẻ vừa tròn ba tuổi đã có thể nhìn thấu một cái bẫy mà chính người lớn cũng không thể nhận ra. Chẳng bao lâu sau, Cổ Liên trở nên nổi tiếng gần xa trong giới kinh doanh Hồng Kông với danh xưng “Thần đồng thương nghiệp”.

Phương Tĩnh Hương cực kỳ hài lòng với sự tiến bộ của cháu gái. Tuy nhiên chỉ có đúng một điểm duy nhất khiến bà hết sức lo lắng, ấy là Cổ Liên thường ngồi nói chuyện một mình trong sân, có lúc còn vừa nói vừa cười, quả thực khiến người ta rợn tóc gáy. Khi Phương Tĩnh Hương hỏi Cổ Liên đang nói chuyện với ai, cô bé thường nghiêng đầu nhìn bà bối rối, rồi mỉm cười bật ra một câu làm người khác phải sợ hãi lùi mấy bước: “Bà, bà không thấy sao? Con đang nói chuyện với bố mẹ đó!”.

Mỗi lần như thế, Phương Tĩnh Hương lại toát mồ hôi lạnh toàn thân. Người ta nói mắt trẻ con có thể nhìn thấy ma quỷ, thì ra là thật! Trong cơn lo lắng đó, lòng Phương Tĩnh Hương bất chợt bình tĩnh một cách lạ thường: Hóa ra Cảnh Minh và Linh Hiền vẫn luôn ở đây, hai đứa nó đang bảo vệ cho Liên Liên sao? Ôm ý nghĩ đó, Phương Tĩnh Hương không có thực hiện bất kỳ hành động nào ngăn cản cô cháu gái. Rốt cuộc đó là con trai và con

dâu bà, mà Liên Liên lại là con ruột của họ. Cho dù đã thành ma nhưng hai đứa lúc sinh thời vốn thiện lương, thế nào cũng không thể làm hại con gái ruột của mình được.

Tất cả xem ra đều hợp tình hợp lý, nên Phương Tĩnh Hương không chú ý đến bí mật thật sự vẫn ẩn sâu trong đôi mắt Cổ Liên...

2. Hộp gỗ tử đàn, thang máy, quý!

“Hoa văn của chiếc hộp này thật đặc biệt!” Người đàn ông lên tiếng ca ngợi.

“Vâng ạ! Do em nghĩ ra đó, thưa thầy! Em định trong lần triển lãm sau sẽ đem ra trưng bày.” Cô gái đắc ý nở nụ cười.

“Vậy sao? Hoa văn này quả thực rất khác lạ, nhưng thầy biết một loại hoa văn còn hay hơn, em muốn làm không?” Trong mắt người đàn ông nháng lên tia sáng kỳ dị.

“Tất nhiên là muốn!” Cô gái hứng chí chạy tới.

“Vậy em sẽ phải hy sinh đấy. Để làm ra một chiếc hộp gỗ đàn hương hoàn mỹ không tỳ vết, em có tình nguyện không?” Khóe miệng người đàn ông lộ ra nụ cười gian xảo.

“Đương nhiên!” Cô gái mở to đôi mắt háo hức.

“Vậy hãy hiến chính thân em cho gỗ tử đàn^[1] này đi!” Người đàn ông đứng phắt dậy, hung khí giấu kín bỗng đâm thẳng vào tim cô gái.

[1]: Tử đàn thuộc họ đàn hương.

“A...” Cô gái trợn tròn mắt kinh hoàng, trong đôi đồng tử bất động còn đọng lại hình ảnh một chiếc gậy đàn hương nhuộm máu...

...

Hàn Cổ Liên có một bí mật không ai biết, đó chính là cô bé không phải thần đồng kinh doanh như người ta vẫn đồn thổi. Thực ra, cô bé quả thực thông minh hơn rất nhiều so với những đứa trẻ cùng trang lứa, nhưng còn kém xa tiêu chuẩn của một thần đồng. Hàn Cổ Liên chỉ có một ưu thế duy nhất, và cũng chính là cái ưu thế giúp cô bé đạt được mỹ danh nức tiếng ấy.

Đúng! Hàn Cổ Liên có thể nhìn thấy ma quỷ, không chỉ thế, cô bé còn điều khiển được ma quỷ làm việc cho mình một cách vô ý thức. Trong mỗi lần đàm phán, các vấn đề áp đảo khí thế đối phương thực ra không phải do cô bé nghĩ ra, mà bởi linh hồn bố Hàn Cảnh Minh luôn ở bên cạnh bảo cho con gái. Chính vì những điều đó được nói qua miệng cô bé nên mọi người mới tự nhiên tin rằng Cổ Liên thực sự là một thần đồng.

Từ khi Cổ Liên trở nên nức tiếng gần xa, dường như mỗi lần ra ngoài, Phương Tĩnh Hương đều đưa cháu nội theo. Đặc biệt là hôm nay, bà phải đến Đàn Hương Lô nhập một lô hộp gỗ đàn hương dùng để đựng bánh ngọt. Tuy đã hơn bảy giờ tối, nhưng bà vẫn gọi Cổ Liên đi cùng mình.

Tám giờ tối, xe của Phương Tĩnh Hương đỗ trước Đàn Hương Lô. Cửa xe vừa bật mở, Cổ Liên nhanh chóng nhảy xuống từ trên xe, ngẩng đầu đánh giá tòa nhà bốn tầng cổ kính trước mắt.

“Liên Liên, đến đây, vào cùng bà nội nào!” Phương Tĩnh Hương kéo cháu gái tiến vào cổng lớn của Đàn Hương Lô.

“Bà!” Bước vào tầng một, đột nhiên cảm thấy từng trận gió âm tạt qua, Cổ Liên bất giác níu chặt áo của Phương Tĩnh Hương: “Bà, đừng vào đây nữa, Liên Liên sợ!”.

“Liên Liên sợ gì? Ở đây rất sáng mà.” Phương Tĩnh Hương nhìn Cổ Liên với vẻ kỳ quái.

“Bà nội, chúng ta đi thôi, đừng ở lại đây nữa.” Cổ Liên vội vàng kéo Phương Tĩnh Hương ra cổng.

“Liên Liên ngoan, bà nội xong việc ngay thôi, rồi bà sẽ dẫn con đi ăn KFC, được không?” Phương Tĩnh Hương dỗ dành cháu gái.

“VẬY bà nhanh lên!” Bị hấp dẫn bởi sức quyến rũ của KFC, Cổ Liên liền đồng ý, cố gắng nén cảm giác khó chịu lại.

“Quý bà đây chắc là bà Phương Tĩnh Hương?” Đúng lúc đó, giọng nam lịch sự vang lên, một người đàn ông đẹp trai cao lớn bước tới.

“Đúng là tôi.” Phương Tĩnh Hương đứng dậy, đưa cho người đối diện một tấm danh thiếp: “Còn ông chắc là Trần Thục Nghiêm?”.

“Đúng vậy, tôi là Trần Thục Nghiêm. Những hộp gỗ đàn hương hảo hạng mà bà đặt, chúng tôi đã chuẩn bị xong cả rồi, xin mời đi bên này!” Nói rồi, Trần Thục Nghiêm quay người. Nhìn theo bóng lưng người đàn ông này, Cổ Liên nép sau bà bỗng mở trừng mắt, run lên bần bật. Ở nơi đó sờ sờ một ma nữ tóc dài đang quyết liệt đập vào cổ Trần Thục Nghiêm, khóc mắt không ngừng chảy xuống những giọt máu tươi.

“Liên Liên?” Phương Tĩnh Hương đi được vài bước quay đầu lại, lạ lùng nhìn cô cháu gái vẫn đứng yên chỗ cũ: “Sao vậy? Mau theo bà!” Bà quả quyết kéo Cổ Liên vào thang máy.

Trong thang máy, Cổ Liên co người vào một góc, không ngừng lén nhìn ma nữ sau lưng Trần Thục Nghiêm. Con ma càng đập càng dữ, Trần Thục Nghiêm bất giác cau mày đưa tay nắn bóp gáy.

“Ông không khỏe sao?” Phương Tĩnh Hương ân cần hỏi.

“Gần đây cổ tôi không được dễ chịu lắm, chắc do thoái hóa đốt sống.” Người đàn ông xoa xoa gáy.

“Ô, vậy ông nên đi khám xem sao, đừng để chậm trễ!” Phương Tĩnh Hương nhẹ nhàng góp ý.

Thang máy dừng ở tầng ba. Cánh cửa vừa mở, Trần Thục Nghiêm liền bước ra ngoài, dẫn đường cho Phương Tĩnh Hương và Cổ Liên đến gian trưng bày, bên trong xếp đầy những chiếc hộp đàn hương hảo hạng.

“Bà Phương, xin cứ xem tự nhiên, ở đây đều là những sản phẩm gỗ đàn hương cao cấp do tiệm chúng tôi sản xuất.” Trần Thục Nghiêm giới thiệu với Phương Tĩnh Hương.

Ở một bên, Cổ Liên dán mắt vào ma nữ bám trên cổ Trần Thục Nghiêm. Dường như cảm nhận được mình đang bị quan sát, đôi mắt lạnh lùng trống rỗng của con ma bất chợt quét qua, Cổ Liên sợ hãi, vội vã trốn biến ra phía sau chiếc bàn. Cũng may nó không hề có ý định làm gì cô bé mà bay thẳng lên tầng trên cùng của chiếc kệ. Ở nơi đó chỉ có một chiếc hộp gỗ màu tím nhạt. Con ma nữ bay lên phía trên chiếc hộp rồi biến mất.

“A, chiếc hộp kia thật đẹp.” Đúng vào lúc con ma nữ biến mất, Phương Tĩnh Hương bỗng vô tình nhìn thấy chiếc hộp màu tím nhạt ấy: “Chiếc hộp thật hiếm có, gỗ đàn hương có màu tím”. Phương Tĩnh Hương cảm chiếc hộp lên xem xét ngắm nghía, có vẻ như không muốn rời: “Ông chủ Trần, tôi lấy kiểu này, giá hai mươi vạn nhé?”.

“Bà, con không thích cái hộp đó!” Thấy bà xem chiếc hộp, Cổ Liên nhanh chóng chạy nhào tới, nhìn sản phẩm gỗ tinh xảo kia với ánh mắt ghê tởm.

“Liên Liên, không được hư! Con xem cái hộp này mới đẹp làm sao!” Phương Tĩnh Hương đưa chiếc hộp cho Trần Thục Nghiêm: “Cái này và mười cái khi nãy tôi lấy hết, đây là ngân phiếu hai trăm vạn của ngân hàng, ông nhận lấy!”.

“Vâng, vâng! Xin bà xuống tầng một đợi chốc lát, tôi sẽ đi gói đồ lại.” Trần Thục Nghiêm cười đến không khép nổi miệng, lâu lắm mới gắp một thương vụ có lời đến thế.

“Được rồi.” Phương Tĩnh Hương quay người ôm lấy Cốc Liên mặt mày trắng bệch: “Liên Liên sao thế? Không khỏe à? Mặt mũi tái nhợt thế này!”.

“Bà, chúng ta đừng lấy cái hộp đó nữa, được không?” Đôi mắt Cốc Liên có vẻ như sắp òa lên khóc nhìn chăm chăm con ma nữ trên chiếc hộp đang hướng về phía mình với vẻ mặt gớm ghiếc.

“Vì sao chứ? Chiếc hộp rất đẹp mà!” Phương Tĩnh Hương bước về phía thang máy vẻ không hiểu.

“Tinh” một tiếng, cửa thang máy mở ra, Phương Tĩnh Hương vừa đặt chân vào, Cốc Liên ở trong lòng bà bỗng òa lên khóc thật lớn.

“Sao vậy? Con sao vậy?” Vội vã đặt cô bé xuống, Phương Tĩnh Hương hỏi gấp gáp.

“Không đi thang máy này! Không đi thang máy này!” Cốc Liên vừa khóc vừa cố sống cố chết kéo Phương Tĩnh Hương ra ngoài.

Đến lúc này thì Phương Tĩnh Hương cuối cùng cũng cảm thấy có gì đó không bình thường. Bà vốn biết cô cháu gái có khả năng nhìn thấy ma quỷ, mà từ khi bước vào cửa Liên Liên đã bắt đầu rất khác, lẽ nào...

Bà quay đầu nhìn phía trong thang máy, rõ ràng không thấy bất cứ thứ gì. Nhưng, cũng không gian đó qua đôi mắt Cổ Liên lại hoàn toàn khác. Cả buồng thang máy chỉ có đúng một bóng đèn đang chiếu tỏa những tia mờ nhạt, bốn phía tối đen như mực, mà ở cái chỗ sáng duy nhất ấy thì sờ sờ một bộ xương trắng hếu đang treo mình ngay dưới ánh đèn, hai hốc mắt tối om phát tỏa những tia bức xạ màu tím.

“Liên Liên, chúng ta đi thang máy khác vậy nhé.” Lại ôm cháu nội lên, Phương Tĩnh Hương rảo bước về phía chiếc thang máy thứ hai ở cuối hành lang.

Sau lưng hai bà cháu, chiếc thang máy đóng mở liên tục không ngừng phát ra những âm thanh “tinh tinh” rợn tóc gáy.

3. Giọt nước mắt bảo thạch lam

Chín rưỡi tối.

Phương Tĩnh Hương ngồi trong xe nhìn Cốc Liên vẫn chưa ngừng run rẩy trong lòng, không thể kìm được có chút hối hận, đáng lẽ muộn thế này rồi bà không nên đưa cháu đi cùng mới phải. Bà nghĩ đến chiếc thang máy quý dị bên trong Đền Hương Lâu mà mình bỏ lại sau lưng khi nãy. Rõ ràng bên trong trống rỗng mà cứ không ngừng phát ra những âm thanh đong mở như đang thúc dục kêu gọi bà. Bắt đầu cảm thấy dựng tóc gáy, Phương Tĩnh Hương đưa tay khẽ xoa đầu đứa cháu.

“Liên Liên, nói cho bà biết vừa rồi con thấy gì mà sợ khóc thét lên thế?”.

“Bà nội, bà không thấy sao?” Tiểu Cốc Liên tròn xoe đôi mắt nhìn bà một cách kỳ quái: “Trong thang máy lũng lảng bộ xương người trắng hếu, thật là đáng sợ. Trên chiếc hộp thì có một cô gái, đôi mắt chảy máu, Liên Liên sợ!”. Cốc Liên run rẩy ôm chặt lấy Phương Tĩnh Hương.

“Chiếc hộp gỗ tử đàn ư?” Phương Tĩnh Hương cảm thấy máu trong người như đông cứng lại. Rốt cuộc bà cũng hiểu vì sao cô cháu gái không để bà lấy chiếc hộp đó. Song bây giờ muộn mất rồi, tiền đã trao, nếu không có vấn đề gì về chất lượng, người ta nhất định sẽ chẳng trả lại đâu. Phương Tĩnh Hương cau mày suy nghĩ. Sáng sớm hôm sau cả kiện hộp gỗ đàn hương sẽ được đưa tới, nhờ mà con ma nữ kia cũng theo về, mình chẳng nhìn thấy thì không sao, nhưng nó dọa Liên Liên chết khiếp thì làm thế nào.

“Bà, con đói rồi.” Không biết bao lâu sau Cốc Liên mới ngẩng đầu lên, nhìn bà với vẻ đáng thương.

“Ha ha, con bé tham ăn này, con không phải đói, mà là thèm ăn chứ gì!”
Phương Tĩnh Hương cười, véo nhẹ mũi cô cháu gái: “Được, bà đưa con đi ăn KFC”.

“Ôi... hay quá...” Dưới sự quyến rũ của món ăn, Cổ Liên chỉ trong chốc lát đã hoàn toàn quên bém việc thấy ma vừa rồi.

...

Sáng sớm hôm sau, Phương Tĩnh Hương nhận được điện thoại từ ông chủ Trần của Đoàn Hương Lâu, nói rằng cửa hàng cần chuẩn bị cho hội chợ, nên lô hàng bà đặt tối qua sẽ đưa đến sớm hơn đã hẹn một ngày, Phương Tĩnh Hương không có cách nào, đành phải đồng ý.

Cúp điện thoại, bà ngẩng đầu nhìn Cổ Liên đang chơi ở khoảng sân bên ngoài, cảm thấy khó xử. Không phải bà không nghĩ đến việc chuyển hàng tới công ty, nhưng một thứ đáng giá đến hai trăm vạn ai dám bảo đảm người trong công ty không mờ mắt vì tham, nhỡ mà mất một hai cái, mình chẳng đền đến ỏm hay sao. Cho nên nghĩ đi nghĩ lại, Phương Tĩnh Hương vẫn quyết định chuyển hàng về nhà. Còn về con ma nữ, bà tin chỉ cần mình không rời Liên Liên, chắc nó sẽ chẳng dám gây chuyện đâu. Nhẹ nhàng thở hắt ra, Phương Tĩnh Hương quay người vào bếp bảo người làm chuẩn bị bữa sáng.

Cùng lúc đó, cô bé Cổ Liên đang ngồi chơi trò xếp hình ngoài sân, bỗng ánh sáng trước mắt tối sầm đi, dường như bị thứ gì đó che khuất. Cổ Liên ngẩng đầu nhìn, một ông cụ dáng vẻ hiền từ nhìn cô bé với ánh mắt vui tươi.

“Ông là ai?” Tiểu Cổ Liên hiếu kỳ đánh giá ông lão trước mặt.

“Ha ha, Lam Liên tiên nữ lúc chưa nhớ lại ký ức kiếp trước là đáng yêu nhất!” Ông cụ nhẹ nhàng xoa đầu Cổ Liên: “Cháu tên Liên Liên phải không?”.

“Sao ông biết?” Tiểu Cổ Liên nghiêng đầu nhìn người đối diện: “Rất cuộc ông là ai?”.

“Ha ha, cháu cứ gọi ta là ông Địa Tạng.” Bàn tay ông lão mở ra, lòng bàn tay xuất hiện một sợi dây chuyền mặt đính viên bảo thạch màu lam. Viên ngọc hình giọt nước trong suốt óng ánh màu lam nhạt trông như giọt nước mắt được treo trên sợi dây bạch kim, lấp lánh vẻ đẹp khác thường. “Nào, để ông tặng cháu món quà, hãy nhớ sau khi đeo sợi dây này thì những thứ khiến Liên Liên sợ sẽ không thể quanh quẩn bên cháu được nữa”. Ông lão đeo sợi dây chuyền vào cổ cô bé.

“Nhưng bà nội đã nói là không cho phép Liên Liên tùy tiện nhận đồ của người khác.” Cổ Liên sờ sợi dây chuyền trên cổ, tỏ vẻ tiếc nuối.

“Bà nội không nhìn thấy sợi dây này đâu, chỉ cần Liên Liên không nói thì không ai biết cả.” Ông lão chìa tay ra: “Nào, chúng ta ngoắc tay! Đây sẽ là một bí mật nhỏ của riêng ông và Liên Liên nhé”.

“Được.” Tiểu Cổ Liên vui vẻ ngoắc ngón tay nhỏ bé của mình vào ngón tay ông lão: “Ngoắc tay giao ước, trăm năm không đổi!”.

“Ha ha ha...” Ông lão cười to, đưa tay vuốt mái tóc Cổ Liên: “Liên Liên, viên bảo thạch lam này hóa thành từ giọt nước mắt cuối cùng của cháu trong kiếp trước, tụ hội pháp lực mấy vạn năm của cháu. Đây là Phật Tổ và Ngọc Hoàng niệm tình cháu trải qua khổ ải nghìn năm, chịu bao bất công oan trái, nên đặc biệt cho phép trả pháp lực cho cháu”.

“Ông Địa Tạng, cháu nghe không hiểu”. Cổ Liên cau mày nhìn ông cụ.

“Không hiểu cũng không sao, rồi có ngày cháu sẽ hiểu.” Ông cụ mỉm cười: “Liên Liên, giờ cháu có pháp lực rồi, phải bảo vệ bà nội biết chưa?”.

“Biết ạ!” Cô Liên vui mừng gật đầu.

“Vậy thì đêm nay, cháu phải chú ý đến bà nội, bởi có thứ đang nhắm vào bà.” Một trận gió bất chợt thổi qua rồi ông lão nhanh chóng biến vào hư không. Chỉ trong chớp mắt, cả khoảng sân rộng lớn giờ còn lại một mình Cô Liên vui vẻ bên đám đồ chơi...

4. Đêm kinh hoàng

Đêm yên lặng như tờ! Không gian ở ngôi biệt thự của gia đình họ Hàn chỉ tuyền một màu đen. Bóng cây bên ngoài in hằn lên cửa sổ như một bàn tay ma quái đang vẫy qua vẫy lại. Trong phòng, Phương Tĩnh Hương đang say giấc nồng. Không biết vì sao bình thường bà vốn hay thức khuya vậy mà tối nay lại buồn ngủ díp mắt từ sớm, cho nên vừa ăn xong bữa tối bà đã giục Cổ Liên đi nghỉ sớm. Vào giờ khắc đó, Cổ Liên nằm cạnh bà không sao ngủ được, đôi mắt mở chong chong, bàn tay nắm chặt sợi dây chuyền, căng tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, nhưng mọi thứ đều hết sức yên tĩnh không hề có bất cứ âm thanh nào.

Mặc dù vậy, toàn thân Cổ Liên vẫn hết sức căng thẳng, không dám thả lỏng dù chỉ một chút. Bởi sáng nay, khi nhân viên Đàn Hương Lâu chuyển mùi hộp gỗ đàn hương vào phòng, cô bé đã nhìn thấy rõ ràng con ma nữ tóc dài chấm đất đang vắt vẻo trên chiếc hộp màu tím nhìn mình cười u ám, khiến Cổ Liên sợ hãi vội vã trốn vào phía sau ghé sô pha. Cả một ngày cô bé trốn tịt trong phòng không dám bước ra. Phương Tĩnh Hương dường như cũng biết cháu gái sợ nên cả bữa trưa và bữa tối đều đem lên phòng Cổ Liên ăn. Rồi cuối cùng màn đêm cũng buông, trái tim cô bé theo đó mà chùng xuống theo. Mặc dù bà nội bảo đêm nay sẽ ngủ cùng, nhưng Cổ Liên vẫn không thể yên tâm được. Vừa qua tám giờ tối, cô bé đã kinh hãi phát hiện ra con ma nữ bay là là phía sau lưng bà, không ngừng thổi vào gáy bà. Cổ Liên run rẩy nhưng không dám nói. Sau đó, người bà vốn dĩ luôn năng nổ bỗng nằm xuống ngủ ngay lập tức. Mọi thứ thật quá lạ lùng!

Những âm thanh “lộp cộp” khe khẽ bỗng từ đâu vọng tới, nghe như tiếng một người đàn bà mang giày cao gót nện trên sàn. Tiếng động đó đã hoàn toàn thành công trong việc làm cho Cổ Liên run lên như cây sậy. “Lộp cộp, lộp cộp”, chuỗi âm thanh chậm chậm nhấn nhá quanh trên cầu thang, rồi dừng hẳn trước cửa phòng ngủ.

“Bà nội, bà nội...” Cổ Liên điên cuồng lay cánh tay Phương Tĩnh Hương, nhưng bà vẫn ngủ như chết không phản ứng gì.

Bất chợt, tay nắm cửa kêu “cạch” một tiếng, cửa bị hé ra từ bên ngoài. Cổ Liên sợ hãi lùi sâu vào góc tường, cố gắng trùm chăn kín đầu trong khi tiếng “lộp cộp, lộp cộp” mỗi lúc một gần. Bên ngoài lớp chăn, một bàn tay lạnh hơn tuyết rờ rẫm trên đầu Cổ Liên vốn đã run lấy bầy.

“Bé con, sợ hãi thế làm gì?” Giọng nói khàn khàn lạnh lẽo vang lên, nghe u u như thể bị rò rỉ từ một lỗ nhỏ trên cổ.

“Bà nội...” Cổ Liên sợ đến phát khóc.

Bỗng nhiên, bàn tay đen ngòm thọc vào từ mép chăn, tóm chặt lấy cẳng chân cô bé, cảm giác lạnh lẽo thấu xương trong thoáng chốc lan ra khắp người.

“Á... Cứu với! Bà ơi!” Cổ Liên hét lên, cố gắng giãy ra khỏi bàn tay như cành củi khô kia. “Soạt” một tiếng, tấm chăn trùm trên đầu cô bé trôi tuột xuống. Cổ Liên trợn mắt kinh hoàng nhìn khuôn mặt quỷ lù lù ngay sát mình chưa tới nửa mét...

Dưới ánh trăng vàng vạc, trên khuôn mặt ma quái trắng bệch hiện rõ đôi mắt thối rữa, lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo âm u. Từ trong khóe mắt, hai dòng máu đen đang chảy tràn xuống dưới, tí tách nhỏ xuống tấm chăn trắng tinh. Một cành cây màu tím cắm chặt ngực ma nữ. Xem ra lực đâm rất lớn nên chỉ còn thấy một đoạn nhỏ lộ ra ngoài. Trên lớp vỏ cây màu tím lấm tẩm những đốm đỏ như thể nó vẫn đang hút máu của ma nữ từng chút một vậy.

“Á... Cút đi!” Cổ Liên sợ đến chết khiếp, bàn tay vô tình khua mạnh về phía trước.

“Bốp” một tiếng, ma nữ kia không ngờ cô bé con này lại dám đánh mình. Chưa kịp phòng bị, nên nó bị quét văng xuống dưới chân giường.

“Bà ơi! Bà ơi!” Tiểu Cổ Liên sợ hãi, điên cuồng lay Phương Tĩnh Hương.

“Rắc, rắc, rắc, rắc...” Một loạt những âm thanh kỳ dị đáng sợ vang lên. Cổ Liên chỉ cảm thấy tóc gáy dựng đứng, nhanh chóng nhảy phắt từ trên giường xuống chui vào gầm bàn, kinh hãi nhìn con ma nữ đang từ từ bò dậy. Bất chợt, trên trán nó nứt ra một đường, rồi chậm chậm kéo dài xuống dưới như thể đang lột da. Lớp thịt thối rữa trên người nó tuột xuống, chỉ còn lại bộ xương trắng hếu. Những móng vuốt màu đen thò về phía Phương Tĩnh Hương đang hoàn toàn bất tỉnh trên giường...

“Đêm nay, cháu phải chú ý đến bà nội đấy, bởi có thứ đang nhắm vào bà.” Lời ông cụ lúc sáng bỗng lóe lên trong đầu Cốc Liên như một tiếng chuông cảnh tỉnh đúng lúc. Cuối cùng cô bé cũng hiểu ra ông cụ muốn ám chỉ điều gì. Con giận bỗng bốc lên ngàn ngụt, ngay lập tức viên bảo thạch màu lam hình giọt lệ đeo trên cổ tỏa ra muôn vàn tia sáng chói lóa.

“Cút ngay! Tránh xa bà nội ra!” Nỗi sợ hãi lúc này đã hóa thành cơn giận, Cổ Liên điên cuồng phát tiết, ánh hào quang xanh lam sáng rực tỏa ra tấn công mạnh vào bộ xương ma quái kia. Nó kêu thét lên, sau đó bay thẳng ra, ngã xoài một đồng trên đám thịt đen kịt lưng nhùng của mình.

Vào lúc đó, bị cơn giận chi phối, ánh mắt Cổ Liên hết sức điên cuồng, luồng sáng xanh tỏa chiếu mạnh mẽ, văng đập vào bộ xương phát ra những tiếng xèo xèo, khiến nó lăn lộn trên đất kêu gào thảm thiết.

“A!” Bộ xương bò trên nền đất, lớp sương đen kết tụ trên thân từ từ tan ra, tiếp đó ánh sáng trắng lóe lên, cả bộ xương lẫn đồng thịt nát của nó biến

mất, chỉ còn lại chơ vơ một cô gái xinh đẹp đang nằm im bất lực.

“Chị là ai?” Cổ Liên thờ nặng nề ngồi phịch xuống.

“Chị là Linh Lan, chính là ma nữ khi nãy.” Cô gái ngồi dậy.

“Còn hình dáng này?” Tiểu Cổ Liên nghiêng đầu khó hiểu, vừa rồi còn là một kẻ đáng sợ, sao bây giờ bỗng biến thành xinh đẹp nhường ấy?

“Khi trên người chị không có nộ khí thì tự nhiên sẽ hồi phục lại hình dáng ban đầu!” Cô gái cười dịu dàng, vẻ rất vui mừng: “Cảm ơn em!”.

“Thật sao?” Cổ Liên kinh ngạc nhìn cô gái: “Sao chị lại cảm ơn em?”.

“Cảm ơn em đã giải thoát cho chị khỏi linh hồn ác độc kia! Bộ xương vừa rồi là một ác linh có công phu tu luyện cực cao. Nó nhắm đến cơ thể bà em, định dụ dỗ bà em trong thang máy, song do em mà gian kế của nó bất thành. Sau đó nó lợi dụng chị để đến đây, có điều không ngờ pháp lực của em lại cao đến thế, khiến nó bị trọng thương. Dù sao chị vẫn phải cảm ơn em đã hóa giải nộ khí trên thân thể chị, bây giờ chị có thể đi đâu thai rồi, nhưng...”

“Nhưng sao?” Cổ Liên lùi lại phía sau.

“Nhưng, chị không muốn cứ thế này mà đi. Kẻ giết chị vẫn còn tự do nhởn nhơ, chị muốn thấy hắn phải chịu sự trừng trị của pháp luật!” Linh Lan cắn hận thốt từng chữ.

5. Quan Âm

Khác với mọi khi, sáng nay Phương Tĩnh Hương dậy tương đối muộn. Bình thường bà luôn thức giấc lúc năm giờ sáng, song lần này nửa mơ nửa tỉnh nhìn vào chiếc đồng hồ trên mặt tủ đầu giường, bà kinh ngạc nhận thấy đã chín rưỡi sáng rồi. Theo bản năng, ánh mắt nhanh chóng quét sang bên nhưng đã chẳng thấy bóng dáng Cổ Liên đâu nữa. Nhận ra điều bất thường, Phương Tĩnh Hương vội vã ngồi bật dậy, luống cuống xỏ dép chạy thẳng xuống dưới nhà.

Trong phòng khách tầng một, Cổ Liên đang ngồi ăn món hamburger cô Tuệ làm. Vừa nhìn thấy Phương Tĩnh Hương bước xuống, cô bé liền dang hai bàn tay dính đầy mỡ, nhào vào lòng bà.

“Bà nội sâu lười! Chín rưỡi rồi mà còn không chịu dậy!” Đôi tay nhỏ xinh của Cổ Liên tóm chặt vào áo Phương Tĩnh Hương.

“Ha ha... Liên Liên lại nghịch ngợm rồi!” Cô Tuệ từ bếp đi ra, tay bung bữa sáng dành cho Phương Tĩnh Hương: “Bà chủ, xem áo của bà kia”.

“Hả?” Phương Tĩnh Hương cúi xuống, nhìn mấy dấu tay dính dầu in trên áo, không thể không mỉm cười, cúi xuống ôm lấy Tiểu Cổ Liên, phát nhẹ vào mũi cô bé: “Liên Liên lại làm bẩn áo của bà nội rồi, làm sao đây?”.

“Vâng, Liên Liên xin lỗi bà, để bà cốc đầu một trăm cái cũng được!” Cổ Liên tỏ vẻ nhận lỗi.

“Ha ha ha ha...” Bị lời nói ngây thơ của Cổ Liên chọc cho cười ngất, trái tim vốn căng như dây đàn của Phương Tĩnh Hương cuối cùng cũng dịu lại. Tận mắt nhìn thấy cháu gái không sao, bà mới thực sự thở phào nhẹ nhõm.

“Bà nội, lát nữa bà sẽ ra ngoài?” Cốc Liên cầm miếng bánh mì cho tọt vào miệng.

“Bà phải đến công ty, Liên Liên ở nhà ngoan nhé!” Phương Tĩnh Hương đứng dậy vẫy tay về phía cô Tuệ đang lau sàn: “Lát nữa cô bảo bọn họ chuyển mười một chiếc hộp đàn hương đến công ty nhé, hôm nay phải đóng hộp rồi. Buổi tối chắc chắn tôi sẽ về muộn một chút, Liên Liên giao cho cô đấy!”.

“Bà chủ cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ chăm sóc Liên Liên cẩn thận.” Cô Tuệ mỉm cười trả lời.

“Bà nội, cháu muốn chiếc hộp màu tím đó!” Cốc Liên chỉ về phía chiếc hộp đàn hương màu tím nhạt nằm ở góc trong cùng của bàn làm việc.

“Liên Liên”, Phương Tĩnh Hương cau mày cúi xuống nhìn cháu gái: “Chẳng phải Liên Liên sợ cái hộp đó à? Sao tự nhiên lại đòi nó?”.

“Bà nội, Liên Liên bây giờ không sợ nữa, chị ấy đã biến thành rất xinh đẹp rồi. Bà cho con cái hộp đó nhé...” Cốc Liên bắt đầu giở trò vòi vĩnh nũng nịu.

“Liên Liên, không được tiếp xúc với thứ đó, không tốt cho con đâu.” Trán bà bắt giác nhăn lại.

“Vâng, thế Liên Liên không đòi cái hộp ấy nữa, nhưng bà có thể để nó lại đây thêm một ngày không? Chỉ một ngày thôi!” Ánh mắt Cốc Liên lộ vẻ khẩn nài. “Con muốn nói lời tạm biệt với chị ấy.”

“Được rồi, chỉ một ngày thôi đấy!” Nhìn ánh mắt cô cháu gái, Phương Tĩnh Hương đành mềm lòng.

“Vâng!” Cô Liên lập tức nở nụ cười rạng rỡ.

...

Mười một giờ sáng, Phương Tĩnh Hương rời ngôi biệt thự. Thấy xe của bà đã đi khuất, Cô Liên quay người lấy chiếc hộp tử đàn ra ngoài sân.

Ngồi trên thảm cỏ, cô bé nhẹ nhàng gõ lên nắp hộp, ngay lập tức một làn khói mờ ảo bay ra. Đợi khi khói tan đi hết, Linh Lan mới sà xuống ngồi trên nắp hộp.

“Này chị Linh Lan, em chỉ có một ngày để giúp chị thôi. Phải làm thế nào bây giờ?” Cô Liên chống tay lên cằm nhìn Linh Lan.

“Ừ! Trước tiên em hãy thông báo cho các nhân viên cảnh sát thụ lý vụ mất tích của chị. Hồi đó khi người nhà chị báo cảnh sát, họ có ghé qua Đoàn Hương Lâu nhưng không tìm thấy dấu vết gì nên họ lại đi.” Linh Lan thất vọng nói: “Chị nhớ trong đó có một người tên Quan Ân, là trưởng phòng hình sự, hình như là anh ta phụ trách hồ sơ vụ của chị.”

“Ồ...” Cô Liên gật đầu: “Vậy làm thế nào để liên lạc với chú ấy?”.

“Cái này rất dễ, chị biết số điện thoại của anh ta, nhưng...” Linh Lan cau mày: “Liệu anh ta có tin không?”.

“Không thử làm sao biết! Cho em số điện thoại ấy đi!” Cô Liên hứng chí chạy vào phòng lấy điện thoại di động rồi trở ra sân.

“Được rồi, vậy thử xem!” Linh Lan đọc số điện thoại của Quan Ân, sau đó nhìn Cô Liên nghiêm túc quay số, bỗng thấy hơi buồn cười.

“A lô, xin chào, tôi là Quan Ân.” Giọng nói vang lên trong điện thoại trầm tĩnh và dễ chịu, có vẻ vẫn còn trẻ.

“Vâng! Chào chú, chú là cảnh sát phụ trách vụ án của chị Linh Lan phải không?” Cổ Liên hỏi với giọng trẻ con rõ ràng.

“Đúng vậy, thế cháu là...” Giọng nói ở đầu dây bên kia có phần bớt tin tưởng.

“Nếu chú muốn biết chuyện của chị Linh Lan, một giờ chiều nay đến nhà hàng Vũ Hoa, cháu sẽ đợi chú ở đó!” Nói dứt câu, Cổ Liên nhấn phím tắt, quay sang nhìn Linh Lan với nụ cười đắc ý: “Thế nào?”.

“Ừ, trông em cũng có vẻ chuyên nghiệp lắm!” Linh Lan cười: “Học ai vậy?”.

“Hừ, mấy ông giám đốc rất oách trên truyền hình không phải thường làm như vậy mỗi khi hẹn ai khác ra ngoài hay sao!” Cổ Liên nháy mắt tinh nghịch.

“Ha ha... Thế em định đi bằng cách nào? Bà nội chẳng có nhà, chắc sẽ không cho em ra ngoài đâu.” Linh Lan nhìn Cổ Liên vẻ nghi ngại.

“Cái này dễ ợt, chị cứ đợi mà xem!” Cổ Liên láu lỉnh chớp mắt với Linh Lan, sau đó nhìn dáo dạt xung quanh, đúng lúc cô Tuệ bước tới.

“Liên Liên, trưa nay muốn ăn gì?”, cô Tuệ cúi xuống hỏi.

“Ừm... cô Tuệ ơi, hôm nay bà nội không có nhà, chúng ta ra ngoài ăn đi! Cô Tuệ phải nấu nướng nhiều mệt rồi, Liên Liên thương lắm!” Cổ Liên nắm tay cô Tuệ lắc nhẹ.

“Được rồi! Liên Liên lớn quá, biết thương người cơ đấy!”

Cô Tuệ nâng khuôn mặt nhỏ bé của Cổ Liên lên cười vui vẻ, lập tức đồng ý ngay: “Thế Liên Liên muốn ăn trưa ở đâu?”.

“Nhà hàng Vũ Hoa, chỗ đó thịt hun khói rất ngon, và cháu cũng muốn ăn bánh kem việt quất nữa!” Cổ Liên nói, hai mắt sáng lên, miệng suýt chút nữa thì rớt cả nước dãi ra ngoài.

“Được! Vậy chúng ta đi!” Cô Tuệ quay người về phòng thay đồ.

“Không ngờ bản lĩnh của em lại ghê gớm thế!” Linh Lan bay tới khen ngợi rồi nhìn kỹ Cổ Liên: “Thực ra khi nhìn gần, toàn thân em tỏa ra ánh hào quang màu xanh lam nhàn nhạt, rất đẹp!”.

“Thật sao?” Cổ Liên tò mò.

“Ừ, thật.” Linh Lan gật đầu: “Ánh sáng đó người phàm không thể thấy, chỉ những linh hồn như chị mới nhìn được thôi!”.

“Ồ... thế chị Linh Lan sao tự nhiên lại biến thành ma? Kể cho em nghe đi được không?” Cổ Liên nhìn Linh Lan chăm chú.

“Được, vậy chúng ta sẽ đi từ đầu câu chuyện...” Trong đôi mắt Linh Lan thoáng qua một nét đau buồn, rồi cô kể lại toàn bộ câu chuyện bi thảm đã xảy đến với mình.

6. Gặp mặt

Nhà hàng hết sức thanh lịch, không gian vẫn vút một khúc nhạc cổ vui tươi mang tên *Tiếng tỳ bà*. Nét cổ điển trong điệu nhạc hòa quyện với tổng thể của nhà hàng đem đến cho thực khách cảm giác hết sức dễ chịu.

Quan Ân đẩy cửa, đưa mắt nhìn khắp lượt xung quanh, tìm kiếm mục tiêu của mình. Sáng nay anh đã nhận được một cuộc điện thoại kỳ lạ. Giọng nói ở đầu dây bên kia có vẻ là của một cô bé, tuy nhiên đó lại là một cô bé bí ẩn. Cô bé nói là sẽ cung cấp cho anh một đầu mối quan trọng cho vụ án mất tích kia. Do dự mãi, cuối cùng Quan Ân vẫn quyết định đến gặp cô bé, chủ yếu vì cảm thấy tò mò. Giọng nói rất đỗi bình tĩnh của cô bé trong điện thoại cho anh cảm giác đó là một người lớn trong hình hài trẻ con. Thêm cách nói chuyện rất ấn tượng, giống như tay kinh doanh lõi đời, khiến anh tự nhiên nảy sinh một sự quan tâm khó xác định đối với cô bé. Và, anh cũng muốn xem rốt cuộc cô bé có thể cung cấp đầu mối gì cho mình.

Ánh mắt anh dừng lại nơi chiếc bàn kê sát cửa sổ bên trái, một cô bé mặc chiếc váy ren xanh đã thu hút sự chú ý của anh. Không thấy ai bên cạnh cô bé, Quan Ân thấy rất kỳ lạ. Một cô nhóc như vậy sao có thể tự mình vào nhà hàng chứ? Anh đi thẳng về phía cô bé, cùng lúc đó ánh mắt cô bé cũng bắt gặp anh. Đợi người đàn ông lạ mặt đến gần, Cổ Liên mới tặng anh một nụ cười ngọt ngào.

“Chắc chú là chú Quan Ân, mời ngồi.” Cô bé chỉ vào chiếc ghế đối diện.

“Cháu là người gọi điện thoại cho chú phải không?” Quan Ân ngồi xuống, lúc này mới phát hiện trên bàn có hai suất ăn: “Cho chú hỏi, đĩa ăn bên cạnh cháu có phải của Linh Lan không?”

“Ha ha...” Cô bé phá lên cười: “Sao thế được! Chú phải biết là chị Linh Lan không bao giờ ăn bít tết, đĩa đó là của cô Tuệ, cô ấy đang ở phòng vệ sinh”.

“E hèm, xin lỗi. Vậy cho chú hỏi...”, Quan Ân khẽ hắng giọng, định mở miệng thì người phục vụ đến.

“Xin cho chú ấy một cốc trà sữa trân châu, cho nhiều trân châu một chút, à... cho cháu thêm một chiếc bánh chocolate nữa, cảm ơn!” Cô bé gọi món hết sức tự nhiên.

“Vâng, cô Hàn.” Người phục vụ quay đi.

“Cháu thường đến đây à?” Quan Ân ngạc nhiên, cái cách hành xử vừa rồi của cô bé chẳng khác gì người lớn.

“Vâng! Bánh ở đây ngon lắm, bà nội thường dẫn cháu đến ăn.” Vừa nói đến bánh, hai mắt cô bé lập tức sáng rực như sao.

“Cháu tên gì? Cháu quen Linh Lan không?” Vốn chẳng quan tâm gì đến thú vui bánh trái của cô bé, Quan Ân đổi chủ đề, bắt đầu đi vào điểm chính.

“Cháu là Cổ Liên, Hàn Cổ Liên.” Cô bé cắn một miếng bánh phô mai trước mặt: “Thật ra nếu tính cháu và chị Linh Lan mới quen nhau chưa được hai ngày, nhưng cháu rất hiểu chị ấy”.

“Khoan đã”, Quan Ân ngắt lời Cổ Liên: “Cháu nói mới quen Linh Lan chưa tới hai ngày? Sao có thể như thế được! Triệu Linh Lan mất tích được một tháng, bất kể bọn chú tìm thế nào cũng không thấy tăm hơi, vậy cháu làm thế nào mà quen được chị ấy?”.

“Ha ha... Chú cảnh sát đừng nóng nảy! Kìa, trà sữa mang đến rồi, chú uống thử xem! Trà sữa chỗ này ngon cực kỳ đấy!” Cổ Liên cầm sẵn đĩa lên, phục vụ vừa đưa bánh chocolate đến đặt xuống trước mặt liền lập tức xắn ngay một miếng cho vào miệng: “Ừm, ngon quá...”.

“Cháu rất thích ăn bánh kem phải không?” Quan Ân nhìn vẻ thương thức của Cổ Liên phì cười.

“Vâng, cháu thích ăn tất cả các loại bánh kem.” Cổ Liên mỉm cười: “Chị Linh Lan cũng nói tất cả các cô gái đều thích ăn bánh kem, cho nên sau này chú cảnh sát mà có theo đuổi cô gái nào thì nhớ tặng cô ấy bánh kem nhé!”.

“Khụ! Hụ hụ...” Quan Ân sặc trà sữa, ho dữ dội.

“Chú cảnh sát, chú đừng cuống chứ?” Cổ Liên ân cần đưa cho người đối diện chiếc khăn ăn.

“Cảm ơn, chú không sao! Cái đó...” Thái độ của Quan Ân trở nên lúng túng, bèn cố gắng đổi chủ đề: “Cháu vẫn chưa nói với chú, cháu quen Linh Lan thế nào?”.

“Thế này, hôm trước bà nội cháu đến Đoàn Hương Lâu mua mấy hộp gỗ đàn hương, trong đó có một cái là chị Linh Lan.” Cổ Liên lấy chiếc hộp màu tím nhạt trong cặp sách ra: “Chú xem! Chính là cái này!”.

“Đây là... Triệu Linh Lan?” Quan Ân nghi ngờ nhìn chiếc hộp tử đàn trước mặt: “Chú không hiểu, cháu có thể nói rõ hơn một chút không?”.

“Vâng! Vậy cháu sẽ kể từ lúc chị Linh Lan bắt đầu làm việc tại Đoàn Hương Lâu!” Cổ Liên mút đánh chọt lớp chocolate đun chảy trên chiếc bánh: “Năm hai mươi hai tuổi, chị Linh Lan tốt nghiệp khoa Mỹ thuật Học viện Hoàng gia Hồng Kông. Lúc ấy, Đoàn Hương Lâu tuyển nhân viên phụ

trách thiết kế khắc gỗ đàn hương, và chị Linh Lan đã trở thành học trò của ông chủ Trần Thục Nghiêm. Chị ấy tôn trọng thầy mình, đồng thời cũng rất yêu nghệ thuật điêu khắc, nên mỗi lần điêu khắc, chị ấy đều dồn cả trái tim vào cảm thụ từng chi tiết nhỏ. Nhờ đó những món đồ chị Linh Lan làm ra đều được khách hàng đánh giá rất cao. Tuy nhiên thời gian tốt đẹp không kéo dài được lâu, một sự trùng hợp ngẫu nhiên đã khiến chị ấy phát hiện ra bí mật lớn của Đàn Hương Lâu, cũng chính là cái bí mật đã khiến chị ấy biến thành chiếc hộp này”.

“Bí mật gì?” Trái tim Quan Ân sắp nhảy vọt ra ngoài đến nơi.

“Chú cảnh sát, chú tin thế giới này có ma không?” Cô Liên cầm cốc lên uống một ngụm nước ép hoa quả.

“Chú chưa từng tin mấy thứ đó!” Quan Ân nói giọng kiên định, khiến Cô Liên thở dài.

“Nhưng bọn họ thực sự tồn tại.” Cô Liên bắt lực nhìn Quan Ân: “Chú biết vì sao gỗ của Đàn Hương Lâu đều là loại thượng hạng không?”.

“Không biết.” Quan Ân lắc đầu.

“Vì dưới tầng hầm của Đàn Hương Lâu có một cây tử đàn nghìn năm, và chính bởi chị Linh Lan phát hiện ra sự tồn tại của nó nên mới rước họa diệt thân...” Ánh nhìn của Cô Liên bắt chợt hướng về mục tiêu nào đó phía sau Quan Ân: “A, xin lỗi chú cảnh sát, cháu phải đi rồi! Cái hộp này cháu đưa lại cho chú, còn nữa, đây là danh thiếp của cháu, có gì chú cứ liên hệ!”. Trong khi Quan Ân vẫn chưa kịp phản ứng gì, cô bé đã bốc hơi nhanh như một làn khói.

“Này, chờ đã!” Cuối cùng, Quan Ân cũng khôi phục hồn phách, vội vã vọt dậy đuổi theo nhưng giữa đường đã bị mấy nhân viên phục vụ cản lại.

“Tôi xin lỗi, thưa quý khách! Đó là phòng nghỉ dành cho nữ của nội bộ cửa hàng chúng tôi, quý khách không thể vào được!”, người nhân viên lịch sự nói.

“A, xin lỗi, xin lỗi! Cho tôi hỏi cô bé vừa rồi là...”

“Ồ, cô Hàn đã ra về bằng cửa sau rồi. Bà Tuệ cùng đi với cô ấy không được khỏe nên chúng tôi đã gọi xe đưa họ về!” Nhân viên phục vụ kiên nhẫn trả lời.

“Ồ, tôi hiểu rồi, cảm ơn!” Quan Ân bất lực chỉ còn biết quay về chỗ ngồi cầm hộp gỗ tử đàn màu tím nhạt lên, cẩn thận xem xét: “Sao đây lại có thể là Triệu Linh Lan chứ!”.

Tự cười giễu, Quan Ân đứng dậy chuẩn bị đi. Nhưng vô tình chạm phải tấm danh thiếp Hàn Cổ Liên để lại cho mình, anh bèn cầm nó bỏ vào hộp rồi quay người rời khỏi nhà hàng Vũ Hoa.

7. Ác quỷ nửa đêm

Không biết vì sao đêm nay giấc ngủ của Quan Ân cực kỳ bất an. Trong giấc mơ, anh thấy mình đi đến một căn hầm tối tăm. Đằng xa, dưới gốc cây đại thụ màu tím cao chót vót, một thiếu nữ mặc váy đỏ đứng đơn độc lẻ loi. Màu đỏ như máu của chiếc váy dưới bóng râm của thân cây trở nên đặc biệt hút mắt. Cô gái quay lưng về phía anh, mắt ngược lên nhìn cây.

“Liệu anh có tìm thấy tôi không?” Giọng nói nhẹ nhàng bất ngờ vang lên, dường như cô gái biết đến sự hiện diện của anh: “Tôi ở đây. Xem này, đây chính là tôi...”. Nói rồi, cô gái nhẹ nhàng lướt qua một bên, để lộ phần thân cây vừa bị dáng mình che khuất.

“Á...” Thét lên một tiếng lớn, Quan Ân ngồi bật dậy. Căn phòng cực kỳ yên tĩnh, trừ tiếng thở mạnh của anh thì không còn bất cứ âm thanh nào khác.

Quan Ân khẽ quệt mồ hôi lạnh, cuối cùng cũng nhận ra mình vừa nằm mơ. Nằm lại xuống giường, anh cẩn thận nhớ kỹ từng chi tiết trong giấc mơ kỳ dị ban nãy. Đột nhiên cảm thấy như có cái gì không ổn trong phòng, anh ngồi dậy lần nữa, đưa mắt nhìn quanh.

Hàng loạt những âm thanh “răng rắc” khe khẽ đột ngột vang lên khiến anh giật bản mình. Quay phắt người về phía tiếng động, tóc gáy Quan Ân phút chốc dựng đứng hết cả, máu toàn thân như đông cứng lại. Dưới ánh trăng sáng tỏ, bộ xương trắng hếu đang ngồi xồm bên cửa cách anh chưa đầy một mét, hai hốc mắt đen ngòm phát ra những tia lạnh lẽo ảm đạm nhìn về phía anh.

“Soạt” một tiếng! Trước khi bộ não kịp suy nghĩ bất cứ điều gì, Quan Ân đã kịp rút ngay khẩu súng đặt dưới gối ra theo bản năng, hướng thẳng về phía bộ xương. Trong khoảnh khắc đó, mọi dây thần kinh của cơ thể anh đều căng như dây đàn, không dám lơ là dù chỉ một giây.

Căn phòng yên tĩnh tưởng chừng như không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào. Nhưng chính lúc Quan Ân cảm thấy sắp nghệt thở đến nơi, thì lại vang lên thêm mấy tiếng “răng rắc”. Theo phản xạ, anh nhảy ra khỏi giường, trong khi bộ xương tiếp tục phát ra những tiếng “răng rắc” và bắt đầu đứng lên, tiến về phía anh.

“Dừng lại!” Tiếng Quan Ân run rẩy, bàn tay cầm súng cũng không ngừng túa mồ hôi lạnh: “Còn tiến thêm nữa, tôi sẽ bắn!”.

“Răng rắc, răng rắc...” Chẳng thềm để ý đến lời cảnh cáo của Quan Ân, bộ xương tiếp tục tiến về phía anh.

“Pằng, pằng”, bị dọa đến chết khiếp, Quan Ân theo bản năng bóp cò phát ra những tiếng nổ chói tai. Viên đạn xuyên qua hộp sọ khiến toàn thân bộ xương rung lên, nhưng vẫn không ngừng nhào tới, hai bàn tay xương xẩu chộp lấy cổ Quan Ân siết mạnh.

Hơi lạnh băng giá đến thấu xương lập tức từ cổ lan truyền khắp cơ thể. Quan Ân trợn tròn mắt, tay chân không ngừng khua khoáng, nhưng bàn tay trợ xương càng siết càng mạnh. Đôi mắt Quan Ân lúc này chỉ còn toàn lòng trắng, rõ ràng sắp nghệt thở chết đến nơi. Vào lúc đó, hộp gỗ tử đàn anh vốn đặt trên bàn đột nhiên bay lên, không thương tiếc đập xuống cái sọ của bộ xương kia.

Đỉnh sọ bị lồm xuống một hố, bộ xương rống lên tràng âm thanh kỳ quái, đau đớn buông Quan Ân ra rồi đưa tay ôm đầu nhảy loạn khắp phòng. Ở bên kia, linh hồn Linh Lan ẩn trong chiếc hộp tử đàn bay ra, lo lắng liếc

nhìn Quan Ân đã ngất xỉu, lại quay đầu nhìn bộ xương trắng vẫn đang nhảy loạn khắp phòng. Cấn răng về đây quyết tâm, trong phút chốc Linh Lan biến thành một lớp khói mỏng manh bao trọn lấy Quan Ân đang hôn mê.

“Grừ...” Bộ xương lúc này dường như đã trở nên điên giện. Hai hốc mắt đen sâu lấp lóe những tia đỏ tàn nhẫn, nó xòe những móng vuốt sắt nhọn điên cuồng xé nát lớp khói mỏng đang bảo vệ Quan Ân.

“A... a...” Giữa lớp khói vang lên tiếng kêu thảm thiết của Linh Lan, hộp gỗ tử đàn lơ lửng giữa không trung không ngừng xuất hiện vết nứt, từ chỗ đó máu tươi liên tục tứa ra...

“Cổ Liên...” Sau tiếng thét thê thảm cuối cùng, cả bộ xương lẫn lớp khói mỏng bao phủ Quan Ân đều biến mất, trong phòng chỉ còn lại những đồ đạc vỡ đổ lộn xộn lẫn các mảnh hộp gỗ đàn hương đẫm máu ánh lên sắc đỏ lấp lánh dưới ánh bình minh, tưởng như đó là những giọt máu và nước mắt cuối cùng của cô gái bất hạnh...

...

“Chị Linh Lan!” Cổ Liên ngồi bật dậy kêu lên, từ đáy tim bỗng cuộn trào một dự cảm chẳng lành. Cô bé rõ ràng nghe thấy tiếng thét ghê rợn cuối cùng của người bạn hồn ma. Tuy chỉ là trong mộng, nhưng Cổ Liên vẫn cảm thấy sự biến mất hoàn toàn của linh hồn Linh Lan trên thế giới này. “Chị Linh Lan...” Cảm giác như mình vừa mất một người bạn thanh mai trúc mã lâu năm, Cổ Liên co mình lặng lẽ khóc thầm cho lần đầu tiên ném trái nõi khổ mát mát, nước mắt chảy xuống thấm ướt vạt váy dài.

Cô bé hối hận tự trách mình, nếu hôm qua không nghe theo đề nghị của Linh Lan giao chị ấy cho viên cảnh sát thì có lẽ hiện giờ chị ấy vẫn tồn tại trên thế giới này, tuy không phải dưới dạng con người, nhưng ít nhất Cổ Liên còn có thể nhìn thấy người con gái ấy. Mặc dù thời gian ngắn ngủi và

Linh Lan chỉ là một hồn ma, nhưng chị ấy là người bạn đầu tiên trong ba năm đầu đời này của cô bé và cô bé thật sự thích chị ấy.

“Liên Liên.” Đúng lúc đó cửa bật mở, Phương Tĩnh Hương bước vào, “Liên Liên, đến giờ dậy...”.

“Bà nội!” Cổ Liên nhào vào lòng bà, khóc òa lên thật to.

“Sao thế? Sao thế?” Phương Tĩnh Hương sững người, vội vã ôm cháu gái: “Liên Liên sao thế?”.

“Bà, chị Linh Lan không còn nữa rồi!” Cổ Liên khóc thút thít.

“Chị Linh Lan là ai?” Phương Tĩnh Hương mơ hồ hỏi.

“Bà chủ!” Vừa lúc ấy, tiếng cô Tuệ từ bên ngoài vọng vào: “Thưa bà chủ, có viên cảnh sát hình sự tên là Quan Ân muốn gặp Cổ Liên!”.

“Cảnh sát hình sự?” Phương Tĩnh Hương cau mày, cảnh sát hình sự sao lại tìm cháu gái nhỏ bé của bà chứ? “Được, tôi biết rồi, tôi sẽ đưa Liên Liên ra ngay.”

8. Đầu đuôi câu chuyện

Phía sân sau ngôi biệt thự của gia đình họ Hàn có một thảm cỏ xanh rất đẹp. Vào buổi sớm, mỗi cọng cỏ đều được bao phủ bằng những hạt sương long lanh. Chúng óng lên tựa hàng vạn hạt kim cương lấp lánh dưới ánh mặt trời. Tuy nhiên trong lúc này, cảnh đẹp ấy cũng không sao thu hút nổi ánh mắt đau thương của Cổ Liên.

“Liên Liên, rốt cuộc là chuyện gì đây?” Ngồi một bên, Phương Tĩnh Hương nhìn chăm chăm vào những mảnh vỡ nát của cái hộp tử đàn gói trong một tấm vải trắng, rồi lại kinh ngạc nhìn Cổ Liên: “Cái hộp này sao lại vào tay cảnh sát Quan được?”.

“Là con đưa cho chú ấy.” Từng giọt nước mắt nối nhau rơi xuống, Cổ Liên cầm mảnh vỡ ở chính giữa lên. Trên lớp gỗ đàn hương màu tím nhạt còn thấm vệt máu tươi. “Đáng nhẽ con không nên nghe lời chị ấy, như thế chị ấy đã không bị tiêu tan...” Lòng tràn ngập hối hận, Cổ Liên khóc không thành tiếng.

“Bà Hàn, bà có thể để tôi và cô bé nói chuyện riêng được không?” Quan Ân nghiêm túc nhìn Phương Tĩnh Hương: “Việc này chúng tôi đã điều tra rồi, quả thật không liên quan đến bà, nhưng Hàn Cổ Liên dường như biết chút ít những việc chúng tôi chưa rõ. Bà yên tâm, tôi chỉ muốn hỏi han tình hình chút thôi, nội dung sẽ được phía cảnh sát giữ bí mật”.

“Được rồi!” Phương Tĩnh Hương rút ra một gói giấy ăn nhẹ nhàng lau khuôn mặt lem nhem nước mắt của cô cháu gái: “Liên Liên ngoan, đừng khóc nữa! Con biết gì thì cứ nói với chú cảnh sát, bà nội đi làm đồ ăn sáng cho con nhé, không được khóc nữa đây!”. Nói đoạn, bà vỗ nhẹ lên đầu Cổ Liên rồi đứng dậy bước ra ngoài.

“Chú muốn biết gì?” Cỗ Liên nức nở đặt lại mảnh vụn gỗ tử đàn vào tấm vải trắng.

“Cháu đã gặp bộ xương đó chưa?” Sắc mặt Quan Ân hơi tái.

“Là hãn giết chị Linh Lan phải không?” Ánh mắt Cỗ Liên lóe lên tia thù hận.

“Chú không biết! Lúc đó chú đã ngất đi rồi.” Quan Ân nhớ lại: “Khi tỉnh dậy chú không thấy nó đâu nữa, còn chiếc hộp thì ra thế này. Chuyện ấy rốt cuộc là thế nào, cháu hãy kể ngọn ngành cho chú biết, được chứ?”.

“Vâng, để cháu kể với chú.” Cỗ Liên buồn rầu nhặt những mảnh gỗ vỡ nát: “Đoạn trước thì chú biết rồi. Chị Linh Lan đảm nhiệm công việc của nghệ nhân điêu khắc gỗ đàn hương ở Đàn Hương Lâu và rất thích, có thể nói là mê mẩn công việc ấy. Nhưng chắc chắn chú cũng biết hiện tại trên thế giới gỗ đàn hương loại tốt rất hiếm có, vậy mà toàn bộ gỗ đàn hương ở Đàn Hương Lâu đều là loại thượng hạng, điều này khiến chị Linh Lan cảm thấy rất kỳ lạ.”

“Đúng vậy! Điều đó quả thực rất lạ, chẳng lẽ là buôn lậu?” Quan Ân nghi hoặc.

“Ban đầu chị Linh Lan cũng nghĩ vậy”, Cỗ Liên lắc đầu: “Nhưng sau đó chị ấy phát hiện ra không phải thế, bởi có một lần chị ấy vô tình nhìn thấy ông chủ Trần Thục Nghiêm đi lên từ dưới hầm, trong tay ôm một bó những cành gỗ đàn hương. Vì quá tò mò nên chị Linh Lan đã bước thử vào căn hầm vốn trước giờ luôn khóa kín...”.

“Cô ấy đã thấy gì?” Bỗng nhớ lại giấc mơ hôm qua, Quan Ân vội vã hỏi.

“Cây, một cây gỗ đàn hương màu tím.” Cổ Liên giơ lên một mảnh gỗ vụn: “Màu sắc giống hệt như mảnh gỗ này”.

“Sau đó?” Quan Ân cố gắng định thân.

“Sợ ông chủ mắng, sau khi ngó nghiêng một hồi, chị ấy vốn định rời đi ngay.” Cổ Liên cúi đầu vuốt ve những mảnh vỡ: “Chị Linh Lan từng nói với cháu, nếu như lúc đó chị ấy làm thế, có lẽ đã không bị chết.”

“Vì sao?” Quan Ân tỏ vẻ khó hiểu.

“Chú cũng nhìn thấy bộ xương đó rồi chứ. Chị Linh Lan bảo bộ xương này là một ác linh được gắn vào cây. Chính nó đã muốn tấn công bà nội cháu nhưng bị cháu đánh cho chạy mất.”

“Bị cháu... đánh cho chạy mất?” Quan Ân kinh ngạc nhìn Cổ Liên: “Cháu đối phó với nó như thế nào?”

“Chú nhìn thấy sợi dây chuyền trên cổ cháu chứ?”

Cổ Liên cầm viên bảo thạch màu lam hình giọt lệ trên cổ lên lắc lắc.

“Không thấy.” Quan Ân cau mày.

“Ông Địa Tạng cũng nói, người khác sẽ không nhìn thấy.” Cổ Liên thở dài: “Lúc đó nó muốn làm hại bà nội khiến cháu giận quá. Rồi không hiểu thế nào, viên ngọc này bỗng nhiên phát sáng, thế là nó bị cháu đánh bại”.

“Thật ư? Chú quả không ngờ cháu lại lợi hại đến vậy!” Quan Ân kinh ngạc nhìn Cổ Liên.

“Cảm ơn chú, nhưng chị Linh Lan nói những người biết chuyện càng ít càng tốt.” Cô Liên nhét lại sợi dây chuyền vào trong áo: “Cho nên, chú cảnh sát phải giữ bí mật!”

“Được rồi, xem ra Triệu Linh Lan thật sự rất thích cháu.” Quan Ân cau mày: “Cô ấy có nói mình bị giết thế nào không?”

“Chị ấy bị ông chủ giết chết.” Giọng Cô Liên bỗng trở nên khàn khàn, như thể đang nghĩ đến cảnh gì rùng rợn lắm: “Chị ấy nói sau khi chết, Trần Thục Nghiêm đem toàn bộ thịt và nội tạng của chị cắt nhỏ ra, sau đó cho vào máy xay nhuyễn rồi tưới dưới gốc cây...”

“Hả...” Quan Ân che miệng, cố gắng ngăn lại cảm giác nhợn nhạo trong dạ dày: “Cháu không thấy buồn nôn sao?”

“Không ạ, sao lại buồn nôn chứ?” Cô Liên lạ lẫm nhìn Quan Ân: “Cháu chỉ thấy hơi sợ thôi”.

“Đó... à, được rồi.” Quan Ân bỗng thấy xấu hổ, bèn nhanh chóng đổi chủ đề: “Cô ấy có nói lý do tại sao Trần Thục Nghiêm làm như vậy không?”

“Hiển tế. Chị ấy biết điều đó sau khi biến thành chiếc hộp gỗ tử đàn.” Trong giây lát, ánh mắt Cô Liên trở nên tăm tối: “Mỗi lần muốn làm ra sản phẩm đàn hương loại thượng hạng, Trần Thục Nghiêm đều phải hiến tế những vật hy sinh tốt nhất cho cái cây, chính là thứ mà bộ xương kia ưa thích. Lần đó nó thích chị Linh Lan”.

“Trời, vậy rốt cuộc hẳn đã giết bao nhiêu người rồi?” Quan Ân giật mình kinh hoàng.

“Tổng cộng năm người, linh hồn bốn người kia lúc vừa mới chết liền bị bộ xương kia ăn trọn ngay. Riêng chị Linh Lan, vì nơi chị ấy bị sát hại không phải ở tầng hầm nên linh hồn của chị ấy đã kịp chất đầy hận thù trước khi bộ xương kia đặng đến. Điều đó khiến nó không muốn ăn chị ấy nữa, nhưng...” Nước mắt đọng đầy khóe mắt Cổ Liên, rơi tí tách xuống những mảnh hộp vữa: “Nhưng cuối cùng chị ấy vẫn bị tiêu tan rồi”.

“Chú xin lỗi, đều do chú. Lúc đó chú đã ngất đi, khi tỉnh dậy thì vẫn hoàn toàn yên lành, chắc cô ấy đã bảo vệ chú.” Ánh mắt Quan Ân tràn đầy hối hận.

“Cháu sẽ không bỏ qua cho nó!” Mắt Cổ Liên thoáng chốc đã ngập tràn những tia thù hận mãnh liệt.

“Cổ Liên...” Bàn tay Quan Ân run lên, chưa bao giờ anh có thể ngờ rằng một đứa trẻ ba tuổi lại phát ra ánh nhìn khủng khiếp đến thế.

9. Bộ xương mất tích

Đàn Hương Lâu cổ kính trăm năm tuổi đã bị niêm phong!

Thông tin này vừa loang ra đã gây nên cơn bão lớn đối với các phương tiện truyền thông trong xã hội. Hàng trăm đại diện của báo chí, truyền hình đổ xô đến vây kín quanh cổng lớn của Đàn Hương Lâu nhưng đều bị chặn lại bởi một câu nói duy nhất từ phía cảnh sát: “Miễn bình luận”.

Trong ngôi biệt thự của gia đình họ Hàn, cô Tuệ bung tách trà và hai miếng bánh kem ra bãi cỏ ngoài sân.

“Anh Quan, đây là trà kiểu Pháp, mời nếm thử!” Cô Tuệ cười hiền lành, đặt tách trà xuống trước mặt Quan Ân.

“Cảm ơn cô!” Quan Ân bất giác thấy ấm áp trong lòng. Đã lâu lắm rồi anh chưa được nếm cảm giác như về nhà thế này.

“Cô Tuệ, bữa sáng của cháu!” Cổ Liên hau háu nhìn về phía chiếc đĩa đựng hai miếng bánh kem, chỉ còn thiếu nước dãi rót ra ngoài.

“Biết rồi, biết rồi.” Cô Tuệ đặt miếng bánh xuống trước mặt Cổ Liên: “Bà chủ nói rồi, Liên Liên chỉ được ăn một miếng thôi”, sau đó đặt miếng kia xuống chỗ Quan Ân: “Miếng này là của cảnh sát Quan, Liên Liên không được ăn đây, nếu không sẽ không phải thực nữ đâu”.

“Ồ...” Cổ Liên nhìn trân trối vào miếng bánh trước mặt Quan Ân, ánh mắt như tóe lửa: “Cô Tuệ yên tâm, Liên Liên tuyệt đối không ăn đâu!”.

“Liên Liên ngoan lắm! Thế cô vào làm việc đây.” Cô Tuệ nói rồi quay người vào trong nhà.

“Cháu thích ăn bánh kem như vậy, miếng này cháu ăn đi!” Quan Ân đẩy đĩa bánh về phía Cổ Liên.

“Cháu muốn làm thực nữ! Nói không ăn thì sẽ không ăn!” Cổ Liên cứng đầu đẩy chiếc đĩa ra xa, nhưng ánh mắt thì trước sau vẫn chẳng rời được miếng bánh.

“Ha ha...” Quan Ân bị vẻ ngộ nghĩnh của cô bé làm cho bật cười, tiếp tục đẩy đĩa sang: “Chú ăn sáng từ sớm rồi, bây giờ không ăn nổi nữa. Và lại chú không nói ra chuyện cháu ăn là được chứ gì”.

“Ừm...” Cổ Liên nhìn Quan Ân, rồi lại nhìn miếng bánh, cuối cùng cũng không chống nổi sự cám dỗ: “Vâng, nhưng đó là vì chú nói chú không ăn đấy nhé!”.

“Đúng, là chú nói.” Quan Ân mỉm cười nhìn Cổ Liên bắt đầu nhồm nhoàm gặm bánh.

“À phải rồi, vụ án của chị Linh Lan thế nào ạ?” Cổ Liên nghiêng đầu nhìn người đối diện: “Các chú tìm thấy xương cốt của chị ấy rồi chứ?”.

“Không!” Vẻ mặt Quan Ân thoát trở lại vẻ nghiêm túc: “Lần theo đầu mối cháu cung cấp, đêm qua bọn chú đã đào dưới gốc cây, tìm được năm bộ xương, nhưng không có của Triệu Linh Lan”.

“Chú nói trong năm bộ xương ấy không có chị Linh Lan?” Cổ Liên ngay lập tức ngừng ăn.

“Đúng vậy, bọn chú đã tiến hành giám định DNA những bộ xương đó, xác nhận bốn bộ trong số đó là bốn học sinh cũ của Trần Thục Nghiêm.” Quan Ân cầm cốc trà lên uống một ngụm nhỏ: “Vì trong bốn người kia có hai trẻ mồ côi, một người từ vùng nông thôn đại lục trốn qua đây, người còn lại thì thân nhân đều di cư ra nước ngoài nên sự mất tích của họ không ai chú ý, càng chẳng có ai khai báo. Chỉ có...” Quan Ân dừng lại về do dự.

“Chỉ có gì ạ?”, Cổ Liên hỏi dồn.

“Chỉ có bộ xương cuối cùng được xác định là một bộ xương có từ thời nhà Thanh.” Về mặt Quan Ân hơi kỳ quái: “Khi hỏi cung Trần Thục Nghiêm, ông ta nói bộ xương đó là tổ tiên của nhà họ Trần, đồng thời thú nhận đã giết chết Triệu Linh Lan và bốn người kia”.

“Các chú không nhìn thấy lại bộ xương đó phải không?” Mắt Cổ Liên sáng rực: “Nếu cháu đoán không nhầm, bộ xương cuối cùng đó chính là tiền thân của con quý mà chúng ta gặp!”.

“Ý cháu là...” Quan Ân đang định nói gì thì điện thoại di động của anh bỗng réo chuông: “A lô, xin chào! Cái gì? Tôi biết rồi, tôi sẽ đến ngay!”. Ngắt điện thoại, về mặt anh hết sức nghiêm trọng.

“Sao vậy chú Quan?”, Cổ Liên hiếu kỳ hỏi.

“Bộ xương cuối cùng đã biến mất.” Mặt Quan Ân tái đi: “Vừa rồi Tiểu Lưu bên phòng giám định pháp y vừa gọi điện thông báo. Sáng nay bên họ vốn dự định giám định lại một lần nữa bộ xương đó, nhưng khi vào nhà xác thì phát hiện cửa ngăn chứa bộ xương ấy bị mở toang, bên trong hoàn toàn trống rỗng”.

“Chú Quan, cháu có thể đến xem không?” Cổ Liên nhìn Quan Ân đăm đăm: “Cháu muốn biết con quý này rốt cuộc đang chơi trò gì”.

“Ừ, nhưng cháu không được chạy lung tung đó”, Quan Ân nghiêm khắc cảnh cáo.

“Vì sao?” Cô Liên mở to đôi mắt tròn xoe nhìn Quan Ân khó hiểu.

“Bởi đó là nhà xác chứ sao, cháu không sợ à?” Quan Ân tỏ vẻ mất kiên nhẫn, nói chuyện với trẻ con rõ là rắc rối: “Nhìn thấy những thi thể khủng khiếp dễ gặp ác mộng lắm!”.

“Ồ, cháu sẽ ngoan, không chạy lung tung là được chứ gì.” Cô Liên buông thông tay.

“Vậy đi thôi.” Quan Ân đứng dậy vào trong xin phép Phương Tĩnh Hương đưa Cô Liên đi ghi biên bản liên quan đến vụ chiếc hộp gỗ tử đàn, đồng thời nhắc đi nhắc lại lời đảm bảo sẽ đưa cô bé về trước buổi trưa. Được Phương Tĩnh Hương đồng ý, Quan Ân đưa Cô Liên vào xe cảnh sát...

...

Một giờ sau, tại nhà xác thuộc phòng giám định pháp y.

“A, một cô bé thật dễ thương.” Cô gái tên Tiểu Trương làm việc ở đó tiến đến nắm bàn tay nhỏ của Cô Liên: “Trưởng phòng, con gái anh đây à?”.

“Nói linh tinh! Trưởng phòng của chúng ta còn chưa kết hôn mà!” Phó phòng Đại Lý bước tới: “Chỗ chú có kẹo này, gọi chú đi!”.

“Chú...”, Cô Liên ngoan ngoãn gọi.

“Ngoan lắm, nào, cầm lấy!” Đại Lý đưa cho Cổ Liên chiếc kẹo que dài, nhân lúc Tiểu Trương bế Cổ Liên ra xa, anh ta liền vỗ vai Quan Ân, cười gian xảo: “Được đấy, anh bạn! Tầm ngấm tầm ngấm thế nào mà tự nhiên được đưa con gái, từ đâu ra nói cho anh em nghe coi!”.

“Thôi đi!” Quan Ân bất giác đỏ mặt lên như tôm luộc: “Các cậu chỉ được cái nghĩ vớ vẩn! Đây là cháu gái tôi! Làm việc đi!”.

“Vâng thưa sếp!” Mọi người che miệng cười rồi tản đi.

“Nhìn gì vậy?” Quan Ân bước tới bên Cổ Liên, đồng thời ra hiệu cho Tiểu Trương rằng có mình ở đây là được rồi, cô có thể đi.

“Liên Liên, cô đi đây, tạm biệt!”, Tiểu Trương vẫy tay về phía Cổ Liên.

“Tạm biệt cô!”, Cổ Liên cũng chào cô gái.

“Aizzz... Cháu vừa đến đã hại chú bị người ta nói móc.” Quan Ân bế Cổ Liên lên: “Phát hiện được gì rồi?”.

“Nó tự đưa xác mình ra ngoài.” Cổ Liên chỉ dấu vết màu đen in trên nền đất: “Chú nhìn thấy không?”.

“Không thấy!” Quan Ân lắc đầu: “Chú chẳng thấy gì cả”.

“Xem ra nó vẫn còn ở đây!” Cổ Liên chỉ vết đen: “Nó vẫn chưa ra khỏi tòa nhà này, nếu không dấu chân đã xuất hiện ở cổng rồi. Có lẽ nó không có cách nào giấu được xác mình, bởi theo như chị Linh Lan nói, ma quỷ trong vòng hai giờ sau khi chết thì không điều khiển được thân xác mình. Cháu nghĩ nó nhất định đem giấu xương cốt của mình ở đâu đó trước, đợi đến đêm mới nghĩ cách đưa ra ngoài. Chúng ta đi đã, đêm nay sẽ tính sổ với nó!”.

“Đêm nay?” Quan Ân ngạc nhiên nhìn cô bé trước mặt: “Bà cháu sẽ cho phép cháu ra ngoài sao?”.

“Chú yên tâm, cháu sẽ có cách!” Mắt Cổ Liên ánh lên tia cười tinh quái...

10. Mảnh sứ đen óan hận

Một giờ sáng, ngôi biệt thự nhà họ Hàn hoàn toàn yên tĩnh. Tất cả mọi người đang êm đềm trong giấc mộng, chỉ có chiếc đồng hồ trên tường vẫn tích tắc kêu đều đều. Đột nhiên, cánh cửa căn phòng ngay sát cầu thang bỗng “két” một tiếng rồi từ từ hé mở. Cổ Liên mặc chiếc váy liền màu đen từ trong phòng lách ra, rón rén bước về phía cầu thang, không quên ngó vào phòng Phương Tĩnh Hương một cái. Khi đã chắc chắn bên trong không có động tĩnh gì, cô bé mới ba chân bốn cẳng chạy thẳng xuống cầu thang, mở cửa lớn phòng khách ra sân.

“Chú Quan, chú Quan!” Cổ Liên gọi nhỏ.

“Chú ở đây...” Quan Ân đứng ngoài cổng khẽ vẫy tay: “Bà cháu không phát hiện ra chứ?”.

“Đương nhiên là không.” Cổ Liên dễ dàng lách qua hàng rào bao quanh sân, “Nhanh lên chú, muộn quá cháu sợ nó sẽ thoát mất!”.

“Được, đi thôi.” Quan Ân nhanh chóng đưa Cổ Liên lên xe cảnh sát đổ phía sau nhà...

“Mấy giờ rồi?” Ngồi trên xe, Cổ Liên như chợt nhớ ra điều gì đó.

“Gần một rưỡi rồi!” Quan Ân liếc đồng hồ đeo tay.

“Chú Quan, quay lại Đền Hương Lâu mau!” Cổ Liên quay sang nhìn Quan Ân.

“Không đến Sở Cảnh sát nữa sao?” Quan Ân dừng xe, cau mày hỏi.

“Chị Linh Lan nói, quãng thời gian ma quỷ tự do hoạt động là từ một giờ sáng đến bốn giờ sáng. Tôi qua lúc các chú đào được năm bộ xương lên là mấy giờ?” Cổ Liên hỏi với vẻ rất đỗi nghiêm trọng.

“Bọn chú xong việc lúc hai giờ, ba giờ bắt đầu tiên hành giám định, gần bốn giờ mới rời đi.” Quan Ân nhớ lại quy trình công việc hôm trước.

“Quả nhiên là vậy!” Gương mặt Cổ Liên như bùng tỉnh: “Xem ra cháu đoán không nhầm. Bộ xương đó không phải không muốn đem thân xác mình đi, mà là chưa có thời gian để làm việc đó. Nếu như các chú gần bốn giờ mới đi, thì thời gian còn lại chỉ đủ để nó che giấu thân xác mình chứ không kịp mang đi được”.

“Chú vẫn chưa hiểu, điều này liên quan gì tới việc chúng ta hiện giờ cần đi đâu?” Quan Ân nhíu mày.

“Tất nhiên là có rồi! Lúc này đã gần hai giờ, chú cho rằng bộ xương đó rời việc mà đi tham quan tòa nhà văn phòng của các chú chắc!” Cổ Liên cười khẩy liếc xéo Quan Ân.

“Cháu cho rằng nó không còn ở Sở Cảnh sát nữa rồi?” Quan Ân giật mình, bất giác quay sang nhìn Cổ Liên vẻ thú vị: “Thật không hổ là thần đồng kinh doanh, quả nhiên suy nghĩ thấu đáo”.

“Chú quá khen, nhưng chúng ta mau đến hang ổ của nó chờ nó đến đã”. Cổ Liên nở nụ cười đắc ý.

“Cháu chắc chắn nó ở đó?” Quan Ân quay đầu xe hướng về phía Đền Hương Lô.

“Đó là nơi nó trú ngụ, nó chắc chắn sẽ quay về!” Trong mắt Cổ Liên ánh lên vẻ tự tin...

...

Đàn Hương Lô tổng cộng có năm tầng. Từ tầng một đến tầng ba là phòng trưng bày, tầng bốn là phòng nghỉ nội bộ dành cho nhân viên, khách thông thường không được lên, còn tầng hầm dưới cùng thì cấm ngặt đối với toàn bộ người trong Đàn Hương Lô, ngoài ông chủ Trần Thục Nghiêm, gần như không có người thứ hai được phép vào. Hôm qua khi cảnh sát Hồng Kông tiến hành điều tra, bức màn bí mật của tầng hầm này mới lần đầu được vén lên trước mắt mọi người.

Một cây đàn hương đại thụ đứng sừng sững kiêu hãnh ngay chính giữa tầng hầm. Hàng trăm cành nhánh chen chúc vươn khắp gian phòng. Lốp đất dưới gốc cây màu đỏ tươi tựa máu. Đào lốp đất ấy lên, cảnh sát phát hiện được năm bộ xương khủng khiếp đến mức dựng tóc gáy. Vì vậy sau khi giám định pháp y sơ qua, toàn bộ các nhân viên nhanh chóng rời khỏi đó. Rồi đến cả viên cảnh sát phụ trách bảo vệ hiện trường cũng quá khiếp sợ nên chẳng dám ngồi lại ở dưới hầm mà chạy đến chỗ cửa hàng tạp hóa kế bên qua đêm. Vì lý do đó, Đàn Hương Lô bị bỏ trống đến bây giờ.

Trong tầng hầm, bóng tối dày đặc không có lấy một tia sáng. Cây gỗ đàn hương màu tím không lồ vươn khắp những cành nhánh thô dài hết sức ma quái, giống như các móng vuốt quỷ đang xòe rộng chờ đợi con mồi.

“Rắc, rắc, rắc...” Từ xa bất chợt vọng tới tiếng những khúc xương ma sát vào nhau, đang tiến dần về phía tầng hầm. “Cạch” một tiếng, cánh cửa hầm vốn được khóa chặt từ bên trong bỗng tự động mở ra một cách nhẹ nhàng. Một bộ xương trắng hếu lướt nhẹ vào trong, trên vai vác thêm một bộ xương khác đã khô vàng, kèm theo mùi hôi thối nồng nặc.

“Đến rồi hả?!” Giữa không gian yên lặng của tầng hầm đột nhiên vọng tới giọng nói dịu dàng. Rõ ràng bộ xương không nghĩ có người ở đây nên giật mình quay lại, hai hốc mắt đen ngòm lóe lên những tia kinh ngạc.

“Là người?” Giọng thâm u vang lên, khiến người ta không lạnh mà rợn tóc gáy.

“Hóa ra mày biết nói.” Cổ Liên bước tới từ đằng sau thân cây: “Vậy chắc mày có thể cho tao biết mày giấu hài cốt chị Linh Lan ở chỗ nào chứ?”.

“Triệu Linh Lan hả?” Bộ xương khẽ khàng đặt hài cốt cũ của nó xuống sàn: “Ha ha, con bé ấy và ta lúc sinh thời rất có duyên, cho nên ta đã đặc cách ưu đãi nó, để hài cốt của nó và loại gỗ nó yêu thích nhất vĩnh viễn ở bên nhau!” Bộ xương bước đến rồi vượt ve chỗ cành cây ở gần góc, sau đó nở nụ cười vô cùng hạnh phúc: “Xem này, nó ở đây!”.

“Chị Linh Lan...” Trong thoáng chốc, Cổ Liên hoàn toàn choáng váng. Trên cành cây, một bộ xương nhỏ nhắn bị gắn chìm vào trong thân cây, trong tự nhiên như thể được sinh ra từ đó: “Vì sao? Sao lại làm thế với chị ấy?”. Cuối cùng cũng đã hoàn hồn, Cổ Liên giận giữ thét lên.

“Bởi nó và ta kiếp trước duyên tình quá nặng, chúng ta có chung một niềm đam mê điệu khắc, cùng một sự yêu thích đối với đàn hương, thậm chí đều chết khi chưa đầy hai mươi lăm tuổi!” Bộ xương vượt ve hài cốt của Linh Lan, hai hốc mắt ánh lên vẻ dịu dàng.

“Là do mày giết chị ấy!” Mắt Cổ Liên tóe lửa: “Đáng lẽ chị ấy sẽ có một tiền đồ rộng mở, một cuộc sống tươi đẹp và một tương lai hứa hẹn. Vậy mà tất cả những điều đó đều bị lòng ích kỷ của mày hủy diệt một cách tàn nhẫn!”.

“Ha ha ha ha...” Bộ xương phá lên cười góm ghiếc, loáng một cái đã xẹt tới trước mặt Cổ Liên, cách cô bé chưa đầy nửa mét. Ánh sắc lạnh tỏa ra từ hai hốc mắt của nó khiến toàn thân cô bé cứng đờ: “Này cô bé, người không phải một người phạm bình thường sao? Có hứng thú nghe câu chuyện của ta chẳng? Chẳng lẽ người không muốn biết lý do ta bắt năm người kia phải chết à?”.

“Được, mày nói đi!” Cổ Liên cố tỏ vẻ điềm tĩnh lặng lẽ lùi ra sau một chút.

“Kiếp trước tên ta là Trần Yên, còn Đản Hương Lô cổ xưa này do tổ tiên chúng ta truyền lại. Đến triều Đại Thanh, cũng là thời của ông nội ta, việc kinh doanh của Đản Hương Lô bắt đầu xuống dốc. Ông nội ta rất say mê điêu khắc, mê đến điên cuồng. Ông có thể không ăn không uống chứ không thể không có đàn hương. Đến khi ta năm tuổi, ông bắt đầu tự tay uốn nắn chỉ dạy ta điêu khắc...”

“Ông nội của mày thật hiền từ.” Cổ Liên nhận xét, song ánh mắt lại liếc chùng động tĩnh của Quan Ân núp trong bóng tối.

“Hiền từ? Ha ha, làm gì có!” Hốc mắt bộ xương lóe lên ánh nhạo báng: “Ông vốn chưa bao giờ ưa các cô gái, vậy mà riêng với ta lại tốt như thế, người xem điều này có lạ không?”.

“Quả có lạ thật, thế sau đó thì sao?” Tay Cổ Liên chẳng biết vô tình hay hữu ý nắm lấy viên bảo thạch màu lam đeo trên cổ.

“Sau đó, khi ta mười sáu tuổi và vẫn chưa có chồng, ông nội từ Tây thành mua về cây gỗ đàn hương tím này, đem trồng trong tầng hầm của Đản Hương Lô, và cũng từ đó vào sống tại đây luôn. Nhưng dù vậy ông vẫn luôn viết thư nhắc nhở ta không được từ bỏ việc luyện tập điêu khắc.” Bộ xương chìm đắm trong ký ức quá khứ, không hề nhận thấy Cổ Liên đã

chầm chậm lui dần về phía cửa: “Bảy năm sau, khi hai mươi ba tuổi thì tay nghề của ta đã đạt đến đỉnh cao. Lúc đó ông nội viết thư bảo ta đến Đan Hương Lâu, nói rằng ông đã làm ra được những sản phẩm điêu khắc đẹp nhất thế gian. Ta vui mừng ngay lập tức dẫn theo con trai đến, để rồi từ đó chẳng bao giờ còn ra được nữa...”.

“Chú Quan, nhanh lên!” Đúng lúc đó, Cổ Liên đã lúi đến bên cửa gọi to Quan Ân đang đứng gần đó.

“Xẹt” một tiếng, que diêm cháy sáng trong tay Quan Ân nhanh chóng ném về phía bộ xương.

“Phùng”, mặt đất bị đổ xăng lập tức bùng cháy dữ dội, thoáng chốc đã bao trùm hoàn toàn bộ xương và hài cốt tiền thân của nó trong biển lửa.

“Chạy mau!” Quan Ân lao đến ôm Cổ Liên chạy ra khỏi tầng hầm.

“Thế nào? Liệu nó đã chết chưa?” Ra ngoài Đan Hương Lâu, anh đứng trên con đường tối om thở dốc.

“Chú Quan!” Bỗng, Cổ Liên túm chặt tay áo Quan Ân, mặt tái mét nhìn lên không trung.

“Sao vậy?” Chưa kịp có bất cứ phản ứng gì, Quan Ân đã bị một trận gió âm ào ạt thổi ngã, đầu đập mạnh vào tường ngất lịm.

“Chú Quan!” Cổ Liên hét lên, liền đó bị bộ xương đang bay lơ lửng trong không trung đẩy bắn vào tường.

“Nha đầu thôi! Ta đã đánh giá thấp ngươi rồi.” Bộ xương giờ những móng vuốt đen sì lên bỏ về phía đầu Cổ Liên.

“Cứu tôi với...” Cổ Liên sợ hãi nhắm chặt mắt chờ đợi cú đánh trí mạng.

“Á...” tiếng kêu thảm thương vang lên, song nó lại phát ra từ bộ xương. Cảm thấy kỳ quái, Cổ Liên từ từ hé mắt ra. Một kết giới màu xanh lam đang bao chặt cô bé ở bên trong. Bộ xương vừa rồi còn xung hùng xung bá giờ đã bị lớp sương kết giới màu xanh lam đánh cho vỡ vụn, rải rác từng mảnh nằm dưới nền đất, hoàn toàn bất động.

“Ha ha, sức mạnh của Lam Liên tiên nữ quả nhiên không thể xem thường!” Giọng nói bất chợt vang lên giữa không trung. Cổ Liên hiếu kỳ ngược mắt lên nhìn. Một chàng trai trông cực kỳ quyến rũ với làn da trắng như tuyết, môi đỏ như son, cùng đôi mắt phượng trong veo dịu dàng từ từ đáp xuống: “Lâu rồi không gặp, Lam Liên tiên nữ”.

“Chú là ai?” Cổ Liên ngây ngốc nhìn chằm chằm con người tuyệt đẹp trước mắt.

“Ha ha, ta là Hạo Đan, Bạch Hạo Đan.” Chàng trai một tay đỡ Cổ Liên dậy, tay kia phát một cái, nắm xương tàn trên nền đất tức khắc hóa thành lớp khói mỏng tan biến vào khoảng không. Trên nền đất còn trơ lại một mảnh vỡ màu đen trông như thủy tinh.

“Đó là gì vậy?” Cổ Liên chỉ mảnh vỡ hỏi.

“Đó là mảnh sứ oán hận.” Hạo Đan đưa tay lên không trung, mảnh sứ màu đen kia liền bay vèo đến, đáp gọn xuống lòng bàn tay ấy: “Đây vốn là một mảnh của chiếc bình ngọc pháp khí bị vỡ của Quan Âm. Nó đã hấp thu nội khí từ cô phát tỏa từ kiếp trước rồi ngưng tụ mà thành”.

“Ý chú là chú Quan Âm?” Cổ Liên nghiêng đầu ngấm nghĩa mảnh sứ.

“Ha ha, cô còn nhỏ quá, ta có nói cô cũng không hiểu. Thôi cô mệt rồi, ngủ đi.” Hạo Đan nhẹ nhàng lướt qua hai mắt Cổ Liên, lập tức cô bé tựa đầu vào vai mình ngủ thiếp đi. Bế Cổ Liên trong tay, Hạo Đan cười nhạt: “Cuối cùng cũng lòi đuôi cáo rồi sao? Ta vẫn muốn xem cái kẻ bản lĩnh to lớn đến cả Ngọc Hoàng Thượng Đế và Phật Tổ đều không bói ra được này rốt cuộc là ai!”.

Cúi đầu nhìn mảnh sứ oán hận màu đen trên tay, Hạo Đan bất giác nhíu mày. Chỉ có gỗ đàn hương màu tím loại đặc thù mới hút máu người làm thức ăn, rồi tạo ra những hoa văn đẹp nhất thế gian. Nhưng điều này là những ghi chép cơ mật trong Dao Hoa cung, sao lại lưu truyền vào nhân gian? Lẽ nào...

Một trận gió thổi tới, con đường u tối chẳng còn lấy một bóng người, màn đêm đã che khuất toàn bộ sự việc vừa xảy ra...

Kết thúc

Trận hỏa hoạn kỳ là rất lớn đã thiêu rụi một phần ba Đàn Hương Lâu. Tuy lính cứu hỏa đến dập lửa kịp thời, ngọn lửa không thể lan ra các cửa hàng khác quanh đó, nhưng chẳng ai hiểu ngọn lửa kỳ lạ này phát sinh từ đâu. Tiếp đó, vào đêm thứ ba sau khi Đàn Hương Lâu bị cháy, Trần Thục Nghiêm cũng tự tử trong nhà giam. Lạ lùng nhất là, thứ cắm sâu vào ngực ông ta không phải dao cũng chẳng phải kiếm, mà là một cây gậy gỗ đàn hương vừa dài vừa thô. Không ai biết cây gậy đã vào phòng giam bằng cách nào... Vài ngày sau, các phương tiện truyền thông nổ ra một tin tức động trời rằng “Ông chủ Đàn Hương Lâu vừa bị thiêu cháy đã tham ô gần một tỷ đồng và giết chết những sinh viên không may biết được để bịt đầu mối”.

“Chát” một tiếng, tờ báo đập mạnh xuống bàn, Quan Ân cầm tách trà trước mặt lên nhấp một ngụm, trầm tư nhìn Cổ Liên đang ngon lành chén bánh ngọt bên cạnh: “Liên Liên, rốt cuộc hôm đó sau khi chú bị ngất đã xảy ra chuyện gì?”.

“Chú Quan, không phải cháu đã nói đến tám lần rồi sao, cháu quên mất rồi. Sao chú lại không tin chứ”. Cổ Liên ngoạm một miếng trên chiếc bánh chocolate lớn nhất trước mặt, quay đầu nhìn Quan Ân vẻ mặt kiên nhẫn.

“Không phải chú không tin, nhưng chú cảm thấy hơi kỳ lạ. Khi mở mắt ra, chú đã thấy mình nằm trên giường ở nhà rồi, chuyện này quả thật không tin nổi.” Quan Ân buồn bã cầm khăn giấy giúp Cổ Liên lau kem dính trên miệng.

“À phải rồi, tại sao báo chí không nhắc đến việc Trần Thục Nghiêm đã chết như thế nào?” Cổ Liên cầm tờ báo lên lật xem.

“Thật ra, đối với vụ án Đoàn Hương Lâu, cấp trên đã ban lệnh khẩn cấp: Niêm phong vụ án vào dạng hồ sơ mật. Đồng thời các nhân viên nội bộ biết rõ chuyện đều nhận được cảnh cáo tương tự: Không được tiết lộ bất cứ chi tiết nào ra ngoài. Rất cuộc thì vụ án này quá dã man, nếu lan truyền ra ngoài sẽ gây xáo trộn không nhỏ, cho nên đối với bên ngoài các chú chỉ có thể nói là Trần Thục Nghiêm đã tự tử trốn tội mà thôi.”

“À...” Cổ Liên gật đầu tỏ vẻ như đã hiểu, đặt tờ báo xuống, lại bắt đầu ăn bánh ngọt.

“Liên Liên!” Đúng lúc đó Phương Tĩnh Hương bước tới, gật đầu chào Quan Ân: “Liên Liên, lại tán chuyện gì với cảnh sát Quan đó? Bà nội hôm nay mời thầy giáo dạy đàn tới cho Liên Liên đây. Nào, đây là thầy Bạch!”. Bà chỉ người đàn ông đẹp trai đứng cách đó không xa.

“Chú, chú là...” Khoảnh khắc nhìn thấy người đàn ông ấy, những ký ức mơ hồ tối hôm trước bỗng trở nên rõ ràng trong đầu Cổ Liên.

“Xin chào Liên Liên. Chú là Hạo Đan, Bạch Hạo Đan!” Người đàn ông cúi xuống mỉm cười nhìn Cổ Liên: “Từ hôm nay, chú sẽ là thầy giáo dạy đàn của cháu”.

Xác chết quynn rũ

Tựa

Đêm đen như mực!

Trên con đường núi âm u, nhóm người đốn gỗ ra sức chạy đua với màn đêm. Dẫn đầu đoàn là một người đàn ông khỏe mạnh cao lớn, vác trên vai bó củi, thành thạo bước đi trên con đường núi gồ ghề trơn trượt.

“Oa... oa...” Bỗng nhiên từ đâu vọng tới tiếng trẻ sơ sinh khóc, thu hút sự chú ý của mọi người.

“Đại ca!” Một người đàn ông nhỏ bé khắc khở liền kéo tay người đàn ông đi đầu: “Sao chỗ này lại có tiếng trẻ con khóc nhỉ? Hay chúng ta qua đó xem sao?”.

“Đừng để ý những việc không phải của mình!”

Người đàn ông được gọi là đại ca vẫn tiếp tục bước về phía trước: “Muốn thì tự đi, chứ muộn thế này rồi để vợ ở nhà một mình không an toàn. Tôi không hứng thú với mấy chuyện đó. Về nhà thôi!”. Nói xong câu ấy, anh ta cũng đã đi thêm được đến mười mấy mét.

“Cầu Tử, Đại Kiền nói đúng đây! Đừng lo chuyện không phải của mình.” Những người đốn gỗ khác góp lời và tiếp tục nối bước người dẫn đầu xuôi xuống núi.

“Hứ! Bọn nhát gan!” Gã đàn ông bé nhỏ tên Cầu Tử nhìn theo đám người đang xa dần, nhô toẹt một bãi nước bọt: “Tở về ta đây trung trực

đường hoàng. Lần trước lúc Kim Trụ cho chơi em gái hắn, chẳng phải chính gã Đại Kiều cầm thú này ra tay tàn bạo nhất sao? Giờ còn bày đặt nghĩ đến người đàn bà của mình. Đạo đức giả!”. Cầu Tử vừa chửi vừa tiếng về phía phát ra tiếng khóc. Trong lúc vô tình, âm thanh đó bất chợt biến mất, hắn cũng đã đến chỗ rậm rạp nhất của rừng cây: “Kỳ lạ thật, rõ ràng tiếng khóc phát ra từ đây, sao giờ lại không nghe thấy gì?”. Vào thời khắc ấy, rừng cây âm u cực kỳ yên tĩnh không một tiếng động, “Mẹ kiếp! Gặp ma rồi!”.

Cầu Tử thâm rửa, nhanh chóng quay đầu định bỏ đi, bất chợt há miệng đứng sững tại chỗ. Dưới ánh trăng vàng vạc, một người con gái tuyệt đẹp lỏa thể đang thả mình giữa khoảnh đất trống. Khuôn mặt mỹ miều, bầu ngực đầy đặn, vòng eo thon thả, lại cả chôn sâu kín quyền rũ nhất của người phụ nữ, toàn bộ đều lộ rõ trước mắt Cầu Tử, khiến hắn nhìn mà phần dưới cứ cứng lên từng chập. Chầm chậm bước về phía người con gái, Cầu Tử cúi người xuống. Vừa thấy rõ gương mặt ấy, hắn bỗng giật bản mình.

“Nhị Nha, sao em lại ở đây!” Cầu Tử đưa tay lắc lắc cơ thể người con gái kia.

“Á...” Hắn đột nhiên thét lên rồi bò lăn về phía sau mấy mét. Da thịt cô gái trên mặt đất đã lạnh ngắt, rõ ràng thi thể ấy đã chết cứng từ lâu.

“Nhị... Nhị Nha!” Cầu Tử bò lê trên mặt đất lấp bấp một hồi. Cũng chẳng biết bao lâu sau, hắn bỗng cảm thấy có gì đó không bình thường. Thi thể cô gái tuy đã cứng lạnh nhưng không hiểu vì sao nhìn bề ngoài lại tựa như đang ngủ, đồng thời trên thân phát tỏa ra mùi hương thanh tao đến mê người. Mùi hương ấy hít vào mũi giống như một thứ bùa yêu mạnh mẽ, khiến Cầu Tử trong thoáng chốc bùng lên một dục vọng cuồng bạo: “Nhị Nha, lúc sinh thời em là một đóa hoa trong thôn, là niềm khao khát của bao nhiêu trai làng”. Cầu Tử lần lần quay về bên cạnh xác chết, đôi tay dâm dục chụp lấy khuôn ngực căng đầy kia: “Anh biết mình không xứng với em, nhưng giờ chẳng nào em cũng chết rồi, cho phép anh được thưởng thức em

chút đi...” Bàu ngực trong bàn tay tuy lạnh ngắt nhưng cảm giác vẫn mềm mại khiến Cầu Tử hoàn toàn tiêu tan toàn bộ lý trí chỉ trong thoáng chốc, điên cuồng đề lên thi thể...

Từ sau đêm đó, người trong thôn chẳng ai còn thấy lại cái dáng người nhỏ con ngấn ngủ của Cầu Tử nữa.

1. Mộng

“Tỷ tỷ!” Cô bé có mái tóc màu lam nhạt khóc rung rúc: “Muội chưa bao giờ muốn lên cái Thiên đình gì đó, muội muốn vĩnh viễn ở bên tỷ!”.

“Đi đi, Úy Úy, bắt kẻ trốn tới đâu, đều không được để người trên Thiên giới phát hiện.” Cô bé tóc đen phất tay tạo ra một kết giới bao chặt lấy cô bé tóc xanh mà biến mất.

“Tỷ...” Trong khoảng sân trống vẫn còn vọng lại tiếng kêu cuối cùng của cô bé tóc xanh.

“Tạm biệt, Úy Úy.” Những giọt lệ trong veo thánh thót rơi xuống từ khóe mắt, nơi khoảnh sân tối đen chỉ còn lại một mình bóng dáng cô độc của cô bé tóc đen...

...

“Úy Úy!” Cổ Liên bỗng mở choàng mắt. Cô bé với mái tóc màu lam nhạt trong giấc mộng vừa rời rớt cuộc là ai? Sao mình lại biết tên cô bé ấy? Và sao mình lại rơi nước mắt?

Lam Úy, cái tên này và con người đó, mỗi lần xuất hiện trong giấc mơ, Cổ Liên đều cảm thấy nỗi đau thương sâu sắc, như thể bản thân đang bị ảnh hưởng bởi nỗi bi thương của cô bé ấy. Lần nào Cổ Liên cũng giật mình tỉnh giấc trong nước mắt, nhưng khi dậy lại không sao nhớ nổi dáng vẻ của cô bé kia, chỉ là mơ hồ nhớ được mái tóc tơ xanh mượt như màu trời.

Giơ tay lau khô giọt lệ nơi khóe mắt, Cổ Liên khẽ khàng ngồi dậy, đưa mắt nhìn chiếc đồng hồ treo tường chỉ đúng bảy rưỡi sáng.

“Liên Liên, mau dậy thôi!” Đúng lúc đó, ngoài cửa vọng vào tiếng Phương Tĩnh Hương: “Nào con mèo lười của bà, mau dậy thôi! Chỉ lát nữa là thầy giáo Bạch đến rồi!”. Cửa bật mở, Phương Tĩnh Hương cầm chiếc váy màu xanh bước tới.

“Bà nội, hôm qua gia đình cô Tuệ gửi thư đến.” Cổ Liên giơ cao cánh tay để bà mặc váy cho.

“Bà biết rồi, gia đình cô Tuệ muốn cô ấy về một chuyến, hình như cháu gái cô ấy bị mất tích.” Cầm sợi dây buộc tóc, Phương Tĩnh Hương chải đầu cho cháu gái.

“Bà nội”, Cổ Liên nắm lấy gấu áo của Phương Tĩnh Hương lắc lắc: “Bà nội, Liên Liên cũng muốn đi”.

“Không được, gia đình cô Tuệ ở tận miền núi trong đại lục, rất nguy hiểm!” Phương Tĩnh Hương nói nghiêm túc.

“Nhưng mà người ta chưa bao giờ được tới đại lục đây này!” Cổ Liên tiếp tục nài nỉ.

“Không được là không được! Liên Liên phải luyện dương cầm, nhất định không được đi!” Phương Tĩnh Hương cau mặt: “Mau đi đánh răng rửa mặt đi, chỉ lát nữa là thầy Bạch tới rồi”.

“Vâng...” Cổ Liên mím môi, giận dỗi bước xuống lầu...

...

“Ngôn ngữ âm nhạc thông dụng trên thế giới đều sử dụng những ký hiệu trên năm đường kẻ song song đều đặn, là một phương pháp ghi chép nhạc

bằng các nốt nhạc khác nhau và những ký hiệu khác...” Trong phòng khách sáng trưng, Bạch Hạo Đan ngồi bên cửa sổ, giảng cho Cổ Liên kiến thức cơ bản về dương cầm, còn cô bé ngồi cạnh với ánh mắt mơ màng như thể tâm trí đang lang thang tới tận phương nào: “Nói một cách đơn giản thì là... Liên Liên!”.

“Dạ!” Bị gọi bất ngờ một tiếng, Cổ Liên giật mình quay về thực tế: “Thầy Bạch, thầy bảo gì ạ?”.

“Haizzz...” Bạch Hạo Đan khẽ thở dài, bước tới ngồi trước mặt Cổ Liên: “Liên Liên, có phải thầy giảng rất chán không?”.

“Không ạ.” Cổ Liên cười to: “Thầy Bạch giảng rất hay!”.

“Vậy sao con không tập trung?” Hạo Đan xoa đầu cô học trò nhỏ.

“Bởi vì...” Cổ Liên buồn bã nhìn Bạch Hạo Đan: “Vì cô Tuệ phải về quê, Liên Liên cũng muốn đi cùng nhưng bà nội không cho”.

“Vậy thầy Bạch đưa Liên Liên đi nhé?” Hạo Đan cười nhẹ, nụ cười rạng rỡ đẹp tựa mẫu đơn.

“Vâng!” Cổ Liên lập tức đổi buồn thành vui, nhào tới ôm chầm lấy cổ Hạo Đan, hôn đánh “chụt” một cái lên má anh.

“Liên Liên...” Hạo Đan đờ người, nhất thời không biết phải phản ứng ra sao.

“Thầy Bạch, thầy sẽ thuyết phục bà nội phải không?”, Cổ Liên vừa lắc tay Hạo Đan vừa nhõng nhẽo.

“Liên Liên.” Hạo Đan nhẹ nhàng nhắc Cổ Liên lên đui: “Đưa Liên Liên đi chẳng vấn đề gì, nhưng thầy có một điều kiện”.

“Điều kiện gì ạ?” Cổ Liên sốt sắng hỏi.

“Liên Liên phải nhớ, sau này không được tùy tiện hôn đàn ông, rõ chưa?” Hạo Đan chăm chú nhìn Cổ Liên.

“Liên Liên biết rồi!” Cổ Liên vẫy vẫy bàn tay bé nhỏ của mình trong không khí.

“Ha ha, Liên Liên thật ngoan!” Hạo Đan mỉm cười véo mũi học trò một cái.

“A ha... Mình được đến nhà cô Tuệ rồi, được đến nhà cô Tuệ rồi...” Cổ Liên vui mừng reo hò nhảy nhót khắp phòng.

...

Bạch Hạo Đan ngoại truyện

Nguyên thân ta là một bông mẫu đơn trắng. Điểm khác biệt với những đóa mẫu đơn khác chính là nhụy hoa của ta có màu đỏ tươi rực rỡ - thắm như màu máu. Lúc vừa chào đời, cha mẹ liền kết luận ta là đóa hoa nghìn năm hiếm gặp trong Mẫu Đơn tộc, rất vô tình nhưng một khi đã động lòng thì sẽ như con tằm rút hết ruột mà yêu đến chết.

Vào cái hôm ta tu thành hình người, các trưởng lão trong tộc đều đến bói số mệnh cho ta. Họ nói tương lai ta sẽ được ban chức tước trên Thiên đình, được định đoạt để trở thành niềm tự hào của tộc Mẫu Đơn. Ta chỉ cười, Thiên giới thì có gì hay ho chứ? Nào là cung vàng điện ngọc, quần là áo lượt, nem công chả phượng... song thực ra nơi đó còn lạnh lẽo hơn cả chốn nhân gian. Ta vốn chưa từng để tâm đến mấy thứ thăng tiến thành tiên, lại càng chẳng muốn trở thành cái gì mà niềm tự hào của tộc. Ta chỉ muốn được một mình sống cuộc đời yên tĩnh mà thôi. Ha ha... quả nhiên ta vô tình thật.

Thế nhưng số phận lại cứ hay trêu người. Năm thứ ba trăm kể từ ngày ta tu thành hình người, Vương Mẫu trên Thiên đình mở hội bàn đào, Mẫu Đơn tộc cũng vinh dự nhận được một suất tham gia. Vẫn nhớ lúc ấy, cha mẹ trang điểm cho ta quả thật còn đẹp hơn cả thần tiên trên trời, khiến ta cực kỳ chán ghét. Vốn đã đẹp, lại qua quá trình tô điểm kỳ công của họ, nên đứng trước mọi người ta đã trở thành chim sa cá lặn, nguyệt thẹn hoa nhường, đến mức tất cả quần tiên ở đó, bao gồm cả Quan Âm Nam Hải, đều lặng người ngắm nghía. Mà ta thì ghét cảm giác đó quá đỗi, thật chẳng khác gì một con thú bị nhốt vào lồng cho người ta mặc sức chiêm ngưỡng. Có điều, vì tộc Mẫu Đơn, ta vẫn phải nhẫn nhịn cảm giác khó chịu, tiến về phía trước hành lễ.

“Ồ, nhân tài Mẫu Đơn tộc thật như lá mùa thu.” Ngọc Hoàng mỉm cười nhìn ta rồi quay sang Vương Mẫu ngồi kế bên: “Vương Mẫu, Dao Hoa

cung xinh đẹp mỹ lệ của Khanh chẳng phải vẫn chưa có cung chủ hay sao? Mẫu đơn dù gì cũng là vua của trăm hoa, theo trăm, việc đó giao cho Hạo Đan phụ trách đi!”.

“Thần thiếp cũng có ý đó!” Vương Mẫu vui mừng ra lệnh: “Hạo Đan, người cảm thấy sao?”.

Nụ cười, thật vô cùng nụ cười! Được thân cận với Vương Mẫu và Ngọc Hoàng là điều bao người ao ước mà chẳng được, ta lại có thể không đồng ý sao? Mặc dù lòng ta thật sự không muốn.

“Hạo Đan tuân mệnh.” Ta đáp như một cái máy, thốt ra lời chẳng hề muốn nói. Lúc đó ta quả thực không biết mình nên tỏ thái độ như thế nào. Mơ hồ ta thấy toàn bộ quần tiên đang tiến tới chúc mừng cha con ta, rồi lại mơ hồ nhìn họ rời đi. Ta thấy họ ở giữa không trung khinh khinh nhìn ta dưới đất với nụ cười giả tạo và những lời khách sáo...

Các tiên nữ chốn Thiên giới cũng chẳng hơn gì! Lời đánh giá này ta đưa ra lúc gặp mặt mọi người vào cái ngày đầu tiên tới Dao Hoa cung. Nhìn đám tiên nữ, cô nào cũng hành lễ trước mình với vẻ e lệ ngưng nghịu, trong lòng ta bỗng chốc tràn ngập khinh thường. Hóa ra các tiên nữ chốn thượng giới cũng chẳng hơn gì những cô gái dưới trần gian, cũng chỉ biết say mê vẻ ngoài quyền rũ của ta. Họ không biết thực ra bình sinh ta hận nhất chính là dung mạo của bản thân. Rõ ràng là nam tử, sao lại mang nhan sắc vượt quá các nữ tử trên đời chứ? Lúc còn ở trong tộc, chính khuôn mặt ấy của ta đã khiến tất cả những cô gái chưa chồng phải đắm say đến cầu xin tình yêu. Ta cứ từ chối từng người, từng người một, khiến họ bị tổn thương sâu sắc, nhưng bản thân thì trước sau không hề động lòng. Ha ha... đúng là vô tình thật, điểm đó cha mẹ ta đã sớm biết từ lâu. Dần dần không còn cô gái nào tỏ tình nữa, ta nhẹ hết cả người...

“Lam Liên tiên nữ Hàn Cốc Liên bái kiến Cung chủ!” Âm thanh trong trẻo tựa tiếng chuông bạc bất ngờ vang lên cắt đứt dòng suy tư của ta. Ngẩng đầu lên, ta thấy trước mặt một cô gái chừng mười ba, mười bốn tuổi khoác trên mình bộ váy áo màu thiên thanh, choàng thêm khăn voan trắng, khuôn mặt xinh đẹp nổi bật đôi mắt to tròn mang sắc xanh lam của băng giá nghìn năm. Đôi mắt ấy sáng long lanh nhưng lại không hề có chút niềm vui, in hằn trong đó là muôn vàn thăng trầm của cuộc sống.

“Cô chính là Lam Liên tiên nữ?” Ta hơi kinh ngạc nhìn cô gái: “Ta đã xem qua những ghi chép về cô, cô là một trong năm tiên nữ chấp sự cấp bậc cao nhất, sao hôm nay lại tới trễ?”. Ta nhìn cô ấy với ý định tìm kiếm nét e lệ ngượng ngùng vẫn thường thấy ở các tiên nữ khác, nhưng tuyệt nhiên không hề có.

“Khởi bẩm Cung chủ, tiểu tiên hôm nay giáng trần để dẫn dắt Liên hoa yêu cốt đời thứ hai nên đến muộn, mong Cung chủ thứ lỗi.” Lời đáp bình tĩnh, giọng điệu nghiêm trang, trong lòng ta thoáng chốc nảy sinh cảm tình sâu sắc với vị tiên nữ này.

“Không sao, phàm là công việc, đều phải lấy đại cục làm trọng.” Nhẹ nhàng đứng dậy bước tới trước mặt cô ấy, ta đưa ra một lệnh bài: “Sau này nếu có việc quan trọng cần tìm ta thì không cần phải trực tiếp đợi lệnh truyền nữa, cứ cầm theo lệnh bài này mà trực tiếp vào. Năm tiên nữ chấp sự cao cấp mỗi người một tấm, đây là của cô”.

“Đa tạ Cung chủ!” Cô ấy đón lấy lệnh bài và cúi đầu hành lễ với ta, trên khuôn mặt vẫn nguyên sắc thái vô cảm khiến ta ngạc nhiên! Lẽ nào trong mắt cô ấy, dung mạo của ta không đáng giá chút nào? Người này quả là thú vị, ta nghĩ ngợi rồi trở về chỗ ngồi. Lúc đó ta không hề ý thức được rằng, chỉ lần gặp đầu tiên, ta đã để cô ấy chiếm giữ một vị trí quan trọng trong trái tim mình.

Ta đã từng muốn để cô ấy giúp việc cho mình, nhưng cô ấy cự tuyệt với lý do phải dẫn dắt Liên hoa yêu cốt, thân mình mang nợ khí, cô ấy không hy vọng để bất kỳ ai chịu ảnh hưởng của nợ khí, thật lương thiện làm sao!

Cho nên từ hôm đó, không biết vô tình hay hữu ý ta càng hay ngắm nhìn cô ấy. Rồi ba vạn năm trôi qua nhanh như bóng câu ngoài cửa sổ, quãng thời gian đó, cô ấy tổng cộng dẫn dắt được ba đời Liên hoa yêu cốt. Nhìn cô ấy mỗi lần trở về đều khổ sở vì nợ khí ngập thân, đứng bên hồ sen với dáng vẻ đầy nhẫn nại và chịu đựng, lòng ta lại quặn đau như thể vừa bị khoan một lỗ. Ta bắt đầu nuôi mối hận Ngọc Hoàng, hận ngài đã quá bất công. Nợ khí của ba vạn đóa sen vì sao chỉ để mình cô ấy gánh chịu?

Mái tóc màu lam sáng của cô ấy từ từ chuyển sang nâu nhạt, rồi dần thành nâu sẫm, khiến lòng ta càng thêm đau như cắt. Cho đến cuối cùng, vào cái ngày Nhâm Nhiễm - Lan Hoa tiên nữ vẫn ở bên giúp việc cho ta - bảo rằng Liên hoa yêu cốt đời thứ sáu sắp được sinh ra, ta đã không còn muốn nhìn thấy nữa. Vậy là ta tuyên bố bế quan tu luyện, mượn điều đó mà xoa dịu cõi lòng.

Nhưng rốt cuộc ta vẫn không thể nhịn được phải bói một quẻ cho số mệnh cô ấy. Quẻ bói khiến ta không thể an lòng: Những ngày ta bế quan chính là lúc thảm kịch của cô ấy đến gần. Ta vội vã gọi Cốc Liên đến, định nói cho cô ấy biết đầu đuôi, song lúc gặp cô ấy, ta lại chẳng thể không chế cảm xúc mà tiến tới ve vuốt mái tóc dài kia. Nhìn cô ấy lùi lại vẻ ngạc nhiên, ta lập tức nhận ra mình đã hành động một cách quá ngớ ngẩn. Thở dài một tiếng, ta bèn lệnh cho cô ấy lui ra. Những bất an vốn kìm chặt trong lòng càng được thể nổi lên như sóng.

Ngày hôm đó về phòng, ta cho niêm phong cánh cửa sau lưng, dấu niêm phong hiệu lực trong hai nghìn năm. Ta dành thời gian chuyên tâm tu luyện, cố gắng không nghĩ đến bất kỳ điều gì liên quan đến Cốc Liên, vì vậy trong hai nghìn năm đó ta sống cũng gọi là yên ổn. Cho đến khi niêm phong được

mở, những gì ta nhìn thấy là một Dao Hoa cung vắng lặng chẳng một bóng người. Mai Hoa tiên nữ đã bị giết, mà hung thủ không ai khác chính là Hàn Cốc Liên. Thật nực cười, một người chưa từng màng danh lợi như cô ấy, sao có thể là hung thủ giết người?

Tức giận đùng đùng, ta chạy tới tìm Ngọc Hoàng và nhận được sự thật mà mình mong đợi: Hóa ra đến cả Ngọc Hoàng và Phật Tổ cũng chẳng thể bói được kẻ giấu mặt đứng sau toàn bộ sự việc. Rốt cuộc đó là ai?

Qua đầm sen trong cung, ta nhìn thấy bảy lần chuyển kiếp bi thảm của Cốc Liên mà hồi hận đến tứa máu trong lòng. Nếu lúc đó ta không bẻ quan, nếu lúc đó ta không chạy trốn lòng mình... biết đâu đã xoay chuyển được mọi việc? Rồi vào kiếp thứ tám, Cốc Liên đã tìm cách lừa gạt, không uống bát canh Mạnh Bà và bắt đầu điên cuồng trả thù. Cô ấy dẫn dắt được Liên hoa yêu cốt đời thứ sáu, lấy thân phận người phạm hấp thu hết một nửa nộ khí, đồng thời hãm hại chuyển thế của Mai Hoa tiên nữ, cuối cùng khiến Hàn gia suy tàn.

Tuy nhiên, bản thân cô ấy vì hao tổn quá nhiều pháp lực nên thân thể suy kiệt, không thể khống chế với nộ khí trên người. Kết quả là nộ khí của ba vạn đóa sen phun trào ra ngoài, cả một thành phố bị mây đen bao phủ đầy đến mấp mé bờ vực diệt vong.

Ta không ngờ sự thể lại đến nông nổi này. Nếu biết trước, lúc đầu khi giúp cô ấy tiêu diệt Dụ Dâm, ta đã truyền cho cô ấy một chút tiên khí. Đó chính là sơ suất của ta.

Cuối cùng khi cô ấy nhập ma, ta không thể ngồi yên được nữa, đâm bỏ đến Nam Thiên môn, nhưng bị Nhị Lang Thần Dương Tiễn chặn ở đó.

“Ngọc Hoàng có lệnh, Hạo Đan cung chủ không được giáng trần!”, Nhị Lang nói.

“Hàn Cốc Liên là người của Dao Hoa cung ta, ta có quyền trừng trị! Mau tránh ra!”, ta trợn trừng đôi mắt đỏ ngầu điên dại.

“Chặn lại!” Một hiệu lệnh phát ra, cả nghìn thiên binh bổ nhào vào ta...

Bọn họ đâu phải là đối thủ của ta. Chưa đến nửa tuần hương đã bị ta dẹp gọn, cả đến Dương Tiễn cũng thúc thủ chịu trời. Tưởng như đã có thể qua cửa rồi, bỗng từ phía sau một cơn gió vút đến tấn công ta một cách bất ngờ. Đáng chết! Ta sơ ý quá! Cổ ta đau nhói, cả thân thể đổ ập về phía trước, ngã vào lòng Dương Tiễn. Trước khi rơi vào hôn mê, ta nhìn thấy một bóng hình màu đỏ kèm theo tiếng thở dài rất khẽ. Vì sao? Ta không hiểu, Na Tra, vì sao người lại đánh lén ta? Chúng ta chẳng phải là bạn bè thân thiết nhất sao? Ta mang câu hỏi đó chìm vào cõi tối tăm.

Trong màn đêm mịt mù bất tận, dường như ý thức của ta chẳng còn nằm ở thân thể mà đã phiêu diêu đến nơi thể xác không thể đến. Ta nhìn thấy linh thú Đế Thích đưa tay tát thẳng vào mặt Cốc Liên.

“Không!” Ta hét lên, nhưng thân thể lại không sao cử động, chỉ biết trơ mắt nhìn Cốc Liên dần dần đi vào cõi chết. Một giọt nước mắt màu xanh lam từ khóe mắt cô ấy rơi xuống, ta thậm chí có thể cảm nhận được nỗi bi thương và tuyệt vọng cuối cùng của cô ấy...

Không biết bao lâu sau, tỉnh dậy khỏi cơn mê, điều đầu tiên ta thấy là đôi mắt đỏ hoe của Nhiễm Nhiễm. Aizzz... đàn bà, rõ phiền phức! Làm thì không làm chỉ biết khóc, có mấy ai được kiên cường như Hàn Cốc Liên?

“Cung chủ, ngài tỉnh rồi!” Nhãm Nhiễm lau nước mắt, vội vã đỡ ta ngồi dậy.

“Cốc Liên sao rồi?”, ta khẩn thiết hỏi, hồi tưởng lại giấc mộng chẳng lành khi nãy.

“Lam Liên tiên nữ đã...” Nhâm Nhiễm chưa nói hết câu, ta cũng hiểu: Kiếp thứ tám của Cốc Liên đã kết thúc.

Khép hờ đôi mắt, ta lão đảo đứng lên, quỳ trước điện cầu xin Ngọc Hoàng cho phép mình giáng trần. Ngọc Hoàng không đồng ý, nên ta cứ quỳ mãi, ròng rã suốt một trăm ngày. Trong thời gian đó, rất nhiều tiên gia cầu xin giúp ta, đến Vương Mẫu cũng nói hộ vài lời. Cuối cùng Ngọc Hoàng cũng mềm lòng, đồng ý lời thỉnh cầu của ta...

Trước lúc xuống trần, ta có tới Phật giới gặp Phật Tổ. Trò chuyện cùng Như Lai, ta được biết năm đó những mảnh vỡ từ chiếc bình thuần ngọc pháp khí của Quan Âm sau khi hút nộ khí trên người Cốc Liên đã biến thành những mảnh sứ đen oán hận, mà chúng lại biến mất một cách bí ẩn. Nhất định do kẻ giấu mặt đứng sau đã đạo diễn toàn bộ, nên Phật Tổ thỉnh cầu ta phải tìm cho ra những mảnh vỡ đó. Ta vui vẻ nhận lời...

Từ từ hạ phàm, nhìn thấy cô bé bên trong kết giới, ta cảm thấy lòng cảm khái vô hạn. Lần này ta quyết không để cô ấy phải chịu bất kỳ thương tổn nào nữa đâu...

2. Hồi hương

Long Sơn là ngôi làng nhỏ được bao quanh bởi những dãy núi trùng điệp, nằm sát cạnh ngọn Long Hồ vùng Giang Tây. Do bị nhiều dãy núi vây bọc, làng chỉ có một con đường độc đạo ngoằn ngoèo nối với thế giới bên ngoài nên giao thông cực kỳ bất tiện. Người dân nơi đây mỗi ngày chỉ biết dựa vào chiếc xe kéo duy nhất trong thôn mà sang thị trấn phụ cận mua bán đồ dùng thiết yếu sống qua ngày. Dường như, mười mấy hộ dân trong thôn đều mưu sinh bằng nghề đốn củi. Mấy người đàn ông thi thoảng trong tay có chút tiền dư liền tụ tập nhau uống rượu đánh bài giết thời gian.

Thế nhưng hôm nay, ngôi làng vốn bình lặng bỗng trở nên náo nhiệt khác thường. Nghe nói em gái trưởng thôn Sơn Giang là Tuệ Tâm mới từ bên ngoài về thăm nhà. Nhắc đến người em gái này của Sơn Giang, bà quả là nhân vật truyền kỳ trong thôn Long Sơn. Người ta nói năm mười tám tuổi, Tuệ Tâm được gả cho một người đàn ông trên tỉnh, sau lễ cưới hai vợ chồng sang Hồng Kông làm thuê, từ đó đến nay đã chẵn tròn ba mươi năm. Trong thời gian ấy, có tin đồn chồng bà mắc bệnh lao ở Hồng Kông rồi qua đời, khiến Sơn Giang lo lắng quá chừng. Đến tận mấy năm sau, em gái mới nhờ người mang về một lá thư, nói bà ở Hồng Kông sống rất tốt, gia đình bà làm thuê đối xử với bà hết sức tử tế. Từ đó, Sơn Giang mới cảm thấy nhẹ nhõm được phần nào.

Vào lúc này, khoảng sân lớn nhà Sơn Giang đầy chật những người. Người vùng quê vốn thích tụ tập hiếu kỳ, lại nghe hôm nay cùng về với bà còn có cô cháu gái của gia đình bà làm thuê và thầy giáo cô bé. Cho nên, những người nông dân trước giờ chẳng mấy khi có dịp tiếp xúc với người ngoài đều nắm ngay cơ hội hóng hớt ngó nghiêng. Tất cả đổ xô đến nhà trưởng thôn với mục đích xem mặt mũi “người Hồng Kông” rốt cuộc trông như thế nào.

Giữa sân bày cái bàn bát tiên với bốn chiếc ghế xung quanh. Ánh mắt mọi người lướt từ Sơn Giang đang ngồi trên ghế, ân cần rót trà cho Tuệ Tâm ở bên, rồi lại quay sang ngắm nghía cô bé chừng ba, bốn tuổi xinh như búp bê ngoan ngoãn ngồi cạnh, mở tròn đôi mắt sáng long lanh hiếu kỳ nhìn đám người trước mặt. Cuối cùng, khi tia nhìn của họ rơi xuống gương mặt của người đàn ông ngồi cùng thì trong sân nhất thời vang lên một loạt những tiếng hít hà. Các cô gái chưa chồng bất giác đều đỏ mặt cúi đầu. Chẳng trách họ được, một dung mạo tuấn tú nhường ấy thật chẳng phải người mà là thần tiên mới đúng. Đến đàn ông nhìn thấy, tim cũng phải rộn ràng thêm mấy nhịp.

“Liên Liên, mệt không?” Cô Tuệ ôm lấy Cổ Liên đang ngáp dài trên ghế: “Cô Tuệ đưa cháu đi ngủ nhé!”.

“Cô Tuệ, để cháu!” Hạo Đan ngồi một bên nhanh chóng đứng dậy đỡ lấy Cổ Liên: “Hai anh em lâu lắm mới gặp lại, cô cứ ở đây chuyện trò cho thoải mái”.

“Vậy phiền thầy Bạch rồi.” Cô Tuệ cười ái ngại.

“Không sao.” Hạo Đan quay người bế Cổ Liên vào phòng.

“Chàng trai mới tốt làm sao chứ!” Sơn Giang nhìn theo dáng Hạo Đan khen ngợi: “Mặt mũi khôi ngô, lại văn hay chữ tốt, nói chuyện lịch sự dễ nghe. Giá mà cậu ấy nhắm một cô trong thôn chúng ta rồi ở lại đây thì tốt biết mấy!”.

“Anh lại nói luyên thuyên rồi”. Cô Tuệ cả cười: “Thầy Bạch còn sang cả Tây rồi, nhìn thấy bao nhiêu nơi, làm sao mà mê mấy con bé trong cái thôn miền núi nghèo rớt mùng tơi này được!”.

“Aizzz... Có trách thì trách thôn chúng ta quá nghèo, lũ con gái chả có tiền mà trang điểm làm đẹp.” Sơn Giang tặc lưỡi tiếc rẻ: “Nhưng mà nếu Nhị Nha ở đây, có khi còn cơ hội đấy”.

“Anh trai, rốt cuộc Nhị Nha đi đâu?” Cô Tuệ nhíu mày hỏi: “Thế nào mà lại viết trong thư là mất tích chứ?”.

“Haizzz...” Sơn Giang thở dài, sau đó nhìn qua đám người bu kín bên ngoài: “Thôi mọi người về đi! Cũng không còn sớm nữa, có chuyện gì mai nói, giải tán hết, về hết đi!”.

“Trưởng thôn! Cô Tuệ Tâm ở bên ngoài được ngắm thế giới rộng lớn, bảo cô ấy kể cho chúng tôi nghe đi!”, mấy gã trai trong thôn lớn tiếng chế nhạo.

“Ngày mai rồi nói, ngày mai rồi nói.” Sơn Giang đuổi đám người: “Người ta vừa mới về, không cho nghỉ lấy một hôm đã à?”.

“Trưởng thôn đã nói thì phải rồi. Tôi thấy thôi thì chúng ta cứ về trước, ngày mai lại đến!”, một thanh niên cao lớn trong đám người cất tiếng.

“Đại Kiêu nói đúng đấy! Về đi đã!”, Sơn Giang vừa hùa theo vừa không ngừng xua đám người trong sân.

Tiền chân người hàng xóm cuối cùng về xong, Sơn Giang khóa chặt cánh cổng từ bên trong, rồi quay người vào sân, ngồi xuống bên cạnh em gái, sắc mặt trở nên u ám.

“Anh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”, Cô Tuệ lo lắng nhìn anh trai.

“Haizzz... Nghiệp chướng!” Sơn Giang vỗ mạnh vào đùi: “Thằng Kim Trụ khốn nạn đã... đã làm hại em gái nó. Đáng thương cho Nhị Nha vẫn

còn là một hoàng hoa khuê nữ^[1], vậy mà... mà...”.

[1] Hoàng hoa khuê nữ: Một cách gọi các thiếu nữ vẫn còn trinh trắng.

“Mà sao?” Cô Tuệ hỏi về bất an.

“Nhị Nha bị... bị chúng nó hãm hiếp!” Bao thuốc trong tay Sơn Giang bất chợt rơi đánh “bụp” một cái xuống đất.

“Cái gì?” Cô Tuệ kinh hãi thốt lên, ngay lập tức lại bịt chặt miệng: “Rất cuộc chuyện xảy ra thế nào?”.

“Đêm hôm đó, Kim Trụ bảo đưa Nhị Nha ra tỉnh chơi. Tôi cứ nghĩ có thằng anh bên cạnh chắc không xảy ra chuyện gì, liền đồng ý. Ai... ai ngờ, đến khuya vẫn chẳng thấy chúng nó về. Tôi đang định đi tìm chúng thì thấy Nhị Nha một mình chạy về, vừa chạy vừa khóc.” Sơn Giang cúi người nhặt bao thuốc lên, chầm chậm lau bụi đất bám trên đó: “Tôi gắng hỏi mãi con bé mới chịu kể trên đường về nó bị một đám người đàn ông kéo vào rừng... hãm hại”.

“Thế... thế Kim Trụ đâu? Không phải nó đi cùng Nhị Nha sao?”, cô Tuệ vội vã hỏi.

“Thằng cầm thú!” Sơn Giang cay đắng chửi: “Vì nó nên Nhị Nha mới... mới...”.

“Sao?” Cô Tuệ tỏ vẻ không hiểu.

“Thằng cầm thú đó đánh bạc thua hết tiền, liền đem em gái ra đặt cược!” Sơn Giang nhìn cô Tuệ, mắt đỏ hoe: “Tuệ Tâm, cô bảo kiếp trước tôi đã tạo nghiệt gì mà kiếp này có thằng con khôn nạn đến thế!”.

“Anh, sao anh biết Kim Trụ đã hại Nhị Nha?” Cô Tuệ nghi hoặc nhìn Sơn Giang.

“Nhị Nha nói với tôi. Nó bảo lúc bị đám người kia hãm hiếp, thằng khốn Kim Trụ cũng ở ngay đấy, còn nói gì đó về việc ‘nợ đã trả xong’!”.

“Đúng là thằng khốn, không bằng loài cầm thú! Nhị Nha là em gái ruột mà nó nỡ làm chuyện xấu xa thế!”, cô Tuệ mắng lớn: “Thế anh đã tố cáo chưa?”.

“Báo cái gì! Nhị Nha không hề biết mấy gã đó là ai!” Sơn Giang buồn bã, siết chặt bao thuốc.

“Thế còn Kim Trụ? Gọi nó về! Em sẽ đưa nó đến đồn cảnh sát!” Cô Tuệ đứng phắt dậy.

“Em gái, ngồi xuống! Thằng khốn làm chuyện trời đánh thánh vật, đời nào còn có gan quay về!” Sơn Giang kéo cô Tuệ ngồi lại ghế.

“Sao? Kim Trụ không về nữa?”, cô Tuệ ngạc nhiên.

“Đúng vậy, suốt từ đêm đó đến tận hôm nay, thằng khốn nạn không hề quay về. Dù sao nó có về hay không tôi cũng chẳng quan tâm, coi như tôi chưa từng có đứa con trai nào!” Sơn Giang hừ mạnh một tiếng, “Nhưng tôi chỉ không yên tâm về Nhị Nha!”.

“Nhị Nha làm sao?”, cô Tuệ hỏi.

“Từ sau đêm ấy, con bé giam mình trong phòng, không ăn không uống. Tôi sợ nó nghĩ quẩn nên hằng ngày đều đứng ngoài cửa khuyên giải. Ban đầu nó còn đáp lại một hai tiếng, về sau tuyệt nhiên không thấy động tĩnh gì. Tôi sợ quá liền phá cửa xông vào, ai... ai ngờ trong phòng trống rỗng.

Suốt mấy ngày tôi tìm kiếm khắp nơi bên ngoài, lùng sục cả trên núi, nhưng sổng chẳng thấy người mà chết cũng không thấy xác!” Sơn Giang dùng lời, gạt nước mắt đấng cay nhìn cô Tuệ: “Em gái, cô bên ngoài đã lâu, tôi thật sự hết cách mới viết thư cho cô, cô xem giúp tôi với!”.

“Anh trai, việc này vẫn phải báo cảnh sát để họ tìm người giúp. Ngày mai em đi với anh ra tỉnh một chuyến, chúng ta sẽ báo cáo vụ việc!” Cô Tuệ nhẹ nhàng vỗ lưng Sơn Giang.

“Được rồi! Tôi nghe cô, cô đi nhiều hiểu rộng, tôi tin cô!” Sơn Giang cuối cùng cũng phần nào nhẹ lòng, bèn đưa tay vỗ mạnh đầu, “Cô xem tôi lú lẫn quá, cô vừa về vẫn còn chưa ăn uống gì, để tôi đi nấu cơm!”.

“Đề em giúp anh!” Cô Tuệ đứng dậy cùng vào nhà bếp...

...

Thời gian đó, bên khung cửa sổ trong phòng, Cổ Liên nở nụ cười kỳ dị, quay người nhìn về phía Bạch Hạo Đan đang ngồi cạnh bàn.

“Ha ha... thầy Bạch, xem ra chúng ta thật sự không phí công đến đây rồi!” Cổ Liên đưa tay cầm chai nước khoáng Hạo Đan vừa đưa, nhấp một ngụm.

“Đúng vậy! Nói xem nào, rốt cuộc Liên Liên nhìn thấy gì?” Hạo Đan mỉm cười nhìn Cổ Liên.

“Đầu tiên, khi chúng ta vào làng, Liên Liên thấy một lớp sương mỏng màu đỏ bao phủ cả ngôi làng. Sau đó lúc tiến đến sân, con phát hiện sau lưng chú Sơn Giang có một người đàn ông trẻ tuổi, nhưng cô Tuệ hiển nhiên không nhìn thấy. Con đoán rằng đó là một bóng ma.” Cổ Liên ngoắc tay mình vào cánh tay Hạo Đan: “Tổng hợp lại hai điểm ấy, Liên Liên có

thể kết luận việc này nhất định liên quan đến một thứ gì đó, giống như vụ cây đàn hương tím và bộ xương quý vậy. Thầy thấy con nói có phải không?”.

“Ha ha, khá lắm!” Hạo Đan vỗ tay: “Xem ra kể cả không có ký ức kiếp trước, năng lực quan sát và xét đoán của Lam Liên tiên nữ cũng vẫn không đổi”.

“Vậy thầy cho Liên Liên biết, thầy làm thế nào để thuyết phục bà nội?” Bàn tay nhỏ bé của Cổ Liên kéo nhẹ vạt áo Hạo Đan, vẻ mặt khẩn nài.

“Ha ha... Bí mật!” Hạo Đan bật cười véo chiếc mũi nhỏ đáng yêu của cô bé.

“Hứ! Thầy Bạch xấu lắm!” Cổ Liên giận dỗi quay đi.

“Được rồi, thầy Bạch sẽ nói, thầy dùng phép thôi miên.” Hạo Đan cười nhẹ.

“Ồ, con biết rồi. Pháp thuật của thầy Bạch cao thật!” Cổ Liên phấn khích chòang cánh tay ôm lấy cổ Hạo Đan: “Lần sau thầy Bạch biểu diễn cho Liên Liên xem nhé!”.

“Được rồi!” Hạo Đan bế Cổ Liên về giường ngủ: “Liên Liên ngủ một chút đi, lát nữa mới ăn cơm cơ”.

“Thầy Bạch, thật ra Liên Liên còn...” Vừa lúc đó, cô Tuệ bước vào làm gián đoạn lời Cổ Liên.

Nhìn Cô Tuệ và Hạo Đan nói chuyện, Cổ Liên dần quên khuấy những lời mình định nói: Thật ra Liên Liên còn nhìn thấy cả cô bé được gọi là Lam Úy nữa...

3. Sự tái hiện của Lam Úy và hiện thân của Hồ ly chín đuôi

Đôi khi, một vài việc thường vượt quá dự liệu của con người, như thể ở nơi xa xôi nào đó tồn tại một bàn tay vô hình đang điều khiển toàn bộ những xoay vần số phận.

Vào cái đêm anh em Tuệ Tâm bàn bạc chuyện đi báo cảnh sát, trời bỗng đổ trận mưa lớn. Vốn biết trên núi lượng nước mưa nhiều, mùa hè liên tục đổ mưa cũng chẳng có gì lạ, nhưng cơn mưa này quả thực vô cùng bất thường. Rõ ràng mưa trút xối xả song khi chạm đất lại không hề phát ra một âm thanh tí tách nào, hoàn toàn im lìm như thể sợ làm kinh động đến những người nông dân đang say giấc mộng...

Trong phòng, Cổ Liên khép mắt, đang lơ mơ sắp chìm vào giấc ngủ, bỗng một tiếng “bụp” nhỏ vang lên. Âm thanh ấy loáng thoáng nghe tưởng chừng như chỉ là tiếng mưa rơi bên cửa sổ, nhưng nó cũng đủ đánh thức được ý thức đang mơ hồ của Cổ Liên. Chậm chậm ngồi dậy, cô bé đưa mắt nhìn xung quanh. Vào khoảnh khắc ánh mắt dừng lại phía cửa, Cổ Liên giật mình nhìn thấy hàng loạt những đốm lửa màu xanh lam lập lòe từ bên cửa trôi tới.

“Cô Tuệ! Thầy Bạch!” Thấy những đốm lửa ngày càng tới gần, Cổ Liên sợ hãi thét lên.

“Tỷ, mọii đợi tỷ lâu quá rồi!” Giọng nói bất chợt cất lên, rất đổi xa lạ mà cũng thật quen thuộc, khiến Cổ Liên ngừng la hét. Đôi mắt đong đầy nghi hoặc, Cổ Liên nhìn cô bé với mái tóc dài màu xanh lam vừa xuất hiện giữa không trung.

“Tôi không quen bạn, nhưng tôi biết tên bạn là Lam Úy. Bạn có thể nói cho tôi vì sao không?” Cô Liên nhìn cô bé.

“Tỷ, có vẻ tỷ đã không còn những ký ức của kiếp trước rồi, có điều sao tỷ vẫn nhớ muội?” Đôi mắt cô bé tóc xanh chan chứa bi thương: “Tỷ, một trăm năm rồi! Muội đợi tỷ suốt một trăm năm, tỷ biết muội nhớ tỷ đến mức nào không? Năm đó tỷ dẫn dắt muội thành Liên hoa yêu cốt, cho muội vòng tay ấm áp nhất, nhưng rồi lại nhẫn tâm vứt bỏ muội mà đi, một mình chịu sự trừng phạt của Phật giới”. Từng giọt lệ theo khóe mắt của cô bé tóc xanh lăn xuống, thấm vào tận đáy lòng Cô Liên. Cảm giác chua xót bất chợt ủa tới, ngập tràn trái tim cô bé.

“Úy Úy...” Cô Liên khẽ gọi rồi bước tới ôm chặt cô bé tóc xanh đang khóc thương tâm vào vòng tay của mình.

“Tỷ...” Khoảnh khắc đó, dường như những tủi thân chất chứa bao năm trong người được dịp giải tỏa, Lam Úy òa lên khóc ngất trong vòng tay Cô Liên...

Cơn mưa bên ngoài vẫn âm thầm lặng lẽ rơi, như thể bầu trời vừa vô tình hờ ra một lỗ lớn và cứ thế trút nước xuống nhân gian. Những giọt mưa to như hạt đậu va đập vào phiến đá trên núi, thấm trong bùn đất rồi lập tức hóa thành các con lạch nhỏ. Hàng trăm con lạch như thế lại quyện lẫn với nhau gây nên một trận lở đất khủng khiếp kèm theo vô số sỏi đá, điên cuồng đổ rầm rập xuống chân núi, bịt kín hoàn toàn con đường duy nhất nối thôn làng với thế giới bên ngoài. Trong khi ấy, dường như bị ảnh hưởng bởi sức mạnh nào đó, những người nông dân cứ chìm đắm trong giấc mộng, hoàn toàn chẳng hề nhận thức điều khác lạ đang diễn ra.

Giữa không trung, Hạo Đan đưa đôi mắt lạnh lùng quét khắp màn sương đỏ bao phủ ngôi làng đang chậm chậm đặc dần, một mùi hương quyên rũ mê hoặc bay tới.

Hạo Đan cười nhạt. Một chớp trắng nhoáng lên, anh trở về trang phục cõi tiên. Bàn tay nhanh chóng niệm chú, tức khắc xuất hiện luồng sáng chiếu thẳng tới nơi phát ra mùi hương.

“Oa...” Tiếng khóc trẻ con đột nhiên vang lên, mùi hương lan tỏa khắp không gian lập tức biến mất.

“Hồ ly chín đuôi, ta cảnh cáo ngươi, cứ việc giết người người nên giết, nhưng nếu làm tổn thương những người vô tội, đừng trách ta không khách khí!” Ông tay áo Hạo Đan khẽ phất, màn sương mù đặc quánh trở về màu đỏ nhàn nhạt như trước.

“Oa... oa...” Đôi mắt màu xanh lục nhấp nháy trong bụi cây chột tắt rồi biến mất...

“Ha ha... Cung chủ vẫn thật thiện lương!” Tiếng cười thanh thoát bất chợt vang lên, Hạo Đan kinh ngạc quay đầu, vừa kịp nhìn thấy cô bé trước mặt đang cúi mình thi lễ: “Hàn Cốc Liên bái kiến Cung chủ!”.

“Cổ Liên...” Không dám tin vào mắt mình, Hạo Đan nhìn chằm chằm Cổ Liên trước mặt: “Cô đã khôi phục ký ức kiếp trước rồi sao? Không thể thế được! Rõ ràng Địa Tạng Vương đã xóa hết toàn bộ ký ức của cô rồi mà!”.

“Đúng vậy, Địa Tạng Vương đã làm thế. Nhưng Cốc Liên cũng đâu có ngốc. Tiểu tiên đã nói nhất định phải truy cho ra chân tướng sự việc, sao có thể không lo sẵn nước đi dự phòng chứ.” Tay Hàn Cốc Liên giơ cao, bất chợt một trận chớp xanh nháng lên, rọi sáng Lam Úy đứng phía sau: “Cung chủ, trong kiếp này Cốc Liên chưa dùng qua Mê hoặc nhãn, lẽ nào ngài không thấy lạ?”.

“Ta đã cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng cứ ngỡ đó là vì những ký ức kiếp trước của cô đã bị xóa sạch hoàn toàn.” Hạo Đan nhìn Cổ Liên hết sức chăm chú.

“Ha ha... Cung chủ có biết trong kiếp trước, năm đó lúc tiểu tiên chết, sao Lam Úy cũng biến mất luôn không?” Thấy Hạo Đan lắc đầu, nụ cười Cổ Liên càng rạng rỡ: “Bởi năm ấy, sau khi giết Quan Âm, Cốc Liên biết Thiên giới và Phật giới nhất định sẽ không để tiểu tiên mang ký ức các kiếp trước nữa, cho nên tiểu tiên đặt bản sao bộ nhớ của mình vào Mê hoặc nhãn, giao tất cả cho Lam Úy. Sau đó, Cốc Liên dùng nộ khí chôn chặt Văn Thù và Phổ Hiền, khiến các người chú ý mà bỏ qua cô bé, tạo điều kiện cho cô bé đem ký ức kia trốn thật xa”.

“Ồ... thủ đoạn này thật hay! Quả nhiên cao minh, không hổ là tiên tử đã ở Thiên giới suốt năm vạn năm có lẽ!” Hạo Đan vỗ tay, song ánh mắt lại hết sức lạnh lùng: “Không biết Lam Liên tiên tử định làm gì tiếp theo?”.

“Ha ha ha ha...” Cổ Liên cười lớn: “Cung chủ không cần lo lắng! Kiếp này Cốc Liên chỉ muốn biết sự thật, chứ chẳng muốn báo thù bất cứ ai, cho nên sẽ không để xảy ra sự việc như trong quá khứ đâu. Sự sống chết của nhân loại chẳng liên quan gì tới tiểu tiên, vì vậy bất kể gặp tình huống nào, Cốc Liên và Lam Úy đều sẽ khoanh tay đứng nhìn. Tuy nhiên, đối với con Hồ ly chín đuôi này, Cốc Liên muốn khuyên Cung chủ, đừng nhẹ tay thương xót nó thì hơn”.

“Ta sẽ làm thế.” Hạo Đan cười rồi biến mất.

“Tỷ, Hạo Đan cung chủ sẽ không báo chuyện này lên Thiên đình chứ?” Lam Úy lo lắng nhìn Cổ Liên.

“Nói thì nói vậy, nhưng ta vẫn phải thừa nhận, việc này Như Lai nhất định sẽ biết”. Cổ Liên bay xuống giữa sân: “Lý do vì sao Phật Tổ im lặng, cứ để mặc Địa Tạng Vương trả pháp lực lại cho ta, nhất định có vấn đề rất

lớn. Có thể vì Phật Tổ yên tâm rằng hiện tại trên thân ta đã không còn nộ khí, hoặc chỉ đơn giản là muốn lợi dụng ta để biết chân tướng sự việc năm đó. Song như vậy cũng tốt, dù sao kẻ đứng đằng sau mọi việc đến Phật Tổ và Ngọc Hoàng đều không thể bói ra thì nhất định hẳn phải thực sự có bản lĩnh. Ta chỉ muốn biết sự thật thôi, nên dù Thiên giới có kế hoạch gì ta cũng không muốn để ý và chẳng dây dưa”. Cổ Liên bước vào phòng ngủ nằm lên giường: “Lại còn Hạo Đan, trái tim Cung chủ quá tốt, e rằng trong vụ việc Hồ ly chín đuôi này sẽ chịu thiệt thòi lớn. Nhưng dù thế nào, vị trí của chúng ta cũng chỉ là đứng bên quan sát thôi. Chúc ngủ ngon, Úy Úy!”...

4. Do dự

Người đầu tiên phát hiện ra việc khác thường là Trương Phúc Lai - một kẻ vô lại khét tiếng trong thôn. Sở dĩ Phúc Lai bị mang tiếng như vậy bởi hắn là dạng vô công rồi nghề, chuyên sống bằng nghề trộm gà câu chó. Hôm nay tất nhiên cũng chẳng ngoại lệ, hắn dự định nhân lúc còn sớm rảo qua chợ các tỉnh kiếm chác chút đỉnh. Từ lâu, hắn đã nhắm được một bà góa phụ bán trứng vịt trên đó. Hai người chàng chàng thiếp thiếp, đầu mày cuối mắt qua lại đã hơn nửa năm trời. Cuối cùng hôm nay hắn cũng không thể nhịn nổi nữa, quyết tâm phải đến giải bày đầu đuôi với người đàn bà đó, nhân tiện hưởng chút hương dụ dàng trong truyền thuyết.

Cầm cúi đi, trong lòng Phúc Lai không ngừng mừng tượng đến cảnh ngọt ngào, nhờ thế bước chân vô thức bước ngày càng nhanh. Bất chợt “bụp” một tiếng, không biết hắn vấp phải thứ gì, ngã lộn nhào xuống đất.

“Ngã đau chết được!” Vừa xoa cái đầu choáng váng, Trương Phúc Lai vừa tức giận chửi bới: “Mẹ kiếp! Thằng nào không có mắt...”. Tiếng nói vừa tắt nơi đầu lưỡi, hắn giật mình kinh ngạc nhìn con đường huyết mạch của thôn vốn thông suốt, giờ đã bị cả một ngọn núi đổ xuống lấp kín hoàn toàn.

“Chú Sơn Giang!” Tiếng kêu thất thanh thô lỗ vang lên đánh thức cả dân làng khỏi giấc ngủ ngon. Mọi người hiếu kỳ mở toang cửa thò đầu ra. Họ lập tức nhìn thấy “thằng vô lại” Trương Phúc Lai đang chạy như ma đuổi về phía nhà trưởng thôn.

“Chú Sơn Giang! Chú Sơn Giang! Mở cửa!” Trương Phúc Lai điên cuồng đập vào cánh cổng lớn nhà trưởng thôn: “Không hay rồi! Núi lấp kín đường rồi! Làm thế nào đây!”.

“Ai đấy? Mới sáng sớm đã la hét như cháy chợ, có để ai ngủ không?”, Sơn Giang miệng không ngừng càu nhàu lừ đừ đi ra cổng.

“Chú Sơn Giang! Đường núi bị bít rồi! Mau đến mà xem...” Trương Phúc Lai vội vàng túm lấy trưởng thôn vừa mở cửa, chẳng nhiều lời lời tuốt ra ngoài.

“Cái thằng vô lại chết giẫm này, mau bỏ ra! Khớp xương già này sắp bị kéo đứt tới nơi rồi!” Sơn Giang cố sổng cố chết giãy ra khỏi tay Trương Phúc Lai.

“Chú Sơn Giang, chú mau đi với cháu!” Trương Phúc Lai cuống quýt đến phát khóc: “Núi bít mất đường rồi, chúng ta không thể ra ngoài nữa, làm thế nào đây?”.

“Anh có chuyện gì vậy?” Vừa lúc đó, cô Tuệ bước ra ngoài: “Thế này là sao?”.

“Cô Tuệ Tâm! Mau đi với cháu!” Như sắp chết đuối vớ được cọc, Trương Phúc Lai vội vã túm lấy cô Tuệ, sổng chết kéo về phía cổng làng.

“Cái thằng ôn dịch này! Buông cô Tuệ Tâm ra. Cô ấy lớn tuổi rồi sao mà chạy nổi, cậu đi chậm một chút!” Thấy em gái bị người ta kéo xềnh xệch mệt đến thở chẳng ra hơi, Sơn Giang đau lòng vừa đuổi theo phía sau vừa la mắng, thu hút sự chú ý của không ít người làng quanh đó. Người nông thôn vốn rất hiếu kỳ. Thấy vậy họ lũ lượt kéo cả hang dài theo phía sau, muốn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cứ như thế cả quăng đường đuổi cả quăng đường mắng, cuối cùng mọi người cũng tới cổng làng. Khi “thằng vô lại” Trương Phúc Lai chỉ tay vào con đường bị núi vùi lấp hoàn toàn, tất cả dân làng ở đó đều trợn mắt sững sờ. Trước mắt họ, sừng sững hiện lên vài trăm hòn đá cao quá đầu người

hòa lẫn với đất bùn bít kín toàn bộ con đường giữa hai ngọn núi, đến một lỗ nhỏ cũng không thể tìm ra.

“Trời ơi, đây là điềm diệt vong cho thôn Long Sơn rồi!” Đám người đứng đó, không biết ai mào đầu mà mười mấy người nông dân cùng ngồi thụp xuống đất gào khóc tuyệt vọng.

“Khóc cái gì! Khóc cái gì!” Sơn Giang phẫn nộ hét lớn: “Bọn họ đàn bà khóc lóc còn có thể cho qua, các ông toàn lão làng lớn đầu khóc cái nỗi gì! Nhu nhược! Đứng hết cả lên cho tôi!”.

“Thưa bà con, mọi người đừng khóc!” Lúc này cô Tuệ đứng dậy: “Mọi người nghe tôi nói! Vừa rồi tôi có xem qua và thấy nguồn cơn chuyện này là do trời mưa, gây nên lở đất, khiến những đọt đất bùn liên tiếp sụt xuống bít kín đường. Giải quyết vấn đề cũng không khó. Mọi người cùng chung tay góp sức dọn quang đất đá là được!”.

“Đúng đấy!” Mắt Sơn Giang vụt sáng: “Cô Tuệ Tâm của các người nói phải đấy! Mọi người cùng chung tay góp sức, người nhiều thì lực mạnh, có khi chỉ hai ba ngày là dọn sạch được không chừng!”.

Đám người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, nhất thời chưa biết quyết định ra sao. Vào lúc mọi người còn đang do dự, phía xa chầm chậm tiến đến một bóng người màu trắng, ung dung đứng ở phía sau họ.

“A! Chẳng phải thầy giáo Bạch sao?” Sơn Giang tinh mắt lập tức nhận ra Bạch Hạo Đan đang đứng đằng sau đám người: “Thầy Bạch, nghe Tuệ Tâm nói cậu từng đi du học nước ngoài, biết nhiều hiểu rộng. Cậu có thể góp ý giúp chúng tôi không?”.

“Trường thôn quá lời rồi.” Hạo Đan tách đám người bước đến trước mặt Sơn Giang: “Tôi quả có học qua ngành Khảo sát địa lý. Như tôi thấy thì

ngọn núi này không thể nào đi được!”.

“Vì sao?”, Sơn Giang tỏ vẻ không hiểu, cô Tuệ bên cạnh cũng nhíu mày.

“Nếu giờ tiến hành đào núi, chắc chắn đất sẽ sạt lở nhiều hơn, mọi người xem”, Hạo Đan chỉ một vết nứt trên vách đá, nói: “Ngọn núi này vốn đã có một vết nứt khổng lồ, hiện tại có những hòn đá này gánh đỡ nên tạm thời sẽ không sụp xuống. Nhưng nếu ở giữa mà xuất hiện khoảng trống thì chắc chắn sẽ dẫn đến sụt lở đất nặng. Đến lúc đó đừng nói đường mà toàn bộ ngôi làng cũng sẽ chìm trong đất đá”.

“Vậy phải làm thế nào?” Tia hy vọng vừa nhen nhóm đã nhanh chóng bị dập tắt chỉ trong thoáng chốc, những người nông dân mệt mỏi ngồi thụp xuống, đến cả khóc cũng chẳng còn sức nữa.

“Thầy Bạch, cậu nhất định phải cứu lấy chúng tôi!” Sơn Giang lo lắng lắc lắc cánh tay Hạo Đan, giọng nói bắt đầu rung rung ý khóc.

“Trong thôn có điện thoại không anh? Ta có thể báo cảnh sát!” Cô Tuệ bước tới: “Như thế có lẽ vẫn còn hy vọng”.

“Haizzz... em gái, cô xem chỗ chúng ta bốn bề toàn núi thế này. Hai năm trước bên Cục Điện tín người ta cũng đến, nhưng họ nói rằng đường điện thoại không kéo tới được và cũng không sao lắp đặt được!” Sơn Giang buồn bã nhìn em gái.

“Tôi có điện thoại di động, để tôi thử xem.” Hạo Đan lấy từ túi áo ra chiếc điện thoại di động, nhanh nhẹn bấm số.

“Thế nào?” Sơn Giang nhìn Hạo Đan đầy hy vọng.

“Không có tín hiệu!” Hạo Đan lắc đầu.

Biết rằng mọi hy vọng đều tiêu tan, mặt Sơn Giang bỗng chốc trở nên khó coi. Ông quay đi ngằm lấy lại tinh thần rồi bình tĩnh nhìn khắp về suy sụp đang hằn rõ trên khuôn mặt của những người trong thôn.

“Tôi và thầy Bạch sẽ nghĩ cách giải quyết. Bây giờ mọi người tạm thời đừng tụ tập ở đây nữa, về nhà đi đã!” Nói rồi ông buồn bã lê gót quay về...

...

Thời khắc ấy, trên một cái cây cách đó không xa, Hàn Cổ Liên thích thú ngồi xem trò vui trước mắt. Vừa nhìn thấy đám người mệt mỏi đau khổ tứ tán rời đi, cô bé liền cười khúc khích.

“Tỷ, có gì đáng cười vậy?” Lam Úy ngạc nhiên nhìn Cổ Liên: “Vì sao Bạch Hạo Đan cung chủ lại muốn giúp con hồ ly đó chứ?”

“Giờ ta mới biết, hóa ra ngài ấy cũng có lúc bất lực!” Cổ Liên cười nhẹ, ánh mắt dán theo bóng lưng Bạch Hạo Đan: “Đối với Hồ ly chín đuôi, ngay cả Ngọc Hoàng cũng chịu, huống hồ là Cung chủ”.

“Tỷ, mọi người không hiểu rốt cuộc Hồ ly chín đuôi có khả năng gì mà khiến người Thiên giới cũng phải bó tay như vậy?” Lam Úy cau mày, nhẹ nhàng bay xuống bên Cổ Liên.

“Thật ra Hồ ly chín đuôi là loài linh thú huyền thoại. Nó chiếm vị trí ngang bằng với kỳ lân, phượng hoàng. Nhưng sở dĩ loài người nghìn vạn năm nay không hề biết đến sự tồn tại của nó chủ yếu vì Thiên giới ra chủ trương khống chế số lượng của loài này, đồng thời nhốt chúng vào những đám mây mơ hồ hư không của dãy Côn Lôn.” Tay Cổ Liên khẽ phất, cảnh vật xung quanh lập tức biến đổi, trong chớp mắt họ đã trở về căn phòng nhỏ nhà Sơn Giang.

“Sao phải nhốt chúng vào trong đó?” Lam Úy không hiểu.

“Vì bọn chúng ăn thịt người.”

“Cái gì?” Lam Úy thất kinh: “Chúng... chúng ăn thịt người?”.

“Đúng vậy.” Cổ Liên gật đầu: “Đó là tập tính của chúng. Chúng thường xuất hiện ở nơi có linh hồn chết oan vất vưởng, rồi kết giao với những oan hồn đó. Một khi hai bên đạt được giao kèo, Hồ ly chín đuôi sẽ ám vào thân xác người kia lúc còn sống, sau đó giúp họ báo thù. Những kẻ chịu báo ứng tự nhiên sẽ trở thành mồi ngon cho bọn chúng, bị chúng ăn sạch, đến xương cốt cũng chẳng còn”.

“Trời ơi!” Lam Úy gạt mồ hôi lạnh: “Thật là đáng thương!”.

“Nhưng con hồ ly này có gì đó rất lạ.” Cổ Liên nghiêng đầu nghĩ ngợi.

“Tỷ, tỷ thấy chỗ nào không đúng?” Lam Úy rót một cốc nước đưa cho Cổ Liên.

“Hiện tại ta chưa nói được, chỉ là cảm thấy có gì đó không đúng mà thôi.” Cổ Liên nhận lấy cốc nước, nhấp một ngụm nhỏ: “Nhưng mà, Úy Úy, ta có chút tò mò, sao tự nhiên muội lại đến đây vậy?”.

“Thực ra năm đó kết giới sương mù đưa muội đến núi Long Hồ. Lúc ấy, ngọn núi vẫn còn là rừng cây nguyên thủy dày đặc. Nhớ lời tỷ, muội liền trốn tận vào thâm sơn cùng cốc, chỉ tập trung tu luyện trong kết giới. Cho đến tận mười mấy năm trước, khi núi Long Hồ bắt đầu triển khai các dự án du lịch, từng vùng rừng nguyên sinh lớn bị khai phá. Không thể ở được nữa, muội bèn rời khỏi núi Long Hồ. Ai ngờ đang lang thang quanh đây, muội

bỗng nhiên cảm nhận được mùi của tỳ, thật tình cờ!” Đôi mắt Lam Úy lấp lánh ánh vui kéo tay Cổ Liên.

“Ha ha, đúng là tình cờ!” Cổ Liên cười, ánh mắt lóe lên tia lấp lánh.

“Tỳ, con hồ ly đó nhốt chúng ta ở đây nhằm mục đích gì?”

“Hừ! Chắc đêm nay báo ứng sẽ bắt đầu đây. Ha ha... Thật là bõ công!” Trong thoáng chốc, mắt Cổ Liên mang ý cười tàn nhẫn...

5. Xác chết quyền rũ

Lúc chạng vạng của một ngày mệt mỏi, ông khò các gia đình thôn Long Sơn đua nhau tỏa lan làn khói trắng mờ ảo. Tuy đường đã bít kín, nhưng cơm vẫn cần ăn, người vẫn phải sống qua ngày. Nhắc đến qua ngày, không thể không kể tới những thứ củi, gạo, dầu, muối, nước mắm, giấm và trà. Trong đó giữ vị trí quan trọng nhất có lẽ là củi: Không có củi sẽ chẳng nổi lửa được, không có lửa thì lấy gì nấu nướng? Vậy mà vào giờ phút này, trong nhà Triệu Thiết Tượng ở phía Tây thôn lại thiếu mất thứ củi chính yếu ấy. Bà vợ không ngừng trách hờn chồng rằng chẳng biết xoay xở, đến củi dùng cũng không chịu đi đốn. Đàn bà trong làng vốn đã thích cần nhằn, lại thêm việc đường bị bít hôm nay, khiến lòng bòn chòn sợ hãi, thành ra ngữ khí càng nặng nề khó chịu.

“Tôi đi! Trời tối mịt rồi, nếu tôi có đi mà không có về thì đám đàn bà các người tự mà xoay xở!” Người đàn ông họ Triệu bị cần nhằn đến ruột gan rồi bời, đành buông lời cay nghiệt rồi hăm hăm đá cửa rời đi.

“Đúng là đồ quý đáng chết! Bao nhiêu năm nay tôi nai lưng hầu hạ bố con nhà ông, giờ còn lên giọng. Ông đi mau, đi rồi khỏi phải về nữa!” Bà vợ đứng giữa sân nhìn theo bóng chồng khuất xa dần, vừa khóc vừa mắng.

“Hừ! Không về thì không về, suốt ngày phải ở cạnh cọp cái, tôi cũng chán lắm rồi!” Thiết Tượng vừa đi vừa càu nhàu, bất giác đã leo lên dãy núi phía Tây: “Mẹ kiếp, lấy phải bà, coi như vận xui đến cửa!”

“Oa... oa...” Bất chợt, trong khu rừng tối tăm bỗng vọng đến tiếng trẻ con khóc.

“Ồ?” Thiết Thượng nhìn về phía mảng rừng tối: “Kỳ lạ thật! Con cái nhà ai mà lại khóc ở đây vậy nhỉ?”. Hết sức tò mò, anh ta bước thấp bước cao tiến về phía phát ra tiếng khóc.

Lúc này, những tia nắng cuối cùng còn sót lại cũng đã tắt hẳn, khu rừng tối đen như mực. Trong không gian như vậy, Thiết Tượng bất giác cảm thấy phần nào bất an, muốn quay đầu trở về. Nhưng, âm thanh dường như mỗi lúc một gần, như thể ở ngay trước mắt nên cuối cùng lòng hiếu kỳ đã thắng tất cả, anh ta nghiêng răng tiếp tục bước về phía trước.

Bỗng một cơn gió thổi tới, tiếng khóc đột nhiên im bặt. Cùng lúc đó, chân Thiết Tượng không biết bị thứ gì gạt mạnh, ngã lăn ra.

“Ui da, cái quái gì vậy...” Thiết Tượng quay đầu nhìn xem thứ gì vừa gạt chân mình. Vừa trông rõ, miệng anh ta liền thét lên thất thanh: “Cứu tôi với... Ma, có ma...”.

Chỉ thấy trong bụi cây ken dày thò ra một cánh tay phụ nữ. Nhìn từ xa trông nó tựa như một cành sen trắng muốt đẹp đến mê người. Thiết Tượng nằm xoài trên đất, nhìn chằm chằm cánh tay ấy. Chằm chằm, một mùi hương thanh tao quyến rũ nhẹ nhàng luồn qua mũi, khiến toàn thân anh ta từ từ nóng lên.

Lấy tinh thần bò về phía trước mấy bước, Thiết Tượng nhẹ nhàng tách đám cỏ trước mặt. Trong khoảnh khắc, anh ta chết lặng. Nằm trên đám cỏ tối đen là một thi thể phụ nữ tuyệt đẹp, chỉ phủ lớp vải voan trắng mỏng manh như ẩn như hiện. Đôi gò bồng đảo trắng nuột nà lộ ra phân nửa, vẻ kiều diễm khơi lên ham muốn tình dục ở bất kỳ người đàn ông nào.

Sở dĩ Thiết Tượng biết đây là một thi thể chứ không phải người sống ngay từ cái nhìn đầu tiên là bởi làn da trắng nhợt chết chóc và sự vắng bóng

hơi thở nơi người phụ nữ ấy. Khi ánh nhìn của anh ta rớt xuống khuôn mặt thi thể, Thiết Tượng tái mét chỉ trong khoảnh khắc, đôi môi run lẩy bẩy.

“Nhị... Nhị Nha, xin tha mạng! Tôi biết chúng tôi đã làm hại cô, cô rộng lòng đại lượng bỏ qua cho tôi.” Thiết Tượng bò lồm cồm trên đất, dập đầu bồm bộp.

Xung quanh yên tĩnh như tờ, mùi hương từ thi thể người con gái lan tỏa, từng chút một xâm nhập vào lỗ chân lông trên da người đàn ông đang quỳ trên đất. Anh ta dần dần cảm thấy một ngọn lửa đục tình thiêu đốt đến không chịu nổi.

“Nhị Nha, em thật đẹp!” Thiết Tượng nuốt nước miếng ừng ực, nhìn quanh bốn phía: “Nhị Nha, thôi thì em đã chết rồi, chỉ còn lại da thịt này, em cho anh nốt lần cuối rồi anh mai tang tử tế cho em”.

Thiết Tượng dần lộ chân tướng xấu xa. Anh ta nhìn quanh bốn phía một lần nữa. Sau khi chắc chắn không có ai, anh ta liền vội vã lột bỏ quần áo, điên cuồng đè thi thể người con gái xuống mà ngấu nghiến. Làn da trắng bợt nhưng cảm giác thật mềm mại, anh ta phút chốc đã đánh mất hoàn toàn lý trí. Thiết Tượng không hề hay biết đôi bàn tay lạnh lẽo sau lưng đang từ từ nhấc cao. Mười ngón tay giương lên, bất chợt nơi đầu ngón tay nhanh chóng mọc ra những móng vuốt dài nhọn, thỉnh linh cắm phập một nhát, xuyên thẳng vào tim anh ta từ sau lưng.

“Á...” Rú lên một tiếng thảm thiết, Thiết Tượng kinh hoàng nhìn thi thể vốn chẳng chút sinh khí giờ đang chậm chậm mở trừng đôi mắt màu xanh ngọc bích. Làn môi vốn nhợt nhạt bất chợt hé ra, nhanh như cắt ngoạm vào cổ anh ta trước khi anh ta có bất kỳ phản ứng nào. Bị hàm răng dài sắc nhọn cắn mạnh đứt ngay khí quản, Thiết Tượng ngã nhào xuống không kịp kêu một tiếng. Hình ảnh cuối cùng in trong đầu anh ta là cảnh thi thể người con gái xinh đẹp đắc ý cười như điên như dại...

...

Con Hồ ly chín đuôi ám trên thân thể Nhị Nha kia đang rất đổi vui mừng. Nhìn gã đàn ông chết trên mặt đất, nó từ từ quỳ xuống, áp đôi tay trắng bệch lên ngực gã. Cảm thấy quả tim bên trong vẫn hơi co giật, nó cười lạnh lẽo rồi dứt khoát thọc thẳng những ngón tay vào, lôi thật mạnh. Trái tim màu đỏ tươi vẫn còn đang run rẩy nhanh chóng bị kéo ra ngoài, nó từ từ đưa lên miệng, liếm nhẹ một cái, hài lòng gật đầu rồi tống cả quả vào miệng, sung sướng nhai rau rầu. Quả nhiên ngon ngọt tuyệt vời, ngon hơn nhiều tim của những xác chết khác. Trong màn đêm tĩnh lặng, Hồ ly chín đuôi tha hồ thưởng thức miếng mồi ngon hiếm có. Nó xé toạc từng miếng thịt trên thi thể người vừa mới chết, đặt lên đầu lưỡi từ từ nhấm nháp. Cứ như thế, chẳng bao lâu, một con người vốn sống khỏe mạnh đã bị nó ăn sạch, chỉ còn trơ lại một đồng xương thê thảm.

Cuối cùng, nó chậm chậm đứng dậy quệt máu dính trên mép, rồi chôn bộ xương xuống đất, cố gắng để lại càng ít dấu vết càng tốt. Xong việc, nó bắt đầu lang thang vu vơ xuống núi, ánh mắt vô thức nhìn xuống ngôi làng nơi chân núi, lòng bỗng nhói lên cảm giác bi thương. Nó biết đó là do chủ nhân chính thức của thân thể này đang khóc.

“Nhớ nhà à?” Nó xoa nhẹ ngực mình: “Yên tâm, ta sẽ báo thù cho cô. Ta sẽ ăn sạch đám người trong thôn làng đó, cô thấy có được không?”. Trong ngực lại dấy lên cơn đau nhẹ nhẹ, tựa như sự phản kháng của Nhị Nha vậy. Bật ra nụ cười tàn nhẫn, Hồ ly chín đuôi vỗ ngực: “Giờ cô chẳng còn tư cách để nói nữa rồi. Ta khuyên cô nên ngoan ngoãn đi, nếu không ta sẽ cho cô tan thành tro bụi đấy!”. Cảm giác đau kia dần nhạt, cuối cùng mất hẳn: “Cô ngoan ngoãn mà nhìn cái thôn này từ từ bị hủy diệt nhé!”.

Hồ ly chín đuôi cười khúc khích, cặp mắt màu xanh ngọc quét qua từng góc ngách trong ngôi làng, tìm kiếm mục tiêu tiếp theo. Bỗng nhiên nụ cười trên môi nó đông cứng, chàng trai áo trắng với gương mặt anh tuấn

chợt chắn ngang tầm nhìn. Nó cau mày, không thể nghĩ nổi vì sao lại xuất hiện thần tiên ở cái nơi khỉ ho cò gáy này? Nhưng bất kỳ ai cản trở công việc của nó, nó sẽ tuyệt đối không buông tha.

Kể cả thần tiên...

6. Góc rẽ tội ác

Triệu Thiết Tượng mất tích!

Vừa sáng sớm, vợ Thiết Tượng đã đứng ngoài sân khóc gào thảm thiết, thu hút sự chú ý của mọi người trong thôn. Máy người nhiều chuyện tiến đến hỏi han mới biết, hóa ra đêm qua hai vợ chồng Thiết Tượng cãi nhau, ông chồng tức giận bỏ vào núi cả đêm không về. Bà vợ ở nhà đợi mãi đến khi trời sáng vẫn chẳng thấy bóng chồng đâu mới cuống quýt lên. Bà lo chồng gặp chuyện gì, nên không nhin nổi khóc lóc âm ỉ.

“Trưởng thôn đến! Mọi người mau tránh ra!” Giọng hét lớn vang lên, đám người nhanh chóng tách sang hai bên nhường đường cho Trưởng thôn Sơn Giang. Bạch Hạo Đan cùng Tuệ Tâm bế Cổ Liên bước theo sau. Cô bé ngoan ngoãn ngồi trong lòng và ôm lấy cổ cô Tuệ.

“Sao thế, sao thế?” Sơn Giang nhìn người phụ nữ ngồi thụp trên nền đất: “Mẹ Nhị Ngu, cô đang làm cái gì vậy? Đứng dậy đi đã! Đừng để thầy Bạch thấy lại cười thôn ta!”.

“Trưởng thôn à... Bác lớn tuổi khôn ngoan, bác xem thế nào giúp em với!” Vợ Thiết Tượng ử dột đứng dậy đưa đoàn người vào nhà: “Cô Tuệ Tâm, cô xem cái số tôi rõ thật hằm hiu!”.

“Vậy rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”, cô Tuệ hỏi, hai tay không ngừng vỗ về Cổ Liên trong lòng.

“Lại còn thế nào nữa. Tôi qua tôi chỉ cần nhìn cái đồ chết giẫm đó mấy câu, vậy mà lão ta... lão ta...” Vợ Thiết Tượng bắt đầu òa lên khóc hu hu.

“Khóc cái gì... Đám đàn bà các cô rõ rắc rối!” Sơn Giang mắng mỏ về hết kiên nhẫn, quay người nhìn Bạch Hạo Đan ngại ngùng: “Thầy Bạch, để cậu chê cười rồi, đàn bà trong thôn chúng tôi quê mùa, xin cậu đừng để ý...”.

“Không sao ạ”. Hạo Đan cười với vẻ chẳng quan tâm.

“Thầy Bạch, chúng ta ra ngoài chơi được không?” Cổ Liên trong lòng cô Tuệ bỗng đưa bàn tay nhỏ tới nắm lấy tay áo Hạo Đan.

“Được chứ.” Hạo Đan đỡ lấy Cổ Liên từ tay cô Tuệ, ôm vào lòng. Trong khoảnh khắc thấy thân thể Cổ Liên bất giác cứng lại, Hạo Đan không thể không buồn cười. Chào mọi người xong, Hạo Đan ôm Cổ Liên cố gắng tránh xa đám đông, tiến về phía hẻm lách của khu rừng.

“Cung chủ, ở đây không có ai, đặt Cốc Liên xuống đi!” Cổ Liên nhìn Hạo Đan với ánh mắt lạnh băng.

“Ha ha... Cốc Liên à, hiện tại cô là một đứa trẻ thì phải ra dáng của một đứa trẻ, nếu không sẽ gây chú ý không cần thiết đó.” Hạo Đan cười nhẹ đặt Cổ Liên xuống.

“Thật phiền phức!” Cổ Liên nhú mày quay mặt: “Làm trẻ con thật phiền phức!”.

“Nếu cô không có ký ức kiếp trước thì đã chẳng thấy phiền phức rồi.” Hạo Đan thở dài: “Tính cách cô thật cố chấp quá”.

“Cung chủ, ngài không cần phí lời nữa! Chưa bao giờ tiểu tiên bỏ qua mọi chuyện đâu.” Cổ Liên dựa vào thân cây xoắn xoắn lộn tóc của mình: “Nhưng nói nghiêm túc, Cung chủ có thấy lạ không?”.

“Ý cô nói...” Hạo Đan nheo mắt.

“Lẽ nào Cung chủ không nhận thấy phía sau đám người lúc nãy có một đôi mắt màu xanh lá cây sao?” Miệng Cổ Liên cong lên thành nụ cười lạnh lùng: “Xem ra nó đến xem kịch vui đây.”

“Thật sao?” Ý cười trên môi Cổ Liên càng lộ rõ: “Thế tiểu tiên phải thỉnh giáo Cung chủ rồi. Ngài đã bao giờ nghe nói Hồ ly? “Ha ha... Nó đứng trong góc, nơi không ai để ý tới!” Hạo Đan khoanh tay nhìn Cổ Liên đầy thú vị: “Cô cũng biết tập quán thông thường của chúng là không giết người vô tội, phải vậy không?”.

chín đuôi mang nộ khí trên mình hay chưa?”.

“Cái gì?” Nụ cười của Hạo Đan chợt tắt: “Nộ khí? Sao ta không cảm thấy?”.

“Ha ha, Cung chủ cũng biết vì sao Cốc Liên phải dẫn dắt Liên hoa yêu cốt chứ?”

“Ta nhớ cô từng nói: “Một lượng nhỏ nộ khí hoa sen khi qua thân thể sẽ bị hấp thu vào, lẽ nào...” Hạo Đan kinh ngạc như thể đột nhiên vỡ ra.

“Không tệ, vậy là Cung chủ cũng hiểu ra rồi?” Cổ Liên hài lòng nhìn vẻ ngạc nhiên trên mặt Hạo Đan: “Bây giờ Cung chủ nên biết lý do vì sao ngài không cảm thấy được nộ khí đó. Thứ nhất vì tiền thân của Cung chủ là hoa mẫu đơn, không hiểu rõ về nộ khí của hoa sen. Thứ hai, lượng nộ khí kia thực ra rất nhỏ, lại ở trong thân thể người, nên đến Cốc Liên cũng vừa mới phát hiện được thôi. Đó là lý do vì sao lần đầu nhìn thấy con hồ ly này, tiểu tiên liền cảm giác có chỗ không bình thường”.

“Sao có thể thế được? Lẽ nào lại là mảnh sứ phần nộ?” Đôi mày ngài của Hạo Đan cau lại căng thẳng: “Nếu thế thật thì hồ ly có thể sẽ làm trái với thói quen của nó.”

“Cho nên nếu muốn ngăn chặn nó, cần phải biết oan hồn nào đã lập giao kèo với nó, và rút cuộc oan hồn đó có bao nhiêu kẻ thù.” Gương mặt Cổ Liên lộ ra tia ác cảm: “Thật phiền phức! Nếu không vì Ủy Ủy, Cốc Liên đã cho nó đi đời từ lâu rồi”.

“Cô muốn cho Lam Ủy viên ngọc cánh trà?” Hạo Đan khó hiểu: “Viên ngọc màu cánh trà ấy chính là mắt của Hồ ly chín đuôi hóa thành. Tương truyền người nuốt vào sẽ được may mắn như ý, nhưng nếu thần tiên nuốt phải thì chẳng có tác dụng gì”.

“Ngài nhầm rồi Cung chủ. Đối với thần tiên, nó không có tác dụng, nhưng Lam Ủy là bán thần tiên. Nếu nuốt nó, muội ấy sẽ tăng thọ mệnh. Ngài cũng biết tuổi thọ của Liên hoa yêu cốt chỉ khoảng trên một nghìn năm. Nếu Ủy Ủy nuốt viên ngọc đó, thọ mệnh sẽ tăng lên thành một vạn năm. Vì vậy tiểu tiên nhất định phải chiếm được viên ngọc kia!” Cổ Liên kiên quyết siết chặt tay.

“Tỷ tỷ!” Tiếng gọi vang lên cùng ánh chớp màu xanh lam, Lam Ủy xuất hiện giữa không trung: “ Muội phát hiện một bộ xương ở phía Tây ngọn núi, hình như vừa mới được chôn cất!”.

“Ừ, tốt lắm! Có lẽ con hồ ly đã bắt đầu hành động rồi. Trước tiên đừng quan tâm đến nó vội. Ta bảo muội tìm người, đã thấy chưa?”

“Thấy rồi, nhưng hấn không phải người, mà là một hồn ma.” Lam Ủy đưa tay ra, một chiếc hộp xuất hiện nơi lòng bàn tay: “Hấn ở trong này. Lúc muội tìm đến, hấn đang bảo vệ bộ xương của mình”.

“Vậy à? Người này cũng bị Hồ ly chín đuôi ăn thịt sao?” Cổ Liên quay sang vẫy Bạch Hạo Đan: “Cung chủ, chúng ta nghe chân tướng sự việc nào”.

“Ý cô nói đến vụ con gái trưởng thôn Nhị Nha?” Hạo Đan cất bước, cùng Cổ Liên nhắc mình bay lên không trung rồi hạ xuống một cảnh thông.

“Đúng vậy.” Cổ Liên mỉm cười, ra hiệu cho Lam Úy mở hộp.

Lam Úy bật nắp đánh “tách” một tiếng, hất thứ bên trong vào giữa khoảng không. “Vù!” Bóng người trắng toát lập tức trượt ra, khuôn mặt xanh xao tràn ngập do dự và bất an.

“Người là Kim Lý Trụ?” Cổ Liên lạnh lùng nhìn hồn ma: “Người đã chết thế nào?”.

“Các người là ai?” Bóng trắng run rẩy lùi về phía sau. “Tôi biết các người. Cháu...cháu là cô bé Tô Tuệ dắt theo, còn anh nữa.” Hồn ma Lý Kim Trụ chỉ vào Hạo Đan: “Anh là thầy giáo của cô bé này!”.

“Đừng nói những lời thừa thãi, ta hỏi và người trả lời, thế thôi!” Mắt Cổ Liên càng thêm sắc lẹm: “Người mà gian dối dù chỉ một câu, ta sẽ khiến người biến mất mãi mãi!”.

“Tôi nói, tôi nói!” Lý Kim Trụ bị ánh mắt Cổ Liên dọa cho run rẩy: “Tôi bị con quái vật ám trên thân thể em gái Nhị Nha giết chết. Tôi biết mình đã không phải với Nhị Nha, nhưng cũng là bất đắc dĩ! Bọn Đại Kiều ép tôi trả tiền, nếu không sẽ mách cha tôi, tôi bị ép buộc”.

“Bị ép buộc?” Mắt Lam Úy long lên sắc lạnh: “Bị ép buộc nên người đem em gái mình cho bọn chúng hãm hiếp! Người quả là đồ cầm thú!”.

“Các người cứ mắng chửi đi, mắng nữa vào, như vậy tôi mới có thể nhẹ lòng hơn đôi chút.” Lý Kim Trụ co rúm người lại, nước mắt tuôn rơi như suối: “Thật ra tôi đã luôn hối hận kể từ ngày Nhị Nha bị bọn Đại Kiêu kéo vào rừng. Tên súc sinh Đại Kiêu đó, mẹ kiếp, đúng không phải là người. Hắn đã khiến Nhị Nha toàn thân đẫm máu mà vẫn không chịu thôi, nhất định cứ làm mãi đến tận khi nó ngất đi mới chịu dừng...”

“Được, bây giờ mới biết hối hận, trước đó thì sao?” Cổ Liên cười lạnh. Tất cả mọi người trên thế giới đều vậy cả, làm xong mới biết ăn năn hối lỗi, mà chẳng chịu hiểu trên đời này căn bản không hề bán thứ thuốc nào tên gọi ăn năn cả, “Nói xem, hôm đó rốt cuộc có mấy người?”

“Lúc ấy tính cả Cầu Tử là tổng cộng năm người. Cầu Tử chỉ đứng ngoài, vì hắn có bệnh tim nên bọn Đại Kiêu không cho vào. Bốn người còn lại là Đại Kiêu, Nhị béo, Thiết Tượng và Đại Lực...”

“Rất tốt! Ủy Ủy, đưa hắn về châu Diêm Vương được rồi.” Cổ Liên ác cảm phẩy tay.

“Xin các người hãy cứu lấy Nhị Nha!” Kim Trụ quỳ xuống dập đầu: “Nó bị con quái vật ám đã giết chết tôi, Cầu Tử và cả Thiết Tượng... ba người rồi! Tôi biết đó không phải là ý định của nó. Nó rất lương thiện, gà còn chẳng dám giết chứ đừng nói đến người! Xin các người cứu lấy nó!”

“Em gái ngươi đã chết lâu rồi. Hồ ly chín đuôi chỉ ám vào thi thể của người chết thôi.” Bạch Hạo Đan nói với vẻ vô cảm, bàn tay khẽ thoát một cái, linh hồn Kim Trụ lập tức bị đẩy tuột xuống địa phủ.

“Ồ, đã ba người rồi, như vậy vẫn còn ba. Xem ra chúng ta phải chú ý kỹ hơn, đúng không Cung chủ?” Cổ Liên lướt nhanh xuống đất, ngẩng đầu trầm tư nhìn Hạo Đan: “Rốt cuộc mục tiêu tiếp theo của nó là ai? Chúng ta đành chờ xem!”...

7. Trò chơi báo thù của Hồ ly chín đuôi

Không khí rừng chiều vô cùng dễ chịu, gió lồng lộng mát rượi thổi từng cơn. Thế nhưng trong khung cảnh mê hoặc này, bốn người đàn ông lại đang rảo bước vội vã. Dẫn đầu là một người cao lớn vạm vỡ, tay cầm cây gậy dài mảnh không ngừng khua khoắng đám cỏ.

“Đại Kiền, anh bảo chuyện này có gở không.” Người đàn ông mập mạp tiến tới thì thầm bên tai gã cao lớn kia: “Từ sau khi chúng ta chơi con bé em thằng Kim Trụ thì tuyệt nhiên không còn gặp nó nữa. Đến thằng tiểu tử Kim Trụ cũng biến mất luôn. Càng lạ hơn là nhà lão Sơn Giang lại chẳng hề báo cảnh sát, anh có thấy kỳ không chứ?”

“Báo cái đầu cậu ấy! Cậu quên chúng ta đã bịt chặt mắt con bé lúc chơi nó à?” Đại Kiền tiếp tục khoắng cỏ: “Nhưng mà chuyện này quả có vẻ không hay lắm. Trước tiên là Cầu Tử mất tích, rồi Kim Trụ chẳng thấy đâu, bây giờ đến Thiết Trọng cũng cả đêm không về. Tôi nghĩ thời gian này chúng ta nên cẩn thận thì hơn. Bây giờ núi lở bít mất đường, nếu thật sự có bề gì thì ngay nơi trốn cũng chẳng có đâu. Đặc biệt là cậu đày Nhị béo, không có việc gì thì đừng lờn mãi ở nhà mụ góa Tôn, để đồn ra ngoài không hay đâu!”

“Anh Đại Kiền có vợ rồi, người no sao hiểu lòng kẻ đói. Em đã hơn ba chục tuổi mà vẫn chưa lấy được vợ.” Nhị béo vừa nói vừa khua chiếc gậy trong tay vào giữa đám cỏ: “Nhưng mà con bé Nhị Nha quả ngon lành thật, khiến em từ sau hôm đó hôm nào cũng mơ chuyện xuân tình...”

“Đừng nói nữa, có người đến kia!” Đại Kiền nhìn hai người từ xa đi đến, vội vã ngắt lời Nhị béo, “Lai Tử, Đại Lực, thế nào? Bên đó có không?”

“Mẹ kiếp, thằng vô lại Thiết Tượng chạy đâu không biết!” Gã thanh niên tên Lai Tử cắn nhần, ném chiếc gậy trong tay sang một bên: “Như em thấy, chúng ta cứ về đi đã, ăn cơm tối xong hãy quay lại”.

“Cũng được, hôm nay nóng bức quá, quay về đã!” Đại Kiêu nhú mày, quay đầu dẫn đầu đám người xuống núi.

Phía sau họ, đôi mắt màu ngọc bích lóe lên rồi biến mất trong đám cỏ xanh...

...

Trong sân nhà trường thôn Sơn Giang, Cổ Liên ngoan ngoãn ngồi trên chiếc ghế nhỏ thưởng thức những trái nho bày trước mặt. Song, đôi mắt cô bé lại nhìn chăm chăm về phía Bạch Hạo Đan đang bị vây bọc bởi các cô thôn nữ, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo.

“Thầy Bạch, nghe nói anh đã đến nước Mỹ, thế nước Mỹ như thế nào?” Cô gái với bím tóc hai bên nhìn Hạo Đan vẻ sùng bái.

“Tiểu Kiêu, cậu rõ vô duyên! Để thầy Bạch uống ngụm nước đã chứ.” Cô gái béo trắng để tóc ngắn bước tới, đổ mặt đưa chén trà trong tay cho Hạo Đan: “Thầy Bạch uống nước đi!”.

“Cảm ơn.” Bạch Hạo Đan mỉm cười nhận lấy chén trà, khuôn mặt thiếu nữ càng đỏ dừ lên.

Đưa chén trà lên miệng, ánh mắt Hạo Đan bỗng nhìn theo Cổ Liên vừa rồi còn ngồi ăn nho, giờ đã nhẹ nhàng đứng dậy bước ra cổng.

“Liên Liên muốn đi đâu đó?” Hạo Đan đặt chén trà xuống, vội vã đuổi theo Cổ Liên, rồi nhanh chóng nhắc bổng cô bé trên tay: “Liên Liên lại

không nghe lời rồi, có nhớ thầy Bạch bảo không được ra ngoài một mình không hả?”.

“Liên Liên muốn ra ngoài, thầy bỏ con xuống!” Cổ Liên giãy nảy trong tay Bạch Hạo Đan: “Bỏ con xuống!”.

“Không được!” Hạo Đan bế Cổ Liên vào nhà, bỏ mặc đám con gái ở bên ngoài.

“Cung chủ, sao ngài lại chọn cách chống lại Cốc Liên vào lúc này nhỉ!” Cổ Liên lạnh lùng nhìn Hạo Đan: “Bỏ tiểu tiên xuống!”.

“Không phải ta có ý ngăn chặn cô, chỉ là...” Hạo Đan nhẹ nhàng đặt Cổ Liên ngồi trên giường: “Cô cũng biết pháp lực của linh thú Hồ ly chín đuôi truyền thuyết kia rất mạnh. Hiện tại tuy cô đã phục hồi pháp lực, nhưng lại mang xác thịt người phạm, thêm nữa cơ thể này còn chưa trưởng thành, ta thật chẳng hy vọng phải nhìn thấy tình cảnh trong tiền kiếp của cô thêm lần nữa đâu!”.

“Nhưng đây là cơ hội cực kỳ hiếm có. Lúc sáng, ngài cũng nghe thấy rồi, trong số bốn người được giao đi tìm kẻ mất tích gồm cả ba thủ phạm cuối cùng. Hồ ly chín đuôi nhất định sẽ chẳng bỏ qua cơ hội vàng này đâu.” Ánh mắt Cổ Liên sáng rực: “Huống hồ họ đã đi cả buổi chiều, giờ vẫn chưa quay lại. Có thể con hồ ly kia động thủ lâu rồi, lúc này đến là họp nhất!”.

“Thôi được, nhưng không phải bây giờ. Sắp tới giờ cơm chiều rồi, để anh em cô Tuệ thấy điều bất thường sẽ không hay.” Hạo Đan đứng dậy bước ra ngoài cửa: “Tối nay ta sẽ đi với cô, giờ thì chuẩn bị ăn cơm”.

“Vâng, thưa Cung chủ.”

...

Đêm!

Ánh trăng nhợt nhạt phủ đầy con đường nhỏ gồ ghề bên sườn núi, rọi lên bốn người đang lo lắng sợ sệt. Người đàn ông dẫn đầu mò hôi đàm địa, nhưng vẫn cố gắng xác định phương hướng. Bỗng anh ta dừng phắt lại, ánh mắt kinh hoàng nhìn tấm vải trắng vắt vẻo trên một cành cây gần đó, đôi môi bắt đầu run rẩy.

“Sao vẫn là chỗ này! Đại Kiều, không phải chúng ta gặp ma đấy chứ.” Phía sau vọng tới giọng nói như sắp khóc của Nhị béo, Đại Kiều bỗng thấy lạnh sống lưng.

“Nói vớ vẩn, trên đời này làm gì có ma!” Đại Kiều cao giọng mắng Nhị béo, đồng thời lên dây cót tinh thần cho mình: “Đại Kiều này trời không sợ, đất không sợ, dù có ma quỷ thì chúng cũng chẳng dám dọa đến ta đâu!”.

“Đại Kiều, trước tiên đừng nói chuyện có hay không có ma quỷ”, Lúc này Lai Tử bước đến, mặt tái mét chỉ tấm vải trắng trên cành cây: “Anh nói không có ma, vậy cái kia phải lý giải làm sao? Từ chiều tới giờ chúng ta cứ lòng vòng mãi ở đây không ra được. Ngọn núi này chúng ta đã chơi đùa suốt từ nhỏ tới giờ, thuộc như lòng bàn tay, chưa bao giờ lạc đường, tự nhiên hôm nay lại chẳng tìm được lối ra, không phải ma đưa lối quỷ dẫn đường thì là gì?”

“Oa...oa...” Bất chợt, tiếng trẻ con khóc vẳng tới khiến cả đám giật mình.

“Đại... Đại Kiều”, Nhị béo run lẩy bẩy áp sát về phía trước: “Ở đây sao lại có trẻ con khóc?”.

“Đợi đã.” Đại Kiêu như thể sực nhớ ra chuyện gì, vồ vồ trán: “Còn nhớ lần chúng ta đi kiếm củi tháng trước không? Lúc đó cũng nghe thấy tiếng này, Cầu Tử một mình tới xem, rồi sau lần ấy biến mất tăm luôn”.

“Không phải có ma thật đấy chứ!” Lời nói của Đại Kiêu khiến ba người đàn ông còn lại bắt đầu sờn gai ốc.

“Oa... oa...” Tiếng khóc mỗi lúc một gần bọn họ.

“Chúng ta nắm tay nhau chạy, nhất định không được tách ra!” Đại Kiêu nắm lấy tay Nhị béo, Nhị béo lại nắm chặt tay Lai Tử. Lai Tử quờ tay định nắm tay Đại Lực, song bỗng nắm hụt vào khoảng không. Kinh hãi, Lai Tử quay đầu nhìn, phía sau không có lấy một bóng người, bóng dáng Đại Lực đã mất tăm tịt lúc nào.

“Đại... Đại Lực!” Lai Tử run rẩy gọi nhưng bốn phía vắng lặng như tờ, không một lời đáp.

“Đi mau, đừng đợi nữa!” Đại Kiêu bỗng hét lớn, kéo tay Nhị béo và Lai Tử chạy thục mạng về phía khoảng tối của khu rừng.

Khoảnh khắc bóng dáng họ biến mất, trong bụi cây rậm rạp bắt đầu vọng ra hàng loạt những tiếng thét rừng rợn thê lương...

8. Sức mạnh Mê hoặc nhân

Đêm đó thôn Long Sơn vô cùng bất an. Mọi ngôi nhà đều cửa đóng then cài cẩn thận. Đến chớ trong sân dường như cũng linh cảm được điều gì, bèn chui tọt vào ổ, sống chết không chịu ra. Nguyên nhân gây nên những hoảng sợ và bất an kia chính là: Bốn người nhận nhiệm vụ đi tìm Thiết Tượng đã nôi gót anh ta biến mất như thể đang trốn biệt khỏi nhân gian.

Lúc ấy, sân nhà Sơn Giang đầy chật những người. Thân nhân họ hàng của bốn người đàn ông mất tích cộng thêm vợ Thiết Tượng lũ lượt kéo tới nhà trưởng thôn đòi giải thích. Khoảng sân vốn rộng lớn là thế, nay bỗng trở nên chật ních. Sơn Giang chỉ còn biết ngồi trên bậc thềm cau có rít thuốc.

“Trưởng thôn, có phải chồng tôi chẳng về nữa không?” Vợ Thiết Tượng ngồi ở góc tường ủ dột lau nước mắt: “Sớm biết thế, tôi chẳng đời nào để ông ấy ra ngoài. Giờ còn lại chúng tôi mẹ góa con cô, sau này biết sống làm sao!”.

“Cũng do Thiết Tượng nhà cô nữa, làm chồng chúng tôi phải đi tìm, cô còn mặt mũi ngồi đấy khóc lóc à?” Một người đàn bà to béo da đen vụt đứng dậy, chỉ thẳng vào mặt vợ Thiết Tượng chửi mắng: “Cái đồ đáng muôn lần chết nhà cô, hại chồng mình chưa kể, còn lôi người nhà người ta có đi không có về, cái đồ xui xẻo đáng chết!”.

“Vợ Đại Kiều nói năng cho có đức một chút, đừng mở miệng là chết với chóc.” Sơn Giang đứng phắt dậy bước tới trước mặt mọi người, khẽ hắng giọng: “Chúng ta đừng vội nghĩ tới tình huống xấu nhất, có khi bọn Đại Kiều rơi vào bẫy thú cũng nên. Rồi tôi sẽ đích thân lên núi tìm kiếm, thế là

được chứ gì. Mọi người cứ về nhà đi, nửa đêm nửa hôm, các người không buồn ngủ thì lũ trẻ cũng phải ngủ chứ”.

“Được! Thôi thì có lời của trưởng thôn, chúng tôi tin ông một lần.” Vợ Đại Kiền kéo hai đứa trẻ đang buồn ngủ díp mắt bước thẳng ra phía cổng.

“Tôi không về, còn chưa gặp được con thì tôi chưa về!” Bà cụ tóc bạc phơ ngồi thụp trên nền đất cát tiếng, nói sao cũng chẳng chịu đứng lên.

“Mẹ Nhị béo, chị dâu của em, em xin chị, cứ về đi đã!” Sơn Giang không chút kiên nhẫn quỳ trên nền đất ra sức khuyên nhủ: “Em đảm bảo sẽ tìm thẳng Nhị béo về trả cho chị”.

“Chú à, không phải tôi muốn làm khó chú, chỉ là tôi có đúng duy nhất thằng Nhị béo, nó mà mệnh hệ gì thì tôi sống sao nổi...” Mẹ Nhị béo òa lên khóc nức nở.

“Chị dâu, chị yên tâm! Anh trai em nhất định sẽ tìm được Nhị béo về.” Cô Tuệ bước tới đỡ mẹ Nhị béo dậy: “Chị cứ về trước đi, lát nữa em và anh trai sẽ cùng lên núi tìm người, được không?”.

“Hả? Cô?” Mẹ Nhị béo trợn mắt nhìn cô Tuệ: “Cô ăn sung mặc sướng ở bên ngoài, hơn ba mươi năm chẳng về làng thăm anh lấy một lần, liệu còn nhớ ngọn núi làng ta đi đứng thế nào không? Rõ là lẩn thân! Cô ấy, thích chơi bời hưởng thụ ở đâu thì cứ việc về đó mà chơi đi!”.

“Chị...” Cô Tuệ tức giận đến cứng họng, ùng ùng bỏ vào nhà, ngồi phịch xuống giường gạt nước mắt.

“Hứ! Nếu chẳng gặp được con, tôi chết cũng không về!” Mẹ Nhị béo bướng bỉnh lại ngồi thụp xuống đất.

“Đúng! Bác Nhị nói phải! Chưa gặp được chồng tôi cũng không về!” Vợ Đại Kiều vốn đã ra đến cửa bỗng vòng lại.

“Vợ Đại Kiều, cô còn đổ thêm dầu vào lửa!” Sơn Giang thở dài, bất lực nhìn đám người vốn đã định rời đi giờ đều quay lại.

“Ha ha... Người nhà quê quả thật vô tri ngu muội!” Bất chợt, một giọng nói vang lên giữa không trung khiến mọi người giật mình ngẩng đầu nhìn.

Vừa ngược mắt lên họ đã thấy cô bé được Tuệ Tâm đưa về đang ngồi vắt vẻo trên mái hiên, đôi mắt u tối nhìn xuống đám đông. Ngay sau đó, đôi đồng tử lạnh lẽo kia bắt đầu nháng lên những tia xanh lam, trong khoảnh khắc thu hút toàn bộ sự chú ý của tất cả mọi người.

“Ta muốn các người nhớ kỹ: Bốn người chồng và con các người đã làm việc xấu trời không dung đất chẳng tha. Hiện tại bọn họ đang phải chịu báo ứng, ai cũng không giúp được, mà cũng không hề liên quan đến bất cứ người nào khác, đều do tự họ tìm đến mà thôi. Chỉ có các người biết chuyện nên phải giữ mồm giữ miệng, không được hé ra một tiếng. Đợi ngày mai tỉnh dậy, các người nên làm cái gì thì cứ làm cái đó. Được rồi, về nhà hết đi!” Cổ Liên khẽ giơ tay, cả đám người ngơ ngẩn như đang mộng du, từ từ rời khỏi sân nhà Sơn Giang. Sơn Giang lão đảo trở về phòng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

“Chính là Mê hoặc nhãn phải không? Quả nhiên danh bất hư truyền.” Cánh cửa bật mở, Bạch Hạo Đan bước ra, theo sau là Lam Úy.

“Cô Tuệ thế nào rồi?” Cổ Liên từ trên mái hiên nhẹ nhàng lướt xuống.

“Tỷ yên tâm, Hạo Đan cung chủ đã thôi miên khiến cô ấy ngủ say rồi.” Lam Úy mỉm cười với Cổ Liên.

Ừ, rất tốt!” Cổ Liên khẽ cười, sau đó quay người hai tay bắt chéo trước ngực, các ngón tay tạo hình Lan hoa chi^[1], miệng khẽ nhảm thần chú. Lập tức trên tay Cổ Liên từng luồng sáng xanh lam phát ra như pháo hoa bay thẳng lên trời, lấy nhà Sơn Giang làm trung tâm mà xòe nở khắp bốn phía, từ từ bao phủ cả ngôi làng.

[1] Cách tạo hình của bàn tay, ngón giữa áp sát vào ngón cái.

“Đây là gì vậy? Đẹp quá!” Lam Úy thích thú chạy vòng quanh sân, không ngừng giơ đôi tay nhỏ hứng những giọt sáng màu xanh lam đang rớt xuống như mưa.

“Đó là Con mưa mê hoặc tỏa ra từ mắt ta, cũng là một phần của Mê hoặc nhãn.” Cổ Liên từ từ bay lên trên ngôi làng, đôi môi xinh xắn khẽ niệm những câu chú mê hoặc gieo rắc khắp không gian: “Từ bây giờ, ta muốn các người xóa sạch mọi ký ức trong một tuần gần đây. Các người chỉ cần nhớ, một tuần trước bốn người Đại Kiều và Thiết Tượng cùng lên núi, từ đó không thấy quay về, mọi tìm kiếm đều không có kết quả, nên một tuần sau phải bỏ cuộc, hiện tại trong thôn đã không còn ai nhắc đến chuyện này nữa. Được rồi, tất cả mọi người, chúc ngủ ngon!”.

Chùm pháo hoa màu xanh lam từ từ biến mất. Ngôi làng lại trở về với vẻ yên tĩnh vốn có của nó. Hạo Đan và Lam Úy cùng nhún chân bay lên, theo sau Cổ Liên lướt về phía khu rừng rậm trên ngọn núi tối tăm.

9. Trò chơi kinh hoàng

Trong khu rừng tối om, Đại Kiền kéo tay Nhị béo và Lai Tử chạy trốn chết về phía trước. Họ khur khur nắm chặt tay nhau, chẳng dám rời ra đến một giây. Cảnh vật bốn phía cứ vùn vụt bị bỏ lại phía sau, khiến họ không kịp chú ý tới cặp mắt màu xanh ngọc bích vẫn liên tục dõi theo từ trong góc tối.

Bất chợt, “vèo” qua một tiếng, thứ gì đó từ trên cây phía trước không xa buông xuống, theo quán tính đập thẳng vào người Đại Kiền đang ra sức lao tới.

“Mau nằm xuống!” Mắt hoa lên, Đại Kiền cảm giác thấy có gì đánh mạnh vào mình, bèn vô thức hét lên sừng sốt rồi nằm rạp xuống.

“Úi da!” Tiếng kêu thảm thiết nữa vang lên, Nhị béo ở phía sau chưa kịp định thần đã bị kéo ngã ụp xuống đất, mồm miệng đầy bùn, Lai Tử thì lao đảo suýt ngã.

“Đại Kiền, anh nhìn đường kiêu gì vậy?” Nhị béo bị vấp đến mồm miệng đầy máu, hai tay vừa nắm cầm vừa bực bội nhìn người đi đầu.

“Im ngay! Vừa có thứ gì đó va vào, đương nhiên tôi phải tránh rồi!” Đại Kiền chậm chậm ngồi dậy, vổ hai chân vừa bị ngã đau.

“Rốt cuộc là cái gì...” Nhị béo ngẩng đầu nhìn lên cái thứ vừa lao vào họ, “Á...” Tiếng thét chói tai như heo bị chọc tiết, toàn thân Nhị béo bỗng run lẩy bẩy giật lùi về phía sau.

Trên cành cây trước mặt đang lủng lẳng thi thể chỉ còn một nửa, hết sức khủng khiếp. Sở dĩ phải dùng cụm từ “chỉ còn một nửa” bởi toàn bộ phần bên trái của thi thể đã hoàn toàn biến mất, nội tạng bên trong lòng thòng ra ngoài lác lư theo cái xác. Đáng lợm giọng hơn nữa là những đoạn xương gãy lỏm chỏm lòi cả ra, như thể bị ai đó nghiền vỡ, hàm răng khắp khênh rớt rụng. Và kinh hoàng nhất là nửa bên phải còn lại của thi thể trông y hệt như vừa bị con thú dữ cào cấu cắn xé, những miếng thịt da đỏ tươi lật ra từng mảng, muôn vàn giọt máu đậm đặc màu đen từ bên trong không ngừng tứa ra, chảy dọc theo các ngón chân gãy mà tí tách, tí tách rơi xuống đất.

“Đại... Đại Lực, là Đại Lực!” Nhị béo kinh hoàng thét lớn, đôi chân bủn rủn bò ngược về phía sau: “Có ma... Có ma!”

“Nhị béo! Bình tĩnh! Đừng tự dọa mình!” Đại Kiêu bỗng đứng phắt dậy tát thẳng vào mặt Nhị béo, “Kể cả thực sự có ma thì cũng là nó sợ chúng ta, chứ không phải chúng ta sợ nó. Cậu chưa nghe người già vẫn nói cái thứ đó sợ nhất những người đàn ông lực lưỡng à? Chúng ta ba người đàn ông mạnh mẽ thế này ở cạnh nhau mà chưa đủ khiến nó sợ chết khiếp hay sao, phải không Lai Tử?”. Đại Kiêu cố tự động viên mình, để tăng thêm sự tự tin, anh ta muốn thêm sự tán đồng từ phía Lai Tử.

Có điều đợi mãi hồi lâu chẳng thấy Lai Tử đáp lời. Đại Kiêu bỗng thót tim, hơi thở bắt đầu khó khăn. Sau lưng anh ta, trừ cái thi thể tan nát đang treo trên cây thì không còn bất cứ thứ gì...

“Á...” Nhị béo đã sợ đến phát điên, đột ngột bò dậy từ dưới đất cuống loạn la hét, chạy biến vào rừng.

“Nhị béo, mau quay lại! Đừng chạy đi một mình!” Đại Kiêu thét lên lo lắng, vội vã đuổi theo Nhị béo vào khoảng rừng rậm rạp.

Thật kì quái, hai người rõ ràng chỉ bước trước bước sau, vậy mà nháy mắt bóng dáng Nhị béo đã mất hút chẳng thấy tăm hơi.

“Nhị béo! Cậu ở đâu? Cậu ở đâu thế?” Đại Kiều cảnh giác lôi con dao găm vẫn giắt nơi bắp chân ra, nắm chắc trong tay.

“Oa... oa...” Tiếng trẻ con khóc vang lên rõ rệt hơn bao giờ hết, đánh bại hoàn toàn ý chí của Đại Kiều, anh ta co rúm người lại.

“Ra đây! Rốt cuộc mày là cái thứ gì? Mau ra đây!” Con dao trong tay Đại Kiều khua khoắng loạn xạ: “Tao không sợ đâu! Mày có gan thì ra đây!”

“Ha ha ha... Anh Đại Kiều...” Sau lưng Đại Kiều bất chợt vang lên giọng nói ngọt ngào, đồng thời vương vất mùi hương nồng đượm quyến rũ, trong phút chốc luồn sâu vào mũi anh ta.

“A!” Quay phắt người, con dao trong tay Đại Kiều vung mạnh về phía sau: “Chết này! Đồ yêu quái!”

“Ha ha... Là em đây mà, anh Đại Kiều.” Bóng người màu trắng nhanh chóng nhảy vọt về phía sau, con dao của Đại Kiều chém hụt vào không trung, “Em là Nhị Nha đây mà!”

“Nhị Nha?” Đại Kiều định thần, cuối cùng cũng nhìn rõ dung mạo của cô gái trước mặt, khẽ thở phào. Anh ta hạ con dao xuống, nghi hoặc nhìn Nhị Nha: “Sao em lại ở đây? Phải rồi, em có thấy Nhị béo không?”

“Cha em lên núi tìm các anh, em liền đi theo.” Khuôn mặt Nhị Nha lộ vẻ tội nghiệp, sợ hãi nhìn Đại Kiều chăm chăm: “Anh tề lắm! Vừa rồi suýt chút nữa thì đâm phải người ta, bây giờ người ta vẫn còn sợ đây này, không tin anh sờ thử xem!”

Đôi chân Nhị Nha nhẹ nhàng chuyển động, chậm chậm bước tới áp sát vào Đại Kiều. Cùng lúc đó, mùi hương quyến rũ kia cũng tức tốc tràn đầy mũi gã đàn ông như cơn đại hồng thủy xua tan mọi cảnh giác...

“Nhị Nha...” Bị vẻ kiêu mị nghiêng nước khuynh thành của người đẹp trước mắt cùng mùi hương ngọt ngào quyến rũ kia đánh bại, Đại Kiều hoàn toàn quên hẳn nỗi sợ hãi vừa rồi. Anh ta chẳng chút ngại ngần ôm choàng lấy Nhị Nha, bàn tay vội vã trườn vào áo cô.

Đúng giây phút chạm vào da người con gái ấy, một cảm giác lạnh lẽo bất chợt ủa đến, khiến Đại Kiều giật mình khôi phục lại thần trí. Nhưng, quá muộn rồi! Năm đầu ngón tay nhọn hoắt tàn độc đã kịp lợi dụng sơ hở, cắm phập vào ngực anh ta.

“Cô!” Đại Kiều trợn tròn mắt, không thể tin nổi hình ảnh Nhị Nha dịu dàng ngày nào giờ lộ ra nụ cười lạnh lẽo, đôi mắt vẫn những tia máu, chậm chậm rút bộ móng vuốt sắc nhọn ra khỏi tim mình.

“Ha ha... Thật đáng tiếc...” Hồ ly chín đuôi lắc đầu tiếc nuối nhìn người đàn ông dưới đất: “Trò vui kết thúc nhanh quá, ta vẫn muốn chơi tiếp, nhưng...” Nó quỳ xuống, bàn tay vuốt ve thân thể người đàn ông: “Ta đã nghĩ ra một cách chết tuyệt diệu, bảo đảm còn kinh khủng gấp nhiều lần cách mấy anh em người chết kia!”.

Thương thức chán chê vẻ méo mó vì sợ hãi trên gương mặt gã đàn ông một hồi, nó chậm chậm đứng dậy. Bộ quần áo từ từ trượt xuống, để lộ thân thể tuyệt đẹp của Nhị Nha. Dưới ánh trăng bàng bạc, chín cái đuôi hồ ly dày lớn xòe ra, nhẹ nhàng lắc lư theo từng động tác của nó, phát lên phát xuống giữa không trung.

“Đuôi của ta đẹp chứ hả?” Hồ ly cười sung sướng, những cái đuôi vươn tới lần lượt quấn gọn đầu và tứ chi của gã đàn ông: “Ha ha... Cứ tự nhiên

mà thưởng thức mùi vị được đuôi ta xé ra từng mảnh nhé!”.

Trong chốc lát, chín cái đuôi đồng loạt kéo mạnh về năm hướng khác nhau, xé thân thể gã đàn ông tan thành từng mảnh nhỏ...

10. Tiêu diệt Hồ ly chín đuôi

Hàn Cốc Liên yêu vô cùng vẻ tĩnh lặng của màn đêm. Đó là sở thích bẩm sinh của cô, bất kể luân hồi bao nhiêu kiếp, trước sau vẫn không thay đổi. Bởi chỉ khi mọi âm thanh đều tắt, trí não cô mới dễ dàng bước vào trạng thái thiền định. Mà chỉ trong trạng thái này, cô mới có thể lý giải rõ ràng rành mạch những sự kiện khó giải thích.

Ví như lúc này, Cổ Liên giữ mình lơ lửng giữa không trung, đôi mắt lạnh lùng đánh giá kết giới đỏ tươi cao vút phía xa, lòng tràn đầy hoài nghi. Bỗng nhiên, một thể khí màu đen từ trong kết giới tuôn ra, mang theo hàng loạt những tiếng quỷ khóc ma tru, chậm chậm nuốt gọn kết giới màu đỏ kia.

“Cung chủ, xem ra con hồ ly đã giết chết người vô tội. Hiện tại nó đang chịu báo ứng từ giao ước tự thân, lý trí hoàn toàn biến mất.” Cổ Liên nhíu mày, quay người nhìn Hạo Đan bên cạnh: “Nhưng có một điểm tiểu tiên không tài nào hiểu nổi. Tộc Hồ ly chín đuôi trước giờ vẫn bị nhốt trong vàng mây mơ hồ, được Nhị Lang Thần Dương Tiễn - mãnh tướng số một của Thiên giới trông coi, con hồ ly này sao lại trốn ra ngoài được? Lẽ nào...”. Lời còn chưa nói xong, Cổ Liên bỗng sững lại, vẻ mặt cau có.

“Ta cũng nghĩ đó là do kẻ đã ám hại cô đạo diễn, rốt cuộc con hồ ly này cũng mang trên mình mảnh sứ phản nộ.” Tay Hạo Đan khẽ phát, ngay lập tức khôi phục lại hình dạng thân tiên: “Dường như hấn hiểu rất rõ từng động tĩnh của chúng ta, ta phải thật cẩn thận mới được”.

“Tỷ, mau nhìn kia!” Lam Úy đột nhiên kêu lên thảng thốt, ngón tay run run chỉ về phía trước.

Đằng xa, thể khí màu đen lúc này đã hoàn toàn chiếm trọn vị trí của lớp kết giới đỏ tươi khi nãy. Luồng khí vô cùng lớn bất chợt biến đổi, con hồ ly một thân đen kịt đang đung đưa chín chiếc đuôi to thô xuất hiện, từ từ chuyển về nguyên hình cao to của nó.

“Tỷ... tỷ tỷ, đây là Hồ ly chín đuôi ư?” Lam Úy siết chặt vạt áo Cổ Liên, lòng bàn tay đầm mồ hôi: “Sao nó lớn đến mức này?”.

“Hồ ly chín đuôi và Hồ ly thường vốn chẳng có gì khác biệt, chỉ là thêm tám cái đuôi nữa mà thôi. Nhưng nếu vi phạm giao ước mà giết người không được giết, bản thân giao ước sẽ trở thành báo ứng phản đòn, khiến nó khổ sở vô cùng.” Hai tay Cổ Liên bắt chéo trước ngực lẩm nhẩm niệm thần chú. Trên đỉnh đầu cô tức khắc hiện ra một đóa sen màu xanh lam. Ánh sáng xanh lóe lên, toàn bộ ngọn núi bị bao phủ bởi lớp màng mỏng màu xanh lam nhạt.

“Cốc Liên, cô lại không nghe nhắc nhở của ta, làm phép bùa bãi rồi!” Hạo Đan chán nản lắc đầu.

“Ha ha... Cung chủ không cần lo lắng, chỉ là tạo một kết giới thôi, thân thể tiểu tiên vẫn chịu được.” Cổ Liên thản thờ dài, Cung chủ Hạo Đan từ lúc nào lại trở nên tình cảm thế, trước đây trên Thiên giới sao mình không phát hiện ra?

“Ừ, cô cứ ở đây giữ kết giới là được, những thứ khác để ta lo.” Tay áo Hạo Đan khẽ phất, bảo kiếm loang loáng lao tới con Hồ ly chín đuôi khổng lồ đen sì kia...

“Tỷ, con Hồ ly này dữ quá.” Lam Úy nhìn con linh thú đang quần thảo với Hạo Đan đằng trước, không nhìn nổi mà toát mồ hôi lạnh sợ thay cho vị cung chủ: “Tỷ nói xem, Hạo Đan cung chủ liệu có thắng được không?”.

“Chắc chắn không vấn đề gì đâu. Nó đang phải chịu đau đớn vì phản đòn, đã hoàn toàn hóa điên. Có lẽ Cung chủ sẽ thắng, chỉ là không dễ dàng thôi.” Tay phải Cổ Liên nắm lại, một dải lụa xanh như mặt nước xuất hiện trong lòng bàn tay: “Úy Úy, mọi cầm pháp khí của ta đến giúp Hạo Đan một tay, buộc chặt những cái đuôi của nó nhé!”.

“Vâng, thưa tử tử!” Lam Úy nhận lấy dải lụa, bay vút lên lao về phía sau con hồ ly. Tay vừa quất xuống, dải lụa xanh lập tức biến thành hàng nghìn sợi tơ dài mảnh, “vút” một cái trói chặt chín chiếc đuôi màu đen kia vào với nhau.

“Oaaaa...” Tiếng trẻ con khóc vọng đến tận trời cao. Cổ Liên nhanh chóng bịt chặt hai tai. Hạo Đan vội vàng chớp lấy cơ hội chém lìa toàn bộ đuôi con hồ ly.

“Oaaaa...” Lại một tiếng khóc nữa, Hồ ly chín đuôi ngã nhào xuống đất đau tới chết đi sống lại.

“Hào quang kiếm ảnh!” Hạo Đan tức khắc phóng cây bảo kiếm hóa thành một luồng ánh sáng, đâm thẳng vào tim con hồ ly.

“Oaaaa...” Tiếng khóc cuối cùng vang lên, thân thể Hồ ly chín đuôi rung lên chốc lát, rồi hoàn toàn bất động.

“Thành công rồi!” Lam Úy vui mừng vỗ tay.

Bóng trắng nháng lên, Hạo Đan hạ xuống đất, bước tới cạnh con hồ ly, một tay rút lưỡi kiếm cắm trên ngực nó ra, định đâm vào mắt nó. Đúng lúc đó, con linh thú tưởng chừng đã chết bất chợt mở choàng mắt chồm dậy, ngoạm mạnh vào cổ tay anh, hàm răng cắm sâu vào da thịt.

“Á!” Hạo Đan đau đớn nhíu chặt đôi mày, tay kia nhanh chóng bắt quyết niệm chú, chiêu thẳng vào trán hồ ly, loáng cái đã đâm xuyên qua đầu nó.

“Cung chủ!” Cỗ Liên từ trên không trung bay thẳng xuống, giữ chặt Hạo Đan đang quỳ một chân trên mặt đất: “Cung chủ sao rồi? Răng của Hồ ly chín đuôi có chất kịch độc, hiện còn nằm lại được không?”.

“Đừng lo cho ta vội, mau móc lấy mắt của nó, nếu để lâu viên ngọc màu cánh trả sẽ vô tác dụng đây!” Hạo Đan cố gắng giữ thăng bằng, nhưng độc tố vẫn khiến anh ngã nhào xuống đất.

“Úy Úy!” Cỗ Liên quay sang Lam Úy vẫn đứng một bên không biết phải làm sao: “Mau móc lấy đôi mắt hồ ly, dùng Cửu âm thiên kinh thiêu thành tro!”

“Vâng, nhưng...” Lam Úy lo lắng nhìn Hạo Đan đang rơi vào hôn mê: “Tỷ, Cung chủ sao thế?”.

“Đừng lo, tập trung vào việc đi. Về Cung chủ ta khắc có cách!” Cỗ Liên nhanh nhẹn chộp lấy tay Hạo Đan, tháo sợi dây màu đỏ đeo trên đầu xuống buộc vào cánh tay anh, ngón tay dùng lực thít mạnh khiến sợi dây thắt thật chặt. Ngay sau đó, một sợi mảnh màu đen từ vết thương trên cổ tay Hạo Đan chậm chậm bò lên phía trên. Vừa qua khuỷu tay, nó di chuyển càng nhanh, nhưng ngay lập tức bị sợi dây màu đỏ hắt ngược trở lại.

“Đây là gì?” Lam Úy kinh ngạc nhìn sợi dây màu đỏ.

“Tạm thời Cung chủ sẽ không nguy hiểm nữa.” Cỗ Liên nhẹ nhàng thở ra, quay sang nhìn Lam Úy đang móc đôi mắt hồ ly: “Úy Úy, mọi tạm rời khỏi kết giới về ngôi làng đốt thứ đồ này đi. Ta phải ở đây đợi một người, để người đó nhìn thấy mọi sẽ không hay”.

“Muội biết rồi.” Ánh xanh bỗng nhoáng lên, Lam Úy biến mất khỏi kết giới.

“Ngài ở đó không, Địa Tạng Vương?” Thấy Lam Úy đã biến mất khỏi kết giới, Cổ Liên ngẩng đầu đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn lên bầu trời màu lam thẫm.

“Ha ha... Cốc Liên, hiểu biết của cô được nâng cao rồi đó.” Trên trời, ánh Phật quang màu vàng tỏa rạng, Địa Tạng Vương Bồ Tát khẽ khàng hạ mình xuống mô đất xung quanh cao hơn một tấc, hiền từ nhìn Hàn Cổ Liên.

“Hừ!” Cổ Liên cười nhạt: “Địa Tạng Vương ngài có thể nói cho ta biết ý của Như Lai chứ? Phải thế nào các ngài mới chịu cứu Hạo Đan, cứ ra điều kiện đi!”

“A di đà Phật! Cốc Liên, thành kiến của cô với Phật Tổ nặng quá. Ngài cũng vì tốt cho cô, không muốn để cô sống trong thù hận.” Địa Tạng Vương khẽ thở dài xòe bàn tay, một hạt sen màu vàng kim xuất hiện trong đó: “Mọi chuyện chỉ là bất đắc dĩ mà thôi”.

“Ha ha... Bất đắc dĩ? Ta thấy đã dự định từ trước thì có!” Cổ Liên cười, nụ cười vô cùng lạnh lẽo: “Đừng nghĩ ta là kẻ ngốc! Trên đời này làm gì có sự trùng hợp đến thế, từ Lam Úy vô tình ra khỏi kết giới đúng lúc ta tới, rồi đến Hạo Đan bị thương. Tất cả mọi thứ đều do các người sắp xếp kỹ lưỡng cả, mục đích chỉ có một, chính là hủy hoại hoàn toàn những ký ức kiếp trước của ta. Ta nói không sai chứ Địa Tạng Vương?”.

“Haizzz... Trí tưởng tượng của cô thật phong phú.” Địa Tạng Vương lắc đầu bất lực: “Đúng, đúng là ta đã dẫn Liên hoa yêu cốt đời thứ sáu đến tìm cô, nhưng Phật Tổ chỉ định phong ấn ký ức của cô mà thôi, khi cần cô vẫn có thể nhớ ra. Phật Tổ thật sự muốn cô có một tuổi thơ vui vẻ và hạnh phúc”.

“Hừ! Vui nữa cũng có ích gì. Kết cục sau cùng chẳng phải vẫn vậy sao?” Cổ Liên cúi đầu, một giọt nước mắt bất giác lăn xuống: “Vì sao các người lại đối xử với ta như vậy? Rõ ràng ta chẳng hề làm gì sai...”

“Cốc Liên, đây là thiên kiếp của cô, không ai có thể giúp được. Dù biết cô bị hàm oan nhưng Phật Tổ cũng đành bất lực.” Địa Tạng Vương nhìn Hàn Cổ Liên thông cảm: “Ngài đã từng bói quẻ giúp cô: Nếu năm đó không chịu khổ sở mấy kiếp luân hồi thì cô sớm đã tan thành cát bụi rồi. Cô cũng biết kẻ ám hại cô pháp lực cao cường, cũng sở hữu Mê hoặc nhãn giống cô, thêm nữa hẳn trong tối cô ngoài sáng, muốn hại cô thật dễ như trở bàn tay”.

“Không thể nào!” Cổ Liên ngẩng phắt đầu, kinh ngạc nhìn Địa Tạng Vương: “Không thể nào! Mê hoặc nhãn chỉ thuộc về đóa hồn liên vạn năm có một của Lam Liên tộc. Đòi thứ nhất đã mất từ thời thượng cổ, ta là đòi thứ hai, sau ta còn chưa xuất hiện đòi thứ ba. Hiện tại trên thế giới này ngoại trừ ta ra, không thể tồn tại kẻ thứ hai có Mê hoặc nhãn được!”

“Chính vì vậy mà Phật Tổ và Ngọc Hoàng mới hành động như thế, ấy là đưa cô vào vòng luân hồi.” Địa Tạng Vương kiên nhẫn giải thích.

“Được! Ta tin ngài một lần.” Trầm tư hồi lâu, cuối cùng Cổ Liên cũng lau nước mắt, quay sang nhìn Hạo Đan bên cạnh: “Cung chủ trúng độc của Hồ ly chín đuôi, ngài hãy cứu ngài ấy đi!”

“Ha ha... Yên tâm! Hạo Đan Cung chủ sẽ không sao.” Địa Tạng Vương cười lớn rồi ném hạt sen vàng trong tay, “soạt” một tiếng, hạt sen tan chảy thấm vào vết thương trên cổ tay Hạo Đan. Trong chớp mắt, vết thương chậm chậm khép miệng lại, sợi đen khi nãy hoàn toàn tiêu tan.

“Ngài nói có lý, hãy phong ấn ký ức của ta đi!” Thấy Hạo Đan đã chuyển nguy thành an, Cổ Liên khẽ thở phào rồi bước đến trước mặt Địa Tạng

Vương.

“Cốc Liên, đây chỉ là một phong ấn đơn giản. Trong trường hợp cô thật sự gặp nguy hiểm, nó sẽ tự động hóa giải.” Tay trái Địa Tạng Vương kết một Phật ấn trước ngực, sau đó hất mạnh một phong ấn bay tới dính vào đóa sen xanh trên trán Cổ Liên. Lập tức, Cổ Liên cứng đờ người ngất đi.

“A di đà Phật!” Địa Tạng Vương niệm pháp liệu, bàn tay vẫy nhẹ một cái, tất cả mọi thứ nhanh chóng trở về vẻ yên tĩnh như lúc đầu.

Xác con Hồ ly chín đuôi bị thiêu rụi hoàn toàn trong biển lửa rừng rực, chỉ còn trơ lại một mảnh sứ màu đen sáng lấp lánh trên mặt đất cháy đen.

Địa Tạng Vương cúi mình nhặt mảnh sứ, rồi bay vút lên không trung nhằm hướng núi Côn Lôn thẳng tiến.

Kết thúc

Thôn Long Sơn khôi phục lại vẻ bình yên trước kia. Đổng đá chắn ngang cổng làng trong một đêm biến mất không còn dấu tích. Ngoài Hạo Đan ra thì dường như chẳng còn ai nhớ đến việc núi lở bít đường ấy nữa.

Hai ngày sau, Sơn Giang cùng em gái lên đường ra tỉnh báo cáo vụ việc. Sở Cảnh sát hết sức quan tâm đến vụ này, liền phái một đội cảnh sát tiến hành rà soát ngọn núi. Trong quá trình rà soát, họ lần lượt tìm thấy tám thi thể bị tổn thương nghiêm trọng. Sau khi kiểm tra DNA của bên pháp y, xác định được tám thi thể ấy là tám người dân làng bị mất tích trong tuần trước. Nhưng điều kỳ lạ là phía cảnh sát không hề truyền ra ngoài nguyên nhân cái chết của họ. Chỉ có người bạn thân của Sơn Giang làm việc trong phòng Truyền đạt của Sở Cảnh sát nói nhỏ với ông một vài tin tức không được phép tiết lộ. Nghe nói lúc tiến hành khám nghiệm tám thi thể nạn nhân, bên pháp y hết sức băn khoăn, bởi có những thi thể chỉ còn bộ xương không hoàn chỉnh, thậm chí kinh hoàng hơn nữa, trong bụng thi thể người phụ nữ duy nhất còn nguyên vẹn, ngta phát hiện xương và thịt của những xác chết khác. Vụ án này đã được Sở Cảnh sát xếp vào dạng hồ sơ mật do quá khủng khiếp, chỉ thông báo ra ngoài rằng tám người kia gặp thú dữ trên núi, chết không toàn thân, cảnh báo toàn dân thôn Long Sơn lên núi nhất định phải hết sức cẩn thận. Vụ án kết thúc ở đó...

Bảy ngày sau, buổi chiều tham dự lễ tang của Kim Trụ và Nhị Nha xong, đoàn người cô Tuệ cũng lên máy bay trở về Hồng Kông. Tuy nhiên cùng đi với họ lần này còn thêm một cô bé tóc xanh bay lơ lửng giữa không trung.

Thưởng thức tam khiếu

Tựa

Tam khiếu^[1] thịnh hành vào khoảng mười năm trước. Người phương Bắc có lẽ rất xa lạ với cái tên này, nhưng ở phương Nam nó đã từng nổi sóng một thời.

[10] Tam khiếu: ba tiếng kêu.

Sở dĩ món ăn được mang tên Tam khiếu bởi cách thưởng thức rất đáng chú ý của nó: Những con chuột bạch mới sinh chưa mở mắt và vẫn còn sống được bày lên bàn ăn, trước tiên người ta dùng đũa kẹp, con chuột sẽ phát ra tiếng kêu “chít” thứ nhất, tiếp đó nhúng cả người nó vào gia vị, con chuột bị nghẹt thở, phát ra tiếng kêu thứ hai, và cuối cùng bỏ nó vào miệng, cắn thật mạnh, tiếng kêu cuối cùng thê lương hơn bao giờ hết sẽ phát ra.

Đương nhiên cũng không ít người cất lực lên án hành vi thưởng thức Tam khiếu ấy. Họ cho rằng Tam khiếu quá mức tàn nhẫn và đẫm máu, nhưng điều này dường như chẳng ảnh hưởng gì đến khẩu vị những ông chủ nhiều tiền lắm quyền cả.

Thưởng thức Tam khiếu, kiểu ăn uống đắt tiền và mới lạ đã trở thành một trong những phương pháp chủ yếu để các ông chủ giàu có thể hiện sức mạnh tài chính cũng như độ lớn gan của mình. Thường thường, một vài kẻ lắm của bạo gan muốn thể hiện bản thân, họ sẽ hện bốn, năm người bạn cùng tới địa điểm xác định, chuyên chế biến Tam khiếu để thưởng thức món ăn đó.

Đối với chuột dùng để chế biến món ăn, nhà hàng luôn có yêu cầu rất cao: Chúng phải là chuột bạch được chăm sóc kỹ lưỡng mỗi ngày. Chuột

mẹ phải sống trong môi trường sạch sẽ, ăn những thức ăn tốt nhất đảm bảo sự tươi ngon cho đời sau của nó.

Trong tất cả các nhà hàng kinh doanh Tam khiếu, chất lượng Tam khiếu ở Thính Khiếu Cư được xếp vào vị trí hàng đầu. Hầu như các thực khách đến đây ăn lần đầu đều sẽ quay lại. Nghe nói, họ luôn cho chuột mẹ uống sữa tươi và ăn những đồ ngọt nhất. Chính vì vậy, chuột con ở đây đã tự mang trên mình vị ngọt, khiến ai ăn cũng phải lưu luyến.

Chập tối mỗi ngày thường là thời khắc nhà hàng Thính Khiếu Cư náo nhiệt nhất, trong phòng ăn gần như không có lấy một chỗ trống. Hôm nay đương nhiên cũng chẳng ngoại lệ, nhà hàng vừa mở cửa đã thấy ba người đàn ông và một phụ nữ bế trên tay cô bé chừng bốn, năm tuổi từ ngoài bước vào. Họ chọn ngồi bàn kế bên cửa sổ.

“Bà chủ Trần, con gái bà thật đáng yêu! Cháu muốn dùng món gì cứ gọi thoải mái, hôm nay chú mời”, người đàn ông trung niên cao gầy đẩy quyền thực đơn về phía cô bé ngồi đối diện.

“Nghiêm Ngôn, còn không mau cảm ơn chú”, người phụ nữ trẻ bên cạnh nhìn cô bé với ánh mắt hiền từ.

“Cảm ơn chú!”, cô bé vui vẻ đón lấy quyền thực đơn: “Ừm... Cháu thích cá xốt chua ngọt, thịt thăn chiên mềm và cả cơm hải sản nữa”.

“Con mèo tham lam này, gọi nhiều thế có ăn hết được không?”, người phụ nữ tròng mắt nhìn cô bé.

“Cho thêm một Tam khiếu.” Thấy phục vụ chuẩn bị rời đi, người đàn ông cao gầy nói với theo.

“Vâng. Sẽ có ngay thưa quý khách.” Người phục vụ khẽ cúi mình rồi quay người đi.

“Lão Vương, từ lâu đã nghe nói món Tam khiêu ở đây rất ngon nhưng chưa từng được nếm qua, hôm nay tôi phải ăn cho đã mới được.” Người phụ nữ cười vui vẻ.

“Được, bà cứ ăn thoải mái!” Người đàn ông cao gầy họ Vương sáng khoái vỗ ngực: “Chỉ là... Bà chủ Trần, bà xem hợp đồng của chúng ta liệu có...”.

“Hợp đồng tôi xem qua rồi, không vấn đề gì. Ăn xong chúng ta sẽ ký!” Người phụ nữ hưng phấn vỗ lên bàn.

“Được! Xong ngay! Hợp tác với bà chủ Trần thật thoải mái!” Vừa lúc đó người phục vụ đem tới một đĩa chuột con đặt lên bàn, “Nào, nào, nào! Mời bà chủ Trần khai mạc!”.

“Được rồi!”, người phụ nữ không ngại ngần cầm đĩa đưa về phía con chuột đỏ hồng đang run rẩy trong đĩa: “Ừm... thật ngon! Vừa tươi vừa mềm, khẩu vị tuyệt hảo...”.

“Mẹ!” Mọi người đang ăn hăng hái, bỗng bé gái bên cạnh vội vàng kéo áo mẹ, chỉ con chuột cuối cùng trên đĩa: “Mọi người đừng ăn nó được không ạ? Nó đáng yêu quá, con muốn đem nó về nuôi”.

“Ha ha ha... Bà chủ Trần, con gái bà thật tốt bụng, sau này sẽ gặp thiện báo đó.” Người đàn ông trung niên họ Vương gói con chuột còn lại vào chiếc khăn giấy đưa cho cô bé.

“Thật dễ thương...” Cô bé cười thích thú, vuốt ve con chuột mới sinh nằm gọn trong khăn giấy...

1. Nàng công chúa mất lâu đài

Những nàng công chúa bị mất lâu đài trong các câu chuyện cổ tích sẽ thế nào nhỉ? Hẳn là nàng sẽ phải lưu lạc trên đường phố chịu đủ mọi khổ cực, nhưng cuối cùng nàng sẽ gặp được một chàng hoàng tử yêu nàng thực lòng. Chàng sẽ cưới bạch mã cao lớn đến cứu nàng khỏi bẫy khổ... Những câu chuyện cổ tích mới đẹp làm sao! Tuy nhiên, cổ tích vẫn mãi là cổ tích mà thôi, nó vĩnh viễn chẳng bao giờ thành hiện thực. Chỉ sau khi chiếc gương giấc mơ kia vỡ vụn, người ta mới thật sự nhìn rõ thế giới này vốn tàn nhẫn đến mức nào.

Vốn là con gái duy nhất của Trần Yên Mỹ - thương gia giàu có ở Hồng Kông, Nghiêm Ngôn giống như cô công chúa bé bỏng luôn được mọi người nâng niu trên tay. Thế giới của cô rất đổi hạnh phúc và hoàn mỹ. Tuy sống trong gia đình thiếu vắng bàn tay chăm sóc của người cha, nhưng cô chưa bao giờ cảm thấy thiếu hụt thứ gì. Nghiêm Ngôn có một người mẹ hết mực yêu thương con, có cô và chú hiền từ dịu dàng, có cô em họ nghịch ngợm đáng yêu và một người bạn trai tuấn tú phong độ, còn cả chú chuột bạch cô đã nuôi hơn mười năm nay nữa. Dường như mọi tốt đẹp trên thế gian đều tụ hội trên người cô, khiến cô cảm thấy mình còn hạnh phúc hơn cả nàng công chúa trong các câu chuyện cổ tích xa xưa.

Thế nhưng, vào đúng ngày sinh nhật lần thứ mười tám, cô gái sống trong nhung lụa từ nhỏ ấy đã hoàn toàn mất đi những thứ đã từng thuộc về mình.

Ngày đó, vì một vụ trộm mà Trần Yên Mỹ đã nợ đối tác một khoản tiền rất lớn, cùng đường phải nhảy lầu tự tử, thậm chí không hề để lại cho con gái một lời nào. Với áp lực quá lớn, Nghiêm Ngôn buộc phải đối mặt với bài toán khó làm thế nào để bồi thường món nợ lớn của mẹ. Cô bèn bán đi

mọi tài sản mẹ để lại, bao gồm nhà cửa, xe cộ và cả bộ đồ trang sức tuyền kim cương - món quà mẹ dành làm của hồi môn cho mình sau này.

Từ hôm ấy, Nghiêm Ngôn trở thành kẻ trắng tay, bạn trai cũng bỏ cô mà đi với lý do tính cách không hợp nhau. Hàng lệ dài lăn trên khóe mắt nhưng cô vẫn cười điên dại, cay nghiệt phơi bày lời nói giả dối của gã đàn ông kia, cái gì mà tính cách không hợp, chẳng phải vì bây giờ cô chẳng còn một xu dính túi sao? Quay người xé tan tấm ảnh của kẻ bạc tình, tung lên không trung từng mảnh lá tã, cô liền sải bước đi. Những bước chân thoải mái vui vẻ, song không biết tự bao giờ nước mắt đã thấm ướt vai áo người con gái bé nhỏ.

Không còn gia đình cũng chẳng còn nhà để về nữa, Nghiêm Ngôn đành mang theo con chuột bạch đến ở tạm nhà họ hàng. Cô chú trước kia hiền hậu là thế, giờ bỗng nhiên khác hẳn, ghẻ lạnh hắt hủi cháu gái, coi cô như người giúp việc miễn phí, mặc sức đánh chửi. Đến cả cô em họ ngày xưa ngoan ngoãn khéo léo, giờ cũng mắng cô là đồ sao chổi xui xẻo.

Đối với cô bé sống trong nhung lụa như Nghiêm Ngôn, chuỗi ngày như vậy thật chẳng khác gì địa ngục nơi trần gian. Mỗi ngày, cô làm việc từ sáng đến tối, mệt tới chẳng còn sức mà ăn cơm, lại phải chú ý đến cảm xúc của bà cô, thấy sắc mặt bà ta sầm xuống thì cần cẩn thận gấp đôi, tránh bị trút giận lên người. Chỉ khi mọi người chìm vào giấc nồng, cô mới dám bò dậy vào bếp kiểm mẫu bánh mì khô cho chú chuột bạch của mình. Cũng chỉ lúc đó, cô mới có thể tâm sự với người bạn duy nhất ấy về tất cả những tủi hờn đau đớn của bản thân. Cô không biết những ngày tháng thế này còn kéo dài bao lâu, càng không biết chàng hoàng tử dành riêng cho mình bao giờ mới xuất hiện, bao giờ mới cưới bạch mã tới cứu mình giống như trong truyện cổ tích...

Nghiêm Ngôn cứ chờ đợi như thế ngày này qua ngày khác, cho đến hôm sinh nhật lần thứ mười chín của mình. Điều khiến cô thấy kỳ lạ hơn cả

chính là: Hôm ấy, cô chú vốn luôn khó chịu với cô đột nhiên tốt bụng một cách đáng ngạc nhiên. Họ không những không bắt cháu gái làm việc mà còn mua quần áo đẹp cho cô, thậm chí hứa buổi tối sẽ tổ chức tiệc sinh nhật cho cô ở nhà hàng lớn.

Mọi thứ quá dị thường khiến Nghiêm Ngôn bỗng giống lên hồi chuông cảnh giác trong lòng. Nhân lúc đi vệ sinh, cô lén lút nghe trộm đoạn hội thoại giữa cô mình và đứa em họ.

“Mẹ! Đầu mẹ có vấn đề hay sao mà tự nhiên lại đối tốt với con sao chổi ấy thế!” Giọng bực bội của đứa em họ vang lên, mang theo nỗi hằn học không lẫn đi đâu được: “Nào là bánh kem, nào là quần áo, lại còn tổ chức tiệc nữa. Hội sinh nhật con, có thấy bố mẹ tử tế thế đâu!”.

“Bé mồm thôi, con thì hiểu gì!”, bà cô thì thầm tỏ lộ với con: “Ông chủ Lâm bỏ ra một trăm vạn để mua đêm đầu tiên của nó, vụ làm ăn tuyệt vời thế này không làm là đồ ngốc, biết chưa hả?!”.

Lời nói chẳng khác nào tiếng sét giữa trời quang, Nghiêm Ngôn bất giác đứng chôn chân tại chỗ. Có đánh chết, cô cũng không ngờ đến việc cô chú lại lừa mình đi làm gái. Ngẩng đầu nhìn trời xanh, cô cảm thấy lòng mình tứa máu, nước mắt tuôn trào tựa những hạt ngọc thánh thót rơi xuống đất. Mẹ ơi! Mẹ đã nhìn rõ bộ mặt thật của họ chưa? Thực phỉ công khi mẹ còn sống, mẹ thương yêu đứa em họ đến thế, để rồi bây giờ bố mẹ nó đem con gái mẹ đi bán dâm! Quay người lại, Nghiêm Ngôn rón rén rời khỏi phòng, ôm theo con chuột bạch trong lòng, nhanh chân chạy thẳng ra cổng.

Đúng vậy! Cô phải trốn, bởi thà chết đói chết rét bên ngoài chứ cô nhất định không chịu làm những việc hổ thẹn với bản thân. Nghĩ vậy, bước chân vô thức càng nhanh hơn, chẳng bao lâu cô đã ra khỏi khu nhà có những con người tàn độc kia. Lúc này, cô bắt đầu hoang mang không biết nên đi đâu,

nhưng cũng chẳng dám dừng lại, sợ rằng một khi để bà cô mất nhân tính ấy bắt được, bà ta sẽ đẩy cô vào cuộc sống bi thảm khổ đau không lối thoát.

Chạy mau, chạy mau, tuyệt đối không được dừng lại, dừng lại là chết! Không ngừng lẩm nhẩm câu nói đó, Nghiêm Ngôn chạy thực mạng về phía Tây. Trời đã chập tối, vàng mặt trời đỏ rực nhuộm rắng mây thành sắc hồng rực rỡ. Thế nhưng, cảnh đẹp ấy chẳng có giá trị thưởng thức nào đối với Nghiêm Ngôn đang bụng đói còn cào. Chạy suốt quãng đường dài, giờ dạ dày cô đã bắt đầu biểu tình. Lúc này, cô cũng không biết mình đang ở đâu. Nghiêm Ngôn lục tìm trong các túi quần túi áo, may sao vì muốn lừa cháu gái, hôm nay bà cô đã ấn vào túi cô hai trăm tệ, số tiền đó giờ đã phát huy tác dụng.

Nghiêm Ngôn lấy tiền ra, ghé vào sạp hàng ven đường mua cái bánh bao rồi ngồi trên chiếc ghế nhỏ cạnh đó ăn ngấu nghiến. Ăn hết mới chợt nhớ đến con chuột của mình hôm nay vẫn chưa có gì vào bụng, cô liền nhìn nó cười vẻ hối lỗi, lại mua thêm chiếc nữa, sau đó xách lồng chậm chậm rời đi.

“Cô gì ơi, dừng lại đã”, từ phía sau bỗng vọng đến giọng nam xa lạ.

“Có việc gì vậy?”, Nghiêm Ngôn quay lại cảnh giác nhìn người con trai trước mặt.

“Cô đừng sợ, tôi không phải người xấu”, chàng trai cười hiền lành, đôi mắt chăm chăm nhìn con chuột bạch trong lồng: “Tôi muốn mua con chuột này, cô xem...”.

“Tôi không bán!”, Nghiêm Ngôn tiếp tục bước đi.

“Tôi sẽ mua nó với giá hai trăm tệ, cô cân nhắc xem.” Chàng trai gọi với sau lưng, thấy cô không có phản ứng gì bèn tiếp tục tăng giá: “Ba trăm nhé, ba trăm rưỡi cũng được, cô xem thế nào!”.

“...” Nghiêm Ngôn chợt dừng lại, nhìn con chuột trong lồng vẻ hơi dao động. Hồi lâu sau cô cúi xuống, lấy con chuột ra đặt vào lòng bàn tay, ngắm nghía con vật nhỏ bé đang ngo nguậy, đôi mắt đỏ dần lên: “Đa Đa, đừng trách chị nhé! Chị không có cách nào khác, giờ chị chẳng còn nhà, thậm chí nơi ở cũng không nốt, em đi với chị rồi cũng chết đói thôi. Bây giờ có người muốn nhận nuôi em, em đi với người ta sẽ tốt hơn đi với chị nhiều. Xin lỗi nhé Đa Đa!”. Nói rồi cô lại bỏ con chuột vào lồng, sau đó đứng dậy, đưa chiếc lồng cho chàng trai: “Xin anh đối tốt với nó một chút, đừng ngược đãi nó!”.

“Cô yên tâm, Thính Khiếu Cư chúng tôi trước giờ đều dùng loại bánh ngọt nhất để nuôi chuột, bất kể là đực hay cái.”

“Vậy thì tốt.” Nghiêm Ngôn nhận tiền, gương mặt đắm nước mắt nhìn con vật cứng gấn bó với mình bao năm từ từ rời khỏi tay, rồi dần khuất trong bóng tối mịt mù.

Vậy là, cô đã làm trái lương tâm, đã bán đi người bạn duy nhất bao năm của mình. Cứ ngỡ từ đây sẽ không bao giờ gặp lại nó nữa, thế nhưng cô không ngờ rằng hôm đó mới chính là ngày bắt đầu cơn ác mộng.

2. Vụ án ly kỳ

Một cô gái trẻ đẹp mới tới giúp việc trong ngôi biệt thự của gia đình họ Hàn. Điểm khác biệt của người con gái ấy là cô vừa tròn hai mươi tuổi, nhưng không hề thích ăn mặc, trang điểm như những cô gái trẻ cùng tuổi khác. Cô thường mặc chiếc áo sơ mi đơn giản mà sạch sẽ cùng quần jean đã giặt nhiều đến bạc phách, đôi khi cũng thấy cả cái váy dài màu hồng phấn hơi bạc màu, đó là toàn bộ đồ đạc của cô. Nhưng dù khoác trên người những thứ đồ lỗi thời cũ kỹ đó, thì với khuôn mặt xinh đẹp như được tạc nên từ đôi tay nghệ sỹ tài hoa, cô vẫn khiến người xung quanh cảm nhận được một khí chất cao quý tự nhiên, gọi cho họ cảm giác như đang đứng trước cô công chúa hoàng tộc hết thời.

Chính cảm giác ấy đã xuất hiện với Cổ Liên vào lần đầu tiên cô bé nhìn thấy người giúp việc kia. Sau khi bị Địa Tạng Vương phong ấn ký ức ở thôn Long Sơn, Cổ Liên lại trở về vẻ đáng yêu ngây thơ của một đứa trẻ. Cô bé không còn nhớ gì về toàn bộ sự việc dị thường xảy ra ở miền sơn cước ấy nữa, chỉ mơ hồ biết rằng mình đã chơi rất vui. Đối với việc này, Phương Tĩnh Hương cũng chẳng thấy có gì lạ. Trí nhớ của trẻ con vốn không ổn định, quên chuyện này chuyện kia chẳng phải là hiếm thấy. Do đó sau khi hỏi kỹ cô Tuệ, xác định rằng lần ra ngoài này Liên Liên không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, bà cũng yên tâm.

Sáng sớm hôm đó, giống như mọi ngày, Cổ Liên ngồi ngoài sân dùng bữa sáng. Tuy giờ đã cuối thu, nhưng những ngọn cỏ trên bãi trong sân vẫn muôn phần xanh mướt lấp lánh dưới ánh nắng. Đột nhiên, tiếng xe hơi gầm rú ngoài cổng thu hút sự chú ý của cô bé, tiếp đó tiếng chuông cửa vang lên, Cổ Liên nhìn thấy người giúp việc mới đến đặt vò nước tưới cỏ trong tay xuống, tất tả chạy ra cổng.

“Chào anh, xin hỏi anh tìm ai?”, cô lịch sự chào hỏi người đàn ông ngoài công.

“Cô mới đến phải không? Tôi là Quan Ân, người quen của Hàn Cổ Liên”, Quan Ân nở nụ cười hiền dịu với cô gái trẻ trước mặt.

“Chú Quan! Chú đến đây à?” Nghe giọng nói quen thuộc, Cổ Liên nhảy chân sáo bước tới: “Mở công đi chị, chú ấy không phải người xấu, chú ấy là trưởng phòng hình sự bên Cảnh sát đó”.

“Được rồi, Liên Liên!” Cô gái mở rộng cánh công, Quan Ân chậm chậm bước vào trong.

“Ha ha... Heo con này, thật chỉ biết ăn thôi! Còn không chịu giảm béo là thành heo thật đó!”, Quan Ân cúi xuống, bế bổng Cổ Liên lên, véo mũi cô bé: “Xem này, chú Quan sắp bế không nổi cháu rồi”.

“Chú nói dối!”, Cổ Liên trề môi, “Lần này cháu từ nhà cô Tuệ về, bà nội còn bảo cháu gầy đi ấy!”.

“Ồ... gầy rồi mà còn nặng thế này, chứng tỏ lúc trước Liên Liên quá béo”, Quan Ân tiếp tục trêu chọc, thích thú ngắm cô bé dần tức giận.

“Chú Quan xấu lắm!”, Cổ Liên tức giận quay mặt đi, không thèm nhìn Quan Ân nữa.

“Ha ha ha... Được rồi, được rồi, không trêu cháu nữa!”, Quan Ân đặt Cổ Liên xuống ghế, tiện tay lấy từ trong cặp ra một hộp bánh tart hoa quả để trước mặt cô bé: “Này! Đừng bảo chú Quan không mua gì ngon cho cháu nữa nhé”.

“Yeah! Vạn tuế!”, Cổ Liên vui mừng vỗ tay, cơn giận khi nãy lập tức tan biến: “Này! Chị... ờ... chị Trần Ngôn phải không ạ, chị pha cho chú Quan cốc trà đi!”, Cổ Liên nói với cô giúp việc đang định tiếp tục công việc lúc trước.

“Được! Liên Liên!”, cô gái tên Trần Ngôn quay người bước vào nhà.

“Cô ấy mới đến à? Nếu không, cháu phải nhớ tên rồi chứ”, Quan Ân quay đầu nhìn theo bóng lưng cô gái.

“Vâng!”, Cổ Liên cầm chiếc bánh vàng ươm trên tay, đưa vào miệng thưởng thức: “Bà nội thuê chị ấy trong thời gian cháu về nhà cô Tuệ, đến bây giờ vẫn chưa tròn một tháng”.

“Ừm”, Quan Ân gật đầu, rồi nhìn ngang ngó dọc: “Bà cháu đâu?”.

“Bà và cô Tuệ đi mua đồ trang sức rồi. Nghe nói ba tháng nữa bà phải tới dự lễ đính hôn của con gái một ông chủ nổi danh trong giới kinh doanh, cụ thể thì cháu cũng không rõ lắm!”, Cổ Liên nhú mày miễn cưỡng trả lời.

“Hình như cháu rất ghét hội hè?”, Quan Ân cười xoa đầu Cổ Liên.

“Vâng, đúng vậy ạ!”, Cổ Liên tỏ vẻ khó chịu, bất chợt chuyển ánh mắt sang phía Quan Ân: “Phải rồi, chú Quan tìm cháu có việc gì ạ?”.

“Ha ha, bị cháu nhìn thấu rồi!”, Quan Ân ngượng ngừng gãi đầu: “Lần này đến, chú có việc muốn thỉnh giáo cháu đây”.

“Chú nói đi, việc gì ạ?”, Cổ Liên ra vẻ người lớn nhìn chú cảnh sát.

“Thật ra hiện nay chú đang điều tra một vụ án mạng kỳ lạ”, trong phút chốc, vẻ mặt Quan Ân trở nên nghiêm túc: “Tính đến nay, số người chết đã

lên tới bốn người rồi”.

“Án mạng kỳ lạ? Ý chú là?”, Cổ Liên khó hiểu hỏi lại.

“Đây là điều mà phía cảnh sát bọn chú khó hiểu nhất”, Quan Ân nhú mày: “Trên cơ thể những người chết đều không có lấy một vết thương nào, nên bên pháp y không thể hiểu vì sao họ chết. Mà dáng vẻ của họ lúc chết cũng rất kỳ lạ. Cháu có sợ không, chú cho xem ảnh?”.

“Đến cái sợ người kinh khủng như thế cháu còn chẳng sợ, lại sợ xác chết ả?”, Cổ Liên chun mũi vẻ không phục: “Chú lấy ra đi, cháu xem nào!”.

“Ha ha”, Quan Ân cười khẽ rồi lấy trong túi ra mấy tấm ảnh đưa cho Cổ Liên.

“Nhưng... những người này khi chết biểu hiện rất kỳ quặc...” Cổ Liên lật giở mấy tấm ảnh: “Sao trông họ giống như vừa gặp ma vậy nhỉ?”.

“Đúng vậy! Đây là kết luận duy nhất của bên pháp y.” Quan Ân xem kỹ từng xác chết trong ảnh: “Toàn bộ bốn người trong ảnh đều do sợ quá mà chết”.

“Anh Quan, trà của anh đây!”, cô gái với cái tên Trần Ngôn nhẹ nhàng đặt cốc trà nóng đang bốc khói xuống trước mặt Quan Ân.

“Cảm ơn!”, Quan Ân mỉm cười nhìn cô.

“Chú Quan, những người này tên gì ạ?”, Cổ Liên vui đầu vào xem đi xem lại những tấm ảnh.

“À, đây là một gia đình ba người, người bố tên Trần Yên Hoa, mẹ là Lý Yên, còn cô con gái là Trần Nhiên...”

Đột nhiên, “bịch” một tiếng lớn, Quan Ân và Cổ Liên giật bản mình, nhanh chóng nhìn về phía vừa phát ra tiếng động. Họ bất ngờ phát hiện cô gái trẻ vừa đi được một quãng mặt mày tái mét, ngã lăn xuống đất ngất xỉu...

3. Ác mộng tấn công

Trên con đường nhỏ hẹp tối đen, cô chậm chậm bước về phía trước, không ngừng nhìn sang hai bên, khung cảnh chẳng khác chút gì ngày cô bỏ đi. Đến cuối con đường nhỏ rẽ phải, căn nhà quen thuộc lập tức hiện hiện trước mắt cô. Đây cổng bước vào, bên trong hết sức yên tĩnh, không hề vang vọng bất cứ âm thanh nào. Ánh mắt cô vô thức quét tới chỗ góc tường cạnh nhà, nơi vốn đặt một chiếc lồng, giờ đã trống không. Cô nhíu mày nghĩ mãi không ra rốt cuộc chiếc lồng đi đâu mất.

Nghiêm Ngôn mở cửa vào nhà. Căn phòng tối om và âm u, không nhìn thấy bất cứ thứ gì, cô đành phải đưa hai tay mò mẫm lần vào trong. Bỗng chân vấp phải vật gì đó, cô ngã nhào về phía trước. Lúc hoảng loạn, tay cô vô tình chụp vào rèm cửa đã bị tuột sẵn. “Soạt” một tiếng, tấm rèm bị kéo tuột xuống, trong khoảnh khắc ánh trăng nhợt nhạt bên ngoài ra sức chiếu qua cửa kính, rọi sáng cả căn phòng...

“Á...” Thét lên một tiếng sợ hãi, Trần Ngôn ngồi bật dậy, hai tay ôm chặt vai không ngừng run rẩy.

“Chị không sao chứ?” Đúng lúc đó, giọng nói thánh thót như tiếng chuông bạc bất chợt vang lên khiến cô giật mình.

Quay phắt đầu lại, Trần Ngôn thấy một cô bé xinh xắn tựa búp bê Barbie đang đứng trên giường chăm chú nhìn mình.

“Chị không sao, Cổ Liên!”, Trần Ngôn hít sâu một hơi, mỉm cười với cô bé với khuôn mặt tái nhợt.

“Ồ, chị không sao thì tốt rồi. Vừa nãy chị làm em và chú Quan sợ hết hồn. Bọn em phải vội vàng đưa chị đến bệnh viện.” Cổ Liên quay người ngồi xuống chiếc ghế phía sau: “Bác sĩ nói chị làm việc quá sức, phải nghỉ ngơi nhiều hơn. Chị cứ yên tâm ở đây vài ngày, em sẽ xin bà nội giúp chị”.

“Cảm ơn Cổ Liên nhé!”, Trần Ngôn mệt mỏi nằm xuống giường, rồi quay đầu nhìn ông truyền đang cắm trên tay mình thở dài.

“Liên Liên, cô ấy tỉnh chưa?” Cửa bật mở, Quan Ân bước vào. Thấy Trần Ngôn đã tỉnh, liền nở nụ cười yên tâm: “Tỉnh rồi à, cô cảm thấy thế nào?”.

“Tốt hơn nhiều rồi, cảm ơn anh”, Trần Ngôn trả lời về kiệt sức, nhưng vẫn cố đấu tranh để ngồi dậy.

“Cô đừng cử động, cứ nằm đấy đã!”, Quan Ân kịp thời ngăn cản, “Tôi đã thay cô nệm phí nhập viện rồi. Còn nữa, đây là chút đồ ăn, cô giữ lấy”, Quan Ân đặt túi nilon lên chiếc bàn đầu giường.

“Cảm ơn!”, Trần Ngôn mỉm cười.

“Chú Quan, chị Trần mệt rồi, để chị ấy nghỉ ngơi đi! Chúng ta về thôi!”, Cổ Liên kéo gấu áo Quan Ân từ phía sau.

“Ừm”, Quan Ân đáp, lại nhắc nhở Trần Ngôn thêm mấy câu rồi mới cùng Cổ Liên kẻ trước người sau chuẩn bị rời phòng bệnh.

“Chị Trần!” Đi tới cửa phòng, Cổ Liên bỗng quay đầu, đôi mắt sáng chăm chú nhìn Trần Ngôn: “Chị quen nhà Trần Yên Hoa phải không?”.

“Ồ!”, Trần Ngôn lặng người, bất giác run rẩy: “Không, không quen!”.

“À... Thôi không có gì, chị nghỉ đi!”, Cổ Liên cười ngọt ngào với người đang nằm trên giường bệnh rồi quay người bước ra khỏi phòng.

Gần một giờ chiều, ánh mặt trời ngoài cửa sổ len lỏi chiếu rọi vào phòng hết sức ấm áp và sáng sủa. Nhưng dường như đối với Trần Ngôn lúc này, nhiệt lượng ấy chẳng có chút tác động gì, toàn thân cô lạnh giá như thể đang chìm vào hầm băng.

Lại vòng đôi tay ôm quanh thân mình, Trần Ngôn vùi mình trong chiếc khăn dày ấm, run rẩy bất an. Trước mắt cô cứ lớn vờn hình ảnh ba xác chết kinh khủng cô thấy trong mơ.

Họ đã chết rồi, đúng, đã chết rồi! Cô không bao giờ phải lo chuyện bị họ bắt về nữa, không bao giờ còn sợ bị họ hành hạ nữa. Đáng lẽ nên cảm thấy vui mới phải, nhưng sao nỗi sợ hãi chưa từng có cứ mãi giày vò cô? Rốt cuộc cái gì đã giết chết họ? Trực giác mách bảo cô thứ đó nhất định có liên quan đến mình...

...

Cùng lúc đó, ngồi trên xe Quan Ân, Cổ Liên trầm ngâm nhìn chằm chằm những bức ảnh trong tay.

“Sao vậy? Cháu thấy gì rồi ư?”, Quan Ân tiện tay lấy một chai nước ép hoa quả đưa cho Cổ Liên.

“Chú Quan, Trần Ngôn rốt cuộc bị bệnh gì? Chắc không chỉ đơn giản là làm việc quá sức chứ?”, Cổ Liên đón lấy chai nước, uống một ngụm.

“Ừ, bác sĩ nói cô ấy kích động quá nên bất ngờ bị sốc, dẫn đến hôn mê.” Quan Ân cầm ảnh xem xét: “Xem ra nhất định cô ấy có quen biết người chết”.

“Vâng, cháu cũng nghĩ thế”, Cô Liên gật đầu: “Vừa rồi lúc chú đi nộp viện phí, chị ấy có nói mơ, biểu hiện rất đau khổ”.

“Cô ấy nói gì?”, Quan Ân dừng xe bên đường.

“Chị ấy bảo ‘Không liên quan đến tôi, mọi thứ đều là báo ứng do tội lỗi của các người’, sau đó chị ấy tỉnh dậy”, Cô Liên nhíu mày thuật lại: “Rồi khi chúng ta đi, cháu hỏi chị ấy có quen nhà Trần Yên Hoa không, về mặt chị ấy trong thoáng chốc hết sức hoảng sợ. Điều này có lẽ đến bản thân chị ấy cũng không nhận thức được, cho nên cháu đoán chị ấy nhất định có quen những người kia”.

“Ừ, phân tích của cháu rất có lý!”, Quan Ân cười, khẽ xoa đầu Cô Liên: “Ha ha... Cháu ngày càng lợi hại đấy, sắp thành thám tử đến nơi rồi. Chú nghĩ chắc chắn sau này cháu sẽ học trường cảnh sát”.

“Hừ! Lớn lên còn lâu cháu mới làm cảnh sát!”, Cô Liên phẩy tay khinh thị.

“Vì sao?”, Quan Ân tỏ vẻ tiếc nuối.

“Làm cảnh sát mệt lắm! Sau này cháu sẽ làm nhạc sỹ giống thầy Bạch!” Khuôn mặt Cô Liên đầy vẻ ngưỡng mộ.

“Bạch Hạo Đan phải không?”, Quan Ân buồn rầu nhìn Cô Liên: “Có điều, thầy Bạch quả là một tay đàn rất khá”.

“Đương nhiên rồi! Cháu thích nhất được nghe thầy Bạch chơi đàn”, Cô Liên tự hào.

“Haizzz... thôi bỏ đi! Con đường của cháu thì cháu phải tự đi.” Quan Ân thở dài, chủ đề câu chuyện nhanh chóng quay về vụ án kỳ lạ kia: “Nhưng mà vụ án này chú vẫn muốn nghe ý kiến của cháu, chứ bọn chú mà cứ đi điều tra thế này, ít hy vọng lắm”.

“Cháu hiểu rồi, trên tivi thường nói bây giờ vì muốn trốn tránh những chuyện xấu đã làm mà đôi khi người ta phải sử dụng thân phận giả”, Cổ Liên ra vẻ người lớn, hết sức dễ thương: “Nhưng mà chẳng phải lo, nếu có dấu vân tay của chị ấy, chú sẽ điều tra được thân phận thật của chị ấy phải không?”.

“Cháu có dấu vân tay của cô ấy?”, mắt Quan Ân sáng lên.

“Chú quên rồi sao? Chú Quan, cốc trà chị ấy pha cho chú đó, chú đâu đã kịp đựng đến”, Cổ Liên nháy mắt với Quan Ân, nở nụ cười rất đổi vui vẻ...

Khi có kết quả giám định, Quan Ân nằm bò trên bàn làm việc ở Sở Cảnh sát gặm gói mỳ ăn liền. Nghiêng đầu nhìn chiếc đồng hồ bên cạnh chỉ đúng hai mươi hai giờ, anh liền đứng dậy pha cho mình một tách cà phê. Vừa uống được một ngụm thì điện thoại di động bỗng đổ chuông.

“A lô, xin chào!”, Quan Ân đặt tách cà phê xuống bàn, nhận điện thoại.

“A lô, Quan Âm Bồ Tát, kết quả giám định ngài muốn đã có rồi, cần tôi đưa qua cho ngài không?” Đầu dây bên kia vang lên giọng đùa cợt của Tiểu Lưu thuộc phòng giám định pháp y.

“Không cần, không cần! Tôi sẽ qua lấy ngay!”, Quan Ân quay người đi như chạy về phía phòng giám định...

“Đây là báo cáo! Em phải tặng ca để làm cho anh đây!”, hai chân Tiểu Lưu bắt chéo ngồi trên ghế trong phòng giám định, “Anh giàu có vậy mà không trả tiền làm thêm giờ cho em thì không xong đâu”.

“Cảm ơn, cảm ơn! Đợi vụ án này xong, tôi sẽ mời cậu ăn cơm!” Nói rồi, không đợi Tiểu Lưu có bất cứ phản ứng nào, Quan Ân đã mất hút ngoài cửa như một làn khói.

“Quan Ân! Coi như tên tiểu tử anh nhanh chân! Cứ đợi đây...” Trong căn phòng phía sau Quan Ân không ngừng vang lên tiếng nghiền răng giận dữ của Tiểu Lưu...

“Mẹ ơi! May mà mình tập chạy ngắn một trăm mét.” Về đến văn phòng, Quan Ân mệt bở hơi tai ngồi xuống ghế sofa: “Nếu bị kẻ hẹp hòi kia tóm

được thì coi như tiêu tủng lương tháng này”.

Cầm tách cà phê uống dở khi nãy lên, ánh mắt anh bỗng vô tình dừng lại trên tấm ảnh bên cạnh. Dưới ánh đèn yếu ớt, thi thể cô gái mở to đôi mắt kinh hoàng nhìn trùng trùng về phía trước, miệng há rộng như thể đang cố kêu cứu.

Vội vàng cầm tấm ảnh lên, Quan Ân đọc kỹ các tư liệu viết sau bức ảnh, bất chợt một cảm giác kỳ quái bỗng chạy dọc sống lưng. Dòng chữ vền vện chỉ có: Trần Nhiên, mười chín tuổi, thanh niên thất nghiệp, tử vong do sợ hãi quá độ dẫn đến nhịp tim ngừng đập.

Lật lại tấm ảnh, Quan Ân chăm chú quan sát cái xác đáng sợ. Càng nhìn anh càng nhìn thấy có cái gì đó không bình thường. Gương mặt này rất quen như thể đã nhìn thấy ở đâu rồi, nhưng rốt cuộc là ở đâu, anh không sao nhớ nổi.

Vào đúng lúc đó, tiếng “phịch” nhỏ vang lên, cắt đứt dòng suy tưởng của anh. Nhìn về hướng phát ra tiếng động, Quan Ân thấy túi hồ sơ vừa lấy về bị tay mình gạt xuống sàn, tấm ảnh chân dung 4x6 từ bên trong rơi ra ngoài. Giây phút nhìn rõ tấm ảnh dưới đất, một tia sáng bỗng lóe lên trong đầu Quan Ân, rốt cuộc anh đã nhận ra điểm không bình thường ấy. Hai cô gái trong hai tấm ảnh giống hệt nhau, chỉ là tấm ảnh chụp cô gái đã chết trông hơi đáng sợ, cho nên anh nhất thời không nhận ra điều đó. Một tay chộp lấy túi hồ sơ, Quan Ân nhanh chóng lấy tất cả giấy tờ bên trong ra, trải đầy trên mặt bàn và nhìn thật kỹ dưới ánh đèn vàng vọt. Kinh nghiệm bao năm điều tra đã mách bảo anh, cô gái mang tên Trần Ngôn chắc chắn có liên quan rất lớn tới vụ án này...

...

Sáng sớm hôm sau, chiếc xe cảnh sát lặng lẽ đỗ trước cổng ngôi biệt thự của gia đình họ Hàn. Quan Ân thò đầu ra ngoài cửa xe ngó lên trên lầu, cả ngôi biệt thự im lìm như thể vẫn chưa có ai thức giấc. Anh khẽ thở dài, rút đầu lại vào trong xe. Có vẻ như anh đã tới quá sớm thì phải. Quan Ân sốt ruột lắc đầu, hôm qua cả đêm thức nghiên cứu, anh đã phát hiện được một đầu mối quan trọng. Giờ chỉ còn một vấn đề không tài nào nghĩ ra được, cho nên trời còn chưa sáng anh đã rời Sở Cảnh sát, chạy thẳng đến ngôi trực trước ngôi biệt thự này.

Lúc ấy, Cổ Liên ở trên lầu đang cuộn mình trong chăn chìm sâu vào giấc nồng. Bất chợt, thứ gì đó từ trên trời rơi đánh “bộp” một tiếng xuống người cô bé.

“Thứ gì đó?”, Cổ Liên bắt giác hét lên, ngồi bật dậy.

“Là muội đây, tở tở!”, “thứ” đang bò trên người Cổ Liên nhanh chóng lao tới bịt miệng cô bé lại: “Đừng kêu, tở muốn đánh thức bà tở dậy à?”.

“Phù... Ủy Ủy đây à, làm chị giật cả mình.” Cổ Liên vỗ nhẹ lên ngực mình: “Này! Thiên sứ các em thường xuất hiện như vậy à? Làm người ta sợ hết hồn”.

“Tở...”, Lam Ủy mệt mỏi lặn qua một bên giường: “Muội nói với tở đến tám trăm lần rồi, muội không phải thiên sứ!”.

“Nhưng thầy Bạch nói em là thiên sứ bảo vệ chị mà!”, Cổ Liên đưa tay véo khuôn mặt nhỏ bé của Lam Ủy: “Tất cả các thiên sứ đều đáng yêu giống em à?”.

“Muội...” Khóe miệng Lam Ủy khẽ giật, liền quay đầu thăm mắng Bạch Hạo Đan lần thứ n, cuối cùng cũng cảm thấy tinh thần ổn định phần nào: “Thôi, dù sao ngài ấy đã nói vậy, thiên sứ thì thiên sứ. Nhưng mà tở này,

bây giờ muội mới biết hóa ra sau khi phong ấn ký ức, trong một vài phương diện, tử lại trong sáng thế này, sáng đến độ muội cũng khó mà chấp nhận được...”

“Hả? Cái gì sáng cơ?”, Cổ Liên nghiêng đầu hiếu kỳ nhìn Lam Úy.

“Haizz... Không có gì”, Lam Úy thở dài, bắt đầu vào vấn đề chính: “Tỷ, chẳng phải hôm qua tử dặn muội để ý đến cái cô Trần Ngôn sao?”.

“Đúng rồi!” Nghe thấy hai chữ “Trần Ngôn”, vẻ mặt Cổ Liên bỗng chốc trở nên nghiêm túc: “Thế nào? Có phát hiện gì chưa?”.

“Có, đêm qua muội phát hiện được hơi thở của một sinh linh xuất hiện bên cạnh cô ấy. Điều kỳ lạ là hơi thở này chỉ xâm nhập vào giấc mơ, khiến cô ấy ngủ chẳng ngon giấc, chứ không có ý làm hại cô ấy.” Lam Úy trở mình nằm lên gối của Cổ Liên: “Thông thường, loại sinh linh này rất hiếm thấy. Khi lòng người hoặc động vật sản sinh oán hận quá độ, hiện tượng xuất hồn tạm thời sẽ xuất hiện, từ đó hình thành nên linh thể. Nhưng các sinh linh đa số đều tấn công người có oán thù với mình, tuyệt đối không thấy hành vi gây rối giấc mơ của người ta như hôm qua, cho nên muội thấy rất lạ”.

“Nên em đã xem giấc mơ của Trần Ngôn phải không?”, Cổ Liên nghiêng người, ánh mắt bắn khoả nhìn Lam Úy: “Nói xem, em thấy gì?”.

“Ha ha... tử tử, năng lực phán đoán của tử vẫn sắc bén lắm!”, Lam Úy bật cười: “Không sai, muội đã kiểm tra giấc mơ của cô ấy. Tỷ biết không, cô ấy vẫn luôn lừa mọi người. Cô ấy chưa bao giờ là Trần Ngôn. Tên thật của cô ấy là Nghiêm Ngôn, là con gái của một gia đình giàu có, nhưng đó là chuyện trước kia rồi...”.

“Đợi một chút!”, Cổ Liên vẫy tay ngắt lời Lam Úy: “Chị hỏi em, cô ấy và Trần Yên Hoa rốt cuộc là có quan hệ gì?”.

“Cô ấy là chị họ của Trần Nhiên, cũng chính là cháu gái của Trần Yên Hoa”, Lam Úy kéo chần đấp, đôi mắt ánh lên tia mệt mỏi: “Muội mệt rồi, để muội ngủ một lát! Tỉnh dậy, muội sẽ kể tiếp cho tử nghe. À phải rồi vừa nãy khi trở về, muội thấy cái xe cảnh sát đó lại đến. Muội nghĩ nhất định anh ta đã tìm được manh mối gì rồi, nếu không sao lại đến sớm thế?”.

“Vậy à? Không biết manh mối quan trọng gì đây? Chị thật muốn biết ngay bây giờ.” Thấy Lam Úy dần chìm vào giấc mộng, ánh mắt Cổ Liên lấp lánh tia sáng hiếu kỳ...

Ngoài cửa sổ, tia nắng đầu tiên của buổi sớm mai luôn qua tán lá rơi vào phòng. Cô thiếu nữ xanh xao nằm trên giường bệnh từ từ mở mắt. Đưa đôi đồng tử hần những vẩn máu mệt mỏi nhìn quanh, thấy không có gì bất thường, Nghiêm Ngôn mới thở phào nhẹ nhõm.

Đúng vậy, cô là Nghiêm Ngôn, chính là Nghiêm Ngôn đáng thương suýt chút nữa trở thành cừ non trước miệng sói. Nhờ sự quyết đoán của bản thân, cô mới thoát khỏi nanh vuốt tàn độc vẫn rình rập quanh mình và bắt đầu một cuộc sống mới.

Từ từ bước xuống giường, cơn chóng mặt bất chợt ào tới, Nghiêm Ngôn cảm thấy người mệt rũ. Cô cười khổ một tiếng, mình từ lúc nào lại trở nên “gió thổi cũng bay” thế này? Nhớ hồi còn ở nhà cô chú, tất cả những công việc bản thủ nặng nhọc nhất đều đến tay cô, cật lực từ sáng tới tối, mệt đến muốn chết làm gì có thời gian mà chóng mặt nữa.

Nghiêm Ngôn bước thấp bước cao vào nhà vệ sinh mở vòi vĩa thật nhiều nước lên mặt cho tỉnh táo. Mắt nhắm nghiền, cô quờ tay lên phía trên định với khăn mặt, nhưng bỗng cảm thấy nước dần lạnh hơn. Lạ thật! Bệnh viện này luôn có nước nóng 24/24 mà, sao mỗi lúc một lạnh được nhỉ?

Nghi hoặc mở choàng mắt, ánh nhìn rơi xuống bồn rửa mặt, trong phút chốc, Nghiêm Ngôn chỉ cảm thấy da đầu tê rần từng cơn, muốn hét lên thật lớn song lại chẳng thể phát ra tiếng. Cô chỉ biết mở mắt trừng trừng nhìn chiếc bồn đầy máu tươi đỏ lòe lay động trước mặt. Những tiếng la lối chói tai từ trong bồn vọng ra, như thể muôn ngàn ma quỷ đang đuổi theo cô đòi nợ.

“Á...” Tiếng kêu thảm thiết vang lên làm kinh động cả kíp y tá trực ban phòng bên. Họ vội vàng chạy tới phòng bệnh số 104, chỉ thấy nữ bệnh nhân mới nhập viện hôm qua khuôn mặt trắng bệch nằm trên giường, hai tay khua khoáng loạn xạ trong không trung, dường như đang muốn xua đuổi thứ gì đó.

“Này! Cô tỉnh dậy đi, tỉnh dậy!” Một nữ y tá bước tới gọi to, giữ lấy hai tay Nghiêm Ngôn.

“Á!” Hai tay bị giữ chặt, Nghiêm Ngôn mở choàng mắt ra. Vàng mặt trời bên ngoài rất chói rạng rỡ khiến cô khẽ thở phào. Vẫn còn thở gấp, cô quay sang nhìn người y tá: “Có phải tôi lại gặp ác mộng không? Xin lỗi đã làm phiền mọi người”.

“Không sao, nhưng chúng tôi khuyên cô nên đi kiểm tra sức khỏe toàn diện, sắc mặt cô quả thật không tốt.” Chị y tá bỏ tay Nghiêm Ngôn ra, quay sang rót nước cho cô.

“Cảm ơn!”, Nghiêm Ngôn nói, đón lấy cốc nước và uống một ngụm nhỏ: “Không cần đâu, tôi không sao. Vừa rồi chỉ là gặp ác mộng thôi, không có gì phải lo cả”.

“Vậy được rồi, có việc gì xin cứ ấn chuông.” Sau khi kiểm tra lại nhiệt độ cho bệnh nhân, người y tá liền mở cửa bước ra.

“Vâng, cảm ơn”, Nghiêm Ngôn đáp, tựa người vào chăn...

...

Quan Ân không ngờ mình có thể ngủ quên. Anh vốn chỉ định chợp mắt một chút, nhưng thành ra lại ngủ say như chết. Ăn xong bữa sáng mà Cổ Liên vẫn chưa thấy chú cảnh sát xuống xe. Quá sốt ruột muốn biết kết quả

điều tra, cô bé đành phải bảo Lam Úy trực tiếp đến lấy tài liệu từ trong xe về.

“Úy Úy, giờ em đã ngủ đủ rồi, ăn cũng no rồi, hãy nói cho chị biết về giấc mộng của chị Nghiêm Ngôn đi.” Cổ Liên ngồi trong sân, trải tài liệu lên mặt bàn, lật giở từng tờ xem xét: “Cái tài liệu khi gió gì đây không biết! Xem chả hiểu gì cả!”, Cổ Liên bực dọc mím môi.

“Ha ha ha... Đương nhiên tỳ không hiểu rồi!”, Lam Uy trôi lãng đãng giữa không trung, phá lên cười rữ rượi: “Tỳ mới chưa đầy bốn tuổi, cứ cho là thần đồng thêm nữa cũng không thể hiểu nổi hồ sơ tài liệu của Sở Cảnh sát được!”.

“Hừ! Đều tại chú Quan mèo lười kia cả. Rõ ràng đến tìm chị, thế mà bây giờ lại ngủ như heo chết.” Cổ Liên sắp xếp lại tập tài liệu rồi bỏ vào túi hồ sơ như cũ: “Thôi, em đem trả đi, lát nữa bà nội nhìn thấy thì phiền lắm”.

“Ha ha...”, Lam Úy cầm túi hồ sơ rồi nhanh chóng biến mất.

“Liên Liên”, lúc này, Phương Tĩnh Hương đã ăn mặc chỉnh tề bước tới bên bàn, lo lắng nhìn cháu gái: “Nghe nói cảnh sát trưởng Quan lại tới. Sao chú ấy cứ tới tìm con suốt vậy?”.

“Chú ấy đến để hỏi chuyện con về chuyện của chị Ngôn Ngôn.” Cổ Liên nắm chặt tay Phương Tĩnh Hương, đùa nghịch: “Bà nội yên tâm! Con không có chuyện gì đâu. Chú Quan là cảnh sát, làm sao có thể để con gặp nguy hiểm được, còn cả thầy Bạch nữa, hai người họ sẽ bảo vệ con mà”.

“Ừ, vậy bà yên tâm rồi. Lát nữa bà phải ra ngoài, Liên Liên ở nhà nhớ nghe lời cô Tuệ, biết chưa?”.

Phuong Tĩnh Hương đứng dậy nhìn đồng hồ: “À phải rồi, hôm nay thứ Ba, thầy Bạch sẽ đến dạy. Liên Liên không được nghịch ngợm đâu đấy!”.

“Con biết rồi bà ạ, bà nhanh đi, kéo muện mắt!”, Cổ Liên ngoan ngoãn trả lời, đưa túi xách cho bà.

“VẬY bà đi đây!”, Phuong Tĩnh Hương tiến về phía chiếc xe đỗ ở cổng.

“Tạm biệt bà nội!” Nhìn theo bóng xe Phuong Tĩnh Hương vút đi, Cổ Liên buồn chán nằm bò ra mặt bàn: “Úy Úy, mau gọi chú Quan dậy đi! Chú ấy ngủ đến hai tiếng đồng hồ rồi”.

“Vâng!” Ngồi trong xe Quan Ân, cảm nhận được mệnh lệnh của Cổ Liên truyền đến, Lam Úy cười khúc khích, khẽ vung tay vẩy loại bột màu xanh vào mặt người đàn ông đang say giấc nồng.

“Hắt... xì!” Sau cái hắt hơi bất chợt, ý thức Quan Ân lập tức tỉnh táo như thường: “Chết rồi! Đã chín giờ rồi!”. Nhìn chiếc đồng hồ trong xe, Quan Ân vội vàng chộp lấy túi hồ sơ bên cạnh, nhào xuống xe, chạy thẳng về phía cánh cổng lớn của ngôi biệt thự nhà họ Hàn.

“Có ai ở nhà không?”, Quan Ân vừa điên cuồng bấm chuông vừa la hét.

“Cảnh sát Quan, anh tỉnh rồi hả?”, không lâu sau, cô Tuệ mỉm cười từ trong nhà bước ra: “Liên Liên đợi anh lâu lắm rồi đó!”.

“Cái đó... Cô Tuệ, cô biết trước tôi sẽ đến sao?”, Quan Ân cười ngượng nghịu.

“Đúng thế, lúc sáng sớm ra ngoài mua thức ăn, tôi nhìn thấy anh đang say giấc nồng trên xe.” Cô Tuệ vừa cười vừa mở cửa: “Anh đó, dù bận đến

mấy cũng phải biết chăm sóc bản thân một chút! Liên Liên ở sân sau, anh vào gặp nó đi. Để tôi làm cho anh chút gì ăn sáng!”.

“Không cần đâu cô Tuệ! Lát nữa tôi đi ngay!”, Quan Ân đỏ mặt, vừa nói vừa bước về phía sân sau.

“Thế không được! Đây là mệnh lệnh của bà chủ nhà chúng tôi, anh đợi nhé!” Đóng cổng xong, cô Tuệ tắt bật chạy về phía nhà bếp.

“Chú Quan dậy rồi ạ?”, Cổ Liên đang vắt vẻo trên chiếc xích đu trong sân, che miệng cười khúc khích.

“Ý! Mọi người trong nhà cháu còn ai chưa biết chú ngủ trên xe nữa không?”, Quan Ân buồn bực ngồi xuống cạnh Cổ Liên trên xích đu.

“Hình như không ạ!” Nhìn bộ dạng của Quan Ân, Cổ Liên ôm bụng cười ngặt nghẽo.

“Đừng cười nữa, được không?” Quan Ân nóng nảy nhìn Cổ Liên đang cười phá lên rất đỗi khoa trương trước mặt. Anh đang định mở miệng thì điện thoại di động trong tay bỗng réo chuông: “A lô! Xin chào!”, Quan Ân bấm nút nhận: “Cái gì? Ở đâu? Được rồi? Tôi sẽ đến ngay!”.

“Sao vậy chú Quan?” Thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Quan Ân khi tắt điện thoại, Cổ Liên bỗng thấy trong lòng bất an.

“Sáng sớm nay xuất hiện nạn nhân thứ năm rồi!”...

Nạn nhân thứ năm bị sát hại là Lâm Tử Cương, năm mươi sáu tuổi, chủ cửa hiệu kim hoàn, tử vong vào lúc ba rưỡi sáng sớm hôm nay, nguyên nhân do sợ hãi quá độ dẫn đến nhồi máu cơ tim.

“Anh Quan, bên pháp y nói tử thi này rất giống với tử thi thứ tư, trên thân thể không hề thấy bất cứ thương tích nào, cũng chẳng có dấu hiệu trúng độc.” Phó phòng Đại Lý đưa tập tài liệu trong tay cho Quan Ân vừa vội vã bước vào: “Thêm nữa, vừa rồi bọn em đã tìm kiếm ở hiện trường vụ án, xác định tại thời điểm xảy ra án mạng, khóa trên các cửa sổ và cửa ra vào đều không xuất hiện dấu hiệu bị phá, xung quanh người chết rất sạch sẽ, toàn bộ căn phòng trừ dấu vân tay và dấu chân của người bị hại thì không phát hiện ra bất cứ dấu hiệu nào của người thứ hai”.

“Tôi muốn xem tử thi một chút. Các cậu tìm kiếm cẩn thận lần nữa, xem có bỏ sót manh mối nào không”. Quan Ân vừa nói vừa bước vào căn phòng xảy ra án mạng.

Đây là ngôi biệt thự xây theo lối kiến trúc phương Tây, vị trí xác chết nằm vừa đúng trong phòng khách nhỏ giữa phòng ngủ và cầu thang tầng hai. Từ chỗ ngoặt của cầu thang có thể nhìn rõ một cẳng chân người chết lòi ra ngoài phòng khách.

“Ai là người phát hiện ra xác chết đầu tiên?”, Quan Ân cúi xuống kiểm tra di thể của nạn nhân.

“À, là con gái duy nhất của nạn nhân, Lâm Tiểu Ngữ”, Đại Lý đưa tay chỉ về phía cô gái trẻ đang ngồi khóc nức nở trên ghế sofa dưới tầng: “Theo lời Lâm Tiểu Ngữ nói thì đêm qua cô ấy và bạn trai thuê phòng hát

karaoke, sau đó uống say rồi ngủ lại nhà bạn trai, đến sáng nay mới về nhà, đang chuẩn bị ngủ bù thì phát hiện cha mình đã qua đời, liền vội vã báo cảnh sát”.

“Đợi một chút, thế còn vợ nạn nhân thì sao?”, Quan Ân đứng bật dậy tiến về phía cửa sổ, cầm khung ảnh bày trên bậu cửa lên ngắm nghía kỹ lưỡng. Trong hình, đôi nam nữ cười rạng rỡ, tay bế một bé gái chừng bảy, tám tuổi: “Tại sao lại là cô con gái trình báo, vợ nạn nhân đâu?”.

“Bọn em vừa kiểm tra. Là thế này, hai năm trước vợ Lâm Tử Cương đã đưa đơn ly hôn vì ông ta thường xuyên lang chạ bên ngoài. Hiện tại bà này đang sống một mình tại Đài Loan. Em đã cho người liên hệ với bà ta.” Đại Lý vẫy tay về phía ngoài, hai viên cảnh sát liền mang tới một chiếc cang, đưa thi thể vào túi nhựa chuyên dụng có khóa rồi đặt lên cang chuẩn bị mang đi.

“Đợi đã, cái gì đây?” Đúng lúc Đại Lý chỉ huy người đưa thi thể ra ngoài, Quan Ân vốn đang tựa người bên cửa sổ bỗng bước tới ra hiệu dừng lại.

“Gì cơ, tổ trưởng?”, Đại Lý nhìn Quan Ân đột ngột quỳ xuống nền đất vẻ khó hiểu.

“Cậu tới xem đây là gì?”, bàn tay đeo găng trắng chuyên dụng của Quan Ân khẽ vẫy Đại Lý, rồi chỉ vào nơi nạn nhân vừa nằm.

“Đây là... vết tích?”, Đại Lý đến cạnh Quan Ân, cúi xuống quan sát thật kỹ, chỉ thấy một dấu to khoảng bằng bàn tay mò nhạt gần như chìm trong nền đất, cực kỳ khó nhận ra: “Tổ trưởng, đây là dấu vết gì? Trông không giống dấu chân?”.

“Bảo bên giám định vật thể đi làm xét nghiệm, mau lên!”, Quan Ân đứng dậy nhìn quanh bốn phía. Cả phòng khách trang hoàng rất đổi lộng lẫy: Cạnh bàn sách là một quầy bar đặt đầy những chai rượu cao cấp, trên mặt quầy có một máy điện thoại. Quan Ân bước tới ấn nút phát lại những tin nhắn điện thoại đã lưu. Anh im lặng lắng nghe và không ngừng ghi chép.

“A lô, ông chủ Lâm, tôi là lão Trương chỗ Thính Khiếu Cư. Món Tam khiếu ông và ông chủ Vương đặt hôm nay đã chuẩn bị đầy đủ, ông xem tối nay mấy giờ có thể đến?”, giọng đàn ông trung niên vọng ra từ điện thoại, thanh âm dễ nghe thu hút sự chú ý của Quan Ân. Anh xem rồi ghi lại chính xác thời gian gọi cũng như số máy lưu trên điện thoại.

“Ồ! Thật không ngờ gã họ Lâm này lại thích ăn Tam khiếu! Rõ gớm!” Sau lưng Quan Ân, Đại Lý bước tới, vỗ lên vai anh: “Này người anh em, không phải đến cả nơi đó anh cũng muốn điều tra đấy chứ? Dù sao em cũng không vào đâu, buồn nôn lắm, em sợ đến ba ngày sau mình cũng không nuốt nổi cơm mất”.

“Tôi cũng chưa nói rằng cậu sẽ đi!”, Quan Ân mỉm cười nhìn Đại Lý: “Cậu đi điều tra xem Lý Tử Cương và những nạn nhân trước có quen nhau không, nhất là xem ông ta liệu có quen bà Trần Yên Mỹ, tổng giám đốc Công ty trang sức Hồng Lộ, người hai năm trước tự tử vì vụ trộm kim cương không nhé!”.

“Trần Yên Mỹ?”, Đại Lý nghĩ ngợi nhìn Quan Ân: “Cái tên này sao nghe quen quen thế nhỉ?”.

“Đó là chị gái của nạn nhân thứ nhất trong vụ án này, Trần Yên Hoa, cũng là bác Trần Nhiên”, Quan Ân kiên nhẫn giải thích: “Á phải rồi, cậu còn cần điều tra cả cô gái độc nhật của Trần Yên Mỹ tên Nghiêm Ngôn, xem lý do vì sao cô ấy phải rời khỏi nhà cô chú ruột mình nữa!”.

“Ôi! Nhiều vấn đề thế!”, khước miệng Đại Lý khẽ giật: “Điều tra đến bao giờ mới xong chứ!”.

“Người anh em”, Quan Ân nở nụ cười xảo quyệt, khoác tay lên vai Đại Lý lắc nhẹ: “Nếu cậu chê nhiều thì tôi tự đi điều tra vậy. Vụ Thính Khiếu Cư nhường lại cho cậu đấy. Vậy đi!” Võ mạnh anh chàng Đại Lý với gương mặt ngây ngốc một cái, Quan Ân rảo bước ra ngoài cửa.

“Đừng! Tô trưởng, em đi!” Đại Lý nhanh chóng phản ứng lại, chụp lấy cánh tay Quan Ân: “Em đi được chưa? Nghìn lần đừng bắt em đến điều tra cái chỗ Tam khiếu kinh khủng đó, em vẫn muốn được ăn ngon ba bữa mỗi ngày!”.

“Cho nên... Đi nhanh!” Dúi tập tài liệu trong tay cho anh chàng Đại Lý mặt mũi đang biến sắc, Quan Ân cười thâm cực kỳ gian xảo: “Cả đội! Rút!”.

Khi toàn bộ nhân viên cảnh sát đều tản mát rời khỏi hiện trường vụ án, Quan Ân phái người đưa Lâm Tiểu Ngữ về nơi ở khác của cô ta, tiến hành bảo vệ nghiêm mật 24/24, đồng thời cho gọi cậu bạn trai của cô ta tới Sở Cảnh sát khai báo. Tất cả các công việc cơ bản vừa kết thúc, Quan Ân không còn do dự nữa, lái xe đến thẳng bệnh viện. Anh phải nói chuyện rõ ràng với cô gái bí ẩn kia. Với sự xuất hiện của nạn nhân thứ năm, anh đã không còn thời gian để chờ đợi nữa rồi. Anh thật sự không muốn nhìn thấy lại có thêm một vật hy sinh thứ sáu với đôi mắt mở tròn kinh hoàng như cô nói với anh sự thật mà căn bản không có cách nào biết được. Cho nên anh nhất định phải hiểu xung quanh cô gái tên Nghiêm Ngôn ấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao những người từng tiếp xúc với người con gái ấy đều chết một cách ly kỳ như vậy? Phải chăng bọn họ và Nghiêm Ngôn đã xúc phạm tới một thứ gì kinh khủng nên mới dẫn đến việc trả thù tàn khốc đến thế?

Sải những bước dài tiến về phòng bệnh số 104, tim Quan Ân đập rộn thành thịch thịch từng con. Có lẽ lúc này chân tướng vụ án đang ở phía trước chờ đợi anh, anh buộc phải dẫn tới mới giải đáp được toàn bộ mối nghi hoặc này.

Bỗng từ phía cuối hành lang vọng đến những âm thanh hỗn loạn, một nhóm y tá cuống quýt đẩy chiếc cáng cứu thương nhào ra, chạy như bay về hướng phòng cấp cứu. Trên cửa phòng bệnh nơi họ vừa rời khỏi lù lù chiếc biển với con số 104 rõ ràng đến không thể rõ ràng hơn.

“Có chuyện gì vậy?”, Quan Ân chạy đến cửa phòng, quay đầu kinh ngạc nhìn cô bé vừa từ bên trong bước ra: “Sao cháu lại ở đây?”.

“Chú Quan, cháu đến để nói cho chú những điều chú muốn biết!”, Cổ Liên mở to đôi mắt đen như màn đêm, nghiêm nghị nhìn Quan Ân.

Một buổi chiều cuối thu, trời mát mẻ dễ chịu, không lúc nóng lúc lạnh như ngày xuân, chẳng nóng nực như mùa hè, lại càng khác với cái ẩm áp khi ngồi trong nhà cửa ngày đông. Chiều thu gió mát thổi khắp muôn nơi, làm tan đi những nhiệt lượng dư thừa của mặt trời, khiến lòng người trào dâng niềm vui vẻ thoải mái đã không gặp từ lâu lắm.

Thế nhưng, mặc cho thời tiết tuyệt vời như vậy, Quan Ân lại chẳng hề mảy may cảm nhận sự biến đổi của vạn vật xung quanh. Lúc này, anh đang ngồi trong hoa viên của bệnh viện, đôi mày khẽ nhíu, ánh mắt không khi nào rời khỏi phòng cấp cứu.

“Cô ấy ngất như thế nào?”, Quan Ân quay đầu, trừng mắt nhìn chàng thanh niên trẻ ngồi bên cạnh, trên đùi là cô bé con đang ngon lành thưởng thức bánh kem: “Còn nữa, rốt cuộc hai người đã biết những gì, hãy kể toàn bộ sự thật cho tôi nghe, được không?”.

“Chú Quan, chuyện này không liên quan gì đến thầy Bạch cả, tại cháu nhờ thầy đưa tới thăm chị Nghiêm Ngôn thôi. Chú đừng nói chuyện với thầy Bạch bằng giọng hoài nghi được không ạ?”, ngồi trong lòng Hạo Đan, Cổ Liên nghiêng đầu giáo huấn Quan Ân.

“Ha ha, không sao”, Hạo Đan vừa cười vừa lấy khăn giấy lau bánh kem dính trên mép cô bé: “Tổ trưởng Quan cũng chẳng có ác ý gì đâu, chỉ là lo lắng cho vụ án thôi, có thể hiểu được”.

“Này, thầy Bạch, có lúc tôi thật sự phục anh đấy”, Quan Ân nở nụ cười giả tạo, một tay đặt trên vai Hạo Đan: “Rốt cuộc anh dùng cách nào mà cô quỷ nhỏ này theo anh như vậy chứ?”.

“Chú là quý ấy!”, Cổ Liên tức giận giơ tay đánh Quan Ân.

“Liên Liên, thực nữ không được đánh người đâu”, Hạo Đan bật cười giữ bàn tay nhỏ xinh của Cổ Liên lại, ôm cô bé vào lòng: “Liên Liên phải làm thực nữ, đúng không? Thế thì không được đánh người, càng không thể mắng người, biết chưa?”.

“Biết rồi ạ”, Cổ Liên trừng mắt hằm hằm nhìn anh chàng Quan Ân đang cười xảo trá.

“Được rồi, Liên Liên ở đây nói chuyện với chú Quan, thầy Bạch đi mua nước ép trái cây cho con nhé?”, Hạo Đan đứng dậy đặt Cổ Liên ngồi lên ghế.

“Haizzz...”, nhìn theo bóng dáng Hạo Đan đang dần xa, Quan Ân thở dài: “Thầy Bạch hình như rất giỏi làm cháu vui thì phải! Nhưng vì sao ánh mắt cậu ta nhìn cháu say đắm như thể đang nhìn người yêu vậy?”.

“Chú Quan nói gì ạ?”, Cổ Liên đang gặm bánh ngọt nhìn Quan Ân vẻ không hiểu.

“À, không có gì!”, Quan Ân giật mình, nhanh chóng thu ánh mắt lại: “Bây giờ cháu nên nói với chú mọi chuyện rồi đấy. Ngoài việc biết tên cô ấy là Nghiêm Ngôn ra, cháu còn biết những gì?”.

“Hay là chú nói trước đi, rốt cuộc chú phát hiện ra đầu mối gì mà vừa sáng sớm đã chạy tới nhà cháu?”, Cổ Liên hiếu kỳ nhìn Quan Ân.

“Thật ra đêm qua sau khi có kết quả giám định, chú đã xem xét tất cả những tài liệu có liên quan đến cô ấy”, Quan Ân lấy từ trong túi và mở ra trước mặt Cổ Liên một quyển sổ ghi chép: “Tên thật của cô ấy là Nghiêm Ngôn, con gái duy nhất của Trần Yên Mỹ - tổng giám đốc Công ty trang

sức Hồng Lộ rất nổi tiếng trong ngành kinh doanh trang sức. Hai năm trước, Trần Yên Mỹ vì một vụ án mất trộm kim cương mà nợ hai đôi tác khoản tiền bồi thường vô cùng lớn là ba nghìn vạn. Dưới áp lực nặng nề, bà đã chọn con đường tự sát. Sau khi mẹ mất, cô con gái bán mọi gia sản trong nhà để trả các khoản nợ bồi thường rồi biến mất khỏi giới thượng lưu. Đầu mới cuối cùng mà chú nắm được là sau khi chia tay với bạn trai Vu Hạo Vĩ, cô ấy đã đến nương nhờ nhà chú mình là Trần Yên Hoa, nhưng không rõ vì sao một năm sau lại rời khỏi đó, hoàn toàn biến mất không một dấu vết. Đây chính là toàn bộ manh mối chú biết được. Tuy nhiên có một vấn đề chú không tài nào hiểu nổi, nếu Nghiêm Ngôn thực sự là hung thủ thì cô ấy đã dùng cách gì để giết những người kia?”.

“Chú nghi ngờ chị Nghiêm Ngôn là hung thủ?”, Cổ Liên dờ khóc dờ cười nhìn Quan Ân: “Sao có thể thế được, thời điểm xảy ra năm vụ án, chị ấy đều có bằng chứng ngoại phạm mà. Chỉ có điều... cái tên Vu Hạo Vĩ, anh bạn trai của chị ấy mà chú vừa nói sao nghe quen vậy nhỉ?”.

“Tất nhiên quen rồi!”, Quan Ân bắt lực trợn trừng mắt: “Hôm qua chú mới cho cháu xem ảnh của anh ta mà, chính là nạn nhân đầu tiên trong vụ án này”.

“À, cháu nhớ ra rồi!”, Cổ Liên vỗ đầu sức nhớ: “Xét theo đó thì có vẻ chị ấy là nghi phạm lớn nhất, tất cả những người từng tiếp xúc với chị ấy dường như đều chết cả. À phải rồi, chú Quan, nạn nhân sáng nay có quen chị ấy không? Tên người đó là gì ạ?”.

“Nạn nhân thứ năm tên là Lâm Tử Cương, chủ hiệu kim hoàn Hội Thông...” , Quan Ân lật xem tài liệu ghi chép.

“Lâm Tử Cương? Chú nói tên ông ta là Lâm Tử Cương?”, Cổ Liên bỗng ngắt lời Quan Ân: “Các chú không cần điều tra nữa, nếu Nghiêm Ngôn thật

sự là hung thủ, cháu nghĩ người đầu tiên chị ấy giết phải là Lâm Tử Cương”.

“Vì sao?”, Quan Ân kinh ngạc nhìn cánh cửa phòng cấp cứu.

“Chẳng phải chú muốn biết vì sao chị Nghiêm Ngôn lại rời khỏi nhà cô chú mình hay sao? Cháu nói với chú nhé?”, Cổ Liên đứng dậy bước đến trước mặt Quan Ân: “Thật ra hôm nay cháu tới là muốn hỏi chị ấy toàn bộ câu chuyện. Chị ấy đã thẳng thắn kể lại mọi chuyện với cháu. Từ một năm trước, chị ấy luôn mơ thấy ác mộng, và cũng từ đó, sức khỏe của chị ấy ngày càng giảm sút. Chị ấy rất đau khổ, nhưng không biết phải làm thế nào. Thực ra chị Nghiêm Ngôn rất đáng thương. Sau khi mẹ mất, chị ấy chuyển đến ở với cô chú, song nhà Trần Yên Hoa đối xử với chị ấy chẳng khác gì con ở, không những bắt chị ấy làm tất cả mọi việc trong nhà mà còn thường xuyên đánh đập mắng mỏ chị ấy nữa. Vốn chị Nghiêm Ngôn vẫn cố chịu đựng bởi nghĩ rằng, dù tôi tệ hơn nữa thì đó vẫn là những người thân duy nhất của mình nên chị ấy chưa từng có ý định bỏ đi. Thế nhưng, gia đình kia lại táng tận lương tâm đẩy chị ấy vào đường cùng không lối thoát, khiến chị ấy chẳng còn cách nào khác ngoài bỏ trốn!”.

“Bọn họ làm gì cô ấy?”, Quan Ân lo lắng hỏi.

“Gã Lâm Tử Cương mà chú vừa nói chính là một trong những người cùng hợp tác cung ứng với mẹ chị Nghiêm Ngôn năm đó. Sau khi chị Nghiêm Ngôn trả cho hắn số tiền một nghìn năm trăm vạn, hắn còn mặt dày bỏ ra năm mươi vạn đòi lấy đêm đầu tiên của chị Nghiêm Ngôn. Chị ấy phần nộ từ chối nhưng con quý già háo sắc kia vẫn chưa chịu bỏ cuộc. Biết chị ấy đang sống tại nhà cô chú, ông ta liền bỏ ra một trăm vạn mua chuộc nhà Trần Yên Hoa để bọn họ lừa Nghiêm Ngôn đến nhà hàng. May sao chị Nghiêm Ngôn biết được thủ đoạn đó, đã lập tức bỏ trốn khỏi nhà họ Trần, nếu không, từ nay về sau chị ấy sẽ không còn ngẩng đầu lên được nữa”.

“Đúng là bọn cầm thú, chết vẫn còn nhẹ!” Quan Ân siết chặt tay: “Sau đó thì sao? Cô ấy đã đi đâu?”.

“Sau đó chị ấy dùng chút tiền mang theo mua vé đi Đài Loan, nơi chị ấy đã vô tình gặp được người hàng xóm cũ. Thấy chị Nghiêm Ngôn không có nơi nào để đi, bà lão tốt bụng liền giữ chị ấy lại. Chị ấy sống cùng bà một năm thì bà lão mất. Sau đó con gái bà vừa may quen cô Tuệ, liền giới thiệu chị ấy vào làm ở nhà cháu”.

“Điều này cho thấy khi vụ án xảy ra, cô ấy đã ở trong nhà cháu.” Quan Ân nhíu mày suy nghĩ: “Vậy cô ấy thật sự không có thời gian để gây án. Nhưng những nạn nhân này toàn bộ đều liên quan đến cô ấy, hoặc trực tiếp hoặc gián tiếp, điều này phải giải thích sao?”.

“Cái chỗ Thính Khiếu Cư đó, chú Quan đi điều tra thế nào rồi ạ? Bên trong có nhiều tài liệu lắm...”, Cổ Liên nháy mắt với Quan Ân về bí ẩn.

“Cháu cũng biết Thính Khiếu Cư à?”, Quan Ân có chút ngạc nhiên: “Nhà hàng đó và vụ án này có quan hệ gì với nhau sao?”.

“Chị Nghiêm Ngôn có nhắc đến chỗ ấy. Khi chị ấy năm tuổi, mẹ từng đưa chị ấy đến đó một lần, cũng chính là nơi chị ấy đã từng cứu một chú chuột mới sinh khỏi bị nuốt sống, rồi nuôi nó như con vật cưng tới lớn. Tuy nhiên, khi trốn chạy khỏi nhà Trần Yên Hoa, do thiếu tiền, chị ấy đành phải bán con chuột đi. Trùng hợp là người mua nó lại chính là người của Thính Khiếu Cư.” Cổ Liên ngồi lại xuống cạnh Quan Ân: “Chú bảo đó có phải là trùng hợp ngẫu nhiên không? Mà chú cũng biết khả năng của cháu, cháu có thể nói rằng cháu cảm thấy bên cạnh Nghiêm Ngôn có một hơi thở siêu nhiên. Cho nên vụ án này chắc chắn liên quan tới con chuột bị bán kia.” Cổ Liên nhìn lên, cực kỳ tự tin mỉm cười với Lam Úy đang bèn bèn giữa từng không.

Một người làm điều xấu xa tội lỗi, người ấy nhất định sẽ phải chịu báo ứng đã được định sẵn ở một nơi nào đó...

Hơn năm giờ chiều, Nghiêm Ngôn được đưa ra khỏi phòng cấp cứu. Cô gái với sắc mặt xanh xao không chút sinh khí nằm trên giường bệnh, chỉ duy nhất những đường gấp khúc lên xuống trên chiếc máy đo nhịp tim là thể hiện rằng cô vẫn còn sống.

“Bác sĩ, cô ấy sao rồi?”, Quan Ân nhẹ nhàng gọi bác sĩ chủ nhiệm sang một bên: “Cô ấy bị bệnh gì vậy?”.

“Anh là người nhà bệnh nhân?”, bác sĩ chủ nhiệm nhìn chằm chằm Quan Ân với ánh mắt sắc lẹm: “Chắc cô ấy là em gái anh? Anh là anh trai kiểu gì mà em gái bị suy nhược thần kinh thời gian dài như vậy cũng không biết? Cô ấy không chịu được bất kỳ kích động nào, chính vì vừa rồi bị xúc động quá mạnh nên mới dẫn đến suy tim đột ngột đó”.

“Ồ, xin lỗi bác sĩ, tôi không phải người nhà cô ấy.” Vô duyên vô cớ bị mắng, không biết phải làm sao, Quan Ân đành giơ ra chiếc thẻ cảnh sát: “Tôi là cảnh sát, cô ấy là nhân chứng quan trọng trong một vụ án chúng tôi đang điều tra, hy vọng bác sĩ có thể phối hợp với công việc của chúng tôi”.

“Ồ, xin lỗi. Vừa rồi thái độ của tôi cực đoan quá”, nhìn thấy chiếc thẻ, vị bác sĩ cười ngượng nghịu.

“Không sao”, Quan Ân cất thẻ cảnh sát vào túi, quay người nhìn Nghiêm Ngôn vẫn đang hôn mê: “Bác sĩ vừa nói cô ấy bị suy nhược thần kinh trong thời gian dài là sao?”.

“Haizzz... Cô ấy cũng thật đáng thương. Từ lúc tới bệnh viện đến giờ, chúng tôi chưa thấy cô ấy ngủ được giấc nào yên. Chẳng biết cô ấy mơ thấy

những gì mà lần nào cũng la hét rồi tỉnh dậy”, bác sĩ lắc đầu, thương xót nhìn Nghiêm Ngôn: “Bố mẹ cô ấy đâu mà không thấy đến thăm con vậy?”.

“Cô ấy mò coi cha mẹ, tất cả người thân đều đã qua đời.” Ánh mắt Quan Ân lóe lên tia đồng cảm: “À phải rồi, bác sĩ vừa nói cô ấy không chịu được xúc động mạnh? Vậy nếu cô ấy vẫn gặp phải ác mộng thì phải làm sao?”.

“Chúng tôi chỉ có thể tiêm cho cô ấy một liều thuốc an thần, nhưng nếu lại bị kích thích mạnh nữa thì sẽ trực tiếp dẫn đến tim ngừng đập. Đến lúc đó thật sự hết cách.” Bác sĩ chủ nhiệm khẽ thở dài, kiểm tra kỹ những ống truyền xong, ông bước ra ngoài phòng bệnh.

“Liên Liên, cháu có cách phải không?”, trầm mặc một lát, Quan Ân quay sang nhìn Cổ Liên ngồi bên cạnh: “Cháu nhất định cứu được cô ấy, phải không? Ít nhất cũng đừng để cô ấy gặp ác mộng nữa”.

“Tỷ tỷ”, Lam Úy bắt chợt lượn vèo trước mặt Cổ Liên: “Tỷ chỉ cần vào giấc mơ của Nghiêm Ngôn, giúp cô ấy loại bỏ những sinh linh đang ám kia, cơn ác mộng sẽ tự động biến mất thôi”.

“Thật sao?”, Cổ Liên suy nghĩ một lát, rồi đứng dậy bước tới trước mặt Quan Ân: “Thế này đi chú Quan, bây giờ chú cứ về trước đã, việc này cháu sẽ có cách giải quyết”.

“Thật không?”, Quan Ân tỏ vẻ nghi ngờ.

“Tất nhiên rồi, chú không tin thì thôi!”, Cổ Liên bực bội lườm Quan Ân một cái, sau đó quay người chạy về phía Hạo Đan đang đứng bên cửa sổ: “Chỉ có thầy Bạch là tốt, chú Quan xấu lắm! Hứ!”.

“Ha ha.” Hạo Đan cười phá lên, cúi xuống ôm lấy Cổ Liên: “Liên Liên lại quên thế nào là thực nữ rồi”.

“Dù sao con vẫn thích thầy Bạch, không thích chú Quan!”, Cổ Liên ôm lấy cổ Hạo Đan nũng nịu.

“Anh Quan, theo tôi, anh công việc bọn bè thì cứ về trước đi! Việc của Nghiêm Ngôn không cần lo lắng, tôi sẽ ở đây chăm sóc cô ấy, được chứ?”, Hạo Đan mỉm cười đặt Cổ Liên xuống ghế: “Trưởng phòng Quan, vụ án này tôi cũng nghe Liên Liên nói qua. Anh không cảm thấy vẫn còn một người nằm trong vòng nguy hiểm hay sao?”.

“Ai vậy?”, Quan Ân giật mình, khuôn mặt ánh lên vẻ nghi hoặc.

“Theo lời Nghiêm Ngôn, năm đó cùng hợp tác với mẹ cô ấy có hai người. Một người đã chết là Lâm Tử Cương, và một người nữa là Vương Hữu Lợi, chủ cửa hàng kinh doanh kim cương hàng đầu Bách Dự, hiện tại Lâm Tử Cương đã bị giết, vậy tiếp theo có phải sẽ đến lượt Vương Hữu Lợi?”.

“Đúng rồi! Sao tôi không nghĩ ra nhỉ?”, Quan Ân vỗ mạnh vào trán, nhanh chóng lấy điện thoại di động ra rồi rảo bước về phía cổng viện: “Thầy Bạch, cảm ơn anh đã nhắc nhở! Nghiêm Ngôn xin giao lại cho anh, tôi về Sở Cảnh sát đây”.

“Được rồi, anh yên tâm, tôi sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy”, Hạo Đan tiễn Quan Ân ra cửa, đợi người cảnh sát ấy đi khuất mới quay lại phòng bệnh: “Liên Liên, con định cứu Nghiêm Ngôn thật sao? Vào giấc mơ của người khác, bản thân mình phải chịu nhiều tổn hại lắm đó?”.

“Hạo Đan cung chủ, chỉ cần tạm thời giải phong ấn cho tử tử, để tử ấy hồi phục ký ức kiếp trước, tử ấy sẽ không chế được pháp lực của mình, chẳng phải sao?” Lam Úy từ trên không trung bay vèo tới trước mặt Hạo Đan, ánh mắt sắc lạnh rọi thẳng vào anh.

“Liên hoa yêu cốt, đừng mơ tưởng đến chuyện Phật giới sẽ giải trừ hoàn toàn phong ấn này. Dù ta có giải được thì phong ấn cũng chẳng thể hoàn toàn tiêu tan!”. Hạo Đan lạnh lùng nhìn Lam Úy.

“Bạch Hạo Đan, tở ấy vì muốn cứu ngài nên mới bị Địa Tạng Vương phong ấn!” Mắt Lam Úy bỗng bùng lên ngọn lửa giận dữ: “Nếu không phải vậy, người của Phật giới đã chẳng bao giờ không chế được tở ấy rồi!”.

“... Được, coi như ta nợ Cổ Liên một mối ân tình.” Trầm mặc hồi lâu, cuối cùng Hạo Đan cũng quyết định. Anh hai tay bắt chéo trước ngực, miệng lầm nhảm niệm thần chú. Tức khắc, một luồng sáng trắng từ lòng bàn tay anh phát ra, lấy bệnh viện làm trung tâm tỏa khắp bốn phía. Trong phút chốc, mọi thứ thuộc bán kính năm mươi dặm quanh đó đều bị bao phủ bởi ánh sáng trắng lóa mắt.

“Hả?” Đột nhiên thấy toàn bộ mọi người trong bệnh viện bỗng ngưng hoạt động, xung quanh yên lặng như thể thời gian ngừng lại, Cổ Liên hết sức hiếu kỳ.

“Liên Liên, thầy Bạch hỏi lại lần nữa, con nhất định muốn cứu cô ấy?”, Hạo Đan cúi người chăm chú nhìn Cổ Liên.

“Vâng, chị ấy đáng thương như vậy, con cứu chị ấy là tích đức hành thiện mà”, Cổ Liên mỉm cười, trên trán bất chợt lóe lên một Phật quang mờ nhạt.

“Xem ra cô thật sự có tuệ căn sâu sắc, cũng được...”, Hạo Đan đột nhiên giơ tay ấn vào trán Cổ Liên, lập tức tia sáng màu tím ánh kim lóe lên, thân thể Cổ Liên từ từ ngã vào lòng Hạo Đan.

“Tỷ!” Lam Úy giật mình lao về phía trước, nhưng ngay sau đó lại lặng người. Đóa sen màu lam đang chậm chậm xuất hiện trên trán Cổ Liên với dáng hình quen thuộc. Lam Úy bỗng nhớ đến lúc tiêu diệt Hồ ly chín đuôi ở thôn Long Sơn, trên trán Cổ Liên cũng xuất hiện một dấu hiệu tương tự như thế.

“Úy Úy”, Lam Úy còn đang chìm trong ký ức, tiếng gọi quen thuộc bất chợt vang lên, rồi Hàn Cổ Liên từ từ mở to đôi mắt...

9. Âm mưu phía sau vụ án oan

Buổi sáng hoàng hôn mỹ lệ và kiều diễm, ánh tà dương rực rỡ tỏa chiếu sắc vàng cam, phủ lên vạn vật một gam màu tươi tắn.

Đứng trên nóc tòa nhà cao, dưới chân là từng dòng xe cộ nườm nượp ngược xuôi, trên đầu là ánh mặt trời sắp tắt, lòng cô bỗng dâng trào nỗi tuyệt vọng miên man, Khép nhẹ đôi mi, thân thể căng lên nhào về phía trước, cô dang rộng đôi tay thưởng thức cảm giác bay tự do như một chú chim, nhưng giây tiếp theo, đón đợi cô lại là cơn đau tan xương nát thịt và cái chết vĩnh hằng.

Nằm yên trong bóng tối, thời khắc ấy cô không hề cảm thấy bất kỳ biểu hiện nào cho sự tồn tại của mình, như thể bản thân đã rời bỏ khỏi thân xác phàm tục tự bao giờ. Rồi từ từ, linh hồn cô nhẹ nhàng thoát ra và bay lượn giữa không gian rộng lớn.

“Mẹ!” Bất chợt tiếng gọi vô cùng quen thuộc bỗng vang lên khiến cô mở choàng mắt, kinh ngạc nhìn bản thể khác của mình đang đầm nước mắt ở cách đó không xa, nhào tới nơi thi thể người phụ nữ vừa rơi xuống mà khóc lóc thảm thiết.

“Ha ha, nhìn thấy chưa Nghiêm Ngôn? Đây chính là tình cảnh năm đó mẹ cô tự sát.” Một đôi tay lạnh ngắt từ phía sau bất chợt nhào tới không chút tiếng động chộp lấy vai Nghiêm Ngôn. Cảm giác lạnh thấu xương trong thoáng chốc lan truyền toàn thân khiến cô giật mình quay phắt lại. Sau lưng cô, người đàn bà với mái tóc dài trắng toát cùng đôi mắt đỏ ngầu trợn trừng cười u ám.

“Bà là ai?”, Nghiêm Ngôn sợ hãi, cố gắng giãy giụa thoát khỏi đôi tay như móng vuốt của người đàn bà lạ mặt.

“Ha ha... chúng ta sớm tối bên nhau đã hơn mười năm rồi, vậy mà cô không nhận ra tôi sao?”, người đàn bà cười khan, đôi mắt ánh lên những tia lạnh băng.

“Bỏ tôi ra! Tôi không quen bà!” Bị người đàn bà tóm chặt trong tay, Nghiêm Ngôn giãy giụa kịch liệt mặc cho những móng vuốt sắc nhọn đâm xuyên qua vai mình đau nhói.

“Vậy sao? Xem ra cô thật sự đã quên hẳn con vật cưng bị cô đem ra đánh đôi lấy ba trăm năm mươi tệ hồi đó rồi.” Người đàn bà trầm giọng, không ngừng lắc mạnh thân thể cô gái trong tay: “Đã quên kẻ từng là bạn tốt nhất của cô!”.

“Bà... bà là Đa Đa?” Một tiếng sấm kinh thiên động địa bỗng vang ầm trong đầu, Nghiêm Ngôn sững sờ nhìn người đàn bà tràn đầy thù hận trước mặt, không sao tin nổi đây chính là con chuột nhỏ đáng yêu từng chạy vòng quay trên tay mình ngày trước.

“Đúng, ta chính là con chuột bị cô nhẫn tâm bán đi đây”, người đàn bà cười tàn nhẫn rồi buông Nghiêm Ngôn ra: “Cô có biết giờ phút đó ta hận cô đến mức nào không? Hận đến mức chỉ muốn ăn tươi nuốt sống cho hả!”.

“Đa Đa, sao em lại biến thành người? Chị biết em vẫn không thể quên được chuyện trước kia chị bán em đi, nhưng tình cảnh năm đó em cũng biết mà, em đi với chị chỉ có chết đói mà thôi, chị bằng bán em cho người đó, ít nhất anh ta đã đồng ý đối tốt với em”, Nghiêm Ngôn rung rung giọt lệ nhìn người đàn bà.

“Không sai, hẳn đôi xử với ta rất tốt. Mỗi ngày đều cho ta ăn bánh ngọt tươi ngon nhất, uống thứ sữa tốt nhất. Lúc đầu ta thật sự rất cảm kích cô. Nhưng sau này cô biết bọn họ đã làm gì ta không?” Trong thoáng chốc, đôi mắt người đàn bà tóc trắng bỗng ngùn ngụt ngọn lửa căm giận: “Bọn họ bày những đứa con ta vừa sinh lên bàn ăn, cũng giống như đã bày ta lên trước mặt người năm nào. Người có hiểu nỗi cảm giác của một người mẹ phải mở to mắt nhìn những đứa con của mình rút ruột đẻ ra bị người ta lấy đi khỏi tầm với, rồi bày lên đĩa ăn, từ đó vĩnh viễn biến mất khỏi thế gian không?”. Người đàn bà điên cuồng hét lớn, mái tóc trắng bay phàn phật tứ tung. Những giọt lệ máu đỏ tươi chảy xuống từ đôi mắt trong suốt tái nhợt: “Đừng tưởng chỉ loài người các người mới hiểu tình mẫu tử. Tất cả mọi loài sinh vật trên thế gian này, chỉ cần có thể làm mẹ thì đều biết yêu thương con mình! Loài chuột chúng ta cũng vậy. Mỗi lần ta đều tràn đầy hy vọng ngắm nhìn những đứa con đáng yêu của mình ra đời, nhưng ngay sau đó ta lại phải đau đớn đôi mắt với cái chết của chúng. Người có biết mỗi lần như thế ta lại muốn băm vằm người ra thành nghìn mảnh, cho người nếm trải, gặm nhấm nỗi đau đó!”. Tay người đàn bà nhanh chóng thò ra chộp lấy cổ Nghiêm Ngôn..

“Đa Đa, chị không phải với em... chị, chị cũng không có cách nào...” Từng trận nghẹt thở trào đến, trước mắt Nghiêm Ngôn không ngừng nháng lên từng đọt tối đen, hít thở khó khăn.

“Hừ! Bây giờ vẫn chưa phải lúc giết người.” Bàn tay người đàn bà đột nhiên nói lỏng. Nghiêm Ngôn ngồi thụp xuống đất, tay ôm chặt cổ, ho dữ dội.

“Em cứ giết chị đi, thật ra chị đã chán sống từ lâu rồi.” Lúc lâu sau, Nghiêm Ngôn thở nặng nề ngẩng đầu nhìn thẳng vào người đàn bà: “Sau khi mẹ mất, chị chịu đủ mọi khổ nhục đắng cay, từ đó chưa hề có lấy một ngày vui vẻ. Nếu cái chết của chị có thể khiến em dễ chịu đôi chút thì em

giết chị cũng được. Đây là khổ nạn chị tự rước lấy, chị sẽ không trốn tránh đâu”.

“Được, nếu người đã nói thế, ta cũng trả người chút nhân tình. Dù sao năm đó cũng là người cứu ta, ơn này ta không bao giờ quên.” Người đàn bà cúi xuống chăm chú nhìn Nghiêm Ngôn với ánh mắt sắc nhọn: “Để báo đáp ơn cứu mạng của người, ta đã giết gần như toàn bộ những kẻ đã hiếp đáp người năm xưa. Nay chỉ còn một tên, tên này là chủ mưu vụ hãm hại mẹ người hồi đó, chính vì hắn mà mẹ người mới tự sát”.

“Ý em nói là kẻ trộm năm ấy?”, Nghiêm Ngôn mở to mắt, chụp mạnh lấy tay người đàn bà: “Hắn là ai? Nói với chi, hắn là ai?”.

Người đàn bà trầm ngâm một thoáng, rồi bàn tay giơ lên chỉ về phía sau lưng Nghiêm Ngôn. Bốn phía bùng lên khói xanh, mọi vật thoát trở lên mờ hồ, dần dần chìm vào bóng tối.

Không biết bao lâu sau, trong không gian tối om bỗng truyền tới tiếng bước chân nhè nhẹ. Tiếp đó, “két” một tiếng, cánh cửa không biết từ đâu xuất hiện từ từ hé mở, bên ngoài hai bóng đen kẻ trước người sau lên vào.

“Bụp” một tiếng, đèn trong phòng lại bùng lên sáng choang, khung cảnh xung quanh lập tức trở nên rõ ràng. Nhờ ánh đèn, Nghiêm Ngôn nhìn thấy hai người đàn ông ngồi trên chiếc sofa lớn, một người đứng lên rót rượu đưa cho kẻ kia.

“Vương Hữu Lợi! Chủ cửa hàng kim cương hàng đầu Bách Dự?”, Nghiêm Ngôn kinh ngạc liếc mắt sang người đàn bà tóc trắng bên cạnh: “Chuyện gì xảy ra vậy? Ông ta sao lại ở đây?”.

“Đừng kích động, những gì người nhìn thấy chỉ là ảo ảnh. Ta muốn người biết chân tướng sự việc năm đó.” Khóe miệng người đàn bà cong lên

một nét cười độc ác, lạnh lùng nhìn Nghiêm Ngôn: “Cứ xem cho kỹ đôi tác cũ của mẹ ngươi đã đối xử với bà ấy thế nào”.

“Ông chủ Vương, cạn ly! Chúc cho kế hoạch hôm nay của chúng ta thành công tốt đẹp!” Hai người đàn ông cụng ly vui vẻ.

“Kể ra con mụ Trần Yên Mỹ thật ngu ngốc hết chỗ nói”, Vương Hữu Lợi cười lớn, uống một hơi hết ly rượu: “Tự nhiên lại đi chết như thế. Nhưng dù sao cũng tốt, mụ ta chết thì mọi trách nhiệm đều đổ cả lên đầu đứa con gái. Như vậy kể cả cảnh sát có điều tra cũng chẳng thể lần ra chúng ta được, đúng là một mũi tên trúng hai đích!”.

“Đúng vậy, ông chủ Vương, kế hoạch của chúng ta quá kín kẽ hoàn hảo. Chỉ là đã quá dễ dàng cho tên tiểu tử họ Lâm, để nó tự nhiên được một triệu rưỡi từ trên trời rơi xuống”, người đàn ông ngồi bên cạnh Vương Hữu Lợi nói về không phục.

“Tiểu Tôn, anh nên nhớ, làm việc lớn đừng so đo tiểu tiết, một triệu rưỡi đó đáng gì.” Vương Hữu Lợi cười, lấy từ túi áo ra một viên kim cương màu xanh to bằng quả trứng chim bồ câu, nhẹ nhàng đặt trên lòng bàn tay ngắm nghía kỹ lưỡng: “Có viên kim cương này, đừng nói là một triệu rưỡi chứ một trăm cái một triệu rưỡi cũng còn dư ấy, ha ha ha...”.

“Khốn nạn! Chúng mày hại chết mẹ tao, tao giết chúng mày!” Nhìn bộ mặt xấu xa của Vương Hữu Lợi, Nghiêm Ngôn phẫn nộ lao về phía bọn chúng, nhưng chỉ đâm sầm vào khoảng không.

“Không ích gì đâu”, người đàn bà tóc trắng khinh thị nhìn Nghiêm Ngôn ngã nhào dưới nền đất: “Chẳng phải ta đã nói tất cả những gì ngươi nhìn thấy chỉ là ảo ảnh thôi sao, vừa mới đó đã quên rồi”.

“Đa Đa, mạng chị là của em! Em giúp chị giết tên cận bã này! Chị phải báo thù cho mẹ!”, Nghiêm Ngôn nằm xoài trên đất vừa khóc vừa thét lên điên dại.

“Được, ta sẽ để ngươi tận mắt chứng kiến cảnh hắn chết một cách đau đớn nhất, thậm chí còn khiến hắn viết thư nhận tội để cảnh sát trả lại sự trong sạch cho mẹ ngươi. Nhưng sau đó ta sẽ lấy mạng ngươi.” Nở nụ cười u ám, người đàn bà lạnh lùng thăm dò cô gái bất lực và tuyệt vọng trên nền đất.

“Được! Chị đồng ý”, Nghiêm Ngôn kiên quyết gật đầu...

10. Sự báo thù sau cuối

Bảy rưỡi tối, Quan Ân lái chiếc xe cảnh sát len lỏi giữa dòng xe cộ dày đặc với tốc độ chậm chạp vì tình trạng tắc đường khá nghiêm trọng. Cảnh sát giao thông ở mỗi ngã tư bận đến không có thời gian nghỉ ngơi.

Ngồi trong xe, anh sốt ruột đưa tay bật đài phát thanh giảm bớt nỗi chán nản trong khi chờ đợi. Đột nhiên, một bản tin liên quan đến vụ hỏa hoạn nghiêm trọng thu hút sự chú ý của anh.

“... Theo như tin mà đài chúng tôi vừa nhận được, chiều nay lúc 15 giờ 30 phút, một nhà hàng nằm đối diện quảng trường trung tâm phía Nam bỗng đột ngột phát hỏa. Người phụ trách nhà hàng cùng mười năm nhân viên đã tử nạn. Do cứu hỏa kịp thời, ngọn lửa đã không lan ra những cửa hàng lân cận khác. Nguyên nhân phát hỏa vẫn đang được điều tra làm rõ...”.

Đối diện quảng trường trung tâm phía Nam? Địa chỉ này sao nghe quen quen? Quan Ân nhíu mày nghĩ ngợi. Đúng lúc đó, tiếng nhạc “tinh tang tinh tang...” thánh thót vang lên, anh quay đầu vội vàng chớp lấy chiếc điện thoại đặt bên cạnh, nhìn chăm chăm tên người gọi hiện trên màn hình.

“A lô! Đại Lý, chuyện gì vậy?”, Quan Ân bấm nút nhận cuộc gọi.

“Tổ trưởng, chúng tôi đã đến cửa nhà Vương Hữu Lợi rồi, anh đang ở đâu vậy?”, đầu dây bên kia vọng lại giọng Đại Lý: “Chúng tôi có cần đợi anh đến rồi mới vào không?”.

“Cũng được, tôi đang bị tắc đường, nhưng cũng sắp đến nơi rồi”, Quan Ân thò đầu ra ngoài xe nhìn về phía trước: “Có lẽ khoảng nửa tiếng nữa.

Phải rồi, báo cáo khám nghiệm tử thi chỗ Tiểu Trương đã có chưa?”.

“Có rồi, xác nhận Lâm Tử Cương và mấy nạn nhân trước đều chết do nhồi máu cơ tim. Báo cáo của bên giám định vật thể cũng đã có, tổ trưởng đoán xem dấu vết đó là gì?”, Đại Lý cười lớn tiếng.

“Là gì vậy?”, Quan Ân nghi hoặc hỏi.

“Ha ha... là chuột, đó là vết móng chuột”, Đại Lý cười vui vẻ.

“Không xong rồi!” Một tia sáng bất chợt lóe lên trong đầu, Quan Ân nhớ ra cái địa chỉ đang ngờ ngợ trong đầu: “Đại Lý, cậu xem giúp tôi chiều nay lúc ba rưỡi có phải Thính Khiếu Cư bị cháy không?”.

“Giờ trưởng phòng mới biết sao? Chiều nay báo đài đưa tin rồi mà”, giọng Đại Lý có vẻ ngạc nhiên: “Bọn em còn tưởng anh là người biết đầu tiên cơ đấy, không phải anh đến điều tra à?”.

“Chết rồi! Đại Lý, các cậu xông vào đó ngay lập tức, bất kể thế nào cũng phải bảo vệ Vương Hữu Lợi cẩn thận!”, Quan Ân gác máy, nhanh chóng bật đèn cảnh sát, yêu cầu cảnh sát giao thông hỗ trợ khẩn cấp. Các xe phía trước vừa dạt ra nhường đường, Quan Ân liền nhấn ga, chiếc xe lao vút như bay về phía nhà Vương Hữu Lợi...

...

Quay ngược thời gian về nửa tiếng trước.

Trong thư phòng ở tầng hai ngôi nhà, Vương Hữu Lợi buồn bực ngồi lật giở mấy tờ tạp chí đòi truy. Không biết vì sao từ sáng sớm ông ta đã cảm thấy sự bất an mơ hồ trong lòng. Vốn dự định hôm nay sẽ cùng Lâm Tử Cương đi ăn món Tam khiếu mà họ thích nhất, nhưng mười giờ sáng, Tiểu

Tôn, người thư ký của ông ta lại gọi điện đến báo Lâm Tử Cường đột ngột lên cơn nhồi máu cơ tim và chết ngay tại nhà lúc sáng sớm. Tin này khiến ông ta rất đỗi ngạc nhiên nhưng cũng phần nào cảm thấy nhẹ nhõm. Từ hai năm trước, sau khi lên kế hoạch ám hại Trần Yên Mỹ và có được viên kim cương xanh hiếm có cùng một triệu rưỡi bồi thường, ông ta liền nghĩ đến việc loại bỏ cái gai Lâm Tử Cường để tìm đối tác khác. Song, tên khốn đáng chết đó lại dường như phát hiện ra kế hoạch ấy và bắt đầu úp mở bóng gió, nếu muốn đá hấn, hấn sẽ báo cảnh sát, ông tay đành chịu bó tay. Mà bắt đầu từ hôm đó, Lâm Tử Cường thường xuyên bớt xén doanh thu hàng tuần, không báo với những người góp vốn khác khiến ông ta hết sức đau đầu nhức óc song vẫn phải giả bộ cười cợt. Cho nên lúc này điều ông ta mong muốn nhất chính là tên khốn đó chết nhanh nhanh một chút.

Điều kỳ lạ là Vương Hữu Lợi vốn tưởng nghe được tin cái chết của Lâm Tử Cường sẽ vui mừng lắm, nhưng không hiểu sao lúc này ông ta lại chẳng thể vui lên được. Nỗi lo lắng mơ hồ cứ vô cớ vây hãm khiến ông ta cảm thấy có điều gì sắp xảy ra.

“Chít... chít... chít...” Đột nhiên, trong phòng vang lên muôn ngàn tiếng kêu chói tai rợn tóc gáy, như thể một loài động vật nhỏ bé nào đó đang thảm thiết kêu thét những tiếng cuối cùng trước khi chết.

“Ai đó?”, Vương Hữu Lợi run rẩy đứng phắt dậy.

“Chít... chít... chít...” Tiếng kêu lại vọng tới, âm vang trong căn phòng rộng lớn. Đúng lúc ấy, chiếc đèn treo trên trần nhà bỗng phụt tắt, cả căn phòng chìm trong bóng tối.

“Ai đó? Ra đây, đừng vờ quý giả ma nữa!”, Vương Hữu Lợi vừa hét vừa chạy bỏ ra phía cửa.

“Ha ha ha... Vương Hữu Lợi, lâu lắm không gặp!” Một tràng cười sắc lạnh vang lên, cửa thư phòng đột ngột khóa chặt.

“Bà, bà là ai?”, Vương Hữu Lợi dựa vào tường kính hoàng nhìn người đàn bà tóc trắng xuất hiện giữa không trung, đôi tay điên cuồng xoay nắm cửa.

“Ha ha, ngươi quên ta rồi?”, người đàn bà nhếch lên nụ cười u ám, lướt thẳng về phía Vương Hữu Lợi: “Thế này, ngươi có nhớ ra không?”. Mớ tóc trắng của người đàn bà bay về phía trước ôm chặt lấy khuôn mặt của chủ nhân. Sau một loạt những âm thanh ma sát rợn xương sống, mớ tóc bao phủ khuôn mặt kia bỗng phồng lên, một đầu chuột cực lớn từ từ lộ ra ngoài.

“Á... Ma!”, Vương Hữu Lợi thất kinh gào thét muốn trốn chạy, nhưng chân không sao nhấc lên nổi mà lại chằm chằm sụm xuống nền nhà.

“Sao, vẫn chưa nhận ra hả?” Con quái vật mình người đầu chuột trợn đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm gã đàn ông đang sợ hãi nằm bò dưới đất: “Ngươi có nhớ lúc đó chính ngươi đã gói ta vào tờ giấy ăn đưa cho con gái Trần Yên Mỹ làm vật cúng không?”.

“Bà... bà là con... lúc đó...”, Vương Hữu Lợi mặt mũi tái xanh run lấy bầy, sợ hãi lùi về phía sau: “Bà... đang giúp Trần Yên Mỹ báo thù phải... phải không?”.

“Điều này đã được hoạch định xong rồi, đó là thỏa thuận giữa ta và Nghiêm Ngôn.” Cái đầu chuột khê khàng lắc lư, ngay lập tức biến lại thành người đàn bà với khuôn mặt trắng bệch gần như trong suốt: “Ta báo thù cho cô ta, mạng cô ta sẽ thuộc về ta”.

“Tôi biết sai rồi! Tôi không nên hám lợi quên tình, ham hố viên kim cương đó rồi hại chết mẹ Nghiêm Ngôn. Xin tha cho tôi, tôi sẽ đi tự thú, sẽ

trao tất cả những gì thuộc về bà ấy cho bà!”, Vương Hữu Lợi vừa kêu thét vừa quỳ trên nền đất ra sức đập đầu.

“Hừ! Loài người ngu muội, toàn chết đến nơi mới biết ăn năn hối cải những việc đã làm. Nhưng các người liệu có biết trên thế gian này làm gì có điều dễ dàng như thế.” Người đàn bà tóc trắng giơ tay lên, một tờ đơn nhận tội bay thẳng đến trước mặt gã đàn ông: “Cho người hai lựa chọn, một là chết, hai là ký vào tờ đơn nhận tội này, hãy chọn đi!”.

“Tôi ký, tôi ký...” Vương Hữu Lợi luống cuống lấy cây bút trong túi áo ra ký vội một chữ trên tờ giấy: “Tôi ký rồi, bà tha cho tôi đi”.

“Còn viên kim cương đâu?”, tay người đàn bà khua lên, tờ giấy nhận tội với chữ ký của gã đàn ông bay vào lòng bàn tay.

“Ồ... ở đây...”, Vương Hữu Lợi hoảng hốt bò về phía bàn làm việc, lấy ra chiếc hộp nhỏ tinh xảo từ ngăn kéo thấp nhất rồi mở nắp để lộ viên kim cương màu lam đẹp tuyệt trần bên trong: “Tôi giao tất cả rồi, như vậy đã được chưa?”.

“Tốt, rất tốt, như vậy món nợ giữa người với Nghiêm Ngôn coi như đã xong.” Người đàn bà tóc trắng mỉm cười khẽ xoay viên kim cương xanh: “Bây giờ tính đến món nợ giữa ta và người”.

“Món nợ giữa tôi với bà?”, Vương Hữu Lợi khó hiểu nhìn chằm chằm người đàn bà đang mỉm cười độc ác.

“Người rất thích ăn Tam khiếu phải không?” Đôi mắt người đàn bà lóe lên tia sắc lạnh: “Người thích ăn ở Thính Khiếu Cư. Khi người bỏ những con chuột mới sinh chưa đến một ngày vào miệng mà nhai mà nuốt, người có nghĩ đến mẹ chúng là ta không?”. Khuôn mặt người đàn bà dần trở nên điên loạn: “Có năm mơ người cũng không nghĩ đến đâu. Năm đó sau khi

người hại chết Trần Yên Mỹ, con gái bà ta rơi vào thế cùng đường, lại bán ta trở về Thính Khiếu Cư, để rồi năm tiếp theo không biết bao lần ta phải chịu đựng nỗi đau khổ tột cùng. Lần lượt phải nhìn những đứa con của mình bị lũ người tàn nhẫn các người ăn tươi nuốt sống. Người có hiểu được lòng ta không? Nguyên nhân của tất cả chuyện này đều do đồ tiểu nhân đáng khinh nhà người! Người xem ta có thể bỏ qua không, ta sẽ giết chết người!”.

Đôi tay người đàn bà mở rộng, lòng bàn tay phát ra từng đợt sáng mạnh mẽ, từ từ bao phủ khắp căn phòng...

11. Nỗi đau thật sự

“Chít... chít...”, những âm thanh gào rít bi ai từ bốn phương tám hướng căn phòng vọng tới, Nghiêm Ngôn ngồi trong bóng tối kinh khiếp nhìn mọi việc đang xảy ra trước mắt.

Từ mỗi góc căn phòng, ánh đỏ rọi sáng tầng tầng lớp lớp những con chuột bị cắn nát mọc lên như nấm sau mưa trên mặt đất, trên những bức tường và thậm chí cả trên trần nhà. Bọn chúng có con đã mất đầu, kéo lê thân thể nát bằm, những tứ chi què quặt chậm chậm bò tới phía Vương Hữu Lợi.

“Cứu tôi với... Có ai không...”, Vương Hữu Lợi kêu lên thất thanh, không ngừng xua tay cố sống cố chết đuổi đi từng lớp chuột thân thể nát nhừ đang ào ào tiến tới.

“Ha ha ha...”, người đàn bà tóc trắng lơ lửng giữa không trung cười ha hả, đôi mắt đỏ rực rọi về phía Nghiêm Ngôn sau lưng: “Nhìn thấy chưa Nghiêm Ngôn? Đó là kết cục của hần. Hần ăn tươi nuốt sống con ta, giờ ta để chúng ăn hần. Ta cũng nói cho ngươi biết, gã Vu Hạo Vĩ đã bỏ rơi ngươi, nhà cô chú bỏ rơi ngươi và cả con quý hào sắc họ Lâm đều chết như thế đó. Bây giờ ta giúp ngươi trừ bỏ tên cuối cùng, ân tình của chúng ta từ nay kết thúc”.

“Đa Đa, chị sẽ tuân thủ giao ước của chúng ta. Chỉ cần em giúp chị giết hần, thay mẹ báo thù, mạng của chị sẽ là của em!”, Nghiêm Ngôn gạt nước mắt, nhìn người đàn bà trước mặt với đôi mắt kiên cường.

“Được! Mở to mắt mà nhìn cho rõ đi!”, người đàn bà giơ tay chỉ, một đuôi chuột rất lớn quất thẳng vào vùng thắt lưng của Vương Hữu Lợi.

“A...” Một tiếng thét vang, Vương Hữu Lợi bị đánh tới lão đảo, ngã lăn xuống đất: “Cứu với...”. Hàng trăm hàng nghìn những con chuột toi tả bắt đầu leo lên người hắn, tầng tầng lớp lớp bao trùm lấy hắn, chỉ còn nghe thấy những âm thanh khùng khiếp của thịt da và xương sọ bị nhai rau rầu. Hai tay Nghiêm Ngôn bịt chặt lấy mắt, không dám hé nhìn, dù chỉ là tích tắc. Cuối cùng, khi tất cả âm thanh đã ngừng lại, người đàn bà tóc trắng mới vung hai tay lên, những con chuột rách nát lập tức biến mất, chỉ còn lại trên nền đất một bộ xương nham nhở khùng khiếp.

Thỏa mãn nhặt khúc xương lên tay thưởng thức, từ từ bóc nốt chỗ thịt còn dính lại trên ấy, sau đó người đàn bà quay người ném khúc xương thổi hoắc vào chân Nghiêm Ngôn.

“Ồi...”, Nghiêm Ngôn thất kinh lùi lại, sợ đến mặt cắt không còn giọt máu.

“Ha ha, sao hả? Sợ à?”, người đàn bà cả cười nhìn cô: “Yên tâm, loại người cặn bã như hắn sẽ không bao giờ có cơ hội chuyển kiếp đâu”.

“Đa Đa, em làm thi thể hắn đến mức thế này, ai còn nhận ra được chứ”, Nghiêm Ngôn mặt trắng bệch nhìn bộ xương trước mắt.

“Ai bảo đây là xác hắn?”, người đàn bà cười khinh bỉ, chỉ tay về sau lưng Nghiêm Ngôn: “Xác hắn ở đằng kia cơ”.

“Hả?”, Nghiêm Ngôn quay đầu kinh ngạc nhìn về phía bàn làm việc sau lưng, Vương Hữu Lợi đang trợn tròn mắt kinh hoàng, miệng há rộng, ngừng thở: “Thế là sao? Hắn ở kia, thế đây là ai?”.

“Đây là linh hồn của hắn!”, người đàn bà cất bước, vút bộ xương sang một bên, cười lạnh lùng tiến về phía Nghiêm Ngôn: “Người tưởng ta cần cái xác thôi của chúng ư? Cái ta cần là linh hồn của chúng. Ta muốn chúng

từ giờ sẽ tan thành mây khói, vĩnh viễn không được đầu thai!”. Người đàn bà cất tiếng cười lạnh lùng rồi một tay nhanh chóng chụp lấy cổ Nghiêm Ngôn: “Ta sẽ không bỏ qua cho bất kỳ kẻ nào từng hại ta. Nói thêm với ngươi một việc, gã đàn ông ta đã mua ta từ tay ngươi, chiều hôm nay đã hóa thành tro và đi gặp Diêm Vương cùng cái Thính Khiếu Cư của hắn rồi. Chết cả đi!”.

Người đàn bà bắt chợt siết chặt tay, Nghiêm Ngôn thấy nghẹt thở từng cơn, khuôn mặt đỏ bừng lên.

“Ngươi thật sự nhẫn tâm giết chết cô ấy sao?”, bắt chợt, một dải sáng màu lam lóe sáng, quật trúng vào cổ tay người đàn bà kia.

“Ai?” Cổ tay đau nhói khiến bà ta vô thức nói lỏng ra, đồng thời một dải sáng khác vội vã kéo Nghiêm Ngôn sang một bên, khiến cô ngã sõng soài trên mặt đất ho dữ dội.

“Ngươi là ai?”, người đàn bà lùi về phía sau mấy mét, khuôn mặt nghi hoặc nhìn thiếu nữ áo xanh khoảng chừng mười sáu, mười bảy tuổi trước mặt.

“Ngươi không cần quan tâm ta là ai”, thiếu nữ thu hồi dải sáng, dấu sen trên trán lấp lánh Phật quang: “Ta hỏi ngươi, ngươi làm thế này có đáng không? Ngươi là sinh linh trần gian còn chưa hết số, lại vì báo thù mà gây mảnh sứ oán hận vào lòng. Làm như vậy ngươi có thể sở hữu pháp lực chưa từng có, nhưng sau đó ngươi cũng giống như những kẻ đã bị ngươi giết chết, tan thành cát bụi vĩnh viễn không được đầu thai. Ngươi làm vậy thật sự có đáng không?”.

“Chắc ngươi là người cõi tiên! Cả đám thần tiên các người chỉ giỏi lấy đạo lý to tát ra áp đảo người khác.” Người đàn bà bật cười khinh mạn, chỉ vào Nghiêm Ngôn đang ngồi trên đất: “Chính cô ta khiến ta phải chịu

không biết bao nhiêu lần khóc con, ta giết cô ta không đúng ư? Tan thành cát bụi thì đã sao, ta chẳng quan tâm. Ngay từ khi đưa cho ta mảnh sứ oán hận, người đó đã nói rất rõ rồi. Nhưng đối với ta mà nói, chẳng còn gì trên đời này là đáng nữa, chỉ cần có thể báo thù ta sẵn sàng từ bỏ tất cả!”.

“Này chuột, đây không phải là cách nghĩ thật sự của ngươi, mà là nộ khí trong mảnh sứ oán hận đã ảnh hưởng tới ngươi đó.” Thiếu nữ áo xanh tiến về trước mấy bước: “Chỉ cần để lòng lắng lại, ngươi sẽ nhìn thấy cách nghĩ thật sự của mình”. Giọng cô gái tựa như giọt ân huệ rơi ra từ chiếc bình cam lồ thanh tịnh, khiến cõi lòng hỗn loạn của người đàn bà bỗng êm đềm trở lại.

“Nhìn cô ấy đi”, ánh mắt thiếu nữ có chút khác lạ, tay chỉ về Nghiêm Ngôn ở kế bên: “Các người đã bao năm sống bên nhau, đồng cam cộng khổ trải qua cả hạnh phúc lẫn đắng cay, đó đều là ký ức đẹp nhất của các người, làm sao ngươi có thể quên điều quý giá ấy...”

Với lời nói của thiếu nữ, trước mắt người đàn bà không ngừng xuất hiện những thời khắc vui vẻ mình đã trải qua cùng Nghiêm Ngôn thời thơ bé: Nghiêm Ngôn đang cẩn thận bón từng miếng bánh kem cho bà thế nào, lại xua đuổi những con mèo hoang không ngừng châu chực ăn thịt bà ra sao. Và khi phải chịu khổ nhục trong nhà Trần Yên Hoa, để bà không chết đói, ngày nào Nghiêm Ngôn cũng bắt chấp nguy cơ bị đánh đập mà kiên trì lén lút lấy trộm bánh mìn thêu nuôi bà... Từng hoạt cảnh lúc vui vẻ khi đau đớn cứ lần lượt lướt qua trong đầu, khiến người đàn bà không cảm nổi những giọt nước mắt màu máu chảy dài. Hóa ra ký ức đậm ảm thừa nào từ lâu đã khắc sâu vào đáy tim bà. Hóa ra từ trước đến giờ bà toàn bị thù hận khổng chế đến quên cả ký ức quý giá nhất kia.

“Đa Đa, thật sự sau khi để em đi, chị rất nhớ em.” Nước mắt chan chứa trên khuôn mặt, Nghiêm Ngôn ở bên cạnh chậm chậm đứng dậy, đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy người đàn bà: “Suốt thời gian dài xa em, không lúc nào

chị được hạnh phúc, ngày nào chị cũng nghĩ không biết em sống thế nào, người ta có ngược đãi em không, lúc nào chị cũng cầu nguyện với mẹ ở trên trời, xin mẹ bảo vệ em. Chị thật sự không hề biết hành động của mình năm xưa đã làm tổn thương em sâu sắc đến thế, xin lỗi em, xin lỗi...”.

Nghiêm Ngôn khóc nức nở ôm chặt Đa Đa lúc này đã bỏ lốt người đàn bà để trở về hình dáng con chuột. Đa Đa hoàn lại thần trí, sắc đỏ sậm hận thù trong đôi mắt nhanh chóng tiêu tan, một mảnh sứ màu đen cắm lút trên lưng nó đang ánh lên sắc màu u ám.

“Có thể cho ta biết, ai đã đưa cho Đa Đa mảnh sứ oán hận không?”, thiếu nữ áo xanh khẽ phát tay, Nghiêm Ngôn ngã xuống nền đất ngất đi.

“Cám ơn cô, Nghiêm Ngôn đã mất rất nhiều thứ rồi, tốt hơn hết không nên để cô ấy đối mặt với cái chết của ta nữa.” Con chuột to lớn nhảy từ lòng Nghiêm Ngôn ra: “Từ trước đến giờ ta luôn bị thù hận làm mờ mắt, suýt chút nữa đã làm hại người bạn thân nhất của mình. Giờ tỉnh ngộ cũng quá muộn rồi, người đó từng nói khi trong lòng không còn oán hận nữa là lúc cái chết đang tới gần”. Đột nhiên, ngọn lửa đen từ chân con chuột bùng lên, nhanh chóng lan toàn cơ thể: “Còn nữa, người đưa cho ta mảnh sứ là một người đàn bà toàn thân bao phủ một lớp vải voan đen, ta không nhìn rõ mặt mũi bà ta, nên không thể giúp cô được, xin lỗi!”.

“Không sao, cảm ơn Đa Đa đã buông tha Nghiêm Ngôn”, thiếu nữ cảm kích nhìn con chuột đang chìm trong ngọn lửa.

“Người nên nói lời cảm kích là ta mới đúng, chính cô đã giúp ta lấy lại lương tâm... Phải rồi, trên thân người đàn bà ấy tỏa ra một mùi hương, là một loài bướm...” Tiếng nói bất chợt tắt ngấm, thân thể con chuột đã hóa thành tro.

“Đợi đã! Là bướm gì...”, Hàn Cốc Liên thất vọng ngừng lời, thật chẳng dễ dàng gì mới có chút đầu mối, giờ lại đứt đoạn.

“Tỷ!” Trong khoảng tối, một vệt xanh vút lên, Lam Úy hiện ra. Vừa nhìn thấy thiếu nữ, Lam Úy giật mình: “Tỷ, tỷ à? Đáng vẻ tỷ sao lại...”

“Ha ha”, Cốc Liên phá lên cười ôm lấy Lam Úy và véo mũi cô bé: “Đây là hình dáng linh hồn ta, muội vẫn chưa nhìn thấy sao?”.

“À”, Lam Úy gật đầu, sau đó nhìn Nghiêm Ngôn đang nằm xoài trên đất, nói: “Ý! Đây là linh hồn Nghiêm Ngôn sao? Trông quen thế nhỉ!”.

“Nghiêm Ngôn chính là Đào Hoa tiên nữ Tĩnh Nhiên, cũng là chuyên kiếp của Tiểu Hương - cô hầu gái trong kiếp trước của ta”, Cốc Liên thở dài dìu Nghiêm Ngôn dậy: “Đưa cô ấy về thôi, Lam Úy!”

“Vâng!”, Lam Úy đỡ lấy Nghiêm Ngôn bay lên không trung. Cốc Liên cúi xuống nhặt lấy mảnh sứ oán hận, bàn tay khẽ phát, lập tức cả vùng không gian ảo bỗng bùng bùng bốc cháy. Trong lúc đó, ba người Cốc Liên, Lam Úy cùng Nghiêm Ngôn đã tan biến giữa hư không...

Kết thúc

Khi Quan Ân lao đến nơi thì tổ phó Đại Lý đã thông báo với các nhân viên cảnh sát khác về việc giữ kín hiện trường. Người ta phát hiện được lá đơn nhận tội cùng viên kim cương màu xanh hiếm có bị lấy cắp hai năm trước bên cạnh thi thể Vương Hữu Lợi. Kèm thêm sau đó Tiểu Tôn - thư ký của ông ta - cũng thú nhận đã tham gia vào toàn bộ vụ án ngày ấy. Từ đó chứng thực được vụ trộm hai năm trước là do Vương Hữu Lợi lên kế hoạch và thực hiện, không hề liên quan đến Trần Yên Mỹ - tổng giám đốc hãng trang sức Hồng Lộ.

Theo quy định của pháp luật, tòa án hủy bỏ kết quả phúc thẩm của Vương Hữu Lợi và Lâm Tử Cương năm đó, đổi thành người nhà của Vương Hữu Lợi phải bồi thường cho Lâm Tử Cương và Trần Yên Mỹ mỗi người một nghìn năm trăm vạn. Do cả hai đều đã qua đời nên người thừa kế hợp pháp của họ là Lâm Tiểu Ngữ và Nghiêm Ngôn sẽ đứng ra nhận khoản tiền này. Ngoài ra, tòa án còn đặc biệt yêu cầu Vương Hữu Lợi và Lâm Tử Cương hoàn trả lại số tiền ba mươi triệu mà Nghiêm Ngôn đã thay mặt mẹ bồi thường hai năm trước.

Nghiêm Ngôn, người vừa có lại được tất cả tỏ ra hết sức bình tĩnh. Không còn những cơn ác mộng đè nặng, tinh thần cô hồi phục rất nhanh. Còn Cổ Liên, vì thâm nhập vào giấc mơ của người khác mà tiêu hao pháp lực quá lớn, cô bé ngủ say một mạch đến tận sáng ngày thứ hai mới dần tỉnh dậy. Được cái bình thường Cổ Liên vốn thường hay ngủ nướng nên Phương Tĩnh Hương chẳng thấy đó làm lạ.

Khi Cổ Liên gặp lại Nghiêm Ngôn thì đã là ngày cuối cùng trước hôm cô quyết định rời khỏi Hồng Kông qua Mỹ định cư. Trong phòng bệnh rộng

rãi, Nghiêm Ngôn ngồi trên giường xếp đồ, lơ đãng bỏ chỗ quần áo mới mua mấy hôm trước vào trong vali hành lý.

“Chị hồi phục thật nhanh”, Cổ Liên diện bộ váy màu xanh lam bước vào phòng bệnh, có Bạch Hạo Đan và Lam Úy theo sau.

“Hàn Cổ Liên, thầy Bạch, cảm ơn hai người đã quan tâm, mời ngồi!”, Nghiêm Ngôn đứng dậy chào hỏi.

“Bó hoa này chú Quan gửi tặng chị, chú ấy phải đi công tác đột xuất nên không đến được”, Cổ Liên đưa bó hoa cho Nghiêm Ngôn.

“Cảm ơn anh Quan giúp chị nhé!”, Nghiêm Ngôn cười khẽ nhận lấy bó hoa, rồi cắm vào chiếc lọ trên bàn.

“Nghiêm Ngôn, mai chị đi Mỹ rồi, em biết chị có điều muốn nói. Về chuyện con chuột, chị muốn hỏi gì cứ hỏi đi”, Cổ Liên ngồi xuống ghế, mở to đôi mắt đen láy nhìn Nghiêm Ngôn.

“Chị biết giấc mơ đó là sự thật, nhưng từ sau khi tỉnh lại, Đa Đa không còn xuất hiện nữa. Em có thể nói cho chị biết nó đi đâu không?”, Nghiêm Ngôn nhìn Cổ Liên vẻ khẩn cầu.

“Chị nên biết nó đã tạo quá nhiều nghiệp chướng sát sinh. Nếu thật sự cảm thấy có lỗi với nó, chị hãy cầu nguyện cho nó như đã làm trước đây, như vậy nó ở địa phủ sẽ sớm đền bù được tội lỗi đã gây ra.” Cổ Liên đứng dậy bước ra ngoài. Vừa đến cửa, cô bé dừng lại, quay đầu nhìn dáng lưng Nghiêm Ngôn, ánh mắt bỗng lóe lên tia lưu luyến: “Đừng mãi đắm chìm trong bóng tối của quá khứ, hãy bắt đầu một cuộc sống mới! Chúc hạnh phúc, Tĩnh Nhiên...”.

“Em...” Toàn thân Nghiêm Ngôn bỗng rung động, quay phắt đầu lại, nhưng ở cửa đã không còn mảy may bóng dáng của Cổ Liên và Hạo Đan nữa...

...

Những vụ án mạng ly kỳ đã gây chấn động dư luận một thời. Trong thời gian dài, phía cảnh sát cảnh báo mọi người tốt nhất không nên ăn những thực phẩm không có lợi cho sức khỏe, tránh dẫn đến tổn thương lớn cho bản thân. Ngoài ra chính phủ cũng gia tăng tuyên truyền bảo vệ môi trường, chủ trương yêu thương bảo vệ động vật, đề địa cầu trở lại là ngôi nhà chung của muôn loài, để nhân loại chúng ta và động vật cùng chung sống hòa bình trên một mảnh đất và dưới một bầu trời.

Yên chi huyết

Tựa

Chuyện xưa kể rằng, Tường Vi^[1] tiên nữ trên Thiên giới vì đem lòng yêu kẻ phàm trần mà vi phạm luật trời, tự ý thay đổi tư hồng Nguyệt Lão, khiến Vương Mẫu phẫn nộ đày xuống chân núi Tiêu Minh. Bao ngày bao đêm, nàng tiên thương nhớ tình lang nước mắt lưng tròng. Qua phiến đá hùng hoàng trong suốt như gương trước mặt, biết được chàng trai mình yêu thương sâu sắc chẳng lâu sau đã lấy một khuê nữ làm vợ, trái tim nàng vỡ vụn, dòng lệ cạn khô, máu thay nước mắt rơi xuống.

[1] Tường Vi là tên gọi khác của hoa hồng.

Giọt đỏ tươi màu son đỏ nhỏ trên phiến hùng hoàng, viên ngọc thạch trong phút chốc hóa thành chiếc vòng ngọc màu trắng như tuyết, ở giữa có điểm một chấm màu đỏ, người ta gọi đó là Yên chi huyết^[2].

[2] Yên chi huyết: Giọt máu màu son.

Tương truyền hàng nghìn năm nay, cô gái nào có được Yên chi huyết, cô gái ấy sẽ nhận được lời chúc phúc của Tường Vi tiên nữ, được gả cho người tốt, vợ chồng ân ái một đời hòa hợp.

Nhưng truyền thuyết cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi. Suốt trong dòng thời gian đằng đẵng nào đã có ai nhìn thấy Yên chi huyết thật, nên tất nhiên cũng chẳng ai biết về bí mật thật sự của Yên chi huyết...

1. Chị em tương tàn

Một đêm trăng thanh gió mát, tòa biệt thự nhà họ Tô không ngừng vang lên những tiếng kêu gào khủng khiếp.

Căn phòng khách mờ ảo, chỉ có ánh sáng vàng vọt yếu ớt tỏa ra từ chiếc đèn duy nhất. Dưới bóng đèn, một cô gái xinh đẹp cầm con dao nhọn sáng loáng trong tay, cười lạnh lùng nhìn chằm chằm một cô gái khác đang nằm trong vũng máu. Cô gái toàn thân đẫm máu cố gắng ngẩng đầu lên, phản chiếu trong đôi đồng tử là khuôn mặt với dung mạo giống mình như đúc.

“Tô Na, vì sao?”, thở hắt ra một hơi, cô thiếu nữ nhìn người em đã gần bó với mình bao năm với vẻ không thể tin nổi.

“Đến giờ chị vẫn không hiểu vì sao tôi giết chị ư?”, cô gái tên Tô Na cúi xuống, ánh mắt tràn đầy oán hận tàn độc: “Tô San, đồ tiện nhân vô liêm sỉ! Chị biết rõ tôi yêu Á Phong, vậy mà vẫn muốn dùng thủ đoạn hạ lưu để cướp anh ấy khỏi tay tôi, chị biết tôi hận chị đến mức nào không? Hận chỉ muốn băm vằm chị ra thành từng mảnh!”.

Với đôi mắt đỏ ngầu điên cuồng, Tô Na cầm dao đâm liên tiếp nhiều nhát trên người Tô San, cho đến khi thi thể chị gái tan nát, không còn ra hình nữa, cô mới thở hỏn hển ngồi sụp xuống nền đất.

Bất chợt, một tia sáng lóe lên thu hút sự chú ý của Tô Na. Đó là chiếc vòng ngọc màu trắng như tuyết, ở giữa điểm một chấm đỏ tựa son tỏa ánh lấp lánh đèn mê người.

“Ha ha ha...”, Tô Na cười lớn, nhanh chóng chụp lấy chiếc vòng, đồng thời tàn độc hất cánh tay Tô San vẫn còn đặt ở trên qua một bên: “Tiện

nhân! Có năm mơ chị cũng không ngờ rằng chiếc vòng này cuối cùng lại rơi vào tay tôi đâu”. Vui sướng đeo chiếc vòng vào tay, mắt Tô Na lóe lên ánh chiến thắng điên cuồng: “Yên chi huyết! Mình có Yên chi huyết rồi! Mình sẽ sống hạnh phúc suốt đời bên Á Phong, ha ha ha...”.

...

Hàn Cảnh Minh - cha của Cổ Liên - thời còn sống có một người bạn lâu năm, tên Tô Liên Kiệt. Tô Liên Kiệt hơn Cảnh Minh năm tuổi, vừa học xong trung học đã vội kết hôn với một phụ nữ người Mỹ gốc Hoa từng có một đời chồng. Nghe nói sau khi cưới, người đàn bà này mang theo về nhà chồng một cặp chị em song sinh. Cô chị Tô San thông minh ngoan ngoãn, cô em Tô Na trầm tĩnh ít lời. Về nhà bố dựng, hai cô gái mới đổi sang họ Tô. Hàn Cảnh Minh thường lấy chuyện này ra pha trò, nói Tô Liên Kiệt có “song hỉ lâm môn”, vừa kết hôn đã được làm bố. Tô Liên Kiệt vốn tính tình thoải mái, nghe vậy chỉ cười chứ chưa bao giờ để bụng.

Thế nhưng hai năm trước, cũng chính là một năm sau lễ tang của hai vợ chồng Hàn Cảnh Minh, cô con gái thứ hai Tô Na của nhà họ Tô bỗng mất tích một cách bí ẩn. Cảnh sát điều tra một thời gian nhưng không có kết quả, cuối cùng đành bỏ cuộc, cho dừng tìm kiếm, hồ sơ được xếp vào chồng những vụ án tồn đọng. Cũng chính từ đó, cô con gái thứ nhất nhà họ Tô bắt đầu trở nên trầm tính u ám, chỉ trước mặt người bạn trai Lạc Á Phong mới hé nụ cười, khôi phục lại dáng vẻ thừa trước.

Đối với sự biến đổi của Tô San, vợ chồng Tô Liên Kiệt cũng chẳng chú ý lắm. Dù sao trước giờ, là một người chị, Tô San vẫn luôn chăm chút cho cô em vốn sống nội tâm của mình, nên khi Tô Na mất tích, tâm tư của Tô San sa sút cũng là chuyện đương nhiên.

Trong hai năm không ngừng tìm kiếm Tô Na, tình cảm của Tô San và Lạc Á Phong ngày càng nồng thắm. Qua thời gian dài yêu thương tìm hiểu

nhau, cuối cùng họ cũng nhận được sự đồng ý của cha mẹ hai bên, cùng nắm lấy tay nhau bước vào lễ đường.

Phương Tĩnh Hương có phần bất ngờ khi nhận được thiệp mời của Tô San bởi sau khi Hàn Cảnh Minh qua đời, hai nhà ít qua lại hơn. Nhưng dù sao cũng là người trên, bà vẫn vui mừng kéo cô Tuệ đi mua sắm chuẩn bị quà cưới cho đôi trẻ.

Vào hôm tiến hành hôn lễ, Phương Tĩnh Hương đưa Cổ Liên đến ngôi biệt thự nơi gia đình họ Tô tổ chức lễ cưới. Vừa bước vào cửa, đôi mày Cổ Liên bỗng nhíu lại. Cô bé vốn thích yên tĩnh, trước giờ rất ghét những nơi tiệc tùng huyên náo. Trong căn phòng lớn bày la liệt hoa tươi, các nam thanh nữ tú ăn mặc chỉnh tề xinh đẹp, đứng tùm nãm tùm ba tán chuyện cười đùa rôm rả.

“Ồ, đây chẳng phải bác Phương sao?” Đúng lúc đó từ trong đám đông, một người đàn ông chừng hơn ba mươi tuổi bước nhanh về phía Phương Tĩnh Hương.

“Ha ha, Liên Kiệt phải không, lâu quá rồi không gặp”, Phương Tĩnh Hương mỉm cười chào hỏi người đàn ông vừa tiến tới: “Lệ Dung vẫn khỏe chứ? Hồi hai cháu kết hôn, bác vì vấn đề sức khỏe nên không tham dự được, giờ đến đám cưới của Tiểu San, bác chắc chắn không thể bỏ qua rồi!”.

“Bác khách sáo quá, bác đến dự chính là coi trọng cháu rồi. Nào, nào, mời bác vào!”, người đàn ông vừa nói, vừa đưa Phương Tĩnh Hương và Cổ Liên vào phòng chờ: “Bác ngồi nghỉ ngơi chút đi ạ, hôn lễ lát nữa mới bắt đầu”.

“Được rồi, cảm ơn! Liên Liên đến đây nào, chào bác đi!”, Phương Tĩnh Hương cúi xuống bế cô cháu gái.

“Cháu đây là con gái Cảnh Minh ă? Trông giống bố y hệt”, Tô Kiệt nhẹ nhàng xoa đầu Cổ Liên: “Bác ă, sau khi Cảnh Minh ra đi, cháu vì bận việc nhà nên cũng ít qua thăm bác được, bác không trách cháu chứ ă?”.

“Trách cứ gì! Thăng bé này lại nghĩ lung tung”, Phương Tĩnh Hương nhìn Tô Liên Kiệt cười khẽ: “Bác biết hai năm nay cháu vì việc của Tô Na mà hao tâm tổn trí không ít. Thế nào, vẫn chưa có tin tức gì sao?”.

“Haizzz... Chẳng biết con bé Tiểu Na bỏ đi đâu, hai năm rồi mà một chút tăm tích cũng không có, Lê Dung và Tiểu San sắp lo đến phát điên rồi”, Tô Liên Kiệt bất lực lắc đầu.

“Thật khó cho cháu quá, chẳng phải con ruột của mình lại phải tận tâm đến thế. Hai đứa trẻ có người bố tốt như cháu, quả là phúc phận của chúng nó”, Phương Tĩnh Hương nhẹ nhàng an ủi người đàn ông.

“Bố, mẹ đang tìm bố đấy!” Cánh cửa bỗng bật mở, cô thiếu nữ chừng mười tám, mười chín tuổi trang điểm lộng lẫy bước vào.

“Ồ, Tiểu San, mau đến đây! Còn nhớ bà Phương không?” Thấy con gái, Tô Liên Kiệt mừng rỡ kéo đến trước mặt Phương Tĩnh Hương.

“Có chứ ă, bà Phương là mẹ chú Hàn mà!”, cô gái cười dịu dàng nắm lấy tay Phương Tĩnh Hương, trên cổ tay bất chợt trượt xuống một chiếc vòng.

“Yên chi huyết!” Cổ Liên vẫn im lặng từ đầu tới cuối, vào giây phút nhìn thấy chiếc vòng đột nhiên mặt tái mét, ngã xuống ngất xỉu trong vòng tay bà nội.

2. Tuyết Ly

“Cô là Hàn Cốc Liên phải không? Ta tên Tuyết Ly, là Tường Vi tiên nữ đây!”, cô gái xinh đẹp trong bộ váy màu đỏ mỉm cười.

“Cốc Liên, ta chỉ nói với một mình cô thôi, ta đang yêu một người đàn ông...”, tiên nữ cúi đầu ngượng nghịu đỏ mặt.

“Hàn Cốc Liên, ta hận cô!”, cô gái bị đẩy ả dưới chân núi oán hận trừng mắt nhìn Cốc Liên: “Sao cô lại làm lộ bí mật, cô đã hủy hoại hạnh phúc của ta, ta sẽ không bỏ qua cho cô đâu...”

...

“Tuyết Ly!”, Cốc Liên hét lớn rồi choàng tỉnh, bịt chặt mắt không ngừng thở dốc.

“Tỷ, tỷ không sao chứ?”, Lam Úy tàng hình giữa không trung lo lắng bay vèo tới: “Sao bỗng dưng tỷ lại ngất đi thế? Làm mọi sự chết đi được, bà tỷ cũng lo lắng lắm. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”.

“Ta không sao, khiến mọi người phải lo lắng rồi”, Cốc Liên đưa tay gạt mồ hôi lạnh trên trán, đưa mắt nhìn quanh: “Đây là đâu? Sao chúng ta lại ở đây?”.

“Đây là phòng chăm sóc đặc biệt của bệnh viện, bà tỷ thấy tỷ ngất nên bỏ luôn cả hôn lễ, đưa thẳng tỷ tới đây đây”, Lam Úy quay người rót một cốc nước đưa cho Cốc Liên: “Rốt cuộc tỷ đã thấy những gì? Mọii chưa bao giờ gặp tỷ hoảng hốt đến thế?”.

“Không phải ta hốt hoảng. Dù sao cũng chết bao nhiêu lần rồi, thêm lần nữa cũng chẳng đáng gì”, Cổ Liên ngồi ngả lưng vào chiếc gối vừa được Lam Úy dựng cao lên, đôi mắt tràn đầy mệt mỏi: “Ta chỉ ngạc nhiên thôi, bao nhiêu năm như vậy, cô ấy cuối cùng cũng quay lại”.

“Ai? Ai quay lại?”, Lam Úy nghi hoặc nhìn Cổ Liên.

“Tuyết Ly, Tường Vi tiên nữ năm xưa”, Cổ Liên khẽ thở dài nhìn ra ngoài cửa sổ: “Cô ấy từng nói sẽ không bỏ qua cho ta, e rằng lần này cô ấy sẽ đến tìm ta báo thù”.

“Rốt cuộc là...” Đang định nói gì, thì tiếng cửa mở lách cách vọng đến cắt ngang câu nói của Lam Úy.

“Liên Liên, cháu tỉnh rồi, làm bà lo quá đi mất.” Từ ngoài cửa, Phương Tĩnh Hương hấp tấp chạy vào, ôm chặt Cổ Liên: “Con bé này chỉ giỏi dọa bà, sao sáng nay không chịu ăn sáng hả? Bác sĩ nói con bị thiếu dinh dưỡng, chắc lúc bà nội không có nhà lại bỏ ăn chứ gì?”.

“Bà nội”, Cổ Liên dụi vào lòng Phương Tĩnh Hương, hơi ẩm đầy sè chia tỏa ra từ bà khiến cô bé không thể cầm lòng mà bật khóc thổn thức: “Sau này con sẽ ăn uống đầy đủ, không bỏ bữa nữa đâu”.

“Sao vậy? Sao lại khóc thế?”, Phương Tĩnh Hương hoảng hốt lau nước mắt trên mặt cháu gái: “Có phải thấy khó chịu chỗ nào không? Để bà nội đi gọi bác sĩ nhé!”.

“Con không sao, con muốn về nhà!”, Cổ Liên rúc vào lòng Phương Tĩnh Hương tận hưởng cảm giác thoải mái an lành hiếm có...

Đúng lúc đó, bên ngoài cánh cửa khép hờ vọng đến những tiếng gõ nhẹ, Bạch Hạo Đan ôm bó hoa bước vào.

“Bác Phương, Liên Liên đã khỏe hơn chưa ạ?”, Hạo Đan tiến tới đưa bó hoa cho Phương Tĩnh Hương.

“Thầy Bạch, cậu đến thì cứ đến, còn mua hoa làm gì!”, Phương Tĩnh Hương lịch sự đứng dậy đón bó hoa, hài lòng mỉm cười.

“Có gì đâu ạ! Hoa này là người khác tặng, cháu nhớ đến chiếc lọ lần trước ở nhà bác, nghĩ rằng cắm vào nhất định sẽ rất hợp nên đem tới thôi ạ”, Hạo Đan vừa nói vừa ngồi xuống chiếc ghế cạnh đó: “Nhưng lúc đến nhà bác, nghe cô Tuệ nói Liên Liên bệnh, cháu lo quá bèn chạy tới ngay xem sao, nhân tiện đem mang hoa theo luôn. Liên Liên khỏe rồi chứ ạ?”.

“À, không sao, chỉ là thiếu chất thôi. Con bé này toàn bỏ bữa”, Phương Tĩnh Hương dịu dàng xoa đầu Cổ Liên: “Liên Liên, bà nội đi làm thủ tục xuất viện, con ngồi chơi với thầy Bạch một lát. Nhớ phải nghe lời biết chưa!”.

“Vâng ạ, thưa bà nội”, Cổ Liên ngoan ngoãn gật đầu, rồi nhìn theo bóng Phương Tĩnh Hương khuất khỏi phòng bệnh: “Chẳng phải Cung chủ đã về Thiên giới rồi à? Sao quay lại nhanh như vậy?”, chắc chắn bà nội đã đi xa, Cổ Liên mới đưa ánh mắt tối thẫm về phía Bạch Hạo Đan.

“Sắc mặt cô không tốt, có phải gặp chuyện gì rồi không?”, Hạo Đan chăm chú quan sát kỹ cô bé trước mặt.

“Đừng đòi chủ đề được không? Ngài ở trên Thiên giới đã điều tra thêm được đầu mối gì rồi?”, Cổ Liên có chút bực bội nhìn Hạo Đan.

“Aizzz... Thực ra cũng chẳng có đầu mối gì”, Hạo Đan khẽ thở dài, kể từ kiếp trước Cổ Liên giữ thái độ kính nhi viễn chi với anh, nhất định không chịu nhận chút ý tốt nào của anh: “Ta đã hỏi bảy vị tiên nữ chuyên coi quản

loài bướm trên thế gian, nhưng họ nói trên thế giới này không có loại bướm nào tỏa hương cả. Thêm nữa ta cũng xin chỉ thị của Ngọc Hoàng và Phật Tổ, hai vị đã tra xem ký ức của Dương Tiễn nhưng chẳng thấy lưu lại gì khả nghi, Địa Tạng Vương kiểm tra tấm gương Miếu Vân Huyền cũng không hề thấy bất cứ sai sót nào.

“Không thể thế được! Nhất định phải có đầu mối, Cốc Liên không tin kể đó lại không phạm một sai sót nào!”, Cốc Liên tâm trí rối loạn hết lên.

“Cô sao vậy? Bình tĩnh chút đi!”, Hạo Đan siết chặt Cổ Liên đang mấp mé bên bờ hoảng loạn vào lòng: “Có phải đã xảy ra chuyện gì không? Tâm trạng của cô rất không ổn, nói cho ta biết cô sao vậy?”

“Hôm nay tỷ ấy tới dự một lễ cưới, sau đó chẳng biết đã nhìn thấy thứ gì mà ngã ngất đi”, Lam Úy bay lượn trên không trung giải thích với Hạo Đan.

“Cô đã nhìn thấy gì? Nói cho ta biết”, Hạo Đan vỗ nhẹ vào lưng Cổ Liên an ủi.

“Yên chi huyết, là Yên chi huyết của Tuyết Ly”, Cổ Liên ngẩng khuôn mặt trắng bệch lên nhìn Hạo Đan: “Cung chủ, Tuyết Ly trở lại rồi, cô ấy trở lại tìm Cốc Liên. Tiểu tiên chẳng sợ chết, nhưng chỉ lo bản thân mình bị cô ấy giết trong khi vẫn chưa biết ai đã làm hại mình. Như vậy tiểu tiên không cam tâm, thật sự không cam tâm!”.

“Tường Vi tiên nữ Tuyết Ly ư?”, gương mặt Hạo Đan thoáng biến sắc nhưng ngay lập tức khôi phục lại vẻ bình thường: “Ân oán của cô với cô ấy ta đã nghe qua, nhưng hình như là việc trước khi ta đến Dao Hoa cung. Cô có thể nói rõ mọi chuyện rốt cuộc là thế nào không?”.

“... Được, Cốc Liên sẽ nói với ngài”, Cổ Liên hít sâu một hơi, từ từ chìm vào ký ức xa xôi: “Tiểu tiên và Tuyết Ly tiên nữ được Ngọc Hoàng phong

làm tiên nữ trên Thiên giới cùng một ngày. Hồi đó trong các tiên nữ thì quan hệ của hai người tiểu tiên là tốt nhất. Cô ấy thường chăm chút cho Cốc Liên như chị gái, không giấu tiểu tiên điều gì. Tiểu tiên cứ ngỡ hai người sẽ vĩnh viễn là bạn, ai ngờ... không lâu sau người đàn ông đó xuất hiện”.

“Người đàn ông mà Tuyết Ly yêu đến điên cuồng đấy ư?”, Hạo Đan nhíu mày đỡ Cổ Liên mặt mày trắng bệch nằm xuống giường.

“Đúng, anh ta là nhị hoàng tử thiên triều ở trần gian thời đó, vì yêu hoa hồng mà tình cờ quen biết Tuyết Ly”, Cổ Liên quay đầu lặng lẽ nhìn những đóa hồng bạch trong bó hoa cắm trên bàn bên cạnh: “Cũng từ lúc ấy, Tuyết Ly thường xuyên lên trốn xuống trần gian. Tiểu tiên khuyên rất nhiều lần nhưng cô ấy nhất định không nghe nên dần dần tiểu tiên cũng nản, không lo chuyện bao đồng nữa. Cho đến một ngày Tuyết Ly chạy tới tìm Cốc Liên nói rằng cô ấy phải xuống trần gian một chuyến, có lẽ rất lâu mới quay lại. Tiểu tiên cảm thấy có gì đó không đúng, lại sợ cô ấy xảy ra chuyện, liền chạy tới báo với Vương Mẫu, nhưng thật sự tiểu tiên không thể ngờ rằng cô... cô ấy lại lên lút đi sửa tư hồng Nguyệt lão. Ngài cũng biết đấy, làm loạn nhân duyên trần gian là tội lớn không thể dung tha, nên Vương Mẫu cho bắt cô ấy về và đày xuống chân núi Tiêu Minh”.

“Lúc đó cô cũng có ý tốt, do cô ấy làm sai, không thể trách cô được”, Hạo Đan dịu dàng nhìn Cổ Liên: “Dù cô không nói với Vương Mẫu thì chắc chắn hôm sau Nguyệt Lão sẽ phát hiện ra điều dị thường ngay. Đến lúc đó có khi tình cảnh cô ấy còn tệ hơn nhiều. Cho nên vô tình là cô đã cứu cô ấy, cô không cần tự trách mình”.

“Nhưng cô ấy hận Cốc Liên, sống chết cho rằng chính tiểu tiên đã hủy hoại mối lương duyên của cô ấy nên sẽ không bỏ qua cho tiểu tiên đâu”, Cổ Liên lặng lẽ khóc, đôi mắt ánh lên vẻ tủi thân.

“Tỷ, đừng khóc vội!”, Lam Úy bỗng nhiên bay tới, đưa tay quệt nước mắt trên má Cổ Liên: “Muội không hiểu, chuyện này với cái vòng Yên chi huyết kia có gì liên quan?”.

“Chiếc vòng ngọc đó chính là giọt lệ máu của Tuyết Ly tạo thành. Sau khi Tuyết Ly chết, chiếc vòng vẫn luôn đi theo cô ấy cùng từng lần chuyển kiếp, đảm bảo cho cô ấy một cuộc đời hạnh phúc trọn vẹn”, Cổ Liên nhận lấy khăn giấy Hạo Đan đưa, lau khô nước mắt: “Nhưng hơn năm vạn năm nay, Yên chi huyết tổng cộng xuất hiện ba lần. Từ hai vạn năm trước, nó đã hoàn toàn mất tích khỏi nhân gian, cho nên hôm nay nhìn thấy nó, ta mới ngạc nhiên đến vậy”.

“Chị định nói Tô San là chuyển kiếp của Tuyết Ly?”, Lam Úy thốt lên.

“Đúng, nhưng người đó không phải là Tô San thật sự.” Đôi mắt tối thẫm của Cổ Liên lóe lên ánh dị thường: “Xem ra kẻ ấy lại tiếp tục hành động rồi”...

3. Huyết nhục tường vi [1]

[1] Huyết nhục tường vi: Hoa hồng máu thịt.

Màn đêm yên tĩnh! Tô San nằm trong vòng tay Lạc Á Phong, sung sướng hưởng thụ cảm giác da thịt người yêu động chạm cơ thể. Cô cảm thấy giờ đây cuộc sống thật quá mức hạnh phúc, một cảm giác ngọt ngào khó tả ngập tràn trong tim, khiến cô không sao tìm được mơ màng theo dòng suy tưởng về ngày tháng sau này ở bên Á Phong: Cô sẽ sinh con cho anh, sẽ lo việc nhà, sẽ chăm sóc anh và dạy dỗ những đứa con của họ. Khi về già, họ sẽ cùng nắm tay nhau trong ánh hoàng hôn lộng lẫy và mỉm cười ngắm nhìn lũ trẻ chơi đùa thích thú, một cuộc sống hoàn mỹ biết bao! Cứ mơ mộng như thế, cô chìm dần vào giấc ngủ, bàn tay vô thức quệt qua lưng Á Phong.

Bất chợt toàn thân Tô San cứng lại, dường như cảm nhận được có gì đó không bình thường. Sự tiếp xúc nơi bàn tay cô có cảm giác về một thứ gì đó ram ráp, như thể vừa chạm vào đàn kiến lúc nhúc, khiến ý thức mơ hồ của cô bỗng bừng tỉnh.

“Á Phong, Á Phong tỉnh dậy mau!”, Tô San vội vã bật đèn đầu giường rồi lay chồng dậy.

“Gì vậy?”, Lạc Á Phong đang ngủ say, mắt nhắm mắt mở choàng dậy.

“Anh bị dị ứng à? Cho em xem lưng anh nào”, Tô San bước xuống giường bảo Á Phong quay lưng lại. Trong khoảnh khắc, ánh đèn soi rõ tấm lưng trần của người đàn ông: “Đây... đây là cái gì vậy?”.

Vừa nhìn rõ những thứ mọc trên lưng chồng, cả người Tô San bỗng chốc nổi lên tầng tầng lớp lớp da gà. Dưới ánh đèn sáng trưng, giữa lưng Á

Phong rõ ràng hiện hình một đóa hồng to bằng bàn tay tạo thành từ trăm nghìn mụn cóc nhỏ li ti như phát ban, chúng mọc chồng chéo lên nhau khiến người nhìn thấy phải rợn tóc gáy.

“Á...Á Phong, trên người anh từ lúc nào lại mọc lên cái thứ này?”, Tô San run rẩy, không ngừng lùi về phía sau, muốn tránh càng xa cái giường càng tốt.

“Sao vậy? Sau lưng anh mọc lên cái gì kỳ quái lắm à?”, Lạc Á Phong tò mò đưa tay sờ ra sau lưng: “Cái gì mà rập thế? Không phải phát ban chứ?. Nhanh chóng tụt xuống giường, anh hốt hoảng chạy vào nhà vệ sinh.

“Tô San, cái quái gì thế này?” Chỉ lát sau, trong phòng vệ sinh vang lên tiếng thét kinh hoàng của người đàn ông. Tô San do dự ở ngưỡng cửa, bối rối nhìn chòng gương mặt trắng bệch đang cố cây bông hoa hồng thịt góm ghiếc trên lưng.

“Đừng cây nữa, chảy máu rồi!”, Tô San kêu to, nhưng không dám bước tới ngăn cản, dường như sợ cái thứ khủng khiếp kia sẽ truyền nhiễm sang người mình.

“Tiểu San, làm thế nào bây giờ? Thế này ngày mai anh làm sao dám gặp mọi người!” Người đàn ông bất lực sụp xuống đất, ánh mắt không còn chút sức sống nào của hôm qua.

“Á Phong, ngày mai chúng ta đến bệnh viện tốt nhất, vào phòng chuyên khoa, nhất định sẽ chữa khỏi!”, Tô San tiến về phía trước hai bước, cố gắng an ủi Á Phong.

“Em đừng đến gần! Nhỡ nó lây sang em”, Lạc Á Phong vội vã lùi về phía sau: “Phải rồi, Tiểu San, em mau xem trên người có gì lạ không?”.

“Ồ, vâng!”, Tô San lặng người, nhanh chóng cởi bỏ quần áo kiểm tra thân thể mình: “Không có, đằng trước không có, đằng sau... cũng không có”. Cô cẩn thận sờ kỹ phần lưng, xác định không thấy cảm giác ram ráp nào mới khẽ thở phào một hơi.

“Đợi đã!” Song, vào đúng lúc cô quay người nhặt quần áo, Á Phong bỗng chặn lại: “Tiểu... Tiểu San, trên lưng em có... có một bông hoa màu đỏ!”.

“Anh nói gì?”, Tô San lặng người, một dự cảm xấu bất chợt bao trùm, cô lao vội ra khỏi nhà vệ sinh chạy về phía bàn trang điểm.

“Á...” Tiếng thét chói tai vang lên. Tô San tròn tròn mắt nhìn trừng trừng đóa hoa hồng tuyệt đẹp ánh lên sắc đỏ tươi tắn như màu son in trên lớp da chính giữa lưng cô như một hình xăm. Điều trùng hợp là vị trí và kích cỡ của hình này giống hệt như cái hoa thụy trên lưng Á Phong, chỉ khác nhau ở chỗ một cái là bông chìm, một cái là hình nổi ba chiều mà thôi.

“Tiểu San, đừng khóc!” Có lẽ chúng ta đã chạm phải thứ gì đó không sạch sẽ nên mới thành ra thế này”, Á Phong dịu dàng lau nước mắt cho Tô San: “Anh nghĩ, ngày mai đừng đến bệnh viện vội. Hai hình hoa trên lưng chúng ta quá mức dị thường, theo anh ngày mai chúng ta hãy đến lễ ở miếu Quan Âm ngay gần quê anh. Nghe nói ở đó rất linh, có thể trừ tà. Chúng ta đến đây mua bùa hộ mệnh thử xem, em thấy sao?”.

“Vâng! Á Phong, em sợ lắm...”, Tô San run rẩy ôm chầm lấy chồng: “Chúng ta vừa kết hôn đã gặp phải chuyện gì thế này!”.

“Đừng sợ, Tiểu San, chúng ta không sao đâu!”, Lạc Á Phong ôm chặt cô vợ mặt mũi trắng bệch vào lòng.

...

“Có lẽ Yên chi huyết chọn công cụ báo thù là Huyết Nhục Tường Vi hiếm thấy!” Trên ngọn đèn đường phía bên ngoài cửa sổ, Hàn Cổ Liên nhíu mày ngòai vấ vẻo, đôi mắt lấp lánh nhìn hai người đang ôm nhau trong phòng.

“Cốc Liên, sao Huyết Nhục Tường Vi mà Thiên giới ghi chép lại xuất hiện dưới hình thức trái khoáy này trên thân thể con người?”, Hạo Đan lơ lửng giữa không trung hỏi vẻ không hiểu.

“Tiểu tiên cũng không rõ. Như Cung chủ biết đó, Huyết Nhục Tường Vi được cất giữ cẩn mật hàng nghìn năm trong Dao Hoa cung, thường mọc trên thân những thực vật ít nở hoa như tre trúc chẳng hạn. Chúng sẽ không ngừng hút lấy dinh dưỡng trong thực vật, từ đó cái cây sẽ nhanh chóng chết khô. Nhưng Huyết Nhục Tường Vi rất hiếm thấy nên người phàm trần không hề biết đến sự tồn tại của chúng, mà cho dù trước đây Tuyết Ly từng nhìn thấy hai ba lần thì cũng chẳng thể cho mọc trên thân thể con người được.”

“Tỷ, đừng nhìn nữa! Cả người muội nổi đầy da gà rồi đây này!”, Lam Úy hai tay che mắt bay tới: “Hình dáng của bông hoa đó kinh quá!”.

“Ha ha... Vậy chúng ta về đã”, Cổ Liên cười khẽ rồi đứng dậy, cùng Lam Úy và Hạo Đan từ từ hạ mình xuống đất.

“Tỷ, có vẻ ngày mai bọn họ định đến miếu Quan Âm, chúng ta có cần đi xem không?”, Lam Úy và Cổ Liên chui vào chiếc xe hơi Hạo Đan đỗ bên đường.

“Được, ta đang muốn nói chuyện tử tế với cô Tô San giả này!”, Cổ Liên nghiêng đầu ngắm phong cảnh bên ngoài cửa xe, khuôn mặt lộ rõ vẻ kiên

định: “Trời cao đã sắp xếp để ta và Tuyết Ly trùng phùng, mọi việc của vạn năm trước cũng nên kết thúc trong kiếp này thôi, chẳng phải sao?” ...

4. Ngả bài

Hồng Kông có một ngôi miếu Quan Âm nổi tiếng nằm tại núi Từ Vân, người đến cầu khẩn và du lịch không đếm xuể khiến hương hỏa nơi đây vô cùng thịnh vượng. Tương truyền nếu xin được một quẻ cát ở đó thì chắc chắn có thể bảo đảm năm tới mưa thuận gió hòa, vạn sự như ý. Dù là truyền thuyết nhưng mỗi ngày vẫn có rất nhiều thiện nam tín nữ đến dâng hương lễ Phật cầu bình an hạnh phúc lâu dài.

“Tiểu San, em xem phía trước là chính điện, chúng ta đến dâng hương đi.” Trong đám người, Lạc Á Phong có chút hưng phấn kéo tay Tô San chạy về phía chính điện.

“A di đà Phật, mời hai vị thí chủ dừng bước.” Đột nhiên không biết từ đâu vị hòa thượng vẻ mặt hiền từ thoát cái đã chặn trước mặt hai người.

“A di đà Phật, xin hỏi đại sư có điều gì chỉ giáo?”, Lạc Á Phong chấp hai tay trước ngực, cực kỳ lịch sự đáp lễ vị lão tăng.

“Hai vị thí chủ đến vì bông hoa hồng đó phải không?”, lão hòa thượng mỉm cười nhìn hai người khuôn mặt đang biến sắc, nói tiếp: “Theo như lão nạp thấy, hai vị thí chủ bái hay không bái Quan Âm ở đây cũng chẳng có gì khác biệt nữa rồi”.

“Đại sư, ông nói vậy là có ý gì?”, Tô San thất kinh, vô thức túm chặt tay chồng.

“Đóa hoa hồng trên người hai vị là loài thực vật tàn độc và cực kỳ xấu xa. Lão nạp chỉ cho các thí chủ một con đường sáng. Ở đằng kia có một cô bé, nếu cô bé nói còn cứu được thì hai người không có gì phải lo, nhưng

nếu cô bé nói không, hai vị có chạy chữa ở đâu cũng vô ích thôi.” Lão tăng chỉ tay về phía chái Tây: “Đi đi, người ấy ở trong đó”.

“Cảm ơn đại sư!”, Tô San quay người kéo Lạc Á Phong chạy đi.

Sau lưng họ, lão tăng khẽ mỉm cười rồi tan biến giữa đám đông...

Cùng lúc đó, trong chái Tây ngôi chùa, Hàn Cổ Liên toàn thân run rẩy, cố gắng mở to đôi đồng tử tối sẫm.

“Sao vậy tử? Tử khó chịu ở đâu?”, cảm thấy điều dị thường, Lam Úy nhìn Cổ Liên vẻ lo lắng.

“Lạ thật, ta vừa cảm nhận thấy hơi thở của Nhiên Đăng Thượng Cổ Phật. Sao ngài ấy lại đội lốt người phạm xuất hiện ở đây?”, Cổ Liên nghi hoặc quay sang nhìn Hạo Đan chăm chăm: “Cung chủ, ngài có thể tới hỏi ngài ấy không? Hiếm lắm ngài ấy mới xuống trần một lần, chắc chắn ở đây phải có chuyện quan trọng nào đó”.

“Vậy cô thì sao? Bọn Lạc Á Phong có vẻ đã tới rồi”, Hạo Đan do dự nhìn ra phía cửa: “Một mình cô có thể khống chế không gian không?”.

“Cung chủ coi thường tiểu tiên rồi”, Cổ Liên cười nhạt: “Chỉ tạo một không gian kết giới thì có đáng gì! Lẽ nào Cung chủ đã quên vụ tiêu diệt Hồ ly chín đuôi? Kết giới tiểu tiên tạo ra hôm đó còn lớn hơn lần này nhiều”.

“Ta không có ý gì khác, chỉ là có phần lo lắng linh hồn Tuyết Ly sẽ làm hại cô thôi”, Hạo Đan quay người, khẽ chạm vào bức tường kết giới trong suốt: “Cô phải hao lực giữ không gian kết giới, nếu cô ấy muốn hại, cô làm sao ứng phó cho nổi”.

“Cung chủ, ngài đi đi! Tạm thời bây giờ mục tiêu của Tuyết Ly vẫn chưa nhắm vào tiểu tiên, chỉ cần ngài mau chóng quay lại là được. Hơn nữa không phải ở đây vẫn còn Úy Úy sao”, Cổ Liên mỉm cười xoa đầu Lam Úy.

“Được, ta đi rồi sẽ về ngay.” Ánh sáng trắng lóe lên, Hạo Đan biến mất khỏi kết giới.

“Úy Úy, mọi tàng hình đi đã, bọn họ vào rồi.” Tay Cổ Liên khê giờ lên, không gian trong suốt bỗng nứt ra khe hở, rồi dần hợp nhất với cửa gian phòng.

“Tân hôn vui vẻ, chị Tô!” Khóe miệng cong lên một nét cười lạnh lẽo, Cổ Liên đóng đinh ánh mắt vào vợ chồng Lạc Á Phong từ ngoài cửa bước vào.

“Em... em là con gái chú Hàn? Sao em lại ở đây?”, Tô San bối rối nhìn xung quanh: “Bà Phương không tới sao?”.

“Em có ý tới để đợi hai người, bà đến đây làm gì”, Cổ Liên nhìn Tô San vẻ coi thường: “Chị Tô, mùi vị Huyết Nhục Tường Vi thế nào?”.

“Á!”, Tô San hớp một ngụm khí lạnh: “Em... sao em biết?”.

“Em không những biết Huyết Nhục Tường Vi trên thân thể hai người mà còn biết rõ cả lai lịch của nó nữa kia. Thậm chí em còn biết...” Ánh mắt Cổ Liên chuyển dần sang lạnh lẽo: “... Chị vốn chưa bao giờ là Tô San!”.

“Cái gì?” Lạc Á Phong vốn im lặng bỗng thốt lên kinh ngạc: “Không thể nào! Cô ấy là vợ anh, anh biết cô ấy mà. Cô ấy là Tiểu San!”.

“Nếu cô ấy là Tô San thì trên thân anh đã không xuất hiện Nhục Tường Vi kinh tởm kia rồi!”, Cổ Liên khinh thị trừng mắt với người đàn ông đang

hoảng sợ trước mặt: “Anh nghĩ Huyết Nhục Tường Vi trên cơ thể hai người là cái gì? Em nói cho hai người biết, nó là một trong những lời nguyện quý quýet nhất trên thế gian này đó!”.

“Bịch” một tiếng, Tô San quỳ sụp xuống nền đất, mặt mũi trắng bệch như ma: “Là chị ấy phải không? Nói cho chị biết có phải chị ấy làm không? Nhất định là chị ấy đúng không? Đúng không?”.

“Tiểu San, em sao vậy, mau đứng dậy đi!” Lạc Á Phong cúi xuống đỡ Tô San đang khóc nức nở không dứt, ôm chặt vợ vào lòng: “Cái gì mà lời nguyện! Anh không tin vào mấy thứ đó, Tiểu San, chúng ta về thôi!”.

“Không! Á Phong, tất cả đều là nghiệp chướng do em tạo ra, không liên quan gì tới anh. Là em giết chị ấy”, Tô San vừa khóc vừa giãy ra khỏi vòng ôm của chồng, bò về phía Cổ Liên: “Xin hãy cứu chồng chị! Anh ấy không biết gì hết, tội nghiệp anh ấy, chị xin em đây!”.

“Muộn quá rồi Tô Na, các người đã là vợ chồng. Huyết Nhục Tường Vi luôn đi một cặp, là loại hoa song sinh cực kỳ hiếm, thường sinh trưởng trên thân những loài thực vật ít ra hoa. Một nụ hoa sẽ nở ra hai đóa giới tính khác nhau gọi là hoa nam và hoa nữ. Hoa nữ được gọi là Huyết Tường Vi, sau khi nở sẽ không ngừng hút nhựa dinh dưỡng trong cái cây mà nó ký sinh, còn hoa nam được gọi là Nhục Tường Vi, bởi nó sẽ không ngừng nuốt các tế bào của cây chủ, cho đến khi cái cây bị ăn đến sạch sẽ mới thôi.” Cổ Liên lạnh lùng nhìn vẻ tuyệt vọng từ từ lan tỏa trên khuôn mặt Tô Na: “Chị đã giết Tô San, cướp Yên chi huyết và cả hạnh phúc vốn thuộc về chị ấy. Đây là sự báo thù của chị ấy với chị, là sự báo ứng chị tự chuốc lấy”.

“Sao có thể như thế?”, Tô Na ngồi thụp xuống, nước mắt nhạt nhòa nhìn Yên chi huyết vẫn lóng lánh đẹp xinh trên cổ tay: “Không thể thế! Năm đó, khi đưa vòng cho chị ấy, bà ngoại đã nói chiếc vòng này sẽ bảo đảm hạnh

phúc cả đời cho chị ấy, sao lại thành ra thế này?”. Cô gái bò trên sàn nhà ra sức tháo mạnh chiếc vòng khỏi tay.

“Em là Tiểu Na? Thế còn Tiểu San đâu? Tiểu San của anh đâu?”, Lạc Á Phong hỏi phục lại sau cơn chấn động, mắt đỏ ngầu điên cuồng lay vai cô gái đang tuyệt vọng nằm xoài trên đất.

“Người anh yêu đã chết từ lâu rồi, hiện tại linh hồn chị ấy ở trong Yên chi huyết này”, Hàn Cổ Liên tỏ vẻ thương cảm.

“Người đàn bà độc ác này! Trả Tiểu San lại cho tôi!”, Lạc Á Phong giận dữ giáng vào mặt Tô Na một cái tát khiến cô ngã lăn xuống đất.

“Dừng tay! Muốn đánh, về nhà các người mà đánh!”, Cổ Liên nhíu mày phát tay, cả thân hình Lạc Á Phong bỗng chốc nhún chìm trong một không gian tối đen.

“Á Phong!”, Tô Na hét lên chạy tới nhưng chỉ chạm vào khoảng không: “Em làm gì anh ấy rồi? Đừng làm hại anh ấy!”.

“Bị anh ấy đánh mà vẫn nghĩ cho anh ấy như vậy, xem ra chị thật lòng yêu anh ấy”, Cổ Liên khẽ thở dài, đàn ông đàn bà trên thế gian trước sau đều không tránh được chữ “tình”, thật đáng buồn: “Chị yên tâm, em chỉ đưa anh ấy về nhà thôi”.

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt”, Tô Na thở phào, song không biết nghĩ đến cái gì mà ánh mắt thoáng chốc tràn ngập nỗi kinh hoàng: “Em, vừa rồi em nói linh hồn của Tô San ở... ở trong Yên chi huyết!”.

“Đúng vậy”, Cổ Liên đứng dậy bước đến trước mặt Tô Na: “Thật ra, truyền thuyết về Yên chi huyết lưu truyền trong dân gian mới chỉ có một nửa. Yên chi huyết đúng là sẽ mang đến hạnh phúc cho người sở hữu nó,

nhưng nó chỉ đem vận may cho một người xác định mà thôi, người đó chính là Tường Vi tiên nữ đầu thai. Bất kể ai chiếm đoạt hạnh phúc này đều sẽ bị báo ứng diệt thân, giống như chị vậy. Đám cưới với Lạc Á Phong vốn dĩ thuộc về Tô San, nhưng chị lại hèn hạ tước đoạt điều đó, nên bây giờ Yên chi huyết trên tay chị đã không còn là tượng trưng của may mắn nữa, ngược lại nó biến thành một lời nguyền trí mạng”.

“Chị còn hy vọng không?” Đôi mắt trống rỗng của Tô Na lúc này dường như chẳng còn lấy một tia sáng: “Nếu không còn nữa thì ít nhất xin hãy cứu chồng chị, chị chấp nhận trả bất cứ giá nào cho điều đó”.

“Hãy cầu cứu Tô San ấy, nếu chị ấy không chịu tha thứ cho các người thì chỉ nhiều nhất là một tuần lễ nữa, các người sẽ phải lo hậu sự”, Cổ Liên quay người chậm chậm bước vào vùng tối, để lại sau lưng Tô Na ngồi thẫn thờ trong gian phòng chái Tây đã hồi phục lại không gian bình thường...

5. Mảnh sứ oán hận cuối cùng

Đêm hôm đó, Hồng Kông bỗng đổ trận tuyết lớn trắng xóa như bông, hàng triệu đóa hoa tuyết kết thành tấm lưới phủ kín bầu trời, nhanh chóng ngập đầy khắp thành phố.

Trong ngôi biệt thự của gia đình họ Hàn, Phương Tĩnh Hương đang say giấc nồng trên giường. Đúng lúc đó, từ bên ngoài, cơn gió mạnh bất chợt thổi tung cánh cửa sổ vốn đóng kín mang theo những bông tuyết lạnh lẽo ủa vào phòng, một vệt sáng màu vàng cũng bay tới.

“Ha ha... Minh Vương, mau tỉnh dậy!” Từ trong vệt sáng đó, một giọng nói mạnh mẽ vang lên, rồi gương mặt hiền hậu của Nhiên Đăng Cổ Phật từ từ xuất hiện.

“Ông là ai?”. Bị đánh thức, Phương Tĩnh Hương lập tức ngồi dậy, có chút sợ hãi nhìn chằm chằm lão hòa thượng trước mặt.

“Sao? Minh Vương không nhớ lão nạp rồi?” Bàn tay Nhiên Đăng khẽ giơ lên, ném một nắm bột vàng óng ánh vào mặt Phương Tĩnh Hương.

Trong khoảnh khắc, ba chiếc lông công bỗng xuất hiện trên trán Phương Tĩnh Hương, đồng thời ánh mắt đang ngáy ra của bà cũng dần sáng trong.

“Bồ Tát, bây giờ đã nhận ra lão nạp chưa?” Thấy đôi đồng tử của đôi phương đã khôi phục lại màu xanh ngọc bích vốn có, nụ cười trên môi Nhiên Đăng càng mở rộng.

“A di đà Phật! Cổ Phật vẫn khỏe chứ?”, Phương Tĩnh Hương đứng dậy, hai tay nhẹ nhàng chấp vào nhau.

“Ha ha ha... Đa tạ Không Tước Đại Minh Vương Bồ Tát đã quan tâm, lão nạp vẫn khỏe”, Nhiên Đăng cười to: “Ngày đó, Bồ Tát vì chúng sinh mà từ bỏ nguyên thân không tước, chịu đựng kiếp khổ luân hồi, chỉ mong tìm ra kẻ gian tà đang chống lại Thiên giới và Phật giới, đồng thời không ngừng làm loạn nhân gian. Nay đã sáu mươi năm, không biết Bồ Tát điều tra đến đâu rồi?”.

“A di đà Phật, sáu mươi năm nay kẻ đó hành động tổng cộng bốn lần, dường như mỗi lần đều không một kẽ hở. Tuy nhiên hắn vẫn có chút sơ sót, ví như trước khi hành động hắn có thông lệ sử dụng thuật truyền tin bằng ý nghĩ để thông báo với một người xác định trên Thiên giới, và tiên tử này trở thành con rối của hắn, ngoan ngoãn nghe theo chỉ thị của hắn, đem mảnh sứ oán hận lên thân người được chọn. Chỉ là mỗi lần tốc độ hành động của hắn cực kỳ nhanh, thân già này thật xấu hổ chưa một lần tóm được.” Đại Minh Vương xấu hổ cúi mặt xuống.

“Dù sao Bồ Tát giờ cũng chỉ là người phạm, có thể thi thoảng xuất hồn đi điều tra được chừng đó đã là không dễ dàng gì rồi, ngài không cần phải tự trách như vậy!”, Nhiên Đăng mỉm cười, an ủi Đại Minh Vương: “Phải rồi, Bồ Tát đã biết thời gian gần đây Yên chi huyết lại xuất hiện trong nhân gian chưa?”.

“Yên chi huyết? Yên chi huyết của Tường Vi tiên nữ ư?”. Đại Minh Vương nhíu mày: “Thứ đó chẳng phải đã mất tích trong nhân gian gần một nghìn năm rồi sao? Cổ Phật, ngài nhìn thấy nó ở đâu?”.

“Ha ha, Minh Vương ơi, ngài tìm kiếm trong kí ức phạm trần của mình sẽ thấy ngay thôi!”, Nhiên Đăng vừa nói vừa quay người ngồi xuống chiếc ghế cạnh đó.

“Ồ, ta đã gặp qua sao?”, Đại Minh Vương nghi hoặc nhắm mắt, bắt đầu lục tìm trong kí ức của Phương Tĩnh Hương: “Hóa ra là cô ấy! Cô ấy là chuyển kiếp của Tuyết Ly ư?”. Lúc lâu sau, Đại Minh Vương nhìn rõ chân tướng, mở choàng mắt: “Còn nữa, Cốc Liên từ lúc nào đã khôi phục lại ký ức kiếp trước vậy? Sao ta không biết chứ?”.

“Cách đây không lâu, Địa Tạng Vương có phong ấn ký ức của cô ấy một lần, nhưng sau đó vì muốn cứu chuyển kiếp của Đào Hoa tiên nữ, Hạo Đan cung chủ bèn giải phong ấn cho cô ấy”, Nhiên Đăng quay đầu nhìn những bông tuyết bay tán loạn bên ngoài: “Lần này linh hồn chuyển kiếp của Tuyết Ly có vẻ không hứa hẹn điều gì tốt đẹp. Trên mình cô ấy mang nợ khí nồng nặc, mà những mảnh vỡ của bình thuận ngọc cũng chỉ còn lại một mảnh, cho nên lão nạp hoài nghi có phải mảnh vỡ cuối cùng ấy nằm ở chỗ Tuyết Ly không”.

“Ừ, ta nghĩ khả năng đó rất lớn, sợ rằng Cốc Liên lần này khó tránh khỏi số kiếp. Có điều, nếu cô ấy có thể biến đổi Tuyết Ly thì sẽ là một công đức không nhỏ”, Đại Minh Vương dự đoán khi bước về phía cửa sổ, đưa tay đón một bông tuyết: “Tuyết có hình hoa hồng, quả thật lần đầu tiên ta nhìn thấy, không biết nợ khí của Tuyết Ly đã phát tiết tới mức nào rồi? Hy vọng Cốc Liên không phải chịu tổn thương quá lớn”.

“Minh Vương không cần lo lắng, Cốc Liên là con gái của người đó, tu vi của cô ấy tuyệt đối không dưới cha mình đâu”, Nhiên Đăng đứng dậy, ánh mắt tràn ngập tự tin, chậm chậm bước đến sau lưng Đại Minh Vương: “Minh Vương, lão nạp còn một việc...”.

“Cổ Phật muốn hỏi ai là con rồi của kẻ đó phải không?”, Đại Minh Vương quay người bật cười nhìn Nhiên Đăng: “Ta đoán không sai chứ?”.

“Lão nạp ngu muội, vẫn xin Minh Vương chỉ giáo?”, vẻ mặt Nhiên Đăng có chút ngượng nghịu.

“Kẻ đó che giấu con rối của hắn quả thực rất tốt, nếu không phải khứu giác của ta tinh nhạy, chắc cũng rất khó phát hiện”, Đại Minh Vương quay người bước đến trước tủ quần áo chỉ vào chậu cây trước mặt: “Trên người kẻ đó có mang mùi hương của loài hoa này, có lẽ là vị tiên nữ chấp sự của Dao Hoa cung, chỉ cần bắt cô ấy, chúng ta sẽ truy ra hung thủ giấu mặt thôi”.

“Nhưng việc này liên quan đến Dao Hoa cung, lão nạp phải về bẩm báo với Ngọc Hoàng và Phật Tổ đã. Có điều gần đây Minh Vương phải đặc biệt cẩn thận, Yên chi huyết đã nở ra Huyết Nhục Tường Vi, rồi tạo thành nạn tuyết nữa. Lão nạp lo nộ khí phát tiết trên thân Cổ Liên kiếp trước lần này sẽ lại phát sinh trên Tuyết Ly. Tuy không nghiêm trọng như lần đầu, nhưng cũng đủ để tạo nên nhiều thiệt hại sinh linh cho thế gian. Tội lỗi, tội lỗi”, Nhiên Đăng thở dài rồi tan biến vào hư vô.

“Aizzz... Đây là sự diệt vong trần thế, không phải ai cũng trốn chạy được.” Ánh xanh lục nháng lên, Không Tước Đại Minh Vương trở lại thành Phương Tĩnh Hương, yên giấc trên giường...

6. Rút lui

“Tiểu Na, vì sao?”, người chị gái nằm trong vũng máu, ngược đôi đồng tử ngật đầy sợ hãi lên nhìn cô em gái đứng trên cao.

“Đến giờ chị vẫn không hiểu vì sao tôi giết chị ư?” Cô gái nghe rõ giọng nói chứa đầy oán hận và tàn độc của mình: “Tô San, đồ tiện nhân vô liêm sỉ! Chị biết rõ tôi yêu Á Phong, vậy mà còn dùng thủ đoạn hạ lưu cướp anh ấy khỏi tay tôi, chị có biết tôi hận chị tới mức nào không?...”.

Sau đó, cô gái nhìn thấy đôi tay điên cuồng của mình cứ đâm từng nhát dao sắc nhọn liên tiếp lên thân thể người chị gái, cho đến khi thi thể bị chém đến tan nát không còn nhìn ra hình người.

“Đừng!”, hét lên một tiếng đau khổ, Tô Na vô thức khua tay choàng dậy khỏi giấc mộng.

Từ từ ngồi dậy, cô gạt mồ hôi ướt đầm trên trán, hai bàn tay úp lên mặt, từng giọt nước mắt hối hận theo khóe mắt lăn dài xuống. Cô hối hận, thật sự rất hối hận! Nếu sớm biết sống chẳng bằng chết như vậy, ngày đó cô đã tình nguyện từ bỏ tình yêu không thuộc về mình rồi. Nhưng tội lỗi to lớn đã gây ra, có giả định nữa cũng chẳng ích gì, mọi việc không còn cứu vãn được nữa.

“Khử, khử, khử...” Bỗng nhiên trong căn phòng tối om vang lên hàng loạt âm thanh kỳ quái, như thể tiếng cười quái đản của cô gái bị cửa đứt cổ họng, Tô Na bỗng chốc nâng cao cảnh giác, động tai cố gắng xác định nơi phát ra âm thanh.

“Khử, khử...” Tiếng cười lại vang lên, nhưng lần này nghe rất rõ ràng, dường như ngay sát bên cạnh.

Ngay sát bên cạnh! Ý thức được điều này, Tô Na lập tức cứng người. Từ ngày trở về từ miếu Quan Âm, Lạc Á Phong không còn nằm chung giường, cũng chẳng nói năng gì với cô nữa, ân ái những ngày qua đã hoàn toàn tan theo gió. Giờ này anh chắc đang ngủ say trên ghế sofa bên ngoài, nên khoảng giường bên cạnh cô phải trống không mới đúng chứ!

Vào khoảnh khắc hoang mang đó, luồng khí lạnh rợn tóc gáy mang theo mùi máu tanh nồng nặc bỗng thổi thẳng vào một bên mặt cô. Châm chậm quay gương mặt tái nhợt sang bên, ánh mắt Tô Na bắt gặp ngay hộp sọ đâm máu với hàng trăm lỗ thủng mục rữa lỗ chỗ. Theo từng tràng cười cổ quái, những con giòi trắng hếu liên tục tuôn ra từ lỗ miệng mất môi rơi lộp bộp xuống tấm ga giường sạch sẽ rồi lồm ngồm bò về phía cô.

“Á...” Tô Na kinh hoàng thét lên, ra sức lùi về phía sau mà quên mất rằng lúc này cô đang ở mấp mé cạnh giường. Chỉ nghe “bịch” một tiếng lớn, cả thân hình cô rơi xuống nền đất thảm hại, đầu va đánh “cộp” một tiếng vào tủ.

“Tô... Tô... Tô San!” Không còn chú ý đến dòng máu chảy trên trán, Tô Na kinh hãi nhìn cái đầu người đâm máu đang lơ lửng giữa không trung.

“Tiểu Na, em và Lạc Á Phong đã cưới nhau rồi phải không?” Cái đầu của Tô San vui vẻ lắc lư, đôi con mắt lồi tròng trắng dã cứ đảo vòng trong hai hốc mắt thối rữa: “Chị đến chúc mừng các em tân hôn vui vẻ, nhân tiện thăm luôn món quà trông trên cơ thể các em, xem hiệu quả đến đâu nữa”.

“Chị, xin chị tha cho Á Phong! Anh ấy không biết gì hết, cho đến tận bây giờ người anh ấy yêu trước sau vẫn chỉ có mình chị.” Tô Na quỳ rạp xuống,

khổ sở khẩn cầu ma nữ trước mặt: “Là nghiệp chướng do em tạo ra, em giả mạo chị lừa anh ấy, tội nghiệp anh ấy, xin chị tha cho anh ấy! Chị!”.

“Ồ, nói như vậy, anh ta quả tội nghiệp thật, tiếc là đã quá muộn rồi!” Cái đầu Tô San bắt chợt nhào tới sát mặt Tô Na: “Người đã gặp Hàn Cổ Liên rồi phải không? Thông qua cô ta chắc biết về tập tính của Huyết Nhục Tường Vi. Lạc Á Phong và người, người nào ta cũng sẽ không tha. Ta cần một tình yêu chung thủy, không pha lẫn bất kỳ tạp chất nào, nhưng anh ta bây giờ đã là chồng người, tất nhiên không còn phù hợp với điều kiện của ta nữa. Thôi thì người đã yêu anh ta như vậy, ta cũng tác thành cho, để hai người cùng xuống suối vàng một thể!”.

“Chị, em biết sai rồi, xin chị trừng phạt một mình em thôi!”. Bò lê trên mặt đất khóc ngất, Tô Na tuyệt vọng nhìn Yên chi huyết xinh đẹp tinh xảo trên tay. Đó chính là nơi cô đã gửi gắm biết bao ước vọng hạnh phúc, nhưng bây giờ chỉ cần tháo được nó ra thì dù có chặt đứt bàn tay cô cũng cam lòng.

“Không ích gì đâu, em gái ngọc của chị.” Như nhìn thấu suy nghĩ của Tô Na, Tô San nở nụ cười u ám, dùng ngữ điệu lạnh băng phá hủy tia hy vọng cuối cùng của em mình: “Đừng phí công vô ích nữa, người không thể vứt bỏ Yên chi huyết đâu. Huyết Tường Vi sẽ lan khắp người người, rất nhanh thôi, nó sẽ hút cạn đến giọt máu cuối cùng trong huyết quản. Rồi vào cái giờ khắc hấp hối, ta sẽ để Lạc Á Phong ở cạnh người, đến lúc đó Nhục Tường Vi trên cơ thể hắn sẽ từ từ lột xuống, chỉ còn tro lại bộ xương khô, hai người tha hồ mà ái ân bên nhau! Ha ha ha...”.

“Cô vẫn thù hận mê muội không hồi cải sao, Tuyết Ly!” Đúng lúc đó, ngoài cửa sổ một dải sáng màu lam “xoẹt” tới, xuyên qua lớp kính dày rơi vào phòng, chiếu thẳng lên cái đầu đang cười điên loạn.

“Bốp” một tiếng giòn giã, cái đầu thổi rữa của Tô San lập tức vỡ thành bốn năm mảnh, Yên chi huyết trên tay Tô Na cũng kêu đánh “tách” rồi nứt ra một đường. Túc khắc, đám sương đỏ trong suốt đột nhiên phụt lên không, hóa thành nàng tiên váy áo đỏ thắm vô cùng kiều diễm.

“Ha ha, cuối cùng cô cũng không nhịn nổi mà ra tay rồi, Hàn Cốc Liên.” Nàng tiên váy đỏ khẽ cười giơ tay lên, hàng ngàn tia sáng chập chờn xuất hiện, sau đó “bùm” một tiếng cắt ngang cây thông ngoài cửa ra thành từng mảnh: “Chỉ là... cô có dám chắc mình cứu được bọn chúng không?”.

“Ai nói ta muốn cứu họ?” Giữa khoảng không bên ngoài cửa sổ, Hàn Cốc Liên bỏ lốt người phàm, xuất hiện trước mặt Tường Vi với hình dáng thật của mình: “Người cô muốn trừng phạt đều đáng tội, ta hứa không can thiệp. Nhưng cơn bão tuyết điên cuồng khắp trời kia là thế nào? Chẳng lẽ cô muốn tạo thêm mấy sát nghiệp trên đời này nữa sao?”.

“Hàn Cốc Liên, trận tuyết này ta đặc biệt tặng riêng cô đó”, Tuyết Ly nở nụ cười lạnh lùng, từ từ bay ra sân: “Ta muốn ngắm những giọt máu đỏ tươi của cô phủ đầy trên mặt tuyết trắng xóa này, chẳng phải sẽ có thể đưa sắc với Yên chi huyết của ta sao”. Tay Tuyết Ly vung lên, mấy đóa hồng băng phàm phập lao thẳng về phía Cốc Liên.

“Mảnh sứ oán hận! Trên người cô có mảnh sứ oán hận!” Lập tức nhận được nguy hiểm, Cốc Liên nhanh chóng lùi lại phía sau cả chục mét, tránh được đòn trí mạng gần trong gang tấc: “Là ai đưa cho cô? Mau gỡ nó xuống! Nguyên thân của cô là hoa hồng, nộ khí hoa sen sẽ khiến cô tan thành cát bụi mất!”.

“Chẳng sao cả! Ta không quan tâm!” Tuyết Ly đưa tay chạm vào miếng sứ màu đen gài như một chiếc trâm trên tóc, mỉm cười nói tiếp: “Chỉ cần báo được thù thì tan thành cát bụi cũng chẳng sao! Hàn Cốc Liên, việc của cô, ta cũng nghe nói rồi. Tuy ta hận cô đến thấu xương nhưng nể tình chúng

ta đã một thời là bạn, trước khi cô chết, ta sẽ nói với cô rốt cuộc ai đã ám hại cô, được không?”.

“Tuyết Ly, ta thành thật khuyên cô, đừng để mảnh sứ oán hận làm mờ mắt. Nếu lần này bão tuyết tạo thành tội danh tàn sát sinh linh, cô sẽ vĩnh viễn không về được Thiên giới đâu.” Cốc Liên nhìn chăm chăm người một thời là bạn tốt của mình, ánh mắt ngập đầy bi thương.

“Chẳng sao cả, Hàn Cốc Liên, đợi ta thanh toán xong hai kẻ bản thủ xử tệ với ta kia, ta sẽ đến tìm cô.” Tuyết Ly đưa tay chộp về phía trước, lấy từ trán Tô Na đang nằm dưới nền đất ra một khối khí màu hồng, sau đó siết chặt trong lòng bàn tay cho đến khi nó hoàn toàn tan biến.

7. An ủi và khuyên can

Sáng sớm hôm sau, Cổ Liên ngồi bên cửa sổ phòng khách thần thờ nhìn cơn bão tuyết cuộn xoáy bên ngoài. Những bông tuyết hình hoa hồng hết lớp này đến lớp khác rơi xuống dày đến một mét, phủ trĩu nặng những cây nhỏ trong sân.

“Tỷ”, Lam Úy tàng hình giữa không trung nhẹ nhàng bay tới trước mặt Cổ Liên, thấy vẻ lặng lẽ thất thần của cô, khẽ thở dài: “Cơn bão tuyết kia không biết còn rơi đến bao giờ? Qua một đêm mà dày hàng mét, cứ theo tốc độ này, chẳng mấy chốc cả thành phố sẽ bị tuyết phủ kín cho xem, liệu có cách gì khiến cô ấy dừng lại không?”.

“Có, có hai cách...”, Cổ Liên đặt hai tay lên thành cửa sổ, gồi đầu lên cánh tay nhìn về phía Lam Úy đang tàng hình: “Thứ nhất, chỉ cần ta chết, nộ khí của Tuyết Ly tiêu tan, tuyết sẽ tự động ngừng rơi. Thứ hai, rút mảnh sứ oán hận trên đầu cô ấy ra, làm suy yếu pháp lực hiện thời của cô ấy. Nhưng, để làm được như vậy, phải tiêu hủy Yên chi huyết trước, khiến cô ấy không có chỗ trú ngụ, sau đó sẽ dùng pháp lực phong tỏa cô ấy. Có điều, dựa vào sức lực hiện thời của ta, chắc chắn không thể làm được.”

“Còn có muội mà, muội có thể đi tiêu hủy Yên chi huyết.” Lam Úy vỗ ngực tự nhận nhiệm vụ: “Sau đó tỷ có thể dùng thần chú phong tỏa cô ấy”.

“Nha đầu ngọc, đầu dễ thế”, Cổ Liên bật cười: “Muội nghĩ xem tại sao Yên chi huyết lại tồn tại được đến tận bây giờ mà không chút mảy may sút mẻ. Vì nó là linh vật song song vừa được chúc phúc vừa bị nguyên rửa. Có khả năng làm hại đến nó ngoài Tuyết Ly ra, chỉ có nhị hoàng tử thiên triều năm đó đầu thai mới làm được thôi, nhưng...”.

“Nhưng sao ạ?”, Lam Úy sốt sắng hỏi.

“Liên Liên, ăn sáng thôi!” Vừa lúc đó, cô Tuệ bung khay điếm tâm từ trong bếp bước ra: “Mau đi rửa tay, để cô Tuệ lên gọi phu nhân nào!”.

“Bà nội còn chưa dậy ạ?”, Cổ Liên đứng dậy bước tới bên bàn: “Sao hôm nay bà dậy muộn thế nhỉ?”.

“Chẳng biết nữa, đêm qua hình như bà ngủ muộn thì phải”, Cô Tuệ quay người bước lên lầu. Đúng lúc cô Tuệ mở cửa thì điện thoại phòng khách bỗng “renggg...” lên một hồi chuông. Cổ Liên quay người cầm ống nghe, sau đó ra hiệu cho cô Tuệ tiếp tục công việc của mình.

“A lô, xin chào! Cháu là Hàn Cổ Liên”, Cổ Liên nhìn chăm chăm dãy số hiển thị trên màn hình điện thoại, bất giác nhíu mày.

“A lô, Cổ Liên phải không? Anh là Lạc Á Phong, em còn nhớ anh chứ?” Đầu dây bên kia vọng đến giọng đàn ông trầm tĩnh: “Anh muốn gặp em có được không?”.

“Việc của Tô Na ạ? Được! Anh đến nhà em đi, em sẽ nói kỹ với anh.” Không đợi người kia đáp, Cổ Liên đã đặt ống nghe xuống.

“Tỷ, cái người tên Lạc Á Phong đó sao lại muốn gặp tỷ?”, Lam Úy bay vèo tới, nhìn chiếc điện thoại với vẻ chán ghét: “Nhục Tường Vi trên người anh ta chắc ăn gần hết phần lưng rồi, kinh quá!”.

“Úy Úy, mọi yên tâm! Cái thứ đó chẳng những không thể truyền nhiễm mà người bình thường còn không thể cảm thấy cơ”, Cổ Liên cười nhẹ, đưa cho Lam Úy miếng bánh mì kẹp thịt xông khói: “Nói một cách khác, ngoài bản thân anh ta và người bị Huyết Tường Vi chiếm cứ thì những người bình thường khác không nhìn thấy cũng chẳng sờ được”.

“Nhưng muội có phải người bình thường đâu! Muội có thể nhìn thấy mà”, Lam Úy bĩu môi bay lượn qua lượn lại trong phòng: “Ây dà, thật chẳng muốn chút nào. Cứ nghĩ đến là nổi hết da gà”.

“Ha ha, thực ra ta để anh ấy đến vì còn mục đích khác”, Cổ Liên cầm cốc thủy tinh lên uống một ngụm sữa: “Ta muốn thuyết phục anh ấy đập vỡ Yên chi huyết của Tuyết Ly. Chỉ có anh ấy mới làm được việc đó”.

“Ý tỳ nói anh ta chính là chuyển thế của nhị hoàng tử năm xưa?”, Lam Úy trợn tròn mắt đầy hiếu kỳ.

“Đúng vậy! Mọi duyên oan nghiệt giữa anh ấy và Tuyết Ly đã kéo dài hơn bốn vạn năm, đến lúc phải kết thúc rồi!”, Cổ Liên thờ dãi: “Chỉ là không biết nên dùng cách gì để kết thúc thôi”.

“Lam Liên tiên tử, hãy mở rộng lòng từ bi, ký lai chi, tắc an chi^[1].” Giọng nói quen thuộc bỗng vang lên, Cổ Liên ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Phương Tĩnh Hương đang chậm chậm bước xuống từ trên lầu.

[1] Ký lai chi, tắc an chi: Chuyện gì đến cũng đã đến, cứ bình tĩnh mà đương đầu với nó.

“Người không phải bà ta, người là ai?”, Hàn Cổ Liên nhanh chóng lật ngửa bàn tay, một ngọn lửa màu xanh lam bỗng bùng lên trong đó: “Mau ra khỏi thân thể bà ta!”.

“Ha ha... Lam Liên tiên tử, ta không phải loài yêu ma quỷ quái, cô yên tâm!”

Những tia sáng xanh lục bất chợt nháng lên, trên trán Phương Tĩnh Hương xuất hiện ba chiếc lông công, nơi đó lấp lánh quầng sáng lung linh sắc màu.

“Không Tước Đại Minh Vương!”, Cổ Liên giật mình, vội vã lùi lại phía sau, tăng thêm khoảng cách đồng thời một tay đẩy Lam Úy vào không gian hư vô, rồi cúi mình thi lễ: “Lam Liên tiên tử Hàn Cốc Liên kính chào Đại Minh Vương Bồ Tát!”.

“Cốc Liên, từ lúc nào cô lại trở nên xa lạ với người trong Phật giới đến thế?” Đại Minh Vương nhíu mày, ngồi xuống chiếc ghế sô pha: “Cô xuất thân từ hồ bảo liên trước ngai Phật Tổ, chúng ta đều nhìn thấy cô lớn lên, Phật Tổ còn đặc biệt yêu thương cô hơn vài phần, vậy vì lẽ gì sau khi vào Thiên giới, cô bắt đầu xa lánh Phật Giới?”.

“Bồ Tát cũng rõ cái khó của ta?”, Cổ Liên lướt tới ngồi đối diện Đại Minh Vương: “Bồ Tát nếu biết chắc sẽ không đổ lỗi cho ta. Nếu là ngài, thử hỏi liệu ngài có chịu đựng nổi những gì ta đã chịu hay không?”.

“Một tiên nữ giỏi hùng biện, ta nói không lại rồi. Nhưng Phật Giới thì không bỏ mặc cô như vậy. Để tìm kiếm kẻ đứng sau màn kịch hãm hại cô, ta đã từ bỏ nguyên thân khổng tước mà đầu thai chuyển thế xuống hồng trần.” Khuôn mặt hiền từ của Đại Minh Vương hướng về phía Hàn Cổ Liên.

“Minh Vương từ bỏ nguyên thân?”, Cổ Liên kinh ngạc. Từ bỏ nguyên thân đồng nghĩa với việc phải chết đi, đặc biệt với thể dạng linh thú như Đại Minh Vương, đầu tiên phải tiêu hủy thân thể trước khi xuất hồn, quá trình này đau đớn vô kể.

“Ha ha... Phật viết ‘Ta không vào địa ngục, ai sẽ vào địa ngục?’. Nếu như hy sinh một mình ta mà có thể đổi lấy sự bình an trong thiên hạ thì dẫu phải xuống đến mười tám tầng địa ngục ta cũng cam lòng.” Đại Minh Vương đứng dậy nâng khuôn mặt hơi tái của Cổ Liên lên, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng vỗ về: “Con à, chúng ta đều biết con bị hàm oan, nhưng vì dân chúng trong thiên hạ, ta vẫn mong con hãy nhẫn nhịn thêm một thời gian.

Nước chảy mãi đá cũng phải lộ ra, ta tin chẳng bao lâu nữa mọi sự sẽ được sáng tỏ”...

8. Viếng thăm

Mười hai rưỡi trưa, Lạc Á Phong đến trước cửa ngôi biệt thự nhà họ Hàn. Do bão tuyết suốt đêm nên giao thông trên mọi tuyến đường trong thành phố đều tắc nghẽn khủng khiếp, xe lớn xe nhỏ tầng tầng lớp lớp chen chúc nhau kẹt cứng không thể di chuyển.

Bị mắc kẹt trong khúc quanh cách khu biệt thự nhà họ Hàn năm mươi mét, Lạc Á Phong cuối cùng mất hết kiên nhẫn, đành xuống taxi, đi bộ đến địa điểm đã hẹn.

Tiếng chuông “kính coong” vừa vang lên, anh liền nhân nút liên lạc bên ngoài cổng: “A lô, Xin chào! Cho hỏi Hàn Cổ Liên có nhà không ạ?”.

“Xin đợi một lát.” Đầu dây bên kia vọng đến giọng nhỏ nhẹ, một lúc sau cánh cửa bật mở, một chàng thanh niên tuấn tú bước ra từ trong phòng, mở cổng mời Lạc Á Phong vào.

“Anh Lạc, mời vào trong!”, chàng trai lịch sự nhường đường cho khách: “Cổ Liên đang đợi anh trong phòng khách, mời đi theo tôi!”.

“Cảm ơn!”, Lạc Á Phong lên tiếng, ánh mắt không sao rời khỏi gương mặt chàng trai kia. Chưa bao giờ anh gặp một người đàn ông đẹp đến thế. Vốn anh cũng được xếp vào dạng đẹp trai ưa nhìn, nhưng so với chàng trai này, rõ ràng là một trời một vực: “Xin hỏi quý tính của anh là...?”.

“Ha ha, tôi họ Bạch”, chàng thanh niên mỉm cười có vẻ đã khá quen với phản ứng tương tự, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa, hai người bước vào phòng khách.

“Chào anh Lạc, mời ngồi!”, Cổ Liên đang ngồi trên ghế sofa lên tiếng chào hỏi giọng khô khan.

“Cổ Liên, thứ lỗi cho sự mạo muội của anh, nhưng mọi việc xảy ra quá bất ngờ khiến anh trở tay không kịp. Anh nghĩ em đã biết lai lịch của cái thứ đó, chắc chắn cũng biết cách giải quyết nó”, Lạc Á Phong nhìn Cổ Liên vẻ trông chờ.

“Tô Na điên rồi phải không?”, Cổ Liên bình tĩnh cầm chiếc cốc trên bàn nhấp một ngụm trà Long Tỉnh: “Nếu như hiện giờ còn tỉnh táo, chắc hẳn cô ấy đã nói với anh. Anh đến tìm em cũng chẳng mấy tác dụng. Tuyết Ly sẽ không bỏ qua cho cả hai người đâu”.

“Sao em biết cô ấy điên rồi?”, Lạc Á Phong bất giác run rẩy, lặng lẽ cúi đầu: “Đúng vậy, sáng nay khi tỉnh dậy, anh phát hiện bông hoa kỳ quái kia chỉ trong một đêm đã lan ra khắp phần lưng, lồn nhồn đến mức anh chẳng dám sờ vào. Vốn định nói chuyện tử tế với Tô Na, nhưng vừa vào phòng ngủ thì anh thấy cô ấy đang bò xoài trên đất cười điên dại. Lúc đầu anh tưởng cô ấy giả vờ, nhưng về sau bất kể đánh thế nào, mắng ra sao cô ấy vẫn chẳng có phản ứng nào khác. Khi đó anh mới biết cô ấy điên thật!”.

“Cô ấy bị Tuyết Ly bóp vỡ phần giác hồn trong tam hồn nên bất kể luân hồi thêm bao nhiêu lần, cô ấy đều sẽ mãi mãi là kẻ ngẩn ngơ. Đó là báo ứng vì tội sát nhân của cô ấy, không ai có thể cứu được”, Cổ Liên nhìn chằm chằm người đàn ông đang câm lặng trước mặt.

“Cổ Liên, anh phải làm thế nào?” Từ đầu đến cuối anh bị Tô Na lừa mọi chuyện”, Lạc Á Phong đột nhiên ngẩng đầu, giọng nói pha cả tiếng khóc càng hiện rõ vẻ oan ức quá đỗi.

“Anh đâu phải hoàn toàn bất hạnh.” Cổ Liên hươ tay, bộ ấm chén trên bàn bỗng bay vụt lên không, ấm trà tự động rót nước vào chén rồi chén trà

từ từ hạ xuống trước khuôn mặt đầy kinh ngạc của Á Phong: “Anh Lạc, mời uống chén trà, để em từ từ nói với anh lai lịch về Yên chi huyết và mối lương duyên oan nghiệt kéo dài suốt bốn vạn năm của anh và Tuyệt Ly”.

“Một khả năng phi thường lợi hại! Chắc em không phải người phàm”, Lạc Á Phong run lấy bầy cầm chén trà lên xem đi xem lại: “Em nói anh và Tuyệt Ly? Tuyệt Ly mà em nói có phải Tô San không?”.

“Đúng vậy! Tuyệt Ly chính là kiếp trước của Tô San, vốn là Tường Vi tiên nữ trên Thiên giới. Vì đem lòng yêu kiếp trước của anh mà phạm phải luật trời, bị Vương Mẫu đày xuống chân núi Tiêu Minh. Yên chi huyết chính là chiếc vòng thần kỳ vô tình tạo thành từ giọt lệ máu của cô ấy”, Cổ Liên khẽ thở dài: “Sau khi tiền thân của cô ấy qua đời, Yên chi huyết luôn theo cô ấy chuyển thế ba kiếp, đến nay là kiếp thứ tư”.

“Vậy... cô ấy trước kia có hạnh phúc không? Anh nghe Tô Na nói, Yên chi huyết có thể đem đến vận may cho người đeo nó”, Lạc Á Phong nhìn chén trà, mắt bỗng đỏ lên: “Ba lần chuyển thế trước cô ấy có hạnh phúc không?”.

“Hạnh phúc hay không, em cũng không nói chắc được, do anh tự đoán thôi”. Đôi mắt tối thăm thăm của Cổ Liên hướng ra ngoài cửa sổ, nơi cả bầu trời vẫn đang giăng mắc hàng ngàn bông tuyết hoa hồng trắng xóa, trầm mặc tiếp lời: “Kiếp thứ nhất, anh là con trai một tướng quân, cô ấy là công chúa nước đối địch, tuy hai người yêu thương nhau nhưng không có cách nào ở bên nhau, cuối cùng thì sinh không cùng ngày nhưng chết cùng một mộ. Kiếp thứ hai, anh là Trạng nguyên, cô ấy là con gái Tể tướng, vốn là một cuộc hôn nhân đẹp, nhưng cô ấy qua đời vì tai nạn khi mang thai tháng thứ sáu. Kiếp thứ ba anh là vua một nước, cô ấy là Cáo tuyết nghìn năm, tuy ‘ba nghìn sủng ái tại một thân’^[1] nhưng bởi con người và yêu quái chẳng thể chung đường, cuối cùng cô ấy vì anh mà bị Thiên Lô đánh chết. Trong ba lần chuyển kiếp của cô ấy, quả thật đều có được tình yêu của anh, nhưng

chỉ là phù du mây khói trong thoáng chốc, mỗi duyên oan nghiệt của hai người cứ thế kéo dài đến hiện tại”.

[1] Lấy ý từ hai câu thơ cổ: “Hậu cung giai lệ tam thiên nhân. Tam thiên sủng ái tại nhất thân” (Ba nghìn người đẹp hậu cung. Ba nghìn ân sủng dành riêng một người. - Bản dịch của Ngô Linh Ngọc) nói về Dương Quý Phi. Trong hậu cung của Đường Huyền Tông có cả ngàn cung tần mỹ nữ, ấy mà phần sủng ái đáng ra phải chia cho biết bao con người ấy đều được dồn cả lên một mình Dương Quý Phi.

“Vậy sao? Hóa ra anh và Tiểu San đã trải qua bao thăng trầm vậy mà trước sau vẫn không thể thật sự ở bên nhau.” Đôi mắt Lạc Á Phong ánh lên những tia bi thương, hỏi lỗi: “Cổ Liên, em có cách nào hóa giải mỗi duyên nghiệt ngã giữa bọn anh không. Anh hy vọng kiếp sau cô ấy được hạnh phúc thật sự. Dù người cô ấy yêu không còn là anh, dù giữa biển người đông đúc, bọn anh không còn cơ hội gặp gỡ, anh cũng sẽ ở một nơi nào đó chúc phúc cho cô ấy”.

“Anh muốn cứu cô ấy không phải là không có cách, chỉ là...” Cổ Liên ngừng lời, quay người nhìn Bạch Hạo Đan bên cạnh.

“Chỉ là anh phải trả giá bằng sinh mạng của mình.” Dường như đọc được nỗi do dự của Cổ Liên lúc này, Hạo Đan tiếp lời: “Cô ấy bây giờ bị oán khí khổng chế, đã tạo ra cơn bão tuyết này, nếu không dừng lại cô ấy sẽ vĩnh viễn bị đày dưới địa ngục, không còn cơ hội đầu thai”.

“Cơn... cơn bão tuyết này là... là cô ấy làm?”, Lạc Á Phong kinh ngạc tròn mắt nhìn trận tuyết cuồng bạo không ngớt bên ngoài. Hồi lâu sau anh máy móc quay đầu lại, đôi mắt có phần trống rỗng: “Tôi muốn cứu cô ấy, các người hãy nói tôi phải làm gì đi!”.

“Hủy diệt Yên chi huyết của cô ấy, điều này chỉ có anh mới làm được”, Cổ Liên đứng dậy tới bên cửa sổ, ngắm nhìn những cành cây trĩu nặng bởi tuyết bám, đôi mắt thoáng nét đau thương: “Tuyết Ly liệu có thể quay về Thiên giới hay không, phải dựa vào may mắn của cô ấy”.

9. Đón chờ bão táp

Vào lúc hoàng hôn, tuyết ngớt đi một chút. Cổ Liên đứng trong sân, ngẩng mặt ngắm nhìn đám mây xám xịt trên bầu trời. Cô đưa bàn tay nhỏ xinh hứng mãi những bông tuyết nối đuôi nhau rơi xuống, bóng hình nhỏ bé đơn độc giữa màn tuyết trắng xóa đất trời.

“Cốc Liên, đêm nay chính là lúc mọi việc trần ai sẽ được giải quyết. Trước khi mặt trời mọc, Ngọc Hoàng đã lệnh cho ta đưa cô về Linh Tiêu bảo điện, vì vậy...”, Hạo Đan ngừng lời, khẽ khàng khoác chiếc áo dày lên người Cổ Liên: “Vì vậy cô nhất định phải còn sống quay về”.

“Cung chủ, từ hôm rời khỏi miếu Quan Âm, ngài liền mất tăm mất tích cho đến tận hôm nay, có phải đã gặp chuyện gì không?”, Cổ Liên quay người từ từ bay lên không trung rồi ngừng lại ở vị trí ngang bằng với Hạo Đan.

“Chắc cô đã biết bà cô là Khổng Tước Đại Minh Vương rồi”, Hạo Đan đưa tay kéo Cổ Liên vào lòng: “Đừng tùy tiện sử dụng phép thuật ở đây, người qua đường sẽ nhìn thấy đấy”.

“Không sao đâu! Bà nội đã dùng bùa chú khiến cô Tuệ và tất cả mọi người ngủ say rồi, ngài không cần lo.” Trong khoảnh khắc, thân thể Cổ Liên bất giác cứng lại, song rất nhanh chóng thả lỏng ra: “Chúng ta vào phòng đi, Cốc Liên mệt rồi”.

“Được!” Hạo Đan quay người, bế Cổ Liên vào phòng khách: “Minh Vương lúc này chắc đã theo Cổ Phật về Tây Thiên rồi”.

“Đúng vậy, sáng nay lúc đi, bà nội có nói Như Lai muốn triệu kiến bà, không biết đã xảy ra chuyện gì.” Vào phòng khách, người Cổ Liên đã bị đặt trên sô pha nhưng ánh nhìn thì trước sau vẫn chẳng rời đôi mắt Hạo Đan: “Cung chủ, Thiên giới đã xảy ra chuyện gì? Đến bà nội cũng bị triệu hồi về Tây Thiên”.

“Đúng vậy, phát hiện ra con rối mà kẻ đứng sau màn kịch đã sử dụng trên Thiên đình nhiều năm nay, Minh Vương liền thông báo cho Cổ Phật. Phật Tổ và Ngọc Hoàng nhận thấy việc này liên quan rất lớn, bèn đặc biệt lệnh cho Minh Vương và cô quay về Thiên giới.”

“Hắn là ai?” Ánh mắt Cổ Liên thoát cái trở lên sắc lẹm: “Hắn đã giết Nhạc Mai Song phải không?”.

“Cổ Liên, cô đừng quá xúc động! Hiện giờ vẫn không rõ cô ta tự nguyện hay bị ép buộc. Mọi việc đều phải đợi đến khi chúng ta trở về Thiên đình mới biết được chân tướng.” Hạo Đan giơ tay chặn lại câu hỏi đang chực trào ra từ miệng Cổ Liên, vẻ mặt kiên định, dứt khoát: “Bây giờ ta chưa thể nói người đó là ai, nếu muốn biết rõ sự việc, cô hãy cố sống để theo ta về Linh Tiêu bảo điện”.

“Cốc Liên hiểu ý Cung chủ. Ngài yên tâm, tiểu tiên sẽ không dễ dàng bỏ cuộc đâu.” Cổ Liên đứng dậy lướt qua Hạo Đan lên tầng hai, trong thoáng chốc đã mất dạng nơi cuối hành lang tối tăm...

...

Cùng lúc đó, ở đầu bên kia thành phố, Lạc Á Phong đang đi bộ trên con đường trở về nhà. Làn gió thổi những bông tuyết bay tán loạn, không ngừng tấp vào người đi đường.

Đến cuối đường rẽ trái, anh nhận ra mình trong lúc vô thức đã tới cổng khu nhà bố vợ Tô Liên Kiệt. Đứng ngoài do dự hồi lâu, cuối cùng anh vẫn quyết định bỏ qua cơ hội nói sự thật với bố mẹ vợ, mà quay người bước về nhà mình.

Lòng đầy phiền muộn, anh đẩy cánh cửa, từng tràng cười vui vẻ ngắt quãng nhanh chóng vọng ra. Trong phòng ngủ, Tô Na điên điên khùng khùng chạy loạn, đưa tay tóm gọn quả táo trên bàn ném thẳng về phía bàn trang điểm. “Choang” một tiếng lớn, chiếc gương trên đó vỡ tan tành. Cô gái tóc tai rối bù lúc này chẳng khác nào đứa trẻ vừa phạm lỗi, vội vã vỗ hai tay vào nhau rồi bỏ chạy nhanh như cắt.

Đứng ngoài phòng khách, Lạc Á Phong bần thần nhìn tất cả mọi việc diễn ra trước mắt, không nén nổi nỗi buồn trào dâng trong lòng. Nhớ ngày nào Tô Na dịu dàng chu đáo đã quan tâm anh từng miếng ăn giấc ngủ, chăm sóc anh từng li từng tí. Tuy lừa anh chuyện tà trời, nhưng tình cảm của cô dành cho anh chắc chắn rất sâu đậm. Bây giờ cô đã bị báo ứng, một mình rơi vào tình cảnh điên loạn, anh còn muốn điều tra làm gì nữa? Nghĩ đến đây, Á Phong lặng lẽ cúi mình cầm cái chổi đặt sau cửa, bắt đầu quét dọn cẩn thận những mảnh gương bị Tô Na ném vỡ.

“Không ngờ anh lại động lòng với kẻ giả mạo đó!” Tiếng cười lạnh lùng bất chợt vang lên, Lạc Á Phong quay đầu kinh ngạc nhìn Tô Na với gương mặt băng giá đang tựa người bên khung cửa.

“Cô... chẳng phải cô đã hóa điên rồi sao?”, anh nhú mày không hiểu.

“Ha ha... Xem ra anh đã thật sự quên em rồi. Em đâu phải cái đồ mạo danh người khác kia!” Đôi tay Tô Na khoanh chéo trước ngực, ánh mắt lóe lên tia sắc lẹm lạnh lẽo.

“Em... em là Tiểu San!” , Lạc Á Phong toàn thân lạnh toát, cái chổi trong tay bất giác rơi đánh “bịch” một tiếng xuống sàn: “Tiểu... Tiểu San, có phải em đấy không?”.

“Đúng, em là Tô San”, Tô San, người đang chiếm hữu hình hài của Tô Na, khẽ cười rồi ngồi xuống chiếc ghế trong phòng khách, lạnh lùng soi mói người đàn ông trước mặt: “Á Phong, Nhục Tường Vi sau lưng anh sắp xuyên đến tim rồi. Nể tình mối quan hệ của chúng ta từ trước đến giờ, em có thể mở cho anh một con đường thoát: Chỉ cần anh chịu giết Tô Na và đưa con trong bụng cô ta, em sẽ để anh được sống!”.

“Con? Con nào?”, Lạc Á Phong mở tròn mắt: “Tô... Tô Na mang thai rồi?”.

“Đúng, cô ta có thai hai tháng rồi, nhưng em không để đưa con này ra đời đâu”, Tô San thét lên, tay đâm mạnh vào bụng: “Đồ nghiệt chủng! Ta không cho phép người được sinh ra!”.

“Đừng! Đừng tay! Đó là con anh!” , Lạc Á Phong kêu lên kinh ngạc, lao tới cố gắng giữ tay Tô San: “Tiểu San anh xin em! Dù Tô Na không phải đối với em, nhưng cô ta đã bị báo ứng rồi! Trẻ con không có tội, em tha cho nó đi!”.

“Không có tội! Sao nó lại không có tội? Đứa trẻ vốn không nên đến trên thế gian này, vợ anh đáng lẽ là em, cho nên nghiệt chủng của anh và Tô Na nhất định phải chết!” Tay Tô San vung lên đẩy Lạc Á Phong ngã nhào xuống đất. Ngay tức khắc, Huyết Tường Vi màu đỏ quấn quanh thân Tô Na như đang mọc thêm mắt, bắt đầu vươn ra những cành nhánh màu xanh lục hướng thẳng về phía bụng Tô Na.

“Tuyệt Ly! Đến một đứa trẻ chưa sinh, cô cũng định ra tay giết hại sao?” Giữa không trung, một dải sáng màu xanh bỗng vút đến đánh thẳng vào

Yên chi huyết trên tay Tô Na. Bề mặt Yên chi huyết rạn vài vết nứt, từ các vết nứt máu đỏ tươi ứa ra, cùng lúc đó mắt Tô Na đảo tròn rồi ngã ngất ra đất.

“Cốc Liên, cô sốt ruột được chết đến mức phải xông đến đây trước sao?” Đám sương đỏ từ thân thể Tô Na phụt ra, Tuyết Ly tiên nữ áo đỏ lơ lửng giữa không trung, gương mặt lộ nụ cười lạnh lẽo, nhìn chằm chằm Hàn Cốc Liên đang đứng giữa màn tuyết trắng xóa.

“Tuyết Ly, ân oán giữa chúng ta hãy kết thúc ở đây đi! Nó đã kéo dài quá lâu rồi. Hôm nay không phải cô chết, ta sẽ chết, nhưng ta vẫn hy vọng cô sẽ từ bỏ con đường sát nhân tội lỗi, chỉ như vậy cô mới có thể quay về Thiên giới.” Đôi mắt u tối của Cốc Liên ánh lên sự chân thành.

“Ha ha... Hàn Cốc Liên, lúc này trên thân chẳng còn oán khí, cô đảm nhiệm vai trò của Bồ Tát thích hợp đấy nhỉ. Chỉ là bây giờ nói gì cũng đã muộn, chịu chết đi!” Tuyết Ly dang hai tay, hàng vạn tia sáng màu đỏ kèm theo cơn gió mạnh kinh hồn chiếu thẳng tới Hàn Cốc Liên...

10. Con rồi sau màn kịch

Tại Linh Tiêu điện sau Cửu thiên!

Từ trên ngói cao, Ngọc Hoàng nhíu mày nhìn xuống vị tiên nữ bị trói đang quỳ trước thềm điện, lòng vô cùng ngạc nhiên.

“Nhãm Nhiễm, trăm hỏi ngươi, hai nghìn năm trước vụ thảm án Mai Hoa tiên tử do ngươi làm phải không?” Hồi lâu sau, Ngọc Hoàng mới buồn bã cất lời chất vấn vị tiên nữ xinh đẹp trước mặt.

“Đúng vậy! Nhạc Mai Song do ta giết, Hàn Cốc Liên cũng là ta ám hại. Các người có bản lĩnh thì giết ta đi”, nàng tiên tên gọi Nhãm Nhiễm ngẩng cao đầu, ánh mắt bừng bừng mang cả khinh miệt.

“A di đà Phật, Lan Hoa tiên tử sao phải chịu khổ vì kẻ khác như vậy”, Khổng Tước Đại Minh Vương Bồ Tát ngồi bên cạnh Ngọc Hoàng chấp hai tay vào nhau, ánh mắt hiền từ nhìn xuống Nhãm Nhiễm đang quỳ phía dưới: “Việc đến nước này, bất kể cô có giầu thế nào cũng đều vô ích. Phật giới đã nắm được hành tung của người đó rồi, tốt nhất cô nên thành khẩn khai báo!”.

“Ha ha... Vậy sao? Nếu Phật giới đã biết thân phận thật sự của người đó thì các người cần gì phải mất công ở đây truy hỏi ta nữa”, Nhãm Nhiễm cả cười, đưa ánh mắt sắc nhọn quét qua từng vị thần tiên quanh đó: “Các người không thể nào tra ra được người đó là ai đâu, đừng phí công vô ích nữa!”.

“To gan!”, Ngọc Hoàng tức giận đập mạnh tay xuống long án thư: “Nhãm Nhiễm, ngươi thân là một trong năm đại tiên nữ chấp sự của Dao

Hoa cung, lại tư thông với người ngoài ám hại đồng môn, tội ác tày trời, còn không biết lấy công chuộc tội”.

“Ngọc Hoàng, Nhậm Nhiễm thấy vẫn nên đợi Hàn Cốc Liên trở về hãy nói. Ngài đã chờ đợi đến mấy nghìn năm rồi, lại gấp gáp vào lúc này sao?”, Nhậm Nhiễm cựa quậy, ngồi phịch xuống, nhìn quân tiên vẻ khinh thị cực độ: “Huống hồ ta tự biết hôm nay sẽ phải cam chịu số phận, đã vậy sao không đợi người người đông đủ rồi nói một thể chứ”.

“Ngươi!”. Bị Nhậm Nhiễm làm cho tức đến thất khiếu^[1] xì khói, Ngọc Hoàng đứng phắt dậy nắm gọn ngực áo tiên nữ kia, nhắc lên như tóm một con gà: “Đừng tưởng ngươi không nói thì chúng ta sẽ bó tay. Còn khiêu khích nữa, ta sẽ dùng thuật sưu hồn, trực tiếp moi kẻ đó từ trong đầu ngươi ra”.

[1] Thất khiếu: Bảy lỗ trên khuôn mặt.

“Ha... Đâu dễ như ngài nghĩ.” Bị giơ cao lơ lửng, Nhậm Nhiễm vẫn không chút sợ hãi nhìn chằm chằm vị vua cõi trời đang phẫn nộ trước mặt: “Thực lòng nói với ngài, Nhậm Nhiễm ta vốn chưa từng nhìn thấy khuôn mặt thật của người đó. Mỗi lần liên hệ với ta, người đó đều dùng thuật truyền âm bí mật, cho nên dù các người có xem thấu đầu óc ta cũng chẳng tìm được đầu mối nào đâu. Ta khuyên lúc này các người hãy quan tâm một chút đến Hàn Cốc Liên thì hơn. Các người tưởng dựa vào pháp lực hiện thời của cô ta là có thể thắng được Tuyệt Ly sao? Mảnh sứ oán hận cuối cùng đó chưa bao giờ thích ăn chay, Cốc Liên sẽ không bao giờ còn nhìn thấy mặt trời ngày mai ló dạng nữa đâu!”.

“A di đà Phật!” Bỗng nhiên, từ trên không trung hàng vạn đóa tường vân bung tỏa, Phật Tổ Như Lai hào quang rực rỡ ngự trên đài sen vàng từ từ hạ xuống đại điện...

...

Ở cõi phàm trần, một đám sương mù màu lam dần dần nở rộng bao trùm cả bầu trời quanh khi nhà họ Lạc. Trong kết giới, chỉ trừ Lạc Á Phong và Tô Na, tất cả mọi thứ đều chìm vào không gian hư vô.

“Bùm” một tiếng lớn, lớp tuyết phủ dày trên nền đất bắn tung tóe lên cao hơn ba thước, biến thành muôn vàn tảng tuyết nhọn hoắt lao thẳng đến Hàn Cốc Liên.

“Rầm!” Cốc Liên hai tay bắt chéo trên đầu, nhanh chóng hất ra phía ngoài, lập tức vô số ánh hào quang màu lam rộ lên xoay vòng cuốn những mảnh băng sắc rơi lả tả đầy mặt đất.

“Ha ha... Cốc Liên, bao năm không gặp, pháp thuật của cô tiến bộ nhiều đấy.” Ánh mắt lạnh lùng, Tuyết Ly cất tiếng cười giễu cợt: “Nhớ chiêu Lam Vũ hào quang này do chính ta dạy cô nhỉ, cô cũng thật có tiềm năng, lại dám lấy gậy ông đập lưng ông. Có điều dù cô có lợi hại mức nào, thì bây giờ kẻ mang thân xác người phàm như cô cũng chẳng thể là đối thủ của anh ta!”. Lời vừa dứt, tay áo đỏ liền phát lên, trong tay Tuyết Ly xuất hiện thanh kiếm đỏ rực.

“Xích Ân kiếm!” Hàn Cốc Liên giật mình hớp một hơi khí lạnh, cả người vô thức lùi lại phía sau.

“Hóa ra cô cũng biết Thiên Địa Xích Ân kiếm”, đặc ý nhìn Hàn Cốc Liên lùi mãi về phía sau, Tuyết Ly nhẹ nhàng đưa tay miết lên lưỡi kiếm màu đỏ sậm: “Tương truyền Xích Ân kiếm là binh khí tùy thân của nữ vương ma giới thời cổ đại, sau này mất tích trong nhân gian cùng cái chết của bà ta. Cô biết thanh kiếm này chỉ cần chém vào thân người phàm nào thì linh hồn người đó sẽ tan thành tro bụi chứ?”.

“Lạc Á Phong! Mau lấy máu của anh tiêu hủy chiếc vòng trên tay Tô Na đi! Nhanh!” Mắt vẫn chẳng rời thanh kiếm trên tay Tuyết Ly, tay phải giấu

sau lưng của Cốc Liên không ngừng bắt quyết. Cô dùng thuật truyền tải ý nghĩ ra lệnh cho người đàn ông đang sợ đến ngây dại ở một bên.

“A, được!”, Lạc Á Phong lập tức phản ứng lại. Nhân lúc cô tiên áo đỏ phân tâm, anh nhanh chóng cắn đứt cổ tay mình, rồi nhỏ từng giọt máu tươi lên chiếc vòng ngọc trắng muốt.

Những tiếng “lách tách, lách tách” đột ngột vang lên, cùng âm thanh đanh gọn bạo liệt ấy, Yên chi huyết vốn đẹp đẽ hoàn mỹ bỗng chốc nứt vỡ thành trăm nghìn mảnh vụn.

Chỉ nghe “bụp” một tiếng, cả thân người Tuyết Ly trong chớp mắt mất hết toàn bộ sức lực đổ sụp xuống tuyết. Cô quay đầu bàng hoàng như không tin vào mắt mình nhìn người đàn ông vẫn đang hét sức kinh ngạc cách đó không xa: “Vì sao? Sao anh biết cách phá hủy Yên chi huyết?”.

“Là ta nói với anh ấy.” Chậm chậm bước về phía Tuyết Ly vẫn lộ ánh hung quang, đôi mắt Cốc Liên ngập đầy bi thương ai oán: “Mỗi duyên oan nghiệt giữa hai người đã kéo dài suốt mấy vạn năm rồi, lẽ nào bốn lần chuyển kiếp vẫn chưa đủ để cô thức tỉnh sao? Cô và anh ấy vốn không phải một đôi, dù có kết nghĩa phu thê, hai người vẫn không có kết cục tốt đẹp. Đó chính là báo ứng cho việc cô thay đổi tơ hồng nhân duyên. Việc đã đến nước này, giờ ăn năn hối cải cũng chưa muộn, cô vẫn còn cơ hội quay về Thiên đình. Tỉnh ngộ đi, Tuyết Ly!”.

“Ha ha ha...” Yên lặng nghe cho hết những lời chân thành của Cốc Liên, vị tiên nữ áo đỏ đang cúi đầu xuống thắm tuyết trắng xóa bỗng ngẩng phất đầu lên, cười lớn, ánh mắt thù hận nhìn người đàn ông không biết nên làm gì cạnh đó: “Á Phong, ngươi có biết hậu quả của việc phá hủy Yên chi huyết không? Lẽ nào ngươi yêu Tô Na đến vậy? Vì cô ta mà ngươi dám nhận cái chết?”.

“Đúng vậy! Vì chỉ như vậy, cô mới không thể làm hại con tôi. Nó là niềm hy vọng của tôi, tôi không cho phép bất kỳ ai đụng đến nó, cho dù là cô”, Lạc Á Phong cúi xuống bình tĩnh nhìn Nhục Tường Vi đang từ màu trắng chuyển sang đen sì và nhanh chóng lan khắp cơ thể, cùng lúc đó Huyết Tường Vi đỏ tươi như máu trên người Tô Na cũng nhạt màu rồi cuối cùng biến mất không một dấu vết.

“Được! Là người tự tìm đến cái chết, đừng trách ta!” Trong cơn phẫn nộ, bàn tay Tuyết Ly bỗng xuất hiện một quả cầu sáng chùng bằng quả trứng vịt, dứt khoát ném thẳng vào người Lạc Á Phong.

“Dừng tay! Tuyết Ly!”, Cốc Liên hét lên thất thanh định nhào tới ngăn lại nhưng đã quá muộn. Chỉ thấy quả cầu sáng tức tốc bay vèo đến trúng người Lạc Á Phong. Lập tức, những mảnh thịt nho nhỏ lỏn nhỏ của Nhục Tường Vi tự động bò xuống hết như những sinh vật sống. Trong chớp mắt, nơi vừa rồi vẫn là một người sống giờ chỉ còn sót lại đồng xương ngồn ngang.

“Đáng đời! Đó là kết cục của người vì dám phụ tình ta!” Tuyết Ly cười tàn độc, bàn tay phát nhẹ, lập tức những mảnh vụn đen đầy mặt tuyết cùng đám xương trắng hều sót lại của Lạc Á Phong biến thành bụi cát tan theo gió.

“Sao cô có thể tàn nhẫn như vậy? Đến người mình yêu cũng không bỏ qua...”, tận mắt nhìn thấy tàn tro của Lạc Á Phong tan biến giữa đất trời, Cốc Liên quay người mắng Tuyết Ly, đang cười lạnh lẽo.

Bất chợt, cả người Cốc Liên giật bắn, Xích Ân kiếm màu đỏ sẫm đột ngột vút tới như ánh sét bên tai, tàn nhẫn xuyên qua vai trái cô.

“Cô không sao? Sao có thể thế được?”, Cốc Liên kinh ngạc ôm vai bị thương, đôi chân lão đảo rồi khụy xuống tuyết: “Không thể thế được! Yên

chi huyết đã không còn, pháp lực của cô đáng lẽ phải tiêu tan mới đúng!”.

“Hàn Cốc Liên, cô tưởng ta dễ bị tổn hại thế sao?” Vạt áo đỏ lay động, Tuyết Ly từ từ đứng dậy, Xích Ân kiếm trong tay chìa thẳng vào giữa trán Cốc Liên: “Không còn Yên chi huyết, ta vẫn có mảnh sứ oán hận. Chẳng phải cô vẫn luôn muốn biết ai là kẻ hãm hại mình ư? Ta nói để cô yên tâm nhắm mắt, không phải làm một oan hồn vất vưởng nhé!”.

“Là ai? Ai đã đưa cho cô mảnh sứ oán hận?” Ánh mắt Cốc Liên dần trở nên mơ hồ, nhưng vẫn cố gắng mở to đôi đồng tử nhìn chăm chăm vào mảnh sứ màu đen trên mái tóc Tuyết Ly.

“Trên thân kẻ đó tỏa hương lan hồ điệp tím, cô bảo cô ta là ai nào?”, Tuyết Ly khẽ nheo mắt thích thú nhìn cô gái trước mặt đang dần dần mất ý thức.

“Lan hồ điệp? Hóa ra là cô ấy, sao có thể như thế?”, có được đáp án, Cốc Liên cười khò, khép đôi mi...

“Cuối cùng cô đã cam chịu số phận? Cũng tốt, để ta tiễn cô đi luôn!”, Tuyết Ly cười u tối giờ thanh Xích Ân trong tay hướng tới cổ Cốc Liên.

Đột nhiên, “bộp” một tiếng trầm thấp, cả hộp sọ vỡ nát, những mảnh não lầy nhầy bắn tung tóe ra bốn phía. Mảnh sứ màu đen lạng lẽ rơi xuống nền tuyết trắng, hai gam màu tương phản trông thật bắt mắt. “Bụp”, thi thể đầm máu đỏ ập, nhanh chóng hóa thành cát bụi tan biến.

“Đồ không biết tốt xấu! Hàn Cốc Liên đâu phải người nguoi có thể đụng đến.” Từ trên kết giới, một bóng đen nhẹ nhàng hạ xuống, toàn thân phủ kín bởi lớp áo màu thiên thanh, thậm chí đến khuôn mặt cũng được che lấp, chỉ để lộ đôi mắt màu vàng kim.

Bước dần về phía Cốc Liên, người đó cúi xuống ôm lấy cô gái hơi thờ chỉ còn mong manh, tay phải khẽ khàng vuốt lên vai trái đầm máu. Bất chợt, ánh vàng rực lóe lên, vết thương do kiếm đâm trong thoáng chốc đã lành lại như cũ.

“Aizzz... Bao lần chuyển thế, sao vẫn phạm phải sai lầm ngớ ngẩn như vậy? Khi nào mới học được cách đề phòng người khác đây?” Người áo xanh bực bội lắc đầu, giọng nói rõ ràng của một nam nhân: “Cốc Liên, khi tất cả phong ấn được giải, khi nhớ lại những ký ức bị lãng quên trong hơn năm vạn năm, lúc đó phải nhớ mình vốn dĩ chưa bao giờ thuộc về Thiên giới, hãy quay về!”.

Nam nhân áo xanh một tay bắt quyết, chậm chậm ấn vào dấu thiên linh trên trán Cốc Liên...

11. Màn sương nghi hoặc

“Mị Nhi, nàng xem, nụ sen sắp nở rồi!” Trong Hàn Thiên cốc, người đàn ông dịu dàng vuốt ve nụ lam liên còn đang e ấp, gương mặt tràn đầy yêu thương của cha dành cho con: “Con gái hình như cũng là một đóa sen nghìn cánh giống nàng thì phải”.

“Đúng vậy, nhưng thiếp lại hy vọng Liên Liên lớn lên sẽ giống chàng, người ta đều nói con gái giống cha mà.” Trên cầu trúc cạnh đó, người phụ nữ tuyệt đẹp nhẹ nhàng bước tới, nở nụ cười hạnh phúc sà vào vòng tay ấm áp của chồng: “Sau này đợi Liên Liên tu thành hình người, chúng ta sẽ đưa nó đi ngao du tất cả danh lam thắng cảnh trong thiên hạ, chàng thấy sao?”.

“Được!” Người đàn ông yêu chiều khẽ véo mũi vợ: “Đến lúc đó chúng ta sẽ đi Thái Sơn trước rồi qua Côn Lôn, cuối cùng dạo quanh cõi bồng lai Thiên giới...”.

“Nạp Y La!” Như thể vừa nghe thấy tiếng sét giữa trời quang, người phụ nữ đột ngột đẩy người đàn ông đang ôm mình ra xa, ánh mắt bùng lên cơn giận mãnh liệt: “Sao chàng trước sau vẫn không rời được Phật giới? Đến bây giờ chàng vẫn muốn quay về phải không? Được! Đã vậy chàng đi đi! Đừng tưởng Mị Gia ta không có chàng thì không sống nổi!”.

“Mị Nhi, ta đâu có ý đó!” Người đàn ông hét hoảng định tiến về phía trước giải thích, nhưng bị một cây bảo kiếm màu đỏ sẫm giữ nguyên tại chỗ.

“Vậy chàng có ý gì? Chàng biết rõ người của Phật giới hận thiếp đến thấu xương, còn muốn thiếp cùng chàng tới Tây Thiên! Y La, rốt cuộc chàng có thực lòng hay không? Thiếp đã vì chàng mà từ bỏ tất cả vinh hoa

phú quý, quyền lực địa vị, sao chàng có thể nhẫn tâm đối xử với thiếp như vậy?”, Mị Gia khóc nức lên, muôn vàn giọt lệ rơi xuống như mưa: “Trong lòng chàng, thiếp và Liên Liên lẽ nào không bị được một danh hiệu của Phật giới?”.

“Mị Nhi, sao nàng lại nói như vậy? Đúng, trước kia ta là người của Phật giới, nhưng từ khi quen nàng, ta đã đoạn tuyệt mọi quan hệ với sư huynh và hoàn toàn rút lui khỏi Phật giới. Ta thật không hiểu tại sao nàng cứ mãi ôm chuyện cũ trong lòng như vậy!”, Nạp Y La nhíu mày chăm chú nhìn người phụ nữ đang khóc trước mặt.

“Chính vì đã rút lui nên trong lòng chàng, nơi đó mới trở thành vĩnh hằng!”, Mị Gia hét lên ném cây kiếm trong tay xuống đất: “Đi! Chàng đi ngay! Ta không muốn nhìn thấy chàng nữa, quay về Phật giới mà chàng vẫn sớm nhớ đêm thương đi! Ta và Liên Liên không cần chàng nữa!”.

“Nàng thật vô lý quá sức!” Người đàn ông phẫn nộ quay người bước ra khỏi động. Người phụ nữ xinh đẹp sau lưng chỉ biết mở to đôi mắt đầy thù hận, trong khi những giọt nước mắt vẫn lặng lẽ rơi...

...

“Cốc Liên, tỉnh lại, tỉnh lại mau!” Bên tai vang vọng những tiếng gọi lo lắng, Hàn Cổ Liên chậm chậm mở mắt, hình ảnh đầu tiên cô nhìn thấy là gương mặt đầy lo lắng của Bạch Hạo Đan.

“Cung chủ?” Tay Cổ Liên ôm lấy vầng trán đang đau thấu óc, từ từ ngồi dậy dưới sự giúp đỡ của Hạo Đan: “Đầu Cốc Liên đau quá, chắc sắp nổ tung rồi!”.

“Cô cảm thấy thế nào? Có phải vì tiêu hao quá nhiều pháp lực không?” Khuôn mặt Hạo Đan hơi tái, bàn tay đỡ Cổ Liên dần dần mạnh hơn, ôm

choàng lấy sinh mệnh mong manh như hoa trước mắt: “Đừng sử dụng pháp lực nữa được không? Lẽ nào cô đã quên kiếp thứ tám mình qua đời bởi tiêu hao quá nhiều năng lượng, dẫn đến cơ thể suy giảm đột ngột, cuối cùng tạo ra tất cả những hỗn loạn đó?”.

“Cung chủ, ngài yên tâm! Lần này Cốc Liên thật sự không có vấn đề gì nghiêm trọng, chỉ là bên vai...” Câu nói còn bỏ dở giữa chừng, Cốc Liên ngạc nhiên nhìn lên vai mình, nơi vốn bị Xích Ân kiếm xuyên qua, nhưng giờ đã hoàn toàn lành lặn không chút dấu vết: “Đa tạ Cung chủ đã trị thương cho tiểu tiên”. Lặng đi chốc lát, cô lập tức chấp hai tay, nói lời cảm ơn.

“Cô bị thương ư? Ta không biết điều đó!” Hạo Đan kinh ngạc nhìn Cốc Liên vẻ không hiểu.

“Không phải Cung chủ làm sao?” Lòng tràn đầy nghi hoặc, ánh mắt Cốc Liên nhanh chóng tìm kiếm xung quanh.

Nằm lẫn trong lớp tuyết, thanh Xích Ân màu đỏ sẫm lặng lẽ tỏa hào quang. Mảnh sứ màu đen cũng ngay cạnh đó, còn kết giới màu xanh lam xung quanh thì vẫn nguyên như cũ, mọi thứ dường như chẳng thay đổi chút gì.

“Không đúng! Tuyết Ly đâu?” Bỗng nhiên như sự nhớ ra điều gì, Cốc Liên chụp lấy tay Hạo Đan: “Ngài có nhìn thấy Tuyết Ly không?”.

“Không, cô chưa đánh bại được cô ta ư?” Cánh tay bị túm chặt đến phát đau, Hạo Đan nhíu mày: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao cô lại ngất đi vậy?”.

“Tiểu... tiểu tiên chỉ nhớ lúc đó bị Tuyết Ly đâm trọng thương...”, Cốc Liên đưa tay sờ lên chỗ trán đau nhói, cố gắng nhớ lại tình hình khi ấy: “...

Tuyết Ly bảo người làm hại tiểu tiên thân mang hương lan hồ điệp, chắc là Lan Hoa tiên tử Nhâm Nhiễm!”. Quay sang nhìn Hạo Đan, sau khi nhận được câu khẳng định, cô mới tiếp: “Rồi Tuyết Ly định giết tiểu tiên, tiểu tiên liền ngất đi. Khi tỉnh lại đã nhìn thấy Cung chủ rồi. Có điều vết thương trên vai trái nếu không phải ngài trị giúp thì có thể là ai? Và Tuyết Ly sao lại biến mất không một dấu vết?”.

“Xem ra việc này càng lúc càng kỳ dị. Thôi chúng ta đừng ở đây đoán mò vội, mau lên Thiên đình đã, trời sắp sáng rồi.” Hạo Đan đứng dậy nhặt mảnh sứ oán hận và thanh Xích Ân lên. Bất chợt quay sang nhìn Tô Na vẫn đang hôn mê, khẽ thở dài một tiếng: “Thật không thể tha thứ cho những kẻ tự tạo nghiệp chướng cho mình, chỉ vì mong muốn nhất thời mà phải rơi vào vực điên loạn vĩnh viễn. Đã là người trước sau chẳng ai thoát được chữ “dục”, ham tiền tài là dục, mê danh lợi cũng là dục, đắm sắc tình lại càng là dục. Người người biết rõ, sinh ra trên thế gian này mấy ai sống quá trăm năm, sinh thời dù có bao nhiêu tiền bạc địa vị, bao nhiêu mỹ nhân vây quanh, chết đi cũng chẳng hơn gì một bóng ma hư ảo, nhưng nghìn vạn năm nay thật sự hiểu thấu đạo lý đó liệu có mấy người?”.

“Haizzz... Đáng thương cho Lạc Á Phong, vì con mà chết thảm, đứa trẻ này cũng thật bất hạnh”, Cổ Liên thương xót nhìn đám sương đen đang không ngừng nhảy nhót trong bụng Tô Na: “Ác quỷ luân hồi, nộ khí xung thiên, sau này chắc chắn sẽ trở thành đại họa. Nghiệp chướng!”.

“Đi thôi, đây không phải là điều chúng ta có thể can thiệp. Mau mau về Thiên giới!”, Hạo Đan khẽ phát tay áo, bay lên không trung. Bàn tay vừa vẫy, một đám mây hồng hạ xuống, đỡ thân thể trẻ con bé nhỏ của Cổ Liên rồi bay thẳng về phía Cửu thiên.

12. Nội oán hận của Nhậm Nhiễm

Thiên đình là nơi luôn rạng rỡ muôn vàn cung vàng điện ngọc và kỳ hoa dị thảo, là chốn an lạc xa rời trần thế mà người phạm tục vẫn hằng tưởng tượng, ước ao... Tuy nhiên, chính ở miền đất hoan lạc, an tĩnh ấy lại ẩn giấu những tội ác khó lòng tưởng tượng nổi.

Thấy Cổ Liên cùng Bạch Hạo Đan bước vào điện Linh Tiêu, xung quanh lập tức vang lên những tiếng xì xầm bàn tán, Lan Hoa tiên tử Nhậm Nhiễm vốn quỳ trên nền đất bỗng ngạc nhiên đến không thốt nên lời, mở tròn đôi mắt đẹp ngắm nhìn cô bé hoàn toàn lạnh lặn trước mặt.

“Không thể nào! Cô làm sao đánh được Tuyết Ly mà thậm chí chẳng mảy may thương tích?” Trán Nhậm Nhiễm nhăn lại, nhìn Cổ Liên cách đó không xa đang đưa đôi mắt lạnh lùng về phía mình với vẻ cực kỳ không cam tâm.

“Cô đâu phải là người đứng sau tất cả, Nhậm Nhiễm.” Cúi xuống gần vị tiên nữ đầy thù hận, Cổ Liên thu lại ánh nhìn: “Cô không có Mê hoặc nhãn, Nhạc Mai Song không phải do cô giết”.

“Đúng vậy! Mai Hoa tiên tử quả thật không phải ta giết, nhưng việc cầm mảnh sứ oán hận vào thân thể mục tiêu được chọn thì đúng là ta làm”, Nhậm Nhiễm cười nhạt, ánh mắt băng giá hằn lên nỗi oán độc: “Ta hận cô đến mức chỉ mong cô chết không toàn thân, nhưng ông trời không có mắt, chẳng hiểu vì có gì mà lần nào cũng để cô bình an vô sự”.

“Ta chưa hề đắc tội với cô, sao cô lại hận ta đến thế?”, Cổ Liên nhíu mày khó hiểu nhìn vị tiên nữ gần như đã phát điên vì thù hận.

“Hàn Cốc Liên, cô đã làm điều gì, trong lòng cô rõ nhất, còn giả bộ bất hạnh cho ai xem!”, Nhậm Nhiễm ác ý nguyên rủa: “Cô và mẹ cô đều giống nhau. Sinh ra đôi mắt mê hoặc đàn ông rồi dùng nó để dụ dỗ thần tiên trên Thiên giới, thật chẳng biết xấu hổ!”.

“Im miệng, Nhậm Nhiễm!”, Hạo Đan đứng bên cạnh cuối cùng không chịu được nữa, tiến về trước mấy bước mắng vị tiên nữ đang chửi bới ngoa ngoắt: “Toàn những lời lẽ bản thiêu! Dao Hoa cung ta sao lại có hạng tiên tử như cô, thật mất mặt!”.

“Ha ha ha...”, Nhậm Nhiễm bật cười đau đớn, thanh âm tuyệt vọng mà thê lương: “Cung chủ, rốt cuộc ngài còn bị cô ta mê hoặc đến bao giờ? Lễ nào ngài chưa từng chú ý tới tâm ý của Nhậm Nhiễm ta? Vì sao trong tim ngài chỉ có Hàn Cốc Liên? Sao ngài không nhìn Nhậm Nhiễm đến một lần? Ta có điểm nào không bằng cô ta?”.

“A? Nhậm Nhiễm, cô... cô lại yêu Cung chủ!”, Cổ Liên hớp một hơi khí lạnh, kinh ngạc nhìn Bạch Hạo Đan vô cảm bên cạnh.

“Đúng! Ta đối với Cung chủ quả thật chân tình, ngay lần đầu tiên nhìn thấy ta đã yêu chàng rồi. Để khiến chàng chú ý đến mình hơn một chút, ta cố gắng làm thật tốt tất cả những việc chàng giao, ngày nào cũng thức khuya dậy sớm trang điểm lộng lẫy. Thế nhưng dần dần ta phát hiện: Cho dù gần trong gang tấc, nhưng lòng Cung chủ trước sau chưa từng có ta, và sẽ không bao giờ có!” Những giọt nước mắt cay đắng từ gương mặt kiêu diễm của Nhậm Nhiễm tí tách nhỏ xuống nền. Nàng tiên bị hận thù không chế gờ tay lên chỉ thẳng vào mặt Cổ Liên, mắng: “Đều vì cô! Là cô tráo tráo quyền rũ Cung chủ, nên chàng mới nhìn mà chẳng thấy ta. Cái đồ quái vật lai tạp nửa tiên nửa quỷ, vốn chẳng thuộc về Thiên giới, sao lại xuất hiện trên Thiên đình? Hàn Cốc Liên, cô không đáng được chết toàn thân!”.

“Nửa tiên nửa quỷ? Là ý gì? Cô nói rõ xem!” Phút chốc, tâm trí Cổ Liên bỗng nháng lên hình bóng người phụ nữ mang tên Mị Gia, người vừa quen lại vừa lạ thường xuất hiện trong giấc mộng của mình. Nỗi sợ hãi không tên bỗng xâm chiếm trái tim, Cổ Liên bất chấp tất cả lao đến tóm lấy cổ áo Nhậm Nhiễm.

“Ha ha... Hóa ra cô không biết. Xem ra phong ấn trong đầu cô vẫn chưa hoàn toàn được giải”, Nhậm Nhiễm cười chế giễu, ánh mắt lóe lên tia xấu xa giảo quyệt: “Được, ta nói cho cô rõ. Mẹ cô tên Mị Gia, thuộc Ma tộc bản tiện, cô cũng không phải được sinh ra trong hồ bảo liên của Như Lai...”. Ngược mắt thấy Cổ Liên sững lại, Nhậm Nhiễm nhân lúc mọi người không để ý, cố gắng dãn rộng đôi tay, rồi nhanh chóng đứng dậy, một bước nhảy lên lan can bảo điện. Mọi việc xảy ra quá đột ngột nên quần tiên đều không có sự chuẩn bị, chỉ biết giương mắt nhìn Nhậm Nhiễm từ điện Linh Tiêu gieo mình xuống và chìm vào lục đạo luân hồi. Con gió thổi đến dường như vẫn vẳng lại những tiếng cười điên loạn cuối cùng của vị tiên nữ ấy: “Như Lai, ngài tưởng phong ấn của ngài sẽ giữ được bao lâu? Chẳng sớm thì muộn sẽ đến ngày người đó hóa giải được toàn bộ. Đến lúc đó thiên hạ sẽ trở thành địa ngục Tu La khủng khiếp, ta đợi xem các người nát tan bầm dập! Ha ha ha ha...”.

“Như Lai!” Tiếng hét lớn bất chợt vang dội. Cổ Liên khuôn mặt đầy sát khí nâng mình lên không trung tiến về phía Phật Tổ: “Rốt cuộc ngài đã giấu những gì? Cha mẹ của con có phải là Y La và Mị Gia không? Rốt cuộc cái phong ấn mà Nhậm Nhiễm nói là cái gì?”.

“A di đà Phật, cuối cùng con cũng nhớ ra rồi!” Phật Tổ khẽ run, sau đó thở dài cảm khái: “Không ngờ mục tiêu của người đó lại là phong ấn năm lớp trong đầu con, đúng là lão nạc sợ ý. Phong ấn đã bị bóc ra hai lớp, giờ muốn khắc phục cũng muộn rồi”.

“Lẽ nào con thật sự là con lai giữa thần tiên với ma quỷ như Nhâm Nhiễm nói?”, Cổ Liên kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Như Lai. Cùng lúc đó, trán Phật Tổ bỗng rạng lên hàng nghìn tia sáng vàng rực rỡ chiếu thẳng vào đầu thiên linh trên trán Cổ Liên.

“Cốc Liên, ta muốn con nhớ kỹ: Con là đệ tử có tư chất nhất trong Phật giới, cũng là hy vọng trong tương lai của Như Lai ta. Hãy quên tất cả những điều con vừa nghe thấy, giờ vẫn chưa phải lúc để con biết toàn bộ chân tướng sự việc.” Chữ “quên” cực lớn từ miệng Phật Tổ phát ra, tựa như tảng đá nghìn cân đập mạnh trong đầu Cổ Liên, khiến cô thét lên một tiếng trước khi chìm vào bóng đêm.

“Cổ Liên!”, Hạo Đan vội vã lao tới đỡ lấy Cổ Liên trước khi cô ngã xuống: “Phật Tổ, cô ấy không sao chứ?”.

“Yên tâm, Hạo Đan cung chủ, ta chỉ thêm một hàng rào bảo vệ trong đầu Cốc Liên thôi!”, Như Lai có chút mệt mỏi tựa người về phía sau: “Có nó, trong vòng mười năm, kẻ đứng sau màn kịch sẽ không thể chạm vào phần còn lại của phong ấn. Nhưng lòng lão nạp vẫn không hiểu, năm đó lúc Thiên giới tiêu diệt yêu nữ Mị Gia không hề có người ngoài nào, sao lại có kẻ biết rõ việc này đến thế?”.

“Những nghi ngờ của Phật Tổ không phải không có lý. Năm đó thiên giới phái đi mười hai vị thần tướng, khống chế cả bốn phương tám hướng trong một kết giới, tuyệt đối không có khả năng rò rỉ tin tức ra ngoài.” Phía sau long án thư, Ngọc Hoàng từ từ đứng dậy bước tới trước mặt Hạo Đan, đưa cho anh chiếc gương đồng bé xíu: “Đây là Thông thiên kính của trẫm, người hãy cầm lấy! Trước tiên hãy đưa Lam Liên tiên tử quay về nhân gian, trẫm sẽ phái người theo sát bảo vệ phong ấn trong đầu cô ấy để chắc chắn không xảy ra sai sót gì”.

“Vâng!”, Hạo Đan nhận lấy chiếc gương, quay người bé Cổ Liên rời khỏi Linh Tiêu bảo điện.

“A di đà Phật, xem ra món nợ cũ năm đó bị lật lại rồi. Kẻ có thể phá giải phong ấn của Phật Tổ chắc chắn phải rất tinh thông Phật Pháp, nhưng vì sao chúng ta không thể bói ra được sự tồn tại của hắn trong tam giới? Lẽ nào...” Khổng Tước Đại Minh Vương vẫn im lặng nãy giờ bỗng lóe lên một ý nghĩ, liền quay đầu nhìn Như Lai Phật Tổ: “Phật ta có bao giờ nghĩ đến người đó lại không ở trong tam giới mà nhảy ra khỏi ngũ hành, giống như loài Lục Nhĩ Mi Hầu^[1] thời Tây Du vậy, ngũ hành tam giới đều không bói ra”.

[1] Ý nói đến nhân vật Tôn Ngộ Không trong bộ Tây du ký của Ngô Thừa Ân.

“Ừm, khả năng này có thể. Hiện tại hắn không chịu lộ thân phận, vậy chúng ta cứ bất động chờ xem sao.” Ngai sen vàng của Phật Tổ nhẹ nhàng bay lên không trung: “Vẫn phải nhờ Minh Vương ở trần gian chịu khó lưu ý thêm, nếu có động tĩnh gì, hãy lập tức thông báo cho Phật giới. Lão nạp sẽ đề hai vị Bồ Tát Văn Thủ và Phổ Hiền xuống trần gian đánh thức chuyển thế của Quan Âm tôn giả, nhất định phải tìm ra kẻ đứng sau màn kịch này trước khi phong ấn của Cổ Liên bị giải hoàn toàn”.

“Cung tiễn Phật Tổ pháp chi!” Đại Minh Vương cúi mình, nhìn theo ngai sen dần biến mất giữa đại điện...

...

Dưới nhân gian, trên đỉnh núi Côn Lôn, hai bóng người đứng sừng sững trước một phiến đá cực lớn, dưới chân là vực sâu thăm thẳm, bên trên là dải sao băng màu tím vút qua bầu trời đêm, hướng thẳng về phía Hồng Kông sà xuống.

“Vực chủ, xem ra Nhậm Nhiễm đã trốn thoát khỏi sự khống chế của Thiên giới rồi”, chàng trai khoác lên mình tấm áo màu xanh lục đứng bên trái mỉm cười nhìn sang người đàn ông toàn thân phủ kín lớp vải voan màu thiên thanh.

“Đúng vậy, nhưng cô ta vẫn còn giá trị lợi dụng. Tạm thời chưa cần quan tâm đến cô ta, nếu sau này cô ta có bất kỳ hành động nào uy hiếp đến tính mạng của Cốc Liên thì ra tay trừ khử cũng chưa muộn”.

“Có điều Như Lai lại tặng thêm một hàng rào bảo vệ trong đầu tiểu thư. Trong khoảng thời gian nhất định ngài sẽ không thể tiếp xúc với phong ấn đó. Như vậy thời điểm tiểu thư quay về Ma vực e rằng phải lui lại rồi”.

“Dù sao ta cũng đợi mấy vạn năm, lại không đợi được thêm mười năm nữa sao?” Người đàn ông khoác áo thiên thanh quay lại, đôi mắt màu vàng kim chiếu thẳng tới người đối diện: “Thanh Lệ, kẻ thù của ngươi đã tìm thấy rồi, phần tiếp theo dành cho ngươi thể hiện đó”.

“Vâng, thuộc hạ sẽ khiến bọn người của Nhạc gia phải diệt vong, đoạn tử tuyệt tôn!” Nói câu này, đôi mắt của chàng trai tên Thanh Lệ lóe lên những ánh tàn nhẫn.

Ngũ trùng phong ấn - Thanh Xà công tử

Tựa

Cuối mùa thu năm Dân quốc thứ sáu, đoàn tàu từ Bắc Bình^[1] tới Bao Đầu chậm chậm chuyển bánh trên đường ray. Trong toa, mấy nhân viên phục vụ rồi rãi tụ tập tại một chỗ tán chuyện cho qua ngày, thỉnh thoảng lại liếc nhìn phong cảnh buồn tẻ cứ lướt qua vùn vụt bên ngoài cửa sổ.

[1] Bắc Bình là tên gọi cũ của thủ đô Trung Quốc từ thời nhà Tùy (581 - 618), cho đến ngày 27 tháng 9 năm 1949 mới đổi thành Bắc Kinh.

“Tiểu Nhạc, hôm nay coi như cậu gặp may. Xem ta có gì đây!” Một người đàn ông cao lớn vạm vỡ ngồi gần cửa sổ lên tiếng, đồng thời tiện tay lấy ra bình rượu mạnh dúi vào tay cậu bé có vẻ là chân học việc bên cạnh: “Đây là rượu Thiêu Dao Tử mẹ ta tự tay ủ đó, có một không hai! Sư phụ mời cậu nếm thử!”.

“Hi hi... Trò biết sư phụ thương trò nhất mà!” Cậu bé mang tên Tiểu Nhạc đón lấy bình rượu, hấp tấp hớp một ngụm: “A... vị rượu thuần quá! Sư phụ, hôm nào thầy mang thêm chút nữa để trò đem về kính cha ở nhà một lần, được không ạ?”.

“Không vấn đề gì! Hai thầy trò chúng ta phân biệt ai với ai chứ, chỉ cần tiểu tử cậu sau này nhanh chân nhanh tay, đừng lười biếng là được, chút xíu rượu đáng bao nhiêu!” Người đàn ông vui vẻ vỗ đầu thằng bé học việc, ánh mắt ngập tràn yêu thương.

Bất chợt, đoàn tàu vốn đang xình xịch chạy trên đường ray bỗng “kéttttt” một tiếng phanh gấp, tất cả mọi người trên tàu ngã chúi về phía trước, rồi bổ nhào xuống sàn.

“Mẹ kiếp! Tên họ Từ này, lái kiểu gì vậy!” Người đàn ông vạm vỡ khi này vừa ôm cánh tay bị đau do cú ngã vừa thò đầu ra ngoài cửa khoang máng lão Từ lái tàu.

“Đại Chu, mồm miệng anh tích đức chút đi! Tưởng tôi muốn phanh gấp thế à? Có giỏi thì lên đầu xe mà xem, anh dám lái, tôi phục anh luôn”, lão Từ mặt trắng bệch, run rẩy phản bác.

“Này, anh gặp ma à? Sao sợ đến nỗi thế?” Cảm nhận được nỗi hốt hoảng trên mặt lão Từ, Đại Chu quay người bước về phía cửa xe.

“Sur phụ, xảy ra chuyện gì vậy?”, Tiểu Nhạc ở bên vừa lồm cồm bò dậy vừa hoang mang hỏi Đại Chu.

“Không sao đâu! Cậu ngoan ngoãn ngồi im trên tàu đi!” Sớm biết đồ đệ của mình là tên tiểu quỷ hiếu kỳ chúa gây rắc rối, Đại Chu nghiêm nghị đe dọa rồi bước xuống dưới: “Lão Từ, rốt cuộc có chuyện gì? Để tôi tới coi xem... Á!”.

Trong phút chốc, tiếng kêu sợ hãi vang lên, Đại Chu bất chợt ngồi phịch xuống đất, hai chân run lẩy bẩy. Chỉ thấy trên đường ray phía trước không xa, một con rắn màu xanh cực lớn dài đến mười mấy mét đang há hoác cái miệng to dày, đầu và đuôi vắt ngang qua hai thanh ray, đôi mắt xanh lè ngược lên, cái lưỡi màu đỏ hướng về phía người đàn ông trước mặt thè ra thụt vào như dấu hiệu cảnh báo nguy hiểm.

“Lão... lão Từ... làm thế nào bây giờ?” Người đàn ông cường tráng không dám nhìn thêm nữa, kinh hãi đứng vụt dậy, nháo nhào chạy về toa tàu.

“Tôi thì biết làm thế nào!” Lão Từ nhú mày đánh giá con rắn khổng lồ trước mặt: “Rắn to thế này, tôi cũng lần đầu nhìn thấy. Nghe người già kể

những con rắn lớn đều đã thành tinh cả, tuyệt đối không được động đến, nếu không sẽ bị báo thù đấy”.

“Ừ, tôi cũng nghe nói thế, nhưng phải làm sao... A?” Lòi bỗng ngưng bật giữa chừng, Đại Chu khó hiểu nhìn đoàn tàu đột ngột lặn bánh: “Đoàn tàu sao lại...? Tiểu Nhạc!”. Cùng với tiếng thét sợ hãi của người đàn ông, mọi người đều chuyển ánh nhìn về vị trí thuộc về người lái tàu phía trước.

Ở đó, một cậu bé đang phấn khích điều khiển bánh lái cho đoàn tàu sầm sập lao thẳng về phía con rắn lớn. Trong khoảnh khắc, cả đoàn tàu rầm rập vượt qua vật cản phía trước. Đại Chu và lão Từ thậm chí có thể nghe được tiếng bánh tàu cán lên thịt xương răng rắc nhưng lại không kịp nhìn thấy ánh hung quang lóe lên trong mắt con rắn khi đoàn tàu đè qua...

1. Giác mộng dài

Trong khoảnh rừng xanh sẫm âm u, mười hai vị thần tiên đang nhắm mắt tập trung tinh thần, hai tay bắt chéo trước ngực, giăng mười hai tầng kết giới dòn người đàn bà tay cầm bảo kiếm đỏ rực vào giữa.

“Yêu nữ! Hôm nay Ma Vực số đã tận, đám thuộc hạ yêu ma của ngươi đã bị Thiên giới chúng ta tiêu diệt toàn bộ, ngươi còn chờ gì mà không chịu hạ vũ khí quy hàng!” Tam Tiêu đao trong tay Nhị Lang chân quân Dương Tiễn vung lên, phần nộ hướng tới bậc chí tôn Ma vực đã bị trọng thương bên dưới.

“Hừ! Dựa vào mấy người các ngươi mà dám to tiếng huênh hoang. Dương Tiễn, ta nói cho ngươi biết, hôm nay dù phải chết như cá trong lưới, ta cũng không để các ngươi mang con gái ta đi!” Người đàn bà giọng cao thanh Xích Ân kiếm lưng danh khắp Tam giới, chĩa thẳng lên không trung: “Nạp Y La, ngươi ra đây! Ngươi yêu thương ta như vậy sao? Yêu thương đến mức không chỉ hủy diệt Ma vực của ta, mà còn để người đến cướp con gái ta. Đồ con rùa rụt đầu hèn nhát, mau ra đây gặp ta!”

“A di đà phật! Mị Gia, tới giờ phút này ngươi vẫn mê muội không hồi cải. Sư đệ Nạp Y La với ngươi duyên phận đã hết, đệ ấy không thể gặp ngươi.” Giữa không trung, ngai sen vàng óng ánh rất lớn bất chợt xuất hiện trước mắt Mị Gia. Như Lai Phật Tổ ngồi giữa đài sen, bất lực nhìn người đàn bà đã mờ mắt vì thù hận.

“Như Lai, ngươi chỉ lấy có trước mắt ta, chẳng qua là muốn bảo vệ kẻ phụ bạc đó. Nói thật cho ngươi biết, kể từ lúc hấn rời khỏi Hàn Thiên cốc, tình cảm giữa ta và hấn đã chẳng còn gì nữa. Nhưng vì sao, vì sao các ngươi lại nhất định phải cướp con gái ta? Mẫu tử liền khúc ruột, các ngươi có hiểu

điều đó không?” Mị Gia rơi nước mắt, tay trái nhẹ nhàng đặt lên ngực, nơi đó in hằn đóa hoa lam liên nở rộ đẹp như tranh vẽ: “Liên Liên được trồng trong tim ta, trừ ta ra không ai có thể lấy được! Các người có bản lĩnh thì hãy móc tim ta ra, còn nếu không mọi sự miễn bàn!”.

“A di đà Phật! Mị Gia, người việc gì phải khổ sở như vậy”, Như Lai nhíu mày, ánh mắt lộ tia từ bi và mắt kiên nhẫn: “Mệnh Cốc Liên có tuệ căn sâu sắc, người hà có phải ngăn cản mãi?”.

“Hừ! Đừng nói những lời ngon ngọt đó! Ta lại không biết Thiên giới các người đang nghĩ gì sao?”, Mị Gia cười nhạt, ánh mắt lạnh lùng quét tới Như Lai: “Liên Liên cũng giống ta. Nó là đóa hồng liên hiếm hoi, có khả năng kiểm soát cả Thiên giới lẫn Ma vực, nên các người muốn tìm cách tiêu diệt ta, sau đó không chế con gái ta, để tam giới này vĩnh viễn nằm trong tay các người. Mong tưởng thật đẹp quá đấy!”.

“To gan! Người lại dám vu oan cho Phật Tổ!”, Quan Âm đứng bên nhìn xuống đầy phẫn nộ, lật bàn tay, tức khắc hàng loạt thần chú lao tới vèo vèo.

“Hừ! Dựa vào sức người ư?” Người đàn bà nhảy bật lên không, thanh Xích Ân trong tay khua lên loang loáng nghênh chiến với Quan Âm.

“Mị Gia...” Vào thời khắc gay go ấy, một giọng nói dịu dàng bỗng từ trên trời vọng xuống, thanh âm quen thuộc khiến Mị Gia giật mình. Cùng lúc đó, một ánh bạc nháng lên, hành dương liễu trong chiếc bình thuận ngọc của Quan Âm tàn nhẫn đâm thẳng vào trái tim người đàn bà bất hạnh...

...

“Nương!” Thét lên một tiếng kinh hoàng, Cổ Liên choàng dậy, đôi mắt ướt nhòe không nhìn rõ được gì. Đưa tay gạt lệ, Cổ Liên nghi hoặc nhìn

khung cảnh có phần lạ lẫm xung quanh, mãi sau mới nhớ mình đã ngủ quên trong khu rừng nhỏ sau trường tự bao giờ.

Tám năm tiếp theo sau khi kết thúc vụ Yên chi huyết, Cổ Liên sống trong an lành yên tĩnh, vô âu vô lo. Thời gian này, nhờ thành tích học tập xuất sắc, cô được vào học viện nữ sinh tư thục chất lượng giáo dục tốt nhất Hồng Kông. Ngôi trường ấy đào tạo mọi cấp học từ bậc tiểu học cho đến đại học, nằm ở vùng ngoại ô với phong cảnh đẹp như tranh vẽ, đoạn tuyệt hoàn toàn với thế giới ồn ào hối hả của nhịp sống thành thị.

Lúc này, chỗ cô đang ở là một sườn đồi yên tĩnh phía sau trường học. Nơi đây rất hiếm người qua lại, quả thực là một nơi rất tốt để ngủ trưa.

“Tỷ, tỷ không sao chứ?”, đang bay lượn dao chơi quanh đó, nghe thấy tiếng hét Lam Úy liền lo lắng quay về: “Lại gặp ác mộng nữa à? Mọi người thật không hiểu loại ác mộng nào có thể dọa nổi tỷ chứ?”.

“Ta cũng chẳng biết nữa”, Cổ Liên vừa gạt mồ hôi trên trán vừa đứng dậy: “Lần nào cũng thế, bất kể hình ảnh trong mơ rõ ràng tới đâu, lúc tỉnh dậy ta vẫn không sao nhớ lại, dù chỉ mấy may. Trước kia ta chưa từng trải qua tình trạng này bao giờ, nhưng hình như sau vụ Tuyệt Ly tám năm trước, ta bắt đầu xuất hiện những giấc mơ kỳ lạ, chẳng biết có liên quan đến lần lên Thiên đình hồi ấy không? Và bất kể ta có cố gắng thế nào thì trước sau đều không thể nhớ nổi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trên Linh Tiêu bảo điện”.

“Haizzz... tiếc là lần đó tỷ không cho mọi người gặp thân xác người trần của bà nội tỷ, nếu không biết đâu mọi người cũng được lên Thiên đình cùng tỷ rồi.” Lam Úy buồn bã đưa tay nghịch bím tóc dài của mình: “Tuy nhiên mọi người cảm thấy sau khi tỷ trở về, hình như liên tục xuất hiện thần tiên dưới trần gian, như thể họ đang tìm kiếm thứ gì đó. Tỷ bảo liệu có gì lớn sắp xảy ra không?”.

“Ừm, ta cũng cảm thấy thế, chỉ riêng...”, Cổ Liên bỗng ngừng lời, ánh mắt liếc qua phía sau Lam Úy: “Có người đến đây! Úy Úy tàng hình mau!”.

“Ồ!” Úy Úy giật mình, vội vã ẩn thân, Cổ Liên cũng nhanh chóng trốn sau gốc thông cổ thụ.

Tức thì, từ xa vọng tới những bước chân gập gáp, tiếp đó một thiếu nữ chừng mười bốn, mười lăm tuổi chạy về phía sườn đồi.

“Ở đây không có ai, anh nói đi!”, cô gái áp chiếc điện thoại di động vào tai: “Anh bảo sao? Anh chắc chắn người ấy là bố em chứ? Được rồi! Còn dám lén lút vào khách sạn với bà ta sau lưng em, em sẽ không bỏ qua đâu!”. Đôi mắt cô gái lóe lên tia lửa giận: “Anh nhấn vào máy cho em tên khách sạn đó, được rồi! Cứ vậy nhé!”.

Cúp điện thoại nhìn quanh, chắc chắn không có ai, cô gái mới quay người rời khỏi sườn đồi. Bóng dáng kia vừa khuất, Hàn Cổ Liên với nụ cười lạnh lẽo bước ra từ sau gốc cây xù xì.

“Không ngờ lại gặp cô ta ở đây, ha... thật là một niềm vui ngoài sức tưởng tượng!” Đôi mắt bắt chợt ánh lên tia băng lạnh, Cổ Liên khinh khỉnh nhìn chăm chăm vào chỗ cô gái vừa đứng.

“Tỷ, tỷ quen cô ta à?”, Lam Úy nhìn gương mặt tràn đầy thù hận của Cổ Liên vẻ khó hiểu: “Cô ta là ai?”.

“Ha... Không ngờ chuyển thế nhiều lần như vậy mà cô ta vẫn giữ tính lẳng lơ như trước”, Cổ Liên tức tối nhỏ nước miếng, quay đầu nhìn Lam Úy như cười như không: “Sao mới một trăm năm, muội đã không nhận ra cô ta rồi, đó chính là mẹ ta trong kiếp trước - Nhạc Mai Song”...

Nhằm Nhiễm ngoại truyện

Ta nhảy ra khỏi Linh Tiêu bảo điện.

Những cơn gió điên cuồng tấp qua như hàng ngàn mũi dao cứa trên mặt. Ta cười điên dại, chẳng biết người bên trên có nghe thấy di ngôn cuối cùng của mình không, chỉ là bỗng nhiên phát hiện nước mắt mình tựa như muôn vàn giọt sương cuối thu trôi dạt trên khắp các đám mây.

Ta, tên gọi Nhằm Nhiễm, được công nhận là mỹ nhân đệ nhất trong tộc Hoa Lan, từ nhỏ quen sống với sự tung hô pha lẫn ghen tỵ của mọi người. Trong mắt ta, trên thế giới này bất kỳ cô gái nào cũng không thể so bì được với mình. Dù là Hằng Nga duyên dáng tuyệt vời mà người ta vẫn đồn thổi thì đối với ta cũng chỉ đến thế mà thôi. Ta hết sức tự hào về vẻ tuyệt mỹ của bản thân, và thường cố gắng kiếm tìm một người yêu xứng đáng với mình trong khắp cõi trời đất.

Cuối cùng người ấy cũng xuất hiện. Toàn thân bao phủ bằng chiếc áo trắng muốt, mặt hoa mày liễu - ta biết những lời đó thường dành tả vẻ đẹp thực nữ, nhưng diện mạo của chàng lại vượt xa tất cả các trang nữ tử tuyệt sắc trên thế gian.

Khi ta ửng hồng đôi má hành lễ trước mặt chàng, khi cảm nhận thấy cái nhìn lướt qua mặt mình của chàng, lần đầu tiên ta biết đến hai từ “e lệ”. Trái tim đập nhanh, ta bối rối siết chặt chiếc khăn màu tím trong tay, lòng bàn tay bất giác rịn đầy mồ hôi.

“Lam Liên tiên tử Hàn Cốc Liên bái kiến Cung chủ!” Bất chợt, giọng nói trong như tiếng chuông bạc vang lên cắt đứt dòng suy tưởng ngổn ngang của ta. Ta ngẩng đầu nhìn cô gái trước mặt, lòng không vui chút nào. Cái kiểu gì mà ngày đầu tiên Cung chủ tân nhiệm triệu kiến lại tới muộn, thật

chẳng biết phép tắc gì cả! Thầm khinh bỉ mắng mỏ cô ta mấy câu nhưng ngoài mặt vẫn giữ nụ cười dịu dàng trên môi.

Vốn tưởng Cung chủ sẽ trách mắng cô ta một trận ra trò, ai ngờ người đẹp ấy lại tự tay trao lệnh bài trúc hoa cho cô ta. Hứ, có gì ghê gớm đâu! Đến muộn mà thành có công! Cứ đợi đấy, Cung chủ sớm muộn rồi cũng sẽ về tay ta!

Sau hôm đó, chẳng biết vô tình hay hữu ý, ta thường xuyên xuất hiện quanh Đạm Ngữ các, tầm cung của Cung chủ, hoặc mang tới giỏ phong lan quý, hoặc đem tặng sách cổ hiếm có, tóm lại chỉ cần chàng vui thì có phải lên trời xuống biển ta cũng cam lòng!

Cho đến một ngày, chàng hỏi ta có đồng ý ở bên giúp việc cho chàng không, ta vui đến không thốt nên lời. Đêm đó ta thức trắng, ngồi trước gương thử tất cả những bộ váy đẹp nhất của mình. Ta muốn để chàng thấy mình trong dáng vẻ mỹ lệ nhất, ta muốn cả Thiên giới biết rằng ta mới là người xứng đáng với chàng!

Thế nhưng, ta dần phát hiện mình đã nhầm. Bởi dù ngay kề bên nhưng người trong mộng của chàng chưa bao giờ là ta. Ngày nào ta cũng cố gắng ở bên chàng, chẳng rời một bước, lúc nào ta cũng cố ý lượn qua lượn lại trước mắt chàng, để ánh nhìn của chàng không thể rớt trên bất cứ người con gái nào khác. Thế nhưng câu chàng nói nhiều nhất với ta lại là: “Truyền Lam Liên tiên tử tới gặp ta!”.

Hàn Cốc Liên! Lại là Hàn Cốc Liên! Đứa con gái cạy miệng chẳng được nửa lời, ta thật không hiểu Cung chủ thích cô ta ở điểm nào? Vì có gì lại cho gọi cô ta hết lần này đến lần khác?

“Người hận Hàn Cốc Liên lắm sao?” Giọng nói đột ngột vang lên vên tai, ta vô thức quay đầu nhìn, chỉ thấy giữa hàng vạn đám mây bồng bềnh

ấn hiện một bóng người mặc áo màu thiên thanh.

“Người là ai?” Hoảng hốt, ta đứng phất dậy cảnh giác nhìn bóng người xa lạ.

“Haha... Đừng sợ, ta có thể giúp ngươi!” Bóng người khẽ khàng lay động: “Chẳng phải ngươi muốn có được tình yêu của Dao Hoa cung chủ hay sao? Chỉ cần trừ khử Hàn Cốc Liên là được!..

“Thật sao?” Ta thừa nhận điều kiện này rất hấp dẫn, nên đặt quyết tâm làm cho được.

“Đương nhiên! Chỉ cần ngươi làm theo lời ta nói, sẽ không có ai biết được kế hoạch của chúng ta đâu!” Bóng người áo xanh nói ra kế hoạch với vẻ rất dối tự tin, quả là hoàn hảo không một kẽ hở.

“Được! Ta biết phải làm gì rồi!” Đôi mắt tóe lên tia lạnh lùng, đến ta cũng không ngờ hóa ra mình lại độc ác đến thế...

Theo kế hoạch đã bàn, nhân lúc Cung chủ bế quan ta đã làm chứng giả, khoanh tay đứng nhìn người con gái yếu đuối đó bị đuổi xuống trần gian, chịu thảm cảnh mười kiếp khổ cực. Mặc dù vậy, chẳng hiểu sao trong lòng ta một chút niềm vui cũng không có. Cảm giác tội lỗi đáng sợ ngày đêm cứ giày vò, khiến ta ăn không ngon, ngủ không yên. Cứ như vậy qua trọn hai nghìn năm.

Hôm đó là ngày xuất quan của Cung chủ, ta đứng ngồi không yên, chờ đợi ở bên ngoài. Vào lúc cánh cổng lớn mở ra, tim ta như nhảy vọt lên đến cổ họng, run rẩy trình báo vụ việc của Hàn Cốc Liên. Chẳng đợi ta nói xong, Cung chủ đã vội vàng lao tới Linh Tiêu điện...

Sau lần đó, ta nghĩ đủ mọi cách khiến Cung chủ vui hơn, nhưng cả ngày chàng chỉ lặng lẽ ngồi bên đóm sen của Hàn Cốc Liên, nhìn đăm đăm những đóa hoa nở rộ. Cuối cùng ta hiểu ra mình chưa bao giờ và sẽ chẳng bao giờ trừ khử được Lam Liên tiên tử, bởi trong lòng Cung chủ cô ta đã trở thành thâm căn cố đế rồi.

Ta bắt đầu thù hận, thù hận thật sự. Nhìn Cung chủ vì cô ta mà khăng khăng đòi xuống trần gian, rồi để thân mang trọng thương, lại còn quỳ trước đại điện mà khỏ sở khẩn cầu, ta liền nghĩ rằng Hàn Cốc Liên phải chết, nhất định phải chết.

Hết sức bình tĩnh, ta nhận những mảnh sứ oán hận từ tay kẻ bí hiểm kia, dù cuối cùng có bị phát hiện cũng chẳng sao, chỉ cần Cốc Liên chết, chỉ cần cô ta tan biến khỏi cõi đời, thế là đủ.

Cho nên khi bị trói đưa tới điện Linh Tiêu, ta cũng chẳng hề hối hận mà chỉ biết cam chịu. Có điều tại sao sau chùng ấy cố gắng, cô ta vẫn cứ sống, còn tiếp tục nhận được sự quan tâm yêu mến của Cung chủ? Vì sao???

Trầm mình uống lục đạo luân hồi, điều cuối cùng ta thành tâm cầu nguyện: Cung chủ à, nếu còn có duyên, kiếp sau gặp lại xin ban cho thiếp chút ánh mắt yêu thương, chỉ chút xíu thôi cũng được. Chàng nhé!

2. Nhạc Vi

Cùng lớp với Cổ Liên có một nữ sinh tên Nhạc Vi, khuôn mặt trái xoan xinh xắn, nổi bật đôi mắt to đen láy, vóc người nhỏ nhắn, có phần mỏng manh. Và đặc biệt, cô bé rất ít giao du với mọi người, dường như trong lớp chẳng có lấy một người bạn nào, thế nhưng Hàn Cổ Liên lại rất thích tính trầm mặc ít lời ấy của cô bạn học.

Giờ nghỉ trưa hôm ấy rất đổi náo nhiệt. Học sinh tụm thành từng nhóm ở sân trường và hành lang thỏa sức vui đùa. Chỉ duy cô bé Nhạc Vi ngồi một góc lớp, không may mắn có chút hoạt bát giống như các bạn cùng trang lứa. Cô bé yên lặng thu mình bên bàn học cặm mẫn với những bài tập chất đống. Ở chỗ ngồi gần cửa sổ cạnh đó, Hàn Cổ Liên dán mắt vào tấm lưng gầy của bạn, nhìn chăm chú như quên hết mọi thứ xung quanh.

“Tỷ, tỷ có vẻ đặc biệt chú ý đến cô bé Nhạc Vi, đó là chuyển kiếp của ai vậy?” Tàng hình đứng cạnh bàn, Lam Úy tò mò nhìn Cổ Liên.

“Không, cô bé ấy chẳng liên quan gì đến Thiên giới. Sở dĩ ta chú ý đến vì linh hồn cô bé rất trong sạch”, Cổ Liên không rời mắt khỏi cô bạn đang tập trung đuổi bắt những đề toán trước mắt: “Lâu lắm rồi ta không nhìn thấy một linh hồn trong trắng đến thế. Linh hồn này nếu ở thời cổ đại, có khi đã đắc đạo thành tiên rồi”.

“Ha ha... tỷ quả nhiên có con mắt tinh tường!”, Lam Úy tỏ vẻ bí ẩn hấp háy mắt với Cổ Liên: “Nếu mọi người nói ra chuyện này, chắc tỷ sẽ ngạc nhiên lắm”.

“Chuyện gì vậy?” Lơ đãng chuyển ánh nhìn về phía cửa sổ, Cổ Liên chán nản ngáp dài.

“Chẳng phải tỷ bảo muội theo Nhạc Mai Sương về nhà xem thử sao?”, Lam Úy ghé sát tai Cổ Liên thì thầm: “Cô bé Nhạc Vi này chính là em gái cùng mẹ khác cha của Nhạc Mai Sương”.

“Cái gì?” Quay phắt lại, ánh mắt Cổ Liên lóe lên tia băng lạnh: “Muội không nhầm đấy chứ? Sao có thể như vậy? Linh hồn ấy trong sạch như trang giấy trắng, sao có thể là em của tiện nhân kia chứ!”.

“Không nhầm đâu, chính mắt muội nhìn thấy Nhạc Mai Sương hằm hằm tát em gái một cái, còn mắng cô bé là đồ con hoang”, Lam Úy nhẹ nhàng bay tới sau lưng Nhạc Vi, rồi nhanh chóng chỉ vào dấu tay đo đỏ nhạt màu còn hằn trên má phải cô bé.

“Nhạc Vi! Chị cậu gọi cậu kìa!” Vào lúc Cổ Liên đang chìm trong im lặng, ngoài cửa một cô bé buộc tóc đuôi ngựa bồng xộc vào lớp, chạy thẳng đến bàn Nhạc Vi: “Nhanh lên, chị cậu đang gấp lắm”.

“Ồ, mình tới ngay đây”, Nhạc Vi đứng dậy, sắc mặt tái mét, lao ra khỏi lớp học.

“Úy Úy, chúng ta mau đi xem”, Cổ Liên túm tay Lam Úy, vội vã theo đến tận khoảnh rừng nhỏ sau trường...

Gần giữa trưa, vàng mặt trời nóng bức lên tới giữa đỉnh đầu, đại đa số học sinh đều tụ tập ở sân chơi rộng rãi trước nhà ăn, tùm nồm tùm ba đợi giờ dọn bữa trưa, nên khu rừng sau núi vào giờ khắc đó yên tĩnh như một nhà mồ lâu năm.

“Tao cảnh cáo mày, việc này mà làm không xong thì chết với tao!” Trong rừng, Nhạc Mai Sương ném túi giấy xuống đất rồi vùng vằng bỏ đi chẳng thèm quay đầu lại lấy một lần.

Còn lại giữa khu rừng lớn, Nhạc Vi run rẩy quỳ trên đất, nhìn chăm chăm cái gói như thể đó là thứ gì gớm ghiếc lắm. Bỗng nhiên, như muốn trút giận, cô bé đứng phắt dậy hằm hằm giẫm nát cái gói khiến chất bột màu trắng bên trong bắn ra tung tóe.

“Cậu làm gì vậy?” Tiếng nói vang lên mới nhẹ nhàng làm sao, song đối với Nhạc Vi lúc này lại chẳng khác gì tiếng sét giữa trời quang, cô bé bất giác cứng đờ người từ từ quay đầu. Sau lưng, Hàn Cổ Liên mở to đôi mắt sáng và mỉm cười nhìn cô bé.

“Lốp... lốp trưởng!” Cảm thấy tim như sắp ngừng đập đến nơi, Nhạc Vi lùi lại phía sau, bước chân hoảng loạn khiết chỗ bột trên đất càng tung tóe ra xung quanh.

“Không phải lo lắng như vậy, mình sẽ không nói với bất kỳ ai đâu”, Cổ Liên tiến về phía cô bạn đang thấy thần hoảng sợ, cúi xuống, đầu ngón tay chấm một chút bột trắng rồi đưa lên mũi ngửi: “Thạch tín!”.

“Bịch” một tiếng, Nhạc Vi mặt mũi trắng bệch đến cắt không còn hột máu, toàn thân như bị rút cạn sức lực ngòì thụp xuống đất: “Không liên quan gì đến mình, là chị mình bắt mình làm, nếu không chị ấy sẽ đánh chết mình...”.

“Nhạc Mai Sương bắt cậu giết người?”, Cổ Liên ngòì xuống, lấy trong túi ra chiếc khăn tay sạch rồi nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt Nhạc Vi: “Đừng sợ! Cứ nói thật với mình, biết đâu mình giúp được cậu cũng nên”.

“Thật không?”, Nhạc Vi ngẩng đầu bán tín bán nghi nhìn lớp trưởng trước mặt, rồi lại cúi xuống: “Hai ngày nữa là sinh nhật lần thứ bốn mươi lăm của bố mình, chị ấy bắt mình bỏ thứ này vào ly rượu của người đàn bà đó. Chị ấy bảo đây chỉ là thuốc nhuận tràng bình thường thôi, nhưng hôm trước ở trên tầng, mình vô tình nghe rõ chị ấy nói vào điện thoại với người

kia là cần thạch tín. Dù có nhỏ tuổi thế nào, mình cũng biết thạch tín là chất độc chết người, cho nên...”, cô bé không dám nói tiếp, chỉ run lên từng hồi.

“Mình có hai câu hỏi. Thứ nhất, người đàn bà chị cậu muốn hạ độc là ai? Thứ hai, người đưa cho chị cậu thạch tín là ai?”, Cổ Liên lại chạm tay vào chỗ bột trên mặt đất, một cảm giác kỳ lạ bỗng dâng lên trong tim.

“Người... người đàn bà đó là bạn gái của bố mình. Mẹ mình mất sớm, bố vẫn muốn tìm cho chúng mình một người mẹ mới, nhưng chị mình không chịu, còn kích thêm anh mình cùng phản đối”, Nhạc Vi hạ thấp giọng, khóc nức nở: “Nhưng lần này bố mình rất cương quyết, nhất định muốn kết hôn với người tên Vu Nhã đó. Vì chuyện ấy mà chị với bố cãi nhau rất nhiều lần”.

“Ừ”, Cổ Liên trầm tư gật đầu: “VẬY... cậu có biết cái người thường liên lạc với Nhạc Mai Sương qua điện thoại kia là ai không? Thạch tín hiện không được bán trên thị trường, và...”, Cổ Liên bỏ lửng câu: “Được rồi, giờ cậu cứ đi ăn trưa đi đã! Việc này mình sẽ giải quyết giúp cậu, cứ yên tâm. Nếu chị cậu có hỏi về chỗ chất độc đó, cậu cứ nói đã đánh mất, sẽ không sao đâu”.

“Nhưng...”, Nhạc Vi do dự không cử động, đôi mắt trước sau vẫn chẳng rời túi giấy bị dẫm nát trên nền đất: “Nếu... nếu chị mình mà biết...”.

“Tin mình đi, từ hôm nay chị cậu sẽ không đánh cậu được nữa, mau đi ăn trưa!”, Cổ Liên nhẹ nhàng động viên cô bạn vẫn đang sợ hãi, rồi lặng lẽ nhìn theo bóng cô bé khuất dần khỏi khoảng rừng, sau đó bần khoản quay đầu lại.

“Tỷ, sau bỗng nhiên tỷ lại không hỏi nữa thế?” Bóng Nhạc Vi vừa khuất, Lam Úy liền hấp tấp bay ra.

“Vì ta cảm nhận được hơi thở của Ma vực”, Cổ Liên nhíu mày dăm dăm nhìn chỗ thạch tín màu trắng: “Tuy nhạt đến không thể ngửi thấy, nhưng ta vẫn phát hiện được chút manh mối từ chỗ bột này. Xem ra nhà họ Nhạc đã chọc giận thứ gì đó rất lợi hại rồi, hy vọng sẽ không liên lụy tới con người thuần khiết như Nhạc Vi!”

Một cơn gió mát bất chợt thổi qua, cuốn bay chỗ thuốc độc rơi trên đất, khu rừng yên tĩnh vắng tanh chẳng còn lấy một bóng người...

3. Lời cảnh cáo trong mộng

Vốn rất hiếm khi nằm mơ, vậy mà không hiểu sao hôm nay Nhạc Mai Sương lại sống trong giấc mộng lạ kỳ. Sở dĩ nói như thế bởi biết rõ mình đang mơ, nhưng bất kể cố gắng thế nào cô vẫn không sao tỉnh dậy được.

Cảnh vật trước mắt là bữa tiệc sinh nhật sắp tổ chức của bố, khách khứa bạn bè đông vui náo nhiệt khác thường. Bên bàn tiệc, người bố Nhạc Mộ Thạch của cô đang trò chuyện vui vẻ cùng nhóm bạn đối tác kinh doanh. Đúng lúc đó, một tiếng gọi nũng nịu bỗng vang lên, thu hút sự chú ý của cô.

Là tiếng của người đàn bà cực kỳ xinh đẹp vừa xuất hiện trong bộ váy dạ hội màu đỏ rượu vang, cổ áo trễ sâu, nổi bật trên khuôn mặt trang điểm cầu kỳ là đôi mắt phong tình quyến rũ lấp lánh những ánh mê hoặc, cả người toát lên phong thái của một gái làng chơi lẳng lơ.

“Hừ! Đồ tiện nhân không biết xấu hổ!”, Nhạc Mai Sương khó chịu rửa một câu, rồi lại trừng mắt nhìn bố tiến tới nồng nhiệt siết chặt bàn tay bà ta, tiếp đó đồng dục tuyên bố với mọi người ngày họ kết hôn, “Đồ đàn bà thói tha! Bà không còn đặc ý được bao lâu nữa đâu!”. Thầm phá lên điệu cười mỉa mai, đôi mắt Mai Sương không ngừng xuyên qua đám người tìm kiếm bóng hình bé nhỏ.

Kia rồi! Nơi góc khuất không ai chú ý, ánh mắt Nhạc Mai Sương đã xác định được mục tiêu: Một cô bé với gương mặt tái mét cầm trong tay chai Brandy đang nhìn mình không chớp mắt.

“Đồ rác rưởi.” Quét sang cái nhìn khinh thị, Nhạc Mai Sương nhẹ nhàng tiến tới trước mặt em gái, giật phắt cái chai trong tay cô bé rồi nhanh chóng rót đầy ly rượu tinh xảo: “Đi! Đưa cho bà ta!”.

“Chị...”, cô bé run rẩy đón chiếc ly, do dự đứng nguyên tại chỗ.

“Đồ con hoang này! Tao nói cho mày biết, hôm nay không phải mày chết thì là bà ta chết, cứ liệu mà làm đi!” Trùng mắt dọa dẫm đưa em gái đang không ngừng run rẩy vì sợ, Nhạc Mai Sương thoát cái đã ẩn mình trong căn phòng phía sau.

“Mọi người đâu rồi! Mau gọi xe cấp cứu! Tiểu Nhã, Tiểu Nhã!” Chẳng lâu sau, phòng khách vang lên giọng Nhạc Mộ Thạch kinh hoàng thét lớn cùng tiếng mọi người xôn xao hoảng loạn.

Tựa mình vào cánh cửa lắng nghe tiếng mọi người giục giã, Mai Sương biết mình đã thành công! Vậy là nỗ lực bản thủ của đồ lăng lợ nhằm kiểm soát tài sản của bố cô đã tan tành rồi. Cô thỏa mãn cười lớn đến không dừng lại được, trong lòng chất chứa những niềm vui.

“Tiểu Sương, vui quá nhỉ...” Bất chợt, một bàn tay lạnh lẽo từ đâu chộp lấy vai cô. Cảm giác băng lạnh từ nơi tiếp xúc nhanh chóng lan toàn cơ thể, Mai Sương giật mình cứng đờ người lại.

“Vu... Vu...”, Nhạc Mai Sương há miệng thở gấp, giọng nói quen thuộc kia chính là của Vu Nhã mà đáng lẽ giờ đang nằm trên sàn phòng khách chờ xe cấp cứu.

“Tiểu Sương, có chuyện gì buồn cười vậy, nói cô nghe xem nào!” Giọng nói âm u như ma quỷ cõi âm vang vọng bên tai khiến cô thiếu nữ vốn đã khó thở càng thêm dựng tóc gáy. Từ từ chuyển động chiếc cổ đã bắt đầu cứng ngắc, cô quay lại nhìn...

“Á...” Tiếng kêu thét kinh hoàng chỉ trong chốc lát phá tan vẻ yên tĩnh của căn phòng. Nhạc Mai Sương vội vã lùi về phía sau dán chặt người vào

tường, đôi mắt mở to trừng trừng nhìn cái xác mặt mũi đầy máu, hai cánh tay cứng đờ giờ thẳng về phía mình.

“Cứu tôi với! Có ai không?” Trong tiềm thức, Mai Sương muốn hét lên thật lớn, nhưng không hiểu sao giọng nói cứ nhỏ xíu và khàn đặc chẳng thể phát thành tiếng. Thấy bàn tay xám ngoét kia cứ chầm chầm tới gần cổ mình, thậm chí cảm nhận rõ cả hơi lạnh âm u ngay kề bên, Nhạc Mai Sương chỉ còn cách bịt chặt mắt lại, tuyệt vọng chờ đợi cái chết sắp đến...

“Đã biết sợ chưa?” Đúng lúc đó, từ đâu vọng tới giọng nói dịu dàng mà lạnh lẽo, bầu không khí âm hàn khi nãy cũng dần trở lại ấm áp.

“Ai đó?” Ngẩng phát đầu lên, thiếu nữ ngạc nhiên nhận thấy căn phòng mình vừa ở khi nãy giờ đã chẳng thấy đâu nữa. Lúc này Mai Sương đang ngồi trong một khoảng không tối thẫm, bốn phía đen như mực, chỉ có duy nhất một điểm sáng lấp lánh giữa không trung khiến cô thấy lò mò thân thể của mình, đồng thời cảm nhận được giọng nói kia vọng đến từ điểm sáng ấy.

“Ta là ai, cô không cần biết?” Điểm sáng nhấp nháy: “Những điều ác độc đều do suy nghĩ của bản thân mà ra, hình ảnh vừa rồi chính là vận mệnh tương lai của cô. Đừng tưởng mình làm không có sơ hở thì người khác sẽ không biết, chớ quên câu ‘Ngẩng đầu ba tấc có thần linh’, tất cả mọi việc người trần làm, trời cao đều thấy rất rõ, làm càng nhiều việc thất đức, báo ứng sẽ đến càng nhanh. Đã nhớ kỹ chưa?”

“Nhớ... nhớ rồi ạ”, Nhạc Mai Sương run rẩy, không chớp mắt nhìn chằm chằm đốm sáng trước mặt: “Vậy tôi phải làm sao mới thay đổi được số mệnh? Tôi không muốn bị con ma đó ám suốt đời đâu!”

“Muốn thay đổi số mệnh thật ra không phải không có cách. Trời cao luôn từ bi, nếu cô thật sự có lòng hối cải, vẫn còn rất nhiều cơ hội.” Giọng nói

ngừng lại một thoáng: “Chỉ cần tránh xa tà tâm hại người, vận mệnh tương lai của cô cũng sẽ thay đổi theo tư tưởng đổi thay đó. Đương nhiên vẫn còn một điểm quan trọng, đó chính là từ nay phải tích đức hành thiện, tuyệt đối không được nổi tà niệm nữa, đặc biệt là đối với em gái cô. Nếu còn dám bắt nạt cô bé, tất cả những việc xảy ra vừa rồi sẽ giáng xuống đầu cô với cấp độ hơn đến trăm ngàn lần, lúc ấy sẽ thật sự là ‘thiện có thiện báo, ác giả ác báo’. Khi đó có hối hận cũng chẳng ai đến cứu cô nữa đâu”.

“Vâng, tôi nhớ rồi. Cảm ơn đã giúp đỡ!” Trong mắt nhen nhóm tia hy vọng, Nhạc Mai Sương lặp đi lặp lại lời cảm kích.

“Còn một việc cuối cùng, ta hy vọng cô nói cho ta biết sự thực,” Đốm sáng từ từ di chuyển đến đỉnh đầu thiếu nữ, như thể muốn soi thấu tim cô, bao trùm cả thân thể cô trong quang sáng mờ nhạt: “Ai đưa cho cô túi thạch tín đó?”.

“Là... là bạn... của anh tôi.” Như bị đôi mắt sắc nhọn xuyên thấu tâm can, Nhạc Mai Sương lắp bắp không dám giấu giếm.

“Cách” một tiếng, chiếc vòng tay màu lam bất chợt rơi xuống trước mặt khiến Mai Sương giật nảy mình: “Đưa cái này cho người bạn của anh cô, những việc khác cô không cần quan tâm, đi đi!”. Lời còn chưa dứt, Mai Sương đang định hỏi thêm, thì dưới chân bỗng hẫng một cái, cả thân người rơi tuột vào khoảng không tối đen...

...

“Á!” Mở choàng mắt, tỉnh dậy khỏi giấc mộng, Nhạc Mai Sương đưa tay dụi đôi mắt mờ nhòe rồi nhìn sang bên cạnh. Nơi cô ngồi là lớp học sáng choang và các bạn đang yên lặng trong giờ tự học. Thì ra là một giấc mơ! Sợ chết đi được! Nhẹ nhàng thở phào một hơi, cô điều chỉnh lại tâm trạng

rồi bởi khi này: “Thôi cứ làm bài tập trước đã, tối về nhà còn phải lên mạng nữa”. Lắm bầm một hồi, cô quay người lấy sách giáo khoa trong cặp ra.

Nghĩ đến chuyện chưa biết chùng lên QQ^[1] sẽ được gặp người mình thầm yêu trộm nhớ bấy lâu, trong lòng Nhạc Mai Sương bỗng dấy lên niềm hạnh phúc ngọt ngào. Cô vui vẻ mở vở bài tập, tay vô tình chạm vào hộp bút đóng kín trên bàn.

[1] QQ là phần mềm “chat” (tán gẫu) thông dụng của TQ (tương tự như Yahoo của Việt Nam).

“Cạch” một tiếng, nắp hộp vừa hé mở, ánh mắt chạm phải món đồ bên trong, bàn tay Mai Sương vô thức run lên bần bật khiến cả hộp bút rơi xuống nền đất. Trong hộp, chiếc vòng tay với những hạt màu lam nằm yên lặng.

Một hạt trong số đó được khắc ba chữ nhỏ kín đáo - Hàn Cốc Liên.

4. Thanh Lệ

Buổi chiều, khi học tiết thứ hai môn thể dục, thầy giáo gọi Nhạc Vi vào văn phòng. Có tật giật mình, cứ ngỡ đã bị phát hiện, cô bé mặt mày tái mét như vừa mắc bệnh.

“Nhạc Vi, em không khỏe à?” Thầy chủ nhiệm Lý lo lắng rót cho cô học trò nhỏ cốc nước: “Sắc mặt em khó coi lắm, có cần về nhà nghỉ không?”.

“Không, không cần đâu ạ, em không sao”, bàn tay cô bé bắt giắc siết chặt cốc nước, cố kiềm nén nỗi lo lắng căng thẳng trong lòng: “Thầy tìm em có việc gì ạ?”.

“À, là thế này. Gần đây lớp ta có triển khai phong trào đôi bạn cùng tiến, nhưng các bạn trong lớp phản ánh rằng em quá khép mình, không ai chịu hợp đôi với em, nên thầy quyết định để lớp trưởng Hàn Cổ Liên và em vào chung một tổ, em thấy sao?”. Thầy Lý nhìn Nhạc Vi đã có thần sắc trở lại.

“Được ạ, thưa thầy, em không có ý kiến gì hết.” Thầm thở phào, Nhạc Vi trả lời ngay mà chẳng buồn suy nghĩ.

“Vậy thì tốt. Sau này em phải tích cực giao lưu với các bạn trong lớp, đừng ít nói quá như vậy...”, miệng thầy vẫn không ngừng nói, nhưng Nhạc Vi đã chẳng còn nghe thấy gì nữa.

Cổ Liên thật sự không hề mách với thầy giáo! Vì sao? Nhạc Vi thầm kinh ngạc trong lòng. Là lớp trưởng, khi phát hiện ra vụ việc nghiêm trọng như vậy, Hàn Cổ Liên đáng lẽ nên báo ngay cho thầy chủ nhiệm mới phải chứ. Sao bạn ấy không hề đề cập tới chuyện này trước mặt thầy?

“Em còn gì chưa rõ không?” Câu hỏi đột ngột của thầy Lý cắt ngang dòng suy nghĩ của Nhạc Vi: “Nếu có thì cứ hỏi Cổ Liên nhé! Được rồi, em lên lớp đi!”.

“Vâng ạ!”, Nhạc Vi nhanh chóng đứng dậy ra khỏi phòng. Cánh cửa sau lưng vừa khép, cô bé quay người chạy như bay về phía sân vận động của trường.

“Xem ra cậu vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng mình.” Qua lối rẽ, giọng nói vọng đến từ sau lưng kèm theo tiếng thở dài khiến Nhạc Vi dừng phắt lại.

“Lớp... lớp trưởng Hàn.” Như thể bị đọc trúng tim đen, thần sắc cực kỳ không tự nhiên, Nhạc Vi quay đầu nhìn về phía vừa vọng đến tiếng nói.

Trên bức tường hành lang trắng tinh, Hàn Cổ Liên điềm tĩnh tựa người vào đó. Lơ lửng giữa khoảng không bên cạnh là cô bé với mái tóc dài màu xanh nhàn tản lượn qua lượn lại.

Đợi đã! Lơ lửng giữa khoảng không? Giữa khoảng không! Trong thoáng chốc đôi mắt Nhạc Vi mở to hết cỡ, nhìn Hàn Cổ Liên trước mặt như thể nhìn thấy ma.

“Cậu, cậu có nhìn thấy không?” Miệng Nhạc Vi run rẩy, đôi môi dần biến sắc: “Bên cạnh... bên cạnh cậu...”.

“Đó là Lam Úy, em gái mình”, nhìn Nhạc Vi sợ đến toàn thân run lẩy bẩy, Cổ Liên cười bí ẩn: “Minh biết bí mật của cậu, giờ cũng nên để cậu biết bí mật của mình, như vậy mới công bằng. Yên tâm, Lam Úy là tiên, không phải quỷ, cô bé không bao giờ làm hại người trần đời”.

“VẬY... cậu cũng là tiên?” Nghe lời giải thích của lớp trưởng, Nhạc Vi dần yên tâm.

“Không, mình hiện là người phạm, nhưng trước đây đúng là tiên”, Cổ Liên nhẹ nhàng cầm tay cô bạn gái: “Bây giờ chúng ta biết bí mật của nhau rồi, từ nay chúng ta sẽ giữ kín bí mật của người kia nhé!”.

“Tất nhiên là thế rồi”, Nhạc Vi không chút do dự gật đầu: “Có điều mình không hiểu, vì sao cậu muốn kết bạn với mình?”.

“Cậu đã hỏi thì mình sẽ kể với cậu sự thật”, Cổ Liên buông tay bạn ra: “Người trong nhà cậu đã chọc giận một thứ ma quỷ rất đáng sợ, bây giờ thứ đó đang mai phục quanh nhà cậu, chờ cơ hội thuận tiện ra tay. Nhưng mình không nỡ nhìn thấy cậu bị liên lụy, nên muốn cứu cậu”.

“Sao người cậu muốn cứu lại là mình chứ không phải mọi người trong nhà mình?” Đôi mắt kinh ngạc của Nhạc Vi ánh lên tia nghi hoặc khó hiểu.

“Thứ nhất, người nhà cậu chẳng có quan hệ gì với mình cả. Mình không phải Bồ Tát đại từ đại bi, mình muốn cứu hay không cứu ai đều tùy theo ý thích cá nhân. Thứ hai, bởi người nhà cậu đã trêu vào thứ đó, nên họ cũng đáng bị trừng phạt, luật nhân quả luôn là thế. Cậu trông nhân nào sẽ gạt quả đó, quy luật này đến Đại La thần tiên cũng không ngoại lệ. Thứ ba, cậu thật sự mang họ Nhạc sao? Nếu đúng thế, tại sao Nhạc Mai Sương lại bắt nạt cậu như vậy?”

“Mình...” Nhạc Vi lắp bắp, gương mặt đỏ bừng, cúi đầu thật thấp.

“Ngẩng đầu lên nói chuyện với mình! Sau này trước mặt ai cũng không được tự ti như thế. Có những việc cậu không được lựa chọn thì sao phải xấu hổ vì nó? Nhớ kỹ điều này, cậu không thể sống mà không có phẩm giá riêng của mình.” Cổ Liên nâng cằm cô bạn gái lên, đôi mắt lấp lánh: “Bắt đầu từ

bây giờ hãy loại bỏ toàn bộ những suy nghĩ tự ti, tạm biệt với tất cả chuyện đã qua! Hãy khắc sâu vào đầu óc cậu từng chữ một trong câu này: ‘Tôi không nợ nần bất cứ ai cả’ và phải tự nhắc mình như thế!”.

“Được, mình sẽ làm thế.” Ý thức chìm đắm vào ánh mắt Cổ Liên, Nhạc Vi bỗng bừng lên nụ cười rạng rỡ.

“Được, bây giờ nói cho mình biết về người bạn của anh trai cậu, xem anh ta là kẻ thế nào đi!”...

...

Buổi chiều sau khi tan học, lần đầu tiên Nhạc Mai Sương về nhà ngay lập tức. Khép thật chặt cánh cửa sau lưng, cô vội vã lấy chiếc vòng màu xanh trong cặp ra. Trời ạ! Giác mơ đó rõ ràng là thật rồi! Lẽ nào đúng như lời nói ấy, ngẩng đầu ba tấc có thần linh? Ý thức được điều này, Mai Sương run lên bần bật không dám nghĩ tiếp nữa.

Bất chợt, phòng khách dưới nhà vọng đến tiếng gõ cửa khe khẽ, tim Mai Sương giật thót. Một cảm giác vui mừng bỗng quét qua, cô nàng hấp tấp chạy xuống phía chiếc gương treo cạnh cửa ra vào tầng dưới, cẩn thận vuốt lại mái tóc lộn xộn. Sau đó Mai Sương hít một hơi thật sâu, lấy bộ dạng thực nữ mở cánh cửa lớn phòng khách.

“Anh Thanh Lê, sao anh lại có thời gian rảnh rỗi qua chơi thế này?” Cô thiếu nữ cười khoe hết cả hàm răng nhìn chàng trai anh tuấn xuất trần trước mặt: “Anh trai em vẫn chưa về, anh vào nhà ngồi chút đã”.

“Được!” Chàng trai tên Thanh Lê đáp lại một tiếng rồi bước nhanh về phía sô pha trong phòng khách: “Tiểu Sương, Vi Vi chưa về sao?”.

“Chưa, ở nhà có mình em thôi.” Đôi mắt ánh lên nét cười lả lơi, Nhạc Mai Sương ngồi xuống cạnh chàng trai: “Bố em hai ngày nay không ở nhà, chắc đi chuẩn bị cho bữa tiệc rồi”.

“Ồ, thế em định khi nào thì ra tay?”, chàng trai miệng cười dịu dàng nhưng ánh mắt vẫn lạnh như băng.

“Em thấy hay là thôi đi.” Như đang quay về cảnh đáng sợ trong giấc mộng, nụ cười trên môi Mai Sương bỗng tắt ngấm.

“Sao thế?” Cảm thấy sự bất thường của người đối diện, đôi mày sắc bén của chàng trai khẽ nhíu lại: “Chẳng phải đã bàn kỹ với anh rồi sao? Em giết người đàn bà đó, anh sẽ xử lý thằng anh trai em. Như vậy em là người thừa kế duy nhất, tài sản của bố em đều thuộc về em. Đến lúc đó chúng ta có thể vĩnh viễn ở bên nhau, sao bỗng dung em lại hỏi hận?”.

“Không, không phải!”, Mai Sương hoảng hốt xoa tay: “Em không hỏi hận. Dù sao anh trai em và mẹ đàn bà đó chết cũng đáng, em sẽ không hỏi hận vì giết bọn họ. Chỉ là em rất sợ thôi. Trưa nay em gặp giấc mơ kỳ lạ, có một giọng nói không ngừng cảnh cáo em. Lúc đầu em cũng không để ý, nhưng chiếc vòng đó rõ ràng em thấy trong giấc mộng, vậy mà lại xuất hiện trong hộp bút lúc em tỉnh dậy. Anh bảo có đáng sợ không?”.

“Nó đâu? Lấy ra anh xem.” Gương mặt chàng trai không chút biểu hiện thừa thãi nào, lạnh lùng nhìn theo Nhạc Mai Sương lên tầng hai.

“Anh xem đi, nó đây.” Vội vã lấy chiếc vòng xuống, đặt vào tay chàng trai, Mai Sương lo lắng quan sát phản ứng của Thanh Lê: “Thế nào? Anh có phát hiện ra điều gì không?”.

“Chẳng có gì cả. Đây chỉ là một món trang sức bình thường, có lẽ ai đó đùa em thôi”, chàng trai cười khẽ, đặt chiếc vòng lên mặt bàn.

“Nhưng...” Nhạc Mai Sương nhíu mày như vẫn muốn giải thích thêm, song đã bị chàng trai kéo tuột vào lòng, cô liền quên phắt những lời định nói.

“Những giấc mơ đều là thứ vớ vẩn, đừng tin mấy thứ đó! Vì tương lai của chúng ta, kế hoạch này nhất định phải thực hiện, nghe rõ chưa?” Thấy cô nàng mê mẩn gật đầu như máy, đôi mắt u tối của Thanh Lệ loang loáng những tia băng lạnh...

5. Giao ước

Về đêm, ký túc xá trường học tối đen như mực. Ánh trăng mờ ảo xuyên qua cửa kính rơi vào hành lang yên tĩnh, xung quanh không một tiếng động, mọi thứ như thể đang chìm vào giấc ngủ say.

Bỗng, từ góc tối cạnh lối lên cầu thang tầng ba vọng tới một loạt âm thanh ma sát nhỏ, giống như cạnh của một đồ vật gì đó cạo trên nền đất, âm lượng nhỏ đến mức vào ban ngày chắc chắn không thể nghe thấy được. Cùng với âm thanh mơ hồ ngày càng gần ấy, một thứ gì đó đen sì lần theo mép tường từ từ lộ dạng, trườn dần về căn phòng số 301 ở cuối hành lang.

“Thanh Lệ công tử, mời vào, ta đợi công tử này giờ.” Lúc thứ đó đã dừng hẳn trước phòng 301, cánh cửa vốn đóng kín bỗng “cạch” một tiếng mở tung, để lộ cô bé chừng mười một, mười hai tuổi với nụ cười đầy ẩn ý chẳng chút sợ hãi nhìn thẳng vào con quái vật khổng lồ hung dữ đáng sợ kia.

Đó là con rắn xanh với chiều rộng to bằng miệng bát còn chiều dài lên tới mười mấy mét. Dưới ánh trăng mờ ảo, nó cuộn tròn phần thân dưới và góc cái đầu to lớn cùng đôi mắt xanh lè phát ra những ánh lạnh lẽo, cái lưỡi đỏ lòm không ngừng thò ra thụt vào, nhìn chăm chăm cô bé trước mặt bằng ánh mắt ngạc nhiên.

“Sao? Thanh Lệ công tử không dám vào? Lát nữa để thầy trực đêm phát hiện, không khéo ngày mai công tử biến thành món súp rắn cũng nên”, Cô Liên mỉm cười ngồi xuống giường, cực kỳ hứng thú ngắm nhìn con rắn xanh.

“Tiểu thư quả không hổ là con gái của nguyên Vực chủ, trước mặt kẻ địch hùng mạnh vẫn điềm tĩnh như không, nói cười bình thản, tại hạ bái phục.” Ánh sáng màu lục nhấp nháy, con rắn xanh liền biến thành một chàng trai cao lớn anh tuấn, tiến vào phòng ngủ của Cổ Liên với vẻ đùa cợt.

“Công tử có ý tứ gì? Cha mẹ ta đều thuộc tộc Lam Liên, đã qua đời từ lúc ta còn rất nhỏ.” Khẽ nhíu mày, Cổ Liên tỏ vẻ không hiểu: “Có phải công tử đã nhận nhầm người không?”.

“Ha ha, sao mà nhầm được, ta ở đó lúc cô chào đời mà. Tuy bây giờ cô không còn nhớ nữa, nhưng sẽ có một ngày có nhớ lại.” Chàng trai thản nhiên ngồi xuống chiếc ghế cạnh đó: “Giờ tạm thời chưa nói chuyện này vội, hôm nay ta đến trước là muốn đề xuất chút ý kiến với tiểu thư: Liệu cô có thể đừng nhúng tay vào chuyện của Nhạc gia vốn chẳng liên quan đến mình không?”. “Được! Chuyện sinh tử của người khác ta vốn chẳng quan tâm, công tử có ăn hết cả nhà họ cũng chẳng quan hệ gì tới ta. Tuy nhiên xin công tử đừng kéo Nhạc Vi vào đó, bởi ta rất thích linh hồn cô bé, thêm nữa cô bé vốn chẳng phải người Nhạc gia.” Cổ Liên khẽ giơ tay, chiếc gương trên bàn học bỗng bay bổng lên, từ từ tiến tới nước mặt chàng trai: “Còn nữa, công tử lôi kéo Nhạc Mai Sương phạm tội thì đây đưa đến một mình cô ta là được rồi, đừng để cô ta đổ tội lên đầu Nhạc Vi”. Lớp sương trắng lan tỏa, mặt gương bóng loáng lập tức biến thành màn hình chiếu lại cảnh diễn ra ở sườn đồi sau trường hôm trước. Sự kiêu ngạo và độc đoán của Nhạc Mai Sương được tường thuật rõ nét. Chàng trai nhìn chăm chú, thỉnh thoảng lại lộ ra nụ cười nhếch môi khinh bỉ.

“Không ngờ trước mặt ta Mai Sương luôn dịu dàng hiền lành ra vẻ thực nữ, vậy mà sau lưng lại có bộ dạng thế này.” Khóe môi khẽ cong, ánh mắt Thanh Lệ lóe lên tia tàn nhẫn: “Xem ra phải giáo dục cô ta đến nơi đến chốn mới được, bình sinh ta ghét nhất loại ỷ lớn bắt nạt bé”.

“Ồ, nói như vậy là công tử đã đồng ý bỏ qua Nhạc Vi?”, Cổ Liên nghiêng đầu nhìn vào mắt chàng trai.

“Tiểu thư đã nói vậy, Thanh Lệ nào dám không tuân theo. Hơn nữa như cô đã nói, Nhạc Vi cũng không phải con gái Nhạc Mộ Thạch, thì có lý gì ta phải mất công tạo thêm sát nghiệt.” Mím cười dịu dàng, Thanh Lệ đứng dậy cầm chiếc gương trước mặt, khẽ khàng đặt lên giường, rồi quay người bước ra phía cửa: “Giao ước đã thành, vậy tại hạ xin cáo từ. Chúc ngủ ngon, Cốc Liên tiểu thư!”.

“Đợi đã!” Như một tia chớp, Cổ Liên lao tới chặn đường chàng trai: “Công tử vừa nói đã nhìn thấy ta chào đời, sao có thể thế được! Ta sinh ra trong hồ bảo liên của Phật Tổ, chẳng lẽ lúc đó công tử đang ở trên Thiên đình?”.

“Tiểu thư lại đùa ta rồi, ta là loài ma quỷ sao vào được Tây Thiên?” Gương mặt Thanh Lệ thoáng lộ nét giễu cợt: “Nếu cô thật sự sinh ra ở Thiên giới, tất nhiên ta không thể nhìn thấy được. Nhưng tiếc là không phải thế!”.

“Không thể nào! Thời khắc có ký ức đầu tiên, ta đã thấy mình ở Phật giới, từ lúc trong nhụy sen đến khi tu thành hình người ta chưa từng rời khỏi Tây Thiên, sao có thể...”, Cổ Liên suy luận cố gắng nhớ lại ký ức nguyên sơ nhất của mình.

“Nếu muốn tìm lại ký ức cũ, ta có thể giúp cô.” Chàng trai chăm chú nhìn Cổ Liên đang đắm chìm trong suy tưởng, ánh sắc nhọn chột lóe lên trong đôi mắt.

“Công tử? Ha! Sao ra phải tin lời của một kẻ trong Ma tộc chứ?”, Cổ Liên cười khẩy, quay lại giường: “Được rồi, dù sao công tử đã nhận lời, ta cũng yên tâm. Công tử đi đi!”.

“Vậy sau này sẽ gặp lại tiểu thư. Nếu cô đổi ý lúc nào cũng có thể gọi ta, chỉ là ta hy vọng cô sẽ không ngáng đường vào lúc ta đối phó với Nhạc gia.” Bụp một tiếng nhỏ, chàng trai vụt biến trở lại thành con rắn xanh, từ từ mất hút trong đêm tối mịt mùng.

“Yên tâm! Trừ những người ta thật sự có hứng thú, sinh tử của người phàm trên thế gian này với ta đâu có đáng gì.” Cảm thấy nực cười, Cổ Liên chui vào chăn, thoải mái cuộn tròn người rồi nhanh chóng chìm vào giấc mộng.

...

Tương truyền đỉnh núi Côn Lôn là nơi tiếp giáp gần nhất của chốn nhân gian với Thần tộc. Ở đây, người ta thậm chí có thể chạm vào các đám mây trên bầu trời hay nhìn ngắm những đàn hạc của tiên gia. Vào lúc này, khi bình minh sắp rải khắp đỉnh núi, một dáng người khoác áo màu thiên thanh từ từ xuất hiện, mảnh voan đen trùm kín đầu, chỉ để lộ đôi mắt vàng rực lạnh nhạt nhìn ngắm cảnh trăng sao đang lu mờ dần trong ánh nắng vừa hé rạng.

“Về rồi à? Mọi việc có thuận lợi không?” Khẽ quay người, khi đôi mắt vàng chạm tới đôi mắt xanh, một nét cười hiếm hoi phảng phất trên môi người mặc áo màu thiên thanh.

“Aizzz... Tuy trong lòng có chút nghi hoặc nhưng cuối cùng tiểu thư vẫn không chịu tin thuộc hạ. Xem ra món Ngưng lệ ngài khổ công nghiên cứu vẫn chưa có đất dụng võ rồi.” Duỗi người thoải mái trên sườn vách đá cheo leo, Thanh Lệ đùa cợt đặt đầu rắn nặng trĩu lên vai người áo thiên thanh: “Nhưng Thanh Lệ thấy rõ trái qua tám năm mài mòn, hàng rào bảo vệ trong

nào tiểu thư đã xuất hiện kẽ nứt. Chỉ cần khuyên nhủ vài lần nữa, có khi tiểu thư sẽ hứng thú cũng nên”.

“Nếu đã vậy thì phiền người rồi. Kế hoạch của người tiến hành đến đâu?” Người đàn ông khoác áo thiên thanh nghiêng đầu khẽ vuốt ve đầu rắn trên vai: “Người đó, cố chấp quá mức, cứ khăng khăng lòng kiêu suốt hơn một trăm năm, đến giờ kẻ ấy lại đầu thai vào chính đời con cháu của mình, đúng là báo ứng mà!”.

“Đúng vậy! Cuối tuần này Nhạc gia sẽ tổ chức tiệc mừng sinh nhật ở ngôi biệt thự dưới chân núi. Bắt đầu từ hôm đó Thanh Lệ sẽ từ từ khiến cả nhà họ đi gặp Diêm Vương!” Đầu rắn khẽ khàng ngóc dậy, ánh mắt lạnh băng nhìn thẳng vào hai vết sẹo lớn gớm ghiếc trên mình...

6. Lời mời

Sáng sớm hôm sau, ánh mặt trời rạng rỡ hơn bao giờ hết. Khi Cổ Liên bước vào lớp, các bạn đều vẫn chưa đến. Cô phát tay làm phép đơn giản, cả căn phòng trong thoáng chốc ngập lớp sương mỏng. Lớp sương lặng lẽ lượn quanh một vòng rồi đều tan biến, phòng học tức khắc trở nên sạch bóng không vương chút bụi như thể vừa được dọn kỹ.

“Lau sạch quá, sắp bằng hồ sen của cô rồi.” Giọng nói phảng phất ý cười bất chợt vang lên, Bạch Hạo Đan tư thế tuyệt mỹ bỗng xuất hiện giữa không trung.

Cổ Liên quay người, vẻ mặt vô cảm đặt cặp sách vào chỗ ngồi: “Ngài cũng mau đi đi! Mọi người sắp đến, để họ nhìn thấy, không hay đâu”.

“Ha ha... Ta được lệnh xuống để xem xét tình hình hiện tại của cô. Họ mà vào, ta lập tức tàng hình là được chứ gì”, Hạo Đan cười nhẹ rồi từ từ hạ xuống: “Cổ Liên, Mai Hoa tiên tử xuất hiện rồi phải không?”.

“Vâng!” Đặt sách giáo khoa lên mặt bàn, Hàn Cổ Liên thản nhiên đáp: “Nhưng Cung chủ không cần lo lắng. Sau khi tiểu tiên thay đổi vận mệnh của mình kiếp trước, mệnh số của cô ta cũng thay đổi theo. Từ kiếp trước cô ta đã không thể giết Cốc Liên nữa rồi”.

“Điều này ta biết, chỉ là...”, Hạo Đan bất ngờ đưa tay chụp lấy cánh tay phải của Cổ Liên: “Sao ở trên Thiên giới ta cảm thấy nguyên khí của cô yếu như vậy, vòng Liên Hoa đeo tay của cô đâu?”.

“!” Thoáng kinh ngạc, Cổ Liên vô thức định giật tay lại nhưng không thể thoát khỏi lực nắm rất chắc của Hạo Đan: “Buông ra! Xin Cung chủ tự

trọng một chút!”.

“Cổ Liên, có chuyện gì vậy? Sao xung quanh có lại có hơi thở của Ma tộc?” Ánh mắt Hạo Đan nhìn thẳng vào cô bé bỗng trở nên băng giá một cách đáng sợ: “Cô đã chọc giận thứ gì rồi?”.

“Không phải tiểu tiên, là Nhạc Mai Song!” Cổ Liên không cố giãy ra nữa, đành để mặc Bạch Hạo Đan cứ nắm chặt cổ tay mình: “Sao, Cung chủ muốn cứu cô ta? Cốc Liên thấy chẳng cần thiết, người tham lam như vậy không có cơ hội lên lại Thiên đình đâu”.

“Ta đâu nói sẽ cứu cô ta, chỉ là muốn biết vì sao cô lại liên quan vào chuyện này.” Từ từ nói lỏng lực nắm, Hạo Đan nhìn chăm chú vào năm vết đó hằn trên cổ tay bé nhỏ trắng mịn tựa bạch ngọc của Cổ Liên, không kìm được đôi chút hồi hận, hình như mình đã quá mạnh tay.

“Bởi muốn cứu một người. Trừ cô bé ra, người nhà đó có đoạn tử tuyệt tôn, Cốc Liên cũng chẳng quan tâm”, Cổ Liên khẽ xoa bàn tay đau, quay đầu với vẻ bực bội.

“Ta biết rồi, nhưng kẻ đó là một trong đám Ma tộc, vấn đề này không nhỏ đâu. Ta phải bẩm báo với Ngọc Hoàng, cô tạm thời đừng tự mình hành động, nhất định phải đợi ta quay lại!” Khẽ xoay người, Hạo Đan hướng thẳng lên không trung bay về trời.

“Cung chủ, nếu gặp được Như Lai, xin hỏi giúp tiểu tiên”, nhìn theo bóng Hạo Đan, Cổ Liên dùng phép chuyên âm ngàn dặm gửi lời chưa kịp nói đến tai vị cung chủ của Dao Hoa cung: “... Xem tiểu tiên rốt cuộc có thực là được sinh ra trong hồ bảo liên của Phật Tổ không?”...

...

Học xong tiết thứ nhất, Nhạc Vi bước đến bên bàn của Cổ Liên với vẻ đầy bí mật. Thấy không ai để ý, cô bé nhanh chóng đặt vội tấm thiệp mời vào chỗ của lớp trưởng.

“Làm gì đấy?” Sau lưng, Hàn Cổ Liên ôm trong tay chồng vở bài tập ngất ngưỡng, buồn cười nhìn cô bạn gái bị mình làm cho giật thót: “Này! Mau đỡ giúp mình, nặng chết được”.

“Ừ!”, Nhạc Vi vỗ nhẹ lên ngực, quay người đỡ một nửa số vở từ tay Cổ Liên: “Bái phục cậu đó, lớp trưởng. Vừa rồi cậu làm mình suýt chút nữa thì đau tim”.

“Ha ha... Ai bảo lén lút đặt cái gì lên bàn mình chứ”, Cổ Liên cười nhẹ, lấy trong ngăn bàn ra tấm thiệp mời màu đỏ: “Ý, ngày mai là tiệc mừng sinh nhật của bố cậu à?”.

“Đúng vậy, bố đặc cách cho mình được mời một người bạn cùng tham gia, cho nên mình nghĩ tới cậu”, Nhạc Vi cười vui vẻ: “Lớp trưởng, cậu đã cảnh cáo chị mình bằng cách nào vậy? Hôm qua lúc về nhà, mình nói số thuốc đã bị mất, chị ấy chẳng nói gì cả mới lạ chứ. Thêm nữa thái độ của chị ấy với mình cũng tốt lên rất nhiều. Mình thấy có vẻ chị ấy bỏ ý định kia rồi”.

“Đó là bởi cậu không còn tự ti nữa, nên chị cậu bị sốc. Mình chỉ tặng cho chị ấy một món đồ vớ vẩn thôi, cậu không cần quan tâm”, Cổ Liên mỉm cười, lật đi lật lại tấm thiệp mời trong tay: “Biệt thự nhà cậu nằm ngay cạnh Vân Đà Sơn à? Thật trùng hợp”.

“Vân gì Sơn?”, Nhạc Vi hiếu kỳ hỏi lại: “Cạnh đó đúng là có một ngọn núi, nhưng là ngọn núi hoang không tên. Biệt thự nhà mình nằm ngay dưới chân núi, bốn bề bao bọc bởi một con lạch, cực kỳ yên tĩnh. À phải rồi, mai

là cuối tuần có phiền cậu không về được nhà không? Có cần xin phép gia đình một tiếng không?”.

“Không cần đâu, cuối tuần này bà nội mình ra nước ngoài lo việc kinh doanh rồi, mình vốn định ở lại trường, lát nữa nói với thầy giáo là được...” Ánh mắt Cổ Liên bỗng chuyển tới sau lưng cô bạn gái, nơi Lam Úy đang nằm bò trên bục giảng thở dốc: “A, sắp vào lớp rồi, cậu giúp mình trả vở bài tập cho các bạn nhé!”.

“Ừ”, Nhạc Vi vui vẻ đáp, rồi ôm chông vở rời đi.

“Úy Úy, sao vậy? Sao lại mệt đến mức này?” Thấy Nhạc Vi đã đến bên kia phòng học, Cổ Liên mới bước tới trước bảng đen vờ như đang dọn dẹp bục giảng, nhanh chóng bế Lam Úy sang một phía.

“Đại tỷ à! Tỷ thử cảm giác đi đi về về từ núi Côn Lôn đến Hồng Kông trong một đêm xem, mệt chết được!”, Lam Úy mượn cơ tựa vào người Cổ Liên làm nũng.

“Côn Lôn? Con rắn xanh kia đến tận núi Côn Lôn?”, Cổ Liên nhíu mày. Côn Lôn tự cổ đã là vùng đất thuộc quyền cai quản của Vương Mẫu. Các loại bẫy và kết giới bên trong nhiều vô số, vậy mà con quái vật lại có thể ra vào tự do, có vẻ lai lịch của con rắn ấy chẳng phải tầm thường!

“Đúng đây, con quái vật đó vừa đến chân núi liền mất dạng, muội loanh quanh tới tám trăm sáu mươi lần mà vẫn không tìm được. Thấy trời gần sáng, nên muội đành quay về.” Vừa dứt lời phàn nàn, Lam Úy vô tình nhìn sang tấm thiệp mời trên bàn: “Tỷ không định tham gia đấy chứ? Sẽ nguy hiểm đó”.

“Chẳng có cách nào khác. Lâu lắm rồi chưa có trò hay nào, đi xem cũng vui.” Cổ Liên nhét tấm thiệp lớn đồ lòn vào cặp sách, bất giác quay đầu

nhìn Nhạc Vi vẫn đang mãi miết trả vở bài tập: “Nhưng, chẳng biết có phải trùng hợp hay không mà biệt thự nhà họ Nhạc lại ngay cạnh Vân Đà Sơn. Xem ra đây là sự sắp đặt từ trước rồi”.

“Ồ, Vân Đà Sơn có gì đặc biệt sao?”, Lam Úy nghiêng đầu chớp mắt ngạc nhiên.

“Vân Đà Sơn trước đây còn gọi là Hàn Thiên cốc, tương truyền nơi đó là cửa vào Ma vực!” Ánh mắt Cổ Liên lóe lên một tia sáng: “Hơn nữa, theo như thiên thư ghi chép thì đóa hồn liên đời thứ nhất được chôn cất ở chính nơi này”...

7. Lấy giả thay thật, kết giới ma thuật trong ngôi biệt thự

Nhà họ Nhạc tổ chức bữa tiệc ở ngôi biệt thự Vân Miếu. Nơi đây bốn bề bao quanh bởi hàng ngàn cây tùng cây bách, kỳ hoa dị thảo chen nhau đua nở. Con suối trong vắt chảy từ trong núi, rồi xuyên qua hai hồ sen ở biệt thự, sau đó tiếp tục vòng ra sau ngôi biệt thự và nhập vào mạch nước lớn.

“Tỷ, phong cảnh nơi đây đẹp thật!” Giữa không trung, Lam Úy vui mừng bay lượn, thỉnh thoảng lại sà xuống hồ sen hình bầu dục bên dưới: “Lại còn có bao nhiêu đồng loại nữa”.

“Úy Úy, đừng chơi hăng quá! Cẩn thận, va phải vách kết giới là muội chết chắc đó.” Cổ Liên quay đầu nhìn lớp kết giới màu đỏ nhạt tựa như ráng chiều nơi cuối chân trời đang từ từ bao trùm toàn khuôn viên, “Nó có vẻ không đọi được nữa rồi”.

“Vậy chúng ta phải làm thế nào? Cứ khoanh tay đứng nhìn sao?” Bay về trên bệ cửa sổ bên ngoài, Lam Úy mang theo nụ cười u ám, cúi đầu nhìn Nhạc Mai Sương thần sắc lơ đãng vừa dưới lầu đi qua: “Mai Hoa tiên tử cũng chỉ đến thế, xem ra không tránh được bị kết giới bỏ bùa rồi”.

“Không sai! Tất cả bọn họ sẽ dần chìm đắm vào giấc mơ mà ta đặt ra.” Giọng nói nhẹ nhàng bất chợt vang lên, đồng thời cánh cửa phòng sau lưng Cổ Liên cũng từ từ hé mở, để lộ gương mặt anh tuấn của Diệp Thanh Lệ: “Thật không ngờ lại được gặp tiểu thư ở đây, quả là phúc ba đời! Không rõ cô có biết lúc này chúng ta đã rời khỏi cõi trần gian rồi không?”.

“Tất nhiên! Vừa bước vào ngôi biệt thự này ta đã cảm nhận thấy điều đó”, Hàn Cổ Liên quay mặt ra ngoài cửa sổ, không có chút ngạc nhiên nào

trong giọng nói: “Có điều, công tử nói rõ nơi đây rốt cuộc là đâu được không?”.

“Đây chính là Vân Đà Sơn của Thiên giới mà truyền thuyết vẫn kể. Nó còn có tên khác là Hàn Thiên cốc, chính là nơi cô được sinh ra.” Cố ý nhấn mạnh trọng âm vào hai chữ “sinh ra”, ánh mắt chàng trai chăm chú dõi theo phản ứng của cô bé trước mặt.

“Nơi ta được sinh ra? Công tử có bằng chứng không?” Quay người lại, ánh mắt Cổ Liên lạnh đến mức có thể đóng băng người đối diện: “Trừ khi có bằng chứng xác thực, còn không ta sẽ chẳng bao giờ tin lời của kẻ trong Ma tộc”.

“Bằng chứng nằm trong đầu cô, chỉ là hiện tại đang bị Như Lai phong ấn. Nếu tiểu thư muốn biết chân tướng, ta sẽ có cách giải trừ hàng rào bảo vệ trong não có.” Chăm chú nhìn Cổ Liên đang trầm mặc, chàng trai không tránh khỏi có chút run rẩy. Ánh mắt ấy mới lạnh làm sao!

“Ta sẽ nghĩ về điều đó, nhưng đừng kỳ vọng như vậy có nghĩa là ta đã tin công tử.” Quay người ôm Lam Úy vào lòng, Cổ Liên nhàn nhã ngồi xuống chiếc sô pha cạnh đó: “Nếu không nhầm thì ngôi biệt thự này chính là cửa ngõ qua lại giữa trần gian và Ma vực. Thật ra ngay từ đầu vốn chẳng có yếm tiệp nào hết, chắc những thiệp mời thật sự đều bị công tử tráo đổi rồi, phải vậy không?”.

“Ha ha. .. Dĩ nhiên là thế.” Tay Thanh Lệ khẽ phát, không khí bên ngoài bỗng chốc trở nên âm u: “Giờ bọn họ đều lọt vào không gian do ta dựng nên, ngôi biệt thự thật sự đã chẳng còn tồn tại nữa rồi. Chỉ khi bọn họ hoàn toàn bị xóa tên trong thế giới loài người, ta mới có thể giải quyết từng người một mà không chút lo lắng”.

“Còn bọn ta và Nhạc Vi thì sao? Công tử định xử lý thế nào?” Cổ Liên mỉm cười, thản nhiên bện những bím tóc của Lam Úy thành từng lọn xoắn: “Đừng quên nơi đây tuy là địa bàn của công tử, song tiên gia pháp lực cao thâm vẫn có thể đi vào. Ta thành thật khuyên công tử tốt nhất nên tuân thủ giao ước giữa chúng ta, nếu không..”.

“Sẽ như vậy. Tại hạ hiệu tính tiêu thư mà, quyết không bao giờ vi phạm giao ước.” Chàng trai lùi lại, nhẹ nhàng khép cửa: “Tiêu thư nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai vẫn còn kịch hay phục vụ cô”.

“Tỷ, nếu ngay từ đầu yến tiệc đã không có thì rốt cuộc hẳn định cho chúng ta xem cái gì?”, Lam Úy bay vụt lên không, rồi thả mình xuống chiếc giường lớn mềm mại, lăn tròn thích thú.

“Hừ! Thú chơi ác của con rắn này chẳng qua cũng chỉ là tạo ảo ảnh mà thôi, xem chút xíu chẳng hại gì, tuy nhiên...”, Cổ Liên nhíu mày, những tia nghi ngờ lướt qua trong mắt: “Sao hẳn cứ năm lần bảy lượt nhấn mạnh và ám chỉ rằng ta có mối liên quan nào đó với Ma giới?”...

...

Màn đêm buông xuống, Vân Đà Sơn cực kỳ yên tĩnh. Những ngọn đèn của biệt thự đã tắt hết từ lâu, trong không gian tối tăm, bóng người rón rén xuống lầu chẳng một tiếng động. Đứng dưới tán cây trong sân, bóng cô gái nhìn ngó xung quanh rồi bắt đầu tìm kiếm gì đó.

Bất chợt, điểm sáng lập lờ nơi góc tường tối đen thu hút sự chú ý của cô. Đó là chiếc nhẫn hồng ngọc, trên thân nhẫn bạch kim có khảm một viên đá lưu ly đỏ thắm. Ánh đèn pin trong tay rơi vào tâm viên đá quý, lộ ra chiếc kim khâu dài mảnh giấu ở rãnh trong của đỉnh chiếc nhẫn. Cây kim được giấu khéo đến mức nếu không nhìn kỹ thì khó có thể phát hiện thấy. Ý thức được sự tồn tại của nó ở đó, bóng người vui mừng cười phá lên, ngẩng

đầu nhìn về khung cửa sổ phía bên phải tầng ba của ngôi lầu. Ánh mắt bỗng lóe lên nét lạnh lùng oán độc, người đó nhỏ toẹt một bãi nước bọt rồi cầm theo chiếc nhẫn chất chứa âm mưu trở về phòng mình.

“Aizzz, cô Mai Hoa tiên tử của Thượng giới này quả là lòng tham vô đáy, thảo nào Cốc Liên chưa bao giờ thích cô ta.” Bên trên kết giới màu đỏ, người mặc áo thiên thanh bỗng xuất hiện. Tấm khăn voan phù màu đen phấp phới, người đó đứng giữa khoảng không tối đen, nhìn đăm đăm về căn phòng của Cốc Liên, ánh mắt thấp thoáng nét cười dịu dàng.

“Sao, ngài muốn gặp tiểu thư không? Đi đi, dù sao dựa vào pháp lực của ngài, cô ấy sẽ chẳng thể phát hiện ra đâu.” Con rắn xanh lớn trườn tới tụt lúc nào, lặng lẽ cuốn cơ thể mảnh mai của mình quanh người áo thiên thanh: “Hà tất phải đứng tương tư một mình ở đây chứ?”.

“Ngươi lại nói linh tinh gì đó, quan hệ của chúng ta không phải ngươi không biết, ta căn bản chẳng thể yêu Cốc Liên.” Đôi mắt bỗng lộ vẻ bất lực, người áo xanh giơ tay khẽ cốc vào đầu con rắn: “Nhưng Cốc Liên đã không tin lời ngươi, thì ngày mai để ta đích thân xuất hiện vậy”...

8. Bữa tiệc ảo

Lòng Nhạc Mai Sương cực kỳ bất an!

Cả đêm qua Mai Sương mất ngủ. Trời chưa sáng, cô đã vội dậy ngồi trước bàn trang điểm, tay run rẩy vô thức cứ nhấc lên rồi lại đặt xuống, mãi không chải xong mái tóc rối tung. Chiếc lược trong tay run lên bần bật, cô nằm xoài ra giường.

Đúng, Mai Sương đang sợ. Khi thời khắc thay đổi vận mệnh sắp đến, thực sự cô lại thấy sợ, không lúc nào gạt được giấc mộng cảnh cáo hôm nào ra khỏi đầu. Trong tâm trí cô, hình ảnh Vu Nhã đã hóa thành ma nữ lại một lần nữa hiện lên, bà ta cứ đưa đôi tay xám ngoét từ từ hướng về phía mình, thật khủng khiếp!

“Mộ Thạch à, rốt cuộc khi nào anh mới mua cho em chuỗi vòng cổ kim cương đó?” Đúng lúc ấy, từ hành lang bên ngoài vọng vào giọng nói lả lơi của Vu Nhã: “Chẳng bao lâu nữa là đám cưới rồi, mà em thì không muốn trong hôn lễ bị người ta cười rằng không có trang sức kim cương đâu!”.

“Yên tâm, đợi bữa tiệc kết thúc chúng ta sẽ đi mua.” An ủi người đẹp mềm mại như không xương trong lòng, Nhạc Mộ Thạch đưa tay xoa cặp lông mày của Vu Nhã.

“Ghét quá đi... Đây là hành lang, khéo người ta nhìn thấy bây giờ.” Mím cười tình tứ, Vu Nhã xoay người mạnh dạn kéo người đàn ông vào phòng vệ sinh gần cầu thang cuối hành lang.

“Phì! Đồ điểm!” Qua khe cửa, chứng kiến màn kịch tình tứ ấy, Nhạc Mai Sương tức giận chửi thề. Quay người lại, không chút do dự nữa, cô lấy

trong ngăn cuối cùng của hộp nữ trang ra chiếc nhẫn hồng ngọc tuyệt đẹp: “Xuông địa ngục thì đã sao? Chỉ cần giết chết đồ tiện nhân vô liêm sỉ đó, cùng lắm mình thường xuyên đi chùa xin bùa bình an là được chứ gì”.

Đeo nhẫn ngọc vào ngón áp út, đôi mắt Mai Sương lóe lên tia tàn nhẫn...

Tiệc sinh nhật đại gia chỉ dành cho khách hàng đối tác và bạn bè thân quen. Toàn bộ đều là rượu ngon cùng những món ăn đã được tuyển chọn, thêm nhạc thính phòng và người đẹp vây quanh. Sự thưởng thức tuyệt diệu như vậy, ai cũng muốn tham gia. Hơn nữa với tiềm lực tài chính của nhà họ Nhạc, bữa tiệc dĩ nhiên phải thuộc đẳng cấp sang trọng nhất Hồng Kông.

Phòng khách lớn của ngôi biệt thự bày hai dãy bàn dài năm mét, la liệt sơn hào hải vị, hoa quả và bánh trái ngon ngọt, màu sắc rực rỡ bắt mắt, khiến ai cũng phải choáng ngợp. Đó là còn chưa kể chiếc bánh kem mười tầng cực kỳ hoành tráng nằm trên xe đẩy chuyên dụng đặt giữa gian phòng, lộng lẫy đến chẳng ai nỡ ăn. Ngoài ra, trong ngôi biệt thự phòng nào cũng được trang hoàng theo phong cách châu Âu, điểm xuyết bằng hoa hồng và bách hợp, đem đến cho mọi người cảm giác như đang lạc vào chốn tiên cảnh.

“Anh Mộ Thạch, bữa tiệc này tổ chức mát mẻ quá. Khi nào em mới có một bữa tiệc thế này đây. Ha ha ha...” Lúc đó, với tư cách là nhân vật chính của ngày hôm nay, Nhạc Mộ Thạch đang bị đám bạn lâu năm cười đùa vây kín xung quanh.

“Nhạc lão đệ, nghe nói cậu và Vu Nhã nổi danh nhất hiện nay gần đây rất gần bó, các cậu có...”

“Đúng đấy, đúng đấy! Lão huynh truyền cho chút kinh nghiệm đi!”

“Thôi, thôi, thôi, đám các cậu chẳng chút đứng đắn nào cả, sao mà hiểu được tình cảm của tôi dành cho Tiểu Nhã.” Tỏ vẻ tức giận mắng, ánh mắt Nhạc Mộ Thạch lại lướt sang phía Vu Nhã đang cười đùa cùng đám phụ nữ bên cạnh.

“Xem kìa, xem kìa! Còn nói là huynh đệ, tiểu tử cậu dùng là đồ thấy sắc quên bạn.” Máy người bạn vẫn xấu tính đùa dai chẳng chịu thôi.

“Bô!” Khi người đàn ông bắt đầu cảm thấy ngượng ngập thì bên tai bỗng vọng đến giọng nói trong trẻo của đứa con gái lớn Nhạc Mai Sương: “Chúng ta chụp tấm ảnh đi!”.

“Được rồi! Nào, nào, mọi người cùng chụp ảnh đi!”

Như chết đuối vớ được cọc, Nhạc Thạch vội vã lừa tất cả các vị khách quý trong phòng ra ngoài sân: “Ai là người chụp nhi?”.

“Chú Nhạc, để cháu chụp cho!” Phía bên cạnh, Diệp Thanh Lệ tay cầm máy ảnh bước tới: “Mọi người đứng vào đi, cháu bắt đầu đây...”. Còn chưa dứt lời, Vu Nhã đứng cạnh Nhạc Mộ Thạch bất ngờ đảo tròn mắt, rồi ngã lăn ra đất.

“Tiểu Nhã, Tiểu Nhã! Em sao thế?”

Người đàn ông thất kinh vội vã cúi xuống, Ôm Vu Nhã đã biến thành một xác chết vô hồn trên nền đất chỉ trong tích tắc: “Nói đi em! Mọi người đầu! Mau gọi xe Cấp cứu!”.

Theo tiếng kêu thất thanh của chủ nhân bữa tiệc, mọi người trong sân bắt đầu người nọ nói tiếp người kia, sợ hãi rút khỏi hiện trường, thậm chí còn có kẻ lợi dụng tình trạng lộn xộn, tiện tay thớ luôn vài món đồ có giá trị. Chẳng ai trong số họ chú ý đến Nhạc Mai Sương với khuôn mặt trắng bệch

đang đứng ở góc khuất khu vườn, cầm cây kim róm máu ném thẳng xuống bờ sen...

...

Vội về mặt lạnh băng, Hàn Cổ Liên ngồi trên ban công tầng ba lặng lẽ đánh giá toàn bộ sự việc xảy ra bên dưới. Sau lưng cô, Nhạc Vi đang say giấc nồng trên giường.

“Tỷ tỷ, bọn họ thật thú vị: họ không hề ý thức được rằng người và vật trước mắt thực ra chẳng hề có thực.” Trên giếng trời, Lam Úy buồn cười nhìn người nhà Nhạc Mộ Thạch bên dưới đang nói chuyện sôi nổi một mình mà chẳng hề biết mình đang sắm một vai trong vở kịch ám muội.

“Đúng như Hạo Đan cung chủ đã nói, lòng dạ loài người chứa đầy dục vọng, và những ảo tưởng thật chẳng khác nào một tấm gương, phản chiếu lại mơ ước con người gặp mà không có được, để họ thấy tất cả điều họ muốn ngay trong đầu mình, chỉ khi tỉnh lại, họ mới phát hiện ra bản thân trong cơn mơ thật nực cười làm sao.” Cổ Liên cười nhạt, ánh mắt dõi theo Nhạc Mai Sương đang bỏ trốn khỏi hiện trường: “Hừ! Xem ra cô ta vĩnh viễn không thể quay về Thiên đình nữa rồi, sát nghiệt của cô ta quá lớn”.

“Ha ha... Không hổ là Lam Liên tiên tử, cảnh giới thật chẳng tầm thường!” Giọng nói ôn hòa hiền từ bất chợt vọng đến bên tai Cổ Liên.

Đó là người đàn ông toàn thân che phủ bởi lớp vải voan màu thiên thanh, đôi đồng tử vàng rực sáng lên những ảnh cầu vòng bầy sắc.

“Mê hoặc nhãn!” Hớp một hơi khí lạnh, Hàn Cổ Liên bay vào không trung, đôi tay vắt chéo hướng thẳng lên trên: “Người là ai? Sao lại có Mê hoặc nhãn?”.

“Thân phận của ta sớm muộn gì cô cũng biết, nhưng sự thật mà cô đang tìm kiếm thì chỉ ta mới biết. Ta sẽ nói cho cô vì sao lúc đầu biết rõ cô bị hàm oan nhưng Ngọc Hoàng và Như Lai vẫn đẩy cô vào vòng xoáy luân hồi.” Người đàn ông thần bí chớp mắt, quay người bay về phía Tây Nam kết giới.

“Úy Úy, coi chừng Nhạc Vi, ta sẽ quay về ngay!”

Không đợi Lam Úy kịp phản ứng, Cổ Liên đã nhanh chóng phi thân đuổi theo người áo xanh vừa mất hút...

9. Lai lịch

Ra khỏi kết giới về phía Tây Nam đến một hẻm núi nhỏ hẹp hình nửa vòng trăng. Thông và bách nơi đây quanh năm xanh tốt, trải thảm dọc hai bên sườn núi là trăm hoa muôn sắc thi nhau đua nở, chính giữa đáy là mặt hồ trong vắt gợn sóng lăn tăn, tất cả vẽ nên một hẻm núi với cảnh sắc đẹp không sao tả xiết.

“Còn nhớ chỗ này không?” Giữa không trung, người áo thiên thanh từ từ hạ xuống, dừng trên chiếc cầu nhỏ bắc ngang qua hồ: “Dù trí nhớ bị phong ấn, nhưng nơi đây chắc cô cũng có chút ấn tượng chứ?”

“Nơi đây là...”, Cổ Liên kinh ngạc nhìn quanh bốn phương tám hướng: “Chắc hẳn ta chưa từng đến đây, nhưng sao từng cành cây ngọn cỏ chỗ này lại quen thuộc đến thế, như thế...”

“Như thế nơi mình sinh ra phải không?” Mắt người đàn ông khẽ nheo lại, đôi đồng tử ẩn chứa nét cười dịu dàng.

“Đừng nói hàm hồ! Người rút cuộc là ai, vì sao muốn ám hại ta? Người và ta có thù oán gì?” Cổ giầu vẻ ngạc nhiên, Cổ Liên nhìn thẳng vào người đàn ông bí ẩn trước mặt.

“Xin lỗi Liên Liên, ta cũng là bất đắc dĩ. Từ giờ phút chúng ta chia tay đến nay đã hơn năm vạn năm rồi, cô bị Như Lai phong ấn năm lớp trong trí não, nên đã quên sạch những ký ức đầu tiên. Còn ta, thân gánh vác di nguyện cuối cùng của nguyên Vực chủ, một mình hành động suốt năm tháng dài.” Người áo xanh chậm chậm quay đầu, bi thương đưa ánh mắt về phía hồ: “Ta vốn không định làm phiền cuộc sống của cô trên Thiên đình, nhưng ta không thể trở mắt nhìn cô bị nô khí hoa sen ăn mòn từng chút một.

Như vậy chẳng bằng đưa cô về Ma giới, bởi cô vốn chưa bao giờ thuộc về Thiên đình cả!”.

“... Người nói chúng ta từng ở bên nhau là ý gì?” Bình tĩnh nghe hết lời người đàn ông, lòng Cổ Liên bỗng trào dâng xúc cảm kỳ lạ, tận nơi sâu thẳm trong ký ức đột nhiên xuất hiện vô số hình ảnh mơ hồ: “Còn nữa, người nói trong đầu ta có phong ấn là sao?”.

“Trước khi trả lời câu hỏi của cô, ta muốn kể cho cô nghe một câu chuyện”, người áo xanh lặng lẽ nhìn những gợn sóng trên mặt hồ, ý thức dần chìm vào miền xa xôi: “Hơn năm vạn năm trước, Lam Liên tộc xuất hiện một vụ tai tiếng động trời. Trưởng tộc đem lòng yêu thương yêu nữ Ma tộc, còn sinh ra một người con gái. Hai trăm năm sau, người con gái ấy từ trong hoa sen tu thành hình người, và mang theo Mê hoặc nhãn có khả năng hủy thiên diệt địa. Chính vì lý do này mà cô bé bị người trong tộc Lam Liên xa lánh, cuối cùng không còn cách nào đành phải bỏ trốn về Ma vực. Thế nhưng, ngày tháng ở Ma giới cũng chẳng dễ dàng gì, thậm chí mấy lần cô bé suýt chết dưới tay yêu thú. Song cô ấy nhất định không bỏ cuộc, không ngừng tu luyện pháp thuật tự thân, cuối cùng đã thành công trong việc thống nhất Ma giới vào năm thứ một trăm kể từ ngày tới Ma vực, và trở thành nữ vương Ma vực đầu tiên thời Thượng Cổ”.

“Chuyện người kể có phải về Mị Gia, hồn liên đời thứ nhất được ghi chép trong Thiên thư không?”, Hàn Cổ Liên nhíu mày thắc mắc.

“Đúng, đó là mẹ cô.”

“Sao có thể?” Trong thoáng chốc, Cổ Liên kinh ngạc đến trợn tròn mắt: “Bà ấy... bà ấy là mẹ ta?”.

“Đúng, bà ấy là mẹ cô. Đây chính là đoạn ký ức đã bị Như Lai phong ấn của cô.” Người đàn ông quay người, chỉ vào dấu hoa sen đang từ từ xuất

hiện trên trán Cổ Liên: “Đề cô không nhớ ra, Phật giới đã dùng phép thuật cao nhất xóa đi những chi tiết thực sự về mẹ cô, đóa hoa sen trên trán cô chính là bằng chứng”.

“Vì sao bọn họ muốn giết... bà ấy”, Hàn Cổ Liên lắp bắp, không sao gọi được tiếng “mẹ”.

“Bởi cha cô là vị tôn giả tối cao của Phật giới nên họ không thể để mẹ cô sống trên đời, làm ô danh Phật giới trên Thiên đình, cũng vì chỉ có mẹ cô chết đi... bọn họ mới có thể đem cô về Tây Thiên.” Đôi mắt vàng bỗng lóe lên tia hận thù lạnh lẽo, người áo thiên thanh căm giận nhìn về phía Tây Thiên: “Hai năm trở lại đây, chẳng phải cô thường gặp giấc mơ kỳ lạ sao? Những gì cô thấy trong mộng chính là phần ký ức rò rỉ ra sau khi ta giải được hai tầng phong ấn, nhưng vì tám năm trước ở Thiên giới, Như Lai đã tăng thêm hàng rào bảo vệ trong đầu cô, nên khi tỉnh lại cô không thể nhớ được ký ức đó nữa”.

“Tám năm trước, vụ việc của Tuyết Ly...” Một tia sáng bất chợt lóe lên trong đầu, Hàn Cổ Liên vội chụp lấy người đàn ông: “Vết thương ở vai ta lần đó do người chữa, đúng vậy không?”.

“Ha ha... Đúng vậy, hơn nữa ta đã giết Tường Vi tiên tử vì cô ta dám cả gan sát thương cô”, người áo thiên thanh mỉm cười, rồi đột nhiên đẩy Cổ Liên ra.

Đúng vào lúc đó, một ánh điện nhanh như chớp xẹt qua, đánh trúng vào chỗ họ vừa đứng.

“Thật không hổ danh Dao Hoa cung chủ của Thiên giới, quả nhiên pháp lực cao cường. Chỉ là đánh trúng ta thì chẳng sao, chứ nhờ Liên Liên mà bị thương, ngài sẽ hối hận đó.” Người áo xanh lùi lại phía sau mấy bước giữ

thẳng bằng, đôi mắt ánh lên vẻ cợt nhả pha lẫn khen ngợi hướng về phía chàng trai tuyệt đẹp vừa phi như chớp đến cạnh Cổ Liên.

“Người chính là kẻ đứng sau màn kịch? Vì sao lại gài bẫy Cốc Liên tàn nhẫn như vậy?” Đôi mắt phượng của Hạo Đan trừng trừng đầy giận dữ nhìn thẳng vào thủ phạm của tất cả tấn bi kịch đã xảy ra.

“Cung chủ chẳng phải đã rõ nguyên nhân từ lâu rồi sao? Hiện tại Thiên giới các ngài không phải đều giấu mỗi mình Liên Liên ư?” Cố ý nhấn trọng âm vào chữ “giấu”, người đàn ông thỏa mãn thấy vẻ mặt Cổ Liên trong thoáng chốc đã trở nên sắc lạnh: “Ngài biết đấy, ta muốn giải án của Như Lai, nhưng muốn vậy thì chỉ có cách duy nhất là để nộ khí của Liên Liên tự giải phong án. Thế nhưng Liên Liên trước giờ vô dục vô cầu, chứ đừng nói tới nộ khí...”

“Cho nên người mới thông đồng với Nhậm Nhiễm lên vào Dao Hoa cung giết chết Nhạc Mai Song, tiếp đó dùng Mê hoặc nhãn khống chế thần trí cô ta, để trước khi chết cô ta vu cáo cho ta là hung thủ”, Cổ Liên cười nhạt, ngữ khí lạnh băng suy luận mọi chuyện.

“Phân tích rất tốt, chính vì phải chịu khổ suốt bảy kiếp, nên cô mới giải được tầng phong án thứ nhất vào kiếp thứ tám, tầng thứ hai ta đã giải giúp cô tám năm trước. Ba tầng còn lại, ta có thể giải ngay mà chẳng phí chút sức lực nào, nhưng cô yên tâm, hôm nay ta sẽ không động thủ. Cô cứ ở đây chơi thoải mái vài ngày với Hạo Đan, đợi Thanh Lệ phục thù xong chúng ta sẽ nói chuyện tiếp. Được rồi, tạm biệt!” Ánh sáng bạc thoát cái lóe lên, người đàn ông nhanh chóng biến mất.

“Đợi đã!” Hạo Đan giật mình định đuổi theo nhưng bị Cổ Liên túm tay áo giữ lại.

“Cung chủ, hấn nói thật không? Các ngài đã biết mục đích thật sự của hấn từ lâu rồi phải không?”

“Đúng, tám năm trước lúc hấn giải được tầng phong ấn thứ hai, Phật Tổ vì sự an toàn của cô mà bắt đắ dĩ tăng thêm một hàng rào bảo vệ.” Khẽ thở dài, Hạo Đan kể lại với Cổ Liên về sự việc xảy ra năm đó.

“Nói như vậy chắc Như Lai đã biết người đó bắt đầu hành động xung quanh Cốc Liên, nên mới phái ngài xuống trần coi chừng tiểu tiên.”

“Đúng”

“Được! Một vài việc đã chẳng có cách nào thay đổi, vậy tiểu tiên nhất định phải biết sự thật hời đó!” Một chương tàn bạo đánh tan hàng rào bao quanh cây cầu trúc, đôi mắt Cổ Liên ngùn ngụt nộ khí...

10. Quỷ trong giấc mơ - Kỳ lạ ở hiện thực

Trong phòng khách rộng lớn, Nhạc Mộ Thạch đờ đẫn ngồi trên ghế sofa, ôm thi thể đã lạnh ngắt từ lâu của người yêu trong lòng, những dòng máu đen đặc chầm chậm chảy ra từ thất khiếu làm lem bẩn gương mặt vốn xinh đẹp rực rỡ của Vu Nhã.

“Bố, chẳng hiểu sao điện thoại trong nhà từ trưa đến giờ không thể gọi được, theo con, ta nên lái xe ra phía chân núi báo cảnh sát.” Lúc đó, cậu con trai lớn Nhạc Mai Thành của Nhạc Mộ Thạch vừa bất lực quay đi quay lại cái điện thoại vốn đã trở nên vô dụng, vừa an ủi người cha đã chìm vào trầm cảm nặng nề.

“Đúng đấy bố ạ, chúng ta mau mau rời khỏi nơi đây.” Nhạc Mai Sương từ này vẫn trốn sau lưng Diệp Thanh Lệ lộ nửa đầu ra, nhưng khi ánh mắt vô tình quét qua thi thể khủng khiếp kia thì run lấy bầy trốn biệt trở lại.

“Tiểu Thành! Con, Thanh Lệ và Tiểu Sương xuống núi trước đi.” Khẽ cúi đầu nhìn người tình mình đã từng yêu tha thiết, Nhạc Mộ Thạch đau lòng khép mắt: “Đến chân núi báo cảnh sát trước, sau đó quay lại đón Tiểu Vi và bạn nó”.

“Còn bố thì sao? Bố không đi cùng chúng con ạ?” Nghe ra ý khác trong câu nói của Mộ Thạch, Nhạc Mai Thành vội vã hỏi lại.

“Bố? Không cần đâu, bố phải ở đây... cạnh cô ấy...” Ôm ghì thân thể lạnh lẽo của Vu Nhã, đôi mắt mệt mỏi của người đàn ông đã chẳng còn ánh lấp lánh thường thấy: “Trước giờ các con đều cho rằng lâu nay bố ham muốn nhan sắc của cô ấy nên mới kết hôn với cô ấy. Thực ra các con đâu

biết tình cảm của bố dành cho cô ấy chân thành và sâu sắc đến nhường nào”.

Nhạc Mai Thành dường như vẫn muốn nói thêm gì đó nhưng bị Nhạc Mộ Thạch xua tay ngăn lại.

“Không cần nói gì nữa, đi nhanh về nhanh! Vi Vi và bạn nó còn đang đợi các con kia kìa.”

“Vâng! Thanh Lệ, Tiểu Sương, chúng ta đi thôi!” Quay đầu gọi bạn và em gái, Nhạc Mai Thành rảo bước về phía gara...

Nhưng vào thời khắc anh vừa đặt chân qua cánh cửa nhà để xe, bất chợt “bùm” một tiếng lớn, cả khu nhà để xe nổ tung thành một đống gạch vụn, khói đen nồng nặc ngút trời, tỏa hơi nóng hừng hực.

“Tiểu Thành!” Chưa bao giờ chuẩn bị tinh thần cho việc chứng kiến đứa con trai độc nhất của mình bị nổ tan tành xác pháo ngay trước mặt, Nhạc Mộ Thạch mắt đỏ ngầu, hát thi thê trong lòng sang một bên, lao về phía đám cháy: “Tiểu Thành! Con ở đâu? Trả lời bố đi, con mau ra đây!”.

“Chú Nhạc, nguy hiểm lắm. Không được vào!” Sau lưng, Diệp Thanh Lệ giữ chặt người đàn ông đã gần như phát điên, kéo về chỗ an toàn: “Chú Nhạc, xin bớt đau buồn. Cháu e rằng A Thành đã...”

“Anh...” Phía ngoài cửa, Mai Sương bị tiếng nổ chát chúa bất ngờ dọa cho mất hồn mất vía, chân nhũn ra quỳ sụp xuống đất. Cô không ngờ Diệp Thanh Lệ lại dùng phương pháp tàn nhẫn đến thế để giết Nhạc Mai Thành.

“Tiểu Sương, dìu bố về phòng nghỉ chút đi, mọi việc ở đây giao cho anh được rồi.” Dường như nhận thấy sự dao động trong lòng Nhạc Mai Sương, ánh mắt Thanh Lệ lóe lên tia lạnh lùng.

“Ừ... em biết rồi.” Do dự đỡ người bố đang đau buồn quá sức dậy, nước mắt lưng tròng, Mai Sương đi thẳng lên tầng hai, thậm chí không dám quay đầu nhìn.

“Ha ha... Đây mới chỉ là màn mở đầu thôi! Tiếp theo sẽ đến phần các người.” Bóng hai cha con họ Nhạc vừa khuất sau chỗ rẽ cầu thang, khoe miệng Thanh Lệ nhếch lên một nét cười tàn độc, rồi quay người khẽ vẩy tay. Đám cháy lớn trước mặt và cả ngôi biệt thự trong chốc lát bỗng biến mất không còn dấu vết, thay vào đó là một hang rấn ngập ngụa những con rắn lớn đủ màu sắc quấn vào nhau. “Các người nghe đây! Trừ mấy người trong phòng tiểu thư Cốc Liên, tất cả đám người trong động này các người cứ thường thức thoải mái. Có điều trước đó ta muốn đề cập cha con đang khiếp hãi kia nếm mùi tuyệt vọng cuối cùng, nên ta cần các người giúp đỡ!” Chàng trai đưa tay nhẹ nhàng vỗ về những con mãng xà đang nung nịu quấn chặt quanh thân thể mình, ánh mắt tỏa ra nét dịu dàng yêu thương mà loài người vĩnh viễn không thể lý giải...

...

Nằm yên trong đám sương màu trắng, thỉnh thoảng thân thể Nhạc Mộ Thạch lại run lên nhẹ nhẹ, bên tai vọng tới tiếng xình xịch mơ hồ, gợi nhớ đến hình ảnh đoàn tàu hỏa lao nhanh vun vút.

Đợi đã, tàu hỏa? Cảm thấy kỳ lạ, Nhạc Mộ Thạch nghi hoặc mở choàng mắt. Quả thật trước mặt ông đúng là khung cảnh trong toa của một đoàn tàu hỏa. nhưng có thể nhận ra nó không phải là tàu hỏa của thời hiện đại. Bởi bất kể cửa ra vào, cửa sổ hay ghế ngồi đều mang phong cách thời Dân quốc xa xưa mà ông vẫn thấy trên tivi.

“Này! Tỉnh rồi à!” Vào lúc Mộ Thạch đang xem xét mọi thứ xung quanh, bất chợt một giọng hào sảng bỗng vang lên bên tai khiến ông giật mình, vội

vã quay lại nhìn. Trên chiếc ghế sau lưng ông, người đàn ông cao lớn cường tráng ngồi chễm chệ, tay cầm bình rượu từ từ rót vào miệng.

“Xin hỏi, chuyến tàu này đến đâu vậy?”, Nhạc Mộ Thạch ngồi dậy trước mặt người đàn ông nọ, không rời mắt khỏi bạn đồng hành duy nhất trong toa tàu này.

“Chuyến tàu này đi từ Bắc Bình tới Bao Đầu. Tôi đã ngồi lâu lắm rồi, cũng hơi chán.” Người đàn ông đối diện đặt bình rượu trong tay lên bàn, ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ.

“Đúng là ngồi xe lửa chẳng có gì vui. Trước kia hồi còn kinh doanh ở nước ngoài tôi cũng thường ngồi xe lửa.” Ông cười, nhìn ra ngoài cửa sổ theo ánh mắt của người đàn ông.

“Vậy tôi kể cho cậu nghe một câu chuyện nhé, được không?” Không đợi Mộ Thạch trả lời, người đàn ông bắt đầu ngay: “Chuyến tàu này chạy trên tuyến đường sắt duy nhất nối liền Bắc Bình với Bao Đầu. Hồi ấy mấy người phục vụ tàu chúng tôi cũng đi chuyến này, kết quả đã xảy ra một chuyện không ngờ đến”.

“Chuyện gì vậy?” Ông hỏi, có phần hiếu kỳ.

“Lần đó cùng đồng hành với chúng tôi còn có một cậu học việc tên Nhạc Tiểu Thạch, chúng tôi đều gọi cậu ta là Tiểu Nhạc. Cậu ta rất thích uống Thiêu Dao Tử do mẹ tôi nấu.” Người đàn ông cười khẽ, như chợt nghĩ đến chuyện gì vui: “Tôi nhớ lúc đó còn mang một bình rượu nấu mà, anh không biết dáng điệu của tên tiểu quý hầu ăn ấy đâu, hài lắm!”.

“Có phải bình này không?” Mộ Thạch cầm bình rượu trên bàn lên người cẩn thận: “Quả nhiên là rượu ngon. Thế sau đây thì sao?”.

“Thật ra lần đó là sai lầm của tôi, rõ ràng biết cậu nhóc tử lượng không tốt mà còn để cậu ta uống, kết quả là thằng bé uống say rồi gây ra một tai họa tày trời.” Ánh mắt người đàn ông bỗng trở nên trầm tư, như thể đang hồi tưởng lại mọi chuyện.

“Rốt cuộc là tai họa gì?” Ông nôn nóng hỏi dồn, một dự cảm chẳng lành đột nhiên tràn đến.

“Cậu ta lái tàu đâm nát một con rắn cực lớn, tôi chưa bao giờ nhìn thấy con rắn nào dài đến thế. Lúc đó thậm chí tôi còn nghe thấy cả tiếng xương gãy răng rắc khi bánh tàu nghiền qua thân thể nó. Bắt đầu từ đó, chỉ trong một đêm lần lượt tám người phục vụ tàu chúng tôi đều gặp tai nạn chết một cách kỳ lạ trên đường ray. Không ai biết họ xuống tàu bằng cách nào, cũng chẳng ai hay vì sao họ lại nằm trên đường ray phía trước. Người cuối cũng chết là Tiểu Nhạc, toàn thân cậu ta bị tàu hỏa nghiền nát, rất khủng khiếp!” Người đàn ông quay đầu âm thầm nhìn về kính hoàng trên mặt người nghe: “Từ hôm ấy trở đi, chúng tôi không bao giờ rời khỏi toa tàu này nữa, như anh đang nhìn thấy đây, đoàn tàu chúng tôi làm việc cho đến tận bây giờ vẫn chưa tới được đích cuối là trạm Bao Đầu”.

...

“!” Thốt nhiên giật bản mình, Nhạc Mộ Thạch ngồi bật dậy. Đưa tay quạt mồ hôi lạnh vã trên trán, Ông mới ý thức được hóa ra những gì mình vừa thấy chỉ là một “giác mộng Nam Kha”^[1]

[1] Trong tiếng Hán, thành ngữ “Giác mộng Nam Kha” được dùng để hình dung cõi mộng hoặc một mơ ước viễn vông không thể thực hiện được. Thành ngữ này có nguồn gốc từ cuốn tiểu thuyết Tiểu sử Nam Kha Thái Thú của tác giả Lý Công Tá đời Đường Trung Quốc.

Vừa kéo chăn ra định bước xuống giường, khước mắt ông bắt chợt quét qua món đồ đặt bên cạnh. Đó là chiếc bình rượu cũ, hoa văn trên thân bình đã bị thời gian bào mòn đến gần như không còn thấy gì nữa, chỗ miệng

bình màu đen in hằn một vết nứt hình chữ V, giống như thông điệp không lời nói, báo cho ông về một sự thật tàn khốc.

Đúng vậy! Đó chính là chiếc bình mà ông đã thấy trong giấc mơ khi nãy, nhưng vì sao nó bỗng xuất hiện ở đây? Từ từ nhớ lại những chi tiết trong giấc mộng, tay ông bất giác chạm tới chiếc bình màu đen.

Đột nhiên, ông rút tay lại, kinh hoàng nhìn chăm chăm mép bình. Rõ ràng như thể vọng ra từ chính trong đầu ông, một tiếng kêu thét nghe như bị nghẹn lại trong cổ họng không sao thoát ra nổi, liền đó một khuôn mặt hết sức quen thuộc dần xuất hiện ngay sát ông. Khuôn mặt này, lúc chiều vẫn còn gọi ông một tiếng “bố” vậy mà giờ đã biến thành con quái vật đầu người mình rấn bị nhốt trong chiếc bình nhỏ hẹp.

“Cứu với!” Cuối cùng, vốn đã trải qua quá nhiều chấn động tâm lý, vừa nhìn thấy con quái vật với cái lưỡi đỏ chót đang thè ra thụt vào trong miệng, Nhạc Mộ Thạch không chịu được thêm nữa, vội vã quay người chạy thẳng ra cửa.

Sau lưng ông, con rấn mang khuôn mặt của Nhạc Mai Thành lắc lư thân thể to lớn, từ từ bò theo hướng người đàn ông thất kinh vừa bỏ chạy...

11. Mê cung ảo tưởng đáng sợ

Quay về ngôi biệt thự, Cổ Liên và Bạch Hạo Đan bỗng giật mình bởi quang cảnh trước mắt. Tòa biệt thự sang trọng hào nhoáng phút chốc đã không cánh mà bay, thay vào đó là một hang lớn lồi ngòm hàng vạn con rắn xoắn xuýt khắp nơi. Chúng đang uốn éo thân thể chất chồng lên nhau men theo vách đá cố gắng trườn lên trên, những cái lưỡi chẻ đôi đỏ lòe đien cuồng thò ra thụt vào chẳng khác nào muôn vàn tín hiệu cảnh báo nguy hiểm.

“Úy Úy, muội ở đâu?” Giữ mình lơ lửng trên không trung, Cổ Liên cuống quýt tìm kiếm bóng dáng bé nhỏ của Lam Úy.

“Tỷ tỷ, muội ở đây, ở đây!” Giọng nói quen thuộc vọng vào tai, ánh mắt Cổ Liên dừng lại trên đỉnh hang. Một tấm màn màu xanh lam đột nhiên mở ra, để lộ chiếc giường trên đó Nhạc Vi vẫn đang ngủ say, bên cạnh, Lam Úy ngồi bệt trên sàn, vẫy tay ra hiệu với vẻ mặt thất kinh hồn vía.

“Có chuyện gì vậy? Sao lại thành ra thế này?”, Cổ Liên xuyên người qua tấm màn xanh, nhanh chóng sà xuống bên Lam Úy: “Trong lúc ta đi đã xảy ra chuyện gì?”.

“Muội cũng không biết nữa.” Gương mặt nhỏ nhắn của cô bé mang vẻ khổ sở, rõ ràng chẳng hiểu gì về tình hình đang diễn ra: “Sau khi tỷ đi, muội vẫn luôn ở trong phòng canh chừng Nhạc Vi. Một lúc sau, bên ngoài bỗng vang lên tiếng nổ cực lớn, rồi chẳng hiểu sao nơi đây tự nhiên lại biến thành hang rắn. Muội sợ quá, tỷ mà còn chưa về, muội sẽ đem theo Nhạc Vi đi trước đây”.

“Vậy sao? Con rắn đó đang chơi trò gì thế này?”, Cổ Liên nhíu mày đột ngột quay người vút lên không trung: “Diệp Thanh Lệ, ra đây cho ta! Ta có chuyện muốn nói”.

“Ha ha... Không biết tiểu thư có gì dạy bảo?” Ánh sáng màu lục lóe lên, chàng trai cao lớn khôi ngô xuất hiện giữa không trung, nở nụ cười cợt nhả, rồi bỗng đổi thành lạnh lùng khi nhìn thấy Bạch Hạo Đan: “Dao Hoa cung chủ? Không biết ngài có công chuyện gì ở đây?”.

“Đây chính là quân sư của nguyên Vực chủ Mị Gia trong truyền thuyết, Thanh Xà công tử - Diệp Thanh Lệ?” Có phần kinh ngạc, Hạo Đan nhìn chằm chằm chàng trai đang từ từ hạ xuống: “Tương truyền Thanh Xà công tử thời Thượng cổ trong lúc chinh chiến hành tung xuất quỷ nhập thần, không thể dò đoán, xem ra người đời nói quá lên rồi. Chỉ là tại hạ không hiểu, người nhà họ Nhạc đều là hạng phàm phu tục tử, sao lại gây thù chuốc oán với công tử được?”.

“Ha... Cung chủ quả thật danh bất hư truyền, phong thái thanh lịch, duyên dáng phi phàm. Theo ta thấy thì trời đất này có thể sánh vai với Cốc Liên tiểu thư nhà chúng ta cũng chỉ mình ngài.” Nở nụ cười gian xảo nhìn về phía Cổ Liên thần sắc đang dần trở nên u ám cách đó không xa, Thanh Lệ cuối cùng cũng không đùa cợt nữa, trung ra vẻ mặt lạnh như băng: “Đúng vậy, người Nhạc gia đều là đám phàm phu tục tử, nhưng bọn chúng đáng chết. Tất cả những kẻ dám cả gan chọc giận Thanh Xà công tử ta đều phải chết không toàn thây!”. Đôi mắt lóe lên những tia oán độc sâu sắc, chàng trai quay phắt người, từ phần eo trở xuống biến lại nguyên hình thành mình rắn. Khoảng giữa phần đuôi và thắt lưng lộ rõ hai vết sẹo dài to tướng trông thật khủng khiếp: “Nhìn thấy chưa? Đây chính là nguyên nhân ta muốn bọn chúng phải chết. Năm đó ta trải qua kiếp nạn, giữa đường mất pháp lực. Vốn chỉ muốn nghỉ ngơi chốc lát Chở phục hồi lại, nhưng tiền kiếp của tên Nhạc Mộ Thạch kia lại dám lái tàu nghiền thẳng qua người ta. Tuy được bạn bè giải cứu kịp thời, bảo toàn mạng sống, nhưng công phu tu

hành của ta bị hao hụt tới hai vạn năm. Các người nói ta có thể không hận bọn chúng sao?”.

“Nhưng công từ hoàn toàn có thể báo thù Nhạc Mộ Thạch trong tiền kiếp cơ mà, sao phải đợi đến bây giờ?” Mở tròn đôi mắt nghi ngờ, Lam Úy nấp sau lưng Cổ Liên hiếu kỳ hỏi.

“Ha ha... trí óc của Liên hoa yêu cốt quả không tệ. Vấn đề là đơn giản như thế sao hả giận?” Chĩa cái nhìn kỳ dị về phía Lam Úy, gương mặt Thanh Lệ lộ rõ nụ cười đắc ý: “Ngươi tưởng bọn họ sẽ có kết cục tốt sao? Khi cứu ta, bạn bè ta đồng thời cũng lần lượt tiêu diệt toàn bộ bọn chúng, từng đứa một. Nhưng dù sao đó chẳng phải do tự tay ta báo thù, những oán hận này không được xả nên...”.

“Nên công từ liền tìm đến chuyển kiếp của họ, tiếp tục báo thù”, Cổ Liên đứng bên cạnh lạnh lùng tiếp lời.

“Đúng thế, ta đã thề phải khiến nhà bọn chúng đoạn tử tuyệt tôn. Rồi trời cao có mắt, năm đó Nhạc Tiểu Thạch lại đầu thai làm con của em trai hắn. Như vậy là Trời đã có ý tuyệt diệt gốc rễ Nhạc gia, ta chỉ thuận theo thiên mệnh mà thôi. Sao, có phải Dao Hoa cung chủ muốn ngăn cản?”, chàng trai mỉm cười nhìn Bạch Hạo Đan vẻ khinh thị.

“Nhiệm vụ của ta lần này chỉ là bảo vệ Cốc Liên, còn những người phạm kia, ta chẳng cần quan tâm. Bọn họ có thiên mệnh của mình, ta tuyệt đối không can dự vào số mệnh của kẻ khác.”

“Được! Cung chủ cũng là người nhất ngôn cửu đỉnh, có câu này của ngài, ta yên tâm rồi. Cứ để bọn họ lạc trong mê cung ảo tưởng của ta tàn sát lẫn nhau, mà thương thức niềm khoái cảm do nỗi tuyệt vọng mang lại đi!” Nheo đôi mắt lại, bàn tay chàng trai chỉ xuống phía dưới, nơi có hai kẻ lọt giữa hang rắn đang không ngừng chạy tại chỗ trong nỗi kinh hoàng...

...

Nhạc Mai Sương sợ hãi cố gắng chạy về phía trước. Mồ hôi ròng ròng thấm ướt toàn thân, nhưng cô không chút mảy may chú ý, chỉ nghĩ chạy sao cho thật nhanh, chạy không ngừng nghỉ. Bất chợt cô tuyệt vọng dừng lại, phía trước xuất hiện một bức tường trông rất quen thuộc bít kín lối đi giống như những gì cô đã lo sợ.

“Bố, anh Thanh Lê, mọi người đâu rồi?”, Nhạc Mai Sương hét lớn như sắp khóc rồi đổ sụp xuống nền đất không chút sức lực: “Mọi người mau đến cứu con, đây là nơi quái quỷ nào thế này?”

Khóc không thành tiếng, Mai Sương có chết cũng không bao giờ nghĩ đến tòa biệt thự mới hơn một giờ trước vẫn nằm nguyên đó mà giờ đã biến thành một mê cung không lối thoát? Mới một giờ trước, sắp xếp xong cho người bố đang đau thương tột độ, cô từ phòng đi ra thì phần hành lang vốn rất ngắn đột nhiên trở nên dài hun hút. Mới đầu vẫn chưa nhìn ra điều dị thường, cô bước từ từ về phía trước. Nhưng mười phút, rồi hai mươi phút trôi qua mà lối xuống cầu thang đáng lẽ phải xuất hiện từ lâu vẫn chẳng thấy tăm hơi. Cuối cùng cô cũng cảm thấy kỳ quặc, định quay lại nhưng cả hai phía trước sau đều chỉ là hành lang dài hun hút, không có bất kỳ thứ gì khác!

“Soạt, soạt, soạt...” Đúng lúc đó, sự yên tĩnh của cầu thang bỗng nhiên bị phá vỡ bởi muôn vàn âm thanh ma sát nhẹ. Tiếng động gọi Mai Sương nghĩ đến con rắn đang lang thang kéo lê thân hình to lớn đầy vảy của mình trên sàn nhà, từ một ngã rẽ không xa nào đó đang chậm chậm di chuyển về phía mình.

“Ai. .. có ai ở đó không?” Vội vã đứng dậy, ánh mắt Nhạc Mai Sương trở nên bán loạn, đôi tròng mắt nhìn không chớp về phía tiếng động đang ngày

càng gần.

“Tiểu Sương, con không ra được sao? Nào, để cô giúp con nhé!”, giọng phụ nữ dịu dàng bất chợt cất lên, có thứ gì rất to trượt ra khỏi góc tường phía trước.

“Á...” Một tiếng thét khủng khiếp phá tan không gian yên tĩnh, Nhạc Mai Sương quay người, điên cuồng lùi về phía sau tìm lối thoát. Sau lưng Mai Sương, Vu Nhã đầu người mình rần đang dang đôi tay xám ngoét hướng tới phía cô với những tràng cười vui vẻ.

...

Khi Diệp Thanh Lệ xuất hiện trước mắt Nhạc Mai Sương thì cô đã mấp mé bờ vực suy sụp. Siết chặt cánh tay người yêu, cô như người chết đuối vớ được cọc, nhất định không chịu buông ra.

“Anh Thanh Lệ, anh đi đâu vậy? Em sợ quá, tưởng không ra được nữa.” Mai Sương sà vào lòng người tình, những giọt lệ tủi thân bắt giạt tuôn trào.

“Tiểu Sương, cô rất yêu tôi phải không?” Lạnh lùng cúi xuống nhìn mỹ nhân đang tựa vào ngực mình, lời Thanh Lệ chẳng chút hơi ấm: “Tiếc rằng... người tôi yêu không phải là cô”.

“Anh bảo sao?” Như tiếng sét đánh giữa trời quang, Nhạc Mai Sương kinh ngạc, chỉ biết đứng nguyên tại chỗ: “Anh bảo anh... không yêu em?”.

“Đúng, tôi không yêu cô”, chàng trai cười khinh bỉ, đẩy mạnh Mai Sương ngã lăn xuống đất: “Cô quen thói bướng bỉnh ngang ngược, mà tôi bình sinh ghét nhất loại con gái như thế”.

“Không thể nào, anh nói dối.” Đờ đẫn, Nhạc Mai Sương cất tiếng yếu ớt như chỉ để mình nghe. Không dễ dàng bỏ cuộc, cô ngược nhìn Diệp Thanh Lệ cao lớn: “Anh nói dối! Lần nào đến nhà em, anh cũng nhìn em tình tứ yêu thương đến thế, ánh mắt đó chỉ có thể xuất hiện khi nhìn người yêu! Anh từng nói chỉ cần những kẻ chường mắt biến mất, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau, sao giờ anh lại trở mặt? Vì sao?”

“Do cô hiểu nhầm đấy chứ”, chàng trai cười phá lên, ánh mắt lại càng lạnh băng: “Là cô cứ thích tự lừa dối mình, cho nên không hề nhận ra từ đầu đến cuối trong mắt tôi chỉ có Nhạc Vi, chứ chưa bao giờ có cô”.

“Em không tin! Em làm bao nhiêu việc như vậy, đến giết người cũng chẳng từ, tất cả cũng chỉ vì muốn được ở bên anh, sao giờ anh lại không thừa nhận mọi chuyện chứ?”

“Hừ, giết người là cô hoàn toàn tự nguyện, tôi đâu có ép. Lẽ nào cô không biết tự tư duy sao? Không biết việc gì nên làm, việc gì không nên sao?” Cười giễu cợt và rời mắt khỏi Nhạc Mai Sương đang ngây người, ánh mắt tăm tối của Thanh Lệ chuyển đến phía cuối hành lang: “Nhưng mà Tiểu Sương, chắc cô đã từng nghe câu “Thiện có thiện báo, ác giả ác báo” chứ”? Lúc giết Vu Nhã, cô có bao giờ nghĩ đến rồi một ngày linh hồn cô ta sẽ quay về tìm cô không? Xem kìa, báo ứng của cô đang đến đấy”.

Cùng với tiếng cười băng lạnh của Diệp Thanh Lệ, một đuôi rắn đen sì vừa to vừa dài bỗng từ đâu thò ra sau lưng Nhạc Mai Sương, rồi bắt đầu cuốn quanh chiếc cổ mảnh mai trắng trẻo của cô.

“Á...” Một tiếng gào vang lên, cái đuôi thô đen dần siết chặt lại, Nhạc Mai Sương trợn tròn mắt như vẫn không tin hình ảnh người yêu đang tựa mình vào góc tường xem trò vui trước mắt: “Diệp Thanh Lệ, vì sao anh... vì sao không cứu em, anh. .. khu khu... anh có còn nhân tính không?”.

“Nhân tính? Ha ha ha... Cô lại nói đến nhân tính với tôi à?”, Thanh Lê phá lên cười, như thể vừa nghe thấy một chuyện gì thú vị lắm: “Thành thật nói cho cô biết, ta vốn dĩ chưa bao giờ là người, nên làm sao có nhân tính được”. Cùng với câu nói đó, toàn thân chàng trai bỗng phát ra ánh sáng màu lục, lập tức một con rắn xanh lá trúc cực lớn xuất hiện trước mặt cô gái, thân hình dài đến mười mấy mét vươn thẳng lên cao, đôi mắt xanh lè cuộn lên tầng tầng lớp lớp ánh băng lạnh.

“Anh...” Kinh khiếp há hốc miệng, Nhạc Mai Sương chỉ cảm thấy mọi thứ trước mắt bỗng nhiên tối sầm. Bị nhấn chìm trong nỗi tuyệt vọng phả lẫn cơn ghệt thờ, cảnh cuối cùng lọt vào ý thức cô là cái lưỡi đỏ tươi của con rắn xanh cùng con dao nhọn trong tay Vu Nhã đã biến thành quái vật vung lên trên đầu mình...

...

Cùng lúc đó, phía bên kia của ảo tưởng, Nhạc Mộ Thạch bị dồn vào thế tuyệt vọng. Trước mặt là con rắn quỷ mang khuôn mặt Nhạc Mai Thành, sau lưng là bức tường sừng sững lạnh lùng vô cảm. Hai thứ mới nhìn tưởng như chẳng hề có chút liên quan ấy lại đang chặ đứt hoàn toàn con đường sống cuối cùng của ông.

“Nếu... nếu con thật sự là Tiểu Thành thì hãy tha cho bố! Bình thường bố vẫn luôn thương anh em con nhất, chẳng có lý do gì con lại đi hại bố, phải không?” Có trấn tĩnh, Nhạc Mộ Thạch làm bộ mặt vui vẻ để xoa dịu con yêu quái đáng sợ kia: “Tránh đường ra được không? Để bố qua đi mà!”.

“Hừ! Ông thương nhất chính là bản thân ông thì có”, con rắn cười quỷ dị, lúc lắc cái đuôi dài thướt của mình: “Để cưới tiện nhân Vu Nhã, ông đã lên kế hoạch vu oan giá họa hồng bỏ mẹ tôi, nhưng ông không bao giờ ngờ rằng mẹ tôi lại thật sự đem lòng yêu thương người đàn ông đó và có con với ông ấy. Đây là sai lầm lớn nhất của ông, cho nên nhằm giữ thể diện, ông lập

tức ly hôn với mẹ. Cuối cùng sau khi mẹ và người đàn ông kia bị bệnh nặng, để được tiếng nhân nghĩa, ông bèn đem đứa trẻ sắp trở thành mồ côi về nuôi. Nhưng ông chưa bao giờ nghĩ rằng chính vì sự ích kỷ của ông mà mẹ tôi mới chết, bây giờ ông lấy quyền gì để yêu cầu tôi tha cho ông?”.

“Tiểu Thành, con nghe bố nói! Những việc trước đây đều là lỗi của bố, con tha cho bố, sau này bố sẽ bù đắp cho mẹ con con, bố xin con đấy!” Chân tay run rẩy quỳ rạp trên mặt đất, người đàn ông hoảng hốt van xin con quái vật đang nắm mạng sống của mình trong tay.

Bất chợt, từ trong khoeo mắt, ông liếc thấy một con dao thái thịt đã sứt mẻ. Tuy bề ngoài nó bị phủ lớp bụi mờ nhưng có vẻ vẫn khá sắc nhọn. Thứ hung khí ấy đang yên lặng nằm ngay cạnh chân ông, mà con quái vật thì hiển nhiên không hề biết đến sự tồn tại của nó.

“Tiểu Thành, con tha cho bố, khi về bố sẽ đốt thật nhiều tiền vàng cho mẹ con con..”, vẫn tiếp tục phân tán sự chú ý của “Nhạc Mai Thành”, tay Nhạc Mộ Thạch lặng lẽ đưa về phía con dao găm bên chân. “Chết đi! Đồ quái vật!”, tay chộp lấy con dao nhọn, người đàn ông bật cả thân người lao đến, cả lưỡi dao cắm phập vào tim “Nhạc Mai Thành”.

“Đồ yêu tinh! Chết đi, chết đi!” Bị dọa đến gần như phát điên, Nhạc Mộ Thạch cuồng bạo tiếp tục vung con dao nhọn trên tay, như thể đang phát tiết toàn bộ nỗi sợ hãi kìm nén trong lòng, những nhát dao liên tục xé tan nát con rắn quý ra thành từng mảnh nhỏ.

“Ha ha ha... Nhạc Mộ Thạch, ông quả là tay sát thủ bẩm sinh đấy.” Vào lúc người đàn ông thờ dốc đổ sụp xuống đất, giọng nói giễu cợt bất chợt vọng đến từ khoảng không tối đen phía xa, rồi một chàng trai cao lớn đẹp đẽ nhàn nhã bước tới, cúi nhìn cái xác rắn nát bươm trên đất, nở nụ cười đắc ý.

“Diệp Thanh Lệ!” Nhạc Mộ Thạch kinh ngạc dụi mắt, đứng dậy lùi về phía sau cảnh giác: “Cậu là người hay quý? Sao lại ở đây?”.

“Ha ha... Ta không phải người cũng chẳng phải quý. Nhạc Mộ Thạch, người ra tay quả thật tàn bạo, đến con gái một của mình cũng không bỏ qua!”

“Con gái?” Mộ Thạch khó hiểu đưa mắt theo ánh nhìn của Diệp Thanh Lệ. Trên sàn, cái xác rắn góm ghiếc khi nãy đã không cánh mà bay, lúc này tan nát nằm đó là thi thể Nhạc Mai Sương với đôi mắt mở trừng trừng đầy ai oán.

12. Giải tầng phong ấn thứ ba

“Tiểu Sương!” Thét lên thất thanh, Nhạc Mộ Thạch nhào tới bên thi thể đứa con gái yêu quý, đôi tay run rẩy ôm chặt cái xác đầm máu vào lòng, nước mắt vòng quanh gương mặt: “Vì sao? Rốt cuộc tôi đã làm sai điều gì mà phải chịu báo ứng đến tan cửa nát nhà thế này!”.

“Ha... Nói về nhân quả tuần hoàn, những việc thất đức bản thân người làm ít lắm sao?” Quay người lộ nguyên hình, Diệp Thanh Lệ lạnh lùng nói thêm: “Còn nhớ giấc mộng kia chứ? Tên phục vụ tàu trong đó đã kể gì với người?”.

“Cậu... cậu là... yêu quái à? Cứu với...” Người đàn ông buông bàn tay đang đỡ thân thể con gái, kinh hoàng không ngừng lùi ra sau: “Diệp Thanh... Thanh Lệ... tôi chưa từng đắc tội với cậu, cậu không nên hại tôi!”.

“Thật sao? Vậy hai vết sẹo trên lưng ta do đâu mà có?” Ánh sáng xanh bất chợt lóe lên, cái đuôi rắn to lớn mang theo thù hận quát tới Nhạc Mộ Thạch, đánh cho ông lăn tròn trên sàn rồi va mạnh vào góc tường: “Mở to con mắt của người ra mà nhìn cho rõ, hai vết thương này đã cướp đi của ta hai vạn năm công phu tu luyện. Người có biết tà tộc chúng ta tu luyện được một vạn năm đã là rất khó khăn rồi, huống hồ những hai vạn năm! Bây giờ có bề vụn người ra cũng khó giải được nỗi phẫn nộ trong lòng ta!”. Cái đuôi rắn xanh lục lại giơ lên cao, đôi mắt màu ngọc bích phát ra những tia tàn bạo độc ác.

“Dừng tay, Diệp Thanh Lệ!” Đúng lúc đó, trong màn ảo mộng vô thanh bỗng vọng đến giọng nói dịu dàng của Hàn Cổ Liên, tà áo lam tung bay, hai thiếu nữ bỗng xuất hiện giữa hư không.

“Sao? Tiểu thư lại không đành lòng, muốn can dự vào việc không phải của mình ư?” Thu lại cái đuôi, đôi mắt của con rắn xanh hiện rõ vẻ sốt ruột: “Rốt cuộc thì cũng là tiên tử lâu năm trên Thiên giới, bất kể phải chịu bao nhiêu ức hiếp, tính thiện trong lòng trước sau vẫn chẳng thể hao mòn nhỉ?”.

“Hừ, người yên tâm. Không phải ta muốn ngăn cản người, nhưng nếu hấn chết như vậy thì Nhạc Vi sẽ ra sao?” Cúi đầu khinh bỉ nhìn người đàn ông đang sợ đến ngày đại, đôi mắt u tối của Hàn Cô Liên lóe lên tia cười gian xảo: “Nhạc Mộ Thạch, nhìn vào mắt ta đây!”.

“Á!” Vô thức ngẩng đầu lên, ánh mắt Nhạc Mộ Thạch bỗng đập vào đôi mắt đen láy nhấp nháy muôn vàn tia sáng dị thường, chỉ trong khoảnh khắc, toàn bộ sự chú ý của ông bị cái thế giới lấp lánh đó thu hút hoàn toàn.

“Người nghe đây, lần này người vốn dĩ tổ chức một bữa tiệc gia đình, nhưng con trai người Nhạc Mai Thành và con gái lớn Nhạc Mai Sương vì tranh cướp tài sản mà nhân cơ hội xô xát với vợ chưa cưới Vu Nhã của người. Trong khi cãi vã, Vu Nhã lỡ tay làm đổ ngọn nến, gây ra vụ cháy. Tiếp đó, trong lúc hoảng loạn các người không cẩn thận đã tự nhốt mình trong phòng, kết quả là cả hai đứa con của người và Vu Nhã đều bị lửa thiêu chết, chỉ còn người và Nhạc Vi thoát được. Người cảm thấy khổ sở tuyệt vọng vô cùng, chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn cả ngôi biệt thự đang dần biến thành tro, nhớ chưa?” Hài lòng nhìn Nhạc Mộ Thạch gật đầu lia lịa, rồi ngã lăn xuống đất nhanh chóng chìm vào giấc ngủ say, Hàn Cô Liên cười nhẹ chuyển ánh mắt sang con rắn xanh to lớn trước mặt: “Công tử thấy sao? Kết cục như vậy được chứ?”.

“Được, đương nhiên là được. Để hấn sống chẳng bằng chết, ngày nào cũng phải chịu nỗi đau giày vò, như vậy còn khiến hấn khổ sở hơn là lấy mạng hấn ngay bây giờ.” Nhàn nhã thè thụt cái lưỡi chẻ, con rắn xanh hồi phục lại hình người: “Vẫn là tiểu thư thủ pháp lợi hại, tại hạ tự hổ không

bằng, nhưng còn chuyện Nhạc Vi, cô định tính sao? Dù gì cũng là cô bé mời cô đến mà”.

“Việc đó công tử không cần lo, ta làm gì cũng không bao giờ để lại rắc rối, ta đã đưa vào đầu Nhạc Vi ký ức tương tự, cô bé sẽ chẳng thể nhớ rằng đã mời ta, đương nhiên những điều còn lại của họ trong nhân gian đành phải phiền đến công tử rồi”.

“Ha ha. .. tiểu thư yên tâm, ta đã thiêu ra tro tòi biệt thự này từ lâu rồi, chỉ cần thêm một mời lửa nữa thì hoàn toàn không vấn đề gì.” Thanh Lệ cười đắc ý, khẽ khua tay xóa đi kết giới ảo mộng.

“Rất tốt, vậy bây giờ công tử nên nói với ta nơi ở của người mặc áo thiên thanh rồi đấy.” Mắt Cổ Liên nheo lại, ánh nhìn mang chút nguy hiểm chiếu thẳng vào chàng trai đang mỉm cười nước mắt.

“Hiện tại ngài ấy đang ở bên hồ Bích Lam của Hàn Thiên cốc đợi tiểu thư. Nếu cô muốn biết sự thật bị che giấu bao lâu nay, thì hãy đến tìm ngài ấy...” Lời còn chưa dứt, Thanh Lệ đã nhanh chóng vụt sang một bên, tránh được đòn trí mạng đến từ khoảng không: “Dao Hoa cung chủ, kiêu đánh lén này có vẻ như không phải điều mà thần tiên trên Thiên giới nên làm thì phải”.

“Đừng phí lời vô ích! Xà tinh chỉ giỏi mê hoặc lòng người nhà người tưởng ta sẽ đứng mở to mắt mà nhìn các ngươi giải tầng phong ấn thứ ba sao?” Bạch y bay bay, thanh bảo kiếm trong tay Hạo Đan quét tới, thẳng tay ngang đường Cổ Liên: “Hàn Cốc Liên, nếu hôm nay cô ra khỏi đây một bước, ta sẽ lấy luật Cung để trừng trị cô!”.

“Xem ra Cung chủ không muốn để tiểu tiên biết toàn bộ câu chuyện rồi. Ngài làm như vậy chỉ nói lên rằng Như Lai và Ngọc Hoàng quả thật đã làm

điều sai trái, nếu không sao phải tạo nên năm tầng phong ấn!” Nộ khí bất chợt dâng lên, đôi mắt sắc lẹm của Hàn Cổ Liên lóe tia băng lạnh.

“Ha ha ha ha...” Bỗng nhiên, tràng cười dài vang trời rộ lên, một luồng sáng vàng kim từ trên đầu bay vút xuống, bất ngờ chiếu thẳng vào bông sen trên trán Cổ Liên đang chằng chút để phòng.

“Tỷ!” Hoảng hốt nhìn Cổ Liên trong thoáng chốc đã mất đi ý thức, Lam Úy từ giữa không trung phóng thẳng xuống phía hang rấn với tốc độ chóng mặt, rồi nhanh chóng bỏ nhào tới đỡ và ôm chặt Cổ Liên vào lòng: “Tỷ tỷ sao thế? Tỉnh lại đi tỷ!”.

“Cổ Liên!” Bất đầu có phản ứng trở lại, Bạch Hạo Đan vội vã nhào đến, giành Cổ Liên từ tay Lam Úy: “Đáng chết! Đồ yêu vật các ngươi lại đáng khinh như vậy!”.

“Đáng khinh thì đã sao? Tầng phong ấn thứ ba đã được giải, bây giờ có nói gì thêm nữa cũng vô dụng.” Ánh sáng màu bạc lướt qua, người mặc áo màu thiên thanh lơ lửng giữa khoảng không phía trên: “Như Lai tự cho rằng mình thanh cao, tưởng là tăng thêm hàng rào bảo vệ, ta sẽ không có cách nào mà không hề biết rằng bao năm qua ta đã luyện thành Ngưng lệ, có thể vượt qua hàng rào bảo vệ tiến vào hóa giải phong ấn. Lần này Như Lai lại bất cẩn rồi, thật là Trời giúp ta!”.

“Ngươi” Chính mắt nhìn thấy hang rấn đang dần biến mất với hai bóng người đặc ý, Hạo Đan không còn tâm trí để chiến đấu nữa, chỉ biết ôm chặt Cổ Liên, rồi cùng Lam Úy bay tới con đường trở về thế giới loài người.

Kết thúc

Ngôi biệt thự Vân Miếu đã hoàn toàn hóa thành tro qua trận cháy lớn. Lúc nhân viên cứu hỏa đến nơi thì chỉ kịp cứu được Nhạc Mộ Thạch và Nhạc Vi đang nằm bên ngoài đám cháy. Sau khi được các bác sĩ dốc toàn lực cứu chữa, Nhạc Mộ Thạch tỉnh lại, kể với cảnh sát hình sự nguyên nhân dẫn đến vụ cháy kinh hoàng kia. Dựa theo đầu mối mà ông cung cấp, cảnh sát đã tìm kiếm trong đám tàn tích ngôi biệt thự được ba thi thể cháy đen chỉ còn trơ lại bộ xương. Qua giám định pháp y, một thi thể bị tổn thương nghiêm trọng, nghi ngờ rằng trong lúc xô xát bị đâm chết bằng dao nhọn, nhưng do hai người kia đều đã tử vong nên cảnh sát không có cách nào đoán được ai là hung thủ, vụ án được dán nhãn với cái tên “Tranh chấp nội bộ gia đình dẫn đến cháy nổ” và khép lại ở đó.

Vài ngày sau, các kênh truyền thông giải trí lớn nhất Hồng Kông tranh nhau đưa tít bài: “Vì tranh chấp gia sản, hai anh em và mẹ kế xô xát dẫn đến cháy lớn”. Dưới áp lực dư luận, đương sự Nhạc Mộ Thạch chọn cách chuyển sang nước ngoài sinh sống, từ đó rời xa mảnh đất đầy thị phi và ghi dấu bao đau thương này. Tối hôm trước khi họ rời đi, Hàn Cổ Liên nhận được một bưu kiện đặc biệt, bên trong là tám ảnh chụp chung thân mật và một bài báo cũ nát đã chuyển màu ố vàng.

“Tỷ, muội phát hiện ra gã Diệp Thanh Lệ đó thật sự rất cố chấp, lại còn xuất hiện ở nhà họ Nhạc làm gia sư cho Nhạc Vi nữa.” Nhàn rãi lăn mình trên giường, Lam Úy cầm tấm ảnh lật đi lật lại: “Thanh Lệ thích cô bé ấy đến thế ư? Sao lúc trước không nhận ra nhỉ?”.

“Ha ha... Thật ra con rắn đó rất hay xấu hổ, trước giờ không quen biểu đạt tình cảm của mình. Thêm nữa, những người có linh hồn trong sáng như

tờ giấy trắng giống Nhạc Vi thường rất dễ khiến đám Ma tộc yêu thật lòng”, Cổ Liên cười khẽ, đưa ánh mắt về phía bài báo ố vàng.

“Không thể nào! Tỷ, từ lúc nào tỷ lại hiểu con rắn đó đến thế?” Quay phắt đầu lại, Lam Úy kinh ngạc nhìn Cổ Liên đang lặng đi: “Không phải liên quan đến chuyện phong ấn trong đầu tỷ đã bị giải đến ba tầng đáy chứ?”.

“Cũng có thể. Tuy không hẳn rõ ràng, nhưng dường như ở nơi sâu thẳm nhất trong trí não ta vẫn còn tàn tích của những hình ảnh mơ hồ nào đó.” Đưa tay ra, Cổ Liên từ từ ấn vào thiên linh trên trán mình: “Hoặc đúng như người kia nói, ta thực sự sinh ra ở Ma giới cũng nên!”.

“Aizzz... Lúc rời đi, Hạo Đan cung chủ hình như cực kỳ tức giận! E rằng lần này các vị trên Thiên giới và Phật giới sẽ canh chừng tỷ hai mươi tư tiếng một ngày mất.”

“Kệ họ! Việc phải đến sẽ đến, cho dù là Đại La thần tiên thì cũng chẳng thể vi phạm quy luật này được.” Vứt tờ báo lên bàn, Cổ Liên tựa lưng vào tường khẽ xoa cái bụng lười biếng: “Úy Úy, ta đói rồi, chúng ta đi ăn đêm thôi”.

“Vạn tuế!” Vừa hoan hô vừa lướt theo Cổ Liên, hai người từ từ xa dần phòng ngủ.

Cơn gió mát thổi đến làm lật tờ báo cũ trên bàn, để lộ bài viết: Năm Dân quốc thứ sáu, ngày 27 tháng 11, chuyến tàu thứ 486 khởi hành từ Bắc Bình đến Bao Đầu đã mất tích một cách kỳ lạ ở khu vực tiếp giáp giữa Bắc Bình và Hà Bắc, toàn bộ chín người phục vụ trên chuyến tàu đều mất tích không rõ nguyên nhân. Nếu ai có bất thông tin gì xin nhanh chóng liên hệ với tòa báo chúng tôi...

Ngũ trùng phong ấn - Đôi dục điểu không thể bay

Tựa

Thời tiết tháng Tám nắng như đổ lửa, Nằm tiếp giáp về phía Đông dãy Đại Hưng An Lĩnh có một khu rừng nguyên sinh rậm rạp. Người dân nơi đây trân trọng giữ gìn từng thân cây cổ thụ cao vút tựa muôn vàn tán ô xanh che khuất bầu trời, bao phủ kín mít vạn vật trên nền đất bên dưới.

“Khải Dương, còn bao xa nữa? Em không đi nổi rồi!” Từ đằng xa, một đôi trai gái dìu nhau bước về phía trước. Chàng trai với ánh mắt đào hoa, trông rất anh tuấn và phong độ, cô gái bên cạnh thì trang điểm khá đậm, chiếc váy siêu ngắn chỉ đủ che khu tam giác mật: “Đều do anh cả đấy! Tự nhiên lại đến cái chỗ khi ho cò gáy này, nếu nghe em đi Singapore, Malaysia hay Thái Lan có phải hay hơn bao nhiêu không?”.

“Em thì biết gì, đi mấy nơi đó không mất tiền sao? Đừng coi thường chỗ này, ít nhất ăn ở mình cũng không phải tự móc hầu bao!” Chàng trai nhếch môi, kéo cô gái vào lòng: “Mệt rồi thì nghỉ một lát. Khoảnh rừng kia có vẻ mát mẻ, chúng ta vào đó tránh nắng đi!”.

“Được!” Nở nụ cười vui vẻ, cô gái chạy ngay về khoảnh rừng tươi tốt trước mặt.

Bất chợt cô đứng sững lại, nhìn chằm chằm về phía trước với vẻ không dám tin vào mắt mình. Khoảnh rừng trông cạnh đó lộ rõ một đôi chim vừa đẹp vừa lạ, toàn thân lấp lánh ánh bạc, màu xanh xen lẫn màu đỏ nổi bật trên đôi cánh. Điều khiến người ta kinh ngạc hơn cả chính là trên thân mỗi con chim đều chỉ có một cái cánh và một con mắt.

“Đôi dục điều! Đôi dục điều trong truyền thuyết!” Cô gái phấn khích reo lên, quay người túm chặt cánh tay người yêu: “Khải Dương! Chúng ta phát tài rồi! Chúng ta phát tài rồi!”.

“Thật không? Em chắc chứ?” Ánh mắt chàng trai tên Khải Dương trong thoáng chốc lộ vẻ tham lam.

“Thật mà! Bác em chuyên nghiên cứu các loài chim. Em đã từng giúp ông ấy tra trên mạng, theo lời đồn đại thì hình dáng loài chim dục đúng như thế này.”

“Được! Cứ bắt chúng lại rồi tính tiếp!” Chàng trai giơ tay nhào tới chụp mạnh một trong hai con chim: “Đừng đứng ngẩn ra như thế! Mau đến giúp anh bắt nó đi!”.

Túm chặt được chân của một con chim, chàng trai đón sợi dây thừng cô gái đưa cho, trói thật chặt rồi treo lên cành cây bắt chập tiếng kêu inh ỏi của nó.

“Còn một con nữa. Em bên trái, anh bên phải, nhất định phải bắt cho được!” Chàng trai đang chỉ dẫn bạn gái chuẩn bị ra tay với con chim còn lại, thình lình con chim bị treo trên cây bắt chợt phát ra tiếng hót rợn người nghe như lời than khóc, tiếp đó nó thả lỏng cơ thể đột ngột du cả thân mình húc thẳng vào thân cây rắn như đá sau lưng.

“Ôi! Sao lại tự va vào cây chết thế này!” Cô gái hét lên, nhanh chóng chạy về phía cái cây: “Xong rồi, óc phọt ra ngoài rồi! Tiền của tôi ời...”.

“Đừng ở đó mà tru trẻo nữa! Mau qua đây giúp anh bắt con này!” Bực bội trách móc người yêu, ánh mắt chàng trai hoàn toàn tập trung vào con chim còn lại.

Tức tốc nhảy vọt về phía trước, nhưng chàng trai chỉ chụp được không khí. Một tiếng hót bi thảm nữa bỗng vang lên, con chim còn lại lao vọt về phía bạn tình đã chết, rồi nhanh như chớp lao mạnh vào đó, đầu vỡ toác ra.

“A! Đáng ghét thật!” Vội vã cúi xuống, cô gái lật con chim đầm đìa máu lên: “Lại chết rồi! Thật phí công loay hoay này giờ!”.

“Mẹ kiếp! Không ngờ tính tình loài chim này lại quyết liệt đến thế. Chúng ta cũng không thể để mất công chuyên này được!” Vừa lau bầu, chàng trai vừa lấy con dao gọt trái cây mang theo ra, tóm lấy con chim bé nhỏ đã chết, đâm sâu vào đầu nó.

“Anh làm gì vậy? Tay đầy máu rồi kìa.” Cô gái ghê sợ lùi lại phía sau, như sợ rằng dòng máu đang dần chuyển thành màu đen kia sẽ dây sang người mình.

“Hừ, dù có là chim chết thì lông của nó vẫn là vô giá. Rốt cuộc thì mấy ai từng thấy đôi đực điều thật sự nào?” Cảm bộ lông của hai con chim xinh đẹp trên tay, chàng trai đắc ý ném những phần còn lại xuống đất.

“Đúng đây! Quay về ta đưa chúng đến chỗ bác em, ông ấy nhất định sẽ mua nó với khoản tiền lớn cho xem!” Vui mừng cùng bạn trai rảo bước ra khỏi rừng, cô gái tươi cười nhìn ngắm hai bộ lông hiếm có.

Sau lưng họ, hai xác chim mất lông trợn trừng đôi mắt đầy chết chóc thù hận, oán độc nhìn theo hai bóng người đang dần khuất xa...

1. Man Man

Đêm khuya, mấy người đang nóng lòng chờ đợi trước cửa phòng sản của bệnh viện tốt nhất thành phố. Bà cụ tóc bạc trắng đứng đầu không ngừng chấp hai tay vào nhau liên tục cầu nguyện. Trái với thái độ mong đợi của bà, chàng trai trẻ đứng bên cạnh lại hoàn toàn chú tâm vào chiếc điện thoại đời mới trên tay với vẻ sống chết mặc ai, chẳng liên quan gì tới mình.

“Khải Dương, cháu đích tôn của bà! Cháu không thể làm bà nội bớt lo hơn một chút sao?” Nhìn dáng vẻ thờ ơ của đứa cháu, bà cụ tức giận gõ mạnh cây gậy trên tay xuống đất: “Cháu sắp thành bố đến nơi rồi, sao vẫn chẳng thay đổi gì thế? Còn không chịu tu tâm dưỡng tính, sống với Tĩnh Vũ cho tốt một chút!”.

“Bà nội, bà lằng nhằng quá đi! Lúc đầu nếu không phải bà sống chết đòi có chất bé, cháu đã chơi thêm được hai năm nữa rồi.” Lãng Khải Dương cau mày bực bội nhìn bà: “Hơn nữa Hà Tĩnh Vũ sinh trai hay gái đều do ông Trời quyết định, cháu cuống làm gì chứ?”.

“Thằng súc sinh! Mày dám nói với bà nội thế à?” Hai tay giữ chặt đầu gậy, bà cụ tức đến run lấy bẫy: “Đều tại ta! Cứ nghĩ bố mẹ mày mất sớm, thân già này không nỡ xử tệ với mày. Nhưng... nhưng sao mày lại đáng thất vọng đến thế, cả ngày có nhà không về, chỉ tụ tập với lũ bạn lêu lổng phá làng phá xóm. Bây giờ vợ mày nằm trong kia sinh con cho mày... mà nhìn máy kia! Bà mà không ép, chắc mày cũng chẳng thèm đến đâu phải không?”.

“Thôi bà nội... Cháu sai rồi được chưa? Bà đừng tức giận nữa đi!” Thấy bà cụ nổi cơn tam bành, Lãng Khải Dương không thể không nở nụ cười

nịnh bợ: “Cháu hứa sau này sẽ sống tử tế, không ra ngoài chơi bởi nữa, được chưa bà?”.

“Ừ, nếu thật sự biết sai thì thề độc đi: Sau này mà còn không chịu an phận thủ thường thì sẽ bị Trời đánh tan xác!”

“Ôi! Bà nội, không phải chứ? Cháu là cháu ruột của bà, thề độc như vậy...” Cô ý trung ra bộ mặt đau khổ, Khải Dương đã thành công trong việc khuất phục bà nội: “Được rồi, được rồi, bà cười đi cho cháu yên tâm nào! Sau này cháu nhất định sẽ tốt hơn được chưa?”.

“Aizzz... Thôi được rồi, chỉ cần cháu biết sống cho tử tế là được...” Bà cụ nói, ánh mắt lại hướng về phòng sản. Đúng lúc đó, bên trong bỗng vang lên tiếng khóc trẻ con to rõ ràng, rồi một y tá chạy ra.

“Chúc mừng bà, cháu dâu bà sinh được một bé trai khỏe mạnh, ba cân hai. Bà lên chúc cụ nội rồi nhé.”

“A di đà Phật... đại từ đại bi ban phúc cho con cháu đầy đàn!” Quá vui mừng, bà cụ quỳ rạp xuống đất: “Vậy là nhà họ Lãng ta có người nối dõi rồi! Cuối cùng cũng có người nối dõi rồi!”.

“Bà nội mau đứng dậy, nền đất lạnh cẩn thận ốm đó.” Lãng Khải Dương cố giấu nụ cười đỡ bà cụ dậy, tiện tay lấy gói kẹo trong cặp sách ra đưa cho cô y tá: “Mọi người vất vả rồi, ăn chút kẹo mừng đi!”.

“Cảm ơn.” Đáp lại một tiếng, cô y tá quay người rời khỏi phòng sản.

“Bà nội, tên của nó, dành bà đặt đó.” Khải Dương cúi xuống sột ruột nhìn bà cụ đang chìm đắm trong phấn khích không sao thoát ra được.

“Bà nói cho cháu biết nhé, cái tên không được đặt bừa đâu. Đợi khoảng hai ngày nữa, bà nội đến chùa tìm thầy tướng số bói một quẻ rồi tính. Bây giờ bà phải đi thăm chất yêu của bà đã.” Quyết định xong mọi chuyện, dưới sự đỡ dìu của đứa cháu, bà cụ háp tấp bước về phía phòng trẻ sơ sinh...

...

Nhà họ Lãng có người nói dôi! Đây vốn là chuyện vui thâu trời xanh, nhưng chẳng hiểu sao suốt mấy ngày, bà cụ Lãng cứ ủ ê mặt mày. Lý do duy nhất chính là sau khi chào đời, đứa bé bắt đầu khóc không ngừng nghỉ, bất kể dỗ dành thế nào đi nữa. Cuối cùng bệnh viện cũng bó tay, đành để gia đình họ xuất viện sớm, phòng trường hợp cậu bé không quen với không khí trong bệnh viện nên mới như vậy, nhưng ai ngờ vừa bước đến cửa nhà, đứa bé càng khóc dữ hơn. Mọi người trong nhà hết sức bối rối, không biết xử lý ra sao. Cuối cùng, bác Ngô hàng xóm học rộng hiểu nhiều khuyên bà cụ nên đi chùa thắp hương, xem có phải đã phạm điều gì hay không.

Vậy là, bà cụ chọn ngày lành tháng tốt, vừa sáng sớm đã đi theo đứa cháu hay khóc trên lưng đến ngôi chùa có tiếng linh thiêng gần đó. Đến lưng chừng núi, bà cụ đột nhiên trượt chân, cả người nghiêng hẳn về phía sau. May mà bình thường quen đi đường núi, nên lúc này cái khó ló cái khôn, bà cụ xoay người về bên phải, tay trái sổng chết túm chặt cành cây cạnh đó, cuối cùng cũng tạm giữ được thăng bằng. Thế nhưng, lúc này đứa bé trên lưng bà bắt đầu bực bội khó chịu, ra sức mở to cổ gào khóc inh ỏi.

“Bác ơi, bác không sao chứ?” Có lẽ bị tiếng khóc của đứa bé thu hút sự chú ý, con đường núi vốn yên tĩnh bỗng xuất hiện một người đàn ông áo xanh từ từ bước tới, đỡ bà cụ còn đang sợ hãi trở lại đường chính.

“Cảm ơn, cậu thật tốt bụng.” Ngồi trên bậc thang đường núi, bà cụ chẳng để ý đến vết thương ở chân, chỉ vội vã ôm đứa cháu chặt vào lòng, kiểm tra kỹ xem nó có làm sao không.

“Có gì đâu bác. Cháu bác đây ạ? Đáng yêu quá, nhưng sao khóc dữ vậy?” Người đàn ông đưa tay khẽ xoa đầu đứa bé.

“Aizzz... là chất tôi đây, cũng chẳng biết phạm phải điều gì mà từ khi sinh ra đến giờ, nó cứ khóc mãi không thôi, cực chẳng đã tôi phải lên chùa trên núi thắp hương, nhân tiện tìm cho thằng bé cái tên luôn.” Bà cụ thở dài vỗ nhẹ lưng đứa cháu, đôi mắt lộ vẻ mệt mỏi.

“Bác! Cháu cũng có chút thuật bói toán, theo cháu thấy thì đứa trẻ này hay khóc là do cái tên không thích hợp.” Người đàn ông cười khẽ, đưa tay đỡ lấy đứa bé trong lòng bà cụ, đôi đồng tử màu vàng kim tỏa ra những tia lấp lánh: “Từ hôm nay trở đi cháu sẽ mang tên Man Man nhé? Cười lên nào, Tiểu Man Man!”.

“Hi hi... Hi hi...” Điều kỳ diệu bỗng nhiên xuất hiện, cũng với lời dỗ dành của người đàn ông, đứa trẻ quả nhiên ngừng khóc, thậm chí còn cất tiếng cười vui vẻ.

“Cậu là thần tiên giáng trần sao?” Kinh ngạc nhìn mọi việc trước mắt, bà lão bàng hoàng đón lấy đứa cháu: “Man Man à! Nghe hay lắm, từ nay tên con sẽ là Lăng Man Man”.

Năm lần bảy lượt cảm ơn người đàn ông áo xanh, bà cụ vui mừng xuống núi, chỉ thoáng chốc đã chẳng thấy bóng dáng đâu nữa.

“Ha ha... Lăng Man Man ư? Thật thú vị!” Nhàn nhã quay lưng, đôi mắt lạnh lùng của người đàn ông lúc này đã không còn nét cười nào nữa: “Nếu nhà họ có *Sơn Hải kinh*^[1] chắc đã biết Man Man còn có cái ý nghĩa khác: Đôi đực điếu”...

[1] Sơn Hải kinh là cổ tịch thời Tiên Tần của Trung Quốc, chủ yếu mô tả về các thần thoại, địa lý, động vật, thực vật, khoáng sản, vu thuật, tôn giáo, cổ sử, y dược, tập tục, dân tộc thời kỳ cổ đại.

2 Vị khách bất ngờ

Trong thung lũng rực rỡ hoa nở có một cái hồ xanh biếc gợn sóng lăn tăn, trên mặt nước, những lá sen lớn tựa như muôn vàn mảng xanh lững lờ trôi quanh nhịp cầu trúc. Giữa không gian màu xanh vô tận ấy, nổi bật hai đóa lam liên nở rộ, cực kỳ lộng lẫy.

“Liên Liên, con lại bắt nạt Thiên Thiên rồi.” Cùng với lời trách yêu vừa vang lên, người phụ nữ xinh đẹp quyến rũ từ trên trời sà xuống bên một lá sen, tiện tay nâng đóa sen xanh nhụy vàng óng đang cúi rạp xuống do bị đóa sen nhụy xanh nhạt đè lên: “Xem kìa, con sắp làm Thiên Thiên bị chìm xuống nước rồi đó”.

“Ê...” Đóa sen vừa làm việc xấu đứng đưa thân mình hết bên trái rồi lại bên phải, như thể đang thích thú vì trò đùa tinh ranh đã thành công.

“Mị tử tử, bình thường tử cứ hay cung chiêu Liên Liên nên tiểu thư mới luôn bắt nạt Thiên Thiên đó.” Bỗng nhiên, con rắn màu xanh ngọc bích trên cây cầu trúc trước mặt thò cái đầu ra cất tiếng.

“Diệp Thanh Lệ!” Tức giận trừng mắt nhìn con rắn xanh, đóa lam liên vừa chơi trò bắt nạt kẻ khác vội gạt mạnh lá sen của mình đánh “tùm” một cái, hàng trăm giọt nước tức thì bay thẳng về phía con rắn.

“Cứu với!” Con rắn nhỏ kêu lên thê thảm, nhanh chóng rụt cổ lại, nhưng vẫn bị té cho ướt nhèm cả người: “Đáng ghét! Liên Liên xấu xa, người ta vừa phơi nắng xong, bây giờ toàn thân ướt hết cả rồi”.

“Được rồi, Liên Liên không được nghịch nữa, còn bắt nạt người khác là ta đánh đòn đấy!” Khẽ vẫy tay một cái, nước trên thân thể con rắn lập tức

bốc hơi hết, người phụ nữ nghiêm mặt cảnh cáo con gái.

“Nương dũ quá đi mất! Thiên Thiên, muội sợ.” Khép cánh lại, cô bé lam liên núp mình sau lưng đóa sen nhụy vàng.

“Thôi được rồi, sau này phải nhớ không được bắt nạt Thiên Thiên nữa!” Người phụ nữ khẽ thở dài, bắt lực nhìn đóa sen nhụy vàng dần khép lá, ôm lấy đóa lam liên bé nhỏ vào lòng che chở...

...

Gần đây, Hàn Cổ Liên thường vô cớ cảm thấy bất an, đặc biệt là về buổi đêm, như thể trong bóng tối luôn có đôi mắt vô hình nào đó đang dõi theo nhất cử nhất động của mình. Mỗi lần thức tỉnh khỏi giấc mộng giữa đêm, cô thường bật dậy không ngừng đảo mắt tìm kiếm, bởi chỉ lúc này cô mới cảm nhận được ánh nhìn thù hận đau buồn đang hướng về mình đầy tủi hờn.

Tháng Mười hai âm lịch, học sinh được nghỉ đông nên bà nội đến trường đón Cổ Liên về. Dưới sự giúp đỡ của Lam Úy, cô đã giải quyết xong toàn bộ chỗ bài tập về nhà phải làm trong kỳ nghỉ.

Hôm nay, bên ngoài lát phát mưa bụi, bầu trời âm u khác thường. Từ sáng sớm, Phương Tĩnh Hương đã nhận được điện thoại, nói công ty đã kết thúc đợt tuyển dụng nhân viên, mời bà về làm đợt kiểm tra chốt hạ. Khi bà nội lái xe ra đến cổng, Cổ Liên đang dùng bữa sáng bỗng cảm thấy một khí lạnh quen thuộc từ phía sau thổi tới, cô bèn quay phắt đầu lại, nhưng chẳng thấy gì.

“Tỷ, có chuyện gì vậy?” Thấy vẻ mặt đột nhiên căng thẳng của Hàn Cổ Liên, Lam Úy vội vã cảnh giác.

“Úy Úy, ta lại cảm thấy hơi thờ đó. Lần này không phải ánh nhìn mà là luồng khí.” Cổ Liên đứng dậy bước về phía cửa sổ, cẩn thận quan sát sự biến đổi của từng cành cây ngọn cỏ. Khi ánh mắt lướt đến hàng cọc sắt cắm trên tường rào, một bóng người lơ lửng giữa không trung bỗng đập vào mắt cô, mờ ảo đến gần như không thể nhìn thấy.

Đó là cậu bé chừng tám, chín tuổi, mặc bộ đồ thể thao màu xanh sọc đỏ kỳ quặc. Lúc này, dáng hình mỏng manh của cậu bé đang dần biến mất, chỉ còn lại đôi đồng tử đen láy sáng rực những tia tàn nhẫn, lạnh lẽo cứ dăm dăm nhìn cô không chớp mắt.

“Đó là...”, Lam Úy kinh ngạc há miệng: “Muội có biết nó, nhưng sao nó lại lơ lửng như thế? Chẳng lẽ nó chết rồi?”.

“Muội quen nó? Ai vậy? Muội đã gặp nó ở đâu?” Một tay chụp lấy Lam Úy không ngừng lắc, Hàn Cổ Liên nhíu chặt mày.

“Đừng lắc nữa! Muội nói đây mà!” Lam Úy kêu lên, cố gắng thoát khỏi những ngón tay nắm chặt của Cổ Liên, rồi ngã mình xuống ghế sofa: “Nó là con trai của gia đình mới chuyển tới gần nhà ta. Tỷ vừa về nên không biết, gia đình họ đến đây được hai tháng rồi”.

“Ồ? Muội nói cậu ta là người? Nhưng ánh mắt cậu ta chẳng hề giống người chút nào.” Ngồi lại xuống ghế, Hàn Cổ Liên trầm tư: “Thần sắc lạnh lùng và khát máu đó không thể có ở loài người, kể cả là oan hồn cũng không có được oán khí mạnh mẽ vô song nhường ấy, lẽ nào là loài yêu ma? Nhưng sao cậu ta lại không có mùi ma quỷ?”.

“Kính coong...” Trong lúc Cổ Liên đang cố tìm lời giải đáp cho vấn đề khó hiểu thì chuông cửa bất chợt vang lên.

“Vâng! Xin chào! Xin đợi một lát!”, cô Tuệ từ trong bếp chạy ra ngoài nói vào máy liên lạc, sau đó báo lại với Cổ Liên: “Liên Liên, có một người đàn ông nói là bạn của cháu, cháu có muốn gặp người đó không?”.

“Bạn cháu?” Nghi hoặc nhận ống nghe, ánh mắt Hàn Cổ Liên lướt đến phía công: “Tôi là Hàn Cổ Liên, xin hỏi ai vậy?”.

“Ha ha... Liên Liên còn nhớ giọng ta không? Dù sao cũng đã lâu lắm rồi chúng ta không nói chuyện.” Một giọng nam trầm ấm vọng qua ống nghe truyền tới tai Cổ Liên, trong thoáng chốc cả người cô cứng đờ.

“Ông, ông là...” Ngạc nhiên, Cổ Liên quay người ra hiệu cho cô Tuệ đi mở cửa. Nhìn theo bóng lưng cô Tuệ, cô hít sâu một hơi: “Lâu lắm rồi không gặp... Thích Ca Mâu Ni - Như Lai!”...

3. Ủy thác

Những điều bất ngờ luôn như thế, bạn vĩnh viễn không bao giờ biết được nó sẽ đến khi nào và ở đâu. Cũng giống như vô số biến cố mà nhân sinh vẫn trải qua, nó có thể dễ dàng thay đổi toàn bộ những điều bạn đang có trong bất cứ tình huống nào.

Giờ khắc này, Cổ Liên đang ung dung thưởng thức vị trà Phổ Nhĩ thượng hạng, thái độ hết sức trầm tĩnh đối với vị khách quý đến bất ngờ này.

“Người xuất gia không bao giờ quanh co. Thích Ca Mâu Ni, xin ngài cứ nói thẳng nói thật! Khiến ngài phải nhọc công hạ phạm, chắc hẳn chuyện phong ấn trong đầu con phải quan trọng lắm.” Đưa mắt nhìn vị lão giả cũng đang thưởng trà giống mình bên bàn, đôi đồng tử của Hàn Cổ Liên lộ ra những tia âm u lạnh lẽo: “Ngài có thể nói vì sao lúc đầu phải phong ấn ký ức của con không? Lẽ nào thực sự liên quan đến cái chết của mẹ con?”

“Được, dù sao việc đã đến nước này, ta sẽ nói với con”, Như Lai khẽ thờ dài nhìn cô bé trước mặt: “Năm tầng phong ấn này là ta tự tay thêm cho con, nhưng mục đích hoàn toàn không phải nhằm giấu giếm sự thực nào cả. Năm đó Mị Gia đã tâm ngập tràn, mưu đồ chiếm lĩnh tam giới. Ta và Ngọc Hoàng đã nhân nhượng rất nhiều lần, nhưng bà ấy không những không biết hối cải, mà còn dấy quân tiến đánh Thiên đình. Trong tình huống bất đắc dĩ, chúng ta mới phải tiêu diệt toàn bộ Ma tộc, nhưng không ngờ mẹ con lại nuôi mối hận điên cuồng với Thiên giới. Bà ấy đã truyền mối hận thù sang cho con. Nếu không có sự hạn chế của phong ấn, vào thời điểm tu thành hình người, con sẽ bước trên con đường Ma giáo. Mà Phật duyên bẩm sinh trong con một khi bị Ma tính thay thế thì toàn tam giới sẽ chỉ là sinh linh lâm than, máu chảy thành sông. Đó có phải điều con mong muốn không?”

“Ha... Muốn hay không đâu còn là điều con có thể quyết định nữa. Như ngài nói mọi vật đều có số kiếp, đã là số kiếp thì trong tam giới ai tránh được đây. Như Lai, ngài tự bịt mắt không chịu đối mặt với thực tế, thậm chí còn dựa vào phong ấn để bưng bít ký ức của con, thế phỏng có ích gì? Vận mệnh đã sớm được định sẵn ở một nơi nào đó, con có thể trốn tránh được chốc lát nhưng thử hỏi liệu trốn tránh được cả đời không? Lẽ nào người có thể thấu suốt vạn vật thế gian như ngài lại không hiểu cái đạo lý đơn giản ấy?” Cổ Liên đặt cốc trà trên tay xuống, lặng lẽ nhìn Phật Tổ: “Người đó nói chín năm trước trên Thiên đình ngài đã thực hiện một thần chú với con, vì sao vậy?”

“Aizzz. .. Khi ấy lão nạp quá sơ ý, không hề phát hiện ra Nhâm Nhiễm đã biết thân thể của con. Năm ấy, cơ thể con mới chưa đầy ba tuổi, nếu quá kích động dẫn đến khai mở thần chú thì thân thể non nớt đó sẽ không chịu đựng nổi, cho nên ta phải thêm hàng rào bảo vệ cho con, giúp con có thêm mười năm vô ưu nữa.”

“Hóa ra là vậy.” Đứng dậy bước về phía Như Lai, giọng Hàn Cổ Liên trở nên gấp gáp: “Như vậy... liệu ngài có thể cho con biết, cha con là ai và ông hiện tại đang ở đâu không?”

“A di đà Phật! Cha con, nguyên là Nạp Y La, vị tôn giả chí thượng của Phật giới. Hơn năm vạn năm trước cha con đã bỏ đi theo Mị Gia mẹ con, hiện đã qua đời.” Đôi tay Phật Tổ chấp vào nhau, ánh mắt dằng dầy bi thương.

“Đã mất rồi? Cũng tốt, đỡ cho mẹ con phải cô quả một mình.” Đôi mắt cay cay, không biết đã nhòe đi tự lúc nào, Cổ Liên quay người muốn ngồi trở lại chỗ ban nãy trên ghế, nhưng đã chẳng nhìn rõ gì nữa: “Lần này ngài xuống trần để phong ấn lại ký ức của con chẳng?”. Không biết bao lâu sau, Cổ Liên cuối cùng cũng gạt đi những giọt lệ nhòa, hồi phục về mặt ban đầu, chỉ đôi mắt vẫn còn đỏ đỏ.

“Không, con đoán sai rồi, ký ức của con tạm thời đã không thể phong ấn lại nữa. Ta đến là muốn nhắc nhở con, thời gian này phải hết sức cẩn thận.” Đưa mắt nhìn bầu trời u ám ngoài cửa sổ, đôi mày Như Lai khẽ nhíu: “Thời gian gần đây ở nhân gian thường vô cớ xuất hiện mưa lớn và bão tuyết. Ta hoài nghi có yêu quái đã thâm nhập xuống nơi này, nên bấm đốt thăm dò đến tận những vùng tối tăm nhất, kết quả là bói ra được một chuyện tà trời”.

“Chuyện gì mà quan trọng đến mức ngài phải mất công giáng trần?”, Cổ Liên ngạc nhiên hỏi. Phật Tổ trước giờ vẫn luôn bình thản, lẽ nào việc này thực sự không tầm thường?

“Mười năm trước, một đôi đực điều đến từ Ma thành bị kẹt lại ở trần gian. Trong một dịp hết sức tình cờ, cặp tình nhân trẻ phát hiện ra đôi chim, liền bị lòng tham làm cho mù quáng mà bức hại khiến hai linh điều không có cách nào, đánh tự kết liễu sinh mạng của mình.”

“Đúng là tạo nghiệt!”

“Không sai, chính là tạo nghiệt. Việc này nếu kết thúc ở đó thì báo ứng đối với họ cũng chưa đến nỗi quá nặng nhưng...” Phật Tổ đau buồn thở dài, đôi mày nhíu lại càng sâu: “Nhưng bọn họ chẳng những không biết hối cải, còn tàn bạo lột lấy bộ lông đôi đực điều đem bán, kết quả là tự mình chuốc lấy tai họa tà trời”.

“Đáng đời! Ác độc như vậy chết cũng đáng. Sao ạ? Phật Tổ muốn cứu họ ư?” Có vẻ khó hiểu, Cổ Liên nhìn khuôn mặt mịt mù u ám của Như Lai, hiểu kỳ hỏi.

“Luật trời tuần hoàn, nhân quả báo ứng, quy luật này không ai có thể vi phạm, nhưng vấn đề là báo ứng cũng không thể đi quá xa.”

“Ngài nói vậy là sao? Con không hiểu, bảo ứng cũng có cấp độ ư?”

“Aizzz... Cỗ Liên, có điều này con không biết. Đôi chim đó sau khi chết oan hồn không tan, chúng lợi dụng sơ suất của quý canh âm ty đã nhảy vào lục đạo luân hồi chuyển kiếp đầu thai vào làm con của cặp vợ chồng kia. Thử hỏi thiên hạ làm sao có đạo lý con cái báo thù cha mẹ chứ, đó chẳng phải làm loạn Tam cương Ngũ thường hay sao? Cho nên...”, Như Lai ngừng lời, ánh mắt chăm chú nhìn Cỗ Liên: “Cho nên lão nạp muốn nhờ con đi cứu rồi hai sinh linh hiện đang bị hận thù không chế đó, chỉ cần chúng ít nhiều có thể từ bỏ ý định báo thù là được rồi”.

“Thiên giới hết người rồi hay sao? Sao lại phải là con chứ? Như Lai, ngài đang tính toán nước cờ gì đây?” Nghe hết lời Phật Tổ, Cỗ Liên cười nhạt, ánh mắt hiện rõ khinh thường.

“A di đà Phật, nếu con làm được việc này thì công đức vô lượng. Đến lúc ấy con không cần tái nhập luân hồi mà có thể quay về Thiên đình ngay. Lẽ nào con quên ở thế gian này con vẫn còn bốn năm dương thọ? Hơn nữa thân phận con đặc thù, có sự ra mắt của con, cơ hội thành công không được mười thì cũng phải lên tới tám chín phần.”

“Hừ! Thân phận đặc thù?”, Cỗ Liên mỉm cười, nhẹ nhàng gạt đầu: “Nói như vậy nghĩa là ngài thừa nhận thân phận của con vốn là chủ nhân Ma vực hạ giới phải không? Xem ra người đó nói không sai, con chưa bao giờ thuộc về Thiên đình cả!”.

“Thành tiên hay thành quý chi khác biệt trong ý niệm của con thôi”, Phật Tổ nhướn mày thờ dài: “Nhưng ta tin con đã kế thừa được tuệ căn của sư đệ Nạp Y La, thì sẽ không thể dễ dàng bị Ma tính chế ngự. Ta đã từng nói con là đệ tử có tư chất nhất trong Phật giới, không chỉ vì con là con gái của một tôn giả chí thượng mà còn vì năng lực học hỏi nghiên cứu Phật pháp của

con mạnh hơn bất cứ vị tiên gia nào. Chỉ cần bình an vượt qua thiên kiếp của mình, con nhất định sẽ trở thành một bậc chí tôn mới của Phật giới”.

“Thành bậc chí tôn mới hay không đối với con chẳng có nghĩa gì hết, nhưng con nhận lời ngài. Việc đôi dục điều đó con sẽ cố hết sức, có điều xin đừng kỳ vọng bọn chúng sẽ từ bỏ hoàn toàn ý định báo thù. Điều con có thể làm chỉ là thức tỉnh và xoa dịu chúng, nếu đôi chim vẫn nhất quyết giữ nguyên ý định, con cũng không thể làm gì hơn.” Đưa tay xoa hai bên thái dương đã bắt đầu phát đau, Cổ Liên mệt mỏi dựa vào thành sô pha: “Rốt cuộc thì Phật pháp vô biên, nhưng khó mà cảm hóa được kẻ ác”...

4. Lãng Kiêm Kiêm

Thời khắc ngày gần tàn, cơn mưa trắng trời cũng đã tạnh. Cùng với lớp sương mù xám xịt, màn đêm dần lan tỏa khắp bầu trời.

“Tỷ, muộn thế này tỷ còn ra ngoài, nguy hiểm lắm đấy.” Trên con đường tối thẫm trong vườn hoa, Hàn Cổ Liên và Lam Úy sóng bước bên nhau tiến về phía đài phun nước lớn ở trung tâm khu vườn.

“Vừa rồi ta nghe thấy có tiếng người gọi, chính là từ nơi này vọng đến. Thêm nữa ta có dự cảm người đó tuyệt đối không phải một sinh linh bình thường.” Lor đang trả lời cho sự lo lắng của Lam Úy nhưng ánh mắt Cổ Liên lại hoàn toàn tập trung về phía trước.

Chỉ thấy trên chiếc ghế dài cách đài phun nước không xa, một cậu bé mặc đồ thể thao màu xanh sọc đỏ đang ngồi yên lặng, song tư thế và khí chất âm u lạnh lẽo mà cậu bé vô tình để lộ ra tuyệt đối không phải là kiểu một cậu bé ở lứa tuổi này nên có.

“Là người gọi ta ra phải không?” Lệnh cho Lam Úy tránh sang một bên, Cổ Liên bước tới và ngồi xuống cạnh cậu bé: “Có việc gì vậy?”.

“Cảm ơn tiểu thư đã đồng ý ra đây gặp tại hạ.” Cậu bé đứng dậy quỳ một chân xuống, cung kính cúi mình thi lễ: “Kiêm Kiêm đã từng gặp tiểu thư”.

“Người tên là gì? Sao lại biết ta?” Có phần kinh ngạc, đôi mắt băng giá của Cổ Liên hướng về cậu bé đang quỳ trên đất: “Cứ đứng lên đã, người khác nhìn thấy không hay đâu”.

“Vâng, tại hạ Lăng Kiêm Kiêm đến từ Ma vực. Ở Ma thành, bọn tại hạ không ai không biết đến tiểu thư, chỉ là những năm gần đây Thiên giới áp chế Ma tộc nên bọn tại hạ không dám xuất hiện ở nhân gian mà thôi.” Cậu bé cười, đưa đến trước mặt Cổ Liên một chuỗi vòng đeo tay màu lam: “Xin thứ lỗi cho tại hạ mạo muội, dám tự ý làm phiền cuộc sống của tiểu thư, nhưng người đó nói chỉ tiểu thư mới giúp được tại hạ”.

“Liên Hoa xuyên? Diệp Thanh Lệ đưa cho ngươi à?” Đón lấy chiếc vòng bỏ vào túi, Cổ Liên đưa mắt nhìn Kiêm Kiêm.

“Ha ha... Tiểu thư vẫn nhớ quân sư đại nhân à? Xem ra người đó nói không sai, cô nhất định có thể giúp tại hạ.”

“Là người áo xanh bảo ngươi tới tìm ta ư?” Đột nhiên, Cổ Liên đứng phắt dậy, toàn thân tỏa ra nộ khí ngùn ngụt, bước tới con đường vừa đi mà chẳng thèm quay đầu nhìn lại: “Hắn dựa vào cái gì mà tự tin đoán trước rằng ta sẽ giúp ngươi? Ngươi hãy quay về mời người đó tới gặp ta, nếu không mọi sự miễn bàn”.

“Vâng thưa tiểu thư, tại hạ sẽ chuyển lời đến ngài ấy, nhân tiện mời ngài ấy tới gặp cô luôn.” Cậu bé tên Kiêm Kiêm mỉm cười nhìn theo dáng Cổ Liên đang dần xa, sau đó nhẹ nhàng ngẩng đầu lên khoảng không phía trên: “Nghe thấy chưa Vực chủ, tiểu thư giận rồi. Ngài tính xem làm sao để dỗ cô ấy quay lại đây đi!”...

...

Nằm kề với ngôi biệt thự nhà họ Hàn là một biệt thự hai tầng loại nhỏ, tường ngoài dùng tông trắng chủ đạo, điểm xuyết thêm chút sắc tím rất đẹp mắt. Dưới ánh mặt trời, nó như tỏa ra một ánh sáng dịu dàng, cực kỳ sang trọng và thanh lịch. Chủ nhân ngôi nhà mang họ Lăng, nghe nói là gia đình ba người mới chuyển đến từ đại lục. Người chồng tên Lăng Khải Dương, là

chủ tiệm quần áo, có vợ Hà Tĩnh Vũ là nhân viên của một công ty nước ngoài, hai người có một đứa con trai rất tinh nghịch. Cuộc sống gia đình của họ khá giả, êm ấm và hạnh phúc.

Tuy nhiên, đã có nhiều ngày nắng đẹp thì cũng khó tránh khỏi xuất hiện ngày mưa dầm u ám. Khải Dương là con trai duy nhất ba đời đơn truyền của nhà họ Lăng. Cha mẹ mất sớm, từ nhỏ Khải Dương được bà nội nuôi nấng. Cảm thấy hiện tại cuộc sống đã khá khấm nên anh quyết định đón bà cụ còn đang sống trong nghèo khổ ở nông thôn đại lục đến để phụng dưỡng tuổi già. Nhưng cũng chính hành động đó lại khiến cuộc sống gia đình vốn êm ấm an bình bắt đầu xuất hiện những làn sóng bất hòa.

Quen cuộc sống đơn giản ở nông thôn, đến một xu cũng phải chia ra tiêu hai lần, chỉ đến cuối năm Tết nhất mới dám tính toán kỹ lưỡng đi mua về chút thịt thà nhấm nháp, nên đối với những bữa ăn thịt cá ê hề, hải sản tươi ngon hoành tráng hàng ngày ở nhà cháu trai, bà cụ cực kỳ không quen mắt. Song nghĩ chắc mình đang tuổi ăn tuổi lớn, không thể thiếu dinh dưỡng nên bà lão cũng chẳng nói gì nhiều. Điều khiến bà cụ khó tiếp nhận hơn cả là cô cháu dâu lười đến mức quần áo lót cũng tốn tiền đem ra hiệu giặt là. Điều này đối với bà cụ quen tiết kiệm mà nói, quả là điều không sao hiểu nổi. Nói theo cách của các cụ thì là: “Đồng tiền dễ kiếm thì không biết quý trọng, con gái lười chảnh thầy là con gái vút đi!”.

Cho nên trong gia đình vốn quan hệ hòa hảo này, từ khi bà cụ đến đã dần xuất hiện những rạn nứt nhỏ, nhỏ đến mức gần như chẳng thể nhận ra nổi, song vẫn không qua được cặp mắt tinh tường luôn ẩn trong bóng tối. Sau thời gian dài ấp ủ, cuối cùng một kế hoạch ác độc đã thành hình, tựa như một khối u ác tính nhanh chóng tụ lại từ các vết thương nhỏ bé...

...

Về đến nhà, thấy Lam Úy đang ăn vụng món ăn cô Tuệ nấu, còn đang đưa tiếp miếng thịt viên vào miệng, Cổ Liên một tay túm chặt Lam Úy mang về phòng, thú vị như ôm con búp bê nhồi bông lớn vậy.

“Tỷ về rồi à?” Cố gắng nuốt trôi viên thịt, Lam Úy bay vèo lên giường ngồi thu lu: “Tỷ sao rồi? Hình như cảm xúc không được tốt lắm thì phải”.

“Hứ! Hề là thủ đoạn của Diệp Thanh Lệ và người áo xanh kia thì ta đã biết chẳng phải thứ gì hay ho rồi.” Cổ Liên tức giận ngồi xuống chiếc ghế bành cạnh cửa sổ, hai tay khoanh trước ngực, không ngừng thở mạnh về kích động: “Lần trước thì lén lút tấn công ta, hại ta đau đầu suốt mấy ngày, lần này không biết bọn họ lại chơi cái trò khi gì nữa”.

“Tỷ cũng nên cẩn thận một chút! Việc Như Lai muốn tỷ làm cũng chẳng phải điều gì tốt lành đâu.” Rảnh tay xoắn xoắn bím tóc, Lam Úy chuyển ánh nhìn ra màn đêm ngoài cửa sổ: “Vừa rồi muội đi ngang qua nhà họ Lăng hàng xóm, cảm thấy bên đó hình như có bầu không khí rất kỳ quặc”.

“Ồ? Muội đi qua? Cảm thấy kỳ quặc chỗ nào?” Nhíu chặt đôi mày, Cổ Liên quay sang nhìn Lam Úy.

“Cũng khó nói rõ, có vẻ như một hiện tượng rất quái lạ.”

Lam Úy khẽ nghiêng cái đầu xinh xắn, cố nghĩ xem chỗ kỳ quặc khó nói đó là cái gì: “A! Muội biết rồi, muội đã bảo sao lại lạ lùng thế mà! Hóa ra vì bốn người trong gia đình đó ngủ riêng”.

“Ngủ riêng thì có gì lạ chứ.” Thở phào một hơi, Hàn Cổ Liên cốc nhẹ vào đầu Lam Úy: “Làm ta hết hồn”.

“Không phải đâu, nếu hai vợ chồng và hai bà cháu ngủ riêng thì rất tự nhiên chẳng có gì lạ, nhưng đằng này nhà đó lại là bà cụ và cháu dâu ngủ

chung một giường, còn hai bố con ngủ giường khác, tở bảo có lạ không?”

“Ừ, nếu thế thì quả có hơi lạ. Lãng Kiêm Kiêm sao lại muốn cách ly bố mẹ và cụ nó chứ?”, Cổ Liên cúi đầu ngẫm nghĩ thật lâu.

“Tở vừa nói đứa bé tên gì?”, Lam Úy bất chợt hỏi thàng thốt, như thể vừa nghe thấy tiếng sét đánh ngang tai.

“Lãng Kiêm Kiêm, sao vậy? Có vấn đề gì à?”

“Không đúng rồi! Lúc ở nhà đó rõ ràng mọi người nghe thấy bà cụ gọi thằng bé là Man Man mà! Sao nó phải nói dối nhỉ?”

“Liệu có phải anh em sinh đôi nên mọi người nhìn nhầm không?” Khẽ xoa đầu Lam Úy, Cổ Liên cười vẻ không chú ý lắm.

“Không đúng! Mọi người đã xem qua sổ hộ khẩu nhà họ, cặp vợ chồng ấy chỉ có một đứa con duy nhất tên Lãng Man Man, cái người mà tở gọi Lãng Kiêm Kiêm kia căn bản là chưa bao giờ TỒN TẠI!”...

5. Xung đột

“Muội nói Lãng Kiêm Kiêm không tồn tại? Sao có thể thế được?” Tiệp tay cầm miếng bánh quy giòn bỏ vào miệng, Cổ Liên quay người rút từ trên giá sách xuống quyển *Son Hải kinh* đưa cho Lam Úy: “Muội xem phần ghi chép về đôi đực điều trong này đi, ta cũng vừa nghĩ ra thôi. *Son Hải kinh* viết rằng: “Đôi đực điều còn có tên là Kiêm Kiêm, Man Man. Loài này mỗi con chỉ có một mắt và một cánh nên con đực và con cái luôn phải cùng nhau bay, chúng thường được ví von với tình cảm vợ chồng ân ái son sắt hoặc tình bạn bè sâu nặng không thể tách rời”. Nhưng trong ghi chép về đôi đực điều của Thiên giới còn có một điều rất quan trọng mà kinh văn trần gian không nhắc đến. Đó chính là đôi đực điều ấy con đực tên Kiêm Kiêm, con mái tên Man Man, chúng là cặp vợ chồng chung thủy yêu thương nhau. Như muội vừa nói, xem ra đôi chim này đã chuyển thể thành một người, để hai nhân cách tồn tại trong cùng một cơ thể, rồi chờ đợi cơ hội báo thù”.

“Nói như vậy thì trong thân thể Lãng Man Man tồn tại cả một nhân cách ác độc nữa.” Lam Úy đặt cuốn *Son Hải kinh* xuống, lo lắng nhìn Cổ Liên: “Tỷ định khuyên nhủ chúng thế nào đây? Rốt cuộc thì cái thứ đó vẫn thuộc về Ma tộc, bản tính tàn nhẫn. Bây giờ chúng cung kính coi trọng tỷ, song biết đâu đến lúc nào đó lại đột ngột trở mặt thì... tỷ à, tỷ sẽ phải ăn quả đắng mất thôi”.

“Chính vì đang suy nghĩ chuyện đó nên ta mới không dễ dàng đáp ứng bọn chúng điều gì. Ta có mục đích của mình.” Cổ Liên bước tới phía cửa sổ, đưa mắt ngắm nhìn lớp sương mù đang ngày càng dày bên ngoài, bất chợt kéo rèm cửa lại: “Cậu ta và Diệp Thanh Lệ đều gọi ta là tiểu thư, vậy thì cậu ta nhất định cũng có qua lại với người mặc áo xanh. Giờ đến Như Lai cũng ngầm chấp nhận thân phận của ta, hấn làm sao có thể bỏ qua hai tầng phong ấn còn lại? Huống hồ đối với hấn, dường như ta còn chút ký ức mơ hồ nào đó, nhưng không thật rõ ràng, như thể đó là những hình ảnh mờ

nhặt từ thời nào lâu lắm ngủ yên nơi sâu thẳm trong đầu ta. Nhất định ta phải biết rõ thân phận thật của hấn mới được”.

“Tỷ...” Lam Úy đang định hỏi gì thì từ biệt thự bên cạnh bỗng vọng tới hàng loạt những tiếng ồn ào làm gián đoạn suy nghĩ của cô bé. Âm thanh thật ra không lớn, giống như những lời cãi vã của đôi vợ chồng có mâu thuẫn vậy. Song đối với Lam Úy vốn chẳng phải người phàm mà nói, nhất thời tiếng động ấy vẫn thu hút toàn bộ chú ý của Lam Úy: “Muội đi xem sao”. Không đợi Cổ Liên trả lời, cô bé Lam Úy trước giờ vẫn luôn thích xem mấy vụ âm ỉ, lập tức lao vèo xuống tầng dưới, chạy ra ngoài, tàng hình giữa không trung rồi bay thẳng về hướng phát ra tiếng động...

...

Gần đây tâm trạng của Hà Tĩnh Vũ vô cùng phiền muộn, nguyên nhân chủ yếu là do bà nội chồng mới đón từ đại lục về biệt thự ở Hồng Kông. Ban đầu cô cũng dự định đón bà về, sẽ chăm sóc báo hiếu bà đến nơi đến chốn, nhưng ngay ngày đầu tiên đến, bà cụ đã giáo huấn cho cô cháu dâu một bài như tát nước vào mặt.

Bà cụ năm nay đã hơn tám mươi tuổi, là mẫu phụ nữ phong kiến điển hình thời xưa. Những điều bà dạy dỗ tất nhiên cũng toàn quy tắc cũ của nông thôn ngày nào, ví như người cao tuổi trong bàn ăn phải được ngồi ở vị trí hướng Bắc nhìn sang hướng Nam, rồi dâu cháu không thuộc dòng họ không được ngồi cùng bàn... toàn những quy tắc cầu kỳ xưa cũ mà người thời nay chẳng hề nghe nói đến. Ngay trong bữa tiệc chào đón cụ, Hà Tĩnh Vũ đã cả gan vi phạm hấn hai điều. Hôm đó cũng chẳng biết do tình cờ hay số phận cố ý trêu đùa, ma xui quỷ khiến thế nào mà cô lại ngồi ngay vào vị trí vốn nên dành cho người lớn tuổi. Đến khi bà cụ sa sầm mặt buông đũa xuống, cô vẫn không hiểu mình rốt cuộc đã làm sai điều gì.

Dường như bắt đầu từ hôm đó, bà lão tuổi còn cao hơn cha mẹ cô một bậc này luôn thấy chướng tai gai mắt với mọi điều cháu dâu làm, việc gì cũng phải bới móc ra sai sót của cô. Thậm chí đến cả chuyện vì bận việc công ty không có thời gian giặt quần áo mà cô cũng bị mắng là lười chảnh thây. Những ngày này đối với một phụ nữ vẫn quen được nuông chiều như cô thật chẳng khác nào địa ngục.

Lúc này, Tĩnh Vũ lặng lẽ dạo bước vô định dưới muôn vàn chiếc đèn lồng tỏa sáng huyền ảo khắp con đường, hai bên là những cửa hàng san sát trong khu mua sắm phồn hoa, các món đồ lấp lánh bày đầy trong các khung kính sáng trưng, chúng ra sức khoe với khách bộ hành ánh rực rỡ cùng vẻ hấp dẫn mê người của mình.

Đã bao lâu không mua một bộ đồ mới rồi? Nhìn đắm đắm vào những ô kính trong suốt, ánh mắt Hà Tĩnh Vũ bị cuốn hút bởi chiếc váy liền ngắn trắng muốt rất đổi thời trang, trong lòng niềm khao khát mua sắm bỗng dấy lên ghê gớm. Chiếc váy kia quả là đẹp, tuy giá tiền có hơi cao một chút, nhưng mặc lên nhất định sẽ rất tuyệt!

Bị vẻ đẹp thôi thúc, bị niềm ước mong khổng chế, người phụ nữ chẳng hề do dự bước vào cửa hiệu thời trang cao cấp. Cái giá ba nghìn tám trăm cũng đủ để thỏa mãn thói ham hư vinh đã thành thói của cô. Trong khi người bán hàng đang ra sức tán dương sự tiêu tiền như nước của cô thì ở bên ngoài cửa kính, một bóng hình mơ hồ lặng lẽ quan sát tất cả, khóe miệng cong lên một nụ cười tàn độc...

Bước ra khỏi tiệm thời trang, Hà Tĩnh Vũ không về nhà ngay mà ghé qua tiệm bánh châu Âu, đặc biệt chọn mấy món điểm tâm người già thường thích ăn, rồi vui vẻ quay về ngôi biệt thự.

“Ô, bà trẻ về rồi đấy à?” Vừa bước chân vào cửa, Tĩnh Vũ đã được chào đón bằng giọng mỉa mai cay độc quen thuộc của bà cụ: “Đúng là bà lớn lắm

tiền nhiều của, tan sở không về nhà ngay còn dạo mát những đâu đâu nữa. Đi cả ngày, tôi về cũng chỉ biết ngồi vào bàn ăn, một chút quy cách dâu con cũng chẳng có!”.

“Bà, bà đừng giận nữa!” Lúc đó, Tiểu Lan, người giúp việc vừa được thuê về, bung đĩa thức ăn ra, cất giọng dàn hòa: “Chị Tĩnh Vũ bận công việc, tan sở còn phải ở lại công ty làm thêm. Bà nể mặt cháu, thông cảm cho chị ấy đi!”.

“Ừ! vẫn còn con bé này biết cách nói năng. Thôi được rồi, ăn cơm đi.” Bà lão Lãng tỏ vẻ người trên, dưới sự đỡ dìu của cô giúp việc, liền ngồi xuống vị trí đầu bàn ăn: “Lan Lan à, hôm nay cũng ngồi ăn đi, đừng vào bếp nữa!”. Một tay kéo cô giúp việc, bà lão ngờ vực liếc nhìn đứa cháu đầu: “Cô còn đứng đờ ra đây làm gì, dọn bàn ăn đi chứ!”.

“Bà nội, bà làm gì vậy? Tiểu Lan vào bếp dọn cơm đi.” Tận mắt thấy vợ mình bộ dạng tủi thân đến sắp khóc, Lãng Khải Dương vẫn im lặng ngồi cạnh đó bỗng đứng phất dậy: “Bà nội đừng trách cô ấy nữa, hôm nay cô ấy đã nói với cháu chuyện làm thêm giờ rồi. Tại cháu quên không nói với bà, bà có mắng thì mắng cháu đây này!”.

“Hừ! Hai đứa chúng mày cùng một giuộc, tưởng bà già này mù không biết gì hả?” Hằm hằm lườm đứa cháu, bà cụ tức giận sa sầm nét mặt.

“Cụ ơi, cháu muốn ăn bánh.” Bỗng trên hành lang tầng hai, đứa bé trai nhanh chóng chạy xuống, một tay giằng lấy chiếc túi Hà Tĩnh Vũ đang cầm, dốc tuột tất cả mọi thứ bên trong ra bàn: “Ôi! Mẹ mua nhiều bánh ngọt quá, cụ ơi nhìn này”.

“Ha ha... Man Man thích ăn cái nào để cụ lấy cho con.” Nhìn bộ dạng nghịch ngợm đáng yêu của đứa cháu trai, bà cụ Lãng nhất thời quên hết việc khó chịu ban nãy, vui vẻ dỗ dành bé.

“Đây bà nội xem, Tiểu Vũ biết hiếu thuận thế này còn gì, mua cho bà bao nhiêu bánh ngọt.” Thấy thái độ của bà có vẻ dễ chịu hơn, Lăng Khải Dương vội vàng nhân cơ hội nói đỡ vài lời cho vợ.

“Đúng đây bà nội! Cháu nghe nói người lớn tuổi phải ăn những món ít đường, biết bà thích ăn bánh ngọt nên cháu mua bánh làm từ chất ngọt tự nhiên, rất có lợi cho sức khỏe đấy ạ, bởi vậy mới về muộn. Bà bỏ qua cho cháu nhé!”, Hà Tĩnh Vũ lấy giọng nhẹ nhàng giải thích, không quên liếc trộm sắc mặt đang dần dễ chịu của bà.

“Được rồi, lần này coi như cô biết điều, ngồi xuống ăn cơm đi.” Gạt bánh ngọt sang một bên, cuối cùng bà cụ Lăng cũng lộ vẻ hài lòng.

“Ý, mẹ mua váy mới đẹp quá!” Đúng vào lúc cả nhà đều nghĩ có thể thờ phào được rồi thì đứa bé trai tên Man Man bỗng lôi chiếc váy liền còn chưa xé mác giá từ trong túi ra, trải trước mặt bà cụ: “Cụ thấy đẹp không?”.

“Trời lạnh thế này còn mua váy làm gì? Thật đến sống cũng chả biết cách mà sống.” Bà lão bực bội cầm chiếc váy lên tay sờ sờ: “Đây là chất vải gì? Chắc cũng phải tới bảy, tám mươi đồng ấy nhỉ?”.

“Ha ha... Cụ quê quá! Trên mác giá chẳng phải ghi rõ ba nghìn tám trăm đấy sao?” Lắc lắc cái mác trước mặt cụ, Lăng Man Man cười giễu cợt.

“Cái gì? Váy bé tí thế này mà ba nghìn tám?” Bà lão Lăng tròn mắt, bất chợt ném cả chiếc váy vào mặt cô cháu dâu: “Cô đúng là đồ đàn bà phá gia chi tử, lại dám phung phí tiền bạc cháu nội ta phải lăn lưng mới kiếm được thế à? Tổ tiên nhà họ Lăng chúng ta không biết đã tạo nghiệt gì mà lấy về cái thứ phá nhà phá cửa như này. Cô cút đi cho ta, đừng ở đây làm bẩn mắt tổ tiên nhà họ Lăng chúng ta nữa!”.

“Bà mắng đủ chưa hả?”, Hà Tĩnh Vũ đột nhiên hét lên, không còn kìm được cơn giận trong lòng: “Tôi chưa bao giờ tiêu tiền của nhà bà. Cái váy này và chỗ bánh kia đều là tiền tôi kiếm, bà quản được tiền của cháu bà chứ quản sao được tiền của tôi?”.

“Loạn rồi, loạn rồi! Lại dám cãi lại người trên. Ai thèm ăn những thứ bánh này của cô chứ. Cầm đi, cầm hết đi!” Hết sức giận dữ, bà cụ Lăng vơ tất cả túi bánh trên bàn ném thẳng vào cháu dâu.

“Không thể sống cái kiểu này được nữa, tôi đi! Chẳng nhẫn nhịn được, tôi lại không trốn nổi sao?” Người đàn bà tủi thân bật khóc nước nở quay người chạy ra khỏi nhà, rồi nhanh chóng biến mất trong màn đêm đen đặc.

“Tĩnh Vũ!”, Lăng Khải Dương nhìn theo bóng vợ, lòng như lửa đốt, định đuổi theo nhưng bị câu nói của bà làm chết đứng tại chỗ.

“Mày dám ra khỏi cửa một bước, ta lập tức đem thằng Man Man về quê, vĩnh viễn không bao giờ quay lại nữa!” Vô nhẹ đưa cháu còn đang hoảng sợ trong lòng, bà lão thề độc.

“Bà nội, bà muốn làm gì đây?” Bất lực ngồi thụp xuống đất, người đàn ông hút thuốc như đang cố xả hết ưu phiền trong lòng.

Không khí trong nhà bỗng trở thành một khối cứng ngắc, thậm chí chẳng còn chỗ mà xoay chuyển. Thế nhưng lúc này chẳng ai chú ý tới nụ cười đắc ý kín đáo nở trên môi đứa bé trai trong lòng bà lão. Đôi mắt nó nhấp nháy với cô bé có mái tóc màu xanh vẫn được gọi là Liên hoa yêu cốt đang đứng yên ở góc phòng...

6. Cảm hóa. Nước mắt đôi đực điều

Đêm khuya.

Vôn là ngày rằm, nhưng hôm nay một đám mây đen dày đặc đã che khuất vàng trăng sáng vàng vạc đẹp đẽ.

Trong vườn hoa giữa trung tâm khu dân cư, một bóng người mảnh mai đang say giấc nồng trên chiếc ghế băng gỗ. Đó chính là cô gái vừa bị đuổi ra khỏi nhà. Trên nửa khuôn mặt không bị mái tóc dài che phủ, hẳn rõ những giọt lệ còn đọng lại, có lẽ vừa rồi cô nằm khóc sau đó ngủ thiếp đi.

Đột nhiên, giữa màn đêm u tối bỗng lóe lên tia sáng xanh kỳ dị. Trong tình huống không ai nhận thức được, mọi vật xung quanh bất chợt ngừng cả lại, chỉ trong phút chốc cả không gian và thời gian đều đứng yên tại chỗ. Nước trong đài phun giữa vườn cũng ngừng chảy rồi đông cứng tựa như đá giữa không trung.

“Cộp, cộp, cộp...” Tiếng những bước chân mơ hồ vọng đến từ đằng xa, rồi bộ quần áo màu xanh sọc đỏ hiện ra, đưa bé trai nhỏ nhắn với nụ cười lạnh lùng đầy thù hận từ từ tiến đến gần người đàn bà đang ngủ quên.

“Nhìn thấy chưa Man Man? Đây chính là kẻ thù từng bức chết chúng ta năm xưa. Đến lúc chúng ta có thể báo thù rồi, sao nàng vẫn âu sầu như vậy?” Cậu bé cúi đầu, nhẹ nhàng ve vuốt phần ngực đau nhói của mình.

“Cho dù thù lớn trả được thì cũng ích gì.” Ánh đỏ lóe lên, cả thân hình trẻ con của cậu bé cứng lại trong giây lát, rồi từ từ tách ra thành một đứa bé khác với dung mạo giống hệt như thế. Điểm khác nhau giữa chúng chỉ là đứa trẻ thứ hai mặt mày, thần thái đều mang chút dịu dàng mềm mại của

phụ nữ: “Cho dù báo được thù, chàng và thiếp cũng sẽ vĩnh viễn phải ở lại cái thế giới lộn xộn này, không còn cách quay về nữa. Kiêm Kiêm, thiếp rất hận. Thiếp hận bọn chúng vì có gì lại tàn nhẫn đến thế. Chúng ta đều đã chết, còn lột cả lông rồi vớt chúng ta trần trụi phơi thân nơi hoang dã”.

“Man Man, lời thề của chúng ta khi đó nàng quên rồi sao? Khiến cặp vợ chồng tàn nhẫn kia phải chết không toàn thân. Bây giờ thời cơ đã đến, chúng ta ra tay thôi!” Cậu bé khua mạnh tay, hai con dao nhọn lập tức xuất hiện, ánh lên vẻ sáng loáng chết chóc, chậm chậm tiến về phía người đàn bà vẫn đang ngủ say không hề biết gì...

“A... truyền thuyết từ cổ xưa vẫn xung tụng đôi đực điều là giống loài tượng trưng cho cát tường như ý, ai ngờ rằng khi ma tính của chúng phát tác, còn đáng sợ hơn cả mãnh thú hay hồng thủy”, lúc đó, một giọng nói đượm vẻ châm biếm bình tĩnh vang lên, bước chân của hai đứa trẻ bất giác khựng lại.

“Tiểu thư Cốc Liên?” Hai đứa trẻ mỉm cười cúi thấp xuống, quỳ trước người vừa xuất hiện giữa không trung, hành lễ quân thần đúng kiểu thời cổ.

“Đứng dậy đi, Kiêm Kiêm, Man Man, các ngươi không cần đa lễ trước mặt ta.” Hàn Cốc Liên khẽ khàng hạ xuống đất, đứng cản trước ghé băng gỗ: “Vừa rồi nếu ta không nhìn nhầm thì các ngươi định giết người phải không?”

“Tiểu thư muốn ngăn cản? Liệu có thể cho bọn tại hạ một lý do không?” Đứa trẻ tên Kiêm Kiêm cung kính hỏi, nhưng ánh mắt lại lạnh đến mức tưởng như có thể đóng băng ngay được.

“Hừ! Các ngươi thật không biết điều, còn bày đặt vờ vĩnh với ta. Đừng tưởng ta không biết quan hệ của các ngươi với người mặc áo thiên thanh kia.” Lạnh lùng nhìn đôi đực điều trước mặt, giọng Cốc Liên trở nên nghiêm

khắc: “Hắn có bản lĩnh lớn như vậy, chắc hẳn không thể không biết lý do Như Lai tới gặp ta lần này chứ?”.

“Đúng thế! Ngài ấy rất biết chỗ khó của tiểu thư, nhưng xét về tình mà nói, mối thù sát thân, mối hận đoạt mạng sao có thể dễ dàng bỏ qua?” Đôi mắt hơi đỏ, vẻ mặt Man Man khổ sở đến thảm hại: “Tiểu thư có biết nỗi oán hận trong lòng bọn tại hạ sâu sắc đến mức nào không? Như cô vừa nói, đôi đực điều từ cổ chí kim đều được ví với cặp vợ chồng kết tóc xe duyên, cả lúc sung sướng lẫn khi khổ đau đều yêu thương thấm thiết chẳng rời. Từ ngày được sinh ra, Man Man và Kiêm Kiêm đã không thể cách xa. Còn nhớ, hồi Ở Ma vực, đến Vực chủ cũng phải ngưỡng mộ tình yêu son sắt sống chết bên nhau của bọn tại hạ. Vốn dĩ Man Man tưởng tình cảm ấy có thể kéo dài đến vĩnh viễn, nào ngờ hạnh phúc đẹp đẽ lại bị hủy hoại vào mười năm trước, hủy đến một chút cũng không còn. Bọn tại hạ chẳng bao giờ còn về nhà được nữa, vĩnh viễn không thể về nữa”.

“Man Man đừng khóc!” Ôm chặt người vợ đang đau thương rơi lệ, Kiêm Kiêm cũng đồng thời ứa ra những giọt nước mắt thương cảm: “Tiểu thư, cô cũng từng trải qua khổ nạn, hẳn lý giải được tâm tình của Kiêm Kiêm và Man Man. Lẽ nào trong những ngày sống chẳng bằng chết ấy, cô lại chưa bao giờ nghĩ đến việc xé kẻ thù của mình ra thành từng mảnh?”.

“Có chứ, sao có thể không nghĩ đến?” Hàn Cổ Liên khẽ thở dài, nhớ về nỗi thù hận đã thiêu đốt cả cuộc đời ngắn ngủi của mình trong kiếp trước: “Lúc đó ta bị oán khí đồng hóa, tâm tính tàn nhẫn hơn bây giờ đến mấy chục lần. Nhưng vào kiếp thứ tám, ta may mắn hóa giải được oán khí liên hoa trên thân mình, nên khi vào vòng luân hồi, tâm ta đã ôn hòa hơn rất nhiều. Tuy nhiên, các người và ta không giống nhau. Nếu hôm nay các người giết Hà Tĩnh Vũ thì chính là đã đảo lộn Tam cương Ngũ thường thế gian. Đến lúc đó, các người sẽ bị đày xuống mười tám tầng địa ngục, chịu lửa thiêu đốt, vĩnh viễn cháy tan thành tro bụi, các người muốn vậy sao?”.

“Nói như vậy có phải cô có thể giúp bọn tại hạ?” Ánh sáng bất chợt lóe lên, hai đứa trẻ lập tức hợp vào làm một: “Dù sao ngài ấy đã từng nói: Trên thế gian này trừ tiểu thư ra không ai có thể giúp được bọn tại hạ”.

“Đúng vậy, ta có cách giúp các người trở về Ma Vực. Đây cũng là điều Như Lai cho phép. Nhưng các người phải nhận lời ta, không được tự tay giết hai người kia, bởi bất kể thế nào họ vẫn là cha mẹ thân sinh của các người trong kiếp này. Các người có thể lựa chọn cách khác khiến họ phải trả cái giá thích hợp cho tội lỗi mình gây ra, nhưng hãy nhớ rõ, tuyệt đối không được vượt qua quy tắc Thiên lý nhân luân^[1], đã rõ chưa?”

[1] Thiên lý là cái đạo của trời, nhân luân là đạo lý trong mối quan hệ giữa người với người.

“Được, Man Man và Kiêm Kiêm đồng ý với tiểu thư. Chỉ cần có thể quay về Ma vực, có nói gì bọn tại hạ cũng sẽ làm theo.” Dứt lời, đứa bé trai từ từ biến mất, trong thoáng chốc đã chẳng còn hình dáng giữa không gian yên lặng. Đài phun nước đông cứng lại tiếp tục phun đều, người đàn bà ngủ say trên ghế vẫn không biết mình vừa thoát chết...

7. Thời hạn cuộc

Sáng sớm hôm sau, sương mù dần tan nhưng bầu trời âm u thì vẫn nặng nề và xám xịt. Trên chiếc ghế dài ở công viên, Hà Tĩnh Vũ rùng mình thức giấc bởi khí lạnh buốt da bao quanh mình.

Đưa tay dụi đôi mắt còn ngái ngủ kèm nhèm, mất một lúc lâu cô mới nhìn rõ nơi mình đang ở, tiếp đó vị cay đắng từ sâu trong tim cũng dần lan tỏa, chậm chậm kéo lên đầu lưỡi.

Sao số cô lại khổ như vậy, gặp phải một người bà khó tính quá chừng. Lúc ở nhà đã làm loạn lên rồi, giờ mà quay về để chịu khổ thì quả thực cô không làm được. Nhưng chồng con đều vẫn ở đó, làm sao cô đoạn tuyệt hoàn toàn với họ đây? Rồi cuộc phải làm thế nào mới có kết cục hoàn mỹ?

Khô sở nghĩ ngợi hồi lâu, người đàn bà đứng dậy men theo con đường nhỏ râm mát ra khỏi vườn hoa, nhưng vừa định cất bước, đầu óc cô bỗng quay cuồng, trời đất đảo lộn, ngã lăn xuống đất.

“Chị Tĩnh Vũ!” Đúng lúc đó, Tiểu Lan đi chợ mua đồ vô tình ngang qua. Vừa nhìn thấy tình cảnh trước mắt, cô liền vội vã chạy đến, quăng cả làn thức ăn, hoảng hốt đỡ Hà Tĩnh Vũ đang nằm đau đớn dưới đất dậy: “Chị không sao chứ? Đêm qua chị đi đâu vậy, làm anh Lăng lo lắng suốt đêm không ngủ”.

“Anh ấy lo lắng? Tôi thấy có vẻ không phải!” Được cô giúp việc đỡ ngồi lên chiếc ghế dài cạnh đó, người đàn bà ra sức xoa đôi chân tê cứng: “Tôi ở đây suốt đêm, vậy mà anh ấy thậm chí chẳng buồn ra khỏi cửa, còn nói lo lắng gì cho tôi chứ!”.

“Chị Tĩnh Vũ, chị đừng hiểu nhầm anh Lăng”, Tiểu Lan cúi mình nhẹ nhàng giúp Hà Tĩnh Vũ xoa chân: “Đêm qua anh ấy định đuổi theo chị nhưng bà không cho, bà nói nếu anh Lăng ra ngoài bà sẽ đem Man Man về quê, cho nên...”.

“Được rồi, không cần nói nữa! Tôi biết kiểu của cụ rồi. Thật chẳng biết có phải kiếp trước tôi làm gì đắc tội với cụ không mà lúc nào tôi cũng là cái gai trong mắt cụ.”

Người đàn bà tủi thân dựa vào lưng ghế, kiệt sức níu lấy cánh tay cô giúp việc: “Tiểu Lan, cô quay về lấy giúp tôi ít quần áo và đồ đạc nhé. Tôi hơi mệt, phải đến bệnh viện kiểm tra xem sao”.

“Á! Chị Tĩnh Vũ, chị sốt rồi!” Đưa tay lên trán kiểm tra nhiệt độ của Hà Tĩnh Vũ, Tiểu Lan kêu lên thất thanh: “Chị đợi em về báo với anh Lăng, để anh ấy đưa chị đi”.

“Không cần đâu...” Nhìn bóng cô giúp việc trẻ tuổi hốt hải chạy về hướng biệt thự, Hà Tĩnh Vũ do dự nuốt lại những lời tỏ vẻ dửng dưng của mình. Cũng tốt, Khải Dương có xe, sẽ nhanh đưa mình đến bệnh viện truyền nước, thật khó chịu chết được!

“Tĩnh Vũ!”, “Mẹ” Chẳng lâu sau, hai tiếng gọi lớn đồng thời vang lên. Đứa con trai đáng yêu chạy tới nhào vào lòng mẹ: “Mẹ đừng lo nhé, để Man Man xem nào!”.

“Con trai yêu, mau tránh xa mẹ một chút, cẩn thận lây sang con đó.” Vội vã đẩy đứa trẻ trong lòng sang một bên, Hà Tĩnh Vũ bịt miệng cổ ngăn con ho đang muốn bật ra.

“Hứ! Chẳng phải lúc chạy khỏi nhà cô rất có chí khí sao? Thế nào mới qua một đêm đã không chịu nổi phải quay về tìm cháu tôi rồi.” Đúng lúc đó,

giọng chì chiết khó nghe bất chợt vang tới từ sau lưng, cô quay đầu lại, bắt gặp ngay bà cụ Lăng với khuôn mặt đầy khinh bỉ, nhìn đứa cháu dâu cùng nụ cười lạnh lùng miệt thị.

“Bà nội, cháu xin bà đừng làm rối chuyện lên nữa được không? Tĩnh Vũ đang bệnh rất nặng đây này.” Cúi xuống công vợ trên lưng, Lăng Khải Dương mắt kiên nhẫn khẩn cầu bà cụ.

“Haizzz... Đúng là lấy vợ xong liền quên luôn bà nội.” Khẽ lườm đứa cháu, bà cụ đưa tay nắm lấy tay Man Man đang đứng một bên: “Được, được, được! Mau đưa bà lớn của các người đến bệnh viện đi, đừng để bệnh tật truyền sang cho cháu tôi. Man Man đi với bà nào!”

Thấy bà nội kéo đứa con trai đi xa, Lăng Khải Dương mới thở phào một hơi, nhanh chóng công Hà Tĩnh Vũ đang ôm nặng chạy thẳng về chỗ đỗ xe...

...

Hàn Cổ Liên bị Lam Úy đánh thức dậy. Mới sáng sớm tinh mơ mà cô bé đã ngồi trên giường không ngừng lắc cánh tay cô.

“Muội không để ta ngủ thêm chút nữa được à?” Cầu nhàu xoay lưng lại, Cổ Liên bực bội liền coi Lam Úy là chiếc gối ôm mà đè chặt xuống.

“Cứu với... giết người...” Lam Úy kêu lên thảm thiết: “Không phải muội muốn làm phiền giấc ngủ của tỷ đâu, nhưng tỷ có thư này!”.

“Thư của ta?” Cổ Liên lặng người vì ngạc nhiên, bất chợt ngồi bật dậy: “Thư của ai?”.

“Muội nào có biết. Sáng sớm ra ngoài dạo chơi, muội nhìn thấy là thư này đặt ngoài ban công cửa sổ phòng tỷ, bên trên có hòn đá đè lên.” Xòe tay trao cho Cổ Liên chiếc phong bì, Lam Úy buồn thiu vuốt vuốt mái tóc tối bù.

“Chỗ viết tên người gửi chỉ có duy nhất một chữ Thiên, hình như ta không quen thì phải.” Nhìn cái tên xa lạ ghi trên phong bì, Cổ Liên khẽ nhíu mày: “Chắc không phải ai đó trêu chọc ta đấy chứ!”. Xé phong bì lấy tờ giấy bên trong ra, Cổ Liên bất chợt chớp lấy tay Lam Úy: “Hóa ra là hấn! Hóa ra hấn đã sớm biết tung tích của cái thứ đó”.

“Ai? Cái người bí hiểm kia à? Hấn biết điều gì?”, Lam Úy bất an hỏi dồn.

“Đúng vậy, chính là hấn. Tuy trong thư không nói đến điều đó nhưng hơi thở còn lưu lại thì ta nhớ rõ lắm.” Cổ Liên nở nụ cười khó hiểu, nhét bức thư vào lại phong bì: “Không ngờ ý tưởng về cách giải quyết vụ đôi dục điều của ta và hấn lại giống nhau đến thế. Chỉ khó hiểu ở chỗ nếu hấn đã biết tung tích của thứ đó thì sao không tự mình đi lấy mà lại muốn đánh cược với ta?”.

“Hấn muốn đánh cược với tỷ cái gì?”

“Tàng phong ấn thứ tư trong đầu ta. Hấn nói nếu hấn lấy được thứ đó trước, ta phải ngoan ngoãn phối hợp với hấn để giải phong ấn. Nếu ta lấy được trước, hấn sẽ giơ đầu ra cho ta tùy ý trừng phạt tội lén lút tấn công lần trước. Ha ha... Càng ngày ta càng cảm thấy hấn thật sự rất thú vị.”

“Vậy tỷ sẽ nhận lời cược với hấn ư? Còn cái 'thứ đó' mà tỷ và hấn nói đến rốt cuộc là gì?” Hiếu kỳ nhìn Cổ Liên, Lam Úy sốt ruột muốn biết đáp án.

“Cũng tốt! Nếu hấn thua, ta sẽ gộp luôn món nợ mới và nợ cũ vào làm một cho tiện. Cái thứ đó thuộc về Kiêm Kiêm và Man Man kiếp trước, chính là bộ lông chim”...

8. Mê hoặc động lòng người

Hà Tĩnh Vũ có một người bác chuyên nghiên cứu về chim. Ông say đắm tất cả các loài bay được trên bầu trời. Đặc biệt, ông mê nhất loài chim kỳ lạ đặc sắc trong truyền thuyết, một loài linh diệu đẹp đến xúc động lòng người. Trong bộ sưu tập cá nhân cực kỳ phong phú của ông, mỗi loại đều có một tiêu bản đại diện, nhưng thứ ông quý nhất, thậm chí còn quý hơn sinh mạng của mình, vẫn là đôi chim nhồi hiếm có. Vì bộ tiêu bản thần bí này mà ông đã từ bỏ cả cuộc sống thành phố thoải mái đầy tiện nghi để chuyển về sống ở một vùng quê vắng vẻ, với mục đích trốn chạy khỏi hành tung của những người biết chuyện. Tất cả chỉ vì tiêu bản hiếm được xem là kho báu thế gian, nhân loại đã không ngừng tìm hiểu và lùng kiếm theo truyền thuyết suốt nghìn vạn năm nay mà vẫn chưa một ai thấy được. Đó chính là bộ lông đôi dực diệu thần thoại vô giá.

Mười năm trước, sau khi dùng hết toàn bộ số tiền tiết kiệm cả đời để mua hai bộ lông chim từ tay cháu gái, ông ngày đêm ăn không ngon ngủ không yên, thậm chí chẳng dám ra khỏi nhà đến nửa bước, chỉ sợ có kẻ lấy trộm mất bảo vật mà ông quý hơn sinh mạng mình. Một thời gian, ông chuyển về vùng quê nhưng vẫn sống ẩn dật. Nếu không phải không còn cách nào khác, ông nhất quyết không chịu rời khỏi phòng, chẳng khác nào bị giam lỏng, một ngày trôi qua như thể mười năm. Đêm đặn hằng đêm, ông ngồi dưới ánh đèn mê mẩn nhìn ngắm bộ lông rực rỡ như không có thực ấy. Đây chính là giờ khắc vui thích nhất trong mỗi ngày của cuộc đời ông.

Đêm đó, sau khi ngắm nghía bộ lông như thường lệ, ông liền thỏa mãn chìm vào giấc ngủ say. Phòng ngủ hết sức yên tĩnh, đến tiếng động nhẹ như chiếc kim thêu rơi trên nền đất cũng có thể nghe rõ được. Bất chợt, bên ngoài cửa sổ, một bóng người nhẹ nhàng xuất hiện, chiếc áo xanh rộng lớn che kín dáng người tầm thước khỏe mạnh, tấm vải voan màu đen ẩn giấu

khuôn mặt vốn rất đẹp trai. Người đàn ông đứng cạnh bàn, đưa tay khê khàng lấy chiếc hộp chuyên dụng đựng tiêu bản trong ngăn kéo ra.

“Có vẻ như ngươi tới muộn hơn ta rồi.” Bỗng nhiên, trong không gian tối om vắng đến giọng châm chọc, ánh sáng màu lam lóe lên, chiếu sáng nụ cười lạnh nhạt của Cổ Liên đứng giữa phòng.

“Ồ, vậy sao? Nhưng đồ lại đang ở trong tay ta.” Người áo xanh cười giễu cợt, lắc lắc chiếc hộp trong tay: “Trong thư ta đã viết rất rõ ràng, món đồ rơi vào tay ai, người đó sẽ thắng. Cô tới sớm hơn thì có ích gì?”.

“Ngươi mở ra xem, ta đâu có thua.” Cổ Liên tự tin ra hiệu cho người đàn ông mở hộp.

“Ha ha... Xem ra lần cược này hai chúng ta đều thắng.” Cảm bộ lông chim còn lại trong hộp lên, người đàn ông hiểu ý cười phá lên: “Chỉ là thế này thì chúng ta làm sao phân chia đây?”.

“Ta nghĩ kỹ rồi. Giải quyết xong vụ đôi dục điều này, cả hai chúng ta đều lùi một bước. Ta để ngươi giải tầng phong ấn thứ tư trong đầu, còn ngươi sẽ kể cho ta nghe về thân phận thật của mình, thế nào?” Giơ cao bộ lông chim thứ hai trong tay, Cổ Liên cười gian xảo.

“Được, giao ước vậy đi!” Người đàn ông áo xanh vui vẻ đáp lại: “Tuy nhiên đã có người phàm biết về chuyện đôi dục điều, dù rất ít nhưng thế nào thì tung tích linh điều cũng đã lộ ra ngoài, điều đó đối với Thiên giới và Ma giới đều không phải việc tốt. Theo ta, vẫn nên giết những người này là tốt nhất”.

“Không cần thiết! Khi đến đây ta đã dùng Mê hoặc nhãn để sửa đổi ký ức của người đàn ông này, khiến ông ta không còn nhớ gì về đôi chim nữa, ngươi yên tâm đi”

“Ha... không nở tạo nghiệt phải không? Cũng tốt!” Người đàn ông nhìn bộ lông chim trong tay Cổ Liên về trêu đùa: “Nhu vậy việc của Kiêm Kiêm và Man Man coi như đã giải quyết xong. Được rồi, chúng ta về thôi!”

Ánh sáng chói mắt lập tức nháng lên rồi nhanh chóng biến mất. Căn phòng lớn chỉ còn lại chiếc giường và một người đàn ông vẫn đang ngủ say như chết...

...

Hà Tĩnh Vũ nhập viện. Vì lạnh suốt một đêm, cô bị cảm rồi chuyển thành viêm phổi. Nhìn vẻ khổ sở của vợ trong bệnh viện, Lăng Khải Dương vừa về đến nhà đã buồn bực rút thuốc ra hút.

“Anh Lăng, hút ít thuốc một chút, không tốt cho sức khỏe đâu!” Ân cần đưa tới cái gạt tàn, Tiểu Lan nhẹ nhàng khuyên nhủ người đàn ông đang trong cơn âu sầu.

“Khải Dương, cháu xem Lan Lan mới quan tâm cháu làm sao, hơn hẳn cô vợ của cháu cả trăm lần.” Tình cờ từ trên lầu bước xuống nhìn thấy cảnh đó, bà cụ Lăng cảm thấy rất thú vị.

“Aizzz... Bà ơi, bà nói gì vậy?” Khuôn mặt thanh tú của Tiểu Lan bỗng đỏ lên, bèn vội vàng kiếm có chạy vào nhà bếp.

“Bà nội, bà lại muốn nói gì thế? Đừng vô cớ lấy con gái nhà người ta ra đùa cợt vậy chứ!” Lăng Khải Dương dập tắt điếu thuốc, liếc xéo bà cụ Lăng vừa nói lời đa nghĩa.

“Hừ! Ta nói gì trong lòng cháu biết rõ. Cháu là do một tay ta nuôi lớn, cháu có phẩm chất gì ta chẳng phải là người rõ nhất sao?” Bà cụ dần dỗi

lờm Lãng Khải Dương rồi hạ giọng thì thầm vào tai đứa cháu: “Đừng tưởng bà nội mù nhé, thằng tiểu tử cháu tương tư con nha đầu Tiểu Lan chẳng phải mới ngày một ngày hai đâu, phải không? Còn giả vờ giả vịt trước mặt ta”.

“Đúng là cháu tương tư, nhưng thế thì có ích gì? Người ta là con gái trong trắng, chẳng hứng thú gì với cháu đâu.” Người đàn ông nói, ánh mắt lại hướng về bộ ngực căng đầy và cặp mông tròn mẩy của cô gái trong bếp: “Hơn nữa bình thường Tĩnh Vũ ở nhà cháu làm gì có cơ hội, chỉ đi lo làm ăn xã giao về muộn một chút đã bị tra hỏi đến nửa ngày rồi”.

“Hừ! Trông điệu bộ của cháu kìa! Nói ra còn không sợ bị người ta cười cho à? Đường đường là một đàn ông trai tráng, mà còn sợ vợ.” Bà cụ Lãng tức giận đưa tay ấn vào trán đứa cháu, ánh mắt lập tức chuyển sang cô giúp việc đang bận bịu trong bếp: “Ta thấy con bé Tiểu Lan được đấy, biết việc mà cũng thông minh, quan trọng nhất là con người nó trung thực rất được lòng bà. Cháu mà bỏ được con Hà Tĩnh Vũ hoang phí phá gia chi tử đó, ta sẽ có cách khiến nó bằng lòng cháu”.

“Hả? Làm gì có chuyện dễ thế! Tĩnh Vũ đâu có sai gì, cháu chẳng có lý do nào bỏ cô ấy cả. Thêm nữa đôi với Man Man mà nói, mẹ kế dù tốt đến mấy cũng chẳng thể bằng mẹ ruột được!” Tiếc nuối thở dài, Lãng Khải Dương không nữ thu lại ánh nhìn.

“Việc này giao cho ta. Bản lĩnh moi móc lỗi lầm người khác bà nội là bậc thầy rồi. Đến lúc đó cháu chỉ cần phối hợp với bà bỏ quách con đàn bà họ Hà đi là được. Còn Man Man, ta thấy nó rất thích Tiểu Lan, nha đầu đó hình như cũng có ý với cháu. Tóm lại cháu chỉ cần đồng ý với bà cưới Tiểu Lan thì sẽ không vấn đề gì hết.” Bà lão tự tin trở hết tài hùng biện dụ dỗ đứa cháu.

“Vâng, vậy cháu nghe bà”, người đàn ông mỉm cười, cuối cùng cũng bị dục vọng lâu ngày không chế tâm trí.

“Được, vậy cháu cứ chuẩn bị làm tân lang lần nữa đi!” Bà cụ Lãng tươi rói mặt mày nhìn cháu dâu tương lai do đích thân mình nhắm, một ý nghĩ độc ác bắt đầu hình thành trong đầu bà lão...

9. Ảo tưởng của cô giúp việc

Tiểu Lan là cô gái trẻ đến từ nông thôn, và cũng giống như đại đa số những cô gái cùng tuổi khác, cô cũng thích quần áo đẹp, mỹ phẩm cao cấp và các món trang sức đắt tiền quý giá. Cô thường mơ ước một ngày nào đó mình sẽ trở thành bà lớn người đeo đầy vàng bạc, tay ôm con vật cưng từ ô tô sang trọng bước vào nhà. Thế nhưng, đối với người xuất thân từ gia đình không mấy giàu có như cô, mơ ước này có lẽ chỉ là một ước vọng hảo huyền.

Học xong cấp ba, nhờ một người họ hàng xa, may mắn tới Hồng Kông làm thuê, Tiểu Lan dùng một cái đợc mở rộng tầm mắt. Nơi đây đâu đâu cũng là những khu kiến trúc đồ sộ với vô số tòa nhà cao vút, như thể người nào cũng là triệu phú tiền giắt đầy người vậy. Thậm chí cô còn chẳng biết những loại hoa quả bọc nilon trong suốt bày ở siêu thị gọi là gì nữa. Trong suy nghĩ của cô, cái thành phố Hồng Kông to lớn phồn hoa này thật sự rực rỡ như một thiên đường giữa chốn nhân gian.

Giúp việc cho nhà họ Lãng hoàn toàn là một bất ngờ ngoài dự kiến của Tiểu Lan. Nếu không tốt bụng dìu đỡ bà cụ Lãng sơ ý ngã bên đường thì cô đã chẳng thể xuất hiện trong căn biệt thự sang trọng này, càng không thể quen biết vợ chồng Lãng Khải Dương. Trong ấn tượng của Tiểu Lan, Hà Tĩnh Vũ là người đàn bà vô dụng, ngoài khuôn mặt có chút nhan sắc và khả năng tiêu tiền xuất thần ra thì cô thực sự không thấy người đàn bà đó có gì hơn mình. Chính vì thế, lúc đầu cô cũng cảm thấy có phần nào phẫn nộ. Cũng là đàn bà như nhau, vậy mà dựa vào cái gì đồ bỏ đi ấy lại được ngồi mát ăn bát vàng, tiêu tiền như nước, còn mình thì đầu tắt mặt tối từ sáng tới khuya, một tháng cũng chỉ được tám trăm đồng tiền công. Ông Trời thật quá bất công!

Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng bề ngoài cô vẫn vờ tỏ ra tốt bụng. Vốn thông minh lanh lợi, mới đến chưa tới hai ngày, Tiểu Lan đã hiểu rõ tính cách chủ nhân. Trong nhà này chỉ cần nịnh cho bà già kia vui là cô có thể ở lại nhà họ Lãng lâu dài. Ngoài ra, với sự tán tỉnh kín đáo của ông chủ, cô không những biết mà còn rất muốn câu kéo người đàn ông giàu có ấy, song vương bà chủ đa nghi hay dò xét, cô chẳng dám trực tiếp bước qua ranh giới mỏng manh, mọi thứ đều phải đợi thời cơ thích hợp. Tiểu Lan tin chỉ cần có cú hích ban đầu, mình nhất định sẽ tóm được Lãng Khải Dương, thuận lợi rũ cánh biến thành phượng hoàng kiêu sa.

Cuối cùng thời cơ đã đến, bà lão Lãng vì vụ cái váy mà đuổi Hà Tĩnh Vũ ra khỏi cửa, Tiểu Lan ngậm theo dõi mọi chuyện mà vui như mở cờ trong bụng. Chẳng phải vật đổi sao dời đó sao? Phần tiếp theo đến lượt cô cầm cờ rồi! Sau khi cẩn thận khéo léo nịnh bà già và đưa con trai nhỏ nhà họ Lãng ngủ say, Tiểu Lan liền nhẹ nhàng bước vào phòng tắm, cởi bỏ quần áo và rũ mái tóc xõa, để lộ thân hình hoàn mỹ trước đôi mắt người đàn ông đang ẩn mình nơi bóng tối, cố ý vờ như không chú ý để cánh cửa mở hé. Trong những tiếng thở hổn hển ngày càng rõ, cô điềm nhiên xối nước lên người và vuốt ve bộ ngực trắng trẻo tròn đầy...

Thế nhưng, cánh cửa sau lưng vẫn chẳng hề mở ra như cô mong đợi. Thời gian trôi qua thật lâu, hơi thở gấp gáp nơi cửa phòng cũng đã bình tĩnh trở lại, tiếng bước chân nhẹ đến mức gần như không nghe thấy gì cứ dần xa.

Chẳng lẽ vì mình không có sức hút? Thiếu nữ bực bội nghĩ, vốn là cô gái còn trong trắng phô ra hết cho đàn ông ngắm nghía bao lâu như vậy đã là hạ mình lắm rồi, lẽ nào còn muốn cô nửa đêm mò vào giường anh ta như một con đỉ bám rết tiền mới đạt được mục đích thầm kín hay sao? Cô không làm được, thật sự không làm được!

Trần trọc cả đêm không sao ngủ nổi, sáng hôm sau Tiểu Lan dậy rất sớm, bơ phờ chán nản xách làn ra khỏi nhà, nhưng không ngờ lại gặp Hà Tĩnh Vũ

cả đêm không về. Cô thiếu nữ lòng ghen rùng rục song chỉ đành nghiên răng, sao cô ta còn không chết đi cho xong! Trong bụng chửi mắng thậm tệ là vậy, nhưng ngoài mặt cô vẫn tỏ vẻ thiện lương trung thực, cuống quýt chạy về ngôi biệt thự.

“Anh Lăng! Anh Lăng!” Cố ý kêu lên thất thanh đánh thức ông chủ. Thấy khuôn mặt sa sầm của bà cụ, Tiểu Lan thâm cười gian trá: “Anh Lăng, chị Tĩnh Vũ lên cơn sốt cao, mau đi với em!”. Một tay kéo tay người đàn ông, ánh mắt đồng thời liếc tới bà già đang bắt đầu nổi cơn giận đùng đùng dưới nhà, khéo môi cô bắt giặc cong lên: Lại có trò vui để xem rồi!

Quả nhiên, sau khi bị bà lão Lăng ác ý móc máy mấy câu, bà chủ ốm yếu liền được đưa vào bệnh viện. Cẩn thận rửa sạch mấy thứ hoa quả bà cụ thích ăn, Tiểu Lan cảm thấy thời thế giúp mình mua chuộc lòng người rồi.

“Anh Lăng, hút ít thuốc một chút, không tốt cho sức khỏe đâu.” Nhìn thấy người đàn ông vừa về đã buồn bã hút thuốc, cô gái liền ân cần đưa tới cái gạt tàn, nhân cơ hội lướt nhẹ ngón tay qua lòng bàn tay Lăng Khải Dương đầy khiêu khích.

“Khải Dương, cháu xem Lan Lan mới quan tâm cháu làm sao, hơn cô vợ của cháu cả trăm lần.” Cũng chẳng biết tình cờ hay cố ý mà vào lúc đó bà lão Lăng từ trong phòng bước ra, nhìn thấy cảnh đó khiến cô sững như mở cò trong bụng.

Vụt đỏ bừng mặt, Tiểu Lan e lệ kiểm soát bỏ chạy vào bếp, dựa người lên tường mà lòng mừng quýnh lên. Thân xác ở đây nhưng tâm tư thì vẫn bay lượn tận ngoài phòng khách, có lén liếc mắt nhìn trộm bà già đang nhỏ to gì đó với cháu, còn Lăng Khải Dương thì ánh nhìn sắc tình lộ rõ đến tận xương tủy, cô biết những ngày tươi đẹp của mình chẳng còn xa nữa...

...

Không khí trong nhà khác đi rồi!

Đó là điều Hà Tĩnh Vũ cảm nhận được bên bàn ăn vào ngày đầu tiên xuất viện. Trước kia bất kể bà nội có làm ẩm thế nào cũng chưa từng xuất hiện cục diện này, nhưng bây giờ...

Khẽ chau mày, người đàn bà khó hiểu nhìn đám “người một nhà” đang vô cùng vui vẻ trước mắt. Bà lão Lãng ngồi ở vị trí chính giữa, bên trái là đứa cháu Man Man bà yêu quý nhất, bên phải là chồng mình Khải Dương, còn vị trí bên cạnh chồng vốn thuộc về nữ chủ nhân thì hiện tại lại lù lù xuất hiện cô giúp việc mới đến.

“Có còn đứng đàn ra đây làm gì? Đợi bà già này mời com nữa chắc?” Những lời trách cứ hà khắc đánh thức Hà Tĩnh Vũ đang chìm đắm trong trạng thái bản thân. Người phụ nữ lặng lẽ ngồi vào vị trí còn lại bên bàn, im lặng trệu trạo nhai bữa ăn khó nuốt.

“Nào, Man Man ăn đùi gà đi, để cụ gấp cho!” Bà lão đứng dậy gấp từ chiếc nồi đặt giữa bàn ăn ra cái đùi gà, ân cần đặt vào bát đứa cháu: “Khải Dương, cháu cũng ăn đi! Lan Lan ăn đi!”. Tiếp tục cười híp đôi mắt, bà lão Lãng nhiệt tình mời mọi người.

“Bà ơi, bà ăn cái này đi.” Nhanh tay gấp miếng ức gà vào bát bà lão, Tiểu Lan cười đến không biết trời đất là gì: “Người ta bảo người cao tuổi không ăn thịt thì không khỏe mạnh được, bà nên ăn nhiều hơn một chút!”.

“Được, được! Con bé này ngoan ngoãn, thật biết thương người.” Bà lão vui vẻ há miệng nhai, trong lòng ngọt tựa uống mật: “Ai mà lấy được cháu thì đúng là phần đời còn lại có phúc lớn”.

“Bà, bà lại thế rồi.” Ừng hòng đôi má, cô thiếu nữ ngượng nghịu cúi đầu.

“Bà nội, chị Tiểu Lan tốt như vậy, hay để bố cưới chị ấy đi!” Bỗng nhiên, Lãng Man Man đang gặm đùi gà thốt lên một câu khiến cả nhà lặng phắc.

“Man Man! Con nói gì vậy?” Hết sức chấn động bởi câu nói bất ngờ của con trai, Hà Tĩnh Vũ tiêu tan toàn bộ lý trí, thỉnh linh đưa tay tát đánh “bốp” một cái vào mặt Man Man, khiến nó khóc tướng lên “oa oa”.

“Cô điên à? Sao dám đánh con trai tôi?” Tận mắt chứng kiến khuôn mặt đứa con trai yêu quý hằn lên vết đỏ lớn, Lãng Khải Dương giận dữ giơ tay đánh thẳng vào mặt vợ.

“Đánh! Chỉ giỏi đánh.” Ôm lấy đứa chắt đang khóc thút thít, bà lão Lãng tức đến đỏ lừ đôi mắt: “Cái đồ bệnh dịch nhà cô, dựa vào đâu mà dám đánh Man Man của chúng ta!”.

“Anh Lãng, đừng đánh nữa!” Cố sòng cô chết kéo tay người đàn ông, Tiểu Lan nhìn người đàn bà tóc tai rối bời thê thảm: “Chị Tĩnh Vũ, sao lại đến mức ấy? Man Man mới tí tuổi đầu, đâu hiểu gì mà chị nữ đánh nó!”.

“Hừ, con hồ ly tinh vô liêm sỉ! Ở đây có chỗ cho mày nói sao?” Hà Tĩnh Vũ nhò mạnh vào mặt cô giúp việc, hằm hằm chửi bới: “Tư thông với chồng người khác làm bậy, mày còn mặt mũi mà ngẩng lên với đời à?”.

“Cút!!!” Tiếng hét lớn bỗng vang lên, phát ra từ miệng bà lão Lãng đang tức giận đến toàn thân run lẩy bẩy. Lật đổ bàn ăn khiến toàn bộ bát đĩa bên trên rơi xuống đất vỡ tan, bà lão chỉ thẳng mặt Hà Tĩnh Vũ mắng lớn: “Nhà họ Lãng chúng ta không có loại dâu con tòi tẹt như cô. Khải Dương, cháu còn đứng đờ ra đó làm gì? Đuổi ngay loại đàn bà này đi cho ta!”.

“Nghe bà nội nói chưa? Cô mau cút đi!” Người đàn ông không nói lằng nhằng, túm ngay cổ áo vợ, vừa đẩy vừa xô ra khỏi nhà.

“Rồi các người sẽ gặp báo ửng!” Cánh cửa nhanh chóng đóng sập sau lưng, người đàn bà vừa khóc vừa điên cuồng đập lên cánh cửa.

Trên bãi cỏ cách đó không xa, Cổ Liên và Lam Úy khẽ thở dài rồi từ từ rời đi...

10. Sự hãi! Sự xuất hiện của những xác chim

Hai ngày sau, nhà họ Hàn được đón tiếp một vị khách không mời mà đến. Ngồi trên chiếc ghế bành phòng khách, Cổ Liên nhìn chăm chăm tách trà đen đậm đặc cô Tuệ vừa bung lên.

“Thầy Bạch, lâu lắm rồi mới thấy thầy ghé qua chơi. Có phải Liên Liên đã làm gì khiến thầy tức giận không?”, cô Tuệ cười, bung tách trà đặt trước mặt Bạch Hạo Đan.

“Cô Tuệ, sao lại nói thế ạ! Liên Liên thông minh như vậy sao có thể khiến người khác tức giận chứ.” Hạo Đan lịch sự trả lời, rồi khẽ khàng cầm tách trà lên nhấp một ngụm.

“Vậy trưa nay thầy phải ở đây ăn cơm nhé, lâu lắm hôm nay bà chủ mới ở nhà. Để tôi đi làm mấy món thầy thích ăn, Liên Liên tiếp thầy Bạch nhé!” Cô Tuệ quay người, vui vẻ bước về phía nhà bếp.

“Chắc Cung chủ cũng biết tự ý xuống trần vì việc riêng là tội gì chứ?” Thấy cô Tuệ vừa khuất, Hàn Cổ Liên lập tức lạnh mặt, đôi mắt sắc sảo lóe lên những tia băng giá: “Đừng tưởng có địa vị tôn quý trên Thiên giới, ngài có thể làm gì tùy thích, để Ngọc Hoàng biết được, ngài tự chịu đấy”.

“Cốc Liên, cô có thể quay về không?” Hơi cúi đầu xuống, giọng Bạch Hạo Đan nhuốm màu cô đơn pha lẫn đắng cay: “Lần này xuống trần ta thực sự là bất đắc dĩ. Gần đây Phật Tổ đã biết rõ thân phận của kẻ bí ẩn kia, chỉ là vẫn bất lực đối với hắn mà thôi”.

“Ồ! Hắn là ai mà có khả năng khủng khiếp như vậy?” Cổ Liên kinh ngạc tròn tròn mắt.

“Mấy ngày trước, Phật Tổ Như Lai chiêm niệm tam giới, thả hồn chu du ra ngoài Thiên giới nghiên cứu và lĩnh ngộ Phật pháp. Sau đó giữa biển ảo hình, ngài ấy đã nhận ra chân tướng mọi việc năm xưa: Không ngờ mẹ cô lại giấu một nhân vật chủ chốt ở Ma vực. Cũng chính vì muốn bảo vệ hấn, Mị Gia sợ cô năm đó còn nhỏ dại sẽ làm lộ hành tung của hấn, nên đã đem oán hận trong mình truyền sang thân cô. Lý do cho việc này là bởi bà ấy biết Phật Tổ sẽ không trợn mắt đứng nhìn cô bước vào Ma đạo, nhất định phải phong ấn ký ức của cô. Làm như vậy sẽ chẳng có ai biết về sự tồn tại của kẻ bí ẩn đó”.

“Vậy thân phận của hấn rốt cuộc là gì?” Trái tim nhói lên từng cơn, đôi tay Hàn Cổ Liên bấu chặt lấy đệm ghế sô pha. Là như vậy sao hả mẹ? Mẹ thật sự vì nguyên nhân đó mà ném con cho Như Lai sao?

“Thân phận thật của người đó Phật Tổ không nói rõ. Ngài ấy chỉ bảo với ta: Người đó là cô, cô là người ấy, hai người vốn chỉ là một.” Bạch Hạo Đan nghi hoặc nhắc lại lời Thích Ca Mâu Ni, rồi nhìn cô bé ngồi đối diện với đôi mày càng nhíu chặt hơn.

“Lời của Như Lai là ý gì? Cái gì gọi là Cốc Liên với hấn vốn chỉ là một người?” Nhìn chằm chằm Dao Hoa cung chủ vẻ khó hiểu, Cổ Liên dường như muốn có thêm đáp áp từ phía người đối diện.

“Phật Tổ chỉ nói vậy, đến giờ ta vẫn chưa hiểu dụng ý trong lời nói của ngài ấy.” Nhẹ nhàng đứng dậy, bước tới và ngồi xuống cạnh cô bé đang trầm tư, Bạch Hạo Đan nhìn Cổ Liên chăm chú: “Cốc Liên, nếu ta nhường ngôi vị Dao Hoa cung chủ cho cô, cô có chịu trở về Thiên đình không?”.

“!” Giật nảy mình, không thể tin nổi lời vừa nghe, Hàn Cổ Liên tròn xoe đôi mắt nhìn chàng trai anh tuấn trước mặt: “Sao Cung chủ lại nói những lời này? Lẽ nào ngài cho rằng Cốc Liên không về Thiên giới nữa?”.

“Đương nhiên bây giờ cô sẽ ngạc nhiên, nhưng Phật Tổ nói qua đêm nay khi tầng phong ấn thứ tư được mở, cô sẽ không bao giờ chịu về nữa.”

Hạo Đan từ từ cụp đôi mắt, biểu hiện pha chút bi thương: “Lần này lên xuống hạ giới, ta chỉ muốn hỏi, nếu để cô làm Dao Hoa cung chủ, liệu cô có thể hồi tâm chuyển ý không?”

“Ngài về đi, Cung chủ! Như Lai bốc quẻ thiên cơ chưa bao giờ có sai lệch. Nếu ngài ấy đã nói vậy thì nhất định vì chân tướng sự thật vượt qua cả phạm vi mà tiểu tiên đã dự liệu. Đến lúc đó có khi lòng Cốc Liên sẽ bị thương đến tan nát. Nếu thật sự như vậy, thử hỏi tiểu tiên sao có thể về Thiên đình.” Đưa tay ôm lấy mắt, Cốc Liên mệt mỏi tựa người vào thành ghế sô pha. Chân tướng sự việc liệu có thể tàn nhẫn đến mức nào đây? Cô thật không biết liệu mình có thể tiếp nhận hiện thực tàn khốc sắp tới?

Lúc lâu sau, khi Cốc Liên mở đôi mắt đen màu đêm tối ra, cả phòng khách rộng lớn chỉ còn lại mình cô và tách trà vẫn còn hơi nóng...

...

Cùng thời gian ấy, Hà Tĩnh Vũ đang đau khổ nằm trên giường ở khách sạn. Cô co người trong chiếc chăn dày nhưng vẫn cảm thấy lạnh đến thấu xương. Ở Hồng Kông, cô không có người thân, người bác cư ngụ gần chỗ cô nhất cũng ở tận một thôn nhỏ chẳng rõ tên nơi ngoại thành Quảng Châu, quá xa! Mà nước xa làm sao cứu được lửa gần?

Vùi đầu trong gói lạng lẽ khóc, người phụ nữ tủi thân đến cùng cực. Từ lâu cô đã sớm nhận ra con nha đầu Tiểu Lan chẳng hề đơn giản. Chỉ riêng tài thu phục lòng người của cô ta đã là điều Hà Tĩnh Vũ không sao làm được. Cô không cam tâm, không thể cam tâm thua một con khốn mọi rợ, một con tiện nhân miệng còn hôi sữa bày trò quyền rũ đàn ông. Cô càng

không cam tâm để chồng vô duyên vô cớ bắt mình đi hòng rảnh tay thông dâm với người đàn bà khác. Anh ta phải biết sở dĩ hai người có được ngày giàu có hôm nay cũng nhờ không ít công lao của mình chứ.

Cứ như vậy, Hà Tĩnh Vũ càng nghĩ càng tủi thân, càng tủi thân lại càng khóc lớn. Đến tận khi trời tối mịt, khóc nhiều mệt quá cô mới dần chìm vào giấc mộng mơ màng.

“Ha ha ha... Thế nào Hà Tĩnh Vũ, bây giờ đã ném đủ mùi cay đắng vợ chồng đang hạnh phúc tự nhiên bị người khác phá ngang chưa?” Không biết bao lâu sau, từ trong bóng tối âm u bỗng vang lên một giọng nói vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, cô bừng tỉnh khỏi giấc ngủ say.

“Man Man, con đó à?”

Hà Tĩnh Vũ sờ soạng khắp nơi trong bóng tối, cố tìm nút bật đèn đầu giường nhưng bàn tay vô tình chạm vào thứ gì đó cứng ngắc, trơn tuột và lạnh lẽo: “Á...”.

Tiếng la hét chói tai vang lên xé toang màn đêm, ánh đèn vàng nhợt nhạt bên trên bỗng sáng lòa chiếu rõ mọi thứ trên giường. Đó là hai bộ lông chim đẫm máu còn dính thêm cả thịt lẫn lộn. Chúng nằm yên lặng song song bên nhau thắm đầy máu ra vỏ gối.

“Cứu tôi với! Có ma!” Người đàn bà kêu lên thất thanh, muốn chạy nhưng chân cứ nhũn ra, run lẩy bẩy lùi sát vào góc giường.

“Thế nào, nhớ ra đây là gì nhanh thế à?” Một giọng cười lạnh lẽo vang dội từ bốn phương tám hướng căn phòng, rồi hai đứa trẻ chậm chậm bước tới từ bóng tối.

“Man... Man.” Mồ hôi lạnh rịn ra thấm ướt váy áo, Hà Tĩnh Vũ sợ hãi nhìn con trai vốn rất hoạt bát đáng yêu của mình, giờ bỗng nhôn đôi lên thành hai đũa y hệt nhau, lúc này đang mỉm cười nhìn mình với đôi mắt khát máu nhất mà cô từng biết...

11. Sự thật phơi bày

“Man... Man Man...”, Hà Tĩnh Vũ toàn thân run cầm cập, sợ hãi đến cực điểm: “Sao... sao lại có tận hai con thể này?”.

“Ha ha, ngươi thấy lạ lắm phải không? Nhìn kỹ đôi đực điều bị ngươi hại chết bên cạnh xem có hiểu hơn chút gì không?” Đứa trẻ bên trái từ từ bước tới cạnh giường, đưa tay cầm một trong hai xác chim bê bết máu lên tay nghịch nghịch: “Tương truyền đôi đực điều là loài linh thú của trời đất, chỉ có một cánh và một mắt, phải cùng tương hổ mới có thể bay, như vậy khi luân hồi liệu có phải chúng cũng nên luân hồi vào cũng một nơi hay không?”.

“Con... các người là...” Co rúm người lại, người đàn bà lăn trối chết ra khỏi giường rớt xuống đất: “Tha cho tôi! Lúc đó chúng tôi nhất thời mù quáng, vì lòng tham mà bức hại hai người, xin hãy niệm tình tôi là mẹ các người trong kiếp này mà tha cho tôi. Khi về tôi nhất định sẽ lập bài vị cho các người, sớm tối thắp hương và mời thầy giỏi siêu độ cho vong hồn các người!”.

“Hừ! Ngươi tưởng chúng ta cần cái đó sao?” Đứa trẻ đứng bên phải khinh bỉ nhìn Hà Tĩnh Vũ đang quỳ rạp trên đất: “Ngươi có biết trước đây ta và Kiêm Kiêm đã có cuộc sống vui sướng thần tiên mức nào không? Chúng ta cùng chấp cánh bên nhau bay cao trên bầu trời xanh mây trắng tuyệt đẹp của Ma vực, hưởng trọn vẹn tình nghĩa vợ chồng ân ái. Lúc đó ta chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày hạnh phúc của chúng ta dễ dàng bị hủy hoại trong tay hai kẻ tàn nhẫn lòng lang dạ sói các ngươi! Chúng ta chẳng còn cánh, chẳng bao giờ còn bay lên bầu trời được nữa. Ta hận các ngươi! Chính ngươi đã khiến chúng ta trở thành đôi đực điều không thể bay!”. Đứa

trẻ đột nhiên bật khóc, những giọt nước mắt màu máu không ngừng tuôn rơi, lăn dài trên đôi má trắng tuyết lộ rõ vẻ dị thường gớm ghiếc.

“Hà Tĩnh Vũ, ngươi biết vì sao Lăng Khải Dương lại tuyệt tình đuổi ngươi ra khỏi nhà không?” Bất chợt cúi xuống nhìn người đàn bà đang trong cơn kinh sợ, đứa trẻ tên Kiêm Kiêm cười khẩy: “Dù sao ngươi cũng là mẹ ta trong kiếp này, là con của ngươi, ta phải bảo vệ lợi ích của mẹ mình chứ, ngươi nói có phải không? Hãy xem cho kỹ chân tướng sự việc đi!”.

Đứa trẻ nói, ngón tay liền chỉ vào chiếc gương ở kế bên. Trong thoáng chốc, khói xanh tỏa ra, mặt gương dần xuất hiện một cảnh khiêu dâm. Chỉ thấy trong nhà bếp chật hẹp, Tiểu Lan quần áo xộc xệch nằm bò trên bệ bếp, khuôn ngực căng tròn trắng muốt nằm gọn trong đôi tay không ngừng vờ vò của người đàn ông. Sau lưng cô giúp việc, kẻ cầm thú chủ nhân của đôi tay thì không ngừng xâm nhập thân thể còn trinh trắng của cô gái.

“Lăng Khải Dương! Anh không phải là người!” Hà Tĩnh Vũ thét lên, tiện tay vớ cái cốc thủy tinh bên cạnh ném thẳng vào ảo ảnh gớm ghiếc buồn nôn kia...

“Choang” một tiếng lớn, người đàn bà bất giác ngồi sụp xuống. Cùng với sự tan biến của ảo ảnh, bóng tối cũng không còn vẻ lạnh lẽo khi nãy nữa. Quay người do dự sờ lên chiếc gối, Hà Tĩnh Vũ cảm thấy dường như bên trên không còn gì khác thường nữa, cô mới thở phào một hơi, vội vã bật đèn đầu giường lên.

Dưới ánh đèn mờ ảo, nhịp đập điên cuồng của trái tim dần điều hòa trở lại. Hà Tĩnh Vũ nhìn xuống gầm giường, phát hiện ra trong lúc ngủ say đã vô ý làm rơi điều khiển ti vi xuống đất. Nhẹ nhõm thở phào lần nữa, cô nằm lại lên giường.

Thì ra chỉ là một giấc mơ! Sợ chết đi được! Hồi tưởng lại giấc mộng khủng khiếp ban nãy, cô bất giác sợ toát mồ hôi, lẽ nào Man Man thật sự là chuyển kiếp của đôi chim đó? Sao có thể thế được! Con trai mình ngây thơ đáng yêu là thế, sao lại là một ác linh cơ chứ? Nhưng việc này quá mức đáng sợ, vẫn nên xác nhận lại một lần nữa thì hơn.

Nghĩ đến đây, Hà Tĩnh Vũ do dự cầm điện thoại lên, quay số của ông bác mê chim. “Tút... tut...”, đầu dây bên kia vang lên những âm thanh chờ máy, tiếp đó xuất hiện giọng nói già cả nhưng mạnh mẽ, chính là người thân mà lâu lắm rồi cô không gặp.

“A lô, ai đó?” Giọng nói có chút bực hội, như thể ông nghĩ rằng đã quá muộn để ai đó gọi điện làm phiền sự nghỉ ngơi của mình.

“A lô, bác ạ? Cháu là Tiểu Vũ.” Giọng Hà Tĩnh Vũ hơi ngượng ngập và có phần xấu hổ: “Muộn thế này còn gọi điện làm phiền giấc ngủ của bác thật không phải, nhưng việc gấp quá cháu mong bác bỏ qua”.

“Ồ, Tiểu Vũ à, không sao, không sao! Với bác, đâu cần khách khí thế, có việc gì mà gọi muộn vậy cháu?” Nghe ra giọng cô cháu gái, ông cười vui vẻ.

“Là thế này bác ạ, mười năm trước cháu có bán cho bác hai bộ lông chim, hiện chúng còn không ạ?” Chẳng biết tại sao, tim cô trong thoáng chốc bỗng vô cớ đập rộn lên, như thể dự báo được điều gì xấu đang chờ đợi, quả nhiên...

“Lông chim? Lông chim nào? Cháu có nhớ nhầm không? Bác mua lông chim của cháu bao giờ?” Ông tỏ vẻ như vừa nghe một chuyện cười thú vị lắm, bèn cười phá lên vui vẻ.

“Bác quên rồi? Chính là hai bộ lông dực điều đó!” Hà Tĩnh Vũ toàn thân cứng đờ, cố nhắc cho bác nhớ lại.

“Tiểu Vũ, cháu ngủ mơ à? Tự nhiên đêm hôm lại gọi điện nói nhăng nói cuội gì thế.” Ông cao giọng ngạc nhiên, ngữ khí có phần không buồn giải thích: “Đôi dực điều là loài chim chỉ tồn tại trong truyền thuyết, ngoài đời làm gì có, cháu lấy đâu ra lông của nó chứ!”.

“Bác, đôi dực điều... còn có tên gọi nào khác không?” Trái tim như bị nhúng vào băng giá, Hà Tĩnh Vũ bất giác cảm thấy một cái lạnh xuyên suốt chưa từng có.

“Đôi dực điều còn được gọi là Kiêm Kiêm Man Man, một mắt, một cánh...”

“Cạch”, chiếc điện thoại bất chợt rơi xuống đất, người đàn bà run rẩy quàng tay ôm chặt vai mình. Vậy là không sai! Ngay từ đầu số mệnh đã trù định cả rồi, cô đã hại chết đôi linh điều bất hạnh, tàn nhẫn lột lông chúng bán lấy tiền, khiến hai oan hồn khao khát báo thù liền đầu thai vào làm con trai mình. Báo ứng! Tất cả đều là báo ứng!

“A lô, a lô! Tiểu Vũ, cháu không sao chứ? Nói gì đi!” Ông nghe rơi trên nền đất vẫn còn réo rắt câu nói lo lắng của bác, nhưng Hà Tĩnh Vũ đã chẳng nghe thấy gì nữa rồi ...

12. Bị dồn đến phát điên

Chân tướng sự việc liệu có thể tàn nhẫn đến mức nào? Đây quả thật là vấn đề đáng để nghiên cứu. Có lúc vẻ đẹp rực rỡ bên ngoài lại ẩn giấu bên trong những sự thật xấu xí bản thủ. Điều này luôn đòi hỏi người ta phải quyết đoán mà lột bỏ lớp mạng đạo đức giả mỏng manh kia, từ đó mới có thể xem rõ khuôn mặt thật của nó.

Cũng giống như Hà Tĩnh Vũ hiện tại đang quần quanh lưỡng lự trước cửa ngôi biệt thự nhà họ Lăng chẳng hạn. Lòng dạ rối bời, cô không biết có nên đẩy cánh cửa đang đóng kín trước mặt mà bước vào hay không. Cô chỉ sợ một khi bước vào sẽ bắt gặp đôi mắt lạnh lẽo trong mộng, sợ đứa con hoạt bát ngày nào giờ đã biến thành oan hồn đầy thù hận.

Lo lắng khẽ đẩy cửa, ánh trăng lập tức rọi vào tưới trên mọi thứ trong phòng khách, người đàn bà rón rén bước lên lầu, nhẹ nhàng tiến về phía phòng ngủ của con trai mà không hề chú ý rằng đã quá nửa đêm sao cánh cửa vẫn không hề khóa. Mỗi một bước chân, trái tim lại đập mạnh thêm, cô dường như cảm nhận được đằng sau cánh cửa kia, đứa trẻ đang uốn cong khóe miệng đỏ rực nở nụ cười lạnh lẽo khiến tim người đối diện phải đóng băng.

Bỗng nhiên, từ phía cuối cầu thang, nơi căn phòng vốn thuộc về cô giúp việc Tiểu Lan, một loạt những tiếng rên rỉ xen lẫn thở gấp vọng tới thu hút sự chú ý của cô. Trong chốc lát đầu óc Hà Tĩnh Vũ bỗng vụt lên cảnh gian tình đã thấy trên chiếc gương ảo ảnh lúc trước. Lòng cô như bị khuấy động ghê gớm, thúc đẩy bước chân chuyển động về phía đó. Qua khe cửa khép hờ, cô nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng khiến người ta kinh tởm đến buồn nôn...

Dưới ánh đèn mờ ảo, trên chiếc giường đơn bé xíu, Lăng Khải Dương, người mang danh chồng cô đang ra sức chơi đùa với thân thể trắng muốt của cô gái trẻ bên dưới, từng tiếng rên rỉ khoái cảm đến thấu xương không ngừng phát ra từ miệng cô giúp việc có khuôn mặt lẳng lơ đầy đào hoa xuân tình. Hai người đang chìm đắm trong niềm đam mê hoang dại không sao giải thoát được nên chẳng ai chú ý đến vị khách giả đang bị cơn ghen xoay vần tới chóng mặt ngoài cửa.

“Con tiện nhân vô liêm sỉ! Tao giết chết mày!” Hà Tĩnh Vũ bất chợt đẩy mạnh cửa phòng, túm lấy chiếc ghế cạnh đó đập thật mạnh vào đôi nam nữ đang vụng trộm giao hoan.

“Á...” Thét lên một tiếng, vội vàng đẩy người tình bên trên ra, Tiểu Lan xoay người lăn từ trên giường xuống đất, nhân lúc người đàn bà điên giận đang quay người tìm chồng, bèn chạy vèo xuống dưới nhà như một cơn gió.

“Đứng lại, con đã non kia!” Tiện tay tóm lấy cái kéo nằm trên bàn trang điểm, Hà Tĩnh Vũ lúc này đã hoàn toàn mất lý trí, cố gạt phăng sự chống đỡ trong cơn hoảng loạn của chồng, tức tốc đuổi theo cô gái trẻ đã gần tới đầu cầu thang: “Con hồ ly tinh lẳng lơ kia! Xem mày chạy được đến đâu!”.

Thấy Tiểu Lan một chân đã đặt xuống bậc thang, Hà Tĩnh Vũ như thể vừa trúng một lời nguyền quỷ quyết, cơn giận độc ác bỗng ngùn ngụt bùng lên, liền giơ cao cái kéo trong tay phi thẳng về phía cô gái đang bỏ chạy trong cơn hoảng loạn...

“Cứu tôi với!” Nghe thấy tiếng động sau lưng, Tiểu Lan theo phản xạ quay đầu nhìn. Chỉ trong khoảnh khắc, đầu nhọn kéo đã “phập” một tiếng cắm ngập vào tròng mắt cô giúp việc: “Á...”. Trong cơn đau khủng khiếp, Tiểu Lan bước hụt chân rồi cắm đầu trượt theo từng bậc lăn xuống căn phòng khách tối om bên dưới.

“Rầm, rầm...” Những tiếng buồn thảm gây ra bởi thân người rơi đập xuống nền nhà bên dưới có tác dụng như một cái tát thức tỉnh Hà Tĩnh Vũ đang mê muội. Cô thất thần đổ sụp xuống sàn: “Tôi giết người rồi, tôi giết người rồi, tôi... tôi không cố ý, là các người bức tôi!”. Kinh hoàng ôm lấy đầu, người đàn bà không ngừng run lẩy bẩy.

“Sao thế? Xảy ra chuyện gì vậy?” Bị tiếng ồn đánh thức, bà lão Lăng vội vã chạy tới. Thấy Hà Tĩnh Vũ đang thất kinh hồn vía, bà liền giương bộ mặt chê bai: “Hứ! Cô còn mặt mũi về đây à? Nói cho cô biết, Khải Dương nhà chúng ta có vợ mới rồi, cô ấy à, cứ ngồi đấy mà chờ bị hót đi nhé!”.

“Câm miệng bà lại!” Người đàn bà gào lên, thù hận trừng mắt nhìn bà già xảo quyệt: “Tất cả mọi chuyện đều do bà! Nếu bà không đến đây thì gia đình hạnh phúc của chúng tôi sao lại trở thành thế này! Con hồ ly tinh kia cũng là bà triệu đến, phá hoại tình cảm của tôi và Khải Dương. Bây giờ gây ra án mạng rồi, bà còn ở đây mà nói bóng nói gió, người đáng chết nhất không phải con đĩ Tiểu Lan mà chính là bà!”.

“Cô... cô dám... dám mắng ta!” Bà lão Lăng trợn tròn đôi mắt, rõ ràng chưa bao giờ ngờ đến việc lại có ngày bị một đứa bè dưới mắng vào mặt những lời khó nghe đến thế: “Ta đánh chết cái đồ không biết trên dưới này!”.

Bà lão tức giận đến thất khiếu xì khói, vội vã lột ngay dép của mình ra, ném thẳng vào mặt Hà Tĩnh Vũ, nhưng ngay lập tức bị đứa cháu trai vừa kịp chạy tới ngăn lại.

“Bà nội, bà đừng làm loạn lên nữa được không? Gây ra án mạng rồi đây này!” Người đàn ông nhìn sang vợ vẫn ngồi đờ đẫn cạnh đó, thở không ra hơi: “Cô còn ngồi đàn ra đấy làm gì? Mau xuống xem Tiểu Lan đã chết chưa!”.

“Cái gì? Lan Lan chết rồi, cháu dâu của ta chết rồi?” Như nghe thấy tiếng sét đánh giữa trời quang, bà cụ cứng đờ tại chỗ, liền đó sổng chết giăng ra khỏi tay đứa cháu, khua đôi dép đánh tới tấp vào gương mặt thảm thương của Hà Tĩnh Vũ: “Là mày giết Lan Lan, cái đồ ăn tàn phá hại, lại còn giết người, làm nhà tao thành nhà ma ám không cát lợi, mày đền mạng cho cháu dâu tao đi, chết đi!”.

“Bà mới là đồ đáng chết! Con mụ già chỉ giỏi chia rẽ bất hòa! Nếu không có bà, gia đình chúng tôi bây giờ vẫn tốt đẹp!” Vừa mắng vừa cố tránh đòn dép liên tiếp, người đàn bà bất ngờ đẩy mạnh một cái, bà cụ Lãng vốn già cả đứng chằng vững lập tức loạng choạng ngã ngửa ra, va mạnh đầu vào bức tường phía sau.

“Bà nội!”, Lãng Khải Dương hoảng hốt lao tới đỡ cơ thể mềm nhũn của bà, ánh mắt thình lình đập vào vách tường phía trước, ở đó lù lù một chiếc đinh loại vừa đang đâm máu tươi, từng giọt, từng giọt nhỏ xuống lòng bàn tay mình: “Bà nội ơi, bà sao rồi? Bà cố lên, cháu sẽ gọi xe cấp cứu!”.

“Không cần đâu, bà ta không cứu được nữa rồi.” Giọng trẻ con pha lẫn tiếng cười sắc lạnh bất chợt vang lên. Ánh đèn vụt sáng xua tan bóng tối cầu thang, Lãng Man Man trong bộ quần áo màu xanh sọc đỏ rộng thùng thình bao lấy thân hình trẻ con bé nhỏ vừa xanh xao gầy guộc vừa cổ quái.

“Man Man, mau gọi xe cấp cứu đi, cụ bị thương rồi!” Người đàn ông cuống quýt không hề nhận thấy vẻ khác lạ ở đứa con trai, chỉ biết ôm riết bà nội mà gào thét.

“Ngươi không hiểu lời ta nói sao? Bà ta chết rồi.” Đứa bé cười u ám tiến đến trước mặt Hà Tĩnh Vũ, đắc ý nhìn người đàn bà: “Thế nào, ngươi bây giờ là hung thủ giết người, nhẹ nhất cũng phải lĩnh án chung thân. Đây chính là báo ứng của ngươi, là sự trả giá cho việc đã giết hại ta và Kiêm Kiêm”.

“Con trai, con nói gì vậy? Cái gì mà báo ứng với không báo ứng?” Sắc mặt Lăng Khải Dương đầy nghi hoặc, khó hiểu nhìn ánh mắt đáng sợ của con trai.

“Con quả nhiên là... xem ra giấc mộng đó là thật rồi.” Hà Tĩnh Vũ run rẩy trốn ánh mắt của Man Man, lặng lẽ quay đầu nhìn chồng mình: “Khải Dương, tất cả tai họa của chúng ta hôm nay đều là kết quả của việc sát sinh hại mệnh hồi đó đấy. Hai bộ lông chim mà mười năm trước chúng ta đem đi đổi lấy tiền, anh còn nhớ chứ? Nếu có thể quay lại, em quyết không bao giờ xúi giục anh bức chết đôi đực điều bất hạnh đó, nhưng... tất cả đã quá muộn rồi”.

“Ha ha. Bây giờ mới biết muộn thì đã quá trễ! Vào tù mà đền những tội lỗi do nghiệp chướng của ngươi gây ra đi!” Đứa trẻ cười điên dại lôi ra con dao giấu trong túi áo. Chỉ chớp mắt, ánh đỏ nháng lên, con dao nhọn lướt trong không khí một vòng rồi nhanh chóng đâm lút cán vào trũng tim nó.

“Man Man!”, Lăng Khải Dương thét lên vội nhào tới, ôm lấy thân thể đầm máu của thằng bé: “Vì sao, vì sao??”.

“Chỉ như vậy chúng ta mới có thể về nhà, về ngôi nhà mà chúng ta đã xa rời từ lâu.” Khóe miệng trào ra những giọt máu của loài người, Lăng Man Man dần khép đôi mi: “Tiểu thư Cốc Liên, đừng quên việc cô đã đồng ý giúp bọn tại hạ đấy”.

“Haizzz... Sống có gì vui, chết có gì khổ!” Giữa không trung, Cốc Liên buồn rầu xuất hiện, lặng lẽ nhìn đứa trẻ đang dần chìm vào cõi chết: “Kiêm Kiêm Man Man, ta đến đưa các ngươi về nhà đây”. Tay trái khẽ vung, hai bộ lông chim xinh đẹp lập tức lơ lửng giữa không trung, tỏa ánh hào quang lộng lẫy. Từ thân thể đã tắt thở của đứa bé, hai linh hồn một nam một nữ vô hình bay lên, nhập vào bộ lông chúng đã xa cách quá lâu.

“Man Man!” Thu hồi bộ lông chim, gương mặt Cổ Liên vô cảm nhìn cặp vợ chồng mất con đang gào khóc điên dại.

“Trời tạo nghiệt còn có thể vượt qua, tự tạo nghiệt nhất định không thể sống! Đây là cái giá các ngươi phải trả, ai cũng không thể giúp được, haizzz...” Hàn Cổ Liên khẽ thở dài rồi tan biến giữa không trung đúng lúc vang lên tiếng còi xe cảnh sát từ xa đang tới gần...

...

Trong Hàn Thiên cốc, từng trận gió lạnh thổi tới, trên chiếc cầu trúc bắc ngang qua hồ, người mặc áo màu thiên thanh đang đứng sừng sững, đôi mắt vốn cô đơn nay bỗng nhấp nháy những tia sáng kỳ lạ, khuôn miệng hình trái tim che phủ bởi lớp vải voan đen khẽ cong lên, thể hiện một niềm vui cực độ.

“Liên Liên, đã đến rồi vì có gì còn chưa ra mặt? Lẽ nào vẫn thích chơi trò trốn tìm như hồi nhỏ sao?”, người đàn ông quay lại, mỉm cười nhìn cô bé xuất hiện trên mặt hồ.

“Linh hồn đôi dực điều trả cho ngươi, hãy đem chúng về Ma vực đi!” Cổ Liên phẩy tay, hai bộ lông chim khẽ khàng rơi vào lòng bàn tay người mặc áo màu thiên thanh: “Có một việc ta muốn hỏi ngươi”.

“Ồ, việc gì vậy?”, để hai bộ lông vào trong tay áo, người đàn ông vui vẻ hỏi.

“Vì sao Như Lai lại nói ngươi chính là ta và ta cũng chính là ngươi, chúng ta vốn là một người?”, nhíu đôi mày, Hàn Cổ Liên nghi hoặc.

“Sau khi tầng phong ấn thứ tư được giải, cô sẽ hiểu ra nguyên nhân. Đồng thời do bị thời gian hao mòn, hàng rào bảo vệ của Như Lai cũng sẽ tự

động biến mất. Chỉ là lần này cô sẽ khá đau, thậm chí còn chìm vào giấc ngủ sâu kéo dài hai, ba năm, nhưng ta đảm bảo cô sẽ tỉnh lại trước lúc dương thọ kiếp này kết thúc. Đến lúc đó, thời gian cho tới khi cô trở về Ma vực không còn bao nhiêu nữa.”

“Vậy bây giờ người có thể nói với ta thân phận thật của mình chưa?” Nhìn người thần bí khẽ lật tay lấy ra Ngung lệ để hóa giải phong ấn trong não, Cổ Liên bỗng trở nên bất an.

“Ha ha... Liên Liên không phải sợ, không đau lắm đâu.” Nhìn tháu nổi lo lắng của Cổ Liên, người khoác áo thiên thanh nhẹ nhàng an ủi, bàn tay đột ngột ấn sâu Ngung lệ vào giữa vùng ấn đường của Hàn Cổ Liên.

“Á...” Đầu đau như thể vừa nứt toác ra, trước mắt Cổ Liên bỗng chốc tối sầm, thân thể chói với ngã nhào xuống đất.

“Liên Liên, không sao chứ?” Người đàn ông cúi xuống, đau lòng ôm chặt Cổ Liên đợi cô dần thích ứng trở lại: “Bây giờ ta sẽ nói thân phận của ta”. Giơ tay lột bỏ tấm vải voan đen đã theo bên mình suốt thời gian dài, trước vẻ ngạc nhiên của Cổ Liên, một khuôn mặt đẹp lộng lẫy và tinh tế từ từ hé lộ: “Ta tên Hàn Thiên Liên, là Vực chủ đương nhiệm của Ma vực”.

“Người... người là?... Thiên ca ca?” Bóng tối tràn ngập ý thức, Cổ Liên dần chìm sâu vào giấc ngủ, cảnh vật trước mắt đóng băng lại trên khuôn mặt người áo thiên thanh, một khuôn mặt giống cô đến từng đường nét...

Kết thúc

Thảm án giết người nhà họ Lãng đã gây chấn động toàn bộ giới truyền thông ở Hồng Kông. Sau khi tiến hành điều tra và thu thập hàng loạt chứng cứ, phía cảnh sát đã đưa ra phán quyết cuối cùng: Nghi phạm Hà Tĩnh Vũ phạm tội danh giết người đối với cô giúp việc Tiểu Lan và bà cụ Lãng, bị tuyên án tử hình hoãn thi hành trong ba năm, nghi phạm Lãng Khải Dương thú nhận tội giết con trai mình là Lãng Man Man, đồng thời trên hung khí cầm trong thi thể cũng phát hiện được dấu vân tay tương ứng với nghi phạm, nhưng nguyên nhân cho hành động đó thì từ đầu đến cuối Lãng Khải Dương nhất định ngậm miệng không khai. Vì điểm khúc mắc ấy nên tòa án tạm thời tuyên án tù chung thân đối với nghi phạm Lãng Khải Dương, đợi sau này điều tra rõ chân tướng sự việc sẽ tiếp tục thụ lý. Thế nhưng, bị giam trong tù nửa năm, hai vợ chồng nhà họ Lãng bỗng cùng có biểu hiện tâm lý thất thường. Sau khi đưa vào bệnh viện tâm thần, rất nhiều bác sĩ và y tá đã tận mắt nhìn thấy hai người thường ngửa mặt lên trời, không ngừng kêu lớn:

“Mau nhìn kia! Đôi đực điểu, đôi đực điểu không thể bay...”

Ngũ trùng phong ấn - Nỗi bất hạnh của Mị Gia hồn liên

Tựa

Cõi Tây phương cực lạc trên Cửu thiên là nơi ánh sáng tỏa rạng vĩnh hằng. Sau khi thành Phật, Như Lai liền ở lại đây giảng kinh thuyết pháp, phổ độ chúng sinh.

Hôm nay, trăm ngàn chim phượng, muôn vàn loài hoa cùng tung bay trên Tây Thiên tịnh độ, Phật Tổ thân dẫn theo chư Phật tôn giả đến nghênh đón Khổng Tước Đại Minh Vương Bồ Tát năm xưa vì chúng sinh thiên hạ mà từ bỏ nguyên thân, gieo mình vào lục đạo luân hồi vừa mới quay về.

Hàng vạn tia sáng màu xanh từ nhân gian dội lên, xuyên qua những đám mây, xé toang lớp kết giới che chắn Thiên đình. Trong luồng sáng, một bóng người dần xuất hiện, mắt xanh tóc đen, trán nổi bật ba chiếc lông công lay động theo gió, hết sức tao nhã và cao quý.

“A di đà Phật, chúc mừng Minh Vương trở lại Tây Thiên”, Như Lai khẽ đọc pháp hiệu, mỉm cười nhìn Khổng Tước Bồ Tát vừa bước lên thềm mây: “Bao năm nay Bồ Tát vì an nguy của chúng sinh thiên hạ mà chịu khổ cực muôn phần, cuối cùng cũng tra ra được sự thật, công lao quả không nhỏ”.

“Phật Tổ từ bi, độ hóa thế nhân, thân già này tự hồ thua kém”, Đại Minh Vương khẽ cúi mình thi lễ: “Lão tăng đáng trách, tuy tra ra sự thật nhưng vẫn không sao ngăn được việc giải trừ phong ấn trong đầu Lam Liên tiên tử, chẳng thể cứu nổi vạn vật thoát khỏi đại họa sắp đến”.

“Không có cách nào cả, ký lai chi tắc an chi. Dù sao cũng không thể tránh khỏi điều này, chi bằng chúng ta hãy chuẩn bị tốt tâm lý để ứng chiến.” Quay đầu nhìn đóa lam liên duy nhất giữa hồ sen, Phật Tổ khẽ nhíu

mày: “Rốt cuộc thì có ai ngờ kẻ đứng sau màn kịch lại đồng căn đồng mệnh với Cốc Liên, hai đóa sen song sinh kỳ lạ nhất sinh ra từ tộc Lam Liên trong kỷ nguyên này”.

“A di đà Phật, có lẽ năm đó đến bản thân chí thượng tôn giả cũng chẳng hề biết mình còn có thêm một đứa con nữa.” Hai tay chấp trước ngực, Nhiên Đăng Thượng Cổ Phật khẽ thở dài: “Dù sao trước khi nụ sen nở, Nạp Y La đã trở về Phật giới rồi”.

“Đúng vậy, sư đệ Nạp Y La quả thực không biết gì, và lão nạp cũng chưa từng nghĩ Mị Gia lại giấu một bí mật động trời đến thế trong Ma vực.” Như Lai bất chợt giơ tay về phía đóa sen xanh nở rộ giữa đầm sen, dưới sự nâng đỡ của ánh kim quang, đóa sen nghìn cánh rời khỏi mặt nước, từ từ bay đến trước mặt Phật Tổ.

“Thảo nào hàng nghìn năm nay, ngài và Ngọc Hoàng vẫn không có cách gì biết được thân phận thật của kẻ đó. Hóa ra mệnh số của hắn tương đồng với Cốc Liên, không, đúng ra phải nói bọn họ vốn chỉ là một người.” Giọng điệu pha chút ngạc nhiên đến từ hai vị tôn giả Văn Thù và Phổ Hiền mới quay về từ hạ giới: “Phật Tổ liệu có thể nói rõ hình thức tồn tại của họ không?”.

“Người đó tên gọi Hàn Thiên Liên, là huynh muội song sinh của Cốc Liên. Họ vốn là hai đóa lam liên khác nhụy trong cùng một nụ sen, đồng thời cùng có Mê hoặc nhãn. Theo truyền thuyết ghi chép lại từ thời thượng cổ, huynh muội họ sẽ là kẻ tiếp theo cai trị tam giới, nhưng...” Như Lai ngừng lời, khẽ vuốt đóa sen trước mặt: “Nhưng nếu hai người cùng nhập đường tà đạo thì tam giới sẽ bị hủy diệt dưới tay họ”.

“A di đà Phật, thiện tai, thiện tai!” Khẽ thở dài, những tấm lòng từ bi quảng đại, yêu thương nhân thế của các chư Phật bị chấn động mạnh bởi sự thật to lớn...

“Phật Tổ, đến nay bốn tầng phong ấn đã bị phá vỡ, tầng cuối cùng sẽ là gì đây?” Phật Di Lặc tiến tới, đưa ra thắc mắc cuối cùng trước Như Lai.

“Tầng cuối cùng này... là sự hận thù của Mị Gia, trong đó gồm cả bí mật mà sư đệ Nạp Y La đã bảo vệ cả cuộc đời.” Phật Tổ khép mi, nỗi bi thương trong đôi đồng tử thăm sâu đến vô tận: “Nếu tầng phong ấn thứ năm bị giải, thì đến lão nạp cũng chẳng biết Cốc Liên liệu có chấp nhận được sự thật vô cùng tàn nhẫn đó hay không”...

1. Giác mộng say

“Nương, nương! Con sợ, con muốn về nhà...” Trong vũng máu đỏ tươi, đóa sen nhỏ màu xanh lam khóc nức nở, muôn vàn cánh hoa rũ xuống khuôn mặt người đàn bà bị trọng thương đến không thể cứu chữa trước mặt.

“Liên Liên, ta muốn con nhớ kỹ, hủy hoại toàn bộ Ma vực chúng ta chính là mục đích của tất cả những kẻ thuộc Thiên giới.” Người đàn bà yếu ớt giơ cánh tay lên, thù hận chỉ vào các vị tiên gia đang lơ lửng giữa không trung: “Liên Liên phải nhớ, ta và các thúc thúc bá bá đã từng yêu thương chăm bẵm con trong Ma vực đều bị những kẻ đó giết chết. Con nhất định phải trở về Ma vực, tiếp tục gánh vác vương vị của ta, trở thành Vực chủ kế nhiệm, báo thù phục hận cho hàng vạn lê dân Ma tộc chúng ta!”.

“A di đà Phật, Mị Gia, cô việc gì phải khổ sở như vậy!” Trên ngai sen vàng, Phật Tổ nhíu mày thở dài buồn bã: “Cốc Liên còn chưa tu thành hình người, cô đã đem thù hận truyền sang thân nó, bắt nó trở thành ma quỷ, lương tâm cô ở đâu?”.

“Ha ha ha... Lương tâm? Đây chẳng phải đều do các người bức ta hay sao?” Bất chợt ngẩng đầu, nữ vương Ma vực ngửa mặt lên trời cười những tràng dài nhưng nước mắt thì cứ tuôn rơi như suối: “Như Lai, đừng tưởng bí mật của người và Nạp Y La không ai hay biết, giấy không thể gói được lửa, huống hồ ta với hắn từng là phu thê. Người, hắn và cả Ngọc Hoàng cùng thông đồng với nhau hủy diệt Ma quốc mà ta khổ sở bao năm kiến tạo. Ta vốn đã chẳng còn yêu hắn, chẳng còn quan tâm đến hắn, nhưng các người, chính các người cứ nhất định đòi cướp con gái ta. Ta nói cho các người biết, Liên Liên sẽ không thành Phật đâu, nó là con dân của Ma vực, là công chúa của Ma quốc ta, sẽ có một ngày nó trở về, trở về gánh vác công cuộc đại thống nhất Ma tộc!”.

Giận dữ tràn ngập trái tim và khối óc, Mi Gia thổ ra một ngụm máu. Những giọt máu màu đen vừa ngấm vào đóa lam liên thì lập tức bị nhụy hoa hút hết. Màu xanh nhạt vốn có của nhụy hoa dần chuyển sang đỏ thẫm.

“Nương, con khó chịu quá! Thiên Thiên, ca ở đâu, mau đến cứu muội...” Bị khí âm oán độc khổng lồ chế, đóa lam liên bé nhỏ thống khổ vùng vẫy những cánh hoa của mình.

“Liên Liên tha lỗi cho ta! Ta cũng chỉ vì bất đắc dĩ thôi.” Nhìn con gái quần quai đau đớn tưởng như chết đi sống lại, Mị Gia thương xót ôm con vào lòng, nhỏ giọng thì thầm với đóa sen: “Liên Liên đồng ý với ta điều này: Kể từ giờ không được nhắc đến ca ca nữa nhé! Ca ca con là hy vọng cuối cùng của ta, chỉ ca ca mới có thể đem con trở về. Tạm thời quên ca ca đi con gái, tuyệt đối không được nhắc đến ca ca trước mặt đấng thần Phật này, vĩnh viễn không được...”.

Một ngụm máu nữa tiếp tục thổ ra, Mị Gia, vị nữ vương đời đầu của Ma tộc thượng cổ đã vĩnh viễn bị xóa khỏi tam giới rộng lớn.

“Nương. Lóe lên ánh sáng bạc, đóa hoa bé nhỏ xoay mình gào khóc đau đớn trên thân thể người mẹ đang dần hóa thành tro tàn bay theo gió...”

...

Bị tiếng khóc đánh thức, Hàn Cốc Liên hoang mang mở to đôi mắt còn đang ngái ngủ. Cảnh vật nơi đây khiến cô hết sức kinh ngạc.

Trên mặt hồ rộng lớn, hàng trăm đóa sen đủ màu sắc chen nhau đua nở, trong đó có cả loài thúy liên^[1] đã tuyệt chủng từ lâu và loài ngân liên^[2] cực kỳ hiếm có. Bao bọc xung quanh là làn nước biếc xanh với muôn vàn chiếc lá màu lục, càng khiến những đóa hoa thêm thơm hương tỏa sắc rực rỡ đến dị thường.

[1] Thúy liên là đóa sen màu xanh phi thủy.

[2] Ngân liên là đóa sen màu bạc.

Thế nhưng, chính tại khung cảnh đẹp như mơ ấy lại vang lên tiếng khóc đau thương đến thất tim, phá vỡ hoàn toàn cảm giác thanh bình trong lòng, Cốc Liên quay người nhìn về phía phát ra âm thanh.

Đó là một ngôi mộ nhỏ, bốn phía cỏ cây mọc đầy, trên mặt đất nứt nẻ của năm mộ, một hòn đá chặn ít tiền giấy trắng, trước mộ cô quả đến tám bia đá cũng chẳng có. Ánh mắt Cốc Liên dừng lại bên cạnh đồng đất, nơi một cô bé chừng tám, chín tuổi với cặp mắt to tròn màu lam ánh vàng sung đỏ vì khóc đang đau khổ gặt đi dòng lệ.

“A di đà Phật, tiểu thí chủ có điều gì không vui sao?” Hàn Cốc Liên đang định tiến về phía trước xem có chuyện gì xảy ra thì bỗng từ một phía của mặt hồ, vị tăng lữ trẻ theo phái giữ tóc từ từ bước tới, cất giọng ôn hòa thắm đẫm từ bi và lương thiện.

“Như Lai!”, Lam Liên tiên tử kêu lên thất thanh, sau đó lặng đi, ngậy ra nhìn hai người trước mặt đang trò chuyện với nhau như thể không hề biết đến sự tồn tại của mình. Nói một cách khác, cô bây giờ giống như kẻ xuất hồn, có thể nhìn thấy mọi điều trên thế gian, song người khác lại không thể biết về sự có mặt của cô.

“Sao có thể thế được?” Xòe rộng đôi tay, Cốc Liên vội vã chộp lấy hòn đá bên cạnh, nhưng chỉ trong thoáng chốc, tay có tức khắc xuyên qua hòn đá trên đất: “Sao có thể như thế? Lẽ nào... mình chết rồi!”. Hoảng hốt nhìn chằm chằm tay mình, tai cô như đang truyền đến đoạn đối thoại giữa vị tăng lữ và cô bé kia.

“Đại sư, nương con là người trong Ma tộc, liệu bà ấy có được luân hồi không?” Cô bé nghiêng đầu chăm chú hỏi: “Nương con cả đời chưa làm

điều sai trái, mạng của cha con đều do bà ấy cứu, vậy tại sao dám người tộc trưởng lại giết nương chứ?”.

“A di đà Phật, thật phu vô tội, hoài bích kỳ tội^[3].” Vị tăng lữ hai tay chấp trước ngực, cúi đầu khẽ thở dài: “Thần tiên và yêu ma vốn đã chẳng chung đường, hưởng hồ tộc Lam Liên mang thiên chức lãnh đạo, nên dù nương con có lương thiện bao nhiêu thì thần tiên và yêu ma yêu thương nhau vẫn là tội lớn. Bọn họ cho phép giữ lại con đã là một đặc cách lớn rồi”.

[3] Nguyên chỉ người vốn không có tội, nhưng người có vật quý bên mình sẽ mang lại tai họa, sau cũng có ý so sánh người có tài năng hay ý tưởng, nhan sắc... cũng có thể mang đến tai họa.

“Vậy nương con đáng chết sao?” Nhẹ nhàng đưa tay vuốt lớp đất trên mộ, nước mắt cô bé rơi tí tách: “Nương tốt như vậy, là người yêu thương con nhất trên đời này”.

“Tiểu thí chủ, người đại thiện chắc chắn sẽ được thiện báo. Bất luận là yêu hay ma, chỉ cần sinh thời hành thiện tích đức thì khi chết đi đều có một phán quyết công bằng.” Hòa thượng khẽ cười, lấy ra một chuỗi hạt tụng niệm: “Tiểu thí chủ, cái này tặng cho con, mỗi ngày niệm Đại Bi chú một nghìn lần, có thể chiêu độ cho vong hồn người đã khuất”.

“Thật vậy sao? Cám ơn đại sư!” Đón lấy chuỗi hạt trong tay vị tăng nhân, cô bé cảm kích cúi mình thi lễ: “Con sẽ đọc kinh mỗi ngày cho nương nghe, hy vọng nương sớm về cõi cực lạc”.

“Đúng rồi, Phật ta từ bi phổ độ chúng sinh, nhất định có thể giúp nương con. Bàn tăng cáo biệt, thí chủ xin bảo trọng.” Dứt lời, vị tăng lữ quay người đi về phía Tây, mỗi bước dưới bàn chân lại nở ra hàng hà sa số những đóa sen nghìn cánh.

“Đại sư đợi đã, con vẫn chưa biết ngài là ai!” Sau lưng vị đại sư, cô bé vội vã kêu lên thật lớn: “Con là Mị Gia, con gái của trưởng lão tộc Lam Liên”.

“Ha ha... A di đà Phật, bần tăng Nạp Y La, là chí thượng tôn giả của Tây Thiên Phật giới.”

2. Hàn Thiên Liên

Phuong Tĩnh Hương - Chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn Hàn thị Hồng Kông đã qua đời.

Hưởng thọ sáu mươi lăm tuổi, bà nhắm mắt xuôi tay trong một cơn bạo bệnh bất ngờ. Tuy nhiên điều kỳ lạ là đường như đã sớm dự liệu được điều bất hạnh xảy ra, trong vòng một tuần trước khi qua đời, thông qua cô Huệ, người giúp việc lâu năm đáng tin cậy của mình, Chủ tịch Phuong đã kịp thời thiết lập một bản di chúc.

“Này, này, cậu nghe gì chưa?” Trong phòng vệ sinh của công ty, hai cô nhân viên trang điểm rất đậm đang thì thầm to nhỏ với nhau: “Chủ tịch đã giao lại toàn bộ tài sản cho một người tên là Bạch Hạo Đan, thấy bảo giấy tờ do chính tay bà Phuong xác nhận”.

“Đúng vậy đấy, nghe nói anh chàng Bạch Hạo Đan này trước đây là gia sư dạy dương cầm cho Hàn Cổ Liên. Ba năm trước, sau khi cô bé vô cớ chìm vào hôn mê thì anh ta liền trở thành trợ lý riêng của Chủ tịch Phuong. Nhưng lần này anh ta tiếp nhận gia sản nhà họ Hàn với thân phận vị hôn phu của Cổ Liên.” Quay ngang quay ngửa thấy xung quanh không có ai, hai cô gái nhỏ giọng cười nhạt vẻ khinh bỉ: “Ai biết được anh ta dùng thủ đoạn gì để lấy lòng bà Phuong Tĩnh Hương, chứ Hàn Cổ Liên mới mười mấy tuổi, hiện tại còn chưa biết sống chết thế nào, gã họ Bạch kia nếu muốn khiến cô bé chết thì thật dễ như trở bàn tay”.

“Đúng vậy, cậu nói xem một người đang khỏe mạnh bình thường làm sao mà bảo hôn mê là hôn mê ngay được, nhiều khả năng là gã họ Bạch kia đã chuốc cho cô bé thuốc men gì cũng nên.”

“Thôi đừng nói nữa, có người đến kia! Để người ngoài nghe thấy thì đừng mong giữ được bát cơm nhé...” Sau phút thỏa thuận ngầm, hai cô nhân viên đổi chủ đề rồi tỏ vẻ như chẳng có chuyện gì, cùng rảo bước ra khỏi nhà vệ sinh.

Thế nhưng, vào thời khắc cánh cửa phòng vệ sinh khép lại, trên bề mặt chiếc gương treo ở vách tường bỗng từ từ lóe lên một luồng sáng màu xanh lam yếu ớt...

...

Trong phòng khách của ngôi biệt thự nhà họ Hàn, tấm gương ảo ảnh tạo bằng nước trong suốt như kim cương bỗng “bùm” một tiếng, đột ngột vỡ tung, những giọt nước bắn trên nền đất phản chiếu hình ảnh cặp nam tử anh tuấn đẹp đẽ, phong cách hoàn toàn khác nhau đang ngồi tựa lưng trên ghế sofa.

“Nhìn thấy chưa Dao Hoa cung chủ, đây chính là hình tượng của ngài trong lòng những con người vô tri kia.” Cố ý lên giọng cười nhạo, người khoác áo thiên thanh mỉm cười gian trá, từ từ cầm tách cà phê trước mặt lên nhấp một ngụm nhỏ.

“Ta không có hứng nghe chuyện ngài lê đôi mách đó. Hàn Thiên Liên, người chỉ cần nói linh hồn Cốc Liên hiện đang ở đâu thôi.” Nhìn chằm chằm vào gương mặt giống hệt Cốc Liên đến từng đường nét, Bạch Hạo Đan kìm nén để không cho người đối diện một chương. “Cô ấy hôn mê đã tròn ba năm rồi, chỉ còn một tháng nữa là sinh nhật lần thứ mười sáu, cũng là ngày kết thúc dương thọ kiếp này của cô ấy, nhưng bất kể người Thiên giới và Phật giới tìm kiếm bao nhiêu vẫn không sao tìm thấy linh hồn cô ấy. Rốt cuộc năm đó có phải người hút mất cô ấy không, điều này chỉ người mới rõ.”

“Ha ha... Ý Cung chủ là ta đã hại Cốc Liên? Không đời nào! Liên Liên là muội muội duy nhất của ta, sao ta lại làm thế được.” Người đàn ông tên Hàn Thiên Liên cười phá lên, như thể vừa nghe thấy một chuyện gì vui lắm: “Trừ việc bắt đắc dĩ phải khiến Liên Liên chịu nổi thống khổ bảy kiếp, chỉ cần muội ấy rụng một sợi tóc cũng đã đủ làm ta đau đớn vô hạn rồi. Còn về chuyện không tìm ra linh hồn muội ấy, ngài đã hỏi qua Như Lai chưa, chẳng lẽ đến Phật Tổ cũng bó tay sao? Thật ra ngoài ta thì Như Lai chính là người biết rõ linh hồn Liên Liên đang ở đâu nhất, chỉ là ông ta không dám nói ra mà thôi!”.

“Phật Tổ biết? Vậy vì sao ngài ấy không nói ra?” Hạo Đan cúi đầu khó hiểu.

“Như Lai không nói vì ông ta biết chẳng mấy chốc Cốc Liên sẽ nắm được sự thật năm đó, nắm được bí mật giữa ông ta và cha chúng ta Nạp Y La, đồng thời cũng sẽ sớm công bố với quần tiên Thiên giới. Ông ta biết rất rõ kế thừa ký ức và nỗi oán hận của nương, Liên Liên sẽ không dễ dàng bỏ qua mình đâu. Có lẽ Như Lai đã sớm chuẩn bị xong kế hoạch ứng chiến rồi. Tất cả cũng chỉ để bảo vệ hình ảnh uy nghi mà Phật giới đã mất bao năm xây dựng mà thôi.”

“Rốt cuộc là bí mật gì?” Nghi hoặc nhìn Hàn Thiên Liên, lòng Bạch Hạo Đan bỗng dâng lên một nỗi bất an.

“Ta không biết”, Thiên Liên mỉm cười, thích thú ngấm nhìn vẻ quan tâm ánh lên trong mắt Hạo Đan: “Bí mật này nương ta từng nhắc với ta, nhưng cụ thể thế nào thì ta không rõ. Bây giờ chỉ có Như Lai và Liên Liên đang chìm trong giấc ngủ là rõ thôi, cho nên hôm nay ta đến đây trước là muốn nói với ngài: Nếu ngài thật lòng thương yêu muội muội ta thì hãy từ bỏ chức vụ trên Thiên đình đi, bởi chẳng lâu nữa Liên Liên sẽ chính thức gia nhập Ma đạo. Đến lúc đó tất cả chư tiên Thiên đình đều sẽ trở thành kẻ thù của muội ấy, tất nhiên ngài cũng không ngoại lệ”.

“Vì sao ngươi lại nói với ta điều này? Ngươi nên biết ta không bao giờ dễ dàng từ bỏ Thiên chức, và cả Cốc Liên nữa, ta tin cô ấy cũng không dễ dàng nhập ma.” Đứng thẳng dậy, Hạo Đan lịch sự phác một cử chỉ tiễn khách: “Cảm ơn vì đã giải đáp các câu hỏi của ta! Còn bây giờ, nếu không muốn bị Thiên tướng phát hiện ra sự xuất hiện của ngươi ở nhân gian thì hãy lập tức quay về đi. Yên tâm, ta sẽ không đề cập với Ngọc Hoàng bất kỳ điều gì ngươi vừa nói”.

“Thanh Lệ nói quả không sai, Dao Hoa cung chủ là người duy nhất xứng với Liên Liên, ha ha... Thấy tấm chân tình của ngài với mọi người ta nên ta mới đến đây khuyên ngài từ bỏ Thiên giới, rốt cuộc ta cũng cảm thấy trong trời đất này một thân tiên giống như ngài quả thật hiếm có. Tuy nhiên ta phải nói cho ngài biết, sau khi tiếp nhận hận thù cả đời của mẹ ta thì tuệ căn của Cốc Liên sẽ biến mất hoàn toàn. Mọi người sẽ trở thành nữ vương thứ hai của Ma vực chúng ta.” Nhìn Hạo Đan với ánh mắt thông cảm, thân thể Hàn Thiên Liên dần mở khóa: “Rời bỏ đi! Liên Liên sẽ không trở về Dao Hoa cung nữa đâu. Phải ở lại nơi còn vương hương vẫn bóng người mình thương yêu, chịu đựng nỗi tương tư như xát muối, thà rằng rời bỏ trước còn hơn. Nếu không nghe ta, sau này ngài sẽ hối hận đó”.

“Đợi đã! Linh hồn Cốc Liên rốt cuộc đang ở đâu?” Nhìn bóng người trước mặt sắp hoàn toàn tan biến, Hạo Đan cố gắng hỏi với theo vấn đề quan trọng nhất.

“Linh hồn mọi người vẫn luôn ở trong thân thể, chỉ là trú ngụ tận tầng phong ấn cuối cùng mà thôi. Hiện giờ mọi người đang tận mắt chứng kiến cuộc đời bi thương của nương ta, đồng thời cũng đang phá giải tầng phong ấn cuối cùng...”

3 Định mệnh

Tương truyền trong cuốn *Thượng cổ mật sử* của Thiên giới có ghi chép đầy đủ từ danh tính các chư thần thời viễn cổ đến những lời sấm về tương lai, điều số một của chương đầu tiên mang nội dung như sau:

Một vạn năm nghìn năm sau thời khai thiên lập địa, Ma giới sinh sôi thịnh vượng, Thiên chi liên nữ có Mê hoặc nhãn sẽ sa vào Ma vực, đồng thời dùng ánh mắt mê hoặc đầy yêu khí để mê muội chúng sinh. Chỉ tôn Phật giới phải liên minh với mười hai vị tướng Thiên đình mới có thể tiêu trừ tai họa đến tận gốc rễ, dọn sạch đám sâu mọt phá hoại tam giới...

Ánh mắt mê hoặc đầy yêu khí? Cốc Liên cười khẩy gấp trang sách lại. Hóa ra mọi thứ đã sớm được các chư tiên Thượng cổ dự báo. Điều đáng buồn nhất là mẹ cô lại không hề biết những khó khăn gian lao trở thành vận mệnh cả đời mình đã được định sẵn từ lâu ở một nơi nào đó. Định mệnh giống như một khán giả tàn nhẫn, lạnh lùng cười nhạo, hờ hững bàng quan ngắm nhìn thế nhân vùng vẫy trong bộ đồ chơi xếp hình chế sẵn theo khuôn từ trước, cứ mãi vô tri mà cố gắng tranh giành và phấn đấu, sa đọa và suy sụp, rồi cuối cùng trăm người như một đều chỉ đi đến kết cục cái chết chờ đợi mà thôi.

Nhẹ nhàng bay lượn giữa không trung, ánh mắt Cốc Liên tìm kiếm xung quanh. Từ hôm vô tình gặp cha mẹ quá cố bên hồ, cô đã nhận ra rằng nơi mình đang ở lúc này không phải là thế giới vẫn quen thuộc trước đây. Cũng giống như câu chuyện đi xuyên không gian và thời gian trong truyền thuyết, cô đang trở về thời khắc vốn thuộc về Mị Gia và Nạp Y La. Tuy không hiểu nguyên nhân song Cốc Liên cảm thấy cực kỳ ung dung tự tại, bởi nơi đây không có người nào chú ý tới sự tồn tại của cô, kể cả lúc bay lượn ngay dưới tầm mắt Như Lai cũng chẳng có vấn đề gì cả.

Tùy tiện ném quyền Thiên thư quý giá xuống đất, Cốc Liên quay về hồ bảo liên đã chọn làm nơi trú ẩn lâu nay. Đưa tay chạm khẽ vào những đóa sen trong hồ, một cảm giác lạnh lẽo xa lạ bỗng dâng lên trong lòng. Nơi đây không phải là hồ bảo liên quen thuộc của cô, cũng không có sự ám áp vẫn khiến cô cảm thấy an nhàn thoải mái.

Phải làm sao mới có thể trở về không gian, thời gian quen thuộc đây? Cốc Liên đau đầu nghĩ ngợi. Tuy ở đây được hưởng thú vui không ai để ý, nhưng đến hòn đá cô cũng không cầm lên được, tồn tại theo cái cách y hệt như một hồn ma không có thực thể vậy.

“Bẩm Phật Tổ, Nạp Y La tôn giả cầu kiến.” Giật mình bởi tiếng nói, Cốc Liên bất giác đưa mắt ra phía cửa. Đó là chí thượng tôn giả Nạp Y La, chính là người trông giống Như Lai như hình với bóng, cũng là người cha cô chưa từng gặp mặt kể từ khi sinh ra.

“Truyền tôn giả tấn kiến.” Như Lai giơ tay ra hiệu, trên gương mặt hiện từ trần ngập hoan hỷ.

“Bản tăng Nạp Y La bái kiến Đại Nhật Như Lai.” Dường như là huynh đệ sinh đôi, từ cửa một vị cao tăng cúi đầu chậm chậm bước vào: “Su huynh vẫn khỏe chứ?”.

“Ha ha! Lão nạp rất khỏe, đa tạ sư đệ hỏi thăm, Nạp Y La giáng trần du lãm mấy thập kỷ, liệu có thêm trải nghiệm gì chẳng?”, Phật Tổ hỏi han, nhìn khuôn mặt giống mình như đúc với ý cười càng đậm nét.

“A di đà Phật, bản tăng lần này hạ phàm đã trải nghiệm được khá nhiều bụi trần.” Chẳng chút câu nệ ngồi xuống ghé, chí thượng tôn giả chậm rãi tâu lên vị Phật tối cao: “Nguyên nhân của tất cả nỗi thống khổ thế gian đều không vượt qua ba chữ: Tham, Sân, Si. Gốc rễ của ba chữ này lại không gì ngoài chữ Dục. Khổ não của người phàm trên thế gian đều từ dục mà ra,

trong lòng có dực sẽ không nhìn thấu được ranh giới sinh tử tình, lại càng dễ bị ma quỷ cám dỗ. Phật ta từ bi độ hóa giúp chúng sinh vạn vật xem nhẹ tình ái lợi danh, từ đó cởi bỏ ma quỷ trong lòng và tiến cao thêm một bậc”.

“A di đà Phật, xem ra ngày sư đệ thành Phật đã chẳng còn xa nữa. Có thể nhìn thấu sinh tử thế gian, xem nhẹ danh lợi phàm trần, tiến tới đại ngộ triệt để là Y La có hy vọng phong Phật đó.” Như Lai gật đầu, môi giấu nét cười nhìn Nhiên Đăng Thượng Cổ Phật bên cạnh: “Cổ Phật có hài lòng với ngộ tính của Y La không?”.

“Vâng! Nạp Y La tôn giả đường xa mới về, chắc hẳn rất mệt mỏi, trước tiên cứ nghỉ ngơi chút đã, đợi mai chư Phật cùng tụ hội nghiên cứu Phật pháp rồi sẽ lại đến nghe, được chứ?” Không nhìn ánh mắt khó hiểu của Phật Tổ, Nhiên Đăng phát tay ra hiệu cho chí thượng tôn giả lui đi.

“Cổ Phật có lời muốn nói?” Nhìn theo bóng lưng sư đệ đang xa dần, vẻ mặt Như Lai trở nên nghiêm túc.

“Phật Tổ từ bi lấy lòng khoan dung đối đãi với người, nhưng số kiếp là điều tuyệt đối không thể xem nhẹ dù chỉ một chút.” Khẽ nhíu mày, Thượng Cổ Phật đưa tay bấm đốt: “Tôn giả tuy coi thường sống chết, xem nhẹ danh lợi song tai ách cuối cùng này e rằng vẫn không thể vượt qua. Thiên chi liên nữ đã xuất hiện, có thể gia nhập Ma vực bất cứ lúc nào, Y La thì chính là khắc tinh trong số mệnh của người con gái đó”.

“Ý Cổ Phật, lão nạp hiểu. Đó là số kiếp cuối cùng trước khi Y La thành Phật, cũng là số mệnh khó vượt qua nhất trong bảy bảy bốn chín thử thách - ái tình.” Phật Tổ khẽ thở dài, ánh mắt lộ rõ vẻ mất kiên nhẫn: “Lẽ nào thật sự không có cách gì thay đổi lời sấm trong Thiên thư sao? Y La thật bất hạnh”.

“Các người đã sớm biết cha mẹ ta sẽ tương ngộ, tại sao còn không ngăn cản?” Hết sức tức giận, Hàn Cốc Liên từ lá sen bay vọt lên đứng đối diện với đôi mắt thương cảm của Như Lai. Cô bỗng ngẩn ra trong thoáng chốc: “Sao phải rơi lệ chứ? Mọi việc xảy ra trong tương lai chẳng phải các người đã dự liệu được từ sớm rồi sao, vậy có lý gì mà thương tâm nữa?”.

Quay người bay xuống hạ giới, Cốc Liên muốn xem rốt cuộc nguyên nhân gì dẫn đến việc mẹ cô từ thần nữ Thiên tộc lại rớt xuống thành yêu ma theo lời Phật giới...

...

“Mị Nhi, mau đi! Đừng để người ta nhìn thấy mắt con.” Trên giường bệnh, người đàn ông trung niên ốm yếu thều thào không ra hơi: “Sau khi ta chết, phong ấn sẽ tự giải. Đến lúc đó nếu để người ta phát hiện ra bí mật trong đôi mắt con, họ sẽ bức tử con giống như bức tử nương con, cho nên con phải rời đi ngay, đi càng xa càng tốt”.

“Cha, cha muốn con đi đâu? Cha và nương đều không còn nữa, con biết đi đâu?” Quỳ bên giường, cô thiếu nữ xinh đẹp khóc đến nói không thành lời, nắm chặt đôi tay đã bắt đầu lạnh giá của cha.

“Đi được đến đâu... thì đi... chỉ cần... đừng ở lại đây.” Cố gắng quay đầu nhìn bài vị của người yêu bên cạnh, người đàn ông khẽ gọi cái tên mình đã yêu tha thiết cả một đời, rồi nuốt xuống hơi thở cuối cùng.

“Cha!” Thét lên thất thanh, vội vã nhào tới ôm thi thể đã giá lạnh, nước mắt thiếu nữ lấp lánh sắc đỏ dị thường...

Hàn Thiên Liên ngoại truyện

Ta là đóa ảnh liên trong cặp hoa song sinh. Sở dĩ có chữ “ảnh” là bởi cùng nụ cùng cành với ta còn có đóa sen nhỏ màu xanh nhạt nữa. Hai đóa sen đồng thời được sinh ra trong một nụ quả là điều cực kỳ hiếm có trong toàn tộc Liên Hoa. Nương ta từng nói: Ta và muội muội đồng căn đồng mệnh, lại cùng được thừa hưởng Mê hoặc nhãn của bà, đôi mắt có thể hủy thiên diệt địa, nắm giữ và khống chế tam giới.

Muội muội ta tên Hàn Cốc Liên, là cô bé tinh nghịch đáng yêu, ngày ngày bày trò trêu đùa khiến nương phải đau đầu trách mắng. Vào những lúc “sấm sét” ấy, cô bé thường ẩn mình trốn sau lưng ta. Khép lại muôn vàn cánh hoa vẫn nở rộ, Liên Liên tựa như chú thỏ con đáng thương bé nhỏ áp vào lưng ta. Mỗi lúc như vậy, tâm nguyện duy nhất của ta chính là được ngày ngày bảo vệ muội muội, nhìn ngắm những lúc cô bé cười vui vẻ, khi khóc lóc đau buồn, hay sáng lên ánh mắt xấu xa bắt nạt người khác, đương nhiên trong đó bao gồm cả ta. Thời gian ấy, ta chưa từng nghĩ sẽ có một ngày muội muội rời xa mình.

Đó là lúc ta vừa tu thành hình người, còn Cốc Liên thì vẫn là đóa sen xinh đẹp. Vẫn nhớ khi ta đứng trước mặt muội muội với dáng hình của con người, cô bé liền ghen tỵ té nước đầy người ta rồi lập tức trốn xuống hồ sâu, bất kể ta ngọt nhạt thế nào cũng không chịu xuất hiện, cho đến khi nương cười bảo chắc chắn rồi sẽ đến lúc Liên Liên tu thành hình người thì đóa sen bừng bình mới chịu từ từ lộ đầu hoa bé nhỏ lên.

Thế nhưng, chính cô bé Liên Liên ngây thơ trong sáng đó lại trở thành đối tượng lọt vào mắt Phật giới. Ngày muội muội bị đem đi chính là ký ức đau thương nhất cả đời ta. Mười vạn Thiên binh dưới sự chỉ huy của Ngọc Hoàng đã đến bao vây Ma vực. Hàng ngàn gia đình trong tộc bị tàn sát dã man. Chỉ trong thoáng chốc sinh linh bị chà đạp, máu chảy thành sông.

Thân là nữ vương Ma vực, nương ta đã chiến đấu cả một ngày trời, cuối cùng thương tích đầy mình không thể chống cự được nữa.

“Thiên Thiên, có việc này ta muốn ủy thác cho con.” Yếu ớt đưa đôi tay run rẩy ra, nương ta giật mạnh đứt rễ của Liên Liên, mặc tiếng la hét khóc lóc của cô bé và tiếng kêu thảng thốt của ta: “Thiên Nhi yên tâm, Liên Liên không chết được đâu. Con nhận lời ta: Bất luận bao nhiêu khó khăn, con đều phải đưa mọi mọi quay về, để nó kế tục vương vị của ta. Có sức cả hai con hợp lại thì nhất định sẽ hủy diệt được Thiên giới, báo thù cho những cư dân tộc ta bị người trên Thiên giới tàn sát!”.

Sau khi giao lại di nguyện cuối cùng, nương quay lưng bỏ lại ta, đem theo mọi mọi cùng đi đối mặt với đám người Thiên giới đang truy sát bà. Vào khoảnh khắc nhành dương liễu của Quan Âm đâm trúng tim bà, ta nấp mình trong bụi cỏ nghe rõ tiếng Cốc Liên khóc lóc thảm thiết, nhìn thấy rõ người đã từng thương yêu chúng ta nhất từ từ hóa thành tro bụi bay đi. Phải tận mắt chứng kiến nụ cười và niềm vui gia đình ấm áp bỗng chốc trở thành quá khứ, lòng ta như vỡ vụn thành trăm nghìn mảnh, thế giới của ta đã hoàn toàn tan nát chỉ trong tích tắc... Thầm kêu lên tiếng “Nương!”, thân thể ta bị mình rắn của Thanh Lệ quán chặt đến không sao cử động được. Phần trên của con rắn xanh đã hóa thành hình người, hai bàn tay sừng chết bịt chặt miệng ta.

Ta hiểu nỗi khổ tâm của Thanh Lệ. Tuy người trên Thiên giới không bó rá được ta, nhưng một khi để lộ bất kỳ âm thanh nào thì nhất định ta sẽ khó thoát khỏi vận hạn, không chừng còn chịu chung số phận với Liên Liên, là bị bắt đem lên Thiên đình.

Mở trừng đôi mắt, ta thấy người đàn ông ngồi trên ngai sen vàng tẽ từng cánh hoa trên mình mọi mọi bé bỏng của ta, viết năm dòng ký tự cổ quái lên phần nhụy hoa đã hút phải máu của nương biến thành màu đỏ thẫm. Ngay sau đó, Liên Liên bị thương ngừng khóc rồi chìm vào giấc ngủ say...

Hồi lâu, khi mọi thứ đã yên tĩnh trở lại, cuối cùng Thanh Lê cũng buông tay ra, nhưng tiếng “nương” ập ù quá lâu trong cổ họng ta đã kẹt lại tại đó, không còn thoát ra được nữa. Đôi tay run run, ta gói tro xương nương vào chiếc khăn thêu. Cùng muôn vạn giọt lệ chan chứa khuôn mặt, ta phát thệ nhất định phải hủy diệt những kẻ phá hoại hạnh phúc gia đình ta, đồng thời lật đổ toàn bộ đám Thiên đình đã tàn sát con dân Ma vực kia.

Hơn năm vạn năm sau, ta lao tâm khổ tứ không ngừng tụ tập cư dân Ma vực còn sống sót. Dưới sự giúp đỡ của hoàng tử Xà tộc, cũng là quân sư đầu tiên của nương năm đó, ta bắt đầu kiến lập lại Ma quốc mà nương đã khổ công gây dựng, trở thành Vực chủ đương nhiệm.

Trong thời gian này, tin tức của Cốc Liên từ Thiên đình liên tiếp rớt xuống. Cô bé sinh ra trong hồ bảo liên trước ngai Phật Tổ, trải qua ba ngàn năm sau khi tu thành hình người đã vinh dự kế nhiệm vị trí Quang Hoa thánh nữ của Lam Liên tộc, sau đó thông qua sự tiến cử của Phật Tổ, được Ngọc Hoàng phong thành Lam Liên tiên tử, cai quản toàn bộ hoa sen trên thế giới, phụ trách dẫn dắt Liên hoa yêu cốt sinh ra từ oán khí hoa sen bước vào nghi thức Thiên đình, cuối cùng vì tài hoa xuất chúng nên được Vương Mẫu đề cử làm một trong năm đại tiên tử chấp sự của Dao Hoa cung.

Dường như tất cả những danh vọng và hào quang đều tụ lại trên Liên Liên, khiến trước mặt người khác, cô bé trở nên tiếng tăm và cao quý vô hạn. Tuy nhiên không hiểu vì sao, lúc ta lên lên Thiên đình nhìn trộm muội muội một lần thì đập vào mắt ta lại là ánh mắt buồn bã chất chứa thăng trầm và một dáng vẻ cô đơn của Liên Liên. Cái vẻ hoạt bát đáng yêu, đôi khi nũng nịu dễ thương, có lúc tinh quái nghịch ngợm vẫn thường thấy hồi muội muội còn thơ bé đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là hình ảnh nàng tiên nữ với vẻ ngoài xinh đẹp, cao quý nho nhã đang độ chớm xuân nhưng trái tim muôn phần băng giá, lạnh hơn cả đồng tro tàn.

Đó là muội muội ta sao? Ta tự hỏi mình như thế. Liệu có phải cuộc sống của Liên Liên không vui? Nếu vậy ta phải làm thế nào mới lấy lại nụ cười cho muội ấy? Mọi việc đều bắt đầu từ khi Liên Liên lên Thiên đình, vậy liệu có phải chỉ cần đưa muội ấy trở về thì muội ấy sẽ quay lại là cô bé ngày xưa? Ta rất tin vào nhận định của mình.

Sau thời gian dài chuẩn bị tư tưởng hành động, ta quyết định làm theo ý kiến của Diệp Thanh Lệ: Phá giải năm tầng phong ấn của Như Lai. Trong bước đầu thực hiện, nếu không phải nhờ Thanh Lệ liên tục nhắc nhở thì suýt chút nữa ta đã mềm lòng mà làm hỏng việc lớn rồi. Quả vậy, ta đã gần như muốn bỏ cuộc, bởi phải chứng kiến Cốc Liên trải qua bảy kiếp sống chẳng bằng chết, lòng ta đau đớn khủng khiếp.

Sau bao ngày chờ đợi đằng đằng, cuối cùng ta đã nhìn thấy chiến thắng đầu tiên. Vào kiếp thứ tám, Liên Liên mở được một tầng phong ấn, thậm chí còn nhập ma. Vui mừng quá đỗi, ta vội vàng chạy đến, song vẫn chậm một bước. Địa Tạng Vương tàn nhẫn đã kịp đả thương muội ta khiến cô bé chẳng còn cách nào khác, đành phải tái nhập luân hồi ngay trước mắt ta.

Vào kiếp thứ chín, Cốc Liên có mười sáu năm thọ mệnh, vậy là ta có khoảng thời gian mười sáu năm để hành động. Lợi dụng Lan Hoa tiên tử, một tiên nữ bị tình yêu làm cho mù quáng của Dao Hoa cung, ta đã giải thành công tầng phong ấn thứ hai của Cốc Liên. Sau đó, như thể được nương ngậm phù hộ, tầng phong ấn thứ ba và thứ tư liên tiếp được mở. Nhìn thấy ý thức của Liên Liên chìm vào tầng phong ấn cuối cùng, ta hài lòng nghĩ có lẽ thời điểm muội ấy trở về Ma vực chẳng còn bao xa nữa...

4. Thánh nữ sau song sắt

Khi bay về nhân gian, Cốc Liên tình cờ bắt gặp sắc đỏ kỳ dị, những dòng đỏ rực như máu tươi lăn trên sắc trắng tinh tế của đôi gò má cô thiếu nữ.

“Thì ra là vậy! Trước đây sức mạnh Mê hoặc nhãn được giấu kín nhờ phong ấn của người cha.” Có phần kinh ngạc nhìn đôi mắt đang dần biến sắc của Mị Gia, Cốc Liên khẽ gật đầu: “Cho nên bọn họ không hề phát hiện ra điều dị thường và để mẹ ở lại”.

“Á... mắt ta!” Bỗng nhiên, cô gái đưa tay che mắt, thét lên đau đớn: “Đau quá!”.

“Phong ấn bị giải đương nhiên sẽ khổ sở rồi. Chỉ là sau khi bí mật hiển lộ, liệu những người kia có bỏ qua cho mẹ không?” Cốc Liên quay đầu, nhìn mấy người đang bước tới ngoài cửa sổ, tự lẩm bẫm rồi hạ mình xuống phía hông nhà.

“Huynh trưởng, nghe nói Nguyệt Thiên trưởng lão bệnh rất nặng, nhất định là do con yêu nữ đó làm hại rồi.” Trong đám người, một phụ nữ trung niên trề môi với thái độ ghét bỏ kỳ thị, “Lúc đầu, khi bức tử con hồ ly tinh Lâm Mị Nương, muội đã chẳng bảo cứ để hồ ly tinh con theo một thể cho rồi, nhưng huynh lại khăng khăng để nó kế nhiệm vị trí Quang Hoa thánh nữ, thật nực cười...”.

“Muội câm miệng cho ta!” Người đàn ông vừa được gọi là huynh trưởng bỗng quay phắt lại, nghiêm mặt nạt muội muội: “Dù gì cũng là trưởng lão Lam Liên tộc, sao cứ mở miệng ra là muội lại nói lời khó nghe. Bảo con gái Nguyệt Thiên là yêu tinh, chúng ta chọn yêu tinh làm Thánh nữ, chẳng phải

đồng nghĩa với việc chúng ta đều là yêu tinh hết sao? Bớt lời đi một chút cũng chẳng ai bảo muội câm đâu!”.

“Được rồi, được rồi! Muội biết huynh và Nguyệt Thiên là huynh đệ tình sâu nghĩa nặng, năm đó huynh bảo vệ Nguyệt Thiên, bây giờ vẫn bảo vệ huynh đệ của mình. Muội không nói nữa là được chứ gì”, người đàn bà hứ một tiếng, âm ức cúi đầu, rảo bước về phía nhà Mị Gia.

“Tiểu Gia có nhà không? Chúng ta đến thăm cha cháu đây...” Người đàn ông đi đầu vừa đẩy cánh cửa, lập tức nhìn thấy Mị Gia đang lăn lộn rên la trên đất: “Tiểu Gia, làm sao vậy?”.

Người đàn ông nhanh chóng bước tới đỡ lấy Mị Gia, cẩn thận xem xét tình trạng cô bé. Đứng vào khoảnh khắc đôi tay Mị Gia rời khỏi mặt thì một trong số đám người đứng bên giường bỗng hét lên thất thanh.

“Nguyệt Thiên trưởng lão chết rồi!” Người phụ nữ kiêu ngạo và độc đoán khi nãy không ngừng lùi mãi về phía sau. Như chợt nhớ ra chuyện gì, bà ta quay phắt người chỉ thẳng vào cô thiếu nữ trong lòng huynh trưởng: “Là nó, chính nó đã giết chết cha mình! Con yêu tinh hại người này đáng lẽ nên bức tử từ lâu rồi mới phải!”.

“Lam Nhược Tình, muội lại nói linh tinh gì đó?” Thấy muội muội vẫn chứng nào tật nấy, người đàn ông tức giận, giơ tay giáng xuống má bà ta một cái tát: “Đừng ở đây mà tự bôi tro trát trấu nữa! Cút!”.

“Huynh đánh muội! Lam Nhược Tịch, huynh dám đánh muội! Huynh còn là huynh trưởng của muội không?” Người đàn bà tên Lam Nhược Tình đỏ vằn đôi mắt, như thể sắp nhào tới đánh lại, nhưng trong lúc vô tình ánh mắt bà ta bỗng quét tới gương mặt Mị Gia: “Trời ơi!”, bất chợt Nhược Tình cứng đờ người, vẻ mặt sợ hãi như vừa thấy ma: “Mê hoặc nhãn, đôi mắt mang điềm gở mà Thiên thư ghi chép... đã xuất hiện trong Lam Liên tộc!”.

“Sao cơ?” Đám người lập tức xông xáo, toàn bộ ánh mắt cùng đổ dồn về cô thiếu nữ vừa được đặt ngòì trên ghế.

“Trời ơi! Đúng là yêu mầu^[1] quý nhân, chắc ông trời muốn giáng tội xuống Lam liên tộc rồi!”

[1] Mầu là con người

“Thiên chi liên nữ ẩn mình trong tộc ta bao năm mà chúng ta không hề hay biết. Nếu người trên Thiên đình phát hiện ra, chẳng phải sẽ liên lụy đến toàn tộc hay sao?”

“Đúng vậy, chúng ta hãy nhanh chân trình trước với Ngọc Hoàng đi, tránh rước họa vào thân...” Hàng loạt những cái miệng cũng nhao nhao, câu nào cũng tràn ngập trách móc và khinh thị, không ngừng dội thẳng vào tai Hàn Cốc Liên đang ngòì bên hông nhà.

“Hừ! Đúng là một đám ích kỷ chỉ biết nghĩ cho riêng mình.” Cô gái cười lạnh lẽo, đôi mắt u buồn nhìn về phía hai huynh muội thái độ đối ngược kia: “Là tộc trưởng, Nhược Tịch sẽ xử lý thế nào đây? Ta nhớ biên niên sử của tộc đã từng ghi, Lam Nhược Tinh, muội muội của đời tộc trưởng thứ nhất Lam Nhược Tịch đã chết bất minh, chẳng biết có liên quan gì đến việc này không? Thật tò mò quá!”.

“Các vị, các vị!” Vào lúc tất cả đang nhao nhao tranh cãi, Lam Nhược Tịch với tư cách tộc trưởng bước lên đứng trước bàn, chặn lại dòng thác tranh luận ồn ào của đám người: “Các vị nghe ta nói! Ta thấy việc này cần phải xem xét kỹ lưỡng. Có vẻ như Mị Gia không hề biết mình có Mê hoặc nhân, chúng ta cũng không thể tùy tiện đổ toàn bộ trách nhiệm lên đầu con bé được. Trước tiên chúng ta hãy an táng tử tể cho di thể của Nguyệt Thiên trưởng lão đã, còn về Tiểu Gia...”

“Theo ta, trước tiên vẫn nên giam nó vào ngục, nếu để con nha đầu này chạy trốn, Thiên đình có trách tội, chúng ta chẳng ai sống được tử tế đâu.” Với nụ cười hiểm ác, Lam Nhược Tình túm lấy tay cô gái rồi cao giọng ra lệnh: “Người đâu, mau đem Quang Hoa thánh nữ của chúng ta nhốt vào đại lao”.

“Chú Lam, cháu không đi! Cháu đâu có phạm tội gì, cháu không vào nhà lao đâu”, Mị Gia thét lên, cố giằng ra khỏi bàn tay Lam Nhược Tình nhưng vô ích.

“Tiểu Gia nghe lời đi! Cố gắng chịu đựng vài ngày, đợi chú trình bày với Ngọc Hoàng rồi sẽ xử lý. Cháu yên tâm, chú nhất định sẽ cứu cháu ra ngoài nhanh nhất có thể.” Lam Nhược Tình xoa đầu cô gái an ủi, đôi mắt ánh lên niềm thương cảm: “Còn về việc hậu sự của cha cháu, chú sẽ sắp xếp ổn thỏa, cháu không cần lo. Đi đi!”.

“VẬY VẮT VẢ CHO CHÚ LAM RỒI.” Được sự bảo đảm của tộc trưởng, hoảng hốt trong lòng dụi bớt phần nào, Mị Gia liền bị Lam Nhược Tình và mấy kẻ tay chân của bà ta lôi ra khỏi phòng, kéo về phía đại lao...

5. Thánh nữ nhập ma

Trong ngục tối muôn đời lạnh lẽo âm ứot, không bao giờ có ánh sáng ban ngày. Đã tròn ba ngày ba đêm kể từ khi bị nhốt vào đây, Mị Gia không hề một lần nhìn thấy mặt trời. Rơm rác trải trên sàn ngục lâu ngày mục nát, bốc lên mùi hôi thối không sao chịu nổi, cộng thêm nỗi sợ hãi bị đày trong nơi tối tăm, tất cả đang chầm chậm gặm nhấm trái tim yếu đuối mỏng manh của cô gái trẻ.

“Liệu mẹ còn chịu đựng được bao lâu nữa mẹ ơi?” Nhìn Mị Gia chìm vào giấc ngủ khi nước mắt còn vương, Cốc Liên nhẹ nhàng dựa đầu vào người bà: “Tuy tương lai của mẹ con biết rõ, nhưng lại không cách nào thay đổi được. Đường đường là Thánh nữ của tộc mà sao số mẹ lại khổ đến vậy? Sao mọi thứ lại dễ dàng bị phá hủy bởi đôi mắt của chúng ta đến thế.” Cúi đầu khẽ vuốt gương mặt mẹ, nhưng tay Cốc Liên lại xuyên qua người bà: “Nhìn không thấy, nghe không được, mẹ cũng chẳng thể cảm nhận được sự tồn tại của con, nhưng mẹ ơi mẹ biết không, giây phút này mẹ không cô đơn một mình đâu, mẹ vẫn có đứa con gái trong tương lai ở bên cạnh, mẹ đừng khóc nữa mẹ nhé, ít nhất con vẫn ở bên cạnh mẹ”.

Ngồi thẳng người lên, ánh mắt Cốc Liên hướng xuống chuỗi vòng đeo tay màu xanh đã đi cùng cô rất lâu. Đó là biểu tượng của Quang Hoa thánh nữ trong Lam Liên tộc. Còn nhớ lúc đầu chuỗi vòng này do chính Như Lai tận tay trao cho mình. Thật ra, từ khi tu thành hình người, cô chưa hề rời khỏi Phật giới, càng không nói đến việc đi tới tộc mình. Mọi điều về tộc đều chỉ nghe từ miệng người khác, vậy mà lại được toàn tộc tôn xưng vào vị trí Quang Hoa thánh nữ cao quý ấy. Nguyên nhân hẳn có quan hệ rất lớn với Phật giới.

Đúng vậy, cha cô chính là người đệ đệ duy nhất của Phật Tổ, còn mẹ là nữ vương thống trị Ma giới, lại thêm quãng thời gian từ nhỏ lớn lên cạnh Phật Tổ, ha ha... Gia thế như vậy mấy người dám bảo là kém tôn quý?

Cười khẩy bay lên không trung, gương mặt Cốc Liên thoáng lộ biểu cảm phức tạp khó hiểu. Hóa ra thân phận cao sang với địa vị nổi tiếng vô hạn mà cô có đều được kiến lập từ một đời bi thương thống khổ của mẹ. Bây giờ, liệu có ai còn nhớ cô thiếu nữ với những giọt lệ vương đầy khuôn mặt này, mái tóc và y phục dính đầy bụi bặm cùng cỏ khô này cũng đã từng giống như cô, là Thánh nữ được mọi người trong tộc ngưỡng mộ, thờ phụng? Đối với mẹ cô mà nói, mọi thứ mới bắt công làm sao...

Đúng lúc Cốc Liên đang dạt dào tình thương với mẹ, thì từ cửa nhà lao bất chợt vọng tới giọng nói kiêu căng khó chịu của Lam Nhược Tình. Liên đó, cánh cửa nặng nề của nhà lao từ từ hé mở và người đàn bà với vẻ xảo quyệt đem theo mấy gã đàn ông cao to tầm thước đặc ý bước tới.

“Ha, các người nhìn xem! Đây chính là Thánh nữ cao quý xinh đẹp của chúng ta, giờ đã xuống cấp đến mức này mà vẫn mang cái dáng vẻ đáng yêu lôi kéo lòng thương cảm của người khác. Thật vừa nhìn đã thấy giống hệt người đàn bà vô liêm sỉ kia, một tiện nhân quen thói lẳng lơ.”

Thoải mái ngồi xuống chiếc ghế vừa được người đưa tới, Lam Nhược Tình nhìn Mị Gia trong góc với vẻ cay độc.

“Bà nói gì?” Bị âm thanh ồn ào đánh thức, cô thiếu nữ yếu ớt cất tiếng hỏi: “Chú Lam đâu? Chú ấy hứa sẽ cứu ta ra khỏi đây mà”.

“Đừng nằm mơ nữa đi, đồ tiện nhân! Ta sao có thể để Lam Nhược Tịch cứu người ra chứ?” Lam Nhược Tình cười độc ác, ánh mắt chằm chằm hận thù: “Nói thực cho người biết, Lam Nhược Tịch đã lên Thiên đình rồi, nhất

thời chưa về ngay được, đợi huynh ấy quay về, người đã chết không toàn thân từ lâu rồi”.

“Bà muốn bức tử ta? Không! Bà không có quyền làm thế!” Mị Gia hét lên, muốn nhân cơ hội gây sự chú ý của lính gác.

“Đừng phí công nữa, ta đã thay đổi toàn bộ người ở đây rồi.” Người đàn bà cười u tối, đưa tay đón tách trà thủ hạ vừa bung tới: “Hôm nay chính là ngày tận số của ngươi, nhưng trước đó ta rất muốn thưởng thức tuyệt kỹ mê hoặc đàn ông đáng khinh bỉ của ngươi. Ra tay đi!”.

Theo mệnh lệnh tàn bạo của Lam Nhược Tình, mười mấy gã đàn ông to lớn trần trụi với những tràng cười dâm tục cũng tiến về phía cô thiếu nữ mặt cắt không còn giọt máu.

“Đừng! Không được chạm vào mẹ ta!” Lơ lửng giữa không trung, Cốc Liên hét lên thất thanh. Cô bất giác quên mất không gian mình đang ở, đồng thời quên luôn rằng lúc này dù pháp lực có cao cường hơn nữa thì cũng hoàn toàn vô ích trong cái thế giới không hề thuộc về mình.

Thời khắc đó, thái độ thờ ơ cố hữu của cô đã hoàn toàn sụp đổ, Cốc Liên sợ hãi và bất lực nhìn bàn tay mình cứ thế xuyên qua những thân người kia mà chẳng thể ngăn nổi chúng dù chỉ một chút.

“Sao bà phải làm thế? Rốt cuộc ta đã đắc tội gì với bà?” Giọng nói bình tĩnh đến ngạc nhiên, Mị Gia lạnh lùng nhìn thẳng vào sợi dây thừng trong tay mấy gã đàn ông.

“Muốn biết lý do hả? Ta cho ngươi biết.” Kinh ngạc vì vẻ điềm tĩnh của cô thiếu nữ, nỗi oán độc trong mắt Lam Nhược Tình từ từ tăng lên: “Hai trăm năm trước ta và Mị Nguyệt Thiên từng là đôi uyên ương tình nồng thắm thiết. Ông ấy đã thề ngoài ta ra sẽ không cưới ai khác, ta cũng thề

ngoài ông ấy sẽ chẳng nhận lời bất cứ ai. Lúc đó chúng ta đối với chuyện ái tình luôn chung thủy sắt son như thế, là một cặp bất cứ ai trong tộc đều phải ngưỡng mộ”. Người đàn bà nở nụ cười ai oán, đôi mắt dán chặt lên Mị Gia, kẻ khiến bà ta hận đến thấu xương: “Nhưng sau đó, con yêu tinh hạ tiện Lâm Mị Nương xuất hiện. Ắ đã giằng mất hạnh phúc của ta, cướp đi tất cả những gì vốn thuộc về ta. Nguyệt Thiên bất chấp sự phản đối của mọi người trong tộc, nhất định đòi cưới ả, rồi có với ả một đứa con nghiệt chủng. Còn ta vì nhất thời giận dữ mà đồng ý gả cho một người đàn ông mình không yêu. Bây giờ tuy bọn họ đều chết cả rồi, nhưng những việc đó cũng đã hủy hoại cả đời ta. Ta hận bọn chúng! Cho nên ta phải báo thù lên người là đứa con gái của bọn chúng. Ta phải hủy hoại cả đời người! Ra tay đi! Chơi đồ tiện nhân này đến chết cho ta!”.

“Mẹ!” Giọt lệ màu xanh từ khóe mắt lăn xuống, Cốc Liên khép mắt không nhìn cảnh cô thiếu nữ đau khổ sắp bị người ta làm hại.

“Hừ! Người sẽ không đạt được mục đích đâu, Lam Nhược Tình.” Đột nhiên, từ trong bóng tối đại lao lóe lên một luồng sáng bạc mạnh mẽ, những gã đàn ông hung thần ác độc bỗng dừng cả lại, ánh mắt vốn tinh anh mất đi sắc màu vốn có, từng gã một đứng sững như tượng cách cô thiếu nữ không xa.

“Mê hoặc nhãn!” Như thể vừa trải qua cuộc hành trình dài đầy sợ hãi bỗng nhìn thấy ánh sáng cuối đường hầm, Hàn Cốc Liên vừa cười vừa khóc, niềm kích động khó xóa nhòa trong tim cô bất chợt vỡ òa.

“Cái gì thế này?” Lam Nhược Tình hoảng hốt nhìn cảnh tượng vượt quá trí tưởng tượng của mình đang diễn ra trước mắt: “Sao các người lại đứng cả lại thế? Tiến lên đi chứ! Mau!”.

“Lam Nhược Tình, bà ngây thơ quá đấy! Bà nghĩ xem sao họ phải nhốt riêng ta chứ?” Như thể vừa biến thành một người khác, Mị Gia từ từ tiến

đến trước mặt người đàn bà với vẻ nhạo báng ác độc: “Chính vì đôi mắt của ta đây! Bà tưởng ta thật sự không biết Mê hoặc nhãn là gì? Ha ha... Bà nhầm rồi. Năm đó, vào đêm trước khi nương ta bị các người bức tử, bà đã nói cho ta mọi chuyện. Ta rất lấy làm mừng bởi năm xưa cha ta không lấy một người độc ác như bà. Bao năm nay mối thù các người hại chết mẹ ta, không phải ta không muốn báo mà vì phong ấn của cha khiến ta tạm thời quên mất phương pháp sử dụng đôi mắt mình. Nhưng bây giờ phong ấn đã được giải, một nửa Ma huyết trong thân thể ta đã được phục hồi. Từ giờ trở đi ta không còn là Quang Hoa thánh nữ dịu dàng nhút nhát nữa. Cùng lúc với việc sử dụng Mê hoặc nhãn, ta đã nhập ma rồi. Và bây giờ chính là lúc ta báo thù cho nương. Tất cả những kẻ hãm hại nương ta sẽ không được chết tử tế! Bà chính là kẻ đầu tiên”.

“Các người nghe đây.” Nhanh chóng túm chặt Lam Nhược Tình đang ngây ra không chút đề phòng, Mị Gia ném thẳng bà ta vào giữa đám đàn ông đang đứng sững: “Hãy hầu hạ Nhược Tình trưởng lão của chúng ta cho tốt, cố gắng làm thỏa mãn trái tim đói khát dục tình này nhé”.

“Vâng!” Đám đàn ông như thể đã mất toàn bộ lý trí, trong tiếng kêu thét kinh hoàng của Lam Nhược Tình, từng gã một xông tới bà ta.

Sau lưng họ, Cốc Liên giữ mình lơ lửng trên không trung, nhìn theo cô gái đang nở nụ cười u tối từ từ lướt ra phía ngoài đại lao rạng rỡ ánh mặt trời.

6. Trùng phùng - Khởi đầu của thảm kịch

Chẳng có quy định nào là chắc chắn và tuyệt đối với mọi điều trên thế gian. Nhiều việc tưởng như đã an bài nhưng vào thời khắc quan trọng nhất lại nảy sinh những bất ngờ làm đảo lộn hoàn toàn tình huống. Đương nhiên vẫn có một số chuyên biến vượt ra ngoài dự liệu của chúng ta song hầu hết nó luôn hợp tình hợp lý.

Giống như cái chết của trưởng lão Lam Liên tộc Lam Nhược Tình vậy, mọi thứ đều là sự trùng hợp của cơ duyên ngoài dự liệu. Nếu không phải trong lòng bà ta có ý xấu, muốn bức người vô tội phải chết, nếu không phải vô cớ nghĩ ra cái phương pháp tra tấn người tàn nhẫn, thậm chí nếu trước khi hành động bà ta chịu tìm hiểu về sự nguy hiểm và xuất xứ của Mê hoặc nhãn, thì chắc hẳn vận mệnh của bà ta hôm nay đã khác. Thế nhưng buồn một nỗi thế giới này lại chẳng mấy chữ “nếu” có thể trở thành hiện thực.

Đứng trước bài vị của cha mẹ, hai người duy nhất yêu thương cô, Mị Gia ngẩng đầu ngắm bầu trời sao. Ở chốn không người, giọt nước mắt màu máu lặng lẽ lăn xuống, đồng thời đôi đồng tử màu lam ánh kim trong thoáng chốc lóe lên sắc đỏ ma quái.

“Cha, nương! Con gái bất hiếu, cuối cùng vẫn phải quay về Ma đạo. Trên cùng trời cuối đất đều không có chỗ cho Mị Gia trú thân.” Run rẩy quỳ xuống đất, cô thiếu nữ nghẹn ngào dập đầu ba cái trước hai ngôi mộ: “Con gái đã quyết tâm về Ma vực. Nếu cha nương dưới suối vàng có nghe thấy, xin phù hộ cho con chuyến này thuận buồm xuôi gió, lánh xa Lam Liên tộc và Thiên giới, không bao giờ bị họ tìm thấy nữa”. Đứng dậy gạt nước mắt, cô gái cuối cùng không còn do dự, rải những bước dài tiến thẳng về hướng Hàn Thiên cốc - cửa vào Ma giới...

...

Cùng lúc đó, trước mặt Phật Tổ ở Tây Thiên.

“Khởi bảm Phật Tổ Như Lai, Thiên chi liên nữ Mị Gia đã sa vào Ma giới.” Hai tay chắp vào nhau, Nhiên Đăng Thượng Cổ Phật khẽ nhíu mày: “Đã đến lúc để Y La tới Ma vực trước rồi”.

“A di đà Phật, tội lỗi, tội lỗi!” Thích Ca Mâu Ni khép mi, giấu nỗi lo lắng vô tận trong tim: “Truyền chí thượng tôn giả tấn kiến”.

“Vâng!” Kim Tra lĩnh mệnh rời đi, bước chân gian nan vô kể. Nếu như để cứu vớt nhân loại mà cần đến một sinh mệnh vô tội, thì liệu ai sẽ đồng ý trở thành kẻ đạo đức cao vời ấy? Theo hầu Phật Tổ đã lâu, Kim Tra biết rõ nếu chẳng phải vì bất đắc dĩ, Như Lai quyết không để Nạp Y La tôn giả phải chịu tổn hại, nhưng lần này thật sự không còn cách nào khác!

“Bần tăng Nạp Y La bái kiến Phật Tổ.” Chỉ lát sau, giọng nói sang sảng từ cửa vọng tới. Tất cả ánh mắt của chư Phật trong Đại Lô Âm tự đều tập trung trên vị chí thượng tôn giả đang chậm chậm bước vào: “Sư huynh cho gọi đệ có việc gì cần chăng?”.

“Mấy hôm trước, lão nạp nghe nói tôn giả lĩnh hội Phật pháp có rất nhiều tiến triển, nên muốn ủy thác cho tôn giả một việc. Mục đích là để khảo nghiệm định lực^[1] của Y La thế nào.” Không đợi Như Lai lên tiếng, Nhiên Đăng Cổ Phật mỉm cười bước tới, khẽ vỗ vai Nạp Y La: “Nếu Y La vượt qua được ải này, để bảy bảy bốn chín kiếp tu hành thành viên mãn, ngày quay về sẽ là lúc phong Phật của ngài”.

[1] Trong Phật giáo, định lực dùng để chỉ khả năng loại bỏ sự chi phối của phiền não, vọng tưởng, nhìn mà như không nhìn, nghe mà như không nghe, không bị lay chuyển bởi bất cứ thứ gì.

“Đa tạ ý tốt của Cổ Phật! Không biết số kiếp lần này sẽ thế nào đây?” Đưa ánh mắt thắc mắc nhìn sư huynh Thích Ca Mâu Ni, về mặt Nạp Y La

tràn đầy hiếu kỳ.

“Ha ha... Y La có nhớ cô ấy không?” Bàn tay Nhiên Đăng lật nhẹ, một tấm gương bát bảo lung linh bỗng hiện ra trong lòng bàn tay, mặt gương hiển hiện cô thiếu nữ ăn vận rách rưới đang giơ tay khua thanh bảo kiếm màu đỏ rực, ra sức chém xả con quái thú hung dữ bạo tàn, đôi mắt tuyệt đẹp tỏa rạng tia sáng lờ.

“Là cô ấy?” Chí thượng tôn giả ngạc nhiên. Đây chẳng phải cô bé năm xưa mình tặng chuỗi hạt cầu nguyện đó ư? Sao giờ lại xuất hiện trong chiếc gương này?

“Xem ra tôn giả vẫn nhớ cô ấy.” Chằm chằm nhìn vẻ mặt biến đổi của Nạp Y La, ánh mắt Nhiên Đăng lóe lên một luồng sáng dị thường: “Cô ấy tên Mị Gia, vốn là Quang Hoa thánh nữ của Lam Liên tộc, vì nhầm đường lạc lối mà sa vào Ma đạo. Nhưng, Phật ta từ bi không thể khoanh tay ngồi nhìn, nên muốn phái tôn giả đến độ hóa và dẫn dắt cô ấy biết từ bỏ lối đi sai trái quay về đường chính đạo”.

“Vâng, bản tăng nhất định không phụ sự trông đợi của Cổ Phật và sư huynh. Bản tăng sẽ cố gắng nhanh chóng dẫn dắt nữ thí chủ đó vứt bỏ tà ý trong lòng. Y La xin cáo từ tại đây, lập tức lên đường tới Ma giới.” Chí thượng tôn giả quay người, từ từ lướt xuống hạ giới, dưới chân muôn vàn đóa tường vân nở rộ.

“Cổ Phật, lão nạp thấy rất ăn năn. Rõ ràng những điều Y La sẽ phải chịu trong tương lai vốn là gánh nặng của ta. Mối nghiệt duyên ấy là kiếp nạn thuộc về lão nạp. Vậy mà ta lại để sư đệ gánh chịu cái danh tội nghiệt nặng nề này.” Mệt mỏi đưa tay đỡ trán, đôi mắt tinh anh của Như Lai ẩn hiện một vết sẹo chẳng rõ hình.

“A di đà Phật, thiên mệnh bất khả vi^[2]. Ngay từ khi Y La xuất hiện ở Phật giới, số mệnh của ngài ấy đã được định rồi, bất kỳ người nào cũng không thể thay đổi được. Liên nữ thống trị tam giới kế tiếp sắp được sinh ra, Phật giới chúng ta phải nhanh chân hơn Ma vực, thanh lọc hơi thở ác độc ra khỏi cơ thể cô ấy, từ đó đảm bảo sự an nguy của tam giới.” Nhiên Dăng khua tay, chiếc gương lung linh kia lập tức bay vút lên không trung rồi dần phình to, mặt gương tựa mặt nước từ từ hiện rõ một dáng người tuyệt sắc khuynh thành.

[2] Thiên mệnh bất khả vi: Mệnh trời không thể thay đổi

Gương mặt tươi tắn của Lam Liên tiên tử Hàn Cốc Liên...

...

Thời kỳ thượng cổ, ở Ma giới quái vật tung hoành, trùng độc khắp nơi. Trong Ma vực, tầng tầng lớp lớp rừng nguyên sinh ken dày che khuất gần hết ánh sáng mặt trời, đồng thời che chở cho sự ầm náu của hàng ngàn con quái thú nguy hiểm khát máu cực kỳ khủng khiếp, muốn sinh tồn được ở nơi đây quả thật khó khăn chông chênh.

Chính tại chốn ấy, Cốc Liên được tận mắt chứng kiến những trải nghiệm kinh hoàng mà mẹ mình phải trải qua. Trong sinh mệnh tràn đầy sắc màu truyền thuyết, Mị Gia từ một cô thiếu nữ yếu đuối không biết chút gì về Ma vực đã từng bước trở thành nữ vương thống trị Ma giới. Thế nhưng vận mệnh cuối cùng vẫn không chịu dừng những bước chân độc ác của nó. Vào một buổi chiều oi bức, đám mây trắng mang theo Nạp Y La với danh nghĩa Thiên giới tôn giả bất chợt sà xuống bên cô.

Đó là một tình huống Mị Gia không hề có sự chuẩn bị trước. Hết sức đột ngột, cô bị con quái thú tấn công điên cuồng. Tình hình gay go đến mức Cốc Liên cũng cảm thấy tuyệt vọng. Song, đúng vào thời khắc quan trọng nhất, từ trên cao bỗng vút xuống một luồng sáng vàng kim đánh trúng vào con quái, cứu cô thiếu nữ thoát khỏi nguy cơ mất mạng.

Khi ánh mắt Hàn Cốc Liên đối diện với vị Phật Đà^[3] vừa từ từ hạ xuống, cơn ớn lạnh bỗng nhiên phát tỏa từ đáy tim lan tới toàn cơ thể. Cô đã nhìn thấy, nhìn thấy ngọn lửa đục tình mơ hồ tràn ngập trong đôi mắt tối thẫm của người đàn ông, rất lâu vẫn không sao giấu được...

[3] Phật Đà: “Phật” chính là chữ viết tắt của “Phật Đà”, danh hiệu phiên âm từ tiếng Phạn hoặc Pali sang Hán Việt.

7. Ảo mộng tan vỡ

Có người nói tình yêu là thứ kẹo ngọt ngon nhất thế giới, chỉ cần lỡ ăn một cái, bạn sẽ vĩnh viễn không thể quên được dư vị của nó. Có người lại bảo tình yêu tựa độc dược, một khi uống vào thì sẽ bị hành hạ đau đớn đến không muốn sống nữa. Thậm chí còn có người cho rằng tình yêu chẳng khác nào con dao hai lưỡi, cùng với việc làm tổn thương người khác thì chính bản thân mình cũng sẽ mang sẹo.

Thế nhưng trong mắt Cốc Liên, ái tình chỉ như một thứ tự làm tự chịu mà vạn vật trên thế gian tình nguyện rước lấy, nên chỉ có triệt để tránh xa sự khống chế của nó, con người mới không phải chịu cái chết khổ sở kéo dài từ chất độc chẳng kém cạnh hoàng liên đó. Nhưng, những con người phạm tục thế gian, mấy ai xem nhẹ hồng trần và từ bỏ sự trói buộc của chữ “tình”?

Trong biển người vô tận, Cốc Liên đã thấy bao nhiêu ví dụ của ân ái mặn nồng, hợp rồi tan, cứ tưởng rằng mình sớm đã trở nên chai lì, nhưng không ngờ lần này nó vẫn thật sự làm cô đau đớn.

Đó là tình cảm thuộc về cha mẹ thân sinh ra cô, ai oán thế lương muôn phần. Tận mắt nhìn thấy mẹ ở trên đại điện Ma vực không chút do dự cắt phăng mái tóc tuyên bố thoái vị, tận tai nghe thấy cha chẳng oán hận mà to tiếng âm ỉ với Như Lai Phật Tổ trên Thiên giới, thậm chí còn mở to mắt nhìn các vị tiên gia và Ma thần vì lợi ích từng bên mà không ngừng chia rẽ mối duyên tình vốn đã rất khó khăn của cha mẹ. Chứng kiến quá khứ ấy, Cốc Liên thậm gạt nước mắt thương xót cho hai người.

Khi lời thề non hẹn biển bắt đầu lung lay, khi tất cả lòng trung thành cũng không thể tránh được sự pha tạp của mưu đồ tính toán, thì những gì

Cốc Liên nhìn thấy là nụ cười ngày càng gượng gạo của Mị Gia và cả vẻ dịu dàng âm áp tràn đầy tâm sự của Nạp Y La. Kể từ đó Phật giới trở thành chủ đề cấm kỵ đối với cha mẹ cô, cuộc sống bình lặng của họ dần để hở những yếu điểm trí mạng.

Hôm ấy là ngày cô chào đời. Đưa mắt nhìn về phía xa, lập tức thấy ngay đóa sen nghìn cánh to lớn đang từ từ lộ ra khỏi mặt nước giữa những lá sen xanh ngắt trong đầm. Dưới ánh nắng mặt trời, nhụy hoa sắc xanh pha kim tỏa màu rực rỡ.

“Mị Nhi, nguyên thân của nàng thật xinh đẹp, nhưng khi sinh con liệu có phải rất đau đớn không?”, chí thượng tôn giả ngồi bên đầm nhú mày bất an.

“Ha ha... Chàng trai ngốc này, cần gì phải lo lắng như vậy.” Khẽ rung thân càngh, Mị Gia cười trêu Y La: “Thiếp chẳng phải loài người, không đau đớn lắm đâu”.

“Ô, nhưng ta vẫn không yên tâm, để ta ở đây phụ giúp nàng.” Nạp Y La mặt mày nhăn nhó, bắt đầu tiến về phía trước dưới ánh mắt tò mò của người vợ: “Lát nữa nàng cứ yên tâm mà ngủ, ta sẽ luôn ở cạnh nàng”.

“Được thôi.” Hết sức vui mừng, ánh sáng tỏa ra nơi nhụy sen càng nồng đượm hơn, Mị Gia khẽ khàng khép cánh lại, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Nhưng vào khoảnh khắc Mị Gia bắt đầu mơ màng, bất chợt một luồng sáng chói lóa từ trên trời rơi thẳng xuống, nhanh chóng bao trùm bốn phía đầm sen.

“Sur huynh! Đừng làm tổn thương cô ấy, cô ấy sắp sinh rồi!” Kinh hoàng đứng vụt dậy, người đàn ông sợ hãi nhìn người đứng đầu Phật giới vừa hạ xuống ngay cạnh mình.

“Y La yên tâm, ánh sáng đó không làm hại cô ấy đâu, lão nạp chỉ muốn nói với đệ mấy câu thôi”, Như Lai mỉm cười, quay đầu nhìn đóa sen trong đầm: “Con gái đệ sắp chào đời, và đệ cũng đến lúc trở về Thiên giới rồi”.

“Su huynh, cho đệ thêm chút thời gian được không? Ít nhất hãy để đệ nhìn thấy mặt con, đệ xin huynh đó!”, ánh mắt tràn ngập hy vọng và lưu luyến, giọng Nạp Y La chất chứa bi thương khẩn cầu.

“Đệ nên biết, đệ và con gái không có duyên gặp gỡ, đệ lưu lại đây thì hậu quả không gì khác ngoài cái chết đâu.” Một tay túm lấy vai sư đệ, giọng nói Phật Tổ bỗng trở nên nghiêm túc: “Đừng quên đệ không thể rời xa ra quá lâu, nếu không hậu quả thế nào, bản thân đệ rõ nhất!”.

“Đệ hiểu, xin... sư huynh yên tâm, bản tăng sẽ quay về Tây Thiên đúng giờ.” Đau đớn nhắm mắt lại, khi mở ra, ánh mắt vị chí thượng tôn giả đã chẳng còn thần sắc nữa.

“Y La, không phải ta vô tình. Nếu ngày đó có bất kỳ cách nào khả thi, sư huynh quyết không để đệ thay huynh gánh chịu kiếp nạn này, nhưng quả thực tất cả đều là bất đắc dĩ”, Phật Tổ cúi đầu, một giọt lệ rơi xuống mặt đất, nơi đó lập tức nở ra đóa quỳnh ngát thơm.

“Bản tăng hiểu nỗi khổ của sư huynh, thân là người đứng đầu trong vạn Phật, Như Lai huynh không thể có tình cảm phàm trần. Nhưng đệ không phải huynh, dù có tưởng tượng, đệ cũng không thể trở thành huynh, vì có thất tình lục dục, nên đệ mới đem lòng yêu Mị Gia!” Tôn giả đưa tay khẽ vuốt đóa sen đang ngủ say trong đầm: “Đệ biết, Phật giới vẫn luôn chờ đợi Liên Liên ra đời, đệ cũng biết con gái mình là nhân vật quan trọng của tam giới trong tương lai. Nhưng sư huynh à, huynh có hiểu, là một người cha, trước sau đệ vẫn hy vọng con gái mình được sống một cuộc đời đơn giản

vui vẻ, dù vinh hoa chẳng có, phú quý cũng không, song chỉ cần nó hạnh phúc đã là nguyện vọng lớn nhất đời đệ rồi”.

“Đó là... điều tuyệt đối không thể.” Mở miệng nói ra sự thực tàn khốc, Như Lai dễ dàng làm vỡ giấc mộng của Nạp Y La: “Dù sao đệ đã biết việc Cốc Liên là cốt lõi quan trọng trong tam giới, vậy đệ cũng nên hiểu cô bé không có con đường lựa chọn giống như người thường. Từ bỏ đi! Đệ không thể cứu được Mị Gia, lại càng không thể cho Cốc Liên cơ hội lựa chọn, đệ chỉ có thể giữ im lặng hoặc để ta giúp đệ thoát ra mà thôi”...

8. Cặp sen song sinh

Nạp Y La đi rồi.

Ngài đã rời khỏi Hàn Thiên cốc và Ma vực vào ngày thứ ba con gái ra đời, với nguyên nhân bị Mị Gia đuổi ra khỏi nhà trong cơn giận ngút trời. Tuy nhiên, chỉ mình Cốc Liên hiểu rõ hành vi giận dữ mẹ là do cha cô ý.

Âm thầm nhìn theo bóng cha đang xa dần, Cốc Liên đau buồn thở dài. Sớm trù định được kết cục tan vỡ này, sao trời cao còn cho hai người sự tương ngộ đẹp như thế? Hiện thực sao tàn nhẫn đến vậy, trêu đùa hai người trong tiếng vỗ tay, nhìn họ từ ngọt ngào chuyển sang cay đắng, từ yêu thương tới ly biệt, rồi cuối cùng chẳng bao giờ quên được nhau nhưng không có cơ hội thốt nên lời.

Quay người ngồi xuống cạnh mẹ, đưa tay lau đi giọt lệ mà biết rằng không thể gạt trôi, Cốc Liên ôm lấy Mị Gia.

“Khóc đi, hãy đem tất cả khổ nhục trong lòng mà khóc hết ra đi mẹ! Thế gian này đối với mẹ thật quá bất công, nếu có thể quên thì con nguyện vì mẹ mà bùng tới bát canh Mạnh Bà.” Tựa đầu trên vai mẹ, Cốc Liên dường như nghe thấy cả nhịp tim của Mị Gia: “Nhưng mẹ làm sao biết được cha cũng có nỗi khổ riêng chẳng thể nói ra. Cha mẹ đều là người bị hại, đều là những kẻ khổ mệnh bị Thiên giới lợi dụng, nên đừng hận cha, mẹ nhé! Tấm chân tình của cha đối với mẹ từ đầu tới cuối chưa bao giờ thay đổi. Con tin cha vĩnh viễn yêu mẹ, vĩnh viễn...”.

“Liên Liên, có phải con đang khóc đấy không?” Dường như mơ hồ nghe thấy tiếng Cốc Liên, Mị Gia ngừng rơi lệ, vội vã lội xuống đầm sen: “Con ngoan của ta, đừng sợ, có ta ở đây. Bất kể thế nào, chỉ cần còn sống, ta sẽ

không bao giờ bỏ rơi con”. Nhẹ nhàng vuốt ve nụ hoa, người đàn bà cố gắng nở nụ cười an ủi con gái.

“Nương, nương!” Bỗng nhiên, hai tiếng trẻ con cùng vang lên, rồi chồi hoa lớn từ từ hé nở với hào quang màu xanh bạc, bên trong hiện rõ hai đóa sen nghìn cánh đang tựa vai nhau cùng khoe sắc.

“Đây, đây là... sen song sinh!” Mị Gia mở tròn đôi mắt, không dám tin vào cặp hoa đẹp đến gần như không có thực trước mắt.

Đây là hiện tượng trước giờ chưa xuất hiện trong cả tộc Liên Hoa. Trên cành hoa thẳng đứng bất chợt tẽ hai nhánh mập y như nhau nổi lên hai đóa sen xanh rực rỡ. Do phần rễ bị đài hoa bên ngoài bao chặt nên nếu không nhìn kỹ thì sẽ tưởng hai đóa hoa dính liền vào nhau chứ không phải phân khai.

“Đây là mình và Thiên ca ca sao? Đáng yêu quá!” Kinh ngạc bay tới gần, Cốc Liên thích thú chạm vào nguyên thân của mình và ca ca: “Thật đẹp, nhụy hoa của Thiên ca ca đẹp hơn một chút, ha ha...”.

“Sao lại thế được? Ta sinh ra hai đóa sen song sinh sao?” Người đàn bà ngậy ra tại chỗ hồi lâu rồi bất thần phát ra tràng cười lớn như thể đã phát điên: “Nhu Lai! Người nằm mơ cũng chẳng thể ngờ tới phải không? Người bức Nạp Y La ra đi, nhưng hắn lại tặng ta tới hai đứa con có khả năng hủy diệt Thiên giới của các ngươi. Ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi đâu! Không bao giờ bỏ qua...”.

“Mẹ, sao... lại thế này?” Đôi mi rũ xuống, bên tai không ngừng vang vọng tiếng gào thét đầy thù hận và tuyệt vọng của mẹ, Cốc Liên quay đầu, thương cảm ẩn mình vào hư vô...

...

Trong Đại Lôi Âm tự nằm giữa cấm địa Phật giới, Như Lai ngồi theo thế kiết già^[1], chuỗi hạt cầu nguyện trong tay chuyển động theo nhịp điệu nhất định. Đột nhiên một giọt nước từ không trung rơi trúng vào giữa lòng bàn tay Phật Tổ.

[1] Kiết già là tư thế hoa sen được nói đến trong các sách hatha yoga, để cổ chân trái trên đùi phải và cổ chân phải trên đùi trái, hơi gập cằm vào và với đầu lên cao như đội trần nhà. Thư giãn hết những bắp thịt không cần thiết như hậu môn, hai vai, các bắp thịt ở mặt và các chân tóc...

“Y La, đệ lại khóc rồi.” Mắt hướng xuống dưới, Như Lai thương xót nhìn giọt lệ như ngọc ấy: “Năm vạn bốn nghìn năm, bất kể ngủ hay thức, nước mắt đệ chưa bao giờ ngừng rơi, đệ đang lo lắng sao? Liên Liên sắp tỉnh dậy rồi”.

“Sur huynh, để đệ đến thăm con bé đi! Nó là con gái đệ, đệ không muốn nó trở thành Mị Gia thứ hai.” Giọng nói trầm ấm bỗng vang lên vọng lại trong đại điện hết sức rõ ràng.

“Đệ đi rồi sẽ thế nào? Nỗi hận trong lòng Mị Gia đệ căn bản không thể triệt tiêu, mà chỉ trở thành vật hy sinh vô ích, còn Cốc Liên rốt cuộc vẫn sẽ sa vào Ma đạo.” Phật Tổ ngẩng đầu nhìn lên khoảng không phía trên, nhưng nơi đó chẳng có người nào.

“Thích Ca, bây giờ mà huynh vẫn kiên trì giữ quan điểm của mình sao?” Giọng nói trở nên gần hơn, như thể ở ngay trước mặt: “Đệ không phải huynh, dù giống đến mức nào, đệ cũng không phải huynh. Đệ có thất tình lục dục mà huynh không có, chúng ta không phải một người. Huynh sẽ chẳng bao giờ hiểu được đệ yêu Mị Gia đến mức nào, đệ khao khát được gặp con gái, muốn đoàn tụ với nó. Lẽ nào bây giờ đệ và Mị Nhi đã vĩnh viễn cách biệt mà tâm tình này huynh vẫn không chịu hiểu sao. Để đệ đi, đối với huynh, đệ đã chẳng còn tích sự gì nữa rồi”.

“Haizzz... Có lẽ năm đó ta không nên ép đệ lưu lại, nhưng sao ta có thể để mất đệ?” Đau khổ khép đôi mi, Như Lai khẽ vẫy tay, giọng nói lập tức biến mất trong chốc lát.

“Phật Tổ! Phật Tổ! Xảy ra chuyện lớn rồi!” Đúng lúc đó, ngoài cửa vọng đến tiếng kêu thất thanh hoảng loạn của Kim Tra: “Kết giới... kết giới giữa nhân gian và Ma giới tiêu tan rồi, dưới sự lãnh đạo của Hàn Thiên Liên, hàng loạt Ma tộc đã tràn vào nhân gian. Bọn chúng vừa cho dừng vận hành thời gian trên mặt đất, hiện cả trần thế đều trở thành một thế giới chết”.

“Lam Liên tiên tử thì sao?” Từ từ bước ra khỏi đại điện, Như Lai bình tĩnh hỏi, như thể đã sớm biết trước mọi việc: “Chắc cũng tỉnh rồi. Mọi ân oán đã đến lúc kết thúc”...

9. Khóc, nỗi tuyệt vọng thương tâm

Thời khắc toàn bộ ánh sáng bị bóng tối che lấp hoàn toàn thì thế gian liệu còn hy vọng tồn tại?

Trong cõi nhân gian ngập tràn bóng đêm, Quan Ân chạy như bay trên con đường im lặng như tờ, bốn phía vô thanh, chết chóc, cảm giác hết sức kinh khủng. Cả căn phòng lớn của Sở Cảnh sát vốn đang ồn ào sôi động là thế, vậy mà chỉ trong thoáng chốc, nó đột nhiên mất đi toàn bộ ánh sáng và âm thanh. Trừ anh ra thì tất cả mọi người đều như bị trúng phép thuật, đồng loạt khựng lại. Bỗng nhiên một cảm giác quen thuộc nào đó lướt qua tâm trí Quan Ân, dường như anh một lần nữa quay về với cơn mưa đen ngòm như trút nước, vòng xích đen quấn chặt siết quanh cơ thể...

“Á!” Giật mình, anh đột ngột dừng chân. Khoảng không trước mặt bỗng xuất hiện bóng người áo xanh lam thu hút sự chú ý của anh.

Đó là cô gái xinh đẹp tuyệt mỹ, mái tóc dài màu nâu nhạt bay bay theo gió, đôi mắt to tròn xanh như màu trời đang phát ra những tia lạnh lẽo và khát máu, nhìn chằm chằm anh không chớp.

“Quan Âm, lâu lắm rồi không gặp, không ngờ lần tái ngộ này ta lại phải giết ngài.”

Tay phải cô gái bất chợt giơ cao, một tia sấm lớn từ trên trời lập tức đánh thẳng vào người Quan Ân đang bất ngờ không kịp tránh.

“!” Toàn thân bao trùm bởi cơn đau không sao tả xiết, người đàn ông há miệng nhưng chẳng thể phát ra bất cứ âm thanh nào. Châm chệm, ý thức của anh bắt đầu thoát ra khỏi thể xác, lơ lửng giữa không trung. Cùng lúc

đó, một đài sen hồng cực lớn bỗng nở ra dưới chân, đỡ lấy linh hồn yếu ớt của anh.

“Cuối cùng Quan Âm tôn giả cũng đã thức tỉnh, chỉ là dường như ký ức trước kia quay về hơi chậm.” Một giọng nam hư ảo trầm tĩnh vọng đến từ phía sau, Quan Âm nhanh chóng quay đầu. Vừa nhìn rõ dung mạo người sau lưng, sắc mặt Quan Âm trở nên khó coi muôn phần.

“Các người là huynh muội song sinh sao? Cô là... Hàn Cốc Liên?” Như thể lật ngược đồng hồ cát, ký ức từ từ thức dậy nơi đáy tim vị Bồ Tát.

“Cuối cùng cũng nhớ ra rồi hả Quan Âm?” Ở gần đó, với đôi mắt xanh thăm chắt chứa hận thù, Hàn Cốc Liên một lần nữa giơ tay phải lên: “Đã nhớ lại toàn bộ sự việc quá khứ, vậy bây giờ hãy đến mạng cho người mẹ thân yêu của ta chết trong tay ngài”.

Trong giây phút nước sôi lửa bỏng, vị Phật tiền tôn giả từng rất cao quý chỉ biết chạy quanh, thân hình gằng sức lảo đảo một cách thảm hại, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể bị sấm sét nhấn chìm.

“A di đà Phật, Cốc Liên hãy dừng tay!” Dường như có tiếng thở dài, rồi một đài sen vàng cực lớn bỗng xuất hiện giữa không trung, chắn luồng sét đang giáng xuống. Trên đài sen, Như Lai ngồi an nhiên bình thản, ánh mắt thương cảm phản chiếu hình ảnh hai huynh muội bị hận thù khống chế: “Năm tầng phong ấn đã được giải, sự thật không còn là bí mật nữa, những oan nghiệt lão nạp tạo ra vạn năm trước, hôm nay ta sẽ trả hết tất cả”.

“Như Lai, món nợ này ngài trả hết được sao?” Cốc Liên ngẩng đầu nhìn Phật Tổ, những giọt nước mắt trong suốt như hạt ngọc chầm chậm lăn xuống: “Không có sinh mạng nào là sinh mạng để người khác lợi dụng. Ngài còn nhớ ánh mắt Mị Gia khi sắp qua đời chứ? Mị Gia hận ngài! Bà dùng nỗi tuyệt vọng cuối cùng để hận ngài, bởi yêu càng sâu thì hận càng

sắc. Ngài đã lừa bà cả một đời, thử hỏi giờ ngài có thể làm gì để đền lại cái nợ ân tình ấy?” Đau khổ nhắm nghiền đôi mắt, cô gái bi thương tựa đầu vào lòng ca ca: “Thiên ca ca, ca biết không? Trước giờ muội vẫn không ngừng tìm kiếm sự thật, nhưng muội không biết khi nó được phơi bày trước mắt, muội lại chẳng có cách gì chấp nhận nổi. Người đàn ông này, người đã nuôi nấng muội từ bé đến lớn, yêu thương, chăm chút muội, vậy mà cuối cùng lại đẩy muội xuống vực thẳm, người ấy chính là cha đẻ của chúng ta...”.

“Cái gì? Sao có thể thế được? Cha của chúng ta chẳng phải là chí thượng tôn giả Nạp Y La sao? Sao giờ lại thành Như Lai rồi?”, kêu lên thảng thốt, Hàn Thiên Liên trợn mắt nhìn vị chí tôn Phật giới trước mắt với vẻ không tin nổi.

“Có gì khác biệt sao? Như Lai và Nạp Y La vốn chỉ là một người.” Khẽ gạt dòng lệ, Cốc Liên đưa mắt đối diện ca ca: “Đáng thương cho mẹ chúng ta, tới lúc chết vẫn yêu cha như vậy. Đến tận giây phút chấm dứt sinh mệnh, nguyện vọng duy nhất của bà vẫn là được nhìn thấy mặt cha lần nữa mà không hề biết rằng, hoàn toàn không biết rằng lúc đó cha đang ở cạnh bà, chỉ là bà không thể nhìn thấy mà thôi”.

“Vì sao?”

“Bởi Nạp Y La chỉ là một thân phận khác của Như Lai và Như Lai không cho Y La xuất hiện trước mặt mẹ!” Những giọt nước mắt lau đi lại tiếp tục lăn xuống má Cốc Liên, biểu hiện cuối cùng trên nét mặt Mị Gia một lần nữa như hiển hiện trong đáy mắt, trong lúc đoạn tuyệt vẫn còn pha chút lưu luyến và không cam lòng.

Vị nữ vương cưỡi mây lướt gió, nữ chủ nhân thống nhất cả Ma vực, đã từng ở ngôi cao, nhất hô bách ứng, đáng quân vương bất khả chiến bại, cuối cùng chỉ vì một chữ “tình” mà chết thảm trong tay người đàn ông mình hết lòng yêu thương. Bi thảm vậy, mệnh thảm vậy!

“Như Lai, ông từ bi rộng lòng phổ độ chúng sinh, trong mắt ông, tất cả chúng sinh đều bình đẳng, đều được yêu thương, vì sao đôi với nương ta lại bắt công đến thế!” Lửa giận ngút trời, tay phải Thiên Liên hất lên, miệng đồng thời niệm câu thần chú triệu gọi đã thất truyền từ lâu.

Lập tức một cơn gió điên cuồng nổi lên cuộn cuộn, cuốn theo tất cả bụi cát trên mặt đất tạo thành vòi rồng cực lớn. Từ trong tâm vòi rồng vọng ra hàng loạt những tiếng gầm thét của thú dữ, rồi con quái vật vừa giống hổ vừa giống trâu xòe đôi cánh đen khổng lồ bay thẳng về phía Phật Tổ đang ngồi trên đài sen vàng.

“Cùng Kỳ^[1]!” Tất cả trở nên hỗn loạn, các vị Tiên Phật đến muện kinh hoàng chạy tán loạn bốn phía, bởi ai cũng biết các yêu thú thượng cổ đều nhất loạt tôn Cùng Kỳ làm nhất, bất cứ người nào tiếp cận nó đều chắc chắn hứng chịu cái chết.

[1] Theo truyền thuyết cổ đại Trung Quốc, Cùng Kỳ là một linh thú trong 'tứ hung', mang hình dáng vừa giống hổ vừa giống trâu với hai cánh trên lưng. Hiện nay thường được tái hiện trong các trò chơi.

“Phật Tổ!”, Quan Âm hét lớn, trừng mắt nhìn đài sen vàng Như Lai đang ngồi bị con ác thú hung dữ đớp gọn vào trong bụng...

10. Nỗi sợ hãi và giận dữ từ địa ngục Tu La

“Đại Nhật Như Lai!” Tiếng kêu hoảng hốt vang lên, chủ nhân Cửu thiên - Ngọc Hoàng Thánh Đế bay vội tới nhưng đài sen vàng đã mất tích trong hòng con quái thú. Quay đầu nhìn về tàn nhẫn khát máu của hai huynh đệ, Ngọc Hoàng vô cùng phẫn nộ: “Hai yêu nghiệt các ngươi nên sớm bị tiêu diệt mới đúng, nếu không phải năm đó Phật Tổ từ bi thương xót giữ lại mạng sống của Hàn Cốc Liên thì hôm nay sao có thảm họa lớn này”.

“Ha ha... Đúng vậy! Năm đó sao các người không giết ta?” Cong môi giễu cợt, đối mặt với câu nói của đấng Cửu thiên chí tôn, Cốc Liên cười lạnh lùng: “Là các người để ta chứng kiến mẹ mình chết thảm ngay trước mắt, là các người bức ta quên đi người ca ca ta yêu quý nhất, lại là các người khiến ta nộ khí ngập thân, chịu đủ nỗi thống khổ tột cùng. Đám thần tiên đạo đức giả các người có tư cách gì cai quản tam giới, ta muốn để toàn bộ các người chôn xác theo mẹ ta!”.

“Đúng vậy, chính đám thần tiên đạo mạo an nhiên này đã hại chết nương chúng ta, hủy diệt Ma quốc mà bà khổ công xây dựng. Bọn chúng đáng bị chôn theo bà bằng phương pháp tàn khốc nhất!” Thiên Liên khẽ đưa tay túm chặt eo muội muội: “Vào đêm trước khi muội rời khỏi Hàn Thiên cốc, nương đã dạy chúng ta cách sử dụng Mê hoặc nhãn thực sự, muội còn nhớ không?”.

“Vâng! Đài sen sát nhập, năng lực của Mê hoặc nhãn sẽ phát huy tới cực điểm.” Nắm chặt tay ca ca, Cốc Liên nhắm nghiền mắt, để ý thức tiến vào tim Thiên Liên.

Trong khoảnh khắc, vô số vòng hào quang bảy sắc từ thân hai người lan tỏa ra xung quanh, tầng tầng lớp lớp nhanh chóng phủ khắp khoảng không

gian giữa trời và đất.

“Đừng chạm vào những vòng sáng ấy, nếu không sẽ bị họ kiểm soát đó.” Phát ra lời cảnh báo kinh hoàng, Nhiên Đăng Thượng Cổ Phật vội vàng lấy pháp khí ra chống lại nhưng đã quá muộn.

Chỉ thấy hằng hà sa số thiên binh thiên tướng, đại la kim tiên^[1] bị những vòng hào quang dồn vào giữa, các đôi mắt vốn trong sáng dần trở nên hỗn loạn.

[1] Đại la kim tiên là cấp cao nhất của thân tiên.

“Các người nghe đây!” Đôi mắt vàng kim ánh lên, Hàn Thiên Liên nhẹ nhàng cất lời: “Ta muốn các người tàn sát lẫn nhau, dùng phương thức độc ác nhất để giết chết người đã từng là người thân bạn bè của các người, khiến linh hồn chúng tan thành mây khói dưới bàn tay các người!”

“Vâng!” Tất cả đồng thanh đáp lại, rồi toàn bộ Thiên giới bắt đầu chìm vào cuộc hỗn chiến bi thương, khắp nơi đều là tiếng đâm chém giết chóc, tay đứt chân gãy ngổ ngang, máu chảy thành sông.

“Liên Liên, chúng ta đã dễ dàng báo thù được cho nương rồi.” Thiên Liên cúi đầu, khẽ dựa vào vai Cốc Liên, thanh âm pha chút bi thương: “Nhưng nương đã đi rồi, nương không thể biết được, cũng vĩnh viễn không quay lại nữa, từ nay trong trời đất chỉ có hai người chúng ta thôi”.

“Ca ca.” Ôm chặt thân hình đang run rẩy của Thiên Liên, ánh mắt Cốc Liên cũng đong đầy nỗi bi thương tương tự: “Chúng ta về nhà thôi, mọi người rời khỏi đó quá lâu rồi, đã đến lúc trở về...”.

“Haizzz... Song sinh liên, oan nghiệt của hai người nhiều quá...” Đúng lúc đó, giữa biển người hỗn loạn bỗng nổi lên một luồng sáng xanh lục, rồi hàng triệu chiếc lông công bay lượn khắp không gian. Lơ lửng ở khoảng

không bên trên, vị Bồ Tát với đôi mắt xanh và mái tóc đen óng cất tiếng: “Các ngươi đã hiểu nhầm Phật Tổ, tạo nên sát nghiệt lớn thế này, tội lỗi quá”.

“Hiểu nhầm? Minh Vương nói hiểu nhầm là ý gì?” Có phần giễu cợt, Hàn Cốc Liên bước ra khỏi vòng ôm của Thiên Liên, đôi mắt tức giận nhìn Không Tước Đại Minh Vương trước mặt: “Lẽ nào ngài nói Y La không phải thân phận của Như Lai?”.

“Y La quả thật là thân phận hình bóng của Phật Tổ, nhưng họ không phải một người.” Khẽ thở dài, đôi mắt xanh của Minh Vương lóe lên tia thương xót: “Sau khi Phật Tổ Như Lai thành Phật, điều lệ quy tắc của Phật giới yêu cầu ngài không được có thất tình lục dục của người phàm. Thân làm tổ phụ vạn Phật, lòng ngài bắt buộc phải công chính minh bạch, đối với vạn vật thế gian phải nhìn nhất loạt như một, không được thiên vị bất kỳ bên nào. Cho nên vào ngày tu thành chính quả, ngài đã tạo ra một thân phận như hình bóng của mình. Đó chính là cha các ngươi Nạp Y La”.

“Sở dĩ nói họ không phải một người bởi tự thân Y La có ý thức của riêng mình, trở thành một cá thể độc lập. Ngài ấy không chịu sự khống chế của Phật Tổ, có quyền sở hữu tình và dục mà Như Lai đã từ bỏ. Vốn dĩ Phật Tổ muốn để Y La trải qua bảy bảy bốn chín kiếp nạn, sau đó sẽ phong thành Phật như mình nhưng... không ai ngờ dự ngôn trong Thiên thư lại thành hiện thực.” Đại Minh Vương cúi đầu, một giọt lệ rơi xuống: “Quyển Thiên thư đó vốn bị vùi dưới chân núi Côn Lôn, do nhất thời tinh nghịch, thất tiên nữ^[2] đã bới lên. Trong sách viết rõ: Thiên chi liên nữ sở hữu Mê hoặc nhãn, sa vào Ma vực, bèn dùng Mê hoặc nhãn để mê hoặc chúng sinh, mười hai Thiên tướng liên minh với Phật giới chí tôn mới có thể tiêu trừ đại họa đến gốc rễ, thanh tẩy sâu một trong tam giới. Ngươi nên biết vị chí tôn Phật giới này chính là chỉ Như Lai, song đối với Phật Tổ không hề có tình và dục mà nói, làm sao có thể động lòng với Mị Gia? Vào lúc bất đắc dĩ, mọi người mới nhớ đến cha của các ngươi”.

[2] Theo truyền thuyết, thất tiên nữ là bảy người con gái của Ngọc Hoàng

“Cho nên, ý ngài là cha ta Nạp Y La thân là hình bóng của Như Lai nhưng chẳng phải Như Lai.” Châm chậm suy nghĩ lời của Không Tước Đại Minh Vương, Hàn Cốc Liên ngẩng đầu nhìn vị Bồ Tát trước mặt: “Còn mẹ ta thì sao? Các người đã từng nghĩ cho bà chưa. Tất cả khổ nạn bà trải qua liệu có nên là báo ứng của bà không? Khi bà bị người trong tộc ám hại đến cùng đường, khi bà không còn cách nào khác là dần bước vào Ma đạo, khi bà một phần sống chín phần chết trong Ma vực, những Phật Tổ Bồ Tát đại từ đại bi cứu khổ cứu nạn các người ở đâu, ở đâu???”. Cô gái phần uất thét lớn, dường như lại một lần nữa nhìn thấy cuộc đời bi oán của mẹ: “Khó khăn lắm bà mới tìm được tình yêu của đời mình, cuối cùng cũng có người chịu giúp bà một tay trong lúc gian nan khôn khó, nhưng hóa ra đó lại chỉ là một tấn kịch lừa gạt, một tấn kịch lừa gạt cực lớn! Ngài biết bây giờ ta hận các ngài đến mức nào không? Ngài biết tâm trạng ta thế nào khi chứng kiến toàn bộ những đau đớn đó không? Là các người đã khiến mẹ ta tuyệt vọng, là các người đã cướp đoạt tất cả cuộc sống của bà, để bà phải ôm mối hận mà rời bỏ thế gian. Tất cả đều do các người tạo nên, ta không thể bỏ qua cho các người, ta phải để cả tam giới này rơi vào địa ngục, để từng người trong đám các ngài phải chịu đựng nỗi thống khổ mà mẹ ta đã gánh chịu năm đó!”.

Tâm trạng phần nộ như lửa ngàn ngụt trào ra, đôi tay Cốc Liên bắt chợt dang rộng, lập tức thanh bảo kiếm đỏ rực bay vút ra khỏi đại điện bị phong ấn, lao vùn vụt với tốc độ sánh ngang với tia chớp, tức tốc đâm xuyên qua những chiếc lông vũ màu xanh ngọc đang bồng bênh trôi...

11. Trần ai lảng xuống! Bí mật của Liên hoa yêu cốt

“Chiếp” Một tiếng hót thê lương vang khắp ba cõi, con khổng tước xinh đẹp từ từ rơi xuống, xuyên qua những đám mây, đôi cánh đã từng tung hoành khắp bốn phương kể lại sinh mệnh cuối cùng của Đại Minh Vương Bồ Tát.

“Bồ Tát!” Bất chợt, thân hình màu trắng lao vụt lên không trung, vừa kịp đỡ lấy linh điều màu xanh ngọc bích. Thời khắc đôi mắt đen nhánh rơi thẳng vào thanh bảo kiếm đỏ rực cắm sâu sau lưng chim, ngọn lửa giận bùng bùng cũng dần bốc lên trong tim Bạch Hạo Đan. Ngón tay chỉ vào cô gái tàn nhẫn trước mặt, giọng nói Hạo Đan có phần run rẩy: “Vì sao? Vì sao lại giết hại những người vô tội như thế? Hàn Cốc Liên, dù cô có nổi oan ức bằng trời thì cũng chẳng lý gì để phá hoại sự cân bằng trong tam giới!”.

“Cốc Liên không muốn đối địch với Cung chủ.” Cố ý tỏ ra kiên định, Cốc Liên lạnh nhạt đuổi Hạo Đan: “Ngài đi đi! Ta không muốn nhìn thấy ngài!”.

“Hàn Cốc Liên, đừng quên cô là tiên tử chấp sự của Dao Hoa cung ta, thân làm Cung chủ, ta có quyền đối phó với cô!” Quay người cẩn thận đặt linh thể Đại Minh Vương sang một bên, Hạo Đan vung thanh bảo kiếm trong tay lao thẳng về phía cô gái.

“Ha ha... Hạo Đan cung chủ, ta làm đối thủ của ngài được chứ?” Giọng đùa cợt vang lên, con rắn xanh cực lớn xoay tròn giữa không trung, chắn ngang đường đi của chàng trai.

“Tránh ra! Diệp Thanh Lệ, ngươi không phải đối thủ của ta!” Kiếm sắc quét ngang, kiếm khí nhanh chóng lan tỏa, cảm giác lạnh buốt khiến con rắn

xanh bắt chợt rùng mình. Không đùa cợt nữa, Thanh Lệ lập tức mở kết giới bảo vệ, tập trung toàn lực ứng chiến với Dao Hoa cung chủ.

Dao quang kiếm ảnh, máu thịt tan tác, những âm thanh tàn sát hỗn độn quay cuồng cả tam giới. Trên mặt đất yêu ma ngập tràn tha hồ thưởng thức những con người tay không tác sát, muôn vàn xác chết khủng khiếp rải khắp nơi. Trên không trung các Tiên Phật dao đâm riu xả, người nào người nấy thi triển toàn bộ tuyệt kỹ của mình. Ai cũng muốn ép đối phương vào chỗ chết, mọi người đều đã phát điên. Tất cả tình cảnh hỗn loạn đau thương ấy cứ hiển hiện trước mắt Phật Tổ đang ngồi trên ngai sen vàng trong bụng con Cùng Kỳ.

“Nhìn thấy chưa, sư huynh?” Sương trắng trên đầu Như Lai bắt chợt bùng lên, hóa thành dáng người hư ảo, dung mạo như thần thánh, thanh âm trầm ấm, nhưng thân thể thì chỉ là sương khói giữa không gian: “Vì hai chúng ta mà thế giới này trở thành địa ngục, vì vạn năm trước chúng ta đã lừa dối mà tạo ra nghiệt duyên, nên hôm nay mới phải trả giá bằng mệnh của chúng sinh vạn vật, tội lỗi quá!”.

“Xin lỗi Y La, là ta đã hủy hoại đệ”, Như Lai ngẩng đầu nhìn bản thể khác của mình, khẽ khàng đưa tay đón lấy linh hồn Nạp Y La vào trong: “Nỗi hận của Mị Gia quá khủng khiếp. Trừ phi diệt trừ được Hàn Cốc Liên, còn không những oán hận đó sẽ chẳng cách gì tiêu tan được”.

“Huynh định làm gì? Đệ không cho phép huynh làm hại con gái đệ!” Lớn tiếng kêu gào, đôi mắt chí thượng tôn giả đột nhiên mở to: “Như Lai, bọn chúng cũng là con huynh đó, huynh có xuống tay nổi không? Kể cả huynh không có cảm xúc của con người nhưng Liên Liên do chính tay huynh nuôi lớn, huynh có thể nhẫn tâm giết nó sao?”.

“Vậy đệ muốn ta phải làm sao? Tính thế chứ tính thêm trăm ngàn lần nữa cũng chẳng ai ngờ nổi đệ còn có một đứa con nữa. Nếu không có sự

xuất hiện của Hàn Thiên Liên thì Cốc Liên sẽ chẳng bao giờ chạm tới được năm tầng phong ấn, nhưng bây giờ mọi thứ đều không thể thay đổi nữa rồi.” Một tay bắt quyết, Phật Tổ dùng lực bắn ra thật mạnh, pháp ấn vút bay đâm xuyên qua làm rách toang da bụng con quái thú.

“Graooo...” Cùng Kỳ hét lên thảm thiết, toàn thân bị luồng sáng xé nát thành từng mảnh. Trong hào quang ngũ sắc, đài sen vàng từ từ nở rộ, giữa nhụy sen là Phật Tổ ngồi uy nghi.

“Liên Liên chạy mau! Sư huynh muốn giết con đó!”, bóng ma tôn giả thét lớn, hoảng hốt nhìn đôi tay Như Lai vừa kết nên đóa hắc liên ấn.

“Cha...” Cốc Liên ngẩng đầu, ngây ngốc nhìn người cha chỉ mới thấy trong quá khứ của mẹ, lệ rơi xuống từng hàng, vào lúc hoang mang lại như thấy mình quay về chuỗi ngày lang thang trong biển ký ức.

“Mau chạy đi!” Tiếng thét thát thanh một lần nữa vang lên phá tan dòng hồi tưởng của Cốc Liên, nhưng khi cô chú ý đến đóa hắc liên đang vù vù lao về phía mình thì đã quá muộn để né tránh.

“Bùm” một tiếng lớn, máu tươi tóe ra bốn phía, những giọt đỏ rực rải đầy gương mặt cô gái, mang vẻ đẹp ma mị lạ lùng.

“Cung chủ...” Đờ đẫn ôm choàng lấy thân thể nhuốm máu trước mặt, ánh mắt Cốc Liên chậm chậm lướt trên thân thể Hạo Đan vừa ngã xuống: “Vì sao? Vì sao lại muốn cứu Cốc Liên chứ?”.

“Bởi... ta không muốn nàng chết, ta không muốn nàng bị thương, ta... yêu nàng...” Khóe miệng khẽ nhếch lên, nụ cười tuyệt đẹp tưởng như sắp nở rộ nhưng đã vĩnh viễn dừng tại khoảnh khắc dở dang đó.

“Cung chủ...” Ôm chặt thân người đã không còn sinh khí, Hàn Cốc Liên gào khóc đau đớn. Trái tim băng giá đã vỡ tan, những cảm xúc giấu kín sau cái vỏ ngoài lạnh lùng của cô bỗng chốc tuôn ào ào như thác đổ... nhưng tất cả đã quá muộn.

“Đây là kết cục ngài muốn sao, Như Lai?”, giọng nói thanh tao trong trẻo từ bên trên vang vọng giữa bầu trời, mái tóc màu lam in hình nơi đáy mắt Phật Tổ: “Ngài hủy hoại cả cuộc đời Mị Gia vẫn chưa đủ sao, giờ còn phá hủy nốt hạnh phúc cả đời của Cốc Liên nữa, thân làm Phật Tổ, ngài chẳng lẽ không thấy xấu hổ?”.

“Người chính là Liên hoa yêu cốt đời thứ sáu?”

“Đúng, tên ta là Lam Úy.” Thân hình bỗng rực lên ánh sáng màu vàng kim, cô bé chừng sáu, bảy tuổi dần lớn thành thiếu nữ mười bảy, mười tám: “Nhưng ta vừa thức tỉnh ký ức kiếp trước và cuối cùng đã nhớ ra trước đây sáu kiếp, ta được gọi là Mị Gia”.

“!” Tất cả mọi người ở đó, bao gồm cả Phật Tổ đều bàng hoàng ngây người, rất lâu rất lâu sau mới trấn tĩnh lại đôi chút.

“Nương? Làm sao có thể? Rõ ràng con đã thấy nương tan thành tro bụi mà, thế nào lại...” Thiên Liên lùi về phía sau, ánh mắt chăm chú nhìn cô gái trước mặt.

“Thiên Nhi, tội nghiệp con ta.” Lam Úy tiến tới trước, khẽ ôm máu thịt ruột già kiếp trước của mình vào lòng: “Con à, con có thể kiên trì tới hôm nay thật sự chẳng dễ dàng. Đều do ta không tốt, ta không nên để huynh muội các con sống trong thù hận, không những hại con mà hại cả Liên Liên, ta thật sự rất hối hận”.

“Nương...” Đôi mắt trào ra giọt nước long lanh, Hàn Thiên Liên bỗng nghẹn lời: “Con nhớ nương lắm, rất nhớ nương! Khi Liên Liên rời đi con đã rất cô đơn, con hận bọn họ đã chia cắt gia đình ta. Nương, xin đừng rời xa chúng con nữa được không...”.

“Mị Nhi, nàng vẫn còn sống sao, thật tốt quá!”, bóng người mờ ảo thốt ra tiếng thở dài nhẹ nhõm, thân thể gầy như trong suốt ấy trôi lững lờ về phía gia đình mình.

“Y La biết không, trải qua vạn năm luân hồi kiếp đã không còn thù hận nữa, được cũng tốt mà không cũng tốt, đều cho nó qua đi thôi. Chàng có nguyện cùng kiếp kết thúc tất cả mọi chuyện không? Năm đó kiếp đã cảm niềm oán hận mà chuyển thể thành Liên hoa yêu cốt. Sáu lần chuyển thể khiến kiếp nhìn thấy mình đã đem bất hạnh đến cho con gái ra sao. Liên Liên nên có hạnh phúc của riêng mình, nó không nên vì kiếp mà mất đi cuộc sống riêng tư. Mỗi lần sinh mệnh đến hồi kết thúc, kiếp đều nhớ đến những chuyện đã qua, nhưng chẳng còn cơ hội nói với con rằng thật ra kiếp đã không còn thù hận từ lâu rồi.” Lam Úy quay người ôm cả Cốc Liên vào lòng, tay phải giơ cao ấn vào thiên linh của con gái: “Xin lỗi, con gái yêu quý của ta! Bây giờ ta trả lại cho con cuộc sống của con, từ nay về sau sẽ không còn hận thù nào nữa. Đi tìm hạnh phúc của con đi, ta và cha con hy vọng con vĩnh viễn được vui vẻ”.

Trong thoáng chốc, một luồng ác khí màu đen pha lẫn sắc đỏ từ trán Hàn Cốc Liên bay phụt ra, rồi tụ lại trong lòng bàn tay Lam Úy.

“Mẹ...”, yếu ớt gọi mẹ, Cốc Liên dần mất đi tri giác.

“Sur huynh, đệ phải đi đây! Lần này sẽ đi thật sự, bởi mọi việc đều do đệ và Mị Gia mà ra, cũng nên để chúng đệ kết thúc thôi. Liên Liên xin nhờ huynh, nó đã chịu quá nhiều đau khổ, xin hãy để nó được hạnh phúc vĩnh

hằng.” Đưa tay ôm lấy vai vợ kéo về phía mình, Nạp Y La nở nụ cười mãn nguyện.

Liên đó, cơn mưa màu vàng óng bỗng rơi khắp bầu trời. Trong màn mưa, bóng hình Mị Gia cùng Y La dần biến mất. Cả trời đất chìm ngập trong cơn mưa vàng. Tất cả người và vật bị phá hủy đến tận cùng bỗng chốc hồi phục lại tư thái vốn có, mọi điều đen tối dường như chưa bao giờ tồn tại, thiên giới và nhân gian lại quay về vẻ nhộn nhịp của những ngày đã qua.

Chỉ là... bên cạnh Cốc Liên đang say giấc nồng, một đóa mẫu đơn trắng muốt nhụy đỏ đang ra sức nở rộ...

Hồi kết

Bình yên vĩnh hằng

Miền Tây phương cực lạc lại trở về với vẻ bình yên tĩnh tại vốn có. Trên đài sen của Phật Tổ, một cô gái xinh đẹp đang ngồi, mái tóc màu nâu nhạt xõa dài tới nền đất, dáng vẻ ung dung tôn quý, quyển *Kinh Pháp Hoa*^[1] trong tay cô đã giở đến trang cuối cùng. Đặt kinh thư sang một bên, cô thiếu nữ quay đầu nhìn Khổng Tước Bồ Tát ở bên cạnh.

[1] Kinh Pháp Hoa là bộ kinh đại thừa gồm bảy quyển tổng cộng là hai mươi tám phẩm, suôn hơn sáu vạn lời, ý nghĩa sâu xa, kinh văn rộng lớn, chứa đựng tâm nguyện và phương tiện huyền diệu và ngời sáng của Phật và Bồ Tát.

“Minh Vương, Phật Tổ Như Lai giáng trần gánh chịu kiếp nạn hình như đã rất lâu rồi thì phải? Rốt cuộc còn phải bao lâu nữa Phật Tổ mới có thể quay về Tây Thiên đây?”

“Ha ha... Sao hả, Thánh Liên tôn giả thay quyền cai quản Phật giới mới có mấy hôm đã chán rồi sao?” Đôi mắt xanh lục tràn đầy ý cười, Khổng Tước Đại Minh Vương đưa cho cô gái một tấm vải gấm thêu: “Vừa rồi lệnh huynh phái người đưa tới thư nghị hòa, từ nay tam giới cùng chung sống hòa bình, xin tôn giả xem qua!”.

“Ha... Cuối cùng Thiên ca ca cũng chính thức kế thừa vị trí Vực chủ của mẹ ta rồi. Thật chẳng dễ dàng gì, chắc Thanh Lệ phải nghĩ ra không ít cách đây.” Cốc Liên nhận lấy cuộn thư đọc kỹ, trong khoảng yên lặng ấy, Đại Minh Vương đã rời khỏi Đại Lôi Âm tự.

Đứng dậy bước xuống dưới đài sen, cô thiếu nữ tiến về phía hồ bảo liên. Tất cả những đóa sen tràn ngập mặt hồ ngày trước giờ đã được chuyển ra

ngoài, chỉ còn lại duy nhất một đóa mẫu đơn trắng muốt nhụy đỏ đang nở rộ.

“Hạo Đan, Thiên ca ca đã gánh vác cuộc đại thống nhất Ma tộc, chàng cũng nên đồng ý với thiếp trở thành Mẫu đơn chí tôn Bồ Tát đi thôi!” Con gió nhẹ thổi qua, đóa mẫu đơn lớn khẽ khàng rung rinh thân cành, nhưng động tác ấy lại khiến cô gái trề môi: “Này! Đây là lần thứ năm chàng từ chối thiếp rồi, rốt cuộc chàng còn muốn gì? Không chơi với chàng nữa”.

Vờ giận dỗi, cô gái quay người bước về phía rừng tử trúc, cũng nên tới thảo luận với Quan Âm về những kiến thức Phật pháp đã gặt hái được.

Tuy nhiên, vào lúc đang cô gái mắt hút phía xa, đóa mẫu đơn vốn đang yên lặng bỗng phụt tỏa một làn sương trắng, tụ thành chàng trai tuyệt mỹ đứng giữa hồ sen khẽ cười, nhìn về hướng cô gái vừa rời đi.

Những điều ta muốn đều đã có. Chỉ cần được vĩnh viễn ở cạnh nàng, ngắm nhìn nàng, bảo vệ nàng, thế này thôi đã là hạnh phúc lớn nhất đời ta rồi. Hãy cứ để chúng ta vĩnh viễn hưởng thụ sự yên tĩnh thoải mái này đi.

Cốc Liên, ta yêu nàng!

Ngoại truyện

Nguyệt chi liên

Ánh trăng chảy tràn như nước, vàng vặc chiếu đầy đôi mắt, ta ngồi nơi đầu cầu Nại Hà sốt ruột nhìn ngắm những linh hồn qua lại như mắc cửi, lòng không ngừng tìm kiếm một bóng hình màu xanh. Có lẽ ta thật sự ngốc nghếch, đã biết rõ người chàng yêu chẳng phải mình mà vẫn ở đây chờ mong mãi, cũng giống như những ngày xưa cũ mãi miết ngóng chờ bên cửa, chờ chàng quay về.

Ta tên là Đinh Nguyệt Hoa. Cái tên mang nghĩa “tinh hoa của mặt trăng”, bởi như nhị ca nói, vào lúc ta chào đời, cả trời đêm vốn tối đen như mực bỗng hé lộ một mảnh trăng sáng tỏ, vị thầy tướng số bảo ta có quý tướng cực kỳ hiếm thấy, từ đó ta được đặt tên là Nguyệt Hoa.

Nhưng cùng chào đời với ta hôm đó còn có một cô gái. Cô ấy là muội muội sinh đôi của ta tên Cốc Liên. Trong trí nhớ của ta, hai tỷ muội chẳng hề giống nhau chút nào. Ta hoạt bát hiếu động, muội ấy ít lời kín đáo, ta nũng nịu dễ thương, muội ấy trầm tĩnh hiền hậu. Muội ấy tựa như đóa sen nở trong đêm tối, xinh đẹp mà không phô trương, thanh đạm mà chẳng kém phần sang quý.

Từ nhỏ, trong nhà, ta luôn nhận được sự nuông chiều của mọi người. Cả cha mẹ lẫn ca ca đều chăm chút ta, ta nói một thì không có hai, muốn gì là nhất định đòi cho được cái đó. Những lúc như thế, Cốc Liên thường giấu mình, âm thầm đánh giá mọi việc xảy ra trước mắt.

Năm đó chúng ta mười lăm tuổi, lứa tuổi đẹp nhất của thời con gái. Cũng vào năm ấy, hai người ca ca của ta dẫn theo Triển Chiêu về nhà, để giúp giải quyết sự xung khắc Miêu Thử^[1]. Trong tiệc rượu, đại ca bóng gió giới thiệu

ta là muội muội ưng ý nhất, nhưng đúng lúc đó Cốc Liên từ bên cạnh bước ngang qua. Nếu như khi ấy ta phát hiện ra ánh mắt biến đổi rõ rệt của Triển Chiêu thì có lẽ số mệnh của ta đã khác đi nhiều lắm, tuy nhiên, ta chẳng mấy may chú ý gì.

[1] Theo chuyện kể lại, Triển Chiêu trong một lần trở tài võ công trước mặt hoàng thượng, được hoàng thượng ban cho danh hiệu Ngự Miêu. Có năm hảo hán chuyên cướp của người giàu, chia cho người nghèo - tự xưng Ngũ Thủ (năm con chuột) bao gồm: Toàn Thiên Thủ, Triệt Địa Thủ, Xuyên Sơn Thủ, Phiên Giang Thủ và Cẩm Mao Thủ (Bạch Ngọc Đường) nghe tiếng ấy bèn tìm đến Triển Chiêu đòi so tài cao thấp. Ở đây tác giả lồng ghép nhân vật của Liên hoa yêu cốt vào truyền thuyết về Triển Chiêu.

Khi các ca ca khen ngợi tuyệt chiêu võ công của Ngự Miêu Triển Chiêu, ta không phục nên nhất định đòi giao đấu với chàng, bất đắc dĩ chàng đành phải nhận lời. Trong khoảnh khắc xoay người thi triển thế võ, ta bỗng nhìn thấy nụ cười của muội muội, một nét cười vừa lạnh lẽo vừa giễu cợt khiến ta rùng mình ớn lạnh. Bị phân tâm bởi nụ cười đó nên khi quay đầu lại, thanh Cự Khuyết bảo kiếm của Triển Chiêu đã kề sát cổ...

“Keng” một tiếng, hai thanh kiếm va mạnh vào nhau, ta nhìn thấy thanh Câu Nguyệt của Cốc Liên đang chặn đứng đường kiếm của Triển Chiêu, đồng thời chém văng chiếc khuyên tai của ta.

“Đa tạ Triển đại nhân nương tay, vừa rồi tỷ ta đã phân tâm...” Nghe thấy Cốc Liên nói như vậy, ta cũng hiểu rằng muội ấy muốn giữ thể diện cho ta. Tiếp đó, Cốc Liên cởi bỏ hoa tai rồi kéo ta rời khỏi đây.

Rất lâu sau, ca ca ta bước lên tú lầu, nói rằng Triển Chiêu muốn cầu hôn muội muội ta. Ta ngưỡng mộ đến mức có phần ghen tỵ. Đó là người ta nhắm trước, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà người chàng cầu hôn lại chẳng phải ta?

Nhưng điều khiến ta không bao giờ ngờ đến lại là: Cốc Liên từ chối.

Đồ ngốc! Ngốc từ trong trứng ngốc ra! Người ưu tú như vậy còn không muốn, thật là đại ngốc hết thuốc chữa!

Nhưng dù sao sự ngu ngốc ấy cũng có lợi cho ta, nên ta đem theo vỏ bọc ân cần, ngoan ngoãn gợi ý với ca ca: Muội muội lớn của các ca ca là dịu dàng biết chăm sóc người khác nhất, nguyện ý nghe theo sự sắp xếp của trưởng bối.

Kết quả không ngoài dự liệu, Triển Chiêu đem theo Trầm Lư, để lại cho ta thanh Cự Khuyết, ngày cưới được định là ngày hoàng đạo mồng Mười tháng Mười hai âm lịch năm sau.

Ta sung sướng đến phát điên, cả ngày chỉ biết suy nghĩ và mơ mộng về cuộc sống vợ chồng trong tương lai, đôi má thường xuyên đỏ ửng như trái táo chín. Đoạn thời gian đó tâm tư ta tốt đến không còn biết gì hơn nữa, đến cả việc nhìn vào gương mặt băng giá vạn năm không đổi của Cốc Liên, ta cũng thấy thân thương đến vô cùng.

Thế nhưng, mộng ước chẳng duy trì được bao lâu bởi... Cốc Liên chết.

Muội ấy chết trong Xung Tiêu lâu, dưới đường kiếm của ta, ta đã giết muội ấy. Chỉ bởi Cốc Liên nói ta và Triển Chiêu sẽ vĩnh viễn không có hạnh phúc. Vào thời khắc lưỡi kiếm đâm xuyên qua tim Cốc Liên, Bạch Ngọc Đường không cẩn thận để gây thù chuốc oán với công quyền, cho nên khi ta vừa kịp trốn xuống gầm bàn thì cả vạn mũi tên đã đâm xuyên qua thân thể hai người bọn họ, che khuất cho nhát kiếm trí mạng của ta...

Sau đó, ta chờ đợi người đến cứu trong vô thức, trở lại Đình gia trang trong vô thức, im lặng tham dự lễ tang của muội muội. Nhìn vẻ mặt đau khổ của cha mẹ và ca ca, ta bắt đầu hối hận!

Chỉ vì một câu nói mà ta nữ giết Cốc Liên. Ta không hiểu vì sao mình lại làm vậy, nhưng ta biết từ đó niềm vui thực sự đã không bao giờ còn thuộc về ta nữa. Trong những giấc mộng giữa đêm, hình ảnh Cốc Liên với nụ cười quý dị trước khi chết cứ hiện rõ khiến ta không lạnh mà phát run.

Vào ngày hoàng đạo mùng mười tháng Chạp âm lịch, ta ngồi trong kiệu hoa nghe tiếng động ồn ào bên ngoài, nhưng trong đầu lại cứ văng vẳng lời nguyện của Cốc Liên: Tỷ và Triển Chiêu sẽ vĩnh viễn không có hạnh phúc, vì trong tim Triển Chiêu không có tỷ!

Kiệu tiến vào cổng, nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê giao bái, lễ xong! Ngồi trên chiếc giường cưới, khuôn mặt ta ửng hồng. Những tiếng chúc rượu ồn ã bên ngoài dần vãn đi, rồi cửa phòng khẽ mở, nhịp tim ta cũng theo đó mà dòn dập lên.

“Tỷ tỷ, chúc mừng!” Như tiếng sét giữa trời quang, ta chấn động ngẩng phát đầu lên, tám vải đỏ rơi xuống đất. Trước mắt ta, khuôn mặt với cặp má nhợt nhạt và đôi mắt tứa máu khiến ta phát run như vừa rơi vào động băng.

“Muội... muội là người hay ma?”

“Tỷ đã tận mắt thấy thi thể của muội được chôn cất mà vẫn hỏi vậy sao?” Cô gái lạnh lẽo nhìn ta trong bộ váy đỏ rực toàn thân: “Đời này kiếp thứ nhất tỷ giết muội, muội không oán gì, nhưng tỷ nên nhớ tội nghiệt của tỷ đã được ghi vào món nợ đầu tiên. Sinh tử luân hồi không có nghĩa là kết thúc, tỷ nên biết mà tính đường lo liệu”.

Giật mình choàng dậy, Triển Chiêu đã đứng trước mặt ta, gương mặt anh tuấn không chút hơi ấm. Quay người lại, chàng vắt chân ngồi xuống chiếc ghế cạnh đó, nhìn ta với gương mặt vô cảm.

“Xin lỗi”, chàng nói: “Ta không thể yêu nàng”.

Vào giây phút ấy cả thế giới như sụp đổ trước mắt ta!

Từ đó, ta trải qua cuộc sống chỉ có hình thức, sống đời vợ chồng chỉ trên danh nghĩa, ngày ngày trôi qua vô vị đến phát điên. Và ta cứ sống như thế ròng rã ba mươi năm.

Lần thứ hai ta gặp lại Cốc Liên vào sinh nhật lần thứ bốn mươi sáu của mình. Mọii ấy lướt trên ánh trăng mà tới, lạnh lùng nhìn ta chằm chằm.

“Huyền Vũ^[2] tinh quân quy vị, tử không đợi được huynh ấy quay lại rồi.”

[2] Huyền Vũ là tên một chòm sao trong Nhị thập bát tú.

Lời mọii ấy nói ta chẳng hiểu gì cả, nhưng ta biết Triển Chiêu sẽ không bao giờ trở về bên ta nữa, bởi ngày hôm sau tin tức xấu đưa đến: Người ta yêu nhất vì bảo vệ Bao đại nhân mà trượt chân rơi xuống vách đá, thân thể thịt nát xương tan.

Ta không khóc. Ta đã tưởng mình sẽ khóc đến chết đi sống lại, nhưng hóa ra ta đã chẳng còn lấy một giọt lệ nào.

Cuối cùng ta kết thúc mọi thứ bằng cách dùng chính thanh Cự Khuyết của chàng tự tay cắt đứt khí quản trên cổ mình.

Ta biến thành ma, ngày ngày ngồi trên cầu Nại Hà, chỉ hy vọng lại được nhìn thấy chàng lần nữa.

“Lam Liên tiên tử đã vi phạm luật trời, sát hại đồng môn, bị phạt mười kiếp chết dưới tay Mai Song...” Một tiếng phán lớn vang vọng trên cầu, Cốc Liên bước qua mặt ta.

“Su tử, kiếp thứ hai sắp bắt đầu rồi, tử đã chuẩn bị tốt chưa?”

Tử Linh điệu

Có một loài chim tên gọi Tử Linh, thường bay ngang chân trời Ma vực. Tử Linh là sinh linh có tiếng hót hay nhất tam giới, mỗi lần nghe thấy những âm thanh thánh thót phát ra từ cổ họng chúng, người ta sẽ lưu luyến mãi không quên. Thế nhưng ít người biết rằng tiếng hót của Tử Linh lại có nguồn gốc từ quá khứ đau thương.

...

Tôi sinh ra là người câm, một cô gái câm có cố gắng thế nào cũng không sao phát ra được dù chỉ một tiếng. Những ký ức trước khi lên năm tuổi của tôi vô cùng hạnh phúc. Tuy sinh ra trong gia đình không giàu có, nhưng tôi là bảo bối mà cha mẹ thương yêu nhất, con cái luôn là máu thịt tâm tư của cha mẹ, bất kể chúng có khiếm khuyết gì đi nữa.

Năm tôi lên năm tuổi, cha lên núi đi săn gặp hổ dữ, từ đó không bao giờ quay về nữa. Hai tháng sau, vào một buổi tối mẹ ôm tôi khóc ròng suốt một đêm, không ngừng nói lời xin lỗi. Sau đó mẹ cũng rời xa tôi, khoác bộ quần áo thật đẹp rồi để người ta kiệu đi mất. Còn nhớ lúc đó tôi chạy theo một quãng rất xa, nhưng trực giác mách bảo tôi, mẹ không còn cần tôi nữa.

Cuối cùng chiếc kiệu ấy dần khuất, tôi ngã xoài bên vệ đường khóc văng lên, mặc cho những giọt nước mắt rơi xuống như mưa, trước sau tôi vẫn không thể thốt lên đến nửa lời.

Rồi tôi trở thành đứa bé ăn mày đi xin cơm, bám theo một đám trẻ con ăn mày đi nhặt nhạnh canh thừa cơm vãi, cho đến khi cậu bé tên Thẩm Nhiên xuất hiện.

Là người học việc trong Mộ Dung gia cực kỳ giàu có, Thẩm Nhiên thường xuyên ra ngoài mua đồ nọ thức kia. Có lần do đói quá, nhìn thấy chiếc bánh nướng trong tay cậu, tôi bèn nhào tới cướp lấy. Hiển nhiên cậu bị tôi làm cho giật bản mình, lặng đi một hồi, còn tôi thì nhân lúc lộn xộn chạy biến vào một góc không có người, hấp tấp nhét cả cái bánh vào miệng nhai ngấu nghiến như hổ đói, hai ba miếng đã ăn hết sạch. Khi tôi ngẩng đầu lên, cậu đã đứng ở một nơi cách đó không xa, mỉm cười nhìn tôi.

“Chắc muội đói lắm hả? Cho muội nột cái này này.” Mùi thơm ngào ngạt của chiếc bánh ngọt còn nóng hổi xộc vào mũi tôi, làn hơi tỏa ra từ chiếc bánh làm ướt khước mắt và ấm cõi lòng tôi.

Từ đó, tôi theo Thẩm Nhiên vào Mộ Dung thế gia, bắt đầu học việc trong nhà thuốc. Do đầu óc cũng chẳng đến nỗi nào nên những kiến thức sư phụ truyền dạy tôi đều nhanh chóng lĩnh hội, dần dần trở thành món đồ ưng ý nhất trong mắt sư phụ.

Sau này tôi mới biết, Mộ Dung thế gia vốn cực kỳ nổi tiếng trên giang hồ, võ lâm minh chủ đương nhiệm Lâm Thanh Dự là cháu trai của Mộ Dung lão gia. Thẩm Nhiên mấy năm nay theo Lâm thiếu gia đi đánh đông dẹp bắc, nghiễm nhiên trở thành cảnh vệ của thiếu gia.

Cuộc sống trong phủ có phần nhàn chán, thú vui duy nhất là cùng ngòi ăn những thứ bánh trái nho nhỏ với Hàn Cổ Liên - tiểu a hoàn kề cận bên đại tiểu thư Mộ Dung My Sương. Cổ Liên là một người hướng nội, bình thường ít nói nhưng rất trọng tình nghĩa. Tuy đại tiểu thư rất nóng tính, thường xuyên đánh mắng người dưới, nhưng Cổ Liên chưa một lời than vãn.

Nhớ dịp tết Trung thu năm tôi mười bảy tuổi, Cổ Liên đem tới hai chiếc bánh nướng nhân thịt, nói rằng Lâm thiếu gia thưởng cho mình. Vị ngọt của

vỏ bánh và vị mặn của lớp nhân thịt bên trong hòa quyện nhuần nhuyễn, thực sự rất ngon.

“Linh Linh, có biết không, hôm nay đại tiểu thư vừa bị mất mặt một phen đấy”, mắt Cổ Liên híp lại, như thể sắp phá lên cười.

“?” Lòng hiếu kỳ của tôi lập tức bị khơi gợi, bởi Cổ Liên chưa từng nhắc tới chuyện không hay của My Sương đại tiểu thư.

“Hôm nay Lâm thiếu gia hăng hái đọc một bài thơ cho tiểu thư nghe, nhưng thiếu gia quên bém mắt Mộ Dung tiểu thư không hề biết chữ.”

“...” Tôi kinh ngạc, đại tiểu thư của một thế gia có truyền thống hiếu học mà lại không biết chữ? Điều này... điều này quả là đáng buồn cười!

Vậy là đêm đó hai cô tiểu nha đầu ngốc nghếch cũng ngồi tán chuyện vui vẻ dưới ánh trăng thanh, tất nhiên là cô ấy nói tôi nghe. Nhưng tôi không biết đây lại là lần tụ hội vui vẻ cuối cùng của chúng tôi, bởi chẳng lâu sau Thảm Nhiên trúng phải kịch độc.

Chất độc đó có tên Hiên Tình, người bị trúng độc sẽ hôn mê bất tỉnh và giảm thính lực, nhưng ý thức thì vẫn tinh táo như thường. Nếu không kịp thời có thuốc giải trong bảy ngày thì sẽ thổ huyết mà chết.

Tôi khóc ngất, điên cuồng lật giở cuốn sách thuốc của sư phụ song không hề thấy ghi chép gì về Hiên Tình trong đó. Tôi vô cùng tuyệt vọng!

Ngày ngày tôi giúp Thảm Nhiên lau rửa mớm thuốc, tôi viết những tâm tư của mình vào lòng bàn tay huynh ấy, từng chữ từng câu đều rất mực chuyên tâm. Vào ngày cuối cùng sư phụ đến, nói với tôi rằng nếu muốn cứu huynh ấy thì phải mạng đổi mạng, đem chất độc trong người huynh ấy truyền sang cơ thể tôi, nhưng tôi chỉ có năm ngày thọ mạng mà thôi.

Tôi vui mừng đồng ý, lập tức nhận thấy nỗi tiếc nuối và bi thương trong mắt sư phụ, song chỉ cần huynh ấy được bình an vô sự, tôi đã mãn nguyện lắm rồi.

Hai ngày sau Thẩm Nhiên tỉnh lại. Tôi cố nén cơn đau khắp khiễng đến phòng huynh ấy, chỉ mong nhìn thấy huynh ấy một lần nữa, để khắc sâu hình ảnh huynh ấy vào lòng mình nhưng...

“Hôm nay thấy khá hơn nhiều rồi chứ?” Chưa bước vào phòng, tôi đã nghe thấy giọng nói duyên dáng vọng ra từ bên trong. Ghé mắt nhìn, toàn thân tôi bỗng run lên bần bật. Trong phòng, My Sương tiểu thư đang tắt bật ân cần pha trà rót nước cho người nằm trên giường, ánh mắt âm áp, cử chỉ dịu dàng: “Thẩm đại ca không biết chứ, mấy hôm huynh hôn mê nô gia lo lắng muốn chết được, van xin cha rất lâu mới làm ra được thuốc giải...”.

Cô ấy vừa nói gì? Thuốc giải? Làm gì có thuốc giải nào! Rõ ràng... rõ ràng do tôi cầu xin sư phụ thay máu cho Thẩm Nhiên nên...

“Đa tạ ơn cứu mạng của đại tiểu thư.” Tôi nghe thấy tiếng người đó nói.

Ngay lập tức, tôi quay người đi như chạy, rời khỏi nơi đó. Không cần huynh ấy báo đáp gì, tôi chỉ mong huynh ấy được sống tốt, cho nên kết cục thế này là tốt nhất. Nếu huynh ấy có thể trở thành người nhà Mộ Dung danh giá, chẳng phải sẽ rất hạnh phúc sao? Nhưng vì sao... Vì sao lòng tôi đau như bị cắt xé năm bảy khúc nường ấy? Nằm trên giường, tôi nôn nao chờ đợi cái chết. Lòng tôi đã chết, chắc thể xác cũng sẽ đến số nhanh thôi.

“Linh Linh, tôi đưa cô đi gặp huynh ấy”, Cổ Liên nắm tay tôi, nước mắt thấm ướt váy áo.

“...” Gặp huynh ấy, rồi sao nữa?

“Linh Linh, tôi không thể để cô cứ thế mà đi được, tôi đến gặp huynh ấy! Cô đợi tôi, tôi sẽ nói cho huynh ấy biết!”

Đừng đi! Với tay theo nhưng tôi chỉ chộp vào khoảng không, bóng Cổ Liên đã biến mất nhanh như chớp.

Đó là lần cuối cùng tôi gặp người bạn tốt nhất của mình. Hai ngày sau, vào lúc bệnh tình đã đến lúc nguy kịch, sư phụ đem đến cho tôi tin của cô ấy.

Cổ Liên đã chết, bị Mộ Dung My Sương đánh đến chết. Nghe nói trước lúc chết, cô ấy cố ráng sức mà gào thét tên tôi.

Sau đó tôi cũng ra đi. Linh hồn tôi rời khỏi thể xác, nhẹ nhàng bay lên không trung, nơi ấy tôi gặp lại Cổ Liên. Khóe miệng dường như hàm chứa vẻ nhạo báng lạnh lùng, cô ấy im lặng nhìn xuống dinh thự nhà Mộ Dung.

Hôm nay là ngày đại hỷ của Mộ Dung đại tiểu thư. Tôi nhìn thấy Thẩm Nhiên mặc áo hỷ đỏ vui mừng đứng đợi cô dâu đến.

Bất chợt, đám hắc y nhân tay cầm đao kiếm từ đâu xộc vào chém giết loạn xạ. Tôi đưa mắt nhìn người mình yêu, huynh ấy vung lưỡi kiếm sáng loáng trong tay, kiếm lướt theo gió cực kỳ trơn tru khiến tôi ngơ ngẩn nhìn mãi đến quên hết mọi thứ.

“Huynh ấy sẽ rõ sự thật rất nhanh thôi”, Cổ Liên đứng bên tôi cười lạnh lẽo: “Huynh ấy lập tức sẽ được nhận báo ứng”.

Thoạt đầu tôi không hiểu, nhưng sau đó lập tức hiểu ra ý của Cổ Liên, hiểu ra toàn bộ sự thật.

“Tôi - Mộ Dung Phương Quân xin được tuyên bố, hôm nay là ngày đại hôn của tiểu nữ My Sương nhà chúng tôi với cháu trai là Lâm Thanh Dự...”

Giờ phút đó, gương mặt Thẩm Nhiên pha trộn giữa ngạc nhiên, hoang mang và tổn thương. Tôi nhìn thấy My Sương tiểu thư dứt khoát giằng mạnh tay ra khỏi tay huynh ấy, bước tới bên cạnh Lâm thiếu gia.

“My Sương...” Miệng huynh ấy run run, vẻ mặt kinh ngạc không tin nổi sự thật trước mắt: “Vì sao?”.

“Hừ! Ngươi là cái gì mà cũng đòi chòi mâm son! Cũng chỉ đồ ngọc Diệp Tử Linh mới chịu bỏ mạng vì ngươi thôi.” Gương mặt khó ưa của Mộ Dung My Sương không chút cảm xúc: “Lại còn cả con nha đầu thói Hàn Cổ Liên ưa chĩa mũi vào chuyện không phải của mình nữa, chết là đáng. Nếu không phải vì làm theo kế hoạch ta đã chẳng hơi đâu mà nhọc công nói chuyện với kẻ hạ nhân như ngươi...”.

Lễ thành hôn bị gián đoạn, rồi tiến hành lại từ đầu, chỉ là thay tân lang mà thôi. Thẩm Nhiên loạng choạng rời khỏi Mộ Dung phủ, lảo đảo tìm đến trước căn phòng nhỏ mà tôi ở lúc sinh thời. Tôi lướt sau lưng huynh ấy, nhìn huynh ấy lưu luyến hoài niệm tháng ngày tươi đẹp chúng tôi đã có trước kia. Nhìn những giọt lệ lăn dài trên má huynh ấy mà tôi chẳng cách nào ngăn được.

Bỗng nhiên, từ phía xa, hai tên đầu trâu mặt ngựa tay sai dùng xích sắt trói Cổ Liên lại, cô ấy mỉm cười vẫy tay với tôi rồi đi theo bọn chúng vào bóng tối.

Đợi đã! Tôi cũng là hồn ma, các người không bắt tôi sao? Tôi thét lên trong lòng.

“Người không thuộc về địa phủ.” Hai tên đầu trâu mặt ngựa biến mất, chỉ vẳng lại giọng nói băng giá. Vậy tôi là cái gì? Cô hồn dã quỷ hay sao? Tôi nghĩ thế.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, vừa chớp mắt đã hai mươi năm ròng, tròn hai mươi năm tôi âm thầm bên cạnh Thẩm Nhiên. Trong thời gian này bao nhiêu chuyện xảy ra. Vào đúng đêm thành thân, Lâm thiếu gia bị quy tội tử thông với giặc ngoại xâm. Cả nhà Mộ Dung thế gia bị liên lụy, cũng tan tác hết, chỉ còn lại Mộ Dung My Sương, nhưng My Sương sống cuộc sống người không ra người, quý chẳng phải quý, rồi bất ngờ qua đời ba năm trước sau khi trải qua hơn mười năm sống khổ sở. Tôi chưa từng biết hóa ra người mà Lâm Thanh Dự thực sự yêu thương lại là Cổ Liên. Ở hiền gặp lành, ác giả ác báo, chỉ là báo ứng đến sớm hay muộn mà thôi.

Linh hồn tôi tiếp tục vất vờ bên cạnh người yêu, sau khi quay về cuộc sống điền viên, huynh ấy ngày đêm quỳ trước mộ tôi, không ngừng nói chuyện với tôi...

“Cô còn yêu hắn không?” Một dáng người khoác áo màu thiên thanh bỗng xuất hiện trước mắt tôi. Tôi kinh ngạc bởi dung mạo này giống Cổ Liên như đúc: “Nếu hắn yêu cô, vì sao ngay từ đầu lại không nhận ra cô chứ”.

Người ấy muốn nói gì?

“Cô gái kia đến chữ cũng không biết, sao có thể là cô được?”

Tôi chợt hiểu ra! Hóa ra là thế, hóa ra ngay từ đầu người huynh ấy yêu thực sự không phải tôi. Nước mắt rơi xuống, tôi phát điên đến mức muốn hét lên thật to, như thể tất cả những đau đớn tủ nhục từ khi sinh ra trên thế giới này đã hóa thành sức lực rồi quần tụ lại thành một nỗ lực cuối cùng...

Một tiếng hót tuyệt hay bất chợt vang giữa bầu trời. Thấm Nhiên ngẩng đầu, một con chim Tử Linh còn đẹp hơn cả phượng hoàng đang cất cánh bay vút về phía những đám mây...

Ngưng Thúy trâm

Tình yêu là gì?

Tình yêu đến trong âm thầm lặng lẽ, tựa như gai sắc của đóa hoa hồng, vào lúc người ta không chú ý, sẽ nhẹ nhàng đâm lút trong da thịt.

Hàn Thiên Liên ngồi bệ vệ trên ngai vàng, khẽ thở dài nhìn về phía Tây Thiên rồi chậm chậm đưa tay gỡ chiếc trâm ngọc cài tóc trên đầu xuống. Đó là chiếc trâm hình phượng tuyền màu trắng muốt, đôi mắt phượng là hai viên ngọc màu lam hiếm có.

“Hơn hai nghìn năm rồi, thời gian qua thật nhanh.” Bàn tay dịu dàng vuốt ve đôi lam ngọc, mắt Thiên Liên ánh lên vẻ thương tiếc: “Liên Liên đã không còn nhớ chút gì về người nữa mà người vẫn chưa quên được hay sao?”.

“Nàng không còn nhớ nữa cũng chẳng sao, ta nhớ nàng là đủ rồi.” Một vệt sáng chói lóa bỗng lướt qua đôi mắt ngọc, chiếc trâm bay vụt lên lơ lửng giữa không gian, rồi bóng người mờ ảo dần xuất hiện.

“Có đáng không, Băng Ngưng?” Vấn lại mái tóc dài dày, Hàn Thiên Liên cười ưu tư.

“Đáng hay không cũng chẳng can hệ gì. Vì yêu nàng, ta hy vọng nàng được hạnh phúc.” Chiếc trâm phượng tự mình cài lên mái tóc đen của người đàn ông, cắm chặt vào lọn tóc dày: “Đây cũng là nguyên nhân ta luôn ở bên ngài”.

“Ha ha, chính vì ta và Liên Liên là huynh muội song sinh ư?”

“Có lẽ thế, vì nhìn thấy ngài cũng như thấy nàng vậy...”

...

Ta là tuyệt hồ ly tu luyện nghìn năm, đạo hạnh cao thâm, ở Ma vực hầu như không ai đáng làm đối thủ của ta, khiến ta trở nên cao ngạo đến mức quên cả trời cao đất dày.

Năm đó, ta đánh bại được đối thủ thứ ba nghìn. Với suy nghĩ hoang dã, điên cuồng say trong chiến thắng, ta bèn chạy đến khiêu chiến với Vực chủ, còn lớn tiếng huênh hoang rằng nếu ta thắng thì ngôi vị chủ nhân Ma vực phải được thay đổi.

Còn nhớ khi ấy Hàn Thiên Liên thân mặc thanh y, voan đen che mặt, ngồi trên ngai không nộ mà uy.

“Được, ta chấp nhận lời khiêu chiến của ngươi”, Thiên Liên nói: “Có điều nếu ngươi thua, ngươi sẽ phải nghe theo sự sắp xếp của ta”.

Ta thừa nhận mình lúc đó đã quá kiêu ngạo tự mãn, cho nên khi bị lưới kiếm của kẻ khác kẻ sát cồ, ta nghĩ vậy là mình xong rồi!

Lúc mở mắt ra, ta thấy mình đã rời khỏi Ma vực và đang ở một nơi xa lạ, thân thể thì bị đánh cho quay về nguyên hình, pháp lực bị phong ấn vào tận nội đan trong người.

“Ngươi thua rồi, giờ ta muốn ngươi đi theo bảo vệ người trong phòng kia, cho đến khi cô ấy kết thúc cuộc sống mới thôi.” Giọng nói lạnh lùng vọng vào tai, ta nhìn thấy bóng hình chủ nhân Ma vực lướt đi càng lúc càng xa.

Sự trừng phạt này đối với ta không có gì ghê gớm lắm, vì chẳng mấy chốc ta nhận ra người mình phải bảo vệ chỉ là một tiểu cô nương chưa đầy mười tuổi. Điều khiến cô bé khác biệt so với những người khác là đôi mắt màu xanh lam. Cũng chính vì nguyên nhân này mà từ khi sinh ra, cô bé luôn bị người khác coi là loài yêu ma đầu thai, từ nhỏ bị giam cầm trong khu nhà hoang vắng, ngày ngày chỉ có cô a hoàn tên Nguyệt Song tới đưa cơm.

Cô bé tên gọi Tiểu Liên, là một đứa trẻ dịu dàng nhưng ít nói. Lần đầu tiên nhìn thấy ta, cứ ngỡ ta bị lạnh, cô bé cẩn thận ôm ta vào lòng, sưởi ấm cho ta bằng chính hơi ấm của thân thể cô bé.

Liên Liên rất cô đơn. Trong khu phòng chẳng có ai khác, hằng ngày cô bé chỉ biết nói chuyện với những con chim bay qua, nên sự xuất hiện của ta đối với cô bé mà nói tựa như một món quà từ trên trời rơi xuống.

“Tuyệt Tuyệt, ngươi biết không? Nguyệt Song tỷ tỷ nói Giao thừa năm nay cha mẹ sẽ đưa đệ đệ ta sang bên này, đến lúc đó ta có thể gặp họ rồi.” Cô bé hạnh phúc ôm lấy ta, vui mừng nói thêm: “Ta đã lớn đến từng này rồi mà chỉ mới gặp họ có một lần, từ hồi đệ đệ mới chào đời cơ. Lúc đó mẹ tới Thành Hoàng miếu ở đây dâng hương, ta bèn leo lên các bậc thang để nhìn họ. Mẹ ta rất xinh, còn đệ đệ thì vô cùng đáng yêu...”

Lời nói bỗng dừng lại, ta nhìn thấy ánh mắt Tiểu Liên thoáng nét bi thương, rồi câu chuyện được chuyển sang chủ đề khác. Cô bé bắt đầu tưởng tượng về hình dáng của người thân đã quá lâu không gặp, nhưng cái phần sau của câu chuyện bị bỏ dở thì ta biết rất rõ. Lần đó, khi Liên Liên đứng trên bậc thang nhìn trộm cha mẹ mình, cha cô phát hiện ra lập tức sai người lấy gậy đuổi đánh cô bé xuống khỏi gò tường. Hôm đó cô bé khóc trọn một đêm, đến khi trời rạng sáng thì tự tìm cách lừa dối bản thân, nói rằng cha không nhìn rõ nên mới cho người đánh mình, rằng cha mẹ rất yêu mình, như thương đệ đệ vậy.

Sáng Ba mươi Tết, Tiểu Liên dậy rất sớm, cẩn thận chải mái tóc đen dài mượt mà, rồi ngồi dưới bậc thềm ngoài sân chờ đợi. Nhìn khuôn mặt đỏ au bởi khí lạnh của cô bé, ta có phần thương xót bèn leo lên vai Tiểu Liên, dùng cái đuôi xù lông thật dày che khuôn mặt cô bé cho cô bé đỡ lạnh. Cứ thế, ta ở bên cô chờ đợi, đợi mãi...

“Nghe thấy gì chưa? Dinh thự Hàn gia bị cháy, lão gia, phu nhân và tiểu thiếu gia suýt chút nữa bị lửa thiêu chết, giờ còn đang hôn mê kia kìa!” Ngoài bức tường bất chợt vọng vào tiếng của Nguyệt Song: “Như tôi thấy chắc do con tiểu yêu tinh mang xui xẻo trong kia làm hại rồi. Nhưng dù sao vậy cũng tốt, năm nay tôi có thể về nhà ăn Tết rồi, cứ khóa cửa lại là yên tâm chẳng có ai tới”.

“Vậy con tiểu nha đầu trong kia làm thế nào?” Tiếng một cô a hoàn khác lo lắng: “Mấy ngày không đưa cơm cho nó, ngộ nhờ nó chết đói thì sao?”.

“Lại còn lo cho nó! Lão gia và phu nhân chẳng mong nó chết quá đi chứ, nếu không phải vì danh tiếng người tốt thì lão gia đã bóp chết nó từ lúc mới sinh rồi.” Tiếng lách cách của chiếc khóa bị khóa lại, bóng đêm cũng theo đó mà bao trùm xuống cả khoảng sân một màn u tối.

“Tuyết Tuyết, ta thật sự là yêu tinh sao?” Lúc lâu sau, giọt nước mắt nhẹ nhàng rơi xuống mặt ta, nóng bỏng.

“Rõ ràng ta chẳng làm gì cả, vì sao, vì sao tất cả mọi người đều nói ta là yêu tinh hại người chứ?”

Đó chẳng phải là lỗi của cô!

“Nếu ta chết có phải đều tốt cho tất cả mọi người không?”

Tất nhiên không phải, nếu cô chết ta sẽ giết hết tất cả bọn chúng! Miệng mấp máy, nhưng ta chẳng có cách nào nói ra được những tiếng trong lòng mình.

Từ hôm đó, Tiểu Liên bắt đầu tuyệt thực, nhưng trên thực tế thì chẳng ai đưa thức ăn đến cho cô bé. Người hầu kẻ hạ trong khu nhà đều nhân cơ hội nghìn vàng chủ nhân Hàn gia đang hôn mê bất tỉnh mà tự ý về nhà ăn Tết. Cổng lớn đã khóa, để ra ngoài ra cũng phải hết cả hơi mới nhảy qua được bức tường cao, nhưng ta vẫn kiên trì đi khắp nơi tìm đồ ăn về cho Liên Liên.

Thế nhưng, bốn ngày sau, vào sáng mùng Năm Tết, trong màn tuyết trắng xóa, Tiểu Liên ngủ say không bao giờ còn thức dậy nữa. Trước lúc ra đi, cô bé nói với ta rằng cô hy vọng những người thân của mình sẽ tiếp tục sống trong hạnh phúc và vui vẻ.

Ta khóc! Đó là lần đầu tiên ta biết rơi lệ kể từ khi chào đời, lần đầu tiên nếm cảm giác đau đớn vò xé. Ta trơ mắt nhìn linh hồn Tiểu Liên bị Vô Thường mang đi, gương mặt cô bé lại lạnh lùng và thờ ơ như thể tất cả những điều đã trải qua chẳng mấy may liên quan gì đến mình...

Gặp lại Hàn Thiên Liên. Thiên Liên lặng lẽ mai táng di thể của Tiểu Liên, sau đó đốt sạch cả khu nhà hoang kia. Trong ánh lửa, Thiên Liên từ từ gỡ tấm vải voan che mặt xuống. Ta kinh ngạc nhìn gương mặt giống Liên Liên như hai giọt nước. Thiên Liên nói Tiểu Liên là chuyển thể của muội muội mình Hàn Cốc Liên, vốn là công chúa Ma tộc bị Như Lai cướp khỏi Ma vực. Vị Vực chủ Ma vực này đã từng thề nhất định phải báo thù, phải đưa được muội muội quay về Ma giới.

Sau khi pháp lực được giải, điều đầu tiên ta làm là lập tức giết chết con nha đầu tên Nguyệt Song, ngũ mã phanh thân xé xác cô ta ra thành từng

mảnh. Vẫn chưa hả giận, ta hủy diệt luôn cả cái thôn đó, chỉ giữ lại người nhà Hàn gia, rồi loại bỏ ký ức về Tiêu Liên trong chúng.

Kết thúc mọi việc, ta quay lại Ma giới, dùng chính sức mạnh của mình hóa thành chiếc trâm phượng bạch ngọc cần thúy.

Khi ái tình lặng lẽ lướt qua, liệu người có thể bắt được không?

...

Bích La châu

Người có biết sức mạnh của tình thân không? Tình yêu ấy vô tư, nhưng đôi khi lại khiến ta vô cùng cuồng điên.

Còn nhớ đó là lần chuyển kiếp thứ tư, Địa Tạng Vương để ta trở thành một chú chim sơn ca. Không biết ngài ấy nghĩ gì mà lại để ta có khả năng hiểu được tiếng con người.

Ta bị bán vào một dinh cơ rộng lớn, chủ nhân nơi đó họ Ngô, là một bà cụ gần sáu mươi tuổi. Nghe nói cháu gái lớn của Ngô lão bà bị ngớ ngẩn bẩm sinh, từ nhỏ đã không biết cười cũng chẳng biết khóc, như thể không có bất kỳ ý thức gì, mà ta lại được bà lão mua làm quà tặng cho đứa trẻ đó.

Tiểu nha đầu này tên Ngô Bích La, người cũng như tên, vô cùng xinh đẹp, chỉ là trên gương mặt nhỏ nhắn của cô bé tuyệt không chút cảm xúc, ánh mắt trống rỗng chẳng hàm chứa một xáo động nào.

“La Nhi à, bà nội tặng cháu chú chim nhỏ rất đáng yêu đây, xem này! Nó đẹp chứ hả?” Ngô lão bà hiền từ, đưa ta đến trước mặt cô bé: “Nó tên là Liên Liên, cái tên này bà nội đặt đấy, sau này La Nhi và Liên Liên sẽ trở thành bạn tốt nhé, có vui không?”. Cô bé vẫn chẳng phản ứng gì, như thể hoàn toàn không nghe thấy những lời bà lão nói.

Khẽ thở dài một tiếng, lão bà buồn bã ôm cô cháu gái của mình vào lòng, nước mắt lăn dài trên gò má nhăn nheo.

“Trời Phật rủ lòng thương, giờ bà nội còn chăm sóc được cho cháu, nhưng sau này bà nội không còn thì lấy ai chăm sóc cháu đây? Cha mẹ cháu mất sớm, nhà cô chú thì đã chẳng ưa gì cháu, nếu không có bà đứng ra

chẳng biết cháu sẽ thế nào...” Im lặng dựa vào lòng bà, đôi mắt Bích La mịt mù không một gợn sóng.

Sự thật chứng minh nỗi lo của Ngô lão bà cuối cùng đã ứng nghiệm. Vào mùa xuân năm thứ hai kể từ lúc ta đến gia đình này, bà cụ ngã bệnh rồi qua đời.

“Đều do cái đồ hắc tinh sao chổi này hại cả! Nếu không phải vì cả ngày chăm lo cho mày, mẹ ta đã chẳng mệt mà chết!” Trên linh đường, cô bé quý trước quan tài bị người thúc thúc mắng như tát nước vào mặt: “Cái đồ ác độc bằm sinh, chưa sinh ra đã hại chết đại ca ta! Loại người tai họa như mày còn sống làm gì không biết...”.

“Nhị ca, huynh phí hơi phí sức với đồ ngốc đó làm gì! Cứ tống cổ nó đi là xong.” Ngô Tiểu Mai - người cô cô liếc nhìn Bích La với vẻ ác cảm, liền đó cẩn thận lật giờ mấy thứ giấy tờ trên tay: “Gia sản tổ tiên để lại, hai chúng ta chia thế nào đây? Thôi nhà cửa ruộng đất để cả cho huynh, muội là phận gái đã gả về nhà chồng chỉ cần chút tiền thôi là đủ rồi, huynh thấy sao?”.

“Chuyện tài sản dễ nói, nhưng con nha đầu này thì không thể đuổi đi được, hàng xóm láng giềng sẽ chê cười.”

“Vậy thì tìm đại nơi nào đó mặc nó tự sinh tự diệt là xong. Dù gì mẹ mất rồi, nó cũng chẳng sống được bao lâu nữa đâu.”

Vậy là cô bé bị người thân của mình đuổi ra ở một căn phòng nhỏ tít phía xa, từ đó không ai nhìn ngó đến, chỉ có ta là trở thành người bạn đồng hành duy nhất sẽ chia cùng Bích La.

Đạo gần đây, người trong Ngô gia có vẻ xuân phong đắc ý, đến đi đường cũng phải kèn trống rộn ràng. “Rượu ngon đỏ mặt người, tiền tài động nhân

tâm”, hàng núi tiền đổ vào túi thì ai chẳng sung sướng, nhưng nào ngờ báo ứng lại tới với bọn họ nhanh đến thế.

Đúng vào đêm chôn cất Ngô lão bà, nhị lão gia nhà họ Ngô bỗng nhiên lên cơn ngứa ngáy điên cuồng, từng mảng từng mảng thịt da cứ thế lả tả rơi xuống theo những đầu móng tay gãy liên hồi của hắn, khiến nhị phu nhân ở bên cạnh sợ hãi đến thét lên thất thanh. Triệu chứng tương tự cũng xuất hiện cùng lúc trên con gái lão bà.

“Nhất định là con tiểu yêu tinh kia nguyên rủa chúng ta rồi, nếu không sao nó lại bình yên vô sự chứ!”

Ngô Tiểu Mai gào lên, nhưng không dám chạm vào cơ thể đang ngứa ran: “Ta đã nói từ lâu rồi, các người không được giữ nó lại, nó chính là con yêu tinh hại người!”. Đột ngột rút mạnh then sắt nặng gài trên cửa, người đàn bà với đôi mắt đỏ ngầu lao nhanh về phía căn phòng nhỏ Bích La đang ở.

Trốn dưới mái hiên, ta nghe rõ toàn bộ câu chuyện, trong lòng bất chợt lo lắng cho cô bé đáng thương. Bích La đâu có làm gì, sao ta có thể để cô bé chết trong tay đám người lòng lang dạ sói này được.

Cố sống cố chết vỗ đôi cánh gấp gáp, ta điên cuồng đuổi theo người đàn bà về phía căn phòng của cô bé. Còn chưa tới cửa, ta đã nghe thấy lời chửi mắng của Ngô Tiểu Mai, đồng thời chiếc then sắt cũng liên tiếp vụt xuống người Bích La như mưa rào. Cô bé co người, đau đớn toàn thân run rẩy.

“Đánh chết mày, đồ tiện nhân! Đáng lẽ mày phải chết từ lâu rồi mới phải!” Người đàn bà càng đánh càng mạnh, đột nhiên định giơ tay quát xuống đầu Bích La.

Ta cuống lên, quyết liệt lao xuống với cái mỏ sắc cong cong làm vũ khí duy nhất. Một tiếng thét thảm thiết vang lên xé toạc màn đêm, ta đã mờ mù mắt người đàn bà độc ác ấy. Nhưng ngay sau đó Ngô Tiểu Mai tóm chặt lấy ta đè xuống đất, phang cho ta một then sắt vỡ toang đầu.

Ta chết, linh hồn bay lên rồi lập tức hồi phục lại ký ức kiếp trước. Trong thoáng chốc ta nhìn thấy Ngô lão bà vốn đã chết đang đứng sau người đàn bà điên cuồng chột mắt, dễ dàng bẻ gãy cổ bà ta đánh “rắc” một tiếng. Tiếp đó, những luồng sương mù đen đặc bắt đầu lan tỏa bao phủ toàn dinh thự.

Chỉ thoáng chốc, mọi người trong dinh thự tuyệt vọng điên cuồng cào xé cơ thể mình. Làn sương đen len lỏi vào những lớp quần áo, ngấm dần vào thịt da khiến chúng mưng mủ từ trong ra ngoài.

“Bà nữ làm vậy sao?” Ta hỏi: “Họ cũng là con cháu bà, cũng là máu thịt mà bà mang nặng đẻ đau, bà dùng độc chất ăn mòn hủy hoại sinh mệnh họ như vậy, liệu có xuống tay được không?”.

“Ta không có những đứa con vô lương tâm như vậy.” Đưa mắt nhìn Bích La đang nằm trên đất chỉ còn thoi thóp hơi thở, lão bà buồn thảm quay sang ta: “Từ nhỏ ta đã dạy chúng phải biết dùng lòng thiện đối đãi với mọi người, huynh đệ tử muội phải biết nhường nhịn lẫn nhau, nhưng chẳng biết từ lúc nào trong mắt chúng chỉ còn có tiền. Nhân tính, đạo đức toàn bộ chúng đều ném đi cả. Nếu để mặc bọn chúng làm hại La Nhi thì chẳng bằng kéo chúng cùng xuống địa ngục với ta cho xong”.

Dinh thự dần dần yên tĩnh trở lại, những âm thanh kêu gào thảm thiết đã tắt. Cùng với làn gió lạnh lẽo, hai bóng hình Hắc Bạch Vô Thường xuất hiện trước mắt ta.

“Lam Liên tiên tử, kiếp thứ tư của cô đã kết thúc, mau theo chúng ta quay về thôi.” Xích sắt nặng nề lập tức quàng vào cổ ta, quay đầu lại ta còn

thấy Ngô lão bà nhẹ nhàng ôm và xoa đầu Bích La.

“La Nhi, bà nội phải đi rồi, lần này sẽ không thể quay về được nữa, cháu phải học cách tự chăm sóc bản thân, đừng để bà nội lo lắng nữa, nhớ chưa?”

Xích sắt vô thường màu đen quàng lên cổ lão bà, từ từ kéo bà đi xa dần...

“Bà... nội.” Một giọng nói trong trẻo bất chợt vang lên, cô bé chưa bao giờ thốt lên một tiếng từ khi sinh ra vào giờ phút đó lại mở lời: “Bà nội, đừng đem bà nội đi...”. Quay phắt người lại, nước mắt lão bà từng giọt rơi xuống.

Đúng lúc đó, một ngọn lửa màu xanh lam bùng lên từ thân cô bé, chiếu sáng cả một góc trời.

“A di đà Phật! Bích La châu, cuối cùng người đã khai mở được tâm trí của mình, từ nay được lên thành hàng tiên!” Một giọng nói ôn hòa vang lên giữa tầng không. Ta ngẩng đầu thấy Địa Tạng Vương vẻ mặt vui mừng ngồi trên lưng Đế Thích, đôi tay chấp vào nhau.

“Bồ Tát, Bích La tự ý nhập luân hồi, tự biết tội lỗi không thể tha thứ, nhưng Bích La xin nguyện dùng thân nghìn năm tu hành của mình để hóa giải tội nghiệt bà nội đã phạm hôm nay.” Ngọn lửa sáng chói dần lụi tàn, thân thể Bích La hóa thành viên ngọc màu lam lấp lánh to bằng quả trứng ngỗng rồi tự sa vào lòng bàn tay của Địa Tạng Vương Bồ Tát...

...

Tương truyền, dưới địa phủ có một viên thần châu trấn áp được ma quỷ, tên gọi Bích La. Năm đó, hạt châu nhớ nhung sự phồn hoa nhân thế, bèn nhân cơ hội thần thú có nhiệm vụ trông coi mình không để ý, tự tiện nhập vào luân hồi, chuyển thế thành người.

Và một câu chuyện tình thân đã bắt đầu từ đây...

